

# Quảng Trạch Cự Sự Chi Nhất

## Contents

|                                                       |          |
|-------------------------------------------------------|----------|
| <b>Quảng Trạch Cự Sự Chi Nhất</b>                     | <b>2</b> |
| 1. Chương 1: Thoáng Như Giấc Mộng Kiếp Trước          | 2        |
| 2. Chương 2: Mối Hận Biệt Ly Như Cổ Đại               | 7        |
| 3. Chương 3: Chỉ Mong Say Mãi                         | 13       |
| 4. Chương 4: Mưa Dập Bềo                              | 17       |
| 5. Chương 5: Đêm Phù Danh Đổi Lấy Thiển Châm Đê Xương | 23       |
| 6. Chương 6: Cầm Dương Hoa Rơi Nhiều Hay Ít           | 28       |
| 7. Chương 7: Tuyết Trên Núi Không Tan                 | 32       |
| 8. Chương 8: Gậy Ông Đập Lưng Ông                     | 38       |
| 9. Chương 9: Nhất Huyền Nhất Trụ Tứ Hoa Niên          | 43       |
| 10. Chương 10: Quân Mạc Tiểu, Bôi Mạc Đình            | 49       |
| 11. Chương 11: Hà Sự Trường Hương Biệt Thời Viên      | 57       |
| 12. Chương 12: Lâm Hoa Tạ Liễu Xuân Hồng              | 61       |
| 13. Chương 13: Nửa Đêm Nghe Người                     | 66       |
| 14. Chương 14: Khốn Thú Chi Đầu                       | 70       |
| 15. Chương 15: Kinh Hồn                               | 74       |
| 16. Chương 16: Chạy Trốn Trong Đêm                    | 78       |
| 17. Chương 17: Phù Sinh Mộng Yểm                      | 81       |
| 18. Chương 18: Có Động Thiên Khác                     | 85       |
| 19. Chương 19: Tuân Tình                              | 88       |
| 20. Chương 20: Bị Nhốt                                | 91       |
| 21. Chương 21: Nổi Lòng                               | 95       |
| 22. Chương 22: Thạc Nhân Kỳ Kỳ                        | 99       |
| 23. Chương 23: Hồn Chiến Bất Đầu                      | 104      |
| 24. Chương 24: Trận Chiến Quy Vực (1)                 | 106      |
| 25. Chương 25: Trận Chiến Quy Vực (2)                 | 108      |
| 26. Chương 26: Trận Chiến Quy Vực (3)                 | 110      |
| 27. Chương 27: Trận Chiến Quy Vực (4)                 | 113      |
| 28. Chương 28: Trận Chiến Quy Vực (5)                 | 117      |
| 29. Chương 29: Trận Chiến Quy Vực (chương Cuối)       | 121      |
| 30. Chương 30: Điện Hạ Mạc Bạch                       | 125      |
| 31. Chương 31: Ai Thua Ai Thắng                       | 128      |
| 32. Chương 32: Công Chúa Tinh Tinh                    | 132      |
| 33. Chương 33: Quy Khứ Lai Hề                         | 135      |
| 34. Chương 34: Dạ Yến Thống Khổ                       | 137      |
| 35. Chương 35: Sóng Ngầm Lại Nổi                      | 140      |
| 36. Chương 36: Hiếm Được Thanh Nhàn                   | 143      |
| 37. Chương 37: Phong Sinh Tái Khởi                    | 147      |
| 38. Chương 38: Chân Giả Hồ Đồ                         | 150      |
| 39. Chương 39: Đồn Cảnh Tĩnh                          | 153      |
| 40. Chương 40: Xung Quan Nhất Nộ                      | 157      |
| 41. Chương 41: Rốt Cuộc Làm Rõ                        | 160      |

|                                                        |     |
|--------------------------------------------------------|-----|
| 42. Chương 42: Người Nào Trăm Năm . . . . .            | 164 |
| 43. Chương 43: Cạo Xương Trừ Độc . . . . .             | 168 |
| 44. Chương 44: Âm Độ Trần Thương . . . . .             | 171 |
| 45. Chương 45: Giao Dịch Bí Mật . . . . .              | 175 |
| 46. Chương 46: Rơi Vào Hũ . . . . .                    | 180 |
| 47. Chương 47: Hồ Điệp . . . . .                       | 185 |
| 48. Chương 48: Hiểm Lộ . . . . .                       | 191 |
| 49. Chương 49: Chuyện Cũ Nhiều Năm Trước . . . . .     | 198 |
| 50. Chương 50: Người Vừa Hát Xong Ta Lên Sân . . . . . | 203 |
| 51. Chương 51: Từ Cựu Nghênh Tân . . . . .             | 209 |
| 52. Chương 52: Kết Phát Thúc Trường Sinh . . . . .     | 214 |
| 53. Chương 53: Ai Hạ Một Thành Trước . . . . .         | 219 |
| 54. Chương 54: Do Ký Đa Tình . . . . .                 | 225 |
| 55. Chương 55: Cờ Sai Một Nước . . . . .               | 231 |
| 56. Chương 56: Hừng Sáng . . . . .                     | 235 |
| 57. Chương 57: Phong Ba . . . . .                      | 244 |
| 58. Chương 58: Tam Sinh Hữu Hạnh . . . . .             | 250 |
| 59. Chương 59: Phiên Ngoại 1 . . . . .                 | 255 |
| 60. Chương 60: Phiên Ngoại 2: Tiêu Triêu . . . . .     | 257 |

## Quảng Trạch Cựu Sự Chi Nhất

---

### Giới thiệu

Giới thiệu 1: Vượt qua không gian ngàn năm tới nơi này, tính toán hay hứa hẹn chuyện gì, cũng chẳng thể biết đáp cái gì.

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quang-trach-cuu-su-chi-nhat>*

### 1. Chương 1: Thoáng Như Giấc Mộng Kiếp Trước

Đèn đường đã hỏng từ lâu, trong hẻm nhỏ tĩnh mịch thỉnh thoảng chui ra vài con mèo lạc, các vì sao dưới ánh sáng của vầng trăng tròn vành vạnh ảm đạm như muốn biến mất nơi chân trời màu lam sẫm, và mọi âm thanh đã tắt hết.

Bé gái bốn năm tuổi ôm một cái túi nhỏ, bên trong là bữa sáng của ngày mai, đôi giày rõ ràng rất rộng đạp lên mặt đất phát ra âm thanh không theo quy luật. Bé cố nén nỗi sợ hãi, vội vàng đi trong ngõ nhỏ lạnh giá, thở hồng hộc càng lúc càng nặng nề, đến cuối cùng chừng như sắp khóc vậy.

Cách đó không xa, một cái bóng đen sì đang từ từ tới gần sinh mạng này.

Đột nhiên, cô bé thét lên một tiếng ngã xuống đất, nền đường xi măng lập tức làm trầy làn da non nớt, em không nhận được hơi nước nồm. Trên không mây đen thông thả kéo qua ánh trăng, mặt đất chốc lát đã tối om. Bé ngân ngán nước mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nụ cười quỷ dị hiện ra trong bóng tối, một quái vật răng nanh nhọn hoắt xuất hiện.

Một cái chân khổng lồ giờ tới, kèm theo tiếng “khếch khếch” nghe phát ghê răng – cô bé há miệng, nhưng đã không thét ra nổi.

Song đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt xé toang sự tăm tối: “Mày có biết mấy giờ rồi không? Phá mộng đẹp của người khác sẽ không được chết tử tế đâu.”

Cao vút mà trong trẻo, kim nén sự tức giận. Một người hai tay đút vào túi áo, thủng thỉnh đi ra từ một ngõ rẽ.

Quái vật dừng lại, tựa hồ hơi đề phòng nhìn kẻ cản trở nửa đường chui ra. Mây đen bay qua, ánh trăng từ từ hiện ra, người đó tóc dài chấm eo, khuôn mặt không thấy rõ lắm, có vẻ rất trẻ, đi tới một cách tùy tiện, không biết tại sao lại mang đến một chút áp lực.

Cô bé không cầm được lòng hơi lùi bước, lại liếc tới con quái vật mặt xanh nanh vàng sau lưng, rốt cuộc không nhịn được òa khóc.

Một đôi tay ấm áp bế em lên, người vừa tới dịu dàng quệt quệt mũi em, híp mắt cười. Cô bé rưng rưng nước mắt ngẩng đầu lên, nhất thời ngây ra. Người này thật là đẹp, tiếc rằng ánh mắt quá sắc bén, ít nhiều lạnh lẽo, thế nhưng lúc cười, hàng mi dài vừa vắn che khuất nửa đồng tử lạnh lạnh, đôi mắt cong cong, còn có chút nuông chiều, khiến người ta không khỏi muốn rơi vào. Trẻ con đều thích cái đẹp, em mở to mắt nhìn, quên cả sợ hãi.

“Đêm rằm tháng Bảy sao có thể một mình chạy lung tung bên ngoài, thật là không ngoan.” Người kia nhẹ nhàng vỗ về lưng em, hoàn toàn không thèm nhìn quái vật dữ tợn đứng cách mấy mét.

“Anh ơi...” Ở người này có cảm giác rất trong lành, tựa tuyết mới rơi, hơi lạnh nhạt, lại khiến người ta rất yên tâm. Mí mắt cô bé không biết tại sao hơi nặng nề, em không khỏi rúc vào lòng anh ta, đôi tay bé xíu nắm vạt áo đối phương.

“Mày có thể đi rồi.” Người vừa tới trấn an đứa trẻ hoảng sợ, nhàn nhạt nói, “Tao không muốn để trẻ con nhìn thấy cảnh buồn nôn.”

Quái vật vậy mà co rúm lại, có phần do dự, cuối cùng vẫn từ từ lui về sau, đào tẩu cùng với âm thanh khó nghe. Gã thiếu niên với khuôn mặt có thể nói là mỹ lệ kia thoáng nở nụ cười gian tà, tay tung ra một cụm sáng màu trắng, đuổi theo hướng quái vật đào tẩu bằng tốc độ cơ hồ không nhìn thấy. Gã cúi đầu nhìn cô bé được mình đỡ ngủ thiếp đi, vỗ về em: “Nhưng tao chưa nói là không giết mày mà... Ôi chao, giết kẻ đầu hàng, thật sự là đại kỵ của binh gia.”

Ánh dương xuyên qua khe hở của rèm cửa chiếu vào từng tia, thiếu niên thò một tay ra ngoài, mái tóc dài đen nhánh xoa trên giường, che khuất nửa mặt. Lúc này di động đổ chuông, gã trở mình, nhúu mày mò mẫm tìm được thứ reo inh ỏi kia, ném mạnh ra cửa...

Ngay khi lại một chiếc di động tận tụy với công việc nữa sắp tiêu tùng thì cửa mở ra, một người chụp được vật be bé vẫn reo không ngừng, lắc đầu khá bất đắc dĩ: “Nhiệm Thanh Hoàn, gấu chó cũng chỉ ngủ đông thôi mà? Người đang ngủ gì đây? Ngủ hạ hay ngủ thu?”

Người này không thể đoán được tuổi, giống như một bức tranh thần linh rất lâu về trước vẽ trên tường, khó phân biệt nam nữ, không một điểm nào không đạt đến đỉnh cao của tạo vật, song không biết tại sao lại khiến người ta không sinh ra nổi cảm giác gần gũi. Mỹ nhân đầy đặn gã thiếu niên còn đang ngủ: “Thanh Hoàn, Nhiệm Thanh Hoàn! Dậy, heo, nhanh lên!”

Thiếu niên trốn khỏi “ma trảo”, nghiêng người lặn vào bên trong, vẫn không định dậy, miệng ậm ừ lẩm bẩm: “Một phút...”

“Mấy giờ rồi mà còn một phút!” Mỹ nhân lôi chăn ra, gió lạnh của điều hòa lập tức thốc lên người thiếu niên, gã miễn cưỡng hé mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn thẳng phía trước, không hề nhúc nhích y hệt như cá chết vậy.

Mỹ nhân tức quá bật cười, giơ tay véo mạnh mặt gã: “Dậy!”

Thiếu niên ngơ ngậy cả buổi mới dậy, bực bội phàn nàn: “Hôm qua lúc tôi về đã ba giờ rồi... Con bé đó bị quỷ khí trong nghĩa địa dọa, xóa ký ức cũng không được, vừa rời khỏi tôi liền gặp ác mộng, vất vả lắm mới đỡ được... Phượng Cần, ông là Chu Lộ Da à!”

“Do bản thân người học nghệ không tinh chứ gì?” Mỹ nhân tên Phượng Cần ném quần áo lên mặt gã, “Đó là bởi vì trong tiềm thức cô bé vẫn còn dấu vết, xóa có cái ký ức mà cũng không sạch – Đúng, ta là Chu Lộ Da! Người ta tốt xấu gì cũng là nửa đêm gà gáy, ta đây gọi là giữa trưa vịt gáy à? Người có ăn cơm trưa không đại thiếu gia?!”

“Hả?” Thiếu niên chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, la lên một tiếng như quỷ kêu, “A, mười một giờ rồi?”

Phượng Cẩn bấu môi, ném cục gạch chịu va đập giỏi nhất trong lịch sử cho gã: “Hình như bạn người đang tìm người đây.”

Nhiệm Thanh Hoàn đón lấy mở ra xem, một cuộc gọi nhớ một tin nhắn, kí tên đều là “Chuyên Gia Cúp Tiết”. Vừa mở tin nhắn gã liền mừng rỡ, thuận miệng nói: “Tên này qua trót lọt bài tập Java cuối kỳ, mời tôi tối nay ăn cơm, lại có ăn rồi...” Gã lập tức ý thức được mình lỡ lời, ngậm miệng nhìn Phượng Cẩn cười đầy vô tội.

“Tại sao hán qua mà lại mời người ăn cơm?” Phượng Cẩn khoanh tay trước ngực, ánh mắt thản nhiên nhìn gã chăm chú.

“Ồ thì, không phải là tôi tính cho hán một quẻ, cát ngôn nói hán ắt qua sao... Ha ha...”

“Là người làm thay hán đúng không?” Phượng Cẩn cắt ngang gã, nghiêm mặt nói, “Thanh Hoàn, ta nói bao nhiêu lần rồi, đừng làm chuyện vô bổ, cũng không được học thứ không cần thiết...”

“Tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi.” Nhiệm Thanh Hoàn lập tức nghe lời nhận lỗi, “Tuyệt đối không có lần sau.”

Phượng Cẩn nhìn gã một lúc, thở dài khe khẽ, quay người đi ra ngoài: “Người nhanh lên, cơm sắp nguội rồi.”

“Tuân lệnh!” Nhiệm Thanh Hoàn tràn trề tinh thần hô một tiếng, song khuôn mặt ở góc Phượng Cẩn không nhìn thấy lại đượm buồn – Chuyện vô bổ, thứ không cần thiết... Tiếng Anh, máy tính, lái xe ba kỹ năng quan trọng nhất thời nay, với tôi mà nói đều là chuyện vô bổ và thứ không cần thiết ư – Ông muốn lợi dụng tôi làm gì, sao không nói thẳng ra? Tôi đâu bao giờ làm trái ý ông...

Chuyện mười hai năm trước đến bây giờ nhớ lại vẫn mồn một trước mắt. Nhiệm Thanh Hoàn dường như vừa mở mắt ra đã ở trong một cô nhi viện nơi ngoại ô, tường màu trắng, xung quanh bình thường hoặc ít nhiều có vài đứa trẻ bị bệnh, chúng đều trưởng thành sớm mà nhạy cảm, phải biết rằng hồn nhiên là một đặc quyền không phải ai cũng may mắn có được.

Từ nhỏ gã đã biết mình ít nhiều không giống người ta, gã có thể nhìn thấy rất nhiều thứ người khác không thấy, ví dụ như cô bé chết vì kiệt lực đã mười năm nhưng quanh quẩn không chịu đi, cứ ngồi xồm trong một góc, hay người đàn bà đau buồn nhìn con mình lớn lên, thậm chí còn có một tiểu thư nhà giàu tự tử đã ở nơi này từ trước khi xây cô nhi viện, mỗi ngày mỗi đêm không mục đích bay qua hành lang lớp học, ngâm nga khúc ca từ những năm tháng xa xưa.

Mà gã chưa từng nói với bất cứ ai, bởi rằng khác biệt, bất luận trong mắt người lớn hay trẻ con, đều là thứ tránh chỉ sợ không kịp giống như bệnh truyền nhiễm vậy, ở cô nhi viện còn chưa tẻ lắm, gã không muốn sớm vào bệnh viện tâm thần, hoặc cái nơi gọi là sở nghiên cứu người đặc biệt, bị người ta cấm ống nghiệm khắp người như động vật.

Lũ trẻ nhìn như trời sinh khôn ranh hơn người khác đó, kỳ thực đều trải qua thời thơ ấu không mấy hạnh phúc, khiến chúng không thể không học được cách tự mình sinh tồn.

Cho đến khi Phượng Cẩn xuất hiện, như một tia sáng soi rọi không trung tối tăm của đứa trẻ.

Thế gian có thiên mệnh giả, có thể kết nối u minh, hiệu lệnh vạn vật tự nhiên, là tôn giả của trời, bán thân bán ma, một khi trong lòng vô dục vô cầu, sẽ có thể phi thăng thành thần, nếu như chấp niệm trong lòng quá nặng, cuối cùng cũng sẽ nhập ma.

Sinh vào đạo này, Nhiệm Thanh Hoàn không biết mình là hạnh vận hay bất hạnh.

Từ đó xưng nhau là thầy trò với Phượng Cẩn, theo y bốn biển là nhà, thấy rất nhiều cảnh vật nhân gian, chỗ đáng kính lẫn đáng khinh, lộn xộn như một tuồng kịch, mà họ là khán giả dưới sân khấu. Không ai biết người này đã mang khuôn mặt chưa bao giờ già nua một mình đi qua bao nhiêu tháng năm, Nhiệm Thanh Hoàn nhìn sự chán ngán ẩn giấu rất sâu trong mắt y mà lớn lên, dần dần lại cảm thấy mình đứng đưng hán.

“Không được kén ăn!” Phương Cẩm ném miếng thịt bò Nhiễm Thanh Hoàn gạt ra vào trong bát gã, trừng mắt nhìn gã, “Ta nuôi người lớn bằng này dễ dàng lắm chắc? Cả người chỉ được vài lạng thịt, mỡ bán cũng chẳng được mấy đồng.”

“Đâu chỉ thế, ăn còn tiêu chảy nữa đó.” Nhiễm Thanh Hoàn nhe răng làm mặt quỷ, ném miếng thịt vào miệng, nuốt luôn như thuốc không thêm nhai.

Phương Cẩm lấy dưa gồ gã một cái: “Ta ăn xong rồi, lát người dọn đi.”

“Dao kéo búa!”

“Búa cái đầu người,” Mỹ nhân Phương Cẩm bắt chéo chân, bất kể động tác xấu cỡ nào người này làm đều tao nhã, “Cơm là ta nấu, buổi sáng nhà là ta dọn, còn bắt ta dọn dẹp bát đĩa? Đến tháng thì làm sao, sợ nước lạnh à?”

Nhiễm Thanh Hoàn bị sặc, trên mặt đại mỹ nhân rành rành một câu “Ta là lưu manh ta sợ ai”. Ông già này đúng là sĩ nhục tiên phong đạo cốt.

Phương Cẩm không thèm để ý tới gã, lau tay sạch sẽ đứng dậy, cầm một xấp giấy từ thư phòng ra ném xuống trước mặt gã: “Bài tập mới của người.”

Nhiễm Thanh Hoàn cắn dưa, ừ ừ chụp xấp tài liệu gọn gàng dày cộp kia, nhỏ giọng lầu bầu: “Dùng làm giấy vệ sinh cũng cứng, ôi trời ơi...”

“Được rồi,” Tai Phương Cẩm còn thánh hơn ra-đa, “Cầm đi làm giấy vệ sinh đi, cũng khỏi cần xuất sư nữa.”

Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, đang tính phản bác, đột nhiên trợn mắt: “Xuất xuất xuất xuất sư? Tôi không nghe nhầm chứ?”

“Ngày kia ta về nghe câu trả lời của người, ta có việc ra ngoài hai hôm, đừng có đốt nhà, nghe chưa?”

Nhiễm Thanh Hoàn chỉ lo cầm tài liệu cười ngu: “Ông già, ông cuối cùng đã Kiểm lư kỹ cùng, hết cái đề ‘dạy’ tôi rồi à? Ha ha ha, ông cũng có ngày hôm nay? Rốt cuộc cá muối vùng dậy, nhân dân lao động từ đây đứng lên...”

Một cái gối ôm tự động bay khỏi sofa, đập cái bộp vào ngay mặt gã.

Khi Nhiễm Thanh Hoàn cùng hai tên bạn ra khỏi quán ăn, đêm đã rất khuya, ánh trăng sáng đến hơi quỳnh bích. Tuy đã là thất nguyệt lưu Hỏa, thế nhưng thành phố lớn hiện đại ban đêm hoặc nhiều hoặc ít còn có chút nóng nực không xua đi được. (Thất nguyệt lưu Hỏa là một câu trong Kinh Thi – Quốc phong – Bản phong, đại ý là tháng 7 sao Đại Hỏa xuống thấp, khí nóng đi, khí lạnh đến)

Một thiếu niên tóc húi cua ôm ghì vai Nhiễm Thanh Hoàn, lười hơi lú lú: “Anh em, chú mày đúng là anh... anh em ruột, bạn chí cốt của anh...”

“Đại ca cẩn thận đừng ói lên người em, ông già nhà em đi vắng, em không biết dùng máy giặt đâu.” Nhiễm Thanh Hoàn lo âu nhìn gã ta.

Một nam sinh vóc dáng cao bên cạnh cười cười: “Tao nói Cúp Tiết, mày giỏi giỏi, tìm ‘lính đánh thuê’ cũng tìm lên đầu một đứa khoa lịch sử.”

Tóc húi cua đánh đầu Nhiễm Thanh Hoàn một phát không nhẹ không mạnh: “Thằng, thằng này à... mẹ kiếp, nào gì thế không biết, chỉ ba ngày, đã đọc hết giáo trình Java của tao như sách giải trí... Mày nói, mày nói có phải trời ghét người oán không? Ôi, không đúng không đúng, càng nghĩ càng thấy không công bằng, buổi... buổi tối hôm nay nên là chú mày bao mới phải! Đúng, mấy hôm nữa anh nhất định sẽ ăn lại cho chú mày xem!”

“Bà mẹ nó ông anh có thấy xấu hổ không?!” Nhiễm Thanh Hoàn buồn cười.

Gã cao hình như nghĩ tới điều gì: “Đúng vậy, sao hồi đó mày đăng ký lịch sử, cái khoa còn buồn cười hơn cả chuyện cười thằng Cúp Tiết kể làm khổ gì, hay là học kỳ sau chuyển luôn đi?”

Nhiễm Thanh Hoàn vô tâm vô tư xì một tiếng: “Chẳng dễ gì tìm được khoa rảnh, các ông đừng hòng dụ tôi. Mấy ông dậy còn sớm hơn gà, ngủ còn muộn hơn chó, hồi hận còn cúp tiết, nào tôi bị cửa kẹp mới đi

chuyển khoa.” Gã còn đang định nói tiếp, thì đột nhiên ngửi thấy một thứ mùi kỳ lạ, ánh mắt tụ lại, ở chỗ người trần mắt thịt không nhìn thấy, một bóng đen lóe một cái rồi biến mất.

Khoan đã, cái bóng đó trông hơi quen quen!

Nhiệm Thanh Hoàn gỡ con mèo say khướt khỏi người giao cho gã cao: “Tệ quá, hôm nay tao có việc, mày gọi xe ném ông này về đi.”

“Có việc gì mà vội vã thế?” Gã cao luống cuống tay chân đón lấy bạn, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bóng Nhiệm Thanh Hoàn gấp gáp đi khỏi.

Nhiệm Thanh Hoàn quay đầu chỉnh qua áo khoác, mỉm cười hơi ngả ngớn: “Cua gái chứ gì, thế mà cũng không nhìn ra.”

Song vừa quay người đi, gã lại nghiêm túc hiem thấy. Mị ngày hôm qua trăm phần trăm đã bị gã giết chết, Phượng Cẩn nói gã học nghề không tinh, gã chẳng thêm phần bác, tuy rằng quả thật cũng có chút lơ là, nhưng chưa đến mức để yêu vật cấp thấp như vậy đào tẩu nguyên vẹn.

Bảy quẹt tám rẽ, đến một nơi ít ai lui tới, Nhiệm Thanh Hoàn cởi áo khoác ra, lộn lại mặc lên người. Phía trong cái áo mặc hai mặt này lại thuần đen, chỗ cổ tay áo có mấy hoa văn phức tạp thêu chỉ bạc không dễ phát hiện, giống như là tô-tem của tôn giáo bí mật nào đó.

Bóng đêm nhanh chóng che mất dấu vết của gã, hình dáng Nhiệm Thanh Hoàn dần dần nhanh hơn, cuối cùng như một trận gió mạnh.

Quý mị tựa hồ cảm thấy cường địch bám theo, cũng tăng tốc lên. Song yêu vật suy cho cùng là yêu vật cấp thấp, nói theo cách thông tục là IQ khá thấp, hai mươi phút sau nó đã bị chặn trong ngõ cụt.

Nhiệm Thanh Hoàn không vội làm gì đối thủ run bần bật chuẩn bị liều một trận sống chết bất cứ lúc nào ở đối diện, ngược lại khoanh tay trước ngực, dựa nghiêng lên tường, hơi nghi hoặc đánh giá quý mị ngu xuẩn trước mắt: “Tao thật sự nghĩ không thông, sao mày lại chưa chết?”

Mị gầm lên một tiếng lao tới, ánh sáng màu trắng sắc bén lóe lên trên tay Nhiệm Thanh Hoàn, một tia chớp chuẩn xác đánh trúng quý mị, bóng đen bị đốt trụi hoàn toàn, phát ra tiếng thét thảm thiết đứt hơi khản tiếng, sau đó hóa thành một đồng tro tàn.

Hung thủ ngồi xổm xuống, còn cầm một cây mộc côn nhỏ không biết tìm ở đâu ra chọc mớ tro trên mặt đất: “Đáng ra hôm qua phải có hiệu quả này chứ, làm sao lại...” Gã đứng bật dậy, tro trên mặt đất vẩy mà từ từ tụ lại, đồng thời Nhiệm Thanh Hoàn cảm thấy một sức ép khổng lồ, khiến lông tơ dựng hết lên.

Mị tụ lại lần nữa kêu lên sợ hãi, nhanh chóng lui ra sau, cổ hết sức cách xa gã thiếu niên đáng sợ. Song Nhiệm Thanh Hoàn không có tâm trạng đuổi theo nó, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào một người, một người xuyên qua tường. Ngoại hình người này thậm chí có thể nói là anh tuấn, lại khiến người ta hầu như không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn giống như đông thành từ sự tăm tối ngọt ngào nhất, dày đặc, nham hiểm, gian tà, kèm theo sự khủng bố tuyệt vọng như cái chết.

Quý mị run rẩy co lại dưới chân hắn, kẻ vừa tới nhẹ nhàng vuốt ve đầu mị, khá hứng thú đánh giá gã thiếu niên từ đầu chí cuối đón ánh mắt hắn không hề nhúc nhích: “Quả nhiên là đứa trẻ do Cẩn dạy dỗ, không hề tầm thường – Mấy tuổi rồi?”

Gã thiếu niên không có biểu hiện sợ hãi như hắn tưởng tượng, chỉ nhìn thẳng hắn một lát, sau đó mở miệng hỏi: “Ngươi là tên nào?”

Người vừa tới ngó ra trước câu hỏi này, rồi lại lập tức bật cười: “Thú vị, đứa trẻ này quả nhiên thú vị, thần thái khi nói chuyện cũng giống Cẩn như vậy... Ta là ai, sư phụ ngươi chưa từng nói với ngươi à? Theo vai vế, ngươi nên gọi ta một tiếng sư bá.”

“Ngươi là sư bá của ta?” Nhiệm Thanh Hoàn nhướng mày.

Người kia gật đầu.

Nhiệm Thanh Hoàn đột nhiên cười lưu manh: “Ta còn là ông nội ngươi đây.”

Hắn ta hơi nhú mảy, rồi lập tức lại thoải mái, lắc đầu nói: “Trẻ con ở thời không này đều không biết lễ phép như vậy à? Phải chăng ta nên thay Cẩn dạy người một chút... Phải nói chuyện với bề trên như thế nào?”

“Tiêu Triệu, trẻ nhà ta không cần người dạy!” Một bóng dáng màu trắng xuất hiện giữa hai người, bảo vệ Nhiễm Thanh Hoàn.

Đáng tiếc hai người ở đây không một ai cảm thấy bất ngờ.

Giọng Tiêu Triệu nói chuyện càng dịu dàng hơn: “Ta đã nói mà, người người dạy không thể là hạng lỗ mãng được, thì ra là có chỗ dựa nên không sợ hãi.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhăn mũi: “Đầu bếp, mùi của ông cách tám dặm đã ngửi thấy, ông cứ đi theo cái tên lang thang không biết hát tuồng ở miếu nào làm gì?”

Phượng Cẩn hiếm khi không lẩm lời với gã, không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt bảo: “Thanh Hoàn, về nhà tắm rửa đi ngủ sớm đi.”

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn hơi chần chừ, nhìn Tiêu Triệu lại nhìn Phượng Cẩn, nhún vai, “Được rồi, dù sao tôi học nghệ không tinh, cũng chẳng giúp được gì, tôi phấn trước đây.”

Gã nói được làm được, thật sự quay lưng, lật áo khoác lại, hai tay rút túi thông thả đi.

Tiêu Triệu nhẹ nhàng hỏi: “Người không lo lắng cho sự phụ người à?”

Nhiễm Thanh Hoàn không hề quay đầu lại: “Dù sao hai người cũng chẳng đánh nhau, đây lo lắng làm gì?”

Tiêu Triệu híp mắt, nhìn chằm chằm bóng lưng Nhiễm Thanh Hoàn càng lúc càng đi xa: “Đồ đệ người thật là không đơn giản, thật là không đơn giản...”

Phượng Cẩn mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, toàn thân đều đang đề phòng, hoàn toàn không định quan tâm Tiêu Triệu nói gì.

Tiêu Triệu thần sắc phức tạp cười cười: “Sống gần ngàn năm rồi, mà người lại không nhìn thấu bằng đứa trẻ này, Cẩn, đêm Trung thu, ta chờ người ở ‘chỗ cũ’... Lâu rồi không trò chuyện.” Nói xong hắn thu quỹ mị vào lòng bàn tay, biến mất vào bức tường gạch.

Một mình Phượng Cẩn đứng tại chỗ, siết chặt tay, móng tay bấm vào thịt.

## 2. Chương 2: Mỗi Hận Biệt Ly Như Cỏ Dại

Đèn trong nhà tối om, Phượng Cẩn còn cho là Nhiễm Thanh Hoàn ngủ rồi, lúc mở cửa bước nhẹ hơn, ai ngờ vào phòng khách thấy tivi còn mở, đang chiếu một bộ phim truyền hình vợ vắn, gã thiếu niên co mình trong sofa, tay bưng một ly cà phê nguội ngắt, nghe tiếng động quay đầu lại nhìn, mặt bị ánh huỳnh quang của tivi chiếu trông hơi rờn rợn.

Phượng Cẩn giật nảy mình, bật cười mở đèn: “Làm gì mà không bật đèn, chỉ giỏi hù người ta!”

Ánh sáng thỉnh linh đến khiến Nhiễm Thanh Hoàn không cảm được dùng tay che một chút, neho mắt đặt cà phê lên bàn, lão đảo đứng dậy: “Về rồi à? Về rồi thì tôi đi ngủ đây.”

Thì ra... là đang chờ mình, Phượng Cẩn không khỏi thấy ấm lòng.

“Đúng rồi,” Nhiễm Thanh Hoàn dụi mắt, quay đầu lại nói: “Giao cho ông một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ đây. Hôm nay tôi mua ít thức ăn chín ở bên ngoài, kết quả là mất to bụng nhỏ, thừa rất nhiều, tủ lạnh đầy rồi nên tôi để trên bàn ăn đấy, ông mau ăn đi kéo để mai sẽ hỏng, lãng phí là không tốt đâu.”

“Không phải từ đầu ta đã bảo không về à?”

“Tôi đoán ông sẽ về,” Nhiễm Thanh Hoàn nói đặc biệt khẳng định, “Thật đó, nhìn ông như thế là biết phải quay về tìm kiếm sự an ủi.”

Phượng Cẩn biết rõ Nhiễm Thanh Hoàn đã ăn ở ngoài, hơn nữa khi gặp Tiêu Triệu trên tay gã còn chưa có thức ăn gì, hiển nhiên là đặc biệt mua cho mình, đứa trẻ này tuy miệng hơi ngang nhưng trong lòng lại rất quan tâm.

Nhiễm Thanh Hoàn lúc này vốn đã mở cửa phòng ngủ đột nhiên dừng bước, vẻ mặt bất quái hỏi: “Đúng rồi, ông già, tên biến thái vênh vao đó không phải bồ cũ của ông chứ?”

“Cút!” Thu lại câu trước.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Cẩn bất ngờ phát hiện Nhiễm Thanh Hoàn nghiện ngủ nướng đã dậy, còn mua sẵn bữa sáng chờ mình, ngạc nhiên đi tới sờ trán gã: “Đâu có nóng...”

Nhiễm Thanh Hoàn khinh bỉ hất tay đối phương ra, ném lại xấp tài liệu Phượng Cẩn quẳng cho gã: “Cái gì gì vậy? Ông viết tiểu thuyết đấy à?”

Phượng Cẩn mở bịch sửa đậu nành: “Thế nào, có ý kiến gì không?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn Phượng Cẩn: “Không-ý-kiến-“

Phượng Cẩn cúi đầu nghĩ nghĩ, từ từ dẹp đi thần sắc không mấy đứng đắn: “Không cần che giấu nữa, mấy năm nay tuy rằng người học không hay cày không biết, lại tinh thông hậu hắc và binh pháp, tưởng ta không biết à?”

“Ham chơi thôi, toàn để giết thời gian, ông tích cực thế làm gì, còn tinh thông...”

“Vậy hãy cho ta biết người có cái nhìn thế nào.”

“Tôi không lừa ông, tôi thật sự chẳng có cái nhìn gì cả.” Nhiễm Thanh Hoàn cố hết sức nặn ra vẻ mặt chân thành, “A... Ngoại trừ chế độ chư hầu lắm tệ nạn.”

Phượng Cẩn thở dài bỏ đĩa xuống: “Người như vậy, ta đi cũng không yên tâm.”

Tay Nhiễm Thanh Hoàn run nhẹ không dễ phát hiện: “Chùng nào ông đi?”

“Trùng dương năm nay.” Phượng Cẩn hơi cụp mắt xuống, “Còn hai tháng.”

“À.” Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, không nói gì nữa, hơn mười năm rồi, đột nhiên vì người kia sắp đi – khoản nợ lằng nhằng nửa đời trước để lại, xem ra không kết thúc là không được.

“Mười mấy năm rồi mà tính tình vẫn lạnh như thế.” Phượng Cẩn gõ nhẹ xấp tài liệu Nhiễm Thanh Hoàn vứt cho mình, trang giấy rõ ràng có dấu vết được lật xem cẩn thận, nhưng người xem lại thần nhiên ngồi ở đối diện không chịu nói một chữ:

Năm Thịnh Đức thứ mười tám, Đại Luật thất thế, tám nước chư hầu cùng chinh phạt, giang sơn Ngô thị lung lay.

Bắc có Bắc Thục, Hồng Châu, Mẫn Châu, các vùng dưng mãnh.

Nam có Yên Kỳ, Linh Đông, Linh Châu, nơi cá gạo dồi dào.

Lại thêm Tây Nhung, Nam Thục, đã tâm hướng bắc, nhất thời rối ren vô cùng, sinh linh đồ thán.

Trong tám nước thì Hồng Châu và Yên Kỳ là mạnh nhất...

Phượng Cẩn nói: “Được, người không nói thì ta nói, trong số những người này, ngoại trừ Linh Châu dân phong vô cùng nhu nhược, các vương hầu khác mỗi người đều có ý vấn đĩnh, thế tất có một cuộc đại chiến, nhất định là hạo kiếp nhân gian...”

“Liên quan gì đến tôi?” Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày, “Ông già, ông không sao chứ, bộ truyện dở òm tìm từ đâu tới mà cũng coi là thật?”

“Nhiễm Thanh Hoàn, ta đang nói chuyện nghiêm túc!” Phượng Cẩn giận dữ nói, “Nếu một ngày kia người thực sự đến thế giới đó, người cũng có thể làm như việc không liên quan đến mình mà nói lời như thế sao?!”



Nhiệm Thanh Hoàn bỏ đũa xuống: “Ông rót cuộc muốn nói gì?”

Phượng Cẩn nhìn gã chốc lát, ánh mắt thiếu niên trong veo như nước, song không biết là vì sao, theo thời gian trôi đi, y ngày càng không hiểu đứa trẻ một tay mình nuôi nấng, khi nào vui vẻ, khi nào buồn đau khổ sở, thậm chí để ý cái gì, không để ý cái gì: “Người không muốn biết thân thể của mình à?” Y chậm rãi lấy từ trong lòng ra một miếng phỉ thúy bằng bàn tay, giơ lên trước mặt Nhiệm Thanh Hoàn.

Nhiệm Thanh Hoàn đảo mắt qua miếng phỉ thúy chất lượng lẫn kích cỡ đều cực kỳ hiếm có, rồi chuyển xuống cái bánh bao cầm trong tay, giống như sức hấp dẫn của thứ giá trị ngàn vàng ấy kém xa món bánh bao một đồng ba cái dưới lầu. Gã cắn bánh bao, thông thả nhai kỹ nuốt xuống: “Không muốn.”

Phượng Cẩn hơi sững sờ.

“Vẫn là câu đó, liên quan quái gì đến tôi?” Biểu cảm của Nhiệm Thanh Hoàn hờ hững như lão tăng nhập định dưới thanh đăng.

Phượng Cẩn dừng một chút, đột nhiên mở miệng: “Có phải... người đã không còn muốn tin lời ta nói?”

“Ông nghĩ nhiều rồi.”

Phượng Cẩn nặng nề nhắm mắt lại, cất phỉ thúy vào ngực, không lên tiếng nữa, ăn bữa sáng như thể nhai rơm.

Nhiệm Thanh Hoàn tiện tay dùng điều khiển từ xa mở tivi, trong bản tin sáng đang phân tích CPI, hai người đều im lặng, chỉ có tivi không cảm nhận được bầu không khí xấu hổ, một mình ồn ào.

Lát sau, Nhiệm Thanh Hoàn chùi miệng, đứng dậy làm mặt quỷ: “Hôm nay đến ông dọn đúng không?”

Phượng Cẩn hiếm khi gật đầu không tranh cãi, đột nhiên hỏi một câu: “Thanh Hoàn, nếu người đến thế giới này, việc người muốn làm nhất là gì?”

Nhiệm Thanh Hoàn khựng lại, tựa hồ không ngờ được đối phương hỏi vấn đề này, suy nghĩ một thoáng, chợt cười nhàn nhạt: “Đạo vài bài Đường thi Tống từ, đem đến thanh lâu sở quán đổi ít bạc, hoặc nhận xem phong thủy, gay quá thì đào mộ trộm mả, để dành đủ tiền tìm chỗ không quá nghèo cũng không quá giàu mua căn nhà nhỏ, bày biện ít đồ đạc, đọc sách, đi du lịch, nghe kể chuyện... Nếu ông có việc không thể tham gia thì một mình vậy.”

Phượng Cẩn không ngẩng đầu lên, Nhiệm Thanh Hoàn nhìn y một cái, ánh mắt hơi thâm sâu: “Tôi vào thư phòng đây.”

Cuộc sống vẫn từng ngày trôi đi, bình yên như muốn lên mốc, hơi nóng rút dần, tháng Chín bắt đầu, Nhiệm Thanh Hoàn khai giảng, Phượng Cẩn bỗng nhiên bắt đầu đi sớm về muộn, đôi khi thậm chí cả đêm không về, chẳng biết đang bận rộn việc gì, khuôn mặt mỹ nhân ngày càng ưu sầu, sau khi về nhà thường nằm xuống ngủ luôn, tựa hồ mệt vô cùng.

Một buổi hoàng hôn, Nhiệm Thanh Hoàn mở cửa đi vào, phát hiện Phượng Cẩn nằm nghiêng trên sofa, đôi mày quá đẹp hơi nhíu lại, ngủ không hề ngon. Dù sao cũng lập thu rồi, gã thở dài, vào nhà cầm tấm chăn nhẹ nhàng đắp cho Phượng Cẩn. Không đợi gã đứng thẳng dậy, cổ tay thỉnh linh bị túm lấy.

Nhiệm Thanh Hoàn giật mình: “Chưa ngủ hay bị tôi đánh thức? Đừng có hù người ta.”

“Rót ly nước cho vị sư.”

“Hừ, ông không tay hay cụt chân thế?” Nhiệm Thanh Hoàn vừa than phiền vừa rót cho y ly nước: “Này, không thì ông về phòng nằm một lúc đi? Tôi mới gọi điện thoại kêu thức ăn ngoài, lát người ta giao tôi sẽ gọi ông.”

Phượng Cẩn nhú mày: “Sao lại là thức ăn ngoài, tự mình úp bát mì cũng dễ nuốt hơn đồ bên ngoài chứ? Người lười chết đi được.”

“Tôi vào bếp?” Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu nguầy nguậy, “Chờ thật sự hết cách rồi hãy tính sau, giá của cơ hội quá cao, tôi sợ ông ăn được.”

Phượng Cẩn nhìn gã: “Phạm vi sách giải trí người đọc lại mở rộng rồi, ngay cả kinh tế cũng không bỏ qua.”

Nhiệm Thanh Hoàn chớp chớp mắt: “Một trong các môn bắt buộc của trường, chủ tịch Mao đảm bảo, không học cũng không được, tôi khổ tâm lắm chứ-”

“Ta đâu có nói người xem sách giải trí là không đúng,” Phương Cẩn cười cười, lập tức dừng lại, “Thanh Hoàn, ta có chuyện muốn nói với người...”

Nhiệm Thanh Hoàn ngồi xuống đối diện, ném bánh bao qua một bên: “Chuyện gì?”

Trước ánh mắt thản nhiên của gã, Phương Cẩn do dự chốc lát, rốt cuộc thở dài: “Thôi, cũng không có gì quan trọng, người cứ đi làm việc của mình đi.”

“Ông đừng có lãng phí tình cảm thanh thiếu niên tốt của tổ quốc.” Nhiệm Thanh Hoàn bĩu môi, vỗ đầu gối đứng dậy.

“Chờ một chút,” Phương Cẩn gọi gã lại, cho tay vào ngực, lấy miếng ngọc phỉ thúy kia ra, “Cầm cái này đi.”

“Nặng lắm, còn có phóng xạ...”

“Cầm đi, nó vốn là của người mà,” Phương Cẩn nhét cho gã, quay người vào bếp, “Tương lai khi khôn cùng sa sút ngay cả thức ăn ngoài cũng không kêu nổi, người cầm cái này còn có thể đổi ít sinh hoạt phí.”

Nhiệm Thanh Hoàn cúi đầu nhìn phỉ thúy óng ánh, mặt trước là như ý và tường vân chạm nổi, mặt sau khắc hai chữ “Tiêu Ngự”. Gã nhướng mày, tung lên rồi đón lấy: “Ừm, một khoản tiền không nhỏ, đủ uống một bình.”

Lời Phương Cẩn muốn nói cuối cùng không nói ra miệng, có lẽ là vô vàn xin lỗi, hoặc là dặn dò tha thiết, song đều không còn quan trọng. Hôm sau là Trung thu, chính là đêm đoàn viên, Phương Cẩn không về, Nhiệm Thanh Hoàn để lại cho y một hộp bánh trung thu trên bàn trong nhà ăn, song đến buổi tối một ngày sau Phương Cẩn vẫn chưa trở về.

Nhiệm Thanh Hoàn cân nhắc một chút, rốt cuộc mở cửa phòng ngủ của Phương Cẩn.

Gã trước nay không thích xen vào việc của người khác, nếu không cần thiết thì rất ít vào phòng Phương Cẩn – nói là phòng ngủ, kỳ thực giống thư phòng hơn, bên trong cất hàng ngàn quyển sách, đóng buộc chỉ, thẻ tre, thậm chí tơ lụa, có đủ hết, cửa sổ đóng chặt, chặn nệm gấp gọn gàng. Nhiệm Thanh Hoàn đứng ở cửa chốc lát, trong lòng bỗng nhiên trỗi lên cảm giác: Người này đi rồi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Gã vào phòng, trên cái bàn nhỏ cạnh giường Phương Cẩn dùng đồ chặn giấy đè một xấp giấy, Nhiệm Thanh Hoàn cầm lên lật lật, chính là đề mục xuất sư Phương Cẩn để lại cho gã, gã thở dài: “Gợi ý rành rành như vậy... Rõ ràng là bảo tôi đuổi theo, nhưng ông làm sao có thể chắc chắn tôi sẽ quản việc vớ vẩn của ông?”

Gã dạng chân dạng tay nằm trên giường, khẽ nhắm mắt, rất lâu không động đậy, tựa hồ ngủ rồi, sau đó gã đột nhiên nhảy lên, tức tối nói: “Tôi quả thật muốn cho ông toại tâm nguyện.”

Trời xanh suốt vàng, trên trời dưới đất, chỉ cần tồn tại, bất luận là thời gian không gian thế nào, đều có thể qua lại.

Nhiệm Thanh Hoàn lần đầu tiên mở mắt nhìn thế giới xa lạ này, không khí trong lành chưa từng bị ô nhiễm khiến gã không nhịn được hít sâu vài hơi. Thật là một nơi tuyệt vời – nếu như không có thiên hạ đại loạn và chinh chiến không dứt. Gã tập trung tinh thần, cẩn thận lần theo cảm ứng đi tìm kiếm Phương Cẩn.

Lúc này, giang sơn Ngô thị đang lung lay, Đại Luật đã đi đến cuối mệnh số của nó, gió từ phía nam thổi đến mùi máu tanh, lấp mất vị thanh của cảnh liễu thứ nhất đầu xuân, tứ phương rục rịch, dã tâm và dục vọng lan ra hết cỡ, hết đợt này đến đợt khác, thiên hạ bị phân cắt, đang chuẩn bị cho một mở màn mới.

Mà đại nhất thống của Cửu Châu, còn xa tít không hẹn ngày đến.

Nhiệm Thanh Hoàn gọi một thốt khoái mã, cúi đầu nhìn qua người mình, áo gió dài sau khi vào thu, tuy là hơi đặc biệt nhưng nhìn chung vẫn có chút thành phần phục cổ, không đến mức quá nổi, trong rừng có hơi người, gã không muốn rước lấy phiền toái, cố gắng lặng lẽ hành động. Phương Cẩn quả thật ở ngay trong rừng này, mà khi nghĩ đến hai chữ “trong rừng”, lòng gã chợt sinh ra niềm vui, chẳng phải đồng âm với “lâm chung” sao... (Trong rừng là lâm trung, hai từ đồng âm)

Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu, nhảy lên ngựa, thúc nhẹ bụng ngựa một phát.

Mà lúc này, ở một nơi không xa, có một đại nhân vật đang ngồi một mình trong lều, hơi sầu lo với thể cục trước mắt, người này chính là Cẩm Dương vương Trịnh Việt của Yên Kỳ – Quảng Trạch đại đế sáu năm sau nhất thống thiên hạ.

Bát vương đồng thời gươm cao lá cờ tru sát bạo quân, quân Yên Kỳ và quân Kinh Châu ngõ hẹp đụng đầu ở ngay gần Trúc Hiền sơn Mạc Sầu lĩnh, bên phía Yên Kỳ là Cẩm Dương vương thân chinh, gặp phải Tra Minh Khởi tướng lĩnh hung hãn nhất Kinh Châu, Cẩm Dương vương lui thủ trong thành Trúc Hiền, song phương tạm thời giằng co.

Một trong ngũ đại thượng tướng của Yên Kỳ là Tề Linh Khanh đích thân áp tải lương thảo đến đây, nơi này không rõ vì nguyên nhân gì mà mưa tầm tã suốt hai ngày liền, sấm rền chớp giạt, như thể thần quỷ giáng lâm, vừa mới yên ổn lại, Tề Linh Khanh lệnh cho ngựa khỏe dồn roi, đồ quân nhu đang đi gấp.

Bỗng nhiên một tràng tiếng vỗ ngựa vọng đến, Tề Linh Khanh hơi sửng sốt, hần chình chiến sa trường nhiều năm, lúc này chỉ nghe tiếng vỗ ngựa đã biết là một người một ngựa, có điều không rõ giữa vùng hoang vu, lính truyền lệnh mới phái đi, sao lại có người một mình đến đây?

“Tướng quân.” Vệ binh dò xét sắc mặt hần xin chỉ thị, Tề Linh Khanh khoát tay, tĩnh quan kì biến một cách thích hợp.

Không bao lâu sau, một người một ngựa từ rất xa đi đến, trường y màu xám nhạt tung bay, tuy kiểu dáng hơi cổ quái nhưng không ảnh hưởng đến bề ngoài, cưỡi thần tuần màu mực, tựa hồ có khả năng ngày đi ngàn dặm. Người đi tới không yên không giáp, mái tóc dài chỉ dùng một sợi dây mảnh buộc đơn giản ngay hông, chắc là đi quá vội, dây cột tóc đột nhiên đứt làm đôi, một lọn tóc bay lên theo gió, không biết tại sao khiến người ta không cảm thấy bù xù, ngược lại phiêu dật xuất trần.

Từ xa thấy đội nhân mã này, người nọ không khỏi giật mình, vội vàng ghìm ngựa để tránh xông vào đội ngũ của đối phương, né sang bên nhường đường, hồng tổ không có địch ý.

Bấy giờ Tề Linh Khanh mới có cơ hội thấy rõ người này, còn là một thiếu niên, trạc nhược quán, diện mạo cực kỳ tuấn mỹ, song hơi gầy quá, có vẻ không chân thật lắm. Gã ăn vận đơn giản, cắt may rất gọn gàng, lúc này lui nhường, tuy rằng người thần sắc lạnh nhạt, ngựa lại tựa hồ hiểu ý chủ nhân, bước tại chỗ, ít nhiều có phần sốt ruột.

Tề Linh Khanh cúi đầu phân phó vệ binh: “Truyền lệnh, đội ngũ tách làm đôi, nhường ra một đường.”

Giọng hần rất thấp, còn cách thiếu niên này một khoảng, mà tai mắt thiếu niên lại nhạy bén vô cùng, nghe vậy ngừng đầu đánh giá Tề Linh Khanh một phen, khẽ mỉm cười chấp tay.

Tề Linh Khanh gật đầu, trong lòng lại bỗng giật mình trước vẻ đẹp ấy – đôi mắt thiếu niên này lúc hàm chứa nét cười nhìn qua lại như là có ánh sáng bên trong, khuôn mặt không mấy chân thật tích tắc đã sống dậy. Rất nhiều năm về sau, hần vẫn nhớ như in đôi mắt cười của thiếu niên khi mới gặp, vẫn chẳng nói rõ được mình rốt cuộc nhìn thấy gì trong đó, hoặc là một chút gọn sóng lan ra trên mặt hồ sâu thẳm, hoặc là hoang mạc mệnh mông khi mặt trời mới mọc, hoặc là ký ức kiếp trước kiếp này chợt qua đi, hoặc là... chẳng có gì cả, cái gì cũng rành rành ánh ra ngoài, mà không vào trong được.

Họ không hề trò chuyện gì, thiếu niên thúc ngựa phi như bay qua đội quân nhu, chỉ để lại một bóng lưng nhanh nhẹn, Tề Linh Khanh cho rằng mình chỉ nhìn qua bóng lưng ấy, không ngờ được rằng nó vẫn chôn sâu trong lòng, tận đến khi cái chết buông xuống.

Thiếu niên – chính là Nhiệm Thanh Hoàn lần theo mùi Phượng Cẩn mà đến, đã biết đại khái vị trí mình đang ở, hần là gần Trúc Hiền sơn, đồ quân nhu của Yên Kỳ ở đây, Cẩm Dương vương Trịnh Việt cũng phải ở không xa, đối thủ của hần... hình như là Tra Minh Khởi tướng quân Kinh Châu.

Tiếng nước róc rách truyền đến, tim Nhiệm Thanh Hoàn đập mạnh một phát, gã lập tức dừng ngựa, trù trù đứng đó. Hắc mã lui về sau hai bước, thềm cỏ dưới chân họ đã chết héo toàn bộ, và cây cối vốn nên xanh um tươi tốt trước mắt không biết tại sao chỉ còn lại cảnh khô trơ trọi.

Gã nhẹ nhàng vỗ về con ngựa giật mình, trên mặt rớt cuộc lộ ra sự bi thương khó nén, không đậm lắm, lại khiến người ta chân thật cảm thấy nổi cay đắng vây quanh gã, tựa hồ không đâu không có: “Sư phụ...”

Phượng Cẩn ở ngay bên dòng suối, tóc rối tung, tựa một đóa hoa sắp chết, với sự diễm lệ tột cùng, lẳng lặng nằm đó, giống như đoán trước được mà chờ đợi người nên tới, vạt áo trước thuần trắng nhuộm đỏ một khoảng, lác mai như tuyết loạn.

Nhiễm Thanh Hoàn đi tới, khom người xuống nắm tay y, nhẹ nhàng ôm y lên: “Sao lại nằm ở đây, ông cũng không sợ cảm lạnh...”

Phượng Cẩn hé mắt ra, thấy rõ là gã lại nở nụ cười: “Ta biết ngay... người sẽ đến...”

“Đúng vậy, đã sớm bị ông nhìn thấu, tôi làm người thất bại lắm phải không?” Nhiễm Thanh Hoàn ngồi xuống, vuốt lại mái tóc giúp y.

“Người kia... Tiêu Triệu, là sư huynh ta...” Phượng Cẩn ho một tràng, vỗ vỗ tay Nhiễm Thanh Hoàn, “Người hãy nghe ta nói...”

“Ừ, đang nghe đây. Sư xuất đồng môn, có đến mức phải liều mạng với nhau không?”

“Người của thiên mệnh, chấp niệm quá nặng, đã dọa lạc thành ma... Ta làm sao có thể, làm sao có thể...”

“Ừ, ông đúng, ông làm gì cũng đúng.” Nhiễm Thanh Hoàn ném ánh mắt lên dòng suối, lại có một chút ý cười, “Hắn đâu?”

Phượng Cẩn giơ tay chỉ: “Bị ta phong dưới ngọn núi này.”

“Rồi sao?” Nhiễm Thanh Hoàn hỏi, “Ông sẽ thế nào?”

“Thanh Hoàn, Tiêu Triệu đã nhập ma chướng, thành kẻ đứng đầu vạn ác, có thể lấy hết ái tằng tham si của nhân thế... Mà hiện giờ đang trong thời buổi loạn lạc, ta sợ...”

“Ông đang khoe tài ăn nói à?” Nụ cười của Nhiễm Thanh Hoàn đeo trên mặt như mặt nạ, “Nói thẳng đi, ông sẽ thế nào, muốn tôi làm gì?”

“Ta không còn sống bao lâu nữa... Người hứa với ta một việc, hứa với ta...”

“Nói nghe xem nào.”

“Hứa với ta, bất kể ai cũng được, trong vòng mười năm giúp hắn nhất thống thiên hạ, bình định chiến loạn... không thể...”

“Ông coi trọng tôi quá đấy.” Nhiễm Thanh Hoàn nói đều đều.

Phượng Cẩn nắm chặt cánh tay gã: “Hứa với ta, nếu không, ta chết không nhắm mắt.”

“Lại trò này, ông xem phim nhiều quá bị lậm à?” Nhiễm Thanh Hoàn cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt khẩn cầu của Phượng Cẩn, dừng một chút, gã thở dài: “Việc ông nói, tôi sẽ cố hết sức...”

“Hứa với ta!”

“Được được, tôi hứa,” Gã giống như trả lời cho có, rồi lại thấp giọng lẩm bẩm, “Ông nói gì tôi đều bằng lòng...” Bỗng nhiên toàn thân đau nhức một trận, Nhiễm Thanh Hoàn không nhịn được rên ra tiếng, cảm giác thoáng cái thoát lực, ngay cả thân thể Phượng Cẩn cũng suýt nữa trượt ra.

Phượng Cẩn thở hồng hộc: “Ta... đã phong tất cả pháp lực của người, ký kết khế ước này với người, người không được...” Bàn tay y nắm Nhiễm Thanh Hoàn dần dần buông ra, nam tử khuyh thành này không đủ sức nói hết lời, cuối cùng lưu luyến nhìn người thân cận nhất mười mấy năm qua và thế giới bùng bùng sinh cơ một cái, khẽ nhắm mắt lại.

Nhiễm Thanh Hoàn không hề nhúc nhích, nghe tiếng tay Phượng Cẩn rơi xuống đất, gã nhắm mắt, rớt cuộc một dòng lệ chảy xuống khóe mắt.

### 3. Chương 3: Chỉ Mong Say Mãi

“Vương gia, đã phái thám báo đi.” Tề Linh Khanh hơi cúi đầu, người này khuôn mặt cân đối, đường nét lại cực rõ, trầm lặng kiệm lời, nhìn khá nghiêm khắc, ngay cả bả vai quân tình cũng hết sức đơn giản.

“Linh Khanh vất vả rồi.” Nam tử ngồi sau bàn nghe vậy ngừng đầu cười cười, chủ nhân Yên Kỳ đất đai phi nhiều nhất trên đại lục này, Cẩm Dương vương Trịnh Việt, lại là một thanh niên chỉ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Cơ hồ bất cứ lúc nào, trên mặt người này đều có nét cười thanh đậm ôn nhu, khiến đôi môi hơi mỏng trông không có nửa phần lạnh lùng, đôi mắt đen như mực hơi cong lên tự nhiên, bị ánh mắt hắc quét qua, như đắm mình trong gió xuân vậy.

“Tra Minh Khởi là một mãnh tướng, cứng đối cứng, cô lo cái giá quá đắt,” Trịnh Việt gõ nhẹ bàn, thở dài, “Các huynh đệ này là cô dẫn đi, cô có trách nhiệm dẫn họ về.”

“Vương gia muốn vòng ra phía sau?”

“Chỉ có dạ tập.” Hắc đã phái thám báo đi xác nhận lộ tuyến lần cuối.

Tề Linh Khanh gật đầu, con đường đó nằm giữa rừng núi cực kỳ ẩn mật, là Trịnh Việt suy đoán ra thông qua địa mạo địa hình, quả thật phải bội phục sự cẩn trọng của người này.

Hắn hơi nhíu đôi mày ưa nhìn: “Nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể đảm bảo Tra Minh Khởi không chó cùng rứt giậu, ta đoán nếu gặp địch tập kích doanh trại, chỉ sợ hắn sẽ bất chấp sống chết không lùi mà tiến, đến lúc đó cũng có một trận ác chiến.” Hắn vươn vai đẩy chiến bào chồng chất thành núi trước mặt ra, “Thôi thôi, thời tiết không tệ, cô cũng ra ngoài đi dạo đây.”

Trịnh Việt vốn mặc thường phục, sửa sang một chút liền như một công tử ca nhà phú quý, ra đến cửa hắn bỗng quay đầu lại hỏi: “Linh Khanh, đi cùng không?”

Tề Linh Khanh hơi do dự, rồi im lặng đi theo.

Nhiệm Thanh Hoàn để một loạt vỏ rượu dưới chân, trước mặt là một nắm mộ, trên mộ bia không tên không họ, chỉ có bốn chữ “thiên quyên chi ngoại” do gã tự tay viết, từ nay âm dương đôi ngã, ngàn dặm không thể chung trăng sáng.

Gã chậm rãi ngồi xuống, khoe môi nhếch lên nụ cười mỉm, vớ lấy một vỏ rượu, vỗ bung ra, mùi thơm lập tức tỏa khắp: “Rượu loạn tâm tính, là độc dược xuyên tràng, tôi trước giờ vẫn tiết chế, hôm nay chỉ phá lệ một lần vì ông, tiểu tử tùy quân tam vạn trường, bất sở lý thương.” Gã ngửa đầu dốc một ngụm to, hơi nhíu mày, hiển nhiên không thể hưởng thụ cái gọi là hương rượu, “Y như nước đá ngựa, ông nghĩ tôi thích uống chắt...” (Nguyên văn: tiểu tử tùy quân tam vạn trường, bất dụng tố lý thương – Nam hương tử – Tô Thức)

“Chỉ là có một số lời, tôi sợ tôi uống say cũng chưa chắc đã nói ra miệng.”

Gã nốc ừng ực hết ngụm này đến ngụm khác, giải quyết xong một vỏ liền ném vỏ không đi, mở tiếp vỏ khác, một mình ngồi đó, nụ cười càng lúc càng giãn ra, cay đắng cũng càng lúc càng nhiều hơn.

“Tôi chẳng có của nả gì, mỗi ngày chẳng qua ăn no chờ chết, ông lại giao cho tôi một trọng trách tề gia trị quốc bình thiên hạ... Thật là coi trọng tôi quá rồi.” Khi nói câu này động tác của Nhiệm Thanh Hoàn đã hơi chậm chạp, không ít vỏ rượu lăn lông lốc trên mặt đất, thật sự đã chệnh choáng say rồi. Gã vung tay đổ rượu Hoa Điều hảo hạng xuống đất, “Nhiều năm dưỡng dục, thì ra là vì việc này, nếu ông sớm nói ra, chưa biết chừng tôi còn có thể đọc mấy cái sách thánh hiền rầm rồ không kêu đó chằm chỉ hơn – ngu ngốc đệ nhất thiên hạ, bổn thiếu gia kính ông một ly...”

Gã cười to, kể đó cuồng ca:

“Hữu thân mạc phạm phi long lân, hữu thủ mạc biện mãnh hổ tu.

Quân khán tích nhật Nhữ Nam thị, bạch đầu tiên nhân ẩn ngọc hồ.

Tử du văn phong động song trúc, tương yêu cộng túy bôi trung lục.

Lịch dương hà dị sơn âm thì, bạch tuyết phi hoa loạn nhân mục.

Quân gia hữu tửu ngã hà sầu, khách đa lạc hàm bình chúc du.

Tạ thượng tự năng cù dục vũ, tương như miễn thoát tức sương cừu.

Thanh thần cổ trạo quá giang khứ, thiên lý tương tư minh nguyệt lâu.”

(Đối tuyết túy hậu tặng Vương Lịch Dương – Lý Bạch)

Gã vốn là giọng thiếu niên, ca tới chỗ hào sảng thì phá âm như cổ họng sắp bị xé rách, tựa tiếng than đồ quỳên, cuồng ca thống ẩm lại đặc biệt thê lương. Gió vi vu thổi, tóc như nét mực, mi mực thiếu niên toàn là vẻ phiêu linh và sự phóng khoáng.

Trịnh Việt khi bước vào rừng trông thấy là cảnh tượng như vậy, lúc đó ngay ánh nhìn đầu tiên hấn đã bị đánh về lãng tử bất kham này thu hút, bất giác lại dừng bước: “Hay cho ‘quân gia hữu tửu ngã hà sầu.’”

Tiếng ca ngừng bật, Nhiễm Thanh Hoàn chậm chậm quay đầu lại, từ xa giờ vò rượu về hướng Trịnh Việt: “Có bằng hữu từ phương xa tới, mừng vui khôn xiết.”

“Vương gia...” Vệ binh vô thức muốn ngăn cản, Trịnh Việt khoát tay, đi ra khỏi rừng, chấp tay áo vái: “Tại hạ vào nhầm nơi đây, quấy nhiễu huynh đài, mong thứ lỗi.” Tề Linh Khanh thì đã thấy rõ diện mạo thiếu niên nọ, thầm hơi giạt mình: “Vậy mà là gã...”

Nhiễm Thanh Hoàn lúc này nhìn người ta đã có chút bóng chông, gã miễn cưỡng cười cười: “Nơi đây nào phải nhà ta, các hạ cứ tự nhiên đi không cần khách khí.”

Trịnh Việt không khỏi hơi tò mò, diện mạo người này tất nhiên là không cần phải nói, chỉ riêng khí chất tiêu sái này đã không giống phàm nhân rồi, hiện giờ cũng đang rồi, bèn muốn trò chuyện một chút: “Nơi này rất gần chỗ hai quân Yên Kỳ và Kinh Châu đối chọi, huynh đài ở đây chẳng lẽ không sợ bị liên lụy?”

Nhiễm Thanh Hoàn nốc một ngụm rượu hơi nhanh, dẫn đến ngực phồng rất, rất lâu mới nói rằng: “Các người đánh việc các người, ảnh hưởng gì tới ta uống rượu nhớ người?”

Trịnh Việt bật cười, không biết là người này bản tính phóng đảng hay thực sự say rồi, song hấn lập tức lại nhay bén chú ý tới hai chữ “các người”, không khỏi giạt mình.

Nhiễm Thanh Hoàn hãy còn uống rượu, chào xong tựa hồ quên luôn sự tồn tại của những người này, không để ý tới Trịnh Việt nữa, lười ít nhiều lú lại mà khàn khàn quát: “Xướng triết Dương Quan lệ vị can, công danh dư sự thả gia xan. Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ, đối vũ vân mai nhất bán san... Kim cổ hận, kỷ thiên ban, chỉ ứng ly hợp thị bi hoan... Giang đầu vị thị phong ba ác, biệt hữu nhân gian hành lộ nan... Hơn mười năm nương tựa nhau, không bằng một tắc thiên hạ của ông, chỉ còn một mình tôi nữa đời lên đèn, kiếp trước ngỡ như trường ca nhất mộng... Ông được lắm, được lắm...” – Trạng thái nửa điên thậm chí bất chấp này rõ ràng không phải phong cách của Nhiễm Thanh Hoàn, hiển nhiên người này đã say bí tỉ, hơn nữa còn nát rượu. (Giá cô thiên – Tống nhân. Tác giả: Tân Khí Tật)

Nói thật là Trịnh Việt không hiểu lắm gã hàm hồ hát lên cụ thể có ý nghĩa gì, song hấn lại nghe ra nỗi bi thương khắc cốt trong đó, nhìn thấy bốn chữ trên mộ bia kia, hấn chợt sinh ra một chút cảm xúc không tên, phảng phất thoát khỏi các loại dây dưa trên nhân thế rồi, ngược lại trống rỗng như không biết nên đi đường nào, hồng trần vạn tượng đều ngưng tụ thành giấc mộng Nam Kha trước bốn chữ này, khiến người ta quên hết sinh tử.

“Vị huynh đài này, người đã khuất rồi, hãy nén bi thương.” Trịnh Việt nói xong, thấy Nhiễm Thanh Hoàn không có lấy một chút phản ứng, ý thức được câu khách sáo của mình vào tai cuồng sĩ này đã bị tự động lọc thành lời thừa, liền tiện tay vớ một vỏ rượu, bản thân uống một ngụm, còn lại đổ hết xuống đất, “Thiết nghĩ người trong mộ cũng không phải người tâm thương, tại hạ kính quân một chung.”

Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, có chút bất mãn đếm số vỏ rượu còn lại chưa uống, tiếc rằng đếm tới đếm lui ba lượt chưa ra, thế là đổi không đếm nữa, sờ soạng trên người cả buổi, lấy ra một miếng phỉ thúy to bằng bàn tay, thuận tay ném cho một vệ binh của Trịnh Việt: “Phiền tiểu huynh đệ... đi đổi thêm ít hảo tửu đến, hàng trong tiểu điểm hương đã, không tiện chiêu đãi nhân vật.”

Vệ binh đưa phỉ thúy cho Tề Linh Khanh, Tề Linh Khanh là người biết nhìn hàng, thấy phỉ thúy kia nhất thời hơi ngớ ra, nhớ tới bảo mã ngày ấy thiếu niên cười, đại khái có thể biết người này không phú thì quý.

Song thế gian vô vàn người phú quý, mà vị này lại thật sự muốn dùng ngàn vàng đổi rượu... Hắn dùng ánh mắt xin chỉ thị từ Trịnh Việt, Trịnh Việt hơi lắc đầu: “Linh Khanh, gọi người mang hảo tửu lên. Ta ngồi với vị công tử này một lúc.”

Nhiễm Thanh Hoàn lúc này mới quay đầu lại nhìn thấy Tề Linh Khanh, cười cười nhàn nhạt. Thể chất gã tương đối lạ, ban đầu uống không lên mặt, lúc thật sự quá chén càng uống sắc mặt càng trắng, nói chuyện cũng từ lộn xộn lúc đầu trở nên tỉnh táo hơn. Nhiễm Thanh Hoàn hiện giờ trừ đứng dậy không đi được ra thì chỉ có một đặc điểm, chính là có gì nói đó, tuyệt đối không giấu giếm: “Thì ra ngày ấy nhường đường cho ta là Tề tướng quân, còn vị này không phải chính là Trịnh vương gia chứ?” Gã lại nốc cạn một vò rượu, vút vò không xuống đất, thấp giọng chửi: “Con mẹ nó, lại hết rồi.”

Trịnh Việt nhìn Tề Linh Khanh một cái, đúng lúc đưa gã một vò mới mở, cười hỏi: “Vị huynh đài này vừa nói ra cô là người trong quân, không biết là đạo lý gì?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhận vò, song không thèm nhìn hắn: “Nơi đây không tiện mai phục, lại cách đại doanh song phương không gần, ngoại trừ người của đại doanh Cẩm Dương vương cẩn thận quá mức, còn ai ăn no rửng mỡ rồi việc chạy tới?”

Cẩn thận quá mức... Người này nói chuyện thật là không khách khí, dù là Trịnh Việt cũng không khỏi hơi nhú mào: “Thế theo ý huynh đài, cô đi chuyến này là vẽ vờ thêm chuyện?”

“Vương gia,” Tề Linh Khanh đột nhiên mở miệng, “Người này say rượu, nói năng vô lễ...” Hắn nói đến đây nhận được ánh mắt dạt dào hứng thú của Trịnh Việt liền dừng lại, mình vậy mà nhất thời kích động nói đỡ cho người chỉ có duyên gặp mặt một lần, chẳng lẽ ngửi mùi rượu cũng hơi say rồi.

“Cũng chưa chắc,” Nhiễm Thanh Hoàn căn bản không để ý họ moi tin, ánh mắt bắt đầu mơ màng, tiếng nói dần dần trầm thấp, “Người với quân địch đụng đầu ở ngõ hẹp này, phía trước núi rừng lăm che chắn, Tra Minh Khởi thì dũng mãnh đa mưu, người lo lắng có mai phục không dám tiến bừa; mà Yên Kỳ lui thủ Trúc Hiền thành, thành lâu cao vút dễ thủ khó công, Tra Minh Khởi chưa thăm dò kỹ về người cũng sẽ không lỗ mãng, rơi vào thế bế tắc tại đây.”

Mắt Trịnh Việt sáng lên, chỉ bằng dăm ba câu thiếu niên say khướt này đã nói rõ cục diện khó xử trước mắt, không khỏi truy hỏi: “Theo huynh đài, cô nên phá địch như thế nào?”

Nhiễm Thanh Hoàn nghiêng đầu nhìn hắn một lúc lâu, đôi mắt tựa hồ không mở nổi: “Người có lắm đầu như vậy, trong lòng đã tính sẵn từ trước, còn hỏi ta làm gì?”

Có lắm đầu như vậy... Trịnh Việt lắc đầu, không khỏi mỉm cười: “Nơi đây có một thông lộ, có thể vòng ra phía sau quân địch, cô muốn dụ tập hắn, huynh đài cảm thấy kế này khả thi không?”

Tề Linh Khanh giật mình, Trịnh Việt nói ra quân cơ đại sự một cách đơn giản như vậy, thiếu niên này sợ không ổn rồi, thấy mấy vệ binh đã đặt tay lên đao kiếm, lại hơi lo lắng.

“Ồ... kế của ngươi, kế gì...” Gã lắc lắc đầu, loạng choạng đứng dậy, liếc nhìn Trịnh Việt, “Người đừng tưởng ta không biết, ngươi muốn thăm dò ta chứ gì? Ta đâu có say, ta không nói cho ngươi nghe đâu.”

Người này thật sự đã uống không ít rồi.

Trịnh Việt chấp tay nói: “Cô quả thật có lòng kết giao, không biết huynh đài xưng hô thế nào, có thể cùng ta quay về lều nói chuyện không?”

“Ta...” Nhiễm Thanh Hoàn không đứng vững, lui lại một bước, bước chân lão đảo phịch mông xuống đất, ngã ngửa ra sau, Trịnh Việt vội vàng kéo gã: “Cẩn thận!”

Nhiễm Thanh Hoàn căng mắt ra, tựa hồ cố gắng muốn nhìn rõ: “Người đừng lắc lư, chóng mặt quá...” Gã dùng tay chống đất muốn bò dậy, thử vài lần không thành công, nhú mào, “Sao mặt đất cũng nghiêng vậy?”

Trịnh Việt đỡ gã đứng dậy, dựa lên một thân cây. Nhiễm Thanh Hoàn cười hì hì nói: “Cảm ơn người anh em, tôi dựa một lúc, tuyệt đối đừng để giáo viên nhìn ra anh em mình quá chén.”

– Cái gì thế này? Trịnh Việt thử hỏi: “Huynh đài, kế này rốt cuộc có ổn không, người còn chưa nói xong đâu.”

Nhiệm Thanh Hoàn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bật cười: “Đúng đúng, ta còn chưa nói xong đâu. Không phải ngươi muốn vòng ra phía sau đánh úp Tra Minh Khởi sao, hai, hai mặt giáp công, nếu có thể xuất kỳ bất ý, chắc chắn hiệu quả sẽ không tồi. Nhưng ngươi lo lắng Tra Minh Khởi quá cương mãnh và cảnh giác, chớ cùng rút giậu, bên mình nhất định có tổn thất, ngươi muốn cố hết sức bảo tồn thực lực, để tương lai đấu đá nội bộ với mấy đồng liêu kia, ai biết xui xẻo gặp đại tướng Kinh Châu...”

Càng nói càng linh tinh – tuy rằng là sự thật, Trịnh Việt vội ho một tiếng cắt ngang gã: “Thế theo ý ngươi, ta lo thừa rồi?”

“Ừm... không thừa,” Nhiệm Thanh Hoàn đột nhiên quàng vai Trịnh Việt, ghé vào tai hắn nói: “Công lược chỉ nói cho một mình ngươi nghe, không được nói với người khác, bằng không ai cũng qua màn công ty game sẽ phải đóng cửa, biết chưa?”

Trịnh Việt dở khóc dở cười, chỉ có thể gật đầu.

Nhiệm Thanh Hoàn vừa lòng thả hân ra, đặc biệt phóng khoáng vỗ vỗ vai hắn: “Được, nể ngươi nghĩa khí ta cho ngươi biết, qua màn nhớ phải mời khách... Tra, Tra...”

“Tra Minh Khởi.”

“Ta biết là Tra Minh Khởi!” Nhiệm Thanh Hoàn trừng mắt, “Người này hữu dũng hữu mưu, song hổng ở bảo thủ, tự cho rằng trời là lão đại hắn là lão nhị, ngay cả Hoàng đế cũng không coi ra gì, binh pháp nói, có thể làm nhục...”

Say khướt rồi còn binh với chả pháp.

“Nghe nói... Hắn còn có một tật xấu, chính là háo sắc... Ôi, không được không được.” Gã lắc đầu liên tục, đáng vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Đúng là có nghe nói, nghe đâu trên đường hành quân hắn vẫn dẫn theo sủng thiếp.”

“Ừ, ta biết, người... đừng tố cáo hắn, làm thế là không tốt, không tốt...” Đúng như mong đợi lạc đề rồi, Trịnh Việt cảm thấy cuộc trao đổi này thật là vô cùng khó khăn.

“Cô không ‘tố cáo’, thì làm sao đối phó hắn?” Trịnh Việt chớp chớp mắt, tiếp lời gã.

“Ngươi muốn đối phó hắn à?” Nhiệm Thanh Hoàn ra vẻ bình tĩnh ngộ, mấy người xung quanh đều bực, chỉ nghe gã nói tiếp, “Đã là muốn dạ tập đối phó hắn, không bằng ngươi phái mấy đội viên cầm tử bắt tiểu tức phụ hắn dẫn theo, lại hắt ít dầu trong đại doanh rồi phóng hỏa, sau đó vừa chạy vừa loan tin... Chính, chính là nói cho đám tùy tùng biết, nữ nhân của hắn đã nằm trên tay các người...”

Trịnh Việt ngẫm lại mấy câu nói lung tung của gã, vậy mà có thể hiểu được đại khái ý gã: “Tra Minh Khởi nhất định tức giận truy kích, hắn tự phụ võ công, một ngựa đi trước, quân Kinh Châu quen phân tán, không nhất định đuổi kịp bước chân chủ soái, đến lúc đó có thể mai phục ven đường mà vây công, dùng ám khí giết hắn, quân Kinh Châu ắt đại loạn.” Hắn gật đầu, tuy không phải là kế của bậc quân tử, nhưng trên chiến trường làm sao có thể dung được người tâm tính quá quang minh?

“Kỳ thực không cần thế, ngươi phóng hỏa trên đường lui của họ, chắc quân Kinh Châu đã loạn rồi,” Nhiệm Thanh Hoàn từ từ trượt xuống thân cây, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, “Người quá đề cao người Kinh Châu rồi... Binh như dê, dẫu tướng như sói, cũng chẳng nên hồn...”

Gã không nói gì nữa, Trịnh Việt cúi đầu nhìn thấy người này đã ngoẹo đầu sang một bên, rõ ràng là ngủ say như chết rồi.

“Đưa vị công tử này về, chờ tỉnh lại kêu người hầu hạ cẩn thận,” Trịnh Việt phân phó, “Uống say như vậy, sợ là không dễ chịu gì.”

“Vương gia,” Tề Linh Khanh trình phỉ thúy lên trước mặt hắn, “Mời xem qua.”

“Ồ?” Trịnh Việt cầm lên xem, “Gã tên Tiêu Ngữ à? Tựa hồ là ‘văn thủy thúy’ của Linh Châu?”

“Không sai.”



Vấn thủy thủy là đặc sản Linh Châu, nhìn kỹ mảnh phi thủy này thì thấy màu xanh đậm phân bố đều đều, chất rất cao cấp, do độ trong suốt cao và nước nhiều, màu sắc chất cảm càng đẹp hơn, người trong nghề gọi là khởi oánh, nó sáng rực lóa mắt, ngay cả ở vùng đất phì nhiêu Yên Kỳ, nếu không phải quý tộc hoàng cung cũng khó được thấy thủy tốt vô giá như vậy.

Trịnh Việt thoáng trầm ngâm: “Thế thì càng phải dẫn về.”

“Vương gia tin lời gã sao?”

“Người nói kẻ khắc địch à?” Trịnh Việt hơi trầm ngâm, “Cô tạm thời cũng chưa nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn. Vả lại... Cho dù là bẫy của địch nhân, cũng không biết chúng ta rốt cuộc động thủ vào ngày nào, đúng không?” Hắn cười cười, ý tứ không cần nói cũng biết, nếu là bẫy, nhất định địch nhân đã sớm biết lộ tuyến của Trịnh Việt, trước mắt xem ra khả năng này là không lớn.

Huống chi mấy câu cuối của người này thích hợp như thế. Hắn tin tưởng ánh mắt mình, người như vậy Kinh Châu không lưu được.

“Phải.” Tề Linh Khanh bước đến bế thiếu niên say bí tỉ lên, người nọ tựa hồ cảm giác được có nguồn nhiệt, rúc vào lòng hắn mà khê lằm lằm: “Sư phụ, tôi không chọc giận ông nữa, ông đừng bỏ tôi mà...”

Có chút tử thân như một đứa trẻ lạc đường vậy. Trên người gã là mùi rượu nồng nặc và mùi bùn đất dính phải khi lăn qua lăn lại trên mặt đất, thế nhưng không biết tại sao, Tề Linh Khanh lại ngửi được từ đây một thứ mùi mát rượi như tuyết mới rơi, chẳng hiểu vì sao, có một chớp mắt lòng hắn bỗng mềm hẳn.

## 4. Chương 4: Mưa Dập Bềo

Nhiệm Thanh Hoàn ngủ một giấc suốt hai ngày liền, bỏ lỡ một cuộc chiến đấu cực kỳ đặc sắc. Cẩm Dương vương dạ tập đại doanh của Tra Minh Khởi, đêm hôm đó ánh lửa ngút trời, người Yên Kỳ như thần binh trời giáng; song Tra Minh Khởi không hổ danh dũng mãnh, nhanh chóng có phản ứng, hơn nữa vừa nhìn đã thấu thực lực chân chính của người Yên Kỳ nửa đêm tập kích – chẳng qua một hai trăm, trừ phóng hỏa tạo chút thanh thế với phả mộng đẹp của người ta ra thì chẳng làm được trò trống gì – hắn rất rõ tâm tư của Cẩm Dương vương, người đó muốn là cả thiên hạ, bắt vương thảo kinh chẳng qua là cái danh, dự tính cuối cùng lâm thời chen một chân vào cho có là được, dụng độ ở nơi đây chỉ là ngoài ý muốn, làm sao có thể lãng phí tinh binh nỗ lực vào mình?

Nhưng trong cảnh hỗn loạn lại có một tin tức khiến hắn tức sùi bọt mép – đạo chích Yên Kỳ, cướp trại phóng hỏa không nói, lại còn cướp đi Minh Yên!

Minh Yên là năm ấy khi đi ngang qua Linh Châu hắn đổi bằng một học minh châu, tóc dài bảy thước, sáng đến soi được, eo vừa một bàn tay nắm, nhược bất thắng y, đẹp nhất Cửu Châu, càng giỏi ca múa, càng tài thổi tiêu. Tra Minh Khởi là hạng người học đòi văn vẻ, tự cho là phong lưu, ân sủng Minh Yên này vô cùng, ngay cả hành quân Tây Nam cũng không quên dẫn theo, bây giờ lại bị người Yên Kỳ bắt đi, bảo hắn làm sao có thể không tức giận?!

Hắn lập tức quát lệnh điểm binh rồi đuổi theo. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nhiệm Thanh Hoàn, quân Kinh Châu đêm khuya bị tập kích doanh trại, đi ra vừa thấy ánh lửa ngút trời đã rối loạn, nào theo được tốc độ nhanh như chớp giạt của hắn? Tra Minh Khởi trong lòng như thiêu như đốt kinh nộ lẫn lộn, chỉ lo một ngựa dẫn đầu, mà người phía sau càng lúc càng ít. Hắn đương nhiên không thể hoàn toàn không phát hiện, song lúc này ngoại trừ thẳm mắng thủ hạ binh nhược, hắn thật sự không sợ hãi gì, thứ nhất tự thị võ nghệ cao cường, thứ hai hắn chắc chắn Trịnh Việt không chịu dụng binh hắn hỏi.

Mà cạm bẫy đã mở miệng ra.

Đuổi theo một lúc thì phía trước đột nhiên tiếng trống dồn dập, vô số cây đuốc chớp mắt được đốt lên. Tra Minh Khởi cả kinh, lập tức ghìm cương, phát giác không đúng, quay đầu lại thì quân Kinh Châu đi theo đã chẳng còn mấy mống, muốn rút cũng không kịp.

Đánh giá của Nhiễm Thanh Hoàn dành cho hần kỳ thực rất chính xác, cây dứng mà chí kiêu, Tra Minh Khởi tự nhận nhìn thấu Trịnh Việt, nếu không với trí dứng của hần, quyết sẽ không một ngựa truy kích.

Đồng thời, quân Kinh Châu cũng chính như trước đó nói – binh như dê con, giang sơn Đại Luật quả thật vận số đã hết.

Đêm này, Cẩm Dương vương dẹp hết “tinh nhuệ” Kinh Châu, chém đại tướng địch Tra Minh Khởi, bắt vô số tù binh, mà Lạc Tuyết quan là cửa nam của Kinh Châu cũng bị hai mươi vạn đại quân Nam Thục bao vây, Ngô thị đang chống cự lần cuối.

Khi Nhiễm Thanh Hoàn mở mắt ra, lại là một buổi sớm yên bình mặt trời mới mọc, lúc đó hết thấy đã kết thúc, trong không khí không hề ngửi thấy mùi khói thuốc súng, bốn bề bình yên như vẫn đang ở một cuối tuần của thế kỷ hai mươi mốt, không có đồng hồ báo thức, không có quấy rầy – đương nhiên, ngoại trừ sa trường phong cách cổ ở khắp nơi, còn có đau đầu như búa bổ sau khi say rượu.

Gã ngồi bật dậy, không tài nào nhớ nổi mình đã đến nơi đâu.

Cửa bị mở ra, gã ngẩng đầu nhìn, một thiếu nữ cười dịu dàng đứng ở cửa, tay bưng các thứ để rửa mặt súc miệng.

Mỹ nữ... Nhiễm Thanh Hoàn hơi ngây người ra, lập tức dâng tặng nụ cười nho nhã lễ độ.

“Công tử tỉnh rồi, ngài ngủ đã hai ngày, Vương gia nói, nếu hôm nay công tử còn chưa mở mắt, thì phải tìm ngự y đến xem.” Giọng thiếu nữ cực kỳ trong trẻo véo von, có chút nhẹ nhàng tự nhiên, nghe thoải mái lạ thường.

Nhưng mà... Vương gia nào?

Thiếu nữ thấy gã trưng ra biểu cảm vô tội chẳng nhớ gì hết, không nhin được bật cười “Phì” một tiếng, trên má có một đôi lúm đồng tiền tròn tròn rất xinh: “Chẳng lẽ ngài quên rồi? Công tử say rượu giữa vùng hoang vu, vừa vặn gặp Vương gia nhà ta, bên ngoài đều đã truyền ra, nghe nói diệu kế khắc địch còn là do công tử bày, chẳng trách Vương gia ngăn chặn vạn dò bảo nô tỳ phải hầu hạ ngài chu đáo. Nơi đây là bên trong Trúc Hiền thành, nếu không nô tỳ không tiện vào quân doanh.”

“Thế à...” Nhiễm Thanh Hoàn cười hết nổi. Trong lòng mau chóng suy đoán ra, quanh đây dám tự xưng một tiếng Vương gia, chỉ có Cẩm Dương vương Trịnh Việt, khoảng cách không xa, hơn nữa dựa theo tài liệu, Trịnh Việt hành sự cực kỳ cẩn thận, đích thân khảo sát địa hình xung quanh không phải là không có khả năng. Gã âm thầm kêu thầm một tiếng, mình từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên say rượu, sẽ không nói lời gì không nên nói chứ, “Ta đâu có thần thánh thế, tỳ tỳ đừng nghe họ đồn đại lung tung, xin hỏi xưng hô thế nào?”

“Nô tỳ tên Linh Vân, có nói lung tung hay không thì nô tỳ cũng chẳng phân biệt được, công tử rửa mặt trước đi, chờ một lát nô tỳ sẽ bưng thuốc và bữa sáng đến,” Thiếu nữ nhìn Nhiễm Thanh Hoàn nói cảm ơn, cũng tự mình làm không cần nâng nhúng tay, thế là ôn nhu bồi thêm một câu, “Công tử là người văn tú tinh tế, còn trẻ như vậy, có thể có quan hệ gì với đám người vũ đạo lộng thương bên ngoài? Vốn nô tỳ cũng không tin đâu, nhưng Vương gia nói lát phải đích thân bái phỏng công tử, còn muốn mời công tử về đô thành Cẩm Dương, thì nô tỳ không tin cũng không được nữa rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa chết đuối trong chậu rửa mặt.

Mà lúc này, Trịnh Việt đang đợi một người, người này không có phẩm cấp, cũng không có tiếng tăm gì, đầu hoảng mất chuột, thật sự chẳng mấy đẹp đẽ, song hần có thể khiến Cẩm Dương vương chờ đợi, là vì hần có một sở trường: Bất kể là chuyện cũ từ bao nhiêu năm trước, chỉ cần hần muốn biết, là có thể thuộc như lòng bàn tay.

Nói ngắn gọn, chính là nhân viên tình báo.

Kỳ thực Trịnh Việt bình thường không mấy coi trọng đám nhân viên tình báo không chính thức tương tự với bọn bịp bợm giang hồ này, tình báo họ có thể moi được hết hơn một nửa là ai lại vụng trộm với ai, ai là con riêng của ai, tiểu thiếp nhà ai độc chết chính thất nọ kia, mà hiện tại, hần lại phải nhờ vả loại người

này đi tra nguồn gốc một miếng ngọc phỉ thúy – cũng chính là thân thể của người trẻ tuổi không biết tên kia.

Phong thái bất phàm, lại không câu nệ tiểu tiết, trông như không xu dính túi, lại mang theo phỉ thúy vô giá... Huống chi, Trịnh Việt nhạy bén cảm giác được, ánh mắt người này rất thấu triệt, mà trong cục diện hỗn loạn trước mắt, hẳn cần nhất một trợ lực có ánh mắt thấu triệt như thế.

“Tiêu Ngũ...” Dừng để cô thất vọng.

Nhiễm Thanh Hoàn đã nghĩ xong lý do, nhưng đợi suốt một ngày cũng chẳng thấy bóng Cẩm Dương vương, thế là gã bắt đầu tính toán tính khả thi của việc thoát thân. Sau bữa cơm tối, gã lấy cớ tản bộ đi dạo bên ngoài một lúc, phán đoán sơ bộ ít nhất có tám chín người đang theo dõi mình, lập tức bỏ đi ý nghĩ không từ mà biệt.

Mặc dù cực kỳ cực kỳ không muốn dây vào vị Cẩm Dương vương này, nhưng gã cũng không muốn rước phiền toái, đặc biệt là trong tình hình hiện tại – tất cả pháp lực đều bị Phượng Cẩn phong lại, mà bản thân gã thì không có ba đầu sáu tay, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, lại còn ăn ngon mặc đẹp, kỳ thực cũng không tệ.

Lúc này, tình hình của một người khác bị nhốt trong doanh Yên Kỳ lại tự do hơn nhiều.

Tuy Minh Yên bị bắt, nhưng do Cẩm Dương vương thân chinh ở đây, quân kỷ nghiêm minh hơn nhiều, không ai làm khó nài, hơn nữa nài lại là một nữ tử trời gà không chặt, thái độ của người trông chừng cũng rất thoải mái.

Ban đêm nghĩ nhiều khó ngủ, Minh Yên lấy ngọc tiêu ra, một mình đi tới bãi đất trống, ngồi trên một tảng đá, một khúc khoan thai trầm bổng bay ra. Nàng thổi tiểu khúc Linh Châu, tiếng tiêu như khóc, song khúc do người Linh Châu tự cổ thích ngọt ngào sáng tác lại dịu dàng linh động hơn nhiều, thậm chí có vài phần hài hước; có điều khi khúc nhạc của Minh Yên vang lên, không biết tại sao, mỗi một âm đều khó nói rõ, như là cổ khúc cao huyền khó hiểu, khiến người tri âm nghe vào tai ẩn ẩn có nỗi thê lương.

Cảm khúc nhớ người, có kẻ nhớ cao đường thê tử, có kẻ buồn thương thân thể, có kẻ thở than cảnh xuân tươi đẹp thuở trước không quay lại, có kẻ nhớ nhà khôn nguôi.

Người nghe âm đều không khỏi như Nhiễm Thanh Hoàn, mặc quần áo đứng dậy, lưỡng lự đi ra, từ xa nhìn mỹ nhân ngồi im thối tiêu dưới trăng, không để ý sương sớm trong gió, chợt ướt sũng vạt áo. Mọi người nhớ lại cảnh tượng nam tử râu tóc dựng ngược phóng ngựa lao như điên trong cái đêm ánh lửa ngút trời kia... Hoặc cảnh hân bị loạn tiễn bắn chết, nhất thời khó mà tưởng tượng nữ tử thanh mị như vậy rốt cuộc ôm tâm tư tình cảm thể nào đối với Tra Minh Khởi kia, nghĩ đến hồng nhan vô song chớp mắt đã mất đi chỗ dựa, có lẽ sắp bạc mệnh trong loạn thế, không khỏi khiến lòng người thương xót.

Trịnh Việt im lặng đứng phía sau nàng một lúc lâu, cho đến khi khúc tiêu kết thúc.

Minh Yên bấy giờ mới thông thả đứng dậy, cúi chào Trịnh Việt: “Dân nữ tham kiến Vương gia.”

Trịnh Việt đánh giá nàng một lúc, nữ tử phong trần quả nhiên không như khuê tú ngọc bích bình thường, tuy rằng xuất đầu lộ diện, nhưng dù gì đã gặp qua cảnh đời, hiếm thấy đối mặt với Cẩm Dương vương mà không hề bối rối, hẳn gặt đầu: “Khúc Linh Châu?”

“Cũng không phải.” Minh Yên nghiêng đầu nghĩ, “Chẳng qua là dân nữ mượn điệu tự mình sửa lại. Đêm khuya khó ngủ, thổi ra giải sầu, nếu quấy rầy các vị đại nhân nghỉ ngơi, dân nữ không thối nữa là được.”

Trịnh Việt khoát tay: “Không sao, người chân chính muốn ngủ sẽ ngủ được. Tra Minh Khởi đã chết, người... có nơi nào để đi không?”

Minh Yên cười nhàn nhạt: “Đa tạ Vương gia, nếu Vương gia khai ân, cho dân nữ một con đường sống, dân nữ cũng không có sở trường khác, chẳng qua là đến từ đâu trở về đó thôi.”

“Ồ,” Trịnh Việt thoáng trầm ngâm, “Vậy thì, Minh Yên cô nương, cô không dám khoác lác, nhưng Cẩm Dương chung quy phần hoa hơn Linh Châu một chút, đôi khi cô cũng muốn nghe âm thanh dân gian, nếu như cô nương có ý, có thể theo quân đội trở về, giúp cô tổ chức một chỗ tai mắt được không?”

Hắn luôn có thể biểu đạt từ bất nhã nhất bằng phương thức khéo léo nhất, Minh Yên suy nghĩ một thoáng: “Dân nữ thật sự không có lý do gì để cự tuyệt Vương gia hậu ái, không biết có thể làm gì cho Vương gia?”

“Cô nương có biết một số khúc của khách xa quê nhớ người không?”

“Có biết vài bài.”

“Được,” Trịnh Việt cười cười, “Mấy ngày trước khi đến Cẩm Dương, có thể vất vả cô nương mỗi đêm ra thổi một chút không?”

“Đương nhiên tòng mệnh.” Minh Yên cúi đầu, không hỏi tại sao. Nam tử ôn hòa trước mắt cho nàng cảm giác nào đó không hiểu thấu nổi, giống như là... gió, lúc ầm ập thổi mặt không lạnh, lại không biết khi nào nó sẽ dấy lên cơn sóng ngập trời.

Trịnh Việt cười cười, nữ nhân này rất biết điều, Tra Minh Khởi mất mạng vì nàng, cũng không thể không nói là chết có ý nghĩa – người trẻ tuổi ấy thật sự không phải vật trong ao, nhất là hắn vừa nhận được tin tức chuẩn xác, thân thể người nọ rất có uyên nguyên với Yên Kỳ, vậy thì bất luận dùng thủ đoạn gì, người như thế đều phải để cô dùng.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Thanh Hoàn rảnh phát chán, bèn hỏi xin Linh Vân một cây tiêu, dựa cửa sổ thông thả lặp lại khúc nhạc đêm qua nghe thấy. Gã từng học qua một chút về tiêu, tuy rằng không tinh thông lắm, nhưng thiên tư không tồi, non nửa canh giờ sau đã có thể học hơi ra dáng.

Khúc tiêu kết thúc, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì, gã cười bất đắc dĩ, quả nhiên là tay mơ, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy hai nam tử đứng ở cửa, Linh Vân cung kính đứng hầu. Nhiễm Thanh Hoàn sững sốt, nam tử đằng sau gã có duyên gặp mặt một lần, chính là vị tướng quân hôm ấy áp tải đồ quân nhu nhường đường cho mình, người đằng trước... tựa hồ hơi quen mắt.

Gã đứng dậy, đặt tiêu sang một bên: “Không biết Vương gia giá lâm, không tiếp đón từ xa.”

Trịnh Việt mỉm cười, đảo khách thành chủ tự tìm ghế ngồi xuống: “Đừng khách khí, mau ngồi đi. Ở đây có quen không?” Người trước mắt khí chất hơi lạnh lạnh, so với kẻ say ngông cuồng tự đại ngày ấy quả thực như hai người vậy, phảng phất đan thanh phác họa, nhã nhặn mà xa cách.

“Tạ Vương gia, quấy rầy nhiều.” Nhiễm Thanh Hoàn cup mắt xuống nghĩ nghĩ: “Song ở lâu không tiện, thảo dân muốn...”

“Tiêu Ngữ, còn nhớ vì sao cô mời người đến đây không?” Trịnh Việt cắt ngang gã.

Hả? Ai? Nhiễm Thanh Hoàn nhất thời chưa định thần lại.

“Cô còn tưởng Tiêu Ngữ là tên người chứ,” Trịnh Việt không có nửa phần thành ý “sững sốt” nói: “Thế huynh đài bây giờ xưng hô như thế nào?”

“Bây giờ” cái gì... Nhiễm Thanh Hoàn nhay bén cảm giác được Trịnh Việt đang lừa gã vào tròng: “Bất tài họ Nhiễm, tiểu tự Thanh Hoàn.”

“Thanh Hoàn...” Trực tiếp bỏ luôn họ, hắn đúng là chưa chi đã thân, “Tên rất hay, có điều ‘Nhiễm’, sợ không phải là họ thật nhỉ?”

Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên nhớ ra từng thấy hai chữ “Tiêu Ngữ” ở đâu, quả nhiên mình quá chén làm trò ngu xuẩn, ngay cả phỉ thúy cũng không biết đưa cho người ta lúc nào, gã mau chóng suy nghĩ, tại sao mình lại trùng hợp gặp Cẩm Dương vương ở nơi này? Còn có mảnh phỉ thúy kia, tám phần là có uyên nguyên... Nói đến cùng, chắc hẳn là bị Phượng Cẩn lừa rồi.

Nụ cười của gã hơi đắng: “Thế theo Vương gia, thảo dân nên họ gì?”

Trịnh Việt nhìn thẳng vào mắt gã: “Theo cô biết, Thanh Hoàn người vốn họ Chu, tên, vốn phải là Tiêu Ngữ.”

Ôi trời, lại trò gì đây.

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hắn: “Vương gia, thảo dân quả thật không phải họ Nhiễm, nhưng bắt đầu từ khi có ký ức, cũng chưa bao giờ cảm thấy mình nên mang họ Chu.”

Trịnh Việt chỉ cười cười không nói gì, giơ tay lấy một quyển trục trong tay nam tử phía sau, trải ra trước mặt Nhiễm Thanh Hoàn.

Là một bức họa, nét vẽ không thể nói là chuyên nghiệp, lại cực kỳ sinh động, nữ tử trên họa mảy may tỏ nhẹ, hơi mỉm cười, tựa tiên nga, đôi mắt dịu dàng, mỗi một nét bút đều tựa hồ làm nàng sống lại. Nhiễm Thanh Hoàn giật mình.

Trịnh Việt lấy mảnh phi thúy của Nhiễm Thanh Hoàn đang cất trước ngực, nhét vào tay gã: “Thanh Hoàn, cô vẫn không nhịn được phải nói người một câu, vật tổ tiên để lại, sao có thể tùy tiện đem cho?”

Nhiễm Thanh Hoàn đỡ nhận lấy, vẫn nhìn chằm chằm bức họa kia – chỉ vì ngũ quan diện mạo nữ tử trên họa lại giống gã đến sáu bảy phần! Đương nhiên, họa có thể ngụy tạo, nhưng gã để ý chính là âm thanh kia trong lòng mình – giống như nàng sống lại vậy.

Cái gì là, giống như sống lại?

“Bà ấy... còn sống không?”

Trịnh Việt lắc đầu thở dài: “Như Mộng phu nhân, mười mấy năm trước đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, bỗng nhiên không biết nên nói gì, Trịnh Việt nhìn gã, đứng dậy: “Về Cẩm Dương với cô đi, có người muốn gặp người.”

“Hử? Ai?”

“Nữ nhân tôn quý nhất Yên Kỳ ta, cửu thái phi – cô nghĩ, nàng là tỷ tỷ người.”

Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu, gã muốn cười, lại thành một biểu cảm cực kỳ không tự nhiên: “Ta không biết nên nói như thế nào, nhưng mà...”

Trịnh Việt nở nụ cười như trấn an, vỗ vỗ vai gã, rồi dẫn Tề Linh Khanh đi. Nhiễm Thanh Hoàn vô cùng rối rắm ngồi phịch trên ghế, trong bụng chửi tục một câu.

Chuyện này là sao đây? Gã ôm đầu, bây giờ nó lại đau nhức y như say rượu. Được rồi, sự tình là thế này, gã, sau khi làm cô nhi sáu năm, lại được Phượng Cẩn nhận nuôi hơn chục năm, bỗng nhiên bị Phượng Cẩn lừa đến một thế giới không biết là thế nào, sau đó tự dưng có người cầm một bức họa và một mảnh phi thúy chạy tới bảo gã: người nên mang họ Chu, người có phụ mẫu, còn có một tỷ tỷ quý tha ma bắt...

Gã bắt đầu tính chuyện rời khỏi, sự tình tựa hồ có phần mất khống chế.

“Vương gia, là gã?” Ra khỏi chỗ Nhiễm Thanh Hoàn, Tề Linh Khanh không nhịn được mở miệng hỏi.

“Là gã,” Trịnh Việt tựa hồ tâm tình rất tốt gật đầu, “Cô sẽ không làm giả chuyện thế này, huống hồ nếu thật sự là giả, lừa được gã một lúc, không lừa được cả đời. Đây có lẽ là trời phù hộ Yên Kỳ ta.”

Tề Linh Khanh im lặng theo sau hắn, Trịnh Việt cười nói: “Sau khi vừa nhìn thấy bức họa của Như Mộng phu nhân và xác nhận với cửu thái phi, cô cũng rất giật mình, việc này khéo như có ai cố ý đưa gã tới vậy.”

“Vương gia không nghi ngờ gã?”

Trịnh Việt hơi do dự: “Nói không nghi ngờ, chính cô cũng không tin.” Ngoại trừ các việc xưa cũ từ nhiều năm trước, hắn hoàn toàn không tra được một tẹo tin tức hữu dụng, “Nhưng cô sẵn lòng thử xem, bất luận gã là địch hay bạn, đều là một nhân tài hiếm có, nếu gã thật sự do ai phái tới, kẻ đó cũng tính sai quá rồi.”

“Vương gia!” Một vệ binh chạy tới, “Cẩm Dương có thư!”

“Trình.”

“Vâng!”

Trịnh Việt nhận thư vừa nhìn đã biết ai gửi, giấy viết thư là Tẩm Tuyết Trát, loại giấy này chế tác cực kỳ tinh vi, trắng tinh như tuyết, nên mới có tên này, nó lại còn thoang thoang mùi thơm, là cực phẩm chỉ ở Cẩm Dương cung mới thấy được. Hắn mở ra: “Cửu thái phi đây là... Hửm? Muốn tới Trúc Hiên, đã khởi hành rồi?”

Tuy là lập tức quay về Cẩm Dương, nhưng chung quy đại quân hành động bất tiện, còn một loạt công việc như nghỉ ngơi, tiếp viện, thành thử muốn về phải chờ một thời gian. Huống chi trước mắt tình hình hỗn loạn, phải tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát không biết từ đâu chui ra, sợ phải mất cả tháng mới đến Cẩm Dương, ngược lại cử thái phi xe nhẹ xuất hành, tới Trúc Hiền không mất bao nhiêu thời gian. Xem ra nữ tử trước nay điềm tĩnh cuối cùng cũng có lúc thất thố rồi.

Yên Kỳ xưa nay dân phong thoáng, kể từ khi Trịnh Việt kế vị càng có lòng dạ biển nấp trăm sông, các nơi khác không cách nào tưởng tượng nổi sự phồn thịnh khoan dung của nó, chẳng những cho phép cưới nạp nam tử, còn có nữ tướng quân thống lĩnh mười vạn cấm quân như Minh Nguyệt tướng quân Phương Nhược Ly.

Song được gọi là kỳ nữ tử, không nhất định phải như Phương Nhược Ly, oai phong sa trường, cân nhắc không nhường tu mi. Nàng có thể rất an nhiên, tựa ánh trăng trong sân hoa lê, gió mát trước hồ liễu rủ, không nói một lời, mà thông hiểu cổ kim, thân trong khuê các, lại chèo chống gia quốc thậm chí là thiên hạ trên ý nghĩa nào đó, và cử thái phi Chu Khả Tĩnh chính là nữ tử như vậy.

Nàng là một trong các trợ lực lớn nhất của Trịnh Việt trong cuộc chiến đoạt đích kinh tâm động phách ở thành Cẩm Dương năm ấy, thân mẫu Trịnh Việt chết sớm, hẳn liền coi nàng như mẹ.

Những việc này Nhiễm Thanh Hoàn đều biết, gã cũng từng sụt sịt vì nữ tử truyền kỳ như vậy, song gã chưa từng nghĩ đến nàng sẽ có quan hệ gì với mình.

Đêm này, nhân Linh Vân lui ra ngoài, gã phát tay lật giá nến trên chiếc bàn gỗ.

Nhà cổ đại cực kỳ dễ cháy, vật liệu xây dựng toàn là bằng gỗ, thành thử thể lửa chẳng mấy chốc đã không thể khống chế. Nhiễm Thanh Hoàn nghe thấy bên ngoài dần dần có tiếng ồn ào, liền ra sức ho, đồng thời trên tay lóe ngân quang, mấy sợi tơ bạc bám lên xà nhà, gã dùng khăn ướt chuẩn bị sẵn từ trước bịt miệng và mũi rồi phi thân lên.

Những người nấp ở chỗ tối và bị đánh thức đều chạy ra chữa cháy, rất nhanh, vụ cháy ngoài ý muốn do người gây ra đã bị dập tắt, mọi người lao vào phòng, bất ngờ phát hiện người muốn cứu đã mất tích một cách thần bí.

Đương khi mọi người nhìn căn phòng trống mà ngáy ra kể đó tìm kiếm khắp nơi, mấy viên ngói trên nóc nhà bị lật nhẹ lên, một bóng người như con báo rón rén bò ra, cười cười không thành tiếng, tiếp đó tơ bạc trên tay lóe ánh sáng cực nhanh, gã đi trên không như bay lượn, rồi đi chẳng hề lưu luyến.

Quả nhiên, Nhiễm Thanh Hoàn bỏ chạy thành công khá đắc ý cười cười, hiển nhiên bản thân gã đã bị coi thành thư sinh trời gà không chặt, gã phủ bụi trên quần áo: “Lão đại của các người ta chơi không lại, nhưng lửa đám làm thuê các người chỉ là chuyện nhỏ.”

Song nụ cười của gã lập tức cứng đờ, bởi vì gã suýt nữa đụng vào một người.

Là một tiểu cô nương độ mười tám mười chín tuổi, quần áo màu hồng, hai bím tóc đen nhánh buông trước ngực, còn đáng yêu hơn em bé. Nàng ta nghiêng đầu, đôi mắt to như mèo chớp chớp nhìn gã, mở miệng nói: “Cho ta xem được không?”

“Cái, cái gì?” Nhiễm Thanh Hoàn lui lại một bước, khí chất của nữ hài này... Thật sự quá thuần túy, đơn thuần đến mức không biết vì sao lại khiến người ta sồn gai ốc, “Tiểu mỹ nữ, đêm hôm không ngủ chạy ra đây nghịch ngợm gì vậy?”

“Ta muốn xem thứ trong tay ngươi vừa rồi,” Tiểu cô nương nghiêm túc nói, “Ta vốn là ra nghe tỷ tỷ xinh đẹp thổi tiêu, nhưng hôm nay nếu không có ngươi, tỷ tỷ xinh đẹp sẽ không thổi nữa.”

“Làm sao cô biết ta ra từ đường bên trên?” Nhiễm Thanh Hoàn bắt đầu chuẩn bị, nếu nha đầu này kháng kháng ngăn cản, thì thực thi kế hoạch thứ hai.

“Ta không biết,” Tiểu cô nương lắc đầu, “Ta vẫn ngồi suốt trên nóc nhà, nhìn thấy người bay lên phía trên. Cho ta xem được không? Ta không lấy đâu, ta chỉ muốn xem thử thôi.”

Nhiễm Thanh Hoàn biết tốc độ của mình không hề chậm, song tiểu cô nương này lại thông dong chờ sẵn ở đây, trình độ của nàng ta thật sự còn khó mà đánh giá... Gã xòe tay ra, cho nàng xem tơ bạc, cười vô hại:

“Không sao, ta có nhiều lắm, nếu tiểu mỹ nữ thích thì ta tặng vài sợi cũng được.”

“Chao ôi, đẹp thật,” Tiểu cô nương túm tay gã, bàn tay be bé lạnh lẽo khiến Nhiễm Thanh Hoàn hơi rùng mình, “Phải chứ, Băng Băng, còn lóe sáng nữa này.”

Nàng đang nói chuyện với ai... Nhiễm Thanh Hoàn không tự chủ được nhìn quanh bốn phía, không có ai, đến cả một bóng ma cũng không.

“Nàng ấy tên Băng Băng,” Tiểu cô nương chỉ không khí bên cạnh nói: “Là bằng hữu tốt nhất của ta, nàng rất xấu hổ, không phải cố ý phớt lờ người đâu.”

Nhiễm Thanh Hoàn sững sốt, lập tức kịp phản ứng, cười cười với không khí: “Xin chào.”

“Ta tên Anh Ti,” Tiểu cô nương lưu luyến buông tay gã ra, “Thôi bỏ đi, ta không biết dùng, người sắp đi rồi, đâu thể dạy ta.”

Anh Ti... Đồng tử Nhiễm Thanh Hoàn hơi co lại, gã nhớ cái tên này, truyền rằng nàng là đệ nhất sát thủ cứu quốc, ám sát thần bí bên cạnh Cẩm Dương vương, Tu La Hoa tươi bằng máu tươi... Người này thật sự tồn tại!

“Cô không ngăn cản ta à?”

Anh Ti nghĩ nghĩ, lắc đầu, cười như một đứa trẻ: “Không, tiểu Vương gia không bảo ta không cho người đi, ngăn cản người không phải là nhiệm vụ của ta.”

Nàng nói với không khí: “Băng Băng, chúng ta về thôi, người tạm biệt mỹ nhân đi.”

Mỹ nhân... Khóe miệng Nhiễm Thanh Hoàn giật giật.

Chớp mắt tiếp theo, thiếu nữ biến mất tăm như thể tan biến vào không khí, bốn phía như chim bay qua, chẳng hề có dấu vết gì. Tự cổ ít ai có thể nhất thống thiên hạ từ nam ra bắc, nhưng dưới trướng Cẩm Dương vương quả thật quá nhiều kỳ nhân... Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, Trịnh Việt, chẳng trách Phượng Cần lựa chọn người-

## 5. Chương 5: Đem Phù Danh Đổi Lấy Thiển Châm Đê Xương

(Thiển châm đê xương đại khái là uống chậm hát nhỏ, hình dung cảnh hưởng lạc giết thời gian của sĩ đại phu thời phong kiến)

Từ Trúc Hiền thành về phía nam, trên đường dần dần phồn thịnh, vùng đất rời xa chiến trường này đang trong thời điểm cỏ mọc oanh bay, mặc dù thỉnh thoảng có thể nghe thấy chữ liên quan đến chiến tranh ở đầu đường cuối ngõ, song chung quy đã yên bình hơn nhiều rồi.

Trong quán trà đầu đường truyền đến tiếng kéo hồ cầm, một nữ hài tử giọng trong trẻo đang hát gì đó phát âm không rõ, có vài phần trẻ con, tựa hồ cố gắng muốn hát ra nỗi ai oán của hồng nhan suy tàn yên ngựa vắng, đám khách không có hảo ý lớn tiếng khen hay; phía xa bay đến thứ mùi thơm nồng nặc, tay bán hàng rong ngựa cổ rao thật dài: “Quê hoa cao đây...” Có chất dân tộc mà trong một thời không khác rất nhiều lũ nhân hết cả hành trình đều đang truy đuổi.

Nhiễm Thanh Hoàn nằm ngựa trên lưng ngựa, nhàn nhã đi trong thành Cẩm Dương, miệng ngậm một cọng cỏ chẳng biết bứt ở đâu, quần áo đã thay thành thanh sam bình thường, hông giắt một cây tiêu. Hôm trước khi đi ngang qua hiệu cầm đồ, gã đem cầm đi động và cây bút gel tùy thân, lão bản tự mình tiếp đón, nghiên cứu cả buổi cũng không ra cái gì, đành phải để gã mở miệng nói giá.

Nhiễm Thanh Hoàn cũng khá có đức, bút trung tính không thích hợp viết chữ trên giấy Tuyên Thành, huống hồ là loại dùng một lần. Về phần đi động, lượng pin bên trong cùng lắm chỉ có thể kéo dài non nửa tháng, chẳng khác gì phế liệu, dẫu gì thì người ta làm ăn cũng chẳng dễ dàng, gã hết cách rồi mới lừa người một lần kiếm ít bạc xài đỡ thôi.

Tuy rằng vợ vã muốn tránh xa Cẩm Dương vương, nhưng Cẩm Dương lại là một vùng đất tuyệt vời để lánh đời chốn thành thị, nơi này không chỉ phú thứ, lắm cá nhiều gạo, còn thêm dân phong cõi mở, thứ gì cũng có, đáng quý hơn là có ngũ đại thượng tướng Yên Kỳ ở bên ngoài, tạm thời không phải chịu nỗi khổ chinh chiến. Gã tính toán cứ ở lại đây trước, dựng một quầy nhỏ cạnh “ngõ Lâm Ly” của phố làng chơi nổi danh nhất, bán ít son phấn, thoa vòng trang sức, văn phòng tứ bảo.

Ánh mắt gã trước nay không tầm thường, buôn bán ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới mà lợi nhuận còn không ít. Thỉnh thoảng hưng trí lên cũng dạo vài bài từ cổ khúc, không ngoài Tần Quan Liễu Vĩnh, bán cho mấy hồng nam lục nữ ganh đo, có kẻ hào phóng dễ dàng bỏ ra trăm lượng, cuộc sống càng thoải mái hơn.

Còn có được nhả danh Trúc Tiêu tiên sinh – đương nhiên, việc này chẳng tách khỏi hành vi đạo văn không đỏ mặt không chột dạ và da mặt như tường thành của gã.

Thực ra cuộc sống như vậy cũng không tệ, chờ kỳ hẹn mười năm vừa đến, trên trời dưới đất còn nơi nào là gã không đi được?

Thật sự là tự do quá mức rồi. Nhiễm Thanh Hoàn suy nghĩ, dần dần mí mắt hơi nặng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mỹ thiếu niên cười bảo mã màu nâu uể oải nằm trên lưng ngựa, đạp bước chân đầu hạ trong thế giới bên này, nghênh ngang đi trên đường lớn Cẩm Dương, dẫn tới không ít người qua đường dừng chân nhìn ngó. Thiếu nữ Yên Kỳ xưa nay phóng khoáng, không có nhiều lễ giáo trói buộc như các vùng khác, họ thoải mái chỉ trích Nhiễm Thanh Hoàn mà xì xào bàn tán.

Đương nhiên, nữ nhân quá phóng khoáng kỳ thực cũng không phải là chuyện tốt, việc này thì để nói sau.

Lúc này, một đôi mắt đang ở trên lầu không xa thông thả nhìn theo bóng Nhiễm Thanh Hoàn, khoe miệng nở nụ cười mười phần hứng thú: “Nhẫn bả phù danh, hoán liễu thiếu châm đề xương... Người này thú vị, ta thích.” (Câu này nằm trong bài từ Hạc xung thiên – Hoàng kim băng thượng của Liễu Vĩnh)

Ba ngày sau, Nhiễm Thanh Hoàn chưa mở mắt đã biết mình bị hạ được, nơi bây giờ nằm tuyệt đối không phải phòng ngủ lúc trước ngủ, đầu hơi đau và choáng, bước đầu phỏng đoán là mê được tương đối cao cấp – bản thân gã vẫn không hay đề phòng mấy thứ này, thứ nhất không tiền, chẳng sợ bị trộm, thứ hai không phải nữ nhân, càng không nói tới sắc, huống hồ gã còn chưa quen lắm với thân phận thiên mệnh sư mất đi pháp lực, vậy mà bị trúng chiêu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, kẻ nào ăn no rửng mỡ rồi hơi muốn đánh thuốc mê chủ của một quầy nhỏ như gã?

Người có thể giải nghi cho gã không hề để gã chờ lâu, hai tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào, Nhiễm Thanh Hoàn nằm im tiếp tục giả vờ ngủ, một bàn tay lạnh lạnh vỗ nhẹ mặt gã, đến theo đó còn có một tiếng thở dài nào nề: “Lại có người đẹp nhường vậy, nếu y không phải là nam nhân, ta nhất định sẽ tự tay làm thịt y.”

Một, nữ nhân?

Nhiễm Thanh Hoàn thầm kêu thảm một tiếng, chẳng lẽ là cướp sắc thật, không ngờ được mình bằng nay tuổi mà thực sự có cơ hội gặp nữ lưu manh trong truyền thuyết! Thật là, may mắn lắm thay.

Một giọng nữ khác có phần khinh thường hừ một tiếng: “Người luôn thích loại tiểu bạch kiểm mềm nhũn này.”

Cha mẹ tổ tiên cả họ nhà ngươi! Tiểu bạch kiểm mềm nhũn?! Nhiễm Thanh Hoàn hung tợn chửi thầm một câu bất chấp phong độ quý ông.

“Chắc chắn, tỷ tỷ thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả,” Bàn tay trắng mịn kia lại quanh quẩn ở trán gã, “Báu vật thể này cũng nhẫn tâm hạ được nặng như vậy, ngộ nhờ có gì bất trắc, nó gia đau lòng chết mất.”

Nhiễm Thanh Hoàn cố gắng dần lại da gà nổi lên, nữ nhân này chẳng những là lưu manh, còn là biến thái!



Nữ nhân kia lạnh lùng cười cười: “Thế chẳng phải quá tốt sao, mai sau tỷ muội chúng ta khỏi phải vì giành nam nhân mà xảy ra xung đột. Người hãy coi chừng bảo bối của người, bên dưới còn có một đám tiểu nha đầu như hổ rình mồi đó.”

Nữ nhân biến thái cười khanh khách: “Vậy phải để họ chờ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn này nhìn thoải mái lắm.”

“Được rồi, theo lượng được ta hạ, chắc tiểu bạch kiểm này còn phải nằm một lúc, giờ người đi theo ta trước, chúng ta còn có chính sự phải làm.”

Hóa ra đám nữ lưu manh biến thái này trừ bắt trai nhà lành ra còn có chính sự nữa.

Đợi đến khi hơi người đã xa đến cơ bản không cảm thấy, Nhiễm Thanh Hoàn mới cẩn thận mở mắt ra. Đây là một căn phòng xa hoa lãng phí đến có phần không thoải mái, bốc mùi hủ bại đồi trụy, có huân hương nồng nặc và giường lớn bằng gỗ điêu hoa, sa trường đỏ ửng ửng khiến tầm nhìn hơi mờ mịt. Gã khê khằng nhồm dậy, day huyết thái dương, thật sự không thích ứng lắm với vai con tin này.

Căn cứ theo những lời vô tình nghe thấy, nhìn chung có thể sắp xếp ra một số thông tin. Đầu tiên, đây là một tổ chức phi pháp, hơn nữa xem chừng là do một đám nữ nhân tâm lý không mấy bình thường tổ thành; tiếp theo, ngoại trừ có sở thích xấu như là bắt dân nam, xem ra tổ chức này còn làm việc xấu hơn – là hành vi bất hợp pháp được một nữ nhân gọi là chính sự.

Mà dựa theo kinh nghiệm đã có, loại NGO (tục xưng tổ chức phi chính phủ) khá đặc biệt này bình thường tương đối dễ bị cảm, hướng chi họ đã kéo đến Cẩm Dương thủ đô Yên Kỳ, nói cách khác là ngay trong tầm mắt vị kia!

Nhiễm Thanh Hoàn ra sức ấn gân xanh lồi lên thái dương, điều này cho thấy, nếu gã bỏ trốn, chạy thoát hòa thượng không chạy thoát miếu, có nghĩa là gã không thể ở lại vùng đất Cẩm Dương này nữa, còn có nghĩa là trong tình huống không biết quy mô tổ chức của họ, e rằng sẽ gặp phải một số phiền toái. Nếu như gã muốn giải quyết triệt để phiền toái này, xử lý không thỏa đáng rất có thể sẽ khiến người không nên biết tìm được gã.

Chẳng lẽ trên người mình có gắn máy hút rác rồi?

Bỗng nhiên, một khuôn mặt im ắng tiến đến trước mặt gã. Nhiễm Thanh Hoàn lạnh lùng liếc “hắn” một cái, hiển nhiên là một địa phước linh không biết gặp vấn đề gì đó không đi đầu thai, đại khái cảm giác được một chút mùi không giống người thường từ gã, bị thu hút tới, cho rằng không ai có thể nhìn thấy mình nên đến rất gần, gần tới mức Nhiễm Thanh Hoàn có thể thấy rõ vết siết trên cổ hắn.

“Làm phiền, vị bằng hữu này, ta không quen cùng người khác... A, người chết cũng tính, tiếp xúc gần gũi như vậy.” Nhiễm Thanh Hoàn dịch ra sau, địa phước linh tựa hồ hoảng sợ, bỏ trốn “Vút” một tiếng, một lúc lâu mới từ dưới bàn dè dặt lộ ra đôi mắt, đánh giá Nhiễm Thanh Hoàn.

Tâm trạng rất xấu, gã trợn mắt lên.

“Chết cũng chết rồi, người còn sợ cái gì nữa?”

Địa phước linh khá giàu hỉ cảm thoáng sửng sốt, sau đó chậm chậm bò ra, chắc đã nhớ ra mình không còn kết cục nào tệ hơn: “Người... cũng bị các ả bắt tới?”

“A...” Nhiễm Thanh Hoàn hơi xấu hổ, “Ta ừm, gần đây sống quá an nhàn, nhất thời bất cẩn mắc bẫy, ha ha.” Bị bắt... quá mất mặt.

Trên mặt linh lộ ra thần sắc vừa kinh sợ vừa phẫn hận: “Người có cách ra ngoài không?”

“Chắc có,” Nhiễm Thanh Hoàn bình chân như vại cào cào tóc, cười cười, “Nhưng xem chừng đều không ổn lắm...”

“Có cách gì? Mau chạy đi, càng xa càng tốt!” Địa phước linh bỗng nhiên trở nên kích động, bay tới trước mặt gã.

Nhiễm Thanh Hoàn hơi ngạc nhiên, lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ nó. Thoạt nhìn khi qua đời còn là một chàng trai trẻ, khuôn mặt rất thanh tú, thoáng nét ngây ngô chưa kịp mất đi của người thiếu niên, nói tóm

lại là rất vui tai vui mắt. Gã hơi thất thần, người này dường như đã tự tìm đoán kiến, ngay tại nơi đây, ôm chấp niệm pha lẫn cảm hận và sợ hãi, bị kẹt ở nơi âm dương giao nhau: “Xin hỏi vị bằng hữu này, tại sao người còn trẻ mà đã nghĩ quẩn như thế?”

Địa phước linh nghe vậy khựng lại một thoáng, sau đó khẽ cười thâm: “Đến bây giờ ta vẫn cảm thấy, đã rơi vào tay các ả, chết đi còn may mắn hơn.”

“Các ả? Các ả là ai?”

Địa phước linh hơi run rẩy, cắn đôi môi nhợt nhạt, đôi mắt hoa đào hơi xéch hằn lên sự cảm hận: “Các ả căn bản không phải người, nếu người có thể trốn thì mau trốn đi, tuyệt đối đừng quay lại,” Nó cười điên loạn, “Không thì sẽ có kết cục như ta, và những người đó...”

“Những người đó?” Nhiễm Thanh Hoàn nghe bát quái một cách ngon lành, cố gắng ra vẻ nghiêm túc.

“Người sẽ không muốn biến thành những người đó đâu.” Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chết rồi ít nhất còn có một chút linh thức của mình, chứ biến thành những người đó, thì chẳng khác gì cái xác không hồn.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày, cái xác không hồn thà rằng tự sát cũng không muốn biến thành, đó là thứ gì? Gã suy nghĩ, không ngoài niếp hồn của thuật sĩ hay thôi miên mà người bình thường cũng có thể học được, hoặc là...

Bên ngoài vọng vào một tiếng hét thảm thiết, Nhiễm Thanh Hoàn sửng sốt, địa phước linh hơi run run theo phản xạ. Nhiễm Thanh Hoàn cẩn thận lắng nghe tiếng kêu thảm và tiếng cầu xin tựa hồ khoảng cách không gần kia, đứt quãng, rất nhiều chữ không theo trật tự, song đại ý là xin cái gì đó, nam nhân nọ tựa hồ thống khổ tột cùng, không ngừng kêu: “Cho ta... Cho ta...” Một lúc lâu mới yên lặng.

Về mặt địa phước linh càng cảm hận hơn: “Những người đó chính là sống như vậy, người nói có phải chết còn tốt hơn không?”

Còn có – ma túy.

Nhiễm Thanh Hoàn giật mình, lịch sử lợi dụng thuốc phiện của nhân loại thật sự đã rất lâu đời, loại thực vật tận tạo vật chi công này có thể cứu người khỏi nước lửa, cũng có thể hãm người vào bất phục, song ở cổ đại thông thường đều dùng để làm thuốc. Người thời đại ấy còn chưa có khái niệm ma túy, trừ khi là kẻ chân chính có rắp tâm xấu, ai lại cố tâm phát hiện một tác dụng khác của anh túc? Sự tình thật sự không dễ đối phó rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn suy ra từ mức độ thảm thiết của tiếng kêu vừa rồi, e rằng mình không cẩn thận bị cuốn vào không phải một tổ chức phi chính phủ, mà là một tổ chức phản chính phủ.

“Người hãy tự lo thân.” Địa phước linh nhìn gã một cái thật sâu, lắc đầu, chẳng biết đã chui vào hang chuột nào. Bóng đêm từ từ bao phủ, Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, kéo chăn nằm xoài trên giường, thôi, hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng có người đẩy cửa tiến vào, Nhiễm Thanh Hoàn lập tức tỉnh táo. Người vào là một nam nhân, về mặt hơi đồ dẫn, tay bụng đồ rửa mặt súc miệng, cũng không nhìn gã, chỉ bỏ đồ xuống rồi lẳng lặng đứng kế bên, hắn ta trước kia nói không chừng là một nam nhân ngoại hình không tệ, Nhiễm Thanh Hoàn đánh giá một chút, thông thả bỏ dậy, im lặng rửa qua mặt.

Sở dĩ thêm “nói không chừng” và “trước kia”, là vì nam nhân sắc mặt vàng bủng như nghệ này đã gây đến da bọc xương, bất cứ ai biến thành bộ xương khô chắc hắn đều sẽ không đẹp lắm, ánh mắt thừ ra, đồng tử thu nhỏ lại, khuôn mặt con nghiện điển hình.

Chờ gã dùng xong, nam nhân nọ lại không nói một lời bưng đi, trên tay hắn có vết chai nhỏ – Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ, giống như bàn tay từng cầm bút và đao kiếm, nhưng chăm sóc rất tốt, cử chỉ cũng không tục tằn.

Đối với người cổ đại, điều này đã cho thấy vấn đề: trong điều kiện tài nguyên giáo dục khan hiếm, biết chữ đồng thời còn luyện sơ qua thân thủ, hắn đều không phải là gia đình bình thường.

Sơ suất rồi. Nhiệm Thanh Hoàn bóp trán, trước mắt trong tay không có bài gì dùng được, để lộ hành tung hoặc bị cuốn vào sự kiện gì đều có thể bỏ qua trước, mục tiêu quan trọng nhất là bảo đảm nhân thân an toàn. Thuốc phiện không phải chuyện đùa, vài loại ma túy một khi dính vào thì có thể cả đời cũng chẳng cách nào cai hẳn, huống chi ai biết đám đàn bà điên này phối kiểu gì, lại thêm những cấm được nguy hiểm gì khác?

Con mẹ nó vận gì thế này?!

Ngay khi gã sắp sửa bùng nổ, cửa lại mở két một tiếng, một nữ nhân đi vào, tay bưng một cái mâm, mùi cháo thoang thoảng bốc ra. Nữ nhân dáng đi thướt tha yếu điệu, nhưng khuôn mặt thật sự không dám khen, đương nhiên chưa đến mức hủy dung, có điều ngũ quan thoát tục hơi quá, không phù hợp lắm với thẩm mỹ quan của nhân loại.

Nữ nhân nhìn chằm chằm Nhiệm Thanh Hoàn không chớp mắt, rất kỳ lạ là nam tử đẹp đẽ này không có bất cứ phản ứng gì là khó chịu, thản nhiên đáp lại ánh mắt tính xâm lược rất mạnh của ả, đánh giá ả với một chút nghi hoặc.

“Công tử còn tiếp tục nhìn như vậy, nô gia sẽ ngượng đó.” Là nữ nhân giọng rất dịu dàng mà lòng tương đối biến thái, ả bưng cháo đến trước mặt Nhiệm Thanh Hoàn, “Không biết có vừa miệng hay không, công tử hãy ăn tạm, ngũ lâu như vậy chắc đã đói lắm rồi nhỉ?”

Lúc ả ghé sát lại, Nhiệm Thanh Hoàn ngửi thấy mùi hoa lành lạnh thoang thoảng, gợi nhớ tới hoa nở ở miền Bắc giá rét, và khi cười, ngũ quan không mấy xinh đẹp có cảm giác phù hợp kỳ dị, chấp ra sự quyến rũ thâm tàng bất lộ. Nhiệm Thanh Hoàn nhếch khóe môi, đẩy cái mâm ra: “Đúng là hơi đói, cũng không phải là không muốn ăn, có điều sợ bên trong bổ thêm thứ gì rồi.”

Nữ nhân rõ ràng hơi sững sốt, híp đôi mắt ti hí, ánh mắt lại không tự chủ được trở nên nghiêm túc. Nhiệm Thanh Hoàn thông dong mặc ả nhìn, gã không muốn rước phiền toái, nhưng càng không muốn tự dừng bị cuốn vào đám con mồi của ma túy và nữ lưu manh. Hầu hết những người tự cho là đầu óc không tồi cảm ghét từ tận đáy lòng đối với được vật ảnh hưởng thần kinh, chỉ xét từ tình hình trước mắt, cách làm an toàn nhất chính là thể hiện bản thân, để đám nữ nhân biến thái này biết nam nhân không phải chỉ có thể dùng để lên giường và hít thuốc.

“Hoa nở rất đẹp không phải sao?” Nhiệm Thanh Hoàn thông thả nói, “Thật sự không ngờ lại bị các người dùng như vậy.”

“Người biết cái gì?” Sắc mặt nữ nhân hơi thay đổi, xem ra sự tồn tại của anh túc là một việc cơ mật.

Nhiệm Thanh Hoàn thay đổi suy nghĩ, thuốc phiện trong tay các ả có khả năng là vô tình có được, đương nhiên càng có khả năng là tự mình sáng chế. Cẩm Dương không mọc nổi loại thực vật nhiệt đới này, mà nữ nhân này có phản ứng như thế đối với một câu mập mờ của gã, đã chứng minh ả chẳng những biết nguyên liệu của thuốc phiện, có thể còn rất quen thuộc.

Như vậy không phải là người Cẩm Dương? Ở đây làm gì? Từ dăm ba câu của địa phước linh, đại khái có thể biết các ả đến nơi đây đã một thời gian, hơn nữa xem chừng định hoạt động lâu dài... Còn có nam tử ban này vào rõ ràng thân phận không tầm thường.

“Hãy để tại hạ đoán xem,” Nhiệm Thanh Hoàn dùng ngón tay thon dài gõ nhẹ mu bàn tay kia, “Cô nương không quản ngại ngàn dặm đến Cẩm Dương, hẳn không phải chỉ đơn giản là du lịch bốn phương nhỉ? Thế ngoài việc này ra, nơi ấm êm ngoại trừ phú thử bình yên thì không có ý nghĩa gì đặc biệt như Cẩm Dương còn có thứ gì các người muốn sao? Tìm người? Hay là – trả thù?”

“Người là ai?!” Nữ nhân càng nghe càng kinh tâm, nhất là gã lại dùng “các người”, gã rốt cuộc biết được bao nhiêu rồi? Cả tổ chức? Ai nói cho gã biết?

“Ta?” Nhiệm Thanh Hoàn bật cười, “Cô nương hỏi ta, không phải cô nương hao tâm tổn trí ‘mời’ tại hạ tới à?”

## 6. Chương 6: Cẩm Dương Hoa Rơi Nhiều Hay Ít

Mọi người luôn có sự sợ hãi đối với sự vật chưa biết, Nhiễm Thanh Hoàn chắc chắn điểm này, thế nên gã không hề giữ lại để mình trông huyền bí vô cùng. Mà từ bí mật của đám nữ nhân này cộng thêm sự tồn tại của địa phước linh và các gián điệp xấu, gã vừa phỏng vừa đoán đã ra được đại khái. Hậu quả, rất có thể là nghiêm trọng, nhưng trong một lúc chung quy chưa cần lo lắng cho an toàn tính mạng.

Gã khá phiền não, không ngờ thiên mệnh sư ngông cuồng cũng có một ngày rơi xuống cảnh ngộ thế này, ngón tay thuôn thuôn bấm thủ quyết theo thói quen, không lâu trước gã từng dùng một động tác đơn giản tương tự đánh chết một quỷ mị xúi quẩy, mà bây giờ ngay cả ngọn nến cũng chẳng đốt lên được.

Hổ lạc xuống đồng bằng cũng có thể gặp phải nữ lưu manh.

Về khiêu khích ngả ngớn trên mặt nữ nhân mất sạch, lúc này ả ngồi ngay ngắn đối diện Nhiễm Thanh Hoàn, ngờ vực đánh giá thiếu niên toàn thân chẳng được hai lạng thịt, trông chỉ có diện mạo còn tạm được.

“Người không phải do cẩu tặc Trịnh Việt phái tới.” Nghĩ nghĩ, ả nói.

“Ta đương nhiên không phải,” Nhiễm Thanh Hoàn vui vẻ bật cười – cẩu tặc Trịnh Việt, xem ra mục đích là trả thù, hơn nữa kẻ thù này lai lịch còn không tầm thường, đồng thời khốn cảnh của mình tựa hồ sẽ không kéo dài bao lâu nữa. Trịnh Việt đem trọng trách dẫn binh đạo chơi xem náo nhiệt giao cho Đại tướng quân Dư Triệt, bản thân mượn danh thân thể không khỏe trở về Cẩm Dương, như vậy tổ chức phản chính phủ hoành hành ngay trong tầm mắt hẳn cũng nên bị xóa rồi, “Nếu phải, ta tội gì vừa bắt đầu đã làm rõ nhiều việc như thế, để cô nương kiêng kị? À mà cô nương xưng hô thế nào đây?”

Bây giờ không biết ai trông giống lưu manh chuyên nghiệp hơn – đại khái tiền thiên mệnh sư rất có thiên phú trong trò này.

“Lê Hoa Kiều.” ả nhìn chằm chằm Nhiễm Thanh Hoàn, nói ra danh hào của mình, “Người có mục đích gì?”

Cái tên kỳ quái, Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ, không biết tại sao lại nhớ tới Anh Ti, bỗng nhiên có một liên tưởng không thích hợp lắm, chẳng lẽ nữ hài tử trong tên có loài hoa nào đó ở niên đại này trông đều không bình thường lắm?

“Rất đẹp,” Gã nhếch lên nụ cười như thật như giả, sau đó dày mặt bổ sung, “Như vậy Lê Hoa cô nương, chỉ sợ cô còn chưa rõ, tại hạ chỉ là một chủ tiệm quần áo nhỏ thôi. Một không quyền hai không thế, không biết do nguyên nhân gì bị các cô nương ép mời đến, ta cũng rất phiền, là một người buôn bán, bỏ cửa hàng ở đó thì không ổn lắm.”

“Làm sao người biết chuyện anh túc?” Nữ nhân rất khôn khéo, rõ ràng không chịu lép vế.

“A, vậy các cô lại có thù hận ghê gớm gì với vị đại nhân vật Cẩm Dương vương kia?” Nhiễm Thanh Hoàn thủng thỉnh hỏi ngược lại.

Lê Hoa Kiều nhướng mày: “Đây không phải là việc người nên biết.”

“Trùng hợp thật, tại hạ cũng có thể giữ bí mật.”

“Tốt nhất là người đừng làm như thế.” Lê Hoa Kiều híp mắt, “Tuy rằng tiếc rẻ, nhưng nô gia cũng chỉ có thể dứt bỏ tình cảm, tỷ tỷ thì sẽ không vì khuôn mặt ưa nhìn của công tử mà bình tâm tĩnh khí nói chuyện như thế này đâu.”

Nhiễm Thanh Hoàn thoải mái cười cười: “Việc này chỉ sợ không thể theo ý cô nương.”

Lê Hoa Kiều kinh hoàng nhìn cái bàn gỗ nhỏ dưới tay theo cười nói ám áp của thiếu niên trước mắt bị cắt thành từng đoạn, mà ả chỉ cảm thấy trước mắt lóe một cái, không thấy rõ gã làm như thế nào.

Nhiễm Thanh Hoàn nhún nhún vai, ngân quang lập lòe, một thanh tiểu đao tương tự dao mổ xuất hiện ở đầu ngón tay gã, linh hoạt xoay tới xoay lui, nhìn thấy rõ ràng đồng tử Lê Hoa Kiều co lại. Chắc ả nghĩ nát óc cũng không ra thanh đao nhỏ như vậy liên quan gì với cái bàn biến thành một đồng gỗ vụn.

– ả không nghĩ ra là đương nhiên, bởi vì vốn dĩ chẳng có quan hệ gì cả.

Trình độ của nữ nhân này quả nhiên kém xa Anh Ti, không may nhận thấy sự tồn tại của đao ti, Nhiễm Thanh Hoàn hạ mắt, nụ cười nơi khóe môi chưa từng mất đi: “Bây giờ, Lê Hoa cô nương, có thể nghe tại hạ nói một chút không?”

Lê Hoa Kiều hít sâu một hơi: “Người nói đi.”

“Tại hạ rất vô tội bị cuốn vào, chắc hẳn chỉ lo thân mình là không được.” Gã nhìn nữ nhân một cái, nhận được một tiếng cười khẩy gần như khẳng định, “Các cô nương dám đối kháng Cẩm Dương vương, nhưng không giống hạng người lỗ mãng kích động, như vậy thể lực và năng lực cũng không thể hoài nghi, huống chi... còn có thứ đó.” Gã ám chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thì sao?” Lê Hoa Kiều hỏi.

“Tại hạ chỉ có hai sự lựa chọn, một là quay đầu lại theo phe Cẩm Dương vương, hai là đứng trên một con thuyền với các cô nương.”

Lê Hoa Kiều cười nhạo một tiếng: “Nói như vậy lựa chọn của công tử đại khái đã rất minh xác, nếu công tử muốn đi, nô gia không ngăn được.”

Nhiễm Thanh Hoàn day day thái dương, cười khổ nói: “Thế nhưng tại hạ chính là vì trốn tránh Trịnh Việt mới ẩn thân nơi phố chợ, việc này rất khó làm.” – Đúng vậy, bây giờ có thể đi cho xong, nhưng ai biết tương lai con sâu trăm chân này lại sẽ mang đến phiền toái gì cho gã. Gã biết rất rõ bản thân mấy cân mấy lạng, tổng cộng cũng chỉ ba búa của Trình Giáo Kim, dùng xong thì Kiếm lư kỹ cùng, Lê Hoa Kiều đại khái là nhất thời chưa kịp phản ứng, nếu không nghĩ kỹ lại sẽ biết, kẻ dễ dàng bị đánh thuốc mê chắc chắn không phải cao thủ võ lâm gì, huống hồ câu cuối cùng kia quả thật là lời tự đáy lòng.

Lê Hoa Kiều sững sờ: “Người với Trịnh Việt từng có xích mích?”

“Một thảo dân như tại hạ, làm sao dám nói xích mích?” Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu, “Một lời khó nói hết, cô nương chỉ cần biết, kỳ thực tại hạ rất có thành ý và lý do hợp tác là được. À... Còn có vị kia, vị hạ được tại hạ, có thể mời ra nói chuyện một chút không?”

“Công tử chờ một lát.” Đối với sự thật Nhiễm Thanh Hoàn biết người gã vốn không nên biết, Lê Hoa Kiều thoáng chần chừ, quay người ra ngoài.

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài ra một hơi, trực giác bảo rằng những người này hẳn dễ đối phó hơn Trịnh Việt, Cẩm Dương vương kia bề ngoài trạch tâm nhân hậu, thực tế lại là con hồ ly tinh ngàn năm, giao thủ với hẳn thật sự quá mệt mỏi.

Một nén nhang sau, Lê Hoa Kiều dẫn một nữ tử khác vào, mắt Nhiễm Thanh Hoàn sáng lên, người này không thể nói là rất đẹp, song vẻ mặt lạnh lẽo lại phụ trợ cực tốt cho đường nét hơi rắn chắc, hài hòa lạ lùng, ẩn ẩn lộ ra quyền rũ – lại có thể nói là ưa nhìn.

“Tỷ tỷ của ta, Ngọc Lan Xuyên.”

“Chính là gã?” Ngọc Lan Xuyên lạnh lùng hừ một tiếng, “Lê Hoa, tên tiểu bạch kiểm của người ngoại trừ lên giường hóa ra còn có công năng khác à?”

Đây là thành kiến và kỳ thị giới tính trắng trợn mà, Nhiễm Thanh Hoàn thở dài: “Mỹ nữ, nam nhân tốt đều bị cô dọa chạy như vậy sao?”

“Người nói cái gì?” Ngọc Lan Xuyên nheo mắt.

“Tỷ tỷ.” Lê Hoa Kiều hơi nhú mày, “Vị công tử này thật sự biết không ít chuyện.”

“Giết diệt khẩu.” Ngọc Lan Xuyên lông mi cũng không rung rinh.

“Nhưng mà...”

“Ngọc Lan tiểu thư,” Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên than một câu, “Vì một người mà cho rằng chúng sinh đều là hạng phụ tâm bạc tình, có đáng không?” Gã vẫn cười không đứng đắn, ánh mắt lại nghiêm túc hẳn.

Ngọc Lan Xuyên chột trợn to mắt, khinh bỉ gã: “Người thì biết cái gì?!”

“Ta chẳng biết cái gì cả.” Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu, chậm rãi nói từng chữ, đây là lời nói thật, ngay cả người đồng tính luyến ái trời sinh trong tình huống chưa trải qua bất cứ việc gì cũng không cần thiết biểu hiện ra cảm xúc căm thù rõ ràng với người khác phái, rất nhiều thứ vô thức sẽ để lộ ra bí mật sâu nhất... Người đầu tiên hệ thống lại những điều này mà tổng kết ra là Sigmund Freud.

Chỉ cần có tim, linh hồn chúng ta sẽ không giấu được bất cứ bí mật gì, gã rất may mắn khi bản thân từng xem lướt qua nhiều lĩnh vực bị Phượng Cẩn nói là vô bổ.

Chớp mắt ấy, gã nhìn thấy vẻ ngượng quá hóa tức và sợ hãi của nữ tử nọ.

Nhiễm Thanh Hoàn thu lại nụ cười lông bông: “Trịnh Việt là người thế nào, chỉ sợ các cô nương còn chưa rõ lắm, các cô thật sự cho rằng các quân bài trên tay có thể lay được căn cơ trăm năm của Yên Kỳ sao?”

“Chúng ta muốn lấy chỉ là cái mạng chó của Trịnh Việt, ai thèm quan tâm Yên Kỳ thế nào?” Ngọc Lan nghiêng răng nói.

Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu: “Các cô làm như thế nào đây?” Gã nhìn chằm chằm Ngọc Lan Xuyên: “Ám sát? Hãm hại? Lợi dụng điểm yếu?” Ánh mắt Ngọc Lan Xuyên lóe một cái, lúc này quả thật là thời điểm khảo nghiệm khả năng nhìn rõ nhất.

Ám sát? Được rồi, đừng khinh IQ của loài linh trưởng, không nói đến Anh Ti xuất quỷ nhập thần bên cạnh Trịnh Việt, ngay cả bản thân Cẩm Dương vương cũng là cao thủ trẻ tuổi hiếm gặp. Hãm hại? Nhiễm Thanh Hoàn bắn khoả nhìn hai nữ nhân xuất thân ăn cướp này, nhưng không thể loại trừ khả năng hai nữ nhân này kỳ thực có chống lưng cực mạnh, lúc này hoàn toàn đang đóng kịch lừa gã. Lợi dụng điểm yếu... Xét tình hình hiện tại, tình huống này cũng cần có lợi thế rất lớn, trừ khi trong đám nam nhân ngu ngốc bên ngoài có một kẻ là con riêng của Trịnh Việt? Nhiễm Thanh Hoàn được giải trí bởi chính cách nghĩ chẳng đầu vào đầu của mình.

“Công tử có cao kiến gì?” Lê Hoa Kiều chớp chớp mắt, “Công tử trường thiên đại luận một phen, không phải là để cười nhạo tỷ muội ta trẻ người non dạ chứ?”

Tình huống phức tạp nhất chính là chống lưng của các ả là một trong bát vương.

Nhiễm Thanh Hoàn thầm thở dài trong lòng: “Các cô nương, tình huống hiện tại rất khó hiệp thương, không bằng chúng ta giao dịch đi.”

“Ồ?”

“Các cô có thể không cho ta biết bất cứ sự tình gì các cô cho rằng ta không nên biết, nhưng có thể lợi dụng đầu óc miễn cưỡng còn khả năng hoạt động này,” Gã khẽ cười cười, “Dù sao chẳng nữa, nếu bây giờ ta đi, ảnh hưởng đối với các cô ngược lại càng xấu, chẳng phải sao?”

“Người muốn cái gì?” Ngọc Lan Xuyên hung tợn nhìn gã.

“Ta à, muốn một sự che chở tương đối bình yên, có thể trốn thoát Cẩm Dương vương Trịnh Việt.”

Mà Nhiễm Thanh Hoàn không biết là, trong khi gã lãng phí tế bào não đấu trí với đám nữ nhân nguy hiểm này, có một lời đồn đã lan truyền nhanh như dịch SARS, đám quốc chiêm ngời không ăn bám ra vẻ thần thánh của các quốc gia giống như bị cái gọi là thiên cơ đột nhiên hiện ra đập choáng váng, đồng thời nhìn thấy cái gọi là dị tượng trong “trời giáng dị tinh” của phương nam, thậm chí bên ngoài có vài câu ca dao “Thiên số tận, tứ thế tất; thiên mệnh giả, Nam Sơn tịch; lãng nhật phượng, nhân gian hí; tái kỷ tái, Cửu Châu nhất”. Có cách nói rằng “Có được người của thiên mệnh này, sẽ có được thiên hạ”.

Đối với loại quốc chiêm chẳng có tác dụng nào khác ngoài ăn cơm với hiến tế theo lệ, hứng thú của Trịnh Việt đương nhiên bằng âm, nhưng sự trùng hợp lần này lại khiến hắn không thể không hạ mình tiếp kiến lão thần côn kia.

Rất đơn giản, Trúc Hiền sơn còn được dân bản xứ gọi là Nam Sơn, mà hắn lại vừa vặn gặp một người vô cùng thần bí ở nơi ấy.

Cửu thái phi không tiếc xuất đầu lộ diện đích thân giá lâm, nhưng không gặp được người muốn gặp. Chẳng ai biết người kia trốn khỏi mắt các tinh anh đội thân vệ của Cẩm Dương vương bằng cách nào, Anh Ti biết

hết thấy thì lại ôm tâm tính xem náo nhiệt không nói ra tình hình hai người gặp mặt lần cuối cùng.

Quan trọng nhất là, không ai biết tại sao gã không từ mà biệt.

Trịnh Việt cau mày, cho dù không có bất cứ nhân tố nào do người làm, mình với thiếu niên kia hoàn toàn là gặp gỡ tình cờ, gã thật sự là người của thiên mệnh gì đó như lời đám quốc chiêm thùng cơm nói, cho dù gã thật sự thoát tục đến không màng vinh hoa phú quý, cho dù gã thật sự đặc biệt đến mức không có mong muốn kiến công lập nghiệp thỏa chí mà người trẻ tuổi bình thường nên có, chẳng lẽ gã không muốn gặp thân nhân thất lạc nhiều năm?

Hắn nhớ tới mộ bia không biết tên, mộ chí không rõ ràng, thiếu niên tuấn mỹ cuồng ca thống ảm nơi rừng trúc xanh mượt, một phần kiệt ngạo và bi thương ăn sâu bén rễ trên khuôn mặt... Nhiễm Thanh Hoàn – đọc lên gọi nhớ tới khiêm khiêm quân tử cầm sách chăm chú, giống như thái độ đứng mức không chệ vào đâu được sau khi tỉnh rượu của người nọ.

Quốc chủ trẻ tuổi tựa hồ có chút khó hiểu, thiếu niên bèo nước gặp nhau không biết lai lịch kia phảng phất có sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến hắn hết lần này đến lần khác muốn tìm ra bí mật đằng sau khuôn mặt như họa ấy.

“Vương gia.” Tề Linh Khanh gọi một tiếng.

“Thế nào, tìm được rồi à?” Trịnh Việt ngẩng đầu lên. Vô số người âm thầm tìm kiếm nhân vật chính không biết tên kia, nhưng đến bây giờ còn chưa thu hoạch được gì, hắn đã mật lệnh tất cả trạm gác biên cảnh lưu ý, không có chứng cứ cho thấy người kia đã rời khỏi Yên Kỳ. Gã như một con cá chép trong giang hà, biến mất giữa ba đào cuộn cuộn.

Tề Linh Khanh im lặng lắc đầu.

“Cửu thái phi sắp làm cô phiền chết rồi...” Trịnh Việt bóp trán.

“Vương gia,” Tề Linh Khanh hơi do dự, tựa hồ cũng có chút phiền não: “Còn có một việc, sứ Nam Thục đã nhập cảnh.”

Yên Thường hầu Minh Duệ của Nam Thục tiến quân Lạc Tuyết quan bị chặn lại, sai sứ cầu viện Cẩm Dương.

Lạc Tuyết quan, còn gọi là Mỹ Nhân quan, tự cổ anh hùng khó qua, có thể nói là quan ải hiểm yếu của Kinh Châu, vạn người không phá nổi. Thủ tướng họ Phần tên Đa, là Long Thành phi tướng của Đại Luật. Trận chiến Lạc Tuyết quan kéo dài, song phương đều mấy lần tiến lui, mà quan ải vẫn vững như thành đồng.

“Lão hồ ly chịu hết nổi rồi à,” Trịnh Việt cười khẩy một tiếng, “Gọi hết chư tướng đến.”

Tề Linh Khanh lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát sau ngũ đại thượng tướng Yên Kỳ ngoại trừ Dư Triệt lĩnh binh ở bên ngoài đều đến đông đủ hết – Long Hồ tướng quân Doãn Ngọc Anh, còn gọi là Báo Tử, mặt đen, tiếng như chuông lớn, có cái dũng vạn phu khó địch; nho tướng Mạc Thuấn Hoa, người này tinh hoa nội liêm, nho nhã lễ độ, nếu không phải đôi mắt sắc bén như đao, thì chẳng khác nào một trọc thể giai công tử; còn có Phương Nhược Ly nữ tướng duy nhất trong cửu quốc, quản lý ba mươi vạn cấm quân, thế nhưng trẻ tuổi xinh đẹp bất ngờ, thêm một tướng quân mặt lạnh Tề Linh Khanh nghiêm túc, nhất tề ngồi phía dưới Trịnh Việt.

Yên Thường hầu tiến quân Lạc Tuyết quan bị chặn quay sang cầu viện Cẩm Dương, việc này không quá đáng chứ? Nếu Trịnh Việt không ra viện thủ, thì trái với hiệp nghị bát vương lúc trước. Nhưng chờ viện binh vừa đến, Minh Duệ có thể rút dân tinh nhuệ của mình ra, sau đó âm thầm từ Mẫn Châu lên vào Kinh Châu.

Lê ra thế tử của Hoa Dương vương Mẫn Châu làm con tin ở Thượng Hoa, Hoa Dương vương Diêu Thư Hoa thuộc đẳng thân vương, còn chưa đến mức rắn chuột một ổ với Nam Thục. Song vương phi Minh Ngọc của Hoa Dương vương là con gái của cô Yên Thường hầu, sinh một con trai tên Diêu Dạ Kỳ, từ lâu đã muốn đoạt đích, có điều cậu của thế tử là Đại tướng quân Mẫn Châu Nhạc Tần, nắm giữ binh quyền, nhất thời không cách nào động thủ, bây giờ lại vừa vặn là một cơ hội.

Om sòm đua nhau lên sân khấu, nhưng ai mà biết được, nói không chừng kết quả đều là may áo cưới cho kẻ khác thôi.

“Còn có một việc...” Trước khi đi Phương Nhược Ly thoáng do dự, hơi nhúu đôi mày dài, “Vương gia, Anh Ti có ở đây không?”

Trịnh Việt cau mày: “Anh Ti?”

“Ồi chào nam nhân bà, người còn nhớ được ta cơ đấy!” Thiếu nữ kia chớp mắt đã xuất hiện trên xà nhà, các cao thủ ở đây đều không ai thấy rõ nàng ta xuất hiện như thế nào.

Phương Nhược Ly trợn mắt, hiếm khi không thèm chấp nhặt, lấy từ trong lòng ra một thứ sáng lóng lánh, ném cho Anh Ti: “Về đám người thần bí ở Cẩm Dương, ta đã tìm được chút manh mối...”

Nàng còn chưa kịp nói xong, một luồng sát khí lạnh thấu xương đột nhiên lan ra, Anh Ti mặt không biểu cảm nhìn khuyen tai vàng be bé trong tay, một đóa hình ngọc lan, vô cùng tinh xảo: “Là các ả.”

Sắc mặt Trịnh Việt trở nên nghiêm trọng: “Người khẳng định?”

Anh Ti bóp hoa tai ngọc lan đến trắng bệch nắm tay, bột vàng lại chảy xuống kẽ tay nàng, độ ẩm và độ cao trong giọng nói véo von như thiếu nữ tức tốc giảm xuống: “Khẳng, định.”

“Anh Ti, người đi cùng Nhược Ly đi.” Trịnh Việt hơi trầm tư, không thấy rõ thần sắc, “Xúc tu của người ta đã thò đến sân sau Cẩm Dương ta, dù nói thế nào cũng phải tiếp đãi đằng hoàng một chút, đúng chứ?”

## 7. Chương 7: Tuyết Trên Núi Không Tan

Khóe mắt hơi nhướng có nét cười thờ ơ, Lê Hoa Kiều nhúu mày, nam nhân này rõ ràng là do hồ ly biến thành, nửa câu nội tình cũng chưa thăm dò được, Ngọc Lan Xuyên đã không chịu nổi ánh mắt gã, bỏ ả lại một mình mà đi mất từ lâu. Ánh mặt trời dần dần tối đi, một ngày một mỏi sắp qua rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn dụi mắt rất nhẹ, Lê Hoa Kiều chỉ đành thở dài nói: “Thời gian không còn sớm, không quấy rầy công tử nghỉ ngơi nữa, nếu như có cần gì, cứ việc phân phó hạ nhân, đừng khách khí.” ả đứng dậy cúi chào, “Nô gia cáo lui trước.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn ả đóng cửa chạy lấy người, nụ cười trên khóe môi từ từ giãn ra, gã lẳng lặng ngồi đó, không biết đang suy tính gì.

Cho đến khi không còn âm thanh gì, đêm khuya hơn, tất cả hơi người xung quanh đều nhạt đi, một cái bóng màu trắng mới do dự chui ra: “Người...”

“Người là người nào?”

Địa phước linh hơi sững sốt, điều bản thân muốn hỏi đã bị người này hỏi. Mà Nhiễm Thanh Hoàn tựa hồ cũng ý thức được lỗi dùng từ của mình: “Ý ta là, khi còn sống người là ai?”

“Chỉ là một thư sinh chán chương thôi,” Địa phước linh nhếch nhếch khóe miệng, “Tay trái gà không chặt, đương nhiên là mặc người ta làm thịt.”

“Khẩu âm của người tựa hồ không giống dân bản địa Yên Kỳ.”

“Ta không phải người Yên Kỳ, ta vốn là một tiên sinh dạy học ở một trấn nhỏ vùng biên thùy Hồng Châu, không biết làm sao mà trong trấn bỗng nhiên xuất hiện cả đám nữ ma đầu,” Hắc nghiêng rằng, “Càng chưa từng nghĩ tới ta cả đời làm theo lời thánh nhân, mà rơi vào kết cục thế này!”

“Thánh nhân chẳng quản được rộng vậy đâu,” Nhiễm Thanh Hoàn nhúu mày, “Nơi người ở tên gọi là gì?”

“Nói ra chỉ sợ các hạ cũng chưa nghe bao giờ,” Địa phước linh gục đầu xuống, thoáng bi thương, “Trấn nhỏ ấy tên là ‘Tẩy Sa’, đúng là hơi nghèo, nhưng cuộc sống cực kỳ tự do.”



“Tỷ Sa...” Nhiễm Thanh Hoàn dùng ngón trỏ gõ đầu gối, “Tỷ Sa, là nơi giáp giới với Yên Kỳ à?”

Địa phước linh tròn to mắt, tựa hồ không hiểu một địa phương nhỏ ngay người bản thổ Hồng Châu cũng không nhắc đến làm sao lại được người trước mắt biết.

Lượng thông tin của Phượng Cẩn không phân biệt lớn nhỏ, thiên văn địa lý, thậm chí cả lịch sử và cục thế đều nắm rõ, mà gã lại kém cỏi không nhận được xem. Gã không khỏi hơi tự giễu, một kẻ mù phương hướng như bản thân gã mà cũng có một ngày thành bản đồ sống, thế đạo này đúng là hay thay đổi quá.

Từ Hồng Châu đến đây... Hồng Châu...

Hồng Châu Lữ Diên Niên có lẽ là người duy nhất trên đại lục này có thể phân cao thấp với Trịnh Việt. Nghe nói lão già đầu hói đó âm hiểm tới cảnh giới nhất định, lúc nên im lặng tuyệt đối không thò mặt, lúc nên nhảy ra cũng tuyệt đối không lảng tránh, rất nhiều chuyện đều khiến Nhiễm Thanh Hoàn hoài nghi là thủ đoạn sau lưng của lão, nhưng trên tài liệu của Phượng Cẩn không thể hiện một chút chứng cứ nào. Nhiễm Thanh Hoàn nhũn mày, Phượng Cẩn bỏ lão lựa chọn Trịnh Việt, chẳng lẽ là vì ngoại hình Trịnh Việt phù hợp với tiêu chuẩn mỹ học của bậc lãnh tụ trong cảm nhận của người bình thường hơn? Đến bây giờ, còn chưa có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy Hồng Châu và Yên Kỳ sinh ra xung đột, song không có nghĩa là hai nước thật sự có mối quan hệ láng giềng hữu hảo.

“Lữ Diên Niên, bất kể là lão dung túng hay sai sử, chuyện này đều không đơn giản...” Gã chớp chớp mắt, vẻ mặt tính kế nhìn địa phước linh, “Biết tin tức gì thì tiết lộ chút đi, nói không chừng xử lý xong đám nữ nhân diên này là người có thể tự do đi đâu thai rồi.”

“Việc này...” Địa phước linh bay lơ lửng trên không, cẩn thận hồi tưởng điều gì.

“Người đang nói chuyện với ai thế?” Giọng nói này khiến một người một linh đều run bắn.

Nhiễm Thanh Hoàn phút chốc ngẩng đầu lên, thiếu nữ vận quần áo hồng nhạt ngồi trên xà nhà nhìn gã, vẻ mặt hồn nhiên như một đứa trẻ không hiểu việc đời.

“Là cô?” Tu La Hoa Anh Ti?

“Ái chà, không ngờ người còn nhớ ta.” Anh Ti cười cười nhảy xuống, thoải mái ngồi trên ghế, đánh giá sơ qua bốn phía, “Người mới nói chuyện với ai vậy?”

Nhiễm Thanh Hoàn vô tội ngẩng đầu nhìn địa phước linh kinh hãi không hiểu, trên người Anh Ti nồng nặc mùi máu tanh, khiến linh thể miễn cảm yếu ớt rất không thoải mái, thế là gã giơ tay chỉ: “Quý.”

“Oa!” Anh Ti ngạc nhiên mở to đôi mắt như mèo con, “Người có thể nhìn thấy quý à?”

“Bình thường là có thể.” Nhiễm Thanh Hoàn cố hết sức giữ nguyên tính nghiêm mật của cuộc nói chuyện.

“Chẳng trách tiểu Vương gia lật tung mọi nơi muốn tìm người.” Anh Ti ra vẻ choàng tỉnh ngộ, “Sao người còn ở Cẩm Dương? Ta còn cho là người đã chạy lâu rồi chứ.”

Tỷ tỷ, giờ không phải là lúc để nói việc nhà việc cửa đâu... Trán Nhiễm Thanh Hoàn rịn một giọt mồ hôi lạnh. Địa phước linh tại thời điểm quý dị này lơ lửng trên không bằng một tư thế quý dị hơn, hết nhìn kẻ này lại ngó kẻ kia.

“Thế tại sao cô lại đến đây?” Nhiễm Thanh Hoàn nhanh chóng thay đổi mạch suy nghĩ. Trịnh Việt đã bắt tay vào xử lý vụ việc, nhưng không lý nào lại phái ám sứ này tới vào lúc này, với dáng vẻ như dạo chơi sân vắng của Anh Ti, năng ta đến tuyệt đối không phải vì giết người, vậy lại là vì cái gì đây?

“Ta đến thăm oan gia cũ.” Anh Ti nhún vai, “Kết quả không nhìn thấy, chỉ có hai ba con mèo nhép không nên hồn.”

Anh Ti, Ngọc Lan Xuyên, Lê Hoa Kiều... Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên hơi sững sốt, ba cái tên này đều liên quan đến hoa, chẳng lẽ ba người này cũng có mối liên hệ gì không thể để ai biết? Xem ra chuyện này còn phức tạp hơn gã tưởng.

“Các ả làm gì vậy?”

“Tìm phiền toái.” Anh Ti hơi cụp mí mắt xuống, che đi ánh mắt lạnh lẽo, “Trịnh Việt có thù với các ả, các ả đến để báo thù, không biết đã bị ai mua, dám cậy có chỗ dựa táo tợn xuất hiện ở Cẩm Dương, tưởng ta chết rồi chắc?”

“Ta nghe nói – các ả qua Tẩy Sa mà đến,” Nhìn thấy Anh Ti hơi nghi hoặc, gã bổ sung một câu, “Một trấn nhỏ của Hồng Châu, tin tức này có giúp ích gì cho cô không? Không nhất định là Lữ Diên Niên phái tới, hoặc là Nam Thục...”

“Nam Thục... Nam Thục bây giờ thân mình còn lo chưa xong,” Anh Ti nghĩ nghĩ, “Minh Duệ mới phái người đến cầu viện, nghe nói không làm gì được Lạc Tuyết quan Kinh Châu...”

“Hiện tại bên ngoài tình hình thế nào?” Nhiễm Thanh Hoàn hỏi, từ sau khi đến thế giới này, gã đã mất nguồn tin tức, hiển nhiên tại thời điểm mẫn cảm mà thay đổi liên tục như vậy, sống dựa vào vốn cũ là không được. Nghĩ đến mình tự đứng lại bị cuốn vào “sự kiện chính trị của nữ lưu manh”, gã không khỏi ớn lạnh mà run lên.

“Nghe nói Nam Thục tại Lạc Tuyết quan biên giới Kinh Châu đánh nhau với một tướng quân Phàn gì đó, Phàn gì?”

“Phàn Đa phải không?”

“A, đúng đúng đúng, chính là người này, sau đó đánh không lại, liền phái người cầu viện Vương gia.” Anh Ti cau mày nghĩ nghĩ, “Vương gia nói hình như là, nếu chúng ta giúp họ, sẽ cho lão đầu tử kia được lợi, nhưng không giúp không được. Trời ơi mấy việc này người đừng hỏi ta, ta cũng không hiểu lắm đâu.”

Nàng ta đang nói cái gì thế... Nhiễm Thanh Hoàn sắp xếp sơ qua mạch suy nghĩ, cố gắng hòa nhã hỏi: “Có phải Vương gia của các cô sợ lão đầu tử lên bờ gánh, vòng từ nơi khác qua, thừa cơ tiêu hao binh lực Yên Kỳ không?”

“Hình như là thế.”

Mẫn Châu Mẫn Châu, ngón tay Nhiễm Thanh Hoàn bắt tự giác gõ xương bánh chè mình từng cái, xem ra sắp có một cuộc chính biến nội ứng ngoại hợp. Nhưng đây không phải là điều trước mắt cần suy tính, Trịnh Việt muốn lười biếng dùng mảnh lời là không được, nếu muốn không tiêu hao binh lực giằng co với Phàn Đa, Nam Thục Minh Duệ tự nhiên có thể có thời gian gây nội loạn Mẫn Châu, chỉ cần Mẫn Châu không trung với hoàng thất nữa, Kinh Châu như động vật nhỏ không còn nanh vuốt, chỉ có thể mặc người xâu xé, như vậy Minh Duệ sẽ thành công thần hàng đầu...

“Nếu là ta thì cứ mặc kệ họ là được, tại sao người ta đánh không được bắt chúng ta đánh?”

“Không phải thế đâu,” Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, “Vương gia của các cô là muốn đầu cơ, lúc đánh không xuất lực đến thời điểm mấu chốt ra một chút, sau đó nghĩ cách biến thành một công thần khổ đại cứu thâm, như vậy tương lai sẽ có rất nhiều lợi thế chính trị.”

Anh Ti chớp đôi mắt to, trưng ra biểu cảm “không hiểu người nói gì”.

“Ý là Vương gia các cô đại khái nhất định phải xuất binh, hơn nữa cần phải thắng.” Nhiễm Thanh Hoàn lại bổ sung một câu, “Nhưng hẳn còn không muốn xuất lực nhiều, thành thử không biết nên làm sao cho được.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“A... hả?” Nhiễm Thanh Hoàn cười cười với Anh Ti, “Cô tới thăm dò ta à?”

Anh Ti bĩu môi: “Không nói thì thôi, ai mà thêm!” Nàng ngồi đó, chân đu đưa, khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang một bên, đôi mắt lại xoay không ngừng.

Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên nhớ đến một con mèo đen hồi nhỏ gã từng nuôi, cũng giáo hoạt đáng yêu y như vậy: “Không bằng thế này đi, nếu cô đáp ứng ta vài việc, ta sẽ chỉ cách cho cô, không chừng còn có thể giúp các cô giải quyết mấy mụ la sát bên ngoài.”

“Việc ta không làm được là không được đâu đấy, người phải nói trước đã.” Tiểu nha đầu này hết giả mơ hồ lại vờ đáng yêu, kỳ thực rất khôn khéo.

“Không có việc gì mà không làm được cả, vị bằng hữu này bị đám nữ nhân bên ngoài hại chết không thể đầu thai, ta đã nhìn thấy thì đương nhiên phải giúp đỡ một chút; đầu tiên, cô phải thường xuyên cho ta biết bên ngoài có chuyện gì, ta bây giờ bị nhốt ở đây, muốn biết cái gì cũng không thể.”

“Việc này,” Anh Ti nhíu mày, “Những việc bình thường ta có thể nói, nhưng có một số việc không thể nói với người, mà người lại không có chứng cứ chứng minh người không phải là do lão hồ ly tiểu hồ ly nước nào phái tới.”

“Những chuyện ngoài đường đều biết là được,” Nhiễm Thanh Hoàn cười cười.

Anh Ti gật đầu: “Còn gì không?”

“Thứ hai, không thể tiết lộ hành tung của ta cho Vương gia các cô.”

“Khó lắm, nếu Vương gia hỏi thì sao?”

“Sao hẳn lại hỏi cô về hành tung của ta? Chỉ cần cô không chủ động bán ta là được rồi.”

“Được rồi, chỉ cần y không hỏi thì ta sẽ không nói,” Anh Ti nghiêm túc lại, “Nếu y hỏi, ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Thứ ba, tương lai nếu Vương gia các cô muốn bắt ta, cô không được ra tay với ta.”

“Việc này thì không có gì, nếu Vương gia muốn bắt sống, bình thường không cần ta ra tay,” Anh Ti thần nhiên nói, sau đó cười cười, “Có điều nếu không phải đao tì kia xuất kỳ bất ý, ta thấy thân thủ của người cũng tầm thường thôi, ta không ra tay người sẽ nắm chắc trăm phần trăm sao?”

“So với Giang Nam đệ nhất nhân cô thì hơi tầm thường,” Nhiễm Thanh Hoàn cũng rất thẳng thắn thừa nhận, “Nhưng đánh không lại chẳng lẽ ta còn không biết chạy?”

“Còn gì khác không?”

“Tạm thời không còn gì khác.”

“Người còn chưa nói về Lạc Tuyết quan đâu?” Anh Ti nhìn gã trông chờ.

Nhiễm Thanh Hoàn dừng một thoáng, đột nhiên mở miệng nói: “Ta hỏi cô một việc.”

“Rõ ràng là ta hỏi người trước,” Anh Ti buồn cười nói, “Lại việc gì nữa?”

“Các cô có cài người ở Kinh Châu phải không?”

Anh Ti ngẩn ra, neho mắt nhìn gã không nói lời nào, Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, bổ sung: “Còn là người quyền cao chức trọng, Yên Kỳ quả nhiên là nơi chung linh đục tú.”

“Có thì thế nào, không có thì thế nào?”

“Vậy thì còn chờ gì nữa? Một khi Lạc Tuyết quan bị bức, Kinh Châu sẽ không còn thành chắn, quân cờ này bây giờ không dùng lại muốn để dành tới khi nào? Kêu hẳn hơi xúi bẩy, điều một nửa binh lực Lạc Tuyết quan đến Mẫn Châu, chẳng phải là được rồi? Minh Duệ muốn chạy, thì các cô cho quân Kinh Châu đuổi theo hẳn.” So với mọi người nơi đây, Nhiễm Thanh Hoàn chỉ suy xét từ tài liệu trên giấy có mạch suy nghĩ rõ ràng hơn và cái nhìn đại cục đứng ở nơi cao hơn.

Ba mươi năm trước, tiên Hoàng đế Đại Luật ý đồ giết Cẩm Dương vương – Cẩm Dương vương lúc đó còn là Trịnh Hoành phụ thân Trịnh Việt – nhưng bị tránh được một cách quỷ dị, xét từ các loại dấu hiệu, thì không thể là trùng hợp hay vận may gì đó. Phong cách của Trịnh Hoành người này hơi giống Trịnh Việt, trên cơ bản thuộc về loại người bất hiển sơn bất lộ thủy nhưng thao tác trong tối rất khôn khéo, điểm này có thể nhìn ra từ sự trù phú của Yên Kỳ, có thể để lại cho con cháu một mảnh đất giàu có như vậy, dù thật sự là nhờ địa lợi của vùng cá gạo, cũng tương đối không dễ dàng.

Sau khi loại trừ mấy khả năng, Nhiễm Thanh Hoàn tập trung ánh mắt vào một người, người nọ vốn là một hàn lâm con con, mấy năm nay không biết tại sao mà lên như điều gặp gió, thủ đoạn cao minh khiến người ngoài cuộc như gã phải đập bàn tán dương, song sự ngu ngốc vô năng gian nịnh phương diện chính tích cũng là nổi danh.

Mà sự màu mỡ của Yên Kỳ đương nhiên sẽ dẫn đến phía triều đình coi trọng – hoặc bất mãn, dù sao chẳng nữa công cao không thể lẫn chủ, ngay trước khi chiến tranh bùng nổ từng mấy lần gặp nguy cơ, mà đều được bỏ qua không rõ vì nguyên nhân gì, nếu không chú ý tuyệt đối không nhìn ra liên hệ trong đây – không thể không kể đến công của người kia.

“Không khéo là ta vừa vặn biết rồi, cô đừng nhìn ta như thế, không có ai nói, chẳng qua là ta vừa hay đoán được thôi.” Nhiệm Thanh Hoàn khoát tay, “Cô không muốn diệt khẩu ta tại đây chứ?”

“Ta nghe nói ngươi là đệ đệ của cửu thái phi Chu tỷ tỷ?” Trầm mặc một lúc, Anh Ti đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

Nhiệm Thanh Hoàn nhún vai: “Có quỷ mới biết.”

Anh Ti gạt đầu: “Điều ngươi nghĩ đến có lẽ tiểu Vương gia cũng biết, chỉ có vậy thôi à?”

“Lạc Tuyết quan vốn dĩ binh lực không nhiều, chỉ thắng ở dễ thủ khó công, dù điều đi một nửa, cũng không phải dễ hạ.” Nhiệm Thanh Hoàn thở dài, “Nhưng ít người có khuyết điểm của ít người, địa thế cũng có khuyết điểm của địa thế. Bên ngoài Lạc Tuyết quan núi non trập trùng, rừng rậm rất nhiều, muốn trốn chừng vạn người là quá dễ.”

“Việc này thì ta biết,” Anh Ti cau mày nghĩ nghĩ, cũng không giả ngu nữa, “Nhưng Phàn Đa đương nhiên không chịu ra khỏi thành, chỉ một mực co đầu rút cổ phòng thủ, chúng ta cũng không dễ dàng công được.”

“Việc này dễ thôi, cô chia quân đội thành mấy tổ, các tổ luân phiên nghỉ ngơi hành động, hàng đêm quấy rối, đốt hết những thứ có thể đốt, đánh hết những thứ có thể đánh, khuê chiêng gõ trống, hễ đối phương phản kích liền rút lui, sau ba bốn ngày, chờ đối phương nhìn thấu mấy trò phô trương thanh thế này, tổ chức đội cảm tử một hai trăm người làm một cuộc dạ tập quy mô nhỏ, chừng ba bốn lần là thủ quân Lạc Tuyết quan sẽ biến thành bã đậu, còn cần ngành công sao? Bởi mới nói, ít người chung quy là không được.”

Anh Ti nghĩ nghĩ, hơi lộ ra biểu cảm ngoài ý muốn: “Ta nhớ ra rồi, nghe nói lần trước khi cùng tiểu Vương gia ở Trúc Hiền sơn, chủ ý xấu đó cũng là ngươi đưa ra.”

Sao lại gọi là chủ ý xấu... Nhiệm Thanh Hoàn trợn mắt, đây gọi là binh bất yếm trá được không.

“Để ta về nói với Vương gia.”

Nhiệm Thanh Hoàn cười như gió xuân thổi qua, đúng vậy, nha đầu Anh Ti vừa đến, muốn không để lộ hành tung của mình cũng không được, xem ra lại phải chơi trò kim thiền thoát xác dưới mí mắt Cẩm Dương vương lần nữa rồi.

“Ngươi tiếp tục nói chuyện với bằng hữu quý của ngươi đi, ta đi đây.” Cũng không thấy rõ nàng hành động thế nào, như một trận gió, thiếu nữ đã không thấy bóng dáng.

Nhiệm Thanh Hoàn day thái dương, ngẩng đầu nói với địa phước linh đã hóa đá: “Không sao, hai ta tiếp tục trò chuyện, đây là một sự cố ngoài ý muốn...”

Non nửa tháng sau, Trịnh Việt ra ngoài dự kiến của mọi người tuyên bố muốn thay quân Nam Thục, xuất binh Lạc Tuyết quan, cố điều động Minh Duệ bị được một nửa bị nghẹn trong họng, phun ra không được, nuốt xuống không xong, trong lòng hần bỗng nhiên mơ hồ bất an, vạn nhất Trịnh Việt phá quan trước khi hần vòng qua Mẫn Châu tiến vào Kinh Châu, thì Nam Thục sẽ mất mặt to.

Nhưng người Nam Thục cuối cùng vẫn muốn tin rằng, quan khẩu mười vạn tinh binh của họ không hạ được, Yên Kỳ chỉ năm vạn người càng không thể.

Mà khi người Yên Kỳ trú quân tại Lạc Tuyết quan rồi, Đại Luật Vạn Thịnh đế Ngô Khang Hùng đã nhận được mật báo – Điều Dạ Kỳ vương tử Hoa Dương mưu phản, Nam Thục mượn đường, đại binh áp sát!

Khi đó Ngô Khang Hùng đương còn trong giữa hè hoa hồng liễu lục thủ thâm cung và mỹ nhân của hần, dấu khói báo động tứ phương đã chôn vùi nửa giang sơn, dấu gót sắt bát vương đã đạp lên cơ nghiệp ngàn thu muôn đời của Đại Luật, vũ điện A Phòng vẫn đang múa hát, phong cảnh non sông như cũ, mà thành quách và người loạn ly không bằng chó thái bình, lại đã hoàn toàn thay đổi từ lâu.

Không phải chưa từng có thời niên thiếu khinh cuồng, cũng không phải chưa từng có hùng tâm tứ hải chí, chỉ là sống trên đời, dù có muôn vàn hư danh, cũng chẳng qua một vốc đất, qua loa để lại đề tài cho hậu nhân nói chuyện thôi. Thiên tử là gì – khi thế người như thái dương giữa trời, cho dù tầm thường, chỉ cần không công không tội, người chính là con cưng của trời, khi vận số người đã hết, cho dù một bầu tài hoa, lòng có chí lăng vân, người vẫn là con ghẻ của trời.

Ngô Khang Hùng ngồi trên kim điện cao cao, khi nhìn xuống lại thấy hết nhân thế ảm lạnh; thiên tử, là chỉ con trai của trời, hay chỉ – con cờ của trời?

Binh lực chủ yếu trong triều đang bận đánh nhau với Lữ Diên Niên ở Hồng Châu, quyết không có dư lực hồi phòng, qua Mẫn Châu, Kinh Châu đã mở rộng cửa ngõ, là thịt cá trên thớt mặc người ta thái. Vạn Thịnh đế có phần mệt mỏi, đúng là vua nào triều thần nấy mà.

“Thần cho rằng Hoàng thượng không cần lo lắng, Gia Hoàng linh Lạc Tuyết quan có Đại tướng quân Phần Đa dẫn mười vạn người trú thủ, cách Mẫn Châu không xa, theo ngu kiến của thần, Hoàng thượng có thể lệnh cho Phần tướng quân điều phòng Mẫn Châu, để giải mối nguy sém lông mày.” Người vừa nói khó đoán tuổi, mũi đầy mắt phượng, lại là một mỹ nam tử hiếm có, chỉ là mặt mày hơi có vẻ tà nịnh. Người này là Thái sư đương triều Lan Tử Vũ, tâm phúc của Vạn Thịnh đế.

“Thái sư việc này tuyệt đối phải bàn bạc kỹ hơn!” Bỗng nhiên có một người đứng ra, Lan Tử Vũ hơi nheo mắt, người này chính là Trung thừa Sử Thụy, nóng lòng lại dám công nhiên phản đối, dám người đọc sách này đúng thật là không sợ chết, “Thái sư, Lạc Tuyết quan là cửa nam Kinh Châu ta, một khi bị công phá, thì Kinh Châu khó giữ được! Thái sư, Hoàng thượng, xin hãy nghĩ kỹ lại!”

Lan Tử Vũ nhướng mày, chỉ nhìn một cái đã thấy trán Sử Thụy rịn mồ hôi lạnh: “Chẳng lẽ Mẫn Châu bị phá, thì Kinh Châu kê cao gối không lo? Sử đại nhân, theo như lời ngài, ngài đã có biện pháp tốt rồi?”

Vạn Thịnh đế hỏi một câu với giọng điệu đều đều: “Sử ái khanh, có chủ trương gì thì cứ nói ra.”

Sử Thụy á khẩu: “Việc này... Thái sư, cho nên phải bàn bạc kỹ hơn...”

Lan Tử Vũ thản nhiên liếc Sử Thụy một cái: “Xem ra Sử đại nhân không có cao kiến gì rồi? Như vậy xin hỏi Trung thừa đại nhân, ngài vừa không có cao kiến đuổi binh Nam Thực, vừa phản đối điều phòng Lạc Tuyết quan, chính là tán thành lão thất phu Minh Duệ dẫn quân đến Kinh Châu? Đại nhân, không phải ta nói, kinh sử tử tập nhiều thứ cần tu đọc như thế, sao ngài còn rảnh rỗi quản sự vụ không liên quan đến mình? Nếu quân cũng không có gì, nhưng chẳng lẽ Sử đại nhân một cây bút lông sói, lại có thể đến Mẫn Châu đuổi lui quân địch? Vũ thật là bội phục.” Người này kiêu cuồng không coi ai ra gì, ở đây ngoại trừ Sử Thụy đỏ mặt tía tai lại không ai dám phản bác hẳn.

Rất lâu, Vạn Thịnh đế thở dài một tiếng: “Cứ theo Thái sư đi.”

“Ngô hoàng anh minh.”

Lạc Tuyết quan và Mẫn Châu, đây phẳng phất là một khối đầu tàn khốc, Đẳng tiên sinh âm thầm quan sát kim điện không khí nặng nề này. Câu được cái này mất cái kia bỗng nhiên trở nên vô cùng trào phúng, vương triều Đại Luật đã gặp phải tứ diện Sở ca rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn thì lại thanh nhàn, cảm quân Cẩm Dương không biết từ đâu nhận được tin tức, phát động một lần niêm phong ban đêm, tuy rằng phản ứng nhanh không để họ tóm được bất cứ thứ gì quan trọng, lại bị hủy không ít anh tức được. Theo lý thuyết Trịnh Việt không phải là người lỗ mãng đá thảo kinh xà như vậy. Lê Hoa Kiều nhảy bén cảm thấy Cẩm Dương đã xảy ra chuyện gì rồi.

Quả nhiên, gần như ngay lập tức, Cẩm Dương bắt đầu giới nghiêm không rõ vì nguyên nhân gì, người lai vãng ra vào thành bị kiểm tra cực nghiêm.

Một tin tức giấu kín như bưng bị các ả tổn bao nhiêu công sức nghe ngóng được – Cẩm Dương vương Trịnh Việt bị hành thích, không biết là trúng độc hay bị thương, chỉ biết là trọng thương nằm bẹp trên giường.

Nhiễm Thanh Hoàn từ chỗ địa phước linh nghe lén biết được tin tức này, bỗng nhiên cười hơi đắng.

Đêm ấy, Anh Ti tiểu thư đến vô ảnh đi vô tung lại lần nữa cho gã vẽ vang một phen.

## 8. Chương 8: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“Ta đến tìm người xin chủ ý.” Anh Ti nửa câu thừa thãi cũng lười nói, chớ hề khách khí treo mình trên xà nhà, đánh giá bốn phía, “Hửm? Bằng hữu u linh của người không ở đây à?”

“Đã bị cô hù không dám ra rồi,” Nhiễm Thanh Hoàn cầm trong tay một quả táo gặm dở, hai chân gác lên thành giường, nghe vậy liếc Anh Ti một cái, “Có chuyện gì?”

“Ừm, bình nên xuất đều đã xuất, người nên tìm cũng tìm rồi, kế hoạch nên định cũng định rồi,” Anh Ti nghĩ nghĩ, “Này, tiểu hồ ly, người đoán tại sao Vương gia không hỏi ta chủ ý là của ai đưa ra?”

“Ta tên Nhiễm Thanh Hoàn, cô có thể gọi ta là Nhiễm ca ca hoặc Thanh Hoàn ca ca, phải ngọt ngào một chút, suốt ngày leo trèo như khỉ, coi chừng mai kia không gả đi được.” Nhiễm Thanh Hoàn cắn một miếng táo, hơi nghi hoặc. Xú nha đầu Anh Ti này, hiển nhiên là muốn trong tình huống không vi phạm lời thề vòng vo tiết lộ hành tung của mình cho Trịnh Việt, nhưng tại sao Cẩm Dương tiểu Vương gia này không hỏi một câu, gặp mặt một lần ở vùng gần Trúc Hiền sơn, Vương gia tiểu diện hồ rõ ràng cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu cần thận thôi.

“Vương gia chỉ nói có thời gian phải đích thân thỉnh giáo cao nhân, không hỏi là ai.” Anh Ti chỉ sợ thiên hạ không loạn làm ra vẻ tiếc nuối, “Ta lại có việc muốn hỏi người rồi, người nên thành thật nói cho ta biết, không được lừa ta.”

Nhiễm Thanh Hoàn cười, nha đầu này thành tinh rồi, có quỷ mới lừa được nàng ta.

“Vương gia nhà cô lại muốn làm gì?”

“Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là đám chuột cái này chạy lung tung ở Cẩm Dương, thật sự phiền lòng, lại không tìm ra hang chuột, người nói nên làm thế nào?” Anh Ti chớp chớp mắt, nhìn gã đây vô tội, “Kêu huynh đệ tiểu quý của người ra ngoài nghe nghe thử xem?”

“Đó là địa phước linh, nếu nó có thể rời khỏi nơi mình chết thì ta đã đưa nó đi đầu thai từ lâu rồi.”

“Oa, người còn là một thần côn cơ à?! Không không không, kỳ thực người quả thật là hồ ly tinh phải không?” Mắt Anh Ti trợn lên như bóng đèn.

Nhiễm Thanh Hoàn gãi đầu: “Việc này không dễ làm rồi, ừm...” Gã đập nhẹ mặt đất, “Huynh đài, ra đây một chút được không, tại hạ có vài việc muốn hỏi người.”

Anh Ti nhìn mặt đất không chớp mắt, Nhiễm Thanh Hoàn lấy từ trong lòng ra một cái lọ nhỏ ném cho nàng: “Tin được ta thì nhỏ nó vào mắt.”

Anh Ti đón lấy, để lên mũi ngửi ngửi, không chút do dự theo lời nhỏ vào mắt. Cũng phải, nếu tuyệt thế sát thủ Giang Nam đệ nhất nhân này còn không phân biệt được cái gì có hại cái gì vô hại, thì nàng cũng chẳng cần tiếp tục sống trong thế giới hỗn loạn này.

Nàng nhỏ chất lỏng trong lọ vào mắt, nhất thời chỉ cảm thấy tầm mắt hơi mơ hồ, sau khi chớp mạnh hai cái, trong tầm mắt lại có sự thay đổi khó nói rõ, vẫn là những vật phẩm đó, nhưng lại có khác biệt rất nhỏ, nhỏ đến mức cả nàng cũng không nói rõ được: “Đây là... A!”

Một cái bóng màu trắng từ dưới đất bay lên như một làn khói, cảnh tượng này dù là bình tĩnh như Anh Ti cũng không nhịn được nhỏ giọng la lên: “Thật sự có quỷ à...”

Địa phước linh thoáng sửng sốt, quơ quơ tay trước mắt Anh Ti: “Cô nương?”

“Ta nhìn thấy người rồi!” Anh Ti cười ngây ngô, thả người nhảy xuống xà nhà, giơ tay sờ địa phước linh, ngón tay lại xuyên qua hư không, tình cảnh này rất có tính giải trí với tiểu cô nương tâm trí không mấy kiện toàn, nàng liên tục giơ tay ra rồi rút về... Khóe mắt Nhiễm Thanh Hoàn bắt đầu giật giật: “Ta nói Anh Ti cô nương à, cho dù là một con quỷ, cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, cô phải chăng nên bớt bớt lại?”

“A... ha ha.” Anh Ti tiếp tục cười ngây ngô nhìn địa phước linh xấu hổ không thôi, đành hoảng tìm ghế ngồi xuống.

“Huynh đài dừng để ý.” Nhiễm Thanh Hoàn day ấn đường, “Ta hỏi một việc, người có biết thứ thuốc lúc ấy họ cho người ăn để ở đâu không?”

“Thuốc? Thuốc gì?” Ánh mắt Anh Ti tụ lại.

“Một loại thuốc dùng sẽ gây nghiện, một khi tạm ngưng, thì muốn sống không thể, muốn chết không được.” Địa phước linh nghiêng răng.

“A!” Anh Ti trợn mắt lên như giật mình lắm, “Người... còn có thể nói chuyện cơ à?!”

Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa chết nghẹn táo, địa phước linh thì sau khi chết lần đầu tiên cảm thấy chân nhũn ra.

“Một loại hoa tên là anh túc, cô có nghe bao giờ chưa?” Nhiễm Thanh Hoàn hỏi.

“Anh túc?” Anh Ti lắc đầu, nghiêm túc lại, suy nghĩ cẩn thận, lắm bầm, “Chưa từng nghe nói, là loại mới của hắc à?”

“Hắc là ai?” Nhiễm Thanh Hoàn tò mò.

“Đây, sợ rằng thuộc về chuyện tạm thời chưa thể cho người biết.” Anh Ti nhú mày, “Hoa đó làm sao?”

“Không làm sao cả, thuốc mà đám Lê Hoa Kiều cho những người này dùng hắc có nguồn gốc từ anh túc – Thuốc đang để ở đâu?”

“Đều giấu trên người hai nữ nhân đó, khi nào có người cần mới lấy ra.”

“Ừm,” Nhiễm Thanh Hoàn thoáng trầm ngâm, “Anh Ti, ta giao cho cô một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ.”

“Hả?”

“Đưa tai lại đây.”

“Thì ra ở cạnh phố hoa,” Trịnh Việt nheo mắt cười cười, “VẬY mà y cũng nghĩ ra được, tìm người theo dõi chặt.”

“Vâng.” Phương Nhược Ly đáp, “Nhưng mà Vương gia, người đó là ai?”

“Là một người thần bí như bèo nước gặp nhau, tương lai cô sẽ cầu y không ít, phải phân phó cấm quân không được vô lễ.” Trịnh Việt như cố ý như vô tình liếc nhìn Tề Linh Khanh không nói một lời mà toàn thân căng thẳng, “Người cũng đến Cẩm Dương ta rồi, sao có thể không đối đãi theo lễ, mà cô quả thật chưa từng nghĩ đến chiêu này của y.”

“À.” Phương Nhược Ly vẫn chưa hiểu lắm, “Vương gia không còn phân phó khác thì mặt tướng đi trước đây.”

“Bên phía Anh Ti có chuyện gì không cần báo ta, người kêu cấm quân tận lực phối hợp là được.” Trịnh Việt gật đầu.

“Vâng.” Phương Nhược Ly lui ra.

Trịnh Việt ngẩng đầu như cười như không nhìn Tề Linh Khanh một cái: “Sao vậy, Linh Khanh này giờ vẫn giống như có chuyện muốn nói?”

“Vương gia, mặt tướng thấy thiếu niên đó nhân vân dã hạc, chỉ sợ cũng là một lãng tử thể ngoại, hà tất kéo y vào?” Hủ nút Tề Linh Khanh này nói một hơi cả câu dài như vậy cũng chẳng dễ dàng gì.

Ý cười trên mặt Trịnh Việt rõ hơn: “Thân thể y rất có uyên nguyên với Yên Kỳ ta, nếu y thật sự là ấu tử thất lạc mười chín năm trước của Chu lão thừa tướng, thì chính là con mồ côi của trung lương ta, sao có thể nói là lãng tử không gốc không cội? Có điều Linh Khanh à, sao ta cảm thấy người vẫn nhìn y bằng ánh mắt khác vậy?”

“Mặt tướng không nên.” Tề Linh Khanh quỳ một gối xuống.

Trịnh Việt thở dài, tự tay đỡ hấn dậy: “Sao ngay cả cô mà Khanh cũng giấu? Nếu người có tình cảm với y, chẳng lẽ cô còn ngăn cản người? Yên Kỳ ta trước nay không có nhiều lễ giáo trần thế, dân gian cũng không phản đối nam tử yêu nhau, chỉ cần tương lai cứu thái phi không làm khó, thì cô lại nói gì được? Người thật là, suy nghĩ nhiều quá!”

“Vương gia, ta...”

“Không cần nói gì nữa, tìm người về trước rồi tính tiếp.” Trịnh Việt mỉm cười nói, “Người hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi, có tin tức cô sẽ cho người biết, được không?”

“Vâng, mặt tướng cáo lui.” Tề Linh Khanh hơi do dự, khom lưng lui ra.

Chờ mọi người lui ra hết, Trịnh Việt mới bóp trán ngồi xuống: “Nhiệm Thanh Hoàn... đúng là kỳ phùng địch thủ, cô thật muốn xem lần này người còn có thể làm trò gì – Cầm nhọn mắt hồ ly, nhìn là thấy không phải kẻ đỡ lo, sao cái hũ nút này lại tự chuốc khổ như vậy chứ?” Hấn lắc đầu, vẻ mặt khá chế nhạo. Ai cũng vì người này mà nóng ruột nóng gan, nhưng đó nào phải mỹ nhân gì, làm như Yên Kỳ chung linh dục tú ta chẳng có ai lọt vào mắt nổi ấy.

Lúc Ngọc Lan Xuyên chạy tới, phòng ngủ của mình và Lê Hoa Kiều đã cháy phừng phừng không vào được, ả tức tối giậm chân. Thần được anh túc kia không thể tạm ngưng, giờ thì hay rồi, bị người ta đốt mất, không thể không đi tìm người kia... Ầ hơi nhần đôi mày ưa nhìn, tâm tư bách chuyển, sao chỉ cháy phòng ngủ của mình với Lê Hoa? Nếu nói là trùng hợp, thì cũng trùng hợp quá rồi.

Song không để ả nghĩ kỹ, người bỗng nhiên cứng đờ, huyết đạo đã bị chế, người khổng chế lại có thể im hơi lặng tiếng tiếp cận ả! Ngọc Lan Xuyên trợn mắt, mồ hôi lạnh tích tắc chảy xuống, một giọng thiếu nữ lạnh lạnh cười nhẹ bên tai: “Mỹ nhân cần chi phải làm việc lao tâm lao lực thế này, hãy – nghỉ ngơi đi!”

Anh Ti làm việc quả nhiên nhanh nhẹn, chóng vánh phóng hỏa đốt nhà bắt người làm con tin, sự chuyên nghiệp trong thủ đoạn, sự mau lẹ trong thủ tiêu chứng cứ, khiến Nhiệm Thanh Hoàn phải thán phục. Tại sao khổng chế Ngọc Lan Xuyên mà không phải Lê Hoa Kiều? Anh Ti băn khoăn vấn đề này rất lâu, sau đó rất thiếu khẩu đức đưa ra câu hỏi, rõ ràng là Ngọc Lan Xuyên thiếu đầu óc hơn, Nhiệm Thanh Hoàn ném mị nhân cho tiểu nha đầu, mặt dày mày dạn nói một câu: “Ta chỉ thích khiêu chiến.”

Lê Hoa Kiều quả thật thận trọng hơn Ngọc Lan Xuyên, thế nhưng một người cảnh giác với người tỏ rõ coi lời người nói là đánh rắm, và một người trăm phương ngàn kế muốn thăm dò người lợi dụng người, ai có trợ giúp hơn? Gã híp mắt cười phát rợn: “Lát nữa khi Lê Hoa Kiều muốn đi nơi nào đó cô hãy lên bám theo, cho người của các cô theo dõi nơi ấy, ta đoán buổi tối trở về ả sẽ đến tìm ta.”

Anh Ti nhìn người trẻ tuổi trước mặt, rất khó tưởng tượng, cái người nhìn phong nhã mà thanh tú này, trong cảnh ngộ như vậy, lại khiến người ta có cảm giác điêu luyện... Giống như là, việc như thế gã đã quen thuộc vô cùng. Gã rút cuộc đến từ nơi nào, lại muốn đi nơi nào? Tại sao khi ở dưới Trúc Hiền sơn một lòng không cần vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay lẫn huyết thống thiên luân, mà bây giờ lại đồng ý giúp họ?

Nghĩ vậy, Anh Ti không nhin được hỏi ra.

Tại sao? Nhiệm Thanh Hoàn nghiêng đầu: “Có người trăm phương nghìn kế lừa ta đến muốn ta giúp sức cho Yên Kỳ, nhưng ta sợ phiền phức – nha đầu này, sao còn không mau đi? Coi chừng để mất dấu người ta!”

“Người có thể cắt đuôi bốn cô nương chỉ sợ còn chưa sinh ra đâu!” Anh Ti bĩu môi, quay người đi – Đây là một người kỳ lạ, có gốc có ngọn hấn hoi, chỉ là giữa chừng có một khoảng trắng lớn, như chính khuôn mặt đẹp đẽ của gã, nhìn kỹ mặt mũi đều vui mắt, thế nhưng khi hợp lại, phối với cảm xúc nào đó giấu thật sâu trên mặt mày, chúng lại tựa hồ đều là vẽ lên, nhìn thế nào cũng không có cảm giác chân thật.

Nhiệm Thanh Hoàn hơi suy tư nhìn hướng nàng biến mất, giống như nhân lực tốt thật sự có thể thấy rõ hành tung của nàng, khe nở nụ cười. Ông lại là vì cái gì đây Phượng Cẩn? Nếu ta thật sự là người của thế giới này, tại sao tự xưng xuất hiện ở cô nhi viện ngàn năm sau? Suốt sáu năm, chỉ để chờ đợi ông xuất hiện như dự mưu?



Là ai đưa ta đi? Và vì sao sáu năm trời chưa từng ngó ngang tới ta?

Ông có thủ đoạn thông thiên, tại sao để một đứa trẻ lấy hàng yêu trừ ma làm danh, hết lần này đến lần khác vào sinh ra tử trong những góc ngách tăm tối nhất, thấy nhiều thứ khiến người ta lạnh lòng như vậy?

Từng lời nói dối của ông, có phải vì quá nhiều quá phức tạp mà cuối cùng khó tròn vẹn? Hay là, ông căn bản chắc chắn ta sẽ không khiến ông thất vọng – Phụng Cần, từ nhỏ đến lớn, ông nói gì mà ta không đồng ý?

Thế nhưng ông chưa từng tin tưởng ta, chưa từng, có phải là vì người kia hay không – cái người khiến ông mỗi một lần nhìn vào mắt ta đều sẽ ngẩn ra, đến nay không cách nào nguôi ngoai nổi nhớ?

Sao ông có thể khổ nạn như vậy!

Nhiệm Thanh Hoàn dùng sức quá mức, nắp chén trà bị bẻ một mảnh, tự hù chính mình. Gã bỏ chén xuống, lau sạch nước trà trên mu bàn tay, ngâm nga như có như không: “Cựu hận xuân giang lưu bất tận, tân hận vân sơn thiên điệp(\*)...” Cũng không đúng điệu, trái lại hơi giống mấy khúc hát thô tục ngoài chợ, có sự thần nhiên chẳng hề để ý, khuôn mặt lạnh nhạt. (Trích Niệm nô kiều – Thư đông lưu thôn bích của Tân Khí Tật)

Giống như muốn chứng minh luận điểm của gã, trời vừa tối Lê Hoa Kiều đã vào, Nhiệm Thanh Hoàn gầy bấc đèn sáng hơn, uể oải nói: “Lê Hoa cô nương, đêm hôm khuya khoắt mò vào phòng nam nhân, sợ rằng không thích hợp lắm đâu? Không phải cô đã lấy được thuốc rồi sao?”

“Cái gì?” Lê Hoa Kiều vừa vào đã bị một câu nói của gã làm ngáy ra.

Nhiệm Thanh Hoàn dùng một ngón tay chỉ chỉ tai mình: “Buổi chiều hôm nay trong viện của cô quỷ khóc sói gào một trận, khiến ta ngủ trưa cũng không ngon, bây giờ không dễ dàng gì yên tĩnh lại, chẳng lẽ không phải Lê Hoa cô nương đã thưởng thuốc cho họ sao?”

Lê Hoa Kiều mệt mỏi thở dài: “Người đương nhiên đã biết cả rồi.” Ắt hẳn đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, “Công tử từng nói có lòng giúp đỡ, không biết còn giữ lời hay không?”

Nhiệm Thanh Hoàn cười như một con sói: “Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên, các cô nương cho ăn ngon mặc đẹp, tại hạ dĩ nhiên nên giúp sức một chút – cô nương ngồi đi, có muốn uống trà không?”

Lê Hoa Kiều xua tay, nhú mày hơi do dự, nói chuyện vụ cháy, nói xong nhìn Nhiệm Thanh Hoàn không chớp mắt: “Công tử có cái nhìn gì với chuyện này không?”

“Cô nương cho rằng không phải tự nhiên mà cháy?” Nhiệm Thanh Hoàn biết rõ còn hỏi.

“Minh nhân không nói ám muội,” Lê Hoa Kiều thở dài, hơi nôn nóng, “Ta biết công tử là người thông minh hiếm thấy, ta vốn là không tin... Ồi, thôi, nhà cửa đều liền nhau, không lý nào chỉ cháy phòng ngủ của ta và tỷ ta, hướng hồ hiện tại không phải là mùa trời hanh vật khô, làm sao trùng hợp thế được?”

Nhiệm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ: “Lệnh tỷ ở đâu?”

“Không giấu gì công tử, động tĩnh lớn như thế, lẽ ra gia tỷ không thể hoàn toàn không tra, nhưng đến bây giờ bóng cũng chưa thấy đâu, ta hoài nghi tỷ, tỷ có thể đã...”

“Phòng ngủ của cô nương bị đốt, có phải có thứ gì bị cháy trong đó không?” Nhiệm Thanh Hoàn vẫn không nhanh không chậm dùng lời ngon ngọt.

“Chính là thứ thuốc kia bị đốt, cho nên lúc chiều họ mới lên cơn nghiện. Mà tỷ tỷ không biết tung tích, lần này Lê Hoa thật sự hơi tự rối trận hình, theo lý công phu của tỷ tỷ không dưới Lê Hoa, không cần ta nhọc lòng, nhưng...”

“Họ đã im lặng, tức là cô nương đã lấy được giải dược từ nơi nào đó không phải sao?” Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu, “Cô nương có biết chuyện này cô đã làm sai rồi hay không?”

Lê Hoa Kiều ngó người.

“Lệnh tỷ công phu không dưới cô nương, hiện tại xem ra rất có thể đã rơi vào tay địch thủ, nhưng tại sao họ thả mặc cô nương đi đến nơi cô muốn đi, mục đích còn chưa rõ à?” Nhiễm Thanh Hoàn rướn khóe mắt nở nụ cười, một bên lông mày hơi nhướng lên, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên có một chút tà khí.

Lê Hoa Kiều nghe vậy nhíu mày, song Nhiễm Thanh Hoàn lén đánh giá ả, không biết tại sao vẻ nôn nóng trong mắt cô nương này ngược lại hơi bớt đi: “Như thế... Người kia nên, khụ, vậy ý công tử là, người của Cẩm Dương đã chú ý tới chúng ta?”

“Chỉ sợ cô nương gần đây đã gây không ít động tĩnh.” Nhiễm Thanh Hoàn nói như cho có. Thú vị lắm, đã là lấy thuốc từ “bên kia”, thì không phải là quan hệ chẳng ảnh hưởng gì nhau, xem ra bên đó phải là người cho dù bị phát hiện ở Cẩm Dương cũng có thể tìm được cách thoát thân, quả nhiên dính dáng tới mấy quốc gia khác sao?

Dùng độc phẩm lặng lẽ xâm nhập Cẩm Dương, cách làm này thật khác người. Nhiễm Thanh Hoàn không khỏi cảm thán, ai mà thiên tài thế?

Đáng tiếc nhân lực tài lực và trù tính chung không tốt, thủ đoạn vốn nên vi phong hóa vũ tiềm di mặc hóa một cách thích hợp lại bị đám nữ lưu manh này nghênh ngang sử dụng, công nhiên dính đến bất cóc và quấy rối... Khụ, được rồi, có lẽ là hơi quá khác người, kẻ làm như vậy cũng không ý thức được những được vật này có ý nghĩa gì, hẳn là đang trong giai đoạn thực nghiệm, ừm, bao gồm cả mình, một đám vật hi sinh.

Đã là có nội tình chính trị, thì chắc là nhằm vào cấm quân. Nhiễm Thanh Hoàn như cười như không nhìn Lê Hoa Kiều lo âu bất an, cô nương này hoàn toàn không ý thức được mình tiết lộ đã quá nhiều.

“Gia tỷ...”

“Lê Hoa cô nương hãy yên tâm, ta đoán, đối phương chỉ bắt lệnh tỷ đi, mà không hề phái quan binh đến vây diệt, hẳn là cũng chưa nắm rõ về các cô, cứ chờ một thời gian, chắc sẽ nhận được tin tức thôi.”

Lê Hoa Kiều nhìn gã một lúc, vai sụp xuống như từ bỏ, đứng dậy đi ra ngoài: “Cứ theo công tử vậy.”

Hả? Sao dễ lừa thế? Những lời lừa dối Nhiễm Thanh Hoàn chuẩn bị sẵn bị đẩy hết về trong bụng, lần này đổi thành kẻ đóng đại thần cả buổi sưng sốt, gã khê thổi hơi nóng không hề tồn tại của chén trà đã nguội ngắt trên tay, nghiêm túc lại, cẩn thận suy tính điều gì đó.

Nhanh như chớp, Minh Nguyệt tướng quân Phương Nhược Ly đột nhiên hạ lệnh bí mật triệt tra cấm quân, tịch thu một loại thuốc tên là “túy sinh” hơn trăm lạng, thứ gần đây mới phổ biến trong phạm vi nhỏ này chẳng rõ tại sao bị thống lĩnh đại nhân của cấm quân biết, vả lại trước đó nghe nói là nó không có tác hại gì. Thế nhưng chính là thứ này, khiến Phương Nhược Ly nổi cơn thịnh nộ, hạ lệnh hầu hạ bằng quân pháp tất cả những người liên quan đến nó, tra rõ nguồn gốc đến cùng.

Công khai đốt số thuốc tịch thu được ở pháp trường, tất cả sứ giả nước khác đang ở Cẩm Dương không dám đều nhận được lời mời đến xem, Minh Nguyệt tướng quân lúc ấy không có hảo ý đảo ánh mắt như đao qua sứ các nước, giống như nhìn kẻ rắp tâm xấu, nụ cười gần nơi khóe môi đối với một số người là không cần nói cũng biết.

Bên kia, Trịnh Việt đang chờ xem hậu thủ của người nọ.

Nhiễm Thanh Hoàn lập tức bảo Anh Ti viết phong thư cho Lê Hoa Kiều, dùng thư tín bình thường nhất, mập mờ bày tỏ sự tò mò và ham muốn với “túy sinh”, hơn nữa lập lời nói chỉ mời Ngọc Lan Xuyên tiểu thư đến làm khách một chuyến, nhìn như một thế lực giang hồ xấu vậy. Phong thư này năm ngày sau gửi đến Lê Hoa Kiều, khi ả ta đang lo lắng nhất, ả như ruồi nhặng không đầu, mà bên phía Nhiễm Thanh Hoàn chỉ là một chữ chờ, kêu ả lấy bất biến ứng vạn biến.

Không biết tại sao, đối với Nhiễm Thanh Hoàn, Lê Hoa Kiều từ lúc ban đầu nóng lòng muốn thử muốn lợi dụng và sau đó để phòng hoài nghi, đến hiện tại đã tin tưởng mù quáng.

Bởi vậy ngày thứ năm khi nhận được thư, ả cơ hồ lập tức thở phào nhẹ nhõm – cuối cùng mình không phải bị lộ trước quan phủ Cẩm Dương.

Trịnh Việt biết được tin tức cảm thấy hứng thú cực kỳ, lập tức cho người chuẩn bị thường phục đi gặp Lê Hoa Kiều, hẳn suy tới tính lui – để ai đi thì tốt hơn?

“Anh Ti, gọi Tề tướng quân tới.”

Anh Ti suýt nữa ngã khỏi xà nhà: “Không không không phải chứ, tiểu Vương gia, ngài để tướng quân đầu gối kia đi đóng giả nhân vật giang hồ?!”

“Đi mau đi mau,” Trịnh Việt cười nói, “Chính là hần, tương lai hần sẽ phải cảm kích cô.”

Tề Linh Khanh tự dưng nhận được nhiệm vụ lạ lùng này của Trịnh Việt – đóng giả một nhân vật giang hồ đi bàn vấn đề túy sinh với người nào? Đây không phải là việc của cấm quân Phương Nhược Ly à?

Nghe Anh Ti hào hứng bảo hần nên làm thế nào thế nào nói thế nào thế nào, đôi mày Tề Linh Khanh càng nhíu lại gần hơn – cho đến khi gặp được ả xú nữ tự xưng là “Lê Hoa Kiều” kia, hần mới giật mình phát hiện – nhân nhâ ngồi cạnh ả, hồ tiên không gì không biết mà Anh Ti nói, lại chính là gã ta!

## 9. Chương 9: Nhất Huyền Nhất Trụ Tứ Hoa Niên

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn kỹ lại, người ngồi đối diện vậy mà là tướng quân trong ấn tượng không hay mở miệng bên cạnh Trịnh Việt. Chao ôi... đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Tề Linh Khanh người này mang đến cảm giác rất sắc bén, khi trực diện phong mang tất lộ, lúc này ánh mắt hần qua lại giữa Nhiễm Thanh Hoàn và Lê Hoa Kiều, gã cảm thấy rõ ràng dừng ở chỗ mình nhiều hơn, có ý vị nào đó khó nói được.

Lông tơ gã không nhịn được bắt đầu dựng thẳng lên.

“Người có thể nói chuyện?” Tề Linh Khanh nhìn chằm chằm Nhiễm Thanh Hoàn.

“Khụ, ta là... ta...” Nhiễm Thanh Hoàn liếc nhìn Lê Hoa Kiều, quả nhiên phát hiện tư thế ngồi tùy tiện hơn cả chủ nhà của mình không thích hợp lắm, bị ánh mắt cực có sức xuyên thấu của Tề Linh Khanh nhìn lâu, dẫu gã tự xưng da mặt còn dày hơn tường thành cũng không khỏi căng thẳng, suýt nữa buột ra một câu “Ta là khách mời hữu nghị”.

“Vị công tử này là khách của nô gia, người nô gia tin được, tiên sinh không cần để ý,” Lê Hoa Kiều ho nhẹ một tiếng, “Xưng hô thế nào đây?”

“Bất tài họ Giả.” Tề Linh Khanh chẳng có lấy một tẹo thành ý khách sáo, lại bắt đầu dùng ánh mắt như thẩm vấn tội phạm giết người lăng trì đại cô nương người ta, “Túy Sinh?”

– Thật trực tiếp – Khóe mắt Nhiễm Thanh Hoàn giãn giãn.

Lê Hoa Kiều ho nhẹ một tiếng, trộm liếc nhìn Nhiễm Thanh Hoàn: “Giả tiên sinh đã thẳng thắn như vậy, nô gia cũng không vòng vo làm gì, có phải gia tỷ đang ở trong tay tiên sinh không?”

“Phải.” Tề Linh Khanh ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

“Tiên sinh có việc gì thì chúng ta có thể bàn bạc, tại sao phải làm khó gia tỷ?” Lê Hoa Kiều thoáng qua vẻ giận dữ.

Mấy cao thủ hộ vệ phía sau Tề Linh Khanh lập tức đồng thời tiến lên một bước, Nhiễm Thanh Hoàn né sang một bên – Đại ca này đến đánh nhau à?

Tề Linh Khanh nhìn gã một cái, gờ tay ngăn hộ vệ, nói với Lê Hoa Kiều: “Nếu không phải như thế, chúng ta lại lấy cái gì để đòi túy sinh từ người?”

Một câu khiến Nhiễm Thanh Hoàn cơ hồ phải vỗ tay, thì ra tướng quân đại nhân ít thể hiện cảm xúc này mới là người phát huy hết mức tinh thần lưu manh.

“... Gia tỷ thế nào?” Lê Hoa Kiều cắn cắn môi, sắc mặt càng khó nhìn, bởi vậy mới nói, chuyện đàm phán là phải có lợi thế, chứ không cho dù người giỏi ăn nói cỡ nào cũng chẳng làm được gì.

“Còn sống.” Tề Linh Khanh nhàn nhạt đáp.

Người này – thật sự thú vị, là một trong ngũ đại thượng tướng của Yên Kỳ, tựa hồ không hề có thành tựu quá chói mắt, so với Phương Nhược Ly tuổi còn trẻ đã quản lý cấm quân, danh tướng Dư Triệt thanh chấn Cửu Châu, trường thương Doãn Ngọc Anh dũng mãnh thiện chiến, nho tướng Mạc Thuần Hoa khởi bút tông văn, tài trí võ công của hắn thậm chí có thể nói là bình thường, vậy rốt cuộc là cái gì khiến Cẩm Dương vương coi trọng hắn như thế? Nhiệm Thanh Hoàn khoanh tay đứng ngoài cuộc, phớt lờ ánh mắt thỉnh thoảng cầu trợ của Lê Hoa Kiều.

“Ta muốn cách phối và nguyên liệu của túy sinh, các người cho hay không?” Tề Linh Khanh nhấn từng chữ, đôi mắt như điện nhìn chăm chăm Lê Hoa Kiều, giống như trước mặt không phải một đại cô nương, mà là một người chết, “Trả lời ta, cho hay không?”

Đã đến nước này, Nhiệm Thanh Hoàn không mở miệng cũng hơi khó nói, gã ho khê một tiếng, thông thả mở lời: “Vị đại hiệp này thật sự hơi nóng tính quá rồi! Túy sinh thứ này nghĩ cũng biết cách phối không đơn giản, hơn nữa hơi tiết lộ cho chư vị một câu, nguyên liệu cũng không trồng được ở Cẩm Dương, nếu đại hiệp muốn, sợ rằng về sau còn phải bàn bạc lâu dài. Huống hồ...” Gã dừng lại, ánh mắt thoáng nét cười đảo qua Lê Hoa Kiều và Tề Linh Khanh, “Gần đây Cẩm Dương phong thanh quả thật căng thẳng, chỉ sợ cũng không tiện lắm, đại hiệp làm khó hai nữ hài tử, không phải hành vi của bậc quân tử đâu?” Lợi thế là cái gì? Lợi thế là phải tự mình tìm, thật sự tìm không ra cũng phải bịa ra được.

Về phần tỷ muội Lê Hoa Kiều, vừa gặp chuyện thì thế lực chưa rõ phía sau cứ như thể tan biến vào hư không, là có kẻ muốn mượn đao các ả... để thử Trịnh Việt sao? Hay thật sự muốn làm yếu binh lực Cẩm Dương?

Phương Nhược Ly cũng đã tỏ thái độ, mà bên kia không còn động tĩnh, mặc kệ Ngọc Lan Xuyên chết hay sống, khiến người ta quá chạnh lòng, gã hơi nhấn từ hai nữ hài tử này, thần nhiên đón nhận ánh mắt như tia X của Tề Linh Khanh: “Bây giờ chúng ta bàn vấn đề túy sinh, đại hiệp bắt người bên này, mở miệng đòi đồ, cũng gấp gấp quá rồi. Các người muốn thứ này làm gì? Làm sao biết túy sinh ở đây? Tại sao...” Đầu ngón tay gã lướt qua miệng bát gốm, như là sẽ phát sáng, “Ngọc Lan tiểu thư vừa mất tích, túy sinh đã bị soát ra trong đại doanh Cẩm Dương? Tốt nhất là trong đây đừng có liên hệ gì?”

Tề Linh Khanh hơi sững ra: “Ý người là gì?”

“Không có ý gì,” Nhiệm Thanh Hoàn nháy mắt ra dấu cho Lê Hoa Kiều, giọng kéo dài thông thả nói, “Ta chỉ đang nghĩ, liệu đại hiệp có quan hệ gì với quan phủ Cẩm Dương hay không?”

Lê Hoa Kiều quan tâm tất loạn, ban đầu hoàn toàn bị Tề Linh Khanh hù, được dăm ba câu của Nhiệm Thanh Hoàn chỉ ra tình thế, cũng cau mày suy nghĩ.

Tề Linh Khanh không rõ suy nghĩ của người này lắm, đến đây đành phải phối hợp với gã hừ một tiếng: “Phải thì thế nào, không phải thì thế nào?” Không thể không nói đây thật sự là nghệ thuật trong tiếng Trung, câu này nói ra miệng, không phải cũng biến thành phải, lúc này phun ra một câu giọng quan, nguyên hình đã hoàn toàn lộ ra.

“Túy sinh không tốt lành gì.” Nhiệm Thanh Hoàn im lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên ra vẻ vô tội nói một câu như thế, ánh mắt đen sẫm khiến người ta không nhìn thấu gã đang nghĩ gì.

“Phải.” Tề Linh Khanh hơi do dự, tiếp lời gã.

“Vị tiên sinh này, không phải nô gia nói chuyện không dứt khoát,” Lê Hoa Kiều đột nhiên tiếp lời, “Chỉ là chuyện này liên quan đến một số nhân vật phiền toái, nô gia nhất thời cũng không làm chủ được.”

Ả nói chuyện hoàn toàn không kiêng dè Nhiệm Thanh Hoàn, khiến gã sững sốt, chỉ nghe ả tiếp tục nói: “Gia tỷ ở trên tay các hạ, nô gia cũng sốt ruột, nhưng sự tình trọng đại, tiên sinh phải cho chúng ta bàn bạc riêng một chút. Nói thật, xảy ra chuyện, bên kia lại vội vàng phủi sạch quan hệ, nô gia cũng rất chạnh lòng.” Ả nhìn Nhiệm Thanh Hoàn một cái, nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”, hiển nhiên đã liệt Nhiệm Thanh Hoàn vào trận doanh mình, trong ánh mắt vậy mà không còn sự giáo hoạt và hoài nghi lúc ban đầu.

Bắt đầu từ chiều lừa của Nhiệm Thanh Hoàn ngày ấy, ả không còn hoài nghi gì... Cho dù là bệnh gấp chữa bừa, tại sao người như Lê Hoa Kiều chỉ trong thời gian ngắn đã tin lời một người hoàn toàn xa lạ? Một sự

đao ti dọa được ả? Nói hươu nói vượn lừa được ả?

Tích tắc, một vấn đề cố ý tránh né tình hình nhảy ra trước mắt, gã nhắm mắt, trong lòng lặp lại một đáp án chực chờ lao ra – Tại sao trong bao nhiêu người lại là mình bị cuốn vào chuyện này, tại sao Trịnh Việt không hỏi người đưa ra chủ ý sau lưng Anh Ti là ai, tại sao Lê Hoa Kiều từ ban đầu cẩn thận chặt chẽ thử gã đến bây giờ mọi chuyện dựa vào gã, thái độ thay đổi nhanh như vậy!

Nhiệm Thanh Hoàn chợt quay đầu nhìn Lê Hoa Kiều, nghiêm túc nói: “Cô nương, chuyện này ta quản không được, có bao nhiêu người không dính dáng vào đây, tại hạ thật sự không dám chắc, người Cẩm Dương rốt cuộc muốn cái gì, bên kia lại là người nào, cô nương không nói, tại hạ cũng không tiện hỏi.”

Gã dừng một chút, Lê Hoa Kiều khá mơ hồ nhìn gã, không biết tại sao người này đột nhiên nói ra một đoạn như vậy.

Nhiệm Thanh Hoàn giống như đột nhiên hiểu rõ sự tình gì, sắc mặt đột nhiên lạnh nhạt đi, ngay cả góp vui cũng lười, chỉ nghe gã tiếp tục nói: “Cô nương cũng không cần băn khoăn rốt cuộc chuyện tủy sinh làm sao bị tiết lộ, những người các cô dính vào quá nhiều và quá tạp, giấy vắn dĩ không gói được lửa, huống chi là mảnh giấy bỏ đi thùng lỗ chỗ? Tại hạ bất tài, không muốn bị cuốn vào thị phi của đám người quyền quý phía sau các cô, các vị hãy tự giải quyết cho tốt, cáo từ.”

Nói xong lại thật sự đứng dậy phất tay áo bỏ đi, cả đám người chẳng ai hiểu chuyện gì đang diễn ra, chờ gã đi đến cửa rồi, Tề Linh Khanh mới có phản ứng, kêu: “Dừng bước!” Hắn nói một câu, thị tòng bên cạnh lập tức có hành động, những người này đều là cao thủ huấn luyện nghiêm chỉnh, người khác không cách nào tưởng tượng nổi sự ăn ý giữa họ, Nhiệm Thanh Hoàn dừng bước, đã bị nửa bao vây. Gã quay đầu lại cười nhàn nhạt, chẳng buồn để ý, đẩy cửa, cất bước, một cánh cửa gỗ nguyên vẹn bắt đầu gãy thành vô số đoạn từ chính giữa – sự tình ta đã làm hết rồi, tủy sinh đã soát ra, bên phía Anh Ti hẳn cũng có thể lần ra là nước nào, ly gián cũng xong rồi, không tính là đã giúp các người à?

Còn định thế nào? Còn muốn thế nào?!

Tóc trên trán gã rơi xuống, bóng lưng gã đượm nỗi cô đơn – Cẩm Dương vương cần ai giúp đỡ? Ta bị hắn bán cũng rất vui vẻ đếm tiền thay người ta. Không bao xa quay về căn phòng mấy ngày nay mình ở tạm, lưỡi dao trên ngón tay lướt nhẹ, vẽ một pháp trận cổ quái trên cửa, sau đó lấy hỏa chiết ra, một mối lửa đốt cả căn phòng, trợ giúp địa phước linh xúi quẩy kia đi đầu thai, hình như từ sau khi đến thế giới này gã cứ phóng hỏa suốt.

Tiếng bước chân ủa tới bên này, Nhiệm Thanh Hoàn lắng tai nghe một chút, bước chân hữu lực, hành động nhất trí, chắc là quân đội hổ lang của Cẩm Dương. Cần gì phải hưng sư động chúng như thế? Nhiệm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, nhếch môi cười, quay người đi đến hậu viện – nơi ở của đám vật hi sinh bị Lê Hoa Kiều bắt.

Phương Nhược Ly không hiểu, rốt cuộc là ai quan trọng như thế, cần mình vừa nhận được tín hiệu của Linh Khanh liền đích thân đến... Còn dẫn theo phiên toái lớn Anh Ti này?!

Anh Ti trông vẫn giống một thiếu nữ thuần khiết ngẩng đầu nhìn căn phòng cháy phừng phừng, kinh thán: “Trình độ đốt nhà của tên này quả thực đã đạt đến hoàn mỹ rồi!”

“Lục soát!” Phương Nhược Ly quát, tinh anh cầm quân lập tức kẻ lo chữa cháy kẻ đi tìm người. Phương Nhược Ly bóp trán, “Vương gia có ý gì? Chỉ vì tìm một lão bản tiệm sơn phấn trước cửa thanh lâu mà tốn công như vậy? Chuyện bên phía Tề tướng quân còn chưa biết thế nào, rốt cuộc có thể moi được gì từ miệng đám nữ nhân đó hay không, sau đó xử trí như thế nào...”

“Người đó là em ruột của cửu thái phi.” Anh Ti khá hứng thú nhìn ngọn lửa thần kỳ dập tắt thế nào cũng không tắt, thuận miệng ứng phó.

“Cha cửu thái phi cũng không có đạo lý điều động nhiều cấm quân như vậy!” Phương Nhược Ly mím môi, nhìn Anh Ti một cái như nhìn kẻ ngu xuẩn, “Việc nhà của Chu lão thừa tướng chúng ta không nhiều lời nữa, nhưng tại sao người kia xuất hiện ở nơi thế này? Tại sao phải hưng sư động chúng như thế? Tại sao tên này nhìn thấy thân nhân chẳng những không kích động, còn phóng hỏa đốt nhà chạy mất tăm?!”

“Việc này...” Anh Ti nghĩ nghĩ, rất nghiêm túc nói, “Chắc do gã khá quái thai.”

“... Cút...” Phương Nhược Ly trợn mắt, giống như đang phản tỉnh mình không nên coi Anh Ti thành người bình thường, “Vậy bây giờ thì sao?! Người đâu người đâu?!”

Ồi, nha đầu Tiểu Ly này cái gì cũng tốt, mỗi tội lúc có việc hơi dễ kích động, lúc không có việc hơi bạo lực, Anh Ti bị nàng ta túm vai lắc chổng cả mặt, mơ hồ nhớ ra, mình cũng từng là một sát thủ nổi danh đâm máu gì đó, lại có một ngày bị người ta bắt nạt thế này – nàng yếu ớt giơ tay chỉ chỉ: “Theo kinh nghiệm của ta, hồ ly này rất lười, sẽ không đi xa đâu.”

Đẩy cửa gian phòng kia ra, một thứ mùi lạ nồng nặc suýt làm Anh Ti ngất xỉu, hiển nhiên nữ tướng quân lẫn lộn trong đại doanh bên cạnh khả năng miễn dịch cao hơn, lúc này chỉ hơi nhũn mảy, đương nhiên không phải vì mùi, mà là tiếng kêu của người nọ thật sự quá thê thảm.

Là một nam nhân trông cũng còn trẻ, đầu tóc bù xù, mình mẩy mặt mũi toàn máu, mười ngón tay ra sức bấu chặt đất, dường như máu tươi đầm đìa có thể giúp hắn dễ chịu hơn. Vài người ba chân bốn cẳng đề hấn xuống, không để hắn làm ra chuyện quá hơn, những người khác vẻ mặt hồ hững ngồi ở một bên, nghe thấy tiếng cửa mở, cùng nhau chuyển hướng ánh mắt trống rỗng sang hai nữ tử.

Đó là loại trống rỗng như xâm nhập vào tận xương tủy, dù là Phương Nhược Ly, lòng cũng không khỏi hơi lạnh.

“Hắn sao vậy?” Anh Ti bịt mũi tò mò lại gần, mở miệng hỏi một nam tử hỗ trợ đề hấn ta.

“Không có gì, đến giờ dùng thuốc rồi,” Người nọ tựa hồ chẳng còn thấy lạ, Anh Ti chú ý tới những người này đều cực kỳ ốm yếu, mỗi một cử động đều không có sức.

“Thế tại sao không dùng đi?”

“Không biết, vẫn chưa đưa tới.” Hai nữ tử xinh đẹp xa lạ xuất hiện ở đây, nhưng những người bên trong tựa hồ đều mất đi sự tò mò tối thiểu, căn bản không có phản ứng với sự kích thích đến từ bên ngoài. Nam tử bị đề kia gào khóc thảm thiết, Anh Ti nhìn kẻ không rõ khuôn mặt này, không khỏi lú lười.

“Đây... chính là hậu quả của túy sinh?” Phương Nhược Ly nhìn quét một vòng cả phòng, “Lợi hại thật...” Quả thực không thể tưởng tượng một khi thứ này lan khắp đại doanh Cẩm Dương thì sẽ có hậu quả thế nào. Anh Ti đứng dậy, nhìn kỹ mỗi người bên trong.

Phương Nhược Ly chờ nàng ta như sắc lang nắm cầm mỗi người lên nhìn hết lượt từ đầu đến cuối, vẻ mặt càng lúc càng nghi hoặc, không nhận được hỏi: “Người xác định người đó sẽ ở chỗ này sao?”

“Không xác định lắm...” Anh Ti xem xong mặt người cuối cùng, thất vọng sụp vai, “Ta chỉ cảm thấy hắn gã sẽ không đi xa, nhưng mà tên đó có vẻ thích bề ngoài, chắc cũng không ở nơi thế này – đi thôi, không có.”

“Ừ...” Phương Nhược Ly gật đầu, lòng còn sợ hãi nhìn thoáng qua nam nhân bị đồng bạn đề, đã không phát ra nổi tiếng động, toàn thân run rẩy nằm dưới đất mà hít vào, lắc đầu quay người đi khỏi.

Khi tiếng bước chân đi xa, nam tử mặt mày đầy máu giống như không còn sức lực, xụi lơ dưới đất chẳng hề nhúc nhích, khoe miệng bị mái tóc dài che khuất hơi nhếch lên, chỉ là xung quanh toàn những ánh mắt vô cảm, chẳng ai chú ý tới.

Thật là công việc mệt mỏi... Nhiệm Thanh Hoàn cuối cùng đã hiểu nỗi niềm khó nói của Yên vương Chu Lệ giả ngây giả dại. Sáng sớm đã chú ý tới vóc người nam tử hôm trước đưa đồ dùng rửa mặt súc miệng xấp xỉ mình, tuy rằng tùy tiện trộm quần áo người ta mặc, dùng mê dược làm người ta hôn mê ném qua một bên cũng không tốt lắm.

Chẳng lẽ Nhiệm Thanh Hoàn không lo lắng một người vô duyên vô cớ bị làm ngất ném ở đó bị người khác phát hiện? Gã đương nhiên không lo lắng, bởi vì tên xúi quẩy đó đã bị gã tài cao gan lớn giấu trong căn phòng này, đám người xung quanh trúng độc quá sâu, ít nhiều đều mất linh thần, bị gã thần không biết quỷ không hay trà trộn thêm một người, chính chủ nằm trong một góc tối om ngủ khò khò chẳng có cảm giác tồn tại, gã ở bên cạnh trình diễn một vở kịch nghiệm đại náo thiên cung, nhanh nhạy như Anh Ti mà cũng bị lừa.

Mấy kẻ đề gã thấy gã không còn tiếng động, đoán trận này qua rồi, đều không để ý tới nữa. Nhiệm Thanh Hoàn tứ chi thả lỏng bần nhem nhuốc nằm dưới đất, lại khá có cảm giác hài lòng – Gã tính toán cực hay,

trốn ở đây, sau đó một lần nữa kim thiên thoát xác ngay trong tầm mắt Cẩm Dương vương, không đến Cẩm Dương nữa, cứ đi Linh Châu là xong, trời đất bao la, còn không chứa nổi mình sao?

Đương khi gã lập kế hoạch xong xuôi hết thấy, tính toán nghỉ ngơi dưỡng sức, mới hơi buồn ngủ, thì cửa đột nhiên một lần nữa bị đá tung, ánh dương chiếu lên mặt gã, chói lóa rất khó chịu, Nhiễm Thanh Hoàn xuyên qua mái tóc bù xù mở mắt ra, đồng tử dần dần thích ứng với ánh sáng, một người gã không muốn gặp nhất đang tươi cười nhìn gã chăm chú, nhân nhật nói: “Trước mặt cô, rất ít ai có thể diễn một vở kịch đến hai lần, Thanh Hoàn lần này không khỏi khinh suất rồi.”

Bà nó...

Trịnh Việt hất cằm, lập tức có người mời hết các diễn viên quần chúng xung quanh Nhiễm Thanh Hoàn ra ngoài, bao gồm kẻ còn hôn mê bất tỉnh kia. Cẩm Dương vương vận cẩm bào cũng không ngại bẩn, ngồi luôn lên cái ghế đối diện Nhiễm Thanh Hoàn, khoanh tay nhìn gã: “Nhiễm lão bản?”

“Không dám.” Nhiễm Thanh Hoàn chậm chạp ngồi dậy, vén mái tóc dài che trước mắt, lộ ra khuôn mặt ngoài cười trong không cười, “Không biết Vương gia đại giá quang lâm, thất kính thất kính, ngài xem trà không ra trà nước không ra nước, mùi vị còn khó ngửi.” Gã đứng dậy đẩy cửa sổ, nghĩ nghĩ, lại đốt một cái lư hương chẳng biết bị bỏ xó bao lâu trong góc phòng, dùng cái khăn không biết của ai nhúng ít nước chùi qua mặt, một loạt động tác bình tĩnh cực kỳ, xong xuôi cũng kéo ghế đặt trước mặt Trịnh Việt, “Ta nói Vương gia, ngài xem thảo dân dốc sức diễn vở hài kịch này cả buổi, cho ta ngồi chút được không?”

“Sao Thanh Hoàn lại có dịch ý lớn như vậy với cô?” Trịnh Việt hòa nhã cười cười, giơ tay ra hiệu cho những người khác ra ngoài hết.

“Sao có thể,” Về mặt Nhiễm Thanh Hoàn hết sức chân thành, “Người anh minh thần võ ngọc thụ lâm phong thiên thu vạn đại vĩnh thủy bất hủ như Vương gia, ai dám có dịch ý chứ?”

Trịnh Việt không chấp nhứt, rộng lượng và vô cùng kiên nhẫn nói: “Vậy tại sao Thanh Hoàn cứ trốn tránh không chịu gặp cô?”

“Ôi, đúng là oan uổng thấu trời mà,” Nhiễm Thanh Hoàn mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, “Nếu biết ngài vẫn tìm ta, thảo dân đã vội vàng đưa đến cửa từ lâu, sao có thể để ngài mất công chứ?”

Trịnh Việt thở dài: “Ở trong Trúc Hiền thành, cô thấy Thanh Hoàn thích nghe Minh Yên cô nương thổi tiêu, còn đặc ý phân phó nàng thổi thêm vài bài, ai ngờ hôm sau người liền không từ mà biệt, thật là uống phí một phen khổ tâm của cô.”

Hóa ra còn có trò này, may là chạy lấy người từ sớm, mà xem chừng tiểu điểm của mình cũng bị lộ rồi, chỉ dăm ba câu cô nương kia đã thành tai mắt của người này.

“Cô không hiểu lắm, cho dù mình hơi đáng ghét, Thanh Hoàn không thể ngay cả thân nhân cũng không muốn gặp một lần chứ? Sao mà nói đi là đi ngay?” Nhiễm Thanh Hoàn nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, bỗng nhiên rất muốn đập cho một phát.

“Huống hồ lần này Thanh Hoàn giúp cô nhiều, cô thật sự không biết nên cảm tạ thế nào.”

“Không cần khách khí, giữ gìn trị an xã hội là trách nhiệm của mỗi người.” Nhiễm Thanh Hoàn tiếp tục nịnh bợ nói hươu nói vượn, ánh mắt lại càng lúc càng sắc bén.

“Cửu thái phi muốn gặp người rất lâu rồi, Chu lão thừa tướng mất sớm, người là thân nhân duy nhất của người.” Chắc là thấy người này đao thương bất nhập, mềm cứng đều không xơi, Trịnh Việt bắt đầu dày mặt chơi bài tình thân, nhưng người trước mắt vẫn cứng đầu không nghe.

“Vương gia, kỳ thực ta không giỏi toán thuật lắm.” Nhiễm Thanh Hoàn rút cuộc mất kiên nhẫn, cắt ngang những lời tha tha thiết thiết của Trịnh Việt, quay đầu chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay này chốc chốc gõ mu bàn tay kia, “Cẩm Dương có khoảng bốn năm vạn dân nguyên trú, tính thêm nam lai bắc vắng thì nhiều hơn, trong số này có một nửa là nam nhân. Ngoại hình tại hạ không thể nói là đẹp, chỉ không ảnh hưởng đến kiến thiết thành thị thôi, Cẩm Dương rộng lớn tuổi tác cỡ ta và ngoại hình tạm được chắc chắn cũng phải bốn năm ngàn. Mà những người ở đây ngài cũng thấy rồi, chắc là trùng độc đã một thời gian, nói cách khác hai nữ lưu manh đó đã rất lâu không bắt người ngoài đường; không cần nhiều, chúng ta chỉ

tạm tính hai tháng, sáu mươi ngày, họ vừa vặn vào ngày nào đó trong sáu mươi ngày này, vô tình nhìn thấy ta trong bốn năm ngàn người, bốn năm ngàn tỷ lệ một phần sáu mươi – chuyện như vậy chẳng phải cùng một khả năng với đi ngoài đường bị bạc từ trên trời rơi xuống đập chết? Vương gia, nếu ta không tính sai, ngài có thể giải thích nghi hoặc cho thảo dân một chút không?”

Trịnh Việt nghe luận xác suất bản lời suông của gã, tựa hồ rất hứng thú mà nhướng mày: “Thanh Hoàn nói như vậy quả thật thú vị, hóa ra còn có thể dùng toán thuật tính ra chân tướng sự tình.”

“Trong số nam nhân bị hai nữ lưu manh ép ở lại, không tính đã chết, thêm ta cũng phải khoảng ba bốn mươi, Lê Hoa Kiều không để ý đến ai khác, chỉ hỏi chủ ý của mình ta, con số vừa rồi còn phải nhân một phần ba mươi, đây lại là vì sao? Phải chăng thảo dân trông rất giống cứt chó, nếu không thì vì sao suốt ngày đập vụn cứt chó?” Nhiễm Thanh Hoàn nhìn Trịnh Việt, ánh mắt có thể nói là vô lễ.

“Thả bả phù danh, hoán liễu thiên châm đề xương...” Trịnh Việt ngậm nga, như cười như không mà nói, “Tiên vương có một bí mật, rất rất lâu về trước người từng gặp một tiên nhân, lúc ấy Cửu Châu còn ổn định, nhưng sóng ngầm dâng lên, loạn thế đã bắt đầu, tiên nhân kia biết trước ngày hôm nay, từng đáp ứng tiên vương, bao nhiêu năm sau nhất định sẽ có người đến tương trợ, có thể người không tin, trong vương cung bây giờ vẫn còn bức họa của y, cô nhìn nó từ nhỏ đến lớn.”

Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu đi, trong lòng bỗng nhiên lạnh vô cùng.

Chỉ nghe Trịnh Việt tiếp tục nói: “Những việc này cô vốn không tin, nhưng gần đây quốc chiêm các quốc đều giống như nhận được thần dụ đến từ nơi nào, đồng thời tiên đoán người này giáng lâm, họ nói y sẽ phá tan cục diện bế tắc của Cửu Châu, là mấu chốt quyết định thắng bại, bên ngoài cũng truyền ra các câu chuyện do lão bách tính biên, mà lúc này, cô ở trên Nam Sơn – cũng chính là Trúc Hiền sơn gặp được một người, lai lịch không rõ, mà tài hoa hơn người, địa điểm lẫn thời gian đều chính xác, người nói có phải là trùng hợp không?”

Nhiễm Thanh Hoàn cười khẩy một tiếng: “Đây là chuyện mọi người đều biết, Vương gia không sợ kẻ có dụng tâm khác lợi dụng trà trộn vào Yên Kỳ làm thám tử sao?”

“Nghe cô nói xong đã,” Trịnh Việt trấn an, “Tiên nhân này của tiên vương, đợt trước cô đã gặp, thành linh xuất hiện lại thành linh mất tích, hoàng cung mấy ngàn cao thủ thậm chí Anh Ti đều không hề phát hiện, khiến người ta tin hay không đều không được... Mặt mày người ấy đều giống hệt trên tranh, y chỉ nói với cô hai việc, một việc là, người mấu chốt trong loạn thế này rất không dễ thuần phục, sơ sẩy một cái y nhất định sẽ nghĩ mọi cách thoát thân, việc thứ hai là, muốn tìm được lần nữa cũng không khó, chỉ cần ở nơi có thanh lâu sở quán, dò la một câu là được rồi.”

“Câu gì?” Giọng Nhiễm Thanh Hoàn hơi khàn.

“Thả bả phù danh, hoán liễu thiên châm đề xương.”

– Thanh Hoàn, nếu người tới thế giới này, việc muốn làm nhất là gì?

– Đạo một số Đường thi Tống từ, đem đến thanh lâu sở quán đổi ít bạc, hoặc là xem phong thủy cho người ta, thật sự không được thì đào mộ trộm mả, tích đủ tiền tìm một chỗ không quá nghèo cũng không quá giàu mua ngôi nhà nhỏ, bày ít đồ đạc, đọc sách, du lịch, nghe chuyện xưa... Nếu ông có việc không thể tham gia, vậy thì, một mình.

Nhiễm Thanh Hoàn trước nay học không hay cày không biết, thơ từ cổ thuộc được chỉ có vài bài như vậy là hết, phong hoa tuyết nguyệt lãng nhãng gã không thích xem lắm, có thể đem đến thanh lâu bán tới tới lui lui cũng chỉ là mấy bài nổi tiếng nhất của Tần Quan Liễu Vĩnh, hơi ít tiếng và cũng khó đọc. Chấp vá số thơ từ này tùy theo tình hình, ngẫu nhiên kèm đôi chút tâm tình bản thân, thoát được khỏi Cẩm Dương vương chắc gã cũng khá tự đắc, cảm khái câu này là không thể tự nhiên hơn. Cái gì gọi là tính toán kỹ càng-

Thì ra lại đều là dùng vào ta.

“Cho nên Vương gia đem lời đồn này nửa thật nửa giả chế biến một chút, để sứ giả thám tử các quốc đều giúp người tìm người ‘thiên châm đề xương’ này?” Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, “Thật là vật tận kỳ dụng, khá lắm!”



Trịnh Việt nghiêm túc lại, nhìn gã nói: “Thanh Hoàn, cô là thật lòng mến tài, tuy thủ đoạn không thỏa đáng lắm, nhưng người vốn là con của cố nhân Yên Kỳ ta, khó được trở về nhà, tại sao không chịu ở lại? Cho dù thật sự không muốn dính dáng vào triều chính thế sự, cũng phải gặp tỷ tỷ ruột thịt đã trông người bao nhiêu ngày tháng chứ.”

Nhiệm Thanh Hoàn buồn cười ngẩng lên nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt lại lạnh vô cùng: “Sớm nghe nói Yên Kỳ đất rộng của nhiều, không ngờ đã đến mức vội vàng muốn giữ lại một người không liên can. Vương gia vui lòng, nhưng thảo dân không dày mặt nổi, xin lỗi không hầu chuyện được.” Gã đứng dậy đi ngay, chẳng chào một tiếng, ngông cuồng hết sức, Trịnh Việt vô thức muốn đứng dậy, lại lảo đảo ngồi xuống. Khi này nhìn thấy Nhiệm Thanh Hoàn mở cửa sổ rồi mới đốt lư hương, hắn cũng không đề phòng, không cần thận trọng chiêu.

Trịnh Việt nhắm mắt lại hơi cười khở, tình hình thông gió trong phòng rất tốt, hướng gió lại vừa vặn thổi khói trong lò tới.

Nhiệm Thanh Hoàn nhếch môi: “Vương gia chịu khổ, hương này rất thần kỳ, lúc ấy thảo dân bị hạ ngục đã ngủ suốt ba ngày, ta liền đoán, thuốc này hiệu quả rất tốt, mở cửa sổ không chừng cũng có thể thử một lần, ai biết mèo mù vớ chuột chết, thật sự thành công. Chắc chắn, Vương gia bây giờ còn tỉnh táo như thế, thật khiến thảo dân bội phục vô cùng.”

Gã nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “May mà thảo dân còn tự mình biết mình, dùng giải được tỉnh thần lau mặt trước, bây giờ cắt đuôi đám tùy tùng không mấy nhanh nhạy của Vương gia vẫn có thể.” – Ta nợ Phượng Cẩn một mạng, cùng lắm thì như Na Tra rút gân cạo xương trả ông ta, nhưng Trịnh Việt, ta lại nợ gì người?

Ta lại nợ gì người?

Trịnh Việt cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn gã ngênh ngang đi ra ngoài.

Nhiệm Thanh Hoàn chưa kịp vươn vai xong, phía trước đã đi tới một đại mỹ nhân, dấu đã nhìn quen phong hoa của Phượng Cẩn thì gã cũng không khỏi sững sờ. Mỹ nhân hoa phục chăm chú nhìn gã, đầy ấp nỗi bi thương rưng rưng chực khóc, giờ tay tựa hồ muốn sờ mặt Nhiệm Thanh Hoàn, sau khi phát hiện gã muốn né lại buồn bã bỏ xuống, nước mắt tuôn rơi chảy qua dung nhan như ngọc, mỹ nhân run giọng nói: “Là tỷ tỷ đây, Tiêu Nhi, không phải lúc nhỏ người thích nhất là được ta bế ư, sao giờ người không nhận tỷ tỷ nữa...”

## 10. Chương 10: Quân Mạc Tiểu, Bội Mạc Đình

Ký ức của một đứa trẻ bình thường bắt đầu từ khi nào? Hai hay ba tuổi? Hơi thông minh thì khoảng một tuổi đã có một số đoạn ngắn ẩn giấu sâu nhất. Sinh mệnh chúng ta từ không có một chút gì lúc ban đầu, dần dần được thời gian nhuộm thành các màu sắc khác nhau, lấp lóe chiếu rọi nhau giữa thế giới kỳ quái này, thành tựu một đời một việc.

Ký ức có thể thay đổi, Nhiệm Thanh Hoàn vẫn biết điểm này, cũng từng tự tay sửa ký ức rất nhiều người, mặc dù công phu còn kém, mặc dù vẫn cần Phượng Cẩn đi theo xử lý.

Khi mỹ nhân lao vào người gã, khi mỹ nhân nói “Người không nhớ tỷ tỷ”, khi nước mắt mỹ nhân như châu dưới biển sâu rơi lên vạt áo gã, rất rất nhiều việc xưa chuyện cũ đều lơ mờ lao tới, giống như mở miệng cống ra, cách Vong Xuyên xa xa liếc thấy kiếp trước, hoa bỉ ngạn nở rộ từng dải, như phù quang lược ảnh, không rõ lắm, chỉ có độ ẩm dán ở ngực, xuyên qua quần áo xâm nhiễm đến, râm ran đau.

Nhiệm Thanh Hoàn biết đây là một pháp trận khác bày trên người gã đã bị khởi động, thoát nhìn giống như là Phượng Cẩn đột nhiên trả lại cho gã ký ức thuở nhỏ vẫn bị phong kín, khuôn mặt thiếu nữ như hoa khi đó và nữ tử lê hoa đối vũ trước mắt cách mấy chục năm thời không chồng lên nhau, trong khoảnh khắc đúc thành một gong xiềng khác quần quanh gã.

Những ký ức đột nhiên bị tặng thêm này là thật ư? Nhất thời Nhiệm Thanh Hoàn hơi mơ hồ, những hình ảnh xa xưa đó như cái bóng mờ vẽ trên giấy, mờ nhạt không thật, mà thân thể mình đại khái không hề

thuộc về nhân loại – gã biết đợi đến khi thân thể này trưởng thành, thì thời gian không còn hiệu quả nữa, gã sẽ mang khuôn mặt trẻ tuổi này, phiêu bạt đến tháng năm chưa biết. Mình như vậy cũng có thể tính là người sao? Cũng có thể có xuất thân, thân nhân, cố thổ... và gia đình của một người sao?

Câu chuyện cổ tích tệ nhất cũng chẳng đặt ra tình tiết bất nhất kiểu này đâu?

Nhưng độ ẩm này lại là thật, người nghẹn ngào khóc bên tai, từng tiếng đập vào lòng, lửa giận tràn lòng lập tức bị dập tắt ngấm, đột nhiên sinh ra vài phần quyến luyến.

Nhân sự âm thư... Nhân sự âm thư...

Tựa hồ bị cái gì mê hoặc, gã khẽ giơ tay chạm vào tóc mai như mây của nữ tử khóc nghẹn không thành tiếng, mùi thơm thoang thoảng như đàn mộc vương lên đầu ngón tay, rất lâu, Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu lại nhìn Cẩm Dương vương miễn cưỡng dựa người lên khung cửa mà vẫn bình tĩnh, hít sâu một hơi: “Trịnh Việt, người thế này hay lắm sao?”

“Hừm? Thanh Hoàn còn đi không?” Sắc mặt Trịnh Việt hơi nhợt nhạt.

“Người vừa vờ bị hành thích vừa vờ hy sinh mà phong thành, với công phu mèo quào của ta đi ra ngoài được chắc?” Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu thở dài, mình vừa rồi quả thật bị Vương gia này chọc tức đến hồ đồ, quên mất đợt trước Cẩm Dương vương mập mờ bị hành thích đã cho bọn họ thuận thế giới nghiêm. Gã nhìn Trịnh Việt gượng gượng một cái, lấy một lọ thuốc nhỏ trong lòng ném qua, “Giải được, người dùng xong khỏi cần trả ta, dù sao cũng là tiện tay dắt trộm dê thôi.”

– Lao tâm gì lại tổn sức gì? Nhiễm Thanh Hoàn trước nay rất lười, các người muốn thế nào thì cứ thế đi, dù sao làm xong việc này rồi thì, Phượng Cẩn, ta sẽ không nợ nần gì ông nữa, vài năm mà thôi, sinh mệnh hầy còn rất nhiều để phung phí.

“Tướng quân, phía trước không biết tại sao có một lộ quân Kinh Châu.” Thám báo nhìn sắc mặt Doãn Ngọc Anh không tốt, nuốt nước bọt, “Hình, hình như là viện viện viện quân...”

“Viện quân Kinh Châu?” Doãn Ngọc Anh nhìn hẩn, nhấn từng chữ lặp lại, “Chuyện hành quân hôm nay đã bàn định bao nhiêu ngày, hử? Bây giờ người bảo ta tự dưng có thêm một đội quân Kinh Châu đến, thám báo các người làm ăn kiểu gì hử?! Bạch Gia Huy! Bạch Gia Huy! Lăn ra đây!” Doãn Ngọc Anh biệt danh Báo Tử tướng quân, có đồn đãi nói hẩn xuất thân thổ phỉ, cao tám thước, mặt chữ điền, mắt không to, trừng lên lại không nhỏ. Đây là một Tam Lang liều mạng giết đầu trên lưng quần, sẹo của người khác đều ở trên mặt, sẹo của hẩn lại nằm trên cổ, sượt qua mạch máu chính, trông dữ tợn hung hãn đến ghê người.

“Tướng, tướng quân...” Báo Tử tướng quân có một phẩm chất đặc biệt, ấy là khi tâm trạng tốt, người cười lên cổ hẩn cũng chẳng nói gì, nhưng một khi nổi giận, ngoại trừ vị lão đại trong cung Cẩm Dương vương, người khác cũng chỉ còn đường cà lăm. Chắc, không thể không nói, Cẩm Dương vương thật sự lão luyện trong thuật ngữ người.

Doãn Ngọc Anh vung tay, roi ngựa vút một tiếng bên tai Bạch Gia Huy, tuy rằng chưa chạm vào hẩn, nhưng tiếng gió sắc bén lại khiến đầu lĩnh thám báo này một lần nữa nuốt nước bọt: “Bạch đại tham tướng, người cũng được lắm, từ khi nào nhân lực của thám báo còn không bằng con chó già ta nuôi! Hử?! Người còn chưa già đã mất mớ ù tai rồi sao?! Người nói, người nói xem bây giờ làm thế nào, tiến hay lùi? Hử?!”

“Việc việc việc này...” Bắp chân Bạch Gia Huy bắt đầu bị chuột rút, “Mặt tướng cho rằng, cho rằng... để cẩn thận, ta nên trở về...”

Doãn Ngọc Anh đập một phát, Bạch Gia Huy nhắm mắt chịu, không dám tránh.

“Trở về?! Trở về có mai phục thì làm thế nào? Quân Kinh Châu tiền hậu giáp kích thì làm thế nào? Cầm miệng! Con mẹ nó lão tử mà còn tin lời người thì chính là bị chó tha mất não rồi! Bao nhiêu huynh đệ như vậy, nói đến là đến nói đi là đi? Mẹ nó lão tử dẫn theo trọng kỵ, không phải quân cảm tử! Bạch Gia Huy ơi Bạch Gia Huy, lão tử biết người ăn hại, nể cậu ruột người theo ta gần nửa đời cuối cùng chết trận sa trường, lão tử cho người cơ hội này, làm sao không nghĩ đến người ăn hại đến mức độ này chứ!”

Tướng quân nóng tính gầm lên, Bạch Gia Huy mềm nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống, may mà lúc này quân sư Giang Ninh ở bên cạnh ho khẽ một tiếng, nếu nói còn ai có thể nói một hai câu khi Báo Tử thịnh nộ,

thì chính là vị quân sư theo hần nhiều năm này: “Tướng quân, bây giờ sốt ruột cũng không phải là cách, không bằng phái người đi thăm dò quân Kinh Châu trước, rồi tính toán tiếp, được không?”

Doãn Ngọc Anh trợn mắt nhìn hần, quát: “Người còn thời gian lắm lời sao không mau đi làm việc đi?!”

Giang Ninh sờ sờ mũi, hơi cười khở, lập tức đi điều binh khiễn tướng, tạm thời tiếp quản thám báo.

Giang Ninh cảnh nhà sa sút, nguyên là một người đọc nhiều, do cuộc sống ép buộc đành phải vứt bút tòng quân từ thời thiếu niên, hiện giờ chẳng qua mới hai mươi lăm hai mươi sáu, đã thành một nhân vật không lớn không nhỏ trong quân, bất kể trong tình huống nào, hần vĩnh viễn đều là giọng điệu không nhanh không chậm, ngược lại bù với Doãn Ngọc Anh.

Những năm gần đây, do tính chậm chạp của hần ảnh hưởng, ngay cả Doãn Ngọc Anh cũng bớt nóng đi nhiều, đáng tiếc lần này Bạch Gia Huy kẻ giá áo túi cơm dựa vào quan hệ bám vấy đi lên vẫn cho Báo Tử tướng quân một lý do nổi bão.

Hần mới phái người dò đường không bao lâu, lại thấy một lính truyền lệnh từ không xa chạy tới, hướng đến chính là phương hướng nói rằng có viện quân Kinh Châu. Doãn Ngọc Anh nheo mắt nhìn, là lính truyền lệnh của mình, hần nhú mày, không rõ lắm mà nhìn Giang Ninh cũng đang kinh ngạc.

Chớp mắt lính truyền lệnh đã đến trước mặt, xuống ngựa cung kính hành lễ: “Tướng quân.”

“Người từ đâu tới đây?” Doãn Ngọc Anh nhướng mày, nhất thời quên cả nổi giận.

“Hồi bẩm tướng quân, mặt tướng đến từ dãy núi Đông Lai, truyền lời thay tiểu giám quân.” Dãy Đông Lai chính là nơi phát hiện viện quân Kinh Châu, Doãn Ngọc Anh chưa hiểu, chớp chớp mắt: “Tiểu giám quân?”

Giang Ninh thấp giọng nhắc nhở: “Là đứa trẻ tới từ Cẩm Dương.”

Doãn Ngọc Anh vỗ đầu nhớ ra, vài hôm trước có một thiếu niên tên Nhiễm Thanh Hoàn trông như nha đầu mang theo dụ lệnh của Cẩm Dương vương đến đây, nói là đến làm giám quân, may mà người trẻ tuổi da mỏng thịt mềm này không hề phiền phức, vô cùng thẳng thắn nói với hần: “Tướng quân yên tâm, ta không phải đến phá rối đâu, cửu thái phi là tỷ tỷ thất lạc của ta, mới nhận lại, Vương gia thật sự không nhìn nổi ta nhân rồi, phái ta đến đây kiểm quân công, ta cam đoan không chõ mũi vào việc gì của ngài, mang danh giám quân, tuyệt đối không gây thêm phiền toái cho ngài. Ngoài ra ta ăn cũng không nhiều, không lãng phí bao nhiêu lương thực của ngài, chỉ đến vài hôm cho có, sau đó hai ta đều có thể ăn nói với Vương gia và tỷ tỷ ta.”

Những lời này khiến Báo Tử tướng quân rất vui, hần chưa từng nhìn thấy tay thiếu gia ăn chơi nào chân thành như thế. Đứa trẻ này cũng thật là nghe lời, bảo gì làm nấy, việc không nên quản không chõ miệng vào một câu, ở trong quân cũng không hống hách, đáng về lòng bông còn khá được quý mến, đôi khi Doãn Ngọc Anh không bắt được người, cho gã làm chút việc lật vật, mỗi lần hoàn thành còn không xoi mói được gì. Ban đầu còn sợ hành quân khổ, đại thiếu gia không quen, ai biết gã ăn mặc chỉ tiêu đều như sĩ tốt bình thường, không nói không than, còn có vẻ khá vui với việc này. Các huynh đệ thấy gã còn nhỏ tuổi lại thanh tú, đều gọi đùa gã là tiểu giám quân, ngay cả Doãn Ngọc Anh không ưa giám quân nhất cũng rất vừa mắt với gã, đôi lúc mấy việc không quan trọng đều giao cho Tiểu Nhiễm này đi làm.

“Tiểu Nhiễm? Gã đang dẫn binh ở phía trước?” Doãn Ngọc Anh hơi lo lắng, đây là vương thân, dẫn đi là để kiểm quân công, xảy ra sơ suất gì mình đền không nổi. Đứa trẻ này bình thường rất an phận, sao lần này làm ẩu như vậy?

“Tiểu tham quân nói đã dọn sạch chướng ngại vật phía trước, tướng quân có thể đi qua rồi. Số viện quân đó không phải Kinh Châu gì, chẳng qua là nhân mã Mẫn Châu rút ra trong lúc nội đấu túi bụi, nhìn hù người chứ không hề có sức chiến đấu, tiểu tham quân đã phái người chặn đường đốt lương thảo, dẫn mấy ngàn khinh kỵ từ trên cao lao xuống, chưa làm gì đã khiến đám này tự rối trận tuyến bị giết đến kêu cha gọi mẹ.” Lính truyền lệnh cười nói, hiển nhiên vẫn chưa hết hưng phấn, “Ha ha, tướng quân, đám quân Mẫn Châu đó đúng là quả hồng mềm.”

Tiểu binh truyền lệnh này nhìn là biết không hề có cái nhìn đại cục, là tiểu nhân vật bảo sao làm vậy điển hình trên chiến trường, Doãn Ngọc Anh và Giang Ninh nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương. Quân Mẫn Châu tới đột nhiên như thế, có thể nói là thần không biết quỷ không hay, ngay cả thám

báo bên này cũng bị giấu, mà thiếu niên kia trong thời gian ngắn đã có thể nhìn ra xuất xứ của lộ nhân mã này; hướng hồ mấy việc đoạn hậu đốt lương làm nhanh nhẹn như vậy, nhất định phải thành lập trên cơ sở nắm rõ đối phương như lòng bàn tay, nhắm chuẩn nhược điểm của bộ binh trên núi, nhãn lực và sự nắm bắt thời cơ khi từ trên cao xuống, chỉ dẫn mấy ngàn khinh kỵ, cần đương nhiên không chỉ là dũng khí của người trẻ tuổi kiêu cuồng – tham quân chưa ai biết tiếng, được quý mến nhất trong lịch sử này, vậy mà là một chuyên gia lực chiến?

“Báo-” Doãn Ngọc Anh ngẩng đầu lên, thám báo phái ra lại quay về một tốp, “Báo, tướng quân, phía trước có người của chúng ta, xem ra là giao chiến rồi, viện quân Kinh Châu tan tác tháo chạy.” – Nhìn đi, thám báo này còn chưa biết viện quân không phải của Kinh Châu đâu. Doãn Ngọc Anh bĩu môi: “Mất mặt quá mất mặt quá!” Hất tay dọa thám báo run bắn, “Đi, chúng ta đi gặp vị tham quân thần thông quảng đại nhà mình.”

Trên đường hành quân, Giang Ninh lại hơi suy tư, Doãn Ngọc Anh hỏi: “Lão Giang, người thấy tiểu giám quân này thế nào?”

“Ta nhớ tới một việc,” Giang Ninh nghĩ nghĩ, “Tướng quân có còn nhớ trận chiến Vương gia bất ngờ gặp phải quân Kinh Châu ở bên ngoài Trúc Hiền sơn không – lúc ấy ta đã cảm thấy, đây không phải là chiêu số của Vương gia.”

Doãn Ngọc Anh nhú mày: “Lúc ấy ta nghe nói là gặp được thế ngoại cao nhân bày cho, chẳng tin được, cũng chẳng để tâm, bây giờ người nói ta mới nhớ, khi ấy đi theo Vương gia là hũ nút Lão Tề kia. Tuy rằng Vương gia rất ít đích thân dẫn binh, nhưng chiêu số đánh trận không khác Lão Tề lắm, đều là ổn thỏa chờ đợi thời cơ một kích tất trúng, nếu nói tìm đường nhỏ vòng ra phía sau quân Kinh Châu, hai mặt giáp công ta tin, nhưng phô trương thanh thế nửa đêm tập kích bất thị thiếp của người ta... Quả thật hơi mạo hiểm, không giống phong cách hành sự của Vương gia.”

“Nhưng biện pháp này lại rất hay,” Giang Ninh tán thưởng, “Bớt cứng đối cứng với Tra Minh Khởi, không biết giảm được bao nhiêu binh lực tài lực.”

“Lúc ấy hình như cửu thái phi có xuất cung một lần. Cửu thái phi vẫn ru rú nơi thâm cung, nếu không phải gặp đại diện như là tể tổ nọ kia thì sẽ không ra khỏi cửa...” Doãn Ngọc Anh nheo mắt, “Hơi có lý, xem ra tiểu tử này có chút lai lịch.”

Nhiệm Thanh Hoàn cắn cọng cỏ, rồi việc ngồi đó, các tân binh bên cạnh hiện tại đều coi gã như thần linh. Tinh nhuệ đều bị Doãn Ngọc Anh dẫn đi, đám chẳng ra làm sao đi theo gã đại đa số là tân binh và thương binh, Doãn Ngọc Anh chê họ là gánh nặng, cho Nhiệm Thanh Hoàn làm hộ vệ luôn, để tránh đao kiếm không có mất, vạn nhất làm tiểu thiếu gia này bị thương, trở về sẽ khó ăn nói. Đám người này không ngờ mình còn có thể có một ngày uy phong như vậy, kích động vô cùng, ai ngờ được tiểu tham quân binh dị gần gũi thanh thanh tú tú này bản lĩnh lớn nhường ấy?

Nhiệm Thanh Hoàn đương nhiên có thể nắm chắc toàn cục hơn Doãn Ngọc Anh, bởi vì lần này tiến quân Kinh Châu, bất luận là công phá Lạc Tuyết quan hay cái gì, đều là chủ ý Anh Ti moi từ gã ra, nội ứng ngoại hợp với kiệt tác của vị gián điệp quyền cao chức trọng ở Kinh Châu, dĩ nhiên phải nắm rõ cục diện chính trị tế nhị của Kinh Châu và Mẫn Châu hiện tại hơn tướng quân chính quy Doãn Ngọc Anh này. Huống hồ gã an an phận phận không phá rối, đôi lúc còn có thể giúp một chút, Doãn Ngọc Anh và Giang Ninh có quân cơ nghị sự gì cũng theo quy củ kêu gã nghe cùng, ngoài miệng gã không nói, trong âm thầm nên tính đến lần không nên tính đến đều nắm được – Nhiệm Thanh Hoàn nhiều năm qua không có sở thích gì khác, chỉ toàn nghiên cứu những thứ này, huống chi các nhiệm vụ thần quái Phượng Cần đưa ra cho gã, tám chín phần mười liên quan đến tranh đấu giữa các thế lực lớn nhân vật lớn, lâu ngày đã sớm thành thạo rồi.

Xuất binh Kinh Châu là gã chủ động xin, tên Trịnh Việt này bản chất thật sự không hề đứng đắn, từ lúc gã bắt đầu kêu một câu không khách khí “Trịnh Việt”, hẳn cũng không xưng cô xưng quả giả vờ giả vịt nữa, việc lông gà vờ tội cũng đem tới hỏi, rõ ràng bản thân đã tính sẵn, còn nhất định phải nghe xem gã nói thế nào, còn thỉnh thoảng vừa ngậm vừa công khai khuyến khích gã với Tề Linh Khanh thân cận nhiều hơn, thậm chí sắp xếp chỗ ở của gã ngay cạnh phủ Tề Linh Khanh. Không ngờ Cẩm Dương vương đại nhân này lại là một hủ nam, rõ ràng là hai tên trai thẳng mà có thể bị hủ y, thêm cả Tề Linh Khanh đôi mắt như tia X, lần nào nhìn gã cũng trừng ra dáng vẻ hơi suy tư, thật sự khiến người ta không rét mà run... Mau

chóng trốn khỏi Cẩm Dương, không nhìn thấy họ cho khỏe.

Vả lại đã quyết định, thì phải biến thành hành động, bản thân trận Kinh Châu không có chỗ nào đáng lo lắng, nhưng muốn thu phục những danh tướng này thì không hề dễ dàng, nhất là tên cứng đầu Doãn Ngọc Anh, muốn cho hắn thật lòng thật ý phục mình, phải tìm một cơ hội khoe tài, nếu không sẽ không có cửa. Nhớ năm xưa Gia Cát Lượng khi vừa đến Thục còn bị Quan Vũ Trương Phi xem thường, huống chi một tên “ăn chơi trác táng nhà quyền quý dựa vào quan hệ bá mảy” như gã?

Thuần thú là việc cần thể lực.

Đang một mình miên man suy nghĩ, cách đó không xa bụi mù đã bay lên, tiếng Doãn Ngọc Anh hò hét cách tiếng vó ngựa truyền tới. Ừm, không hổ là Báo Tử tướng quân sấm rền gió cuốn, chẳng bao lâu gã đã bị người ta xách lên, quật to vào tai: “Con mẹ nó, tiểu tử ngươi giỏi đóng kịch quá, còn giống hầu tinh hơn Lão Giang chết tiệt kia...”

Giang Ninh đi đằng sau không nhịn được cười khở.

Ba người vào quân trướng tạm thời, Doãn Ngọc Anh bày ra trận thế muốn khai thác, Nhiễm Thanh Hoàn ngồi đó không có quy củ gì, với nụ cười giả hoạt lại hơi uể oải của trẻ con đùa dai, thành thật hỏi gì đáp nấy, nói đến cuối Doãn Ngọc Anh càng lúc càng kích động, thời gian suy nghĩ lời gã nói cũng ngày càng dài hơn. Giang Ninh nhìn gã thiếu niên chẳng hề để ý này, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cắt ngang Doãn Ngọc Anh, mở miệng hỏi: “Nhiễm giám quân...”

“Đừng, Giang đại ca cứ gọi Tiểu Nhiễm đi.”

“Khụ, như vậy không hợp lễ...”

Nhiễm Thanh Hoàn than vãn một tiếng: “Ta không chịu nổi lễ pháp quân trời quân đất còn quân đánh rắm này mới từ Cẩm Dương chạy trốn tới trong quân, Giang đại ca, thưởng cho ta một con đường sống đi!” Gã chợt nói năng lỗ mãng, thần sắc ấy khiến Doãn Ngọc Anh càng vừa mắt hơn.

Giang Ninh cười: “Được, Tiểu Nhiễm, ta có một câu hỏi.”

“Ừm?”

“Nghe những lời vừa rồi ngươi nói, lại là suy nghĩ còn sâu xa hơn cả ta và tướng quân, nhìn cũng toàn diện hơn, ta liền đoán một việc...” Giang Ninh ngẩng đầu nhìn gã, rất nghiêm túc, “Ta đang nghĩ, lần này xuất binh Kinh Châu, trong phương châm hành động Vương gia nói với ta và tướng quân, đại đa số đều là chủ ý của Tiểu Nhiễm nhỉ?”

Doãn Ngọc Anh giật mình, Nhiễm Thanh Hoàn cười tít mắt: “Chẳng trách có người nói với ta quân sư Giang Ninh rất thận trọng, hôm nay ta đã được thấy rồi, còn phải cảm tạ Giang đại ca cung cấp tin tức đặc biệt nhiều.”

“Ngươi đã sớm...” Doãn Ngọc Anh chỉ Giang Ninh, đôi mắt như sắp trừng ra.

Giang Ninh thở dài: “Mấy công việc giấy tờ ta bí mật nhờ Tiểu Nhiễm làm giúp đều gọn gàng ngăn nắp, mỗi lần phát hiện công việc y làm có khác lạ rất nhỏ, ta suy nghĩ cẩn thận lại, luôn có thể phát hiện một số lỗ hổng của mình, thời gian dài mà còn chưa hiểu, thì ta quả thật nên lời ra ngoài xử trí theo quân pháp.”

Doãn Ngọc Anh tức giận trừng hắn: “Ngươi dám biết chuyện không báo, không sợ ta dùng quân pháp xử trí?!”

Nhiễm Thanh Hoàn lại vỗ tay cười to: “Manh mỗi đều không bỏ qua, Giang đại ca thật là nhân tài!”

Giang Ninh âm thầm cười cười, người khác không biết, riêng mình vẫn nắm rõ tính tình Báo Tử tướng quân này, bình sinh ngựa mất nhất đám gọi là giám quân, cậy quyền thế sau lưng, chẳng biết cái gì mà cũng dám đến chỉ tay năm ngón. Giám quân Cẩm Dương vương phải tới mười người hết chín bị hắn dùng quân pháp xử trí tổng cổ về, dần dà trong đại doanh Yên Kỳ có một quy củ bất thành văn, đó là trong quân Báo Tử không có giám quân – Thiếu niên này ngay từ đầu đã bày tỏ tự hiểu thân phận mình, rất an phận thẳng thắn, Doãn Ngọc Anh mặc dù không coi trọng gã nhưng cũng hiếm thấy coi gã là một đứa trẻ, không sinh

ra phản cảm, sau đó hậu tích bạc phát gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc... Làm khó gã nhìn thấu triệt như vậy.

Nhiễm Thanh Hoàn Nhiễm Thanh Hoàn... Thật là một nhân vật...

Lạc Tuyết quan phá, dãy Đông Lai đổ, sau đó quân Yên Kỳ cơ hồ đánh thắng một mạch, nhánh quân đội nhân số không nhiều này cơ hồ khiến người ta nghe tiếng sợ vỡ mật, đồng thời cái tên Nhiễm Thanh Hoàn đã tiến vào tầm nhìn của tình báo các quốc.

Song, khi qua trạm gác của Lạc Tuyết quan núi non trùng điệp, chính thức đến thành nhỏ biên thù tên Lạc Tuyết kia, Nhiễm Thanh Hoàn mới phát hiện chiến trận này không hề như gã tưởng, như một trò chơi quân sự có thể cho gã thận trọng từng bước – chiến tranh, đây là một cuộc chiến tranh kiến lập trên đất đai Cửu Châu mệnh mông, không phải đấu đá giữa các bang phái, cũng không phải chiến dịch tiêu diệt phần tử khủng bố buôn ma túy, tất cả sinh mệnh trên mảnh đất này đều sẽ run rẩy không thôi vì cơn bão loạn thế, vương giả cần phải đạp trên thi cốt vạn dân – chết đi không hề chỉ có binh sĩ quân địch, chiến trường của chiến tranh cũng không hề chỉ có vùng biên cảnh tuy rằng dễ thủ khó công nhưng xét cho cùng hoang vu...

Tất cả hy sinh vô vị trong trận chiến đẫm máu không nhìn thấy điểm cuối này có lẽ chỉ để thành tựu cho dã tâm, và... danh tiếng của không nhiều người.

“Mẹ Kinh Nhi ơi.”

Bà già chết tiệt đó lại gọi rồi, Tây Lương hơi dừng động tác thu dọn đồ trên tay, một giọt mồ hôi xuôi má chảy vào miệng, vị mặn khiến nàng càng phiền muộn hơn, nàng nhú mày, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục công việc trong tay.

“Mẹ Kinh Nhi ơi!” Tiếng gọi hồn của bà lão lớn hơn, Tây Lương vẫn lơ đãng. Nàng vốn là con gái của tiêu sư nổi danh nhất Lạc Tuyết trấn, từ nhỏ cũng luyện qua công phu, giắc mộng thuở bé vốn là cầm kiếm xách rượu phiêu bạt thiên nhai, ai biết cha nàng bị chập dây nào, nhất định muốn gả nàng sớm. Gả thì gả vậy, người nàng gả tên Tổng Chi Cửu, là quan binh thủ tướng Lạc Tuyết trấn, hồi trước đi theo Phàn Đa tướng quân của Lạc Tuyết quan, ăn hoàng lương, cũng là một nhân vật có danh vọng ở bản địa. Chỉ là Tổng gia lão nương thật sự rất nhiều chuyện, cực khó hầu, không hài lòng một chút là lải nhải mãi không thôi, cả ngày khen con trai mình tốt, nàng thì cái gì cũng tệ.

“Mẹ Kinh Nhi, người điếc hay sao?” Giọng lại cao lên, còn thêm tiếng gậy gõ bàn.

“Lão bất tử, lão nương đời trước nợ bà.” Tây Lương nhỏ giọng lầu bầu, hít sâu một hơi, cao giọng đáp, “Vâng, con đến đây!”

Vào phòng, sắc mặt lão thái thái không tốt lắm, khoe miệng xệ xuống. Tuy rằng đã gả đến đây hai năm, ngay cả cháu trai cũng để cho bà rồi, nhưng nàng dâu này nhìn sao cũng thấy không tốt, theo như lão thái thái thường xuyên nói thì là “khuôn mặt hồ mị, nhìn là biết chẳng tốt đẹp gì”, lại không giỏi việc nhà lắm, cả ngày chỉ biết múa đao múa kiếm, trông không giống người đàn ông hoàng.

“Mẹ, mẹ gọi con có chuyện gì ạ?”

“Ta thì có thể có chuyện gì? Chính là sắp chết rồi, để người dùng chiếu cuốn bà già này ném ra ngoài, cho người sớm vừa ý!”

“Mẹ,” Dẫu gì cũng là mẹ chồng, Tây Lương không dám cãi trước mặt, chỉ đành nhỏ giọng nói, “Lại làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Lão thái thái cười gằn một tiếng, “Không phải người giả câm vờ điếc sao? Trong mắt người chưa bao giờ có ta! Khụ khụ, người đã mong ta chết từ lâu! Ta sẽ cho người toại nguyện, đâm đầu vào tường chết luôn cho rồi! Sống làm sao đây...”

Tây Lương còn chưa kịp nói gì, bà lão lại khóc: “Con trai ơi, người cũng không về thăm mẹ, Tổng gia các người chuyên nuôi bạch nhân lang! Bây giờ lại có tiểu hồ mị... Ta đã lớn tuổi thế này, sống cũng chỉ khiến người ta ghét, chết sớm đầu thai sớm!”

“Mẹ, sao mẹ lại nói như thế?” Tây Lương nhú mày.

“Người còn ở đây làm gì? Còn không siết cổ chết đứa trẻ kia luôn đi, để một nhà già trẻ chúng ta khỏi làm người không vừa mắt!”

“Mẹ, con thật sự không nghe thấy mà.” Tây Lương mệt mỏi biện giải, đứa trẻ bên kia bị đánh thức òa khóc, nằng nặc đòi người trẻ về với người già, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng.

“Ta nói oan cho người hay sao?!”

“Mẹ, con đang suy nghĩ nên mang thứ gì đi cho Chi Cửu, nhất thời thất thần, chứ không cố ý chọc giận mẹ.” Tây Lương thử nói sang chuyện khác, quả nhiên nhắc tới con trai, cảm xúc của bà lão ổn định hơn rất nhiều.

“Giả mù sa mưa làm gì, đứa con số khổ của ta, cũng không quan tâm tới mẹ,” Bà lão lắc nhai một lúc lâu, rốt cuộc không nhận được hỏi, “Chờ nào người đi?”

Tây Lương thở phào một hơi, thận trọng nói: “Con đang chuẩn bị, chuẩn bị xong sẽ đi, mẹ có việc gì muốn phân phó không?”

Bà lão trừng mắt nhìn nàng một cái, đoạn quay người lấy một gói vải bọc kín mấy lớp ở dưới gối, Tây Lương nhận lấy mở ra xem, lại là đôi giày vải mới, lót thêm một tầng bông mỏng bên trong, không biết bà lão mất bao lâu mới khâu xong.

“Mẹ, tuy là sắp vào thu rồi, nhưng thời tiết còn nóng, cái này...”

“Người thì biết cái gì? Vào thu xong nói lạnh là lạnh ngay, người để chồng mình lạnh cóng sao? Đứa con số khổ của ta, may mà còn một người mẹ lo nhớ, nếu...”

Thấy bà lại sắp bắt đầu, Tây Lương vội cắt ngang: “Cảm ơn mẹ nhiều, sắc trời không còn sớm, con cần đi sớm mới được, mẹ hãy bảo trọng.”

Miệng bà lão chẳng được mấy câu dễ nghe, Tây Lương chỉ đành trốn đi, trong lòng tất nhiên là rất bức bối, sự cảm động lúc nhìn thấy đôi giày vải lại bị mấy câu của bà già chanh chua tống đến Yavadvipa. Sắp xếp xong xuôi, Tây Lương liền vội vàng đi đến Lạc Tuyết quan, nàng quyết định phải trút lửa giận từ chỗ bà lão vào oan gia kia, tội nghiệp đường đường thủ tướng một thành, cũng không biết bị trút giận bao nhiêu lần.

Chạng vạng mới đến vùng cổng thành, trước mắt chiến tranh loạn lạc, Tổng Chi Cửu cũng không thể về nhà, Tây Lương đã tới vài lần, chúng tướng sĩ rất thân thiết với nàng, trùng hợp Tổng Chi Cửu đã đi tuần tra nửa đêm mới về, Tây Lương vốn muốn bỏ đồ xuống rồi về luôn, nhưng nghĩ, không gặp được chồng, cuối cùng vẫn có phần không cam lòng, vả lại cũng không muốn đối mặt với bà mẹ lão bất tử của Tổng Chi Cửu, bèn nài nỉ các tướng sĩ sắp xếp riêng một chỗ cho nàng ở lại.

Mới mơ màng ngủ liền bị một trận tiếng hò hét đánh thức, Tây Lương giật mình ngồi dậy, lắng nghe cẩn thận, quả nhiên không sai, là tiếng chém giết thật sự. Nàng tuy là nữ nhi nữ gia hờ, nhưng chưa thật sự lang bạt một mình bao giờ, lúc này nhất thời không biết phải làm thế nào, trong đêm tối đột nhiên nổi sợ hãi và bất lực kéo tới, nàng loạng choạng đi ra ngoài, chỉ thấy chiến hỏa đã đốt nửa bầu không, tất cả sao đều tối đi khó tin giữa khói lửa và máu tươi, Tây Lương ngơ ngác đứng đó, trong lòng còn ôm chặt các thứ mang đến cho Tổng Chi Cửu.

Một bàn tay kéo nàng, Tây Lương hoảng sợ quay đầu lại, nhìn kỹ mới nhận ra là tiểu tướng sĩ dẫn nàng đến đây. Thấy nàng ngây ra, tiểu tướng sĩ lay mạnh nàng, hét to: “Đại tẩu mau đi đi! Phản tặc đến đánh lên chúng ta! Đại tẩu mau đi đi!” Đáng tiếc trong tai Tây Lương toàn là hét hò om sòm, chỉ nhìn thấy miệng tiểu tướng sĩ há ra ngậm vào, mà không nghe thấy gã nói gì.

“Đại tẩu mau đi đi!” Tiểu tướng sĩ đẩy nàng, Tây Lương cuối cùng đã nghe thấy, cố gắng định thần lại, lúc này nàng đã bình tĩnh, biểu hiện ra sự kiên cường hơn người, nhưng không biết tại sao, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, trong tai là tiếng mạch đập càng lúc càng nhanh như sấm dội.

Dự cảm của nữ nhân luôn chuẩn đến kinh người.

Người Yên Kỳ giống như con sói trong bóng đêm dõi chặt con mồi không ngừng một khắc, một khi con mồi hơi lơ lửng là nó sẽ lao tới cắn đứt cổ họng đối phương, không ai biết họ đến khi nào, thần không biết quỷ không hay chặt đứt tai mắt của các tướng sĩ thủ quan, như kiếp nạn trời giáng từ khi nào –

Chiến thành nam, tử quách bắc. Dã tử bất táng ô khả thực. Vị ngã vị ô: “Thả vị khách hào. Dã tử lương bất táng, hủ nhục an năng khứ tử đào?” Thủy thâm khích khích, bồ vi minh minh, kiêu kỳ chiến đấu tử, nô mã bồi hồi minh. Lương trúc thất, hà dĩ nam, hà dĩ bắc? Hòa thử bất hoạch quân hà thực? Nguyên vi trung thần an khả đắc? Tư tử lương thần, lương thần thành khả tư: triều hành xuất công, mộ bất dạ quy! (Chiến thành nam nằm trong Nhạc phủ thi tập)

Mùi bùn đất sáng sớm và mùi máu tanh hòa vào nhau bốc lên, đó là mùi của chết chóc và tuyệt vọng.

Tứ diện Sở ca, thập diện mai phục, đại kỳ Yên Kỳ che kín trời đất.

Tổng Chi Cửu cắn răng đến bật máu, chột múa trường kích trong tay: “Các tướng sĩ, Lạc Tuyết quan thất thủ, nhưng chúng ta phải cùng tồn vong với Lạc Tuyết trấn! Xông lên!”

Lúc này tim Tây Lương như muốn nhảy ra, trên thân thể lại như bỗng nhiên có sức mạnh và dũng khí tiềm tàng nào đó, nàng quay lại, ngược đám đông đang sợ hãi bỏ chạy, dùng hết tất cả cơ trí lên ra ngoài. Nàng tìm đến cạnh cổng thành, trong lúc chiến tranh loạn lạc không ai có tinh lực bận tâm đến nàng, vừa vặn nghe thấy giọng nói này, mặc dù hơi bóp méo, vẫn khiến đồng tử nàng tích tắc thu nhỏ lại, đó là – Chi Cửu!

Đây là một cuộc chiến đấu không có bất cứ điều gì để hồi hộp chờ mong, một cuộc chém giết của mấy trăm người với thiên quân vạn mã, Nhiễm Thanh Hoàn và Doãn Ngọc Anh ở đằng xa nhìn, các kỵ binh do Tổng Chi Cửu dẫn đầu, giống như một nhóm đào kép dừng cầm mà bị trắng.

Tổng Chi Cửu thúc bụng ngựa, quát to ra lệnh: “Giết!”

Máu tươi và thịt làm mờ tầm nhìn, tiếng hò hét và kêu thảm phảng phất hợp thành nghi thức kỳ dị nào đó, những người xung quanh Tổng Chi Cửu tiếp nhau bị đao kiếm nhiều như lông trâu chém rơi xuống ngựa, chiến mã mất chủ nhân luống cuống đứng đó. Tuy rằng không còn tu vi, Nhiễm Thanh Hoàn vẫn nhìn thấy những linh hồn không còn thân thể mà vẫn chưa chịu thừa nhận mình đã chết đang múa đao kiếm hư vô một cách phí công, hết lần này đến lần khác như không khí xuyên qua người quân địch không hề có cảm giác, khẩu hình tựa hồ hô chữ giống với Tổng Chi Cửu đang tắm máu, họ nói: “Giết! Giết! Giết!” Bách tính một thành dưới sự bảo vệ của họ, bị chiến mã đạp chết và lan đến vô số kẻ, mọi người thần sắc kinh hoàng chạy trốn khắp nơi, không giống các thủ tướng biên quan được huấn luyện nghiêm chỉnh, những tiếng khóc thê lương và kêu gào tuyệt vọng tựa như gai nhọn đâm thẳng vào màng nhĩ-

Gã rốt cuộc đã hiểu oán khí tích tụ sau mười năm chiến loạn có sức mạnh lớn cỡ nào, đủ để phá tan bất cứ phong ấn hùng mạnh nào.

Túy ngọc sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi. (Lương Châu từ – Vương Hàn)

Lưỡi đao lớn chém rách khôi giáp của Tổng Chi Cửu, chém hẳn ra làm đôi, chiến mã giờ móng trước ngừng đầu hí dài, cuộc chiến kết thúc, lại là sự thảm thiết vượt xa tưởng tượng. Khi tiếng thở dài của Nhiễm Thanh Hoàn còn chưa kịp ra, một tiếng thét của nữ tử xẹt qua màng tai, gã liền quay người lại, nữ tử trẻ tuổi đầu tóc bù xù thảm hại như bị ác ma ám lao tới với đôi mắt đỏ ngầu: “Ta giết ngươi-“

Chớp mắt ấy, Nhiễm Thanh Hoàn sững sờ quên cả tránh né, mũi đao chém qua không khí, nữ tử lại chột dùng tất cả động tác, yên lặng một thoáng. Doãn Ngọc Anh rút thương ra, để lại một cái lỗ gai mắt trên ngực nàng, trường đao rơi xuống đất, nàng chậm chậm gục xuống, mắt trợn ngược, nhìn chăm chăm chiến y màu trắng cùng với vết máu lác đác như hoa mai rụng trên sắc trắng ấy.

Khi Tây Lương ngã xuống, trong ngực rơi ra một bọc vải be bé, đập lên mặt đất, một góc giày vải cô quạnh phơi ra. Đôi giày này là bà lão nàng không tôn trọng lắm mất không biết bao nhiêu đêm mới may xong cho con trai độc nhất đang ở ngoài sa trường, Tây Lương cất nó vào ngực, kỳ thực trong tiềm thức vẫn yêu gia đình không mấy hòa thuận lại rất ấm áp – và cả bà lão đang ở cách mấy dặm, trông đứa cháu còn quần tã, lải nhải mắng nàng dẫu làm việc chẳng đâu vào đâu.

Chỉ là, mẹ già con thơ, làm sao có thể tự lo cho mình?



## 11. Chương 11: Hà Sự Trường Hương Biệt Thời Viên

(Câu này nằm trong bài từ Thủy diệu ca đầu – Trung Thu của Tô Thúc)

Năm Vạn Thịnh thứ mười tám, Vương Ban thủ tướng Lạc Tuyết quan dẫn năm vạn người tăng viện Mẫn Châu, vừa vận dụng phải người Nam Thục tự cho là ám độ Trần Thương, đánh nhau không tách ra nổi. Tháng Bảy cùng năm, quân Yên Kỳ hạ Lạc Tuyết quan, đánh tan viện quân ở dãy Đông Lai, qua quan chém tướng, đánh đầu thắng đó.

Cũng chính trong trận chiến này, có một cái tên chớp nhoáng kinh động nam bắc, cái tên này là: Nhiệm Thanh Hoàn, giám quân thiết oản trẻ tuổi, hành sự quý quyết, thủ đoạn tàn nhẫn.

Tháng Chạp cùng năm, Thượng Hoa bị phá.

Vạn Thịnh đế Ngô Khang Hùng đuổi tất cả thị tòng đi, một mình ngồi trong cung điện lạnh lẽo, giờ đây hắn không còn là cửu ngũ chi tôn cao cao tại thượng nữa, nam tử mới trung niên này thần thờ nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trống vắng, ngồi đó không rõ buồn vui, hết như một người ngoài cuộc vậy.

Yên tăng kiến Kim Lăng ngọc điện oanh đề nhiều, Tần Hoài thủy tạ hoa khai tảo, thù tri đạo dung dị bằng tiêu. (Trích: Ai Giang Nam)

Một người thần sắc phức tạp đi vào, tiếng bước chân vọng lại, hắn đi đến cách Vạn Thịnh đế một trượng thì dừng, gọi khẽ một tiếng: “Hoàng thượng.”

Vạn Thịnh đế đỡ đầu quay đầu, trên mặt không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ nhàn nhạt nói như trần thuật một sự thật đơn giản: “Lan ái khanh, người cuối cùng vẫn phản bội trẫm.”

Về tà nịnh trên mặt tuyệt thế gian thần Lan Tử Vũ này như mặt nạ rút sạch không còn nửa phần, vẫn là mắt phượng xé lên, hàng mày hơi mảnh, lại như đã biến thành người khác: “Vi thần vốn nhận ơn tri ngộ của tiên vương Yên Kỳ, chức Thái phó cao vị, không gì báo đáp được.”

Vạn Thịnh đế gật đầu: “Thì ra là Đẳng tiên sinh của Cẩm Dương, cửu ngưỡng.”

Lan Tử Vũ thần nhiên đánh giá Vạn Thịnh đế trước mắt – hắn đang tráng niên, mà khóe mắt đuôi mày đã nhiễm sương hoa. Chính là gia quốc bốn mươi năm này khiến người ta quay đầu ôm hận, hiện giờ tan hoang ngược lại thở phào nhẹ nhõm như đỡ được cái gì.

Vạn Thịnh đế không nhìn hắn nữa, chỉ nhìn tà dương tịch liêu ngoài điện: “Chẳng trách khi đó muốn trẫm điều binh từ Lạc Tuyết quan đi chi viện Mẫn Châu, là chuyển binh trẫm đánh Yên Kỳ đi cướp Nam Thục, sợ rằng chuyện Mẫn Châu cũng là tiên sinh lộ ra nhỉ?”

Lan Tử Vũ không phủ nhận: “Yên Kỳ ta kỳ tài không ít, thần cũng chỉ nghe lệnh mà làm.”

“Trẫm thật là hận...” Hận sinh không gặp thời, nội không thần tử rường cột, ngoại không lương tướng đắc lực; hận ông trời không có mắt, mệnh đồ quá tệ, mang danh thiên tử mà sống không bằng bình dân; hận vạn dặm giang sơn, đổi mất nhìn bốn phía lại không một người có thể uống một bầu rượu nhạt cùng mình; hận giờ này sang năm trên mộ mình sợ là đã um tùm cỏ thơm, mà cả một người hóa vàng cúng mộ cũng không có... Vạn Thịnh đế trầm mặc một lúc, bỗng nhiên thở ra một hơi dài, tựa hồ trong lồng ngực tràn đầy việc tiếc nuối, không phun ra rất khó chịu.

Lan Tử Vũ dừng một chút: “Hoàng thượng hận vi thần ư?”

Vạn Thịnh đế lắc đầu: “Tiên sinh chẳng qua là trung tâm vì chủ thôi, trẫm chỉ hận tại sao người như tiên sinh cuối cùng không thể để ta dùng, để Đại Luật ta dùng.”

Lan Tử Vũ cũng thở dài.

“Đây là thiên mệnh ư?” Vạn Thịnh đế thì thào, “Thiên mệnh có từng bận tâm bi hoan của phàm nhân?”

“Trẫm, vẫn cam chịu số phận rồi.” Hoàng đế cô độc mệt mỏi nhắm mắt lại, “Bi phần không thôi, chẳng phải đúng ý ông trời muốn xem náo nhiệt hay sao? Cần gì phải thế? Trẫm vốn không muốn tranh...”

Lan Tử Vũ ngơ ngẩn không nói gì, thiên mệnh có từng bận tâm bi hoan của phàm nhân?

“Dẫu người khác không nhìn thấu, riêng trẫm lại thấy rành rành. Các người nói thiên hạ này là của trẫm, muốn trăm phương nghìn kế đoạt đi, nhưng thiên hạ này là của ai? Ai nói được? Trẫm đã chẳng còn gì trên cõi đời này, các người quả thật thắng rất đẹp. Thế nhưng – từ lâu đã nghe trí danh của Đằng tiên sinh, chẳng hay tiên sinh có thể chỉ điểm trẫm một câu không, các người và trẫm có gì khác biệt? Hôm nay các người đoạt giang sơn của trẫm, ngày khác nhất định sẽ có người thêm muốn giang sơn của người, các người và trẫm lại có gì khác biệt đây?”

Lan Tử Vũ nheo mắt nhìn về cùng một hướng với hắn, mặt hướng về nam, cách ngàn dặm chính là cố hương hồn khiên mộng oanh. Nhưng mà cố hương thì thế nào đây? Thiếu nữ cười ngửa xem hoa với mình hiện giờ đã chẳng còn: “Quả thật không có gì khác biệt, có lẽ tương lai còn chẳng thoải mái vui vẻ được bằng Hoàng thượng.”

Vạn Thịnh để nói như tiên đoán: “Sớm muộn cũng có một ngày các người sẽ phát hiện, hết thấy lấy đi từ chỗ trẫm, cùng với ngày sau sắp sửa có được, đều không phải là thứ trong lòng các người chân chính khát khao, thứ các người sẵn lòng dùng hết tất cả để đổi, đều định trước không có được – cầu không được, đều là số mệnh giống như sinh lão bệnh tử vậy.” Chúng ta sinh ra với nỗi khổ, chỉ vì chẳng ai nhìn thấu tận cùng của nhân tính rốt cuộc là thứ gì.

Nói xong, cũng không chờ Lan Tử Vũ trả lời, Vạn Thịnh để khẽ phát tay: “Mời Đằng tiên sinh ra ngoài trước, để trẫm ngồi một mình một lúc, ngồi Kim Loan điện nhiều năm, trẫm cũng hơi mệt rồi.”

Lan Tử Vũ cúi người hành lễ, lui ra ngoài, đi đến cửa đại điện chợt dừng bước quay đầu lại, hắn đứng ngược sáng không thấy rõ về mặt, chỉ là hình dáng ấy có chút lạnh lẽo khó tả được: “Vi thần có lỗi với Hoàng thượng.”

Vạn Thịnh để không trả lời, lẳng lặng ngồi đó như đã đông thành một pho tượng, tiếng bước chân Lan Tử Vũ xa dần, đại điện lại khôi phục sự yên tĩnh chết chóc như từ xa xưa đến nay.

Kể quan quả cô độc, làm sao có thể độc mỗi một người được-

“Thiên triều sử ký” viết rằng: năm thứ mười tám, Luật thất thế, dưới thiếu trung thần, trên là dung quân, trong nước quần khởi vùng lên, tháng Chạp, bắt vương vào kinh, Ai Đế vị vua thứ tư nhà Luật tự tận nơi Vĩnh Hòa điện. Thế hưng vong, chẳng lẽ không phải do trời?

Sau khi Kinh Châu bị phá, bắt vương thương nghị, lập ấu diệt Ngô Hạo của Ai Đế Ngô Khang Hùng làm vua, đổi niên hiệu thành Hòa Lạc. Mà dường như các lộ chư hầu muốn không phụ niên hiệu châm chọc này, đều dừng chiến tranh, nghỉ ngơi lấy lại sức. Cửu Châu vẫn duy trì thế cục tế nhị, áp ủ một cuộc chiến loạn lớn hơn-

Khe suối mây đùn, mưa núi sắp đến.

Nhiễm Thanh Hoàn vô cùng bất đắc dĩ quay về Cẩm Dương, bắt đầu cuộc sống chơi rông của con cháu nhà quan xấu hổ.

Một là người trong cung suốt ngày tới, nào là tỷ tỷ nhớ gã, tỷ tỷ mới có thứ gì đó tặng gã, hay tỷ tỷ mới làm bánh. Bất luận ký ức Phượng Cẩn tạo ra chân thật cỡ nào, bất luận cử thái phi Chu Khả Tình ôn nhu hiền huệ xuân phong hóa vũ không thể cự tuyệt như thế nào, đối với Nhiễm Thanh Hoàn một nam tử có tâm trí người trưởng thành khỏe mạnh bình thường đều là thứ xa lạ mà hơi xấu hổ.

Một nữa chính là tên hủ nam Cẩm Dương vương này, thường xuyên “tạo cơ hội” cho gã với Tề Linh Khanh hai người căn bản tám sào cũng không với tới, Nhiễm Thanh Hoàn nhiều lần muốn chửi tục, không biết con mắt nào của tay Vương gia rồi hơi này có thể nhìn ra gã thích đàn ông. Huống hồ cảm giác Tề Linh Khanh mang đến cho gã luôn hơi kỳ lạ, không hiểu tại sao mà có một chút địch ý giấu rất kỹ, chỉ thỉnh thoảng trong ánh mắt cực mập mờ lộ ra, nói không rõ, nhưng đương sự ít nhiều sẽ không thoải mái.

Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nát óc cũng chẳng thông được mình rốt cuộc đắc tội Tề Linh Khanh chỗ nào, cũng chỉ có thể quy tội thành là mình cả nghĩ.

Tiếp đó là Doãn Ngọc Anh, trong tình huống tình hình chính trị “rất tốt”, tên này rảnh muốn mọc nấm, sau khi vô tình nhìn thấy chữ của Nhiễm Thanh Hoàn, hắn đã phát hiện một “bí mật” lớn – lúc Nhiễm Thanh Hoàn còn là Trúc Tiêu tiên sinh, Doãn Ngọc Anh từng là khách hàng của gã.

Việc này thì phải nói đến một món nợ phong lưu, Doãn Ngọc Anh trước nay có một hồng nhan tri kỷ là Lâm Tố Tố bà chủ Vạn Hồng cốc. Hắn tự xưng là hồng nhan tri kỷ của người ta, thế nhưng tuyệt đại giai nhân người ta cần bản chỉ miễn cưỡng với tên quê mùa có quyền thế này, để làm giai nhân vui, Báo Tử tướng quân đặc biệt nhờ người đi mua mấy bài “khúc quền” của Nhiễm Thanh Hoàn, viết gì thì hắn chẳng hiểu, nhưng Doãn Ngọc Anh trông như học hành dốt nát này lại có bốn sự xem qua là nhớ, chỉ là trước khi nhét vào ngực vội vàng nhìn thoáng qua, mà nhớ được bút tích “chẳng ra làm sao” đó.

Kỳ thực chữ của Nhiễm Thanh Hoàn cũng không tệ, vì bản thân Phượng Cẩn không thích dùng bút đầu cứng, chẳng qua gã không có kiên nhẫn luyện nên cũng không đẹp lắm.

Doãn Ngọc Anh là kiểu người hào sảng, chỉ cần trong lòng chấp nhận người này thì hoàn toàn không biết khách sáo là gì, qua chuyến Kinh Châu, hai người đã như bạn xấu nhiều năm, kẻ vai sát cánh phá đám lẫn nhau trò xấu nào cũng không từ – nhận thức này dẫn đến Báo Tử tướng quân suốt ngày chạy tới chỗ gã, vắt hết óc muốn kiếm vài thứ lấy lòng người thương.

Bản thân đồng chí Nhiễm Thanh Hoàn cũng chẳng giỏi văn lắm, cả ngày bị hắn đuổi theo hỏi đã sắp sửa Kiềm lữ kỷ cùng, bức căng quá, nhọc nhằn lời kịch thậm chí mười tám chiêu của gái moi ra hết, có gì dạy nấy, tiếc rằng lòng ham học hỏi của Đại tướng quân vẫn quá dư thừa, cảnh cuối cùng chính là Nhiễm Thanh Hoàn vừa nghe phong thanh Doãn Ngọc Anh đến liền vắt giò lên cổ, Trịnh Việt về mặt mờ ám vô vai Tề Linh Khanh, chân thành nói: “Ái khanh cố lên.”

Đương nhiên cao tăng Cẩm Dương không hề rảnh rỗi như thoát nhìn, ngay sau tháng Hai Thái phó Lan Tử Vũ chính thức trở về, lại một đại sự bắt đầu bận rộn – Cẩm Dương vương thông gia với Bắc Thục.

Nhiễm Thanh Hoàn mượn hoa hiến Phật dùng bốn chữ đem chính sách ngoại giao của Tần vương thời kỳ Chiến Quốc truyền cho Cẩm Dương vương hiện giờ – xa thân gần đánh. Nam Thục đã đắc tội đủ rồi, Mẫn Châu để Diêu Dạ Kỳ đoạt quyền, quan hệ mật thiết với Nam Thục, Kinh Châu không có binh quyền gì, chỉ có một vị vua bù nhìn, bỏ qua, coi như chỉ còn lại Bắc Thục và Hồng Châu, lão đầu Lữ Diên Niên của Hồng Châu nhìn là thấy không phải dễ kết thân, Bắc Thục cách xa cũng dễ thu phục hơn, vả lại vừa vặn có một nữ nhi đến tuổi.

Cẩm Dương vương đại hôn, cho Lễ bộ đã lâu không có việc làm được náo nhiệt một phen, đám lão đầu tử này rốt cuộc có việc làm, kích động như dùng thuốc kích thích vậy. Một người cũng giống bị tiêm thuốc kích thích khác là Cẩm Dương vương Trịnh Việt, trình độ áp bức công nhân viên của người này quả thực đã đến mức thiên nộ nhân oán, hận không thể một ngày hai mươi bốn giờ bám dính lấy Nhiễm Thanh Hoàn, như bọt biển bóp được bao nhiêu hay bấy nhiêu, so với hắn thì đẳng cấp tận dụng của Doãn Ngọc Anh thấp hơn nhiều.

Nhiễm Thanh Hoàn dựa trên các tệ nạn hiện có của Yên Kỳ đưa ra một loạt phương án, hai chính trị gia lão luyện Trịnh Việt và Lan Tử Vũ sẽ cân nhắc lợi hại một phen, tổng hợp ra phương án thích hợp nhất, không biết tại sao ba người khá có cảm giác hợp rơ hận gặp nhau muộn.

“Cầm quân là một khối u ác tính.” Nhiễm Thanh Hoàn gõ gõ chén trà trên tay, đầu ngón tay do hơi nóng mà đỏ lên, “Không – phải nói là, thế gia Yên Kỳ mới là khối u ác tính lớn nhất.” Đây là một gian thạch thất, trên tường khảm không ít dạ minh châu, chiếu bên trong sáng trưng, chắc cũng chỉ Cẩm Dương vương dư tiền có thể tạo ra nơi thế này.

Khởi nguyên là con đà điểu tuyệt thế Nhiễm Thanh Hoàn này đến bây giờ vẫn tuân theo nguyên tắc làm người khiêm nhường, kiên quyết không chịu đứng ra làm chim đầu đàn, vì thế Trịnh Việt định nơi nghị sự của ba người trong mật thất này, bấy giờ Nhiễm Thanh Hoàn mới phát hiện, thì ra thư phòng mình và cung Cẩm Dương vương của Trịnh Việt thông nhau qua một mật đạo, xem chừng là kết quả di lưu lịch sử của tiền triều. Sau khi phản kháng quyền riêng tư không được bảo đảm bị vô hiệu, Nhiễm Thanh Hoàn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận sự thật đã định – dù sao cũng là thư phòng gã nói với phòng ngủ của Trịnh Việt chứ không phải ngược lại, kể ra thì bản thân Cẩm Dương vương mới là người thụ hại lớn nhất.

Lan Tử Vũ thoáng sửng sốt, lập tức có phản ứng: “Người muốn mượn chính đồn cầm quân để chinh đồn thế gia Yên Kỳ?”

“Ta thiếu cơ hội.” Nhiễm Thanh Hoàn nói, “Thế lực thế gia rắc rối khó gỡ, đã cầm rẽ khó nhổ, nếu tùy tiện xuống tay với cầm quân, bị liên lụy và lan đến đầu tiên chính là nha đầu Nhược Ly kia.”

Nhiễm Thanh Hoàn vẫn cố hết sức đóng vai một kẻ ăn chơi, mấy ngày nay bắt thân với đám thiếu gia cầm quân thủ hạ của Phương Nhược Ly, lại hợp ý bất ngờ với Phương Nhược Ly nhìn tướng tùy tiện kỳ thực rất khôn khéo kia: “Trước mắt chưa có cơ hội... Thôi được, tạm thời cứ bỏ đó đi, các người cải cách từ từ thuế pháp và chế độ ruộng đất, thế lực thế gia sớm muộn sẽ có một ngày bị yếu đi.”

Lan Tử Vũ gật đầu: “Thôi được, Tiểu Nhiễm, hôm nay người cũng thật sự mệt quá rồi, hãy về nghỉ ngơi trước đi.”

Trịnh Việt bị Lễ bộ lôi đi bàn chuyện đại hôn, trong mật thất trống vắng chỉ còn hai người họ, Nhiễm Thanh Hoàn vươn vai không chút hình tượng, chỉ chỉ mắt mình: “Nhìn thấy không? Vành mắt đen sì này dư sức dùng làm con dấu – ta thiếu ngủ gần chết rồi.”

Lan Tử Vũ cười cười, đang định nói gì thì ánh mắt lại vô tình nhìn thấy một chuỗi dây đan lộ ra trên cổ tay Nhiễm Thanh Hoàn, dây tết cực kỳ tinh tế, ở cuối cột một miếng gỗ đào be bé, trên có một chữ “an” thanh thanh tú tú, rõ ràng do tay nữ tử làm. Thái phó bình tĩnh thận trọng đột nhiên thất thần, thần thờ nhìn chữ “an” tựa hồ có thể tỏa hương kia.

“Thái phó? Lan thái phó?” Nhiễm Thanh Hoàn sững sốt, quơ quơ tay trước mắt hắn.

“Luôn gọi người là Tiểu Nhiễm... Ta cũng sắp quên mất người là đệ đệ của nàng...” Lan Tử Vũ mơ màng nói một câu như vậy, ngẩng đầu lên nhìn kỹ mặt Nhiễm Thanh Hoàn, “Người không giống nàng.”

“?” Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, tay giơ lên còn chưa kịp bỏ xuống.

“Nàng tìm người đã rất nhiều năm, cuối cùng có thể đạt thành tâm nguyện rồi,” Lan Tử Vũ cười như khóc, “Nhiều năm như vậy, trong lòng nàng rất khổ sở, người phải đối tốt với nàng, người phải...”

“Thái phó, ngài và... ừm... Khả Tình tỷ tỷ...” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, “Quen nhau?” Nói xong suýt nữa cắn lưỡi mình. Ai lại đi hỏi câu ngu xuẩn như thế? Gã trộm nhìn Lan Tử Vũ một cái, Thái phó đã qua tuổi trung niên, phiến phiến nho nhã, có sự điềm tĩnh ôn hòa đặc biệt, bỏ đi sự tà nịnh cố tình kia, lộ ra một chút u buồn. Lúc này trong đôi mắt thất thần có nỗi tang thương hoài tưởng không nói nên lời, không biết hẩn thông qua mảnh gỗ đào be bé ấy nhìn thấy tình cảnh ra sao – chỉ là, đều là chuyện quá khứ rồi.

Lan Tử Vũ ngẩng đầu lên, tựa hồ mới hoàn hồn, mặt mũi nhếch môi: “Là ta thất thố.” Hắn lấy trong lòng ra một tấm mộc bài nho nhỏ, “Đây là tín vật của Tuệ Nương ngoài thành, nàng không thường nhận việc, ta cũng phải nhờ người vất vả cầu nàng may cho một bộ quần áo, đã nói hôm nay đi lấy nhưng mà không có thời gian, không biết có thể...”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề.” Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy đề tài vừa rồi hơi xấu hổ, vội vàng nhận ngay.

Chỉ nghe Lan Tử Vũ lại dặn dò: “Tuệ Nương kia tính tình cổ quái, người hãy nhịn nàng ta một chút. Ôi, vốn việc này ta nên tự mình đi, nhờ vả cũng thật thất lễ, chỉ là...” Hắn dừng lại một thoáng, “Nếu là người mang đi cho nàng, cũng không tính là không hợp lễ pháp, đừng nhắc đến ta là được.”

“A, đây là cho...”

Lan Tử Vũ không muốn nhìn gã nữa, chấp tay: “Xin nhờ.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn khuôn mặt hẩn khuất dưới ánh đèn, chỉ cảm thấy xám xịt, thở dài cầm mộc bài đi ra ngoài. Bao lâu nay gã vẫn tránh cửu thái phi nói đến chuyện năm xưa, cũng cự tuyệt truy hỏi năm đó Chu gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ấu tử lại thất lạc. Bản thân gã chưa bao giờ chịu tin mình thật sự là người của Chu gia, hoặc nói là, thật sự từng là người của thế giới này.

Gã không có lòng hiếu kỳ tối thiểu, năm ấy đã xảy ra chuyện gì, sau đó lại xảy ra chuyện gì – gã đều không muốn nghĩ nhiều không muốn truy cứu, không suy nghĩ thì sẽ không để ý, cũng sẽ không tìm được chân tướng gì mình không muốn đối mặt.

Nhiễm Thanh Hoàn chính là một kẻ hèn nhát không hơn không kém. Gã cười tự giễu, phân phó xa phu đi ra ngoài thành.

Tuệ Nương chỉ là một nữ tử bình thường, song ở Cẩm Dương chẳng ai mà không biết, bởi vì tay nghề của nàng – Tuệ Nương là một tú nương, nghe nói có đôi tay khéo léo thiên hạ vô song, không chỉ là người Yên Kỳ, người khắp thiên hạ đều lấy làm ngạo khi có được một bộ quần áo Tuệ Nương tự tay may hoặc mảnh vải nàng tự tay thêu. Nhưng Tuệ Nương này không chỉ tay nghề giỏi, quy củ càng nhiều đến lạ thường. Thứ nhất, người tới phải có ngũ quan cân đối, còn phải thuận mắt nàng, thứ hai, vật liệu may quần áo mang đến phải là tốt nhất, thứ ba, tâm trạng bản thân nàng phải không tệ, thứ tư, nàng không cho vào, thì bất cứ ai cũng không được xông vào.

Kể cũng lạ, đến nay vẫn không ai dám xông vào trang của Tuệ Nương, bởi vì truyền rằng chỗ nàng có thần tiên trấn giữ, những kẻ cả gan khiêu chiến thần uy đều mất tích một cách lạ lùng.

Nhiễm Thanh Hoàn đến nhìn mới biết, thần tiên kỳ thực chính là con hồ ly trắng muốt mà Tuệ Nương nuôi. Hồ ly tựa hồ đã tu luyện mấy trăm năm, nó thay nàng trấn trạch, nàng che chở nó độ thiên kiếp.

Hồ ly vừa thấy Nhiễm Thanh Hoàn lập tức rúm lại như chuột thấy mèo, mối quan hệ của nó với Nhiễm Thanh Hoàn kỳ thực rất đơn giản, một kẻ là yêu, một kẻ kiếm nghề trăm yêu trừ ma, tội nghiệp hồ ly này pháp lực hơi thấp kém, không nhận ra quần cảnh mất hết pháp lực của Nhiễm Thanh Hoàn hiện tại.

Hồ ly ở trong lòng Tuệ Nương thò đầu ra, thận trọng nhìn Nhiễm Thanh Hoàn: “Tôn giả... chít chít, tiểu yêu không dám...”

Tuệ Nương ôm hồ ly, cũng không biết gặp đại tiên gì, căng thẳng nhìn Nhiễm Thanh Hoàn: “Tiên nhân, tiểu yêu này từ lúc đến chỗ ta chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, ngài hãy tha cho nó đi.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hồ ly nơm nớp lo sợ, bất đắc dĩ nói: “Tại hạ thật sự không phải lão đạo sĩ lỗ mũi trâu rồi việc gây sự, thỉnh thoảng lo chuyện bao đồng cũng là nghiệp dư, hồ ly huynh không cần làm xấu hình tượng của ta như vậy chứ?” Gã gơ một bài trong tay lên, “Ta đến lấy đồ giúp bằng hữu.”

Hồ ly có phần không dám tin: “Tôn giả, không phải là đến bắt ta?”

“Ta ăn no rừng mỡ à.” Nhiễm Thanh Hoàn nửa thật nửa giả trừng mắt nhìn nó một cái, “Chuyện của bản thân còn chưa xong, rảnh đâu mà quản người? Người chỉ cần đừng giết người phóng hỏa vứt xác đến cửa nhà ta là được, tùy người làm gì thì làm, à, lưu ý thời tiết mưa đông.”

Hồ ly cơ hồ mừng phát khóc, Tuệ Nương cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì tiếng tăm công việc của nàng quá nửa phải quy công cho hồ ly này, trước khi đi nhất định tặng cho Nhiễm Thanh Hoàn một tấm ngọc bài, nói là về sau dựa vào ngọc bài có thể tới lấy quần áo thích hợp miễn phí, Nhiễm Thanh Hoàn chối từ không được đành phải nhận lấy.

Ra khỏi tú trang của Tuệ Nương đã rất muộn, Nhiễm Thanh Hoàn nhìn ráng chiều phía chân trời, bỗng nhiên có hứng trí đi dạo một chút, bèn đuổi xa phu, một mình đi trên con đường nhỏ tĩnh mịch đến sắp hoang vắng vùng ngoại thành. Hồ ly tu tiên đương nhiên không thể chọn nơi quá ồn ào, Tuệ Nương cũng có nhiều bí mật, hướng hồ người tìm nàng lại thật sự quá nhiều, cho nên tú trang này không phải hẻo lánh bình thường, xung quanh cơ hồ không nhìn thấy người nào.

Đi một lúc, hoàng hôn đã buông xuống, ánh mặt trời xa vời cơ hồ không thấy rõ, sao Hôm giữa trời, Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên cảm thấy một luồng âm khí nhẹ nhàng thốc vào mặt, song cũng chỉ là âm khí, còn chưa có mùi máu tanh, gã không khỏi dừng bước, thấp giọng quát: “Ra đây!”

## 12. Chương 12: Lâm Hoa Tạ Liễu Xuân Hồng

(Tên chương này được đặt dựa theo một câu trong bài từ Tương kiến hoan của Lý Dục)

Trong bụi cỏ đằng trước về phía đông vài bước tựa hồ có chút động tĩnh.

Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, người cẩn thận mà thật sự không thấy mùi máu, gã hơi nhướn mày – như thể ngược lại lạ lùng: “Ra đây đi, người chưa từng hại người phải không? Ta không có ác ý gì đâu.”

Lần này ngay cả chút động tĩnh cũng chẳng cho, Nhiễm Thanh Hoàn tự xét lại, phát hiện ngữ khí của mình hơi giống mẹ mình, sờ sờ mũi, lại nói: “Được rồi, không phải là một cô hồn dã quỷ sao, cứ ra đây, không chừng tiểu gia có biện pháp đưa người đi đầu thai, đừng nói người chưa làm chuyện thương thiên hại lý, cho dù đã làm, nơi này không phải địa bàn của ta, cũng không thuộc về ta quản. Tiểu gia ta hiếm khi phát thiện tâm, hết hạn là thôi đấy...”

Trong bụi cỏ không xa từ từ bay lên ma trời lập lờ, lơ mơ không thấy rõ diện mạo, ma trời thoáng chần chờ tới gần Nhiễm Thanh Hoàn, thân thể trong suốt đã sắp tan rã lại hơi rõ hơn, phảng phất trên người gã có mùi gì khiến nó an tâm. Nhiễm Thanh Hoàn nhận ra ngay đây không phải linh thể bình thường, không phải oán linh địa phược linh mang chấp niệm không thể đầu thai, đương nhiên càng không phải lệ quỷ, nhưng rốt cuộc là cái gì thì lại làm khó gã: “Ừm, người ban đầu là người à?”

“... Phải...”

“Tại sao biến thành như thế?”

“...” Không trả lời, Nhiễm Thanh Hoàn nhíu mày, linh thể nếu không phải dựa vào tinh thần lực đặc biệt mạnh như kiểu oán niệm là không thể tồn tại ở dương thế tam gian, trừ khi giết người uống máu, gã hỏi thử: “Có phải người đã rất lâu không hút máu người nên mới như bây giờ không?”

“Hừ... không thêm làm...”

Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi: “Vậy người còn lang thang trên dương gian làm gì?”

“...” Linh thể thản nhiên không nói gì, không biết tại sao, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy một chút khinh bỉ, gã bỗng nhiên nhớ ra là mình nói một câu có biện pháp trợ giúp người ta đi đầu thai mới lôi u linh này ra đây.

Lúc này đã là trăng treo ngọn liễu, chính Nhiễm Thanh Hoàn cũng hơi đói, gã thoáng do dự, cắn rách ngón tay mình gí ra: “Cho người ba giọt, mặc dù không có bản lĩnh đưa người đi đầu thai luân hồi, nhưng cũng có thể cho người tiếp tục sống ở nhân gian. Hay là mười năm sau người lại đến tìm ta đi, nếu ta còn sống, chưa biết chừng đã thành một bậc thầy âm dương đó.”

Linh thể hơi chần chờ: “Tại sao...”

“Ở đâu ra lắm cái tại sao như vậy – người có muốn không?”

Linh thể dừng một chút, sau đó tiến lại hút giọt máu trên đầu ngón tay gã, hút máu xong hình dáng rõ hơn, nói chuyện cũng không còn cằn nhằn nữa: “Muốn ta làm cái gì?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, sẽ có dùng tới.” Nhiễm Thanh Hoàn đi qua bên cạnh hắn, “Người cứ thông thả dạo chơi đi, chưa biết chừng ngày nào đó ta sẽ cần người giúp đỡ đấy.”

“Người là ai?” Âm thanh sau lưng thoáng hàm ý như có như không.

“Ta sao?” Tiếng gã không lớn, không giống như thật lòng muốn trả lời, thấp giọng nói, “Ta tên Nhiễm Thanh Hoàn.”

Vụ việc xen ngang này nhanh chóng bị gã ném ra sau đầu, không ngờ kết quả là lại cứu mạng gã – đây là chuyện về sau.

Chờ đến khi gã đi bộ về tiểu trạch của mình, trăng đã lên giữa trời, trên đường vắng tanh, không lâu nữa sẽ điểm canh. Gã ôm trong lòng gói quần áo bằng tơ lụa, ngón tay quần ngọc bài Tuệ Nương cho mà lắc từng vòng, ngâm nga khúc ca không biết của vùng nào.

“Sao muộn thế?” Nhiễm Thanh Hoàn đang kẹp gói quần áo dưới nách hết sức bất tiện, đốt một ngọn đèn treo cạnh cổng nhà mình, chắc là buổi tối gió hơi lớn nên gã đốt mấy lần đều không cháy, trong lòng trở lên cảm giác bất lực, thở dài còn chưa ra miệng, lại nghe thấy một tiếng hỏi như vậy.

Gã quay đầu lại, Tề Linh Khanh “hàng xóm tốt” Trịnh Việt sắp xếp cho gã vận thường phục đứng ở không xa nhìn gã, không dẫn gia đình, sắc mặt thản nhiên, nhưng cũng hơi ôn hòa hơn.

“Tề tướng quân à.” Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, thuận tay đưa quần áo cho hắn, “Phiền cầm giúp ta một lúc.”

Tề Linh Khanh tiến lại cầm hộ: “Không có gia đình à? Sao ngay cả người giữ cửa cũng không có?”

Người này bình thường không hay xen vào việc của người khác, Nhiễm Thanh Hoàn thoáng sửng sốt, song cũng không coi là gì, đáp: “Không có, nơi ở thanh tĩnh quen rồi, có người ngoài ta cảm thấy không tiện.”

Tề Linh Khanh không nói gì nữa, chỉ ngậy người nhìn ánh trăng như sương trên mặt đất, hơi thất thần.

Một lúc lâu Nhiễm Thanh Hoàn mới đốt được ngọn đèn trên cửa, trong bóng đêm tối om tỏa ra ánh huỳnh quang màu trắng ngà làm người ta cảm thấy an tâm ấm áp lạ lùng, nửa mặt gã bị ánh đèn chiếu nhu hòa hơn, trên mặt hiện lên nét cười nhàn nhạt, rõ ràng là cười mà lại khiến người ta cảm thấy thê lương không nói nên lời.

Tề Linh Khanh vô tình liếc thấy, tim không khỏi đập mạnh một nhịp, nhớ tới câu “Ta không chọc giận ông nữa, ông đừng bỏ rơi ta” mơ hồ của thiếu niên kia lúc ở bên ngoài Trúc Hiền thành, sự xót xa đầy ngập sắp tràn ra. Hắn không khỏi hỏi nhiều một câu: “Người đốt đèn ở cổng làm gì?”

Nhiễm Thanh Hoàn cười tươi hơn: “Đốt cho một người rất lâu chưa về, ta sợ người đó không tìm thấy đường.” Mang máng là một loại chờ đợi, trong lúc chờ đợi thực hiện lời hứa kia, phải chẳng làm hết các việc ông nói rồi là ông sẽ trở về? Kỳ thực đều là lừa mình dối người... Chỉ là, chúng ta đều cần lý do và bận lòng để sống tiếp, vậy thì thực hiện lời hứa thực thi khế ước, hết thủy vô vị này phải chẳng sẽ đi đến trời tàn đất tận?

Nếu ông có thể nhìn thấy ánh sáng trong trời đêm rực rỡ, cũng coi như hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì. Nhưng mà, người cũng đã chôn ở...

Ngoài thiên quyền rồi.

(“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì” nằm trong bài Vọng nguyệt hoài viễn của Trương Cửu Linh)

Hoàng Hạc đoạn cơ đầu, cổ nhân kim tại phủ, lệ giang sơn, hồn thị tân sâu. (Đường đa lệnh – Lưu Quá)

Đôi mắt Tề Linh Khanh bỗng nhiên co lại, hắn nhìn ánh đèn u ám phẳng phất có thể chỉ dẫn linh hồn kia, nhất thời ngó ra, tựa hồ trăm đời trăm kiếp đều lướt qua như đèn kéo quân, yêu ghét tình thù đè trên vai, nặng trĩu như một ngọn núi tích lũy từ xa xưa.

Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, lấy lại đồ của mình từ tay hắn, nói một tiếng “Xin phép” rồi vào nhà, từng tiếng điểm canh tẻ ngắt từ ngõ nhỏ truyền đến, đập vào lòng người.

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa...”

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa...”

Hai người mỗi người một mối tâm sự, chẳng ai lưu ý đến Cẩm Dương vương khuất tôn hạ quý và thiếu nữ quý thân khó lường bên cạnh hắn ở chỗ lối rẽ. Trịnh Việt do trên chế độ ruộng đất có một chút vấn đề đã tìm đến Nhiễm Thanh Hoàn bàn bạc ngay trong đêm, song không thấy người ở thư phòng thông với mật thất, lúc này mới đi dạo đến cổng nhà gã, lại vừa vặn trông thấy gã đốt đèn, cười nhẹ, độc thoại, bỗng nhiên âm ỉ đau. Người quân vụ và chính vụ đều thuận buồm xuôi gió kia, người huyền thuyên giáo hoạt vô tâm vô phế kia, người không biết lớn nhỏ trong mắt không có tôn trưởng kia, khoảnh khắc này dường như toàn thân vương đầy sự mất đi như hoa rụng, sự cô độc như lẻ loi nơi hoang vu không một bóng người.

Hắn nói khẽ với Anh Ti: “Đi thôi, chuyến này không uổng, cô rút cuộc tìm được nhược điểm của người này rồi.”

Song tháng ngày an ổn sắp sửa kết thúc rồi.

Vài ngày sau, tin khẩn sáu trăm dặm, sứ đội đưa dâu của Bắc Thục và Yên Kỳ bị tập kích ở cảnh nội Tây Nhung, thương vong hơn một nửa.

Không ai biết buổi tối hôm nhận được tin khẩn sáu trăm dặm Trịnh Việt đã nói gì với Nhiễm Thanh Hoàn, ngày hôm sau gã thanh niên như truyền kỳ này chính thức ra sân khấu, Cẩm Dương vương bác bỏ ý kiến của mọi người, gã thành quốc tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Yên Kỳ.

Năm đại thượng tướng Yên Kỳ ngoại trừ Tề Linh Khanh có ba công khai đứng ra ủng hộ Nhiễm Thanh Hoàn, mà người đầu thì trước sau như một không lên tiếng, kết quả này hơi ngoài dự tính của Nhiễm Thanh Hoàn, Phương Nhược Ly và Doãn Ngọc Anh không cần phải nói, nhưng lạ lùng là Dư Triệt chưa từng gặp mặt cũng tỏ rõ thái độ, nho tướng Mạc Thuần Hoa xưa nay không có giao tình gì thì vẫn làm người hiền lành, theo số đông.

Trong trận chiến Kinh Châu, kỳ thực Nhiễm Thanh Hoàn đã lập uy danh không nhỏ trong quân, chuyện diễn ra trên đường rất lâu sau đó vẫn còn được truyền nhau, mặc dù đã bị thổi phồng sai toét hết – chủ yếu là trong triều, cho dù một mặt có Trịnh Việt làm chỗ dựa, một mặt có Thái phó Lan Tử Vũ ủng hộ, nhưng bản thân gã thật sự hơi trẻ quá, mà vị trí này lại thật sự hơi cao quá.

Nhiễm Thanh Hoàn tự tin mình không có vấn đề lịch sử di lưu, vậy thì kỳ thực oai phủ đầu những người đó có thể làm cũng chỉ vài loại như thế, gã suy nghĩ một chút, quyết định không nhiều lời, trực tiếp đi tìm Trịnh Việt, tại thế giới này mình chưa hình thành thế lực gì, vậy phải làm thế nào đây?

– Tìm kẻ đầu têu Trịnh Việt mà đòi!

“Ta nói Trịnh...” Nhiễm Thanh Hoàn nghênh ngang đi vào hoa viên vương phủ của Trịnh Việt, nghe nói con sói này đang uống trà ở đây, còn tưởng hấn tranh thủ lúc rồi rãi chạy đi thả lỏng, ai biết người ta đang nghe cửu thái phi cũng chính là tỷ tỷ trên trời rơi xuống của gã dạy bảo. Gã ghen lại giữa chừng, đau cả phổi, chỉ đành lúng túng cười ngu, “Ồ, Vương gia, thái, hai vị tiếp tục trò chuyện đi, ta... ơ vi thần đi nhầm chỗ thôi.”

Trịnh Việt ấu niên tang mẹ, thiếu niên đã bị tiên vương giao cho cửu vương phi hơn hấn không đến mười tuổi dạy, bản thân Chu Khả Tình không có con cái, rất tận tâm tận lực với hấn. Một số phi tử khác không phải mất sớm thì là thành vật hi sinh trong lúc đoạt đích, thành thử bây giờ khắp Yên Kỳ bối phận cao hơn Trịnh Việt chỉ còn một vị như thế.

“Thanh Hoàn,” Chu Khả Tình gọi gã lại, “Đến đây.”

Nhiễm Thanh Hoàn đành phải bắt chập khó khăn đi tới, tỷ tỷ này rất bảo thủ, chỉ thiếu bảo gã “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói, phi lễ chó động”, gã luôn cảm thấy, ở nơi dân phong thoáng như Yên Kỳ, có một nữ tử cổ hủ như vậy cũng chẳng dễ dàng gì.

Kỳ thực trời đất chứng giám, Chu Khả Tình không cổ hủ một chút nào, cho dù người ta thoáng hơn, cũng không có đạo lý thần tử mở miệng gọi thẳng tọc danh của Vương gia phải không?

Trịnh Việt xấu xa giằn giặt khóe môi, cúi đầu hớp một ngụm trà, nhìn trộm Nhiễm Thanh Hoàn bị tỷ tỷ không dám đắc tội này “ngôn từ chân thành” cần nhả suốt một canh giờ, nói từ lễ quân thần đến cuộc sống ở nhà, từ gã không nên tùy tiện gọi thẳng tọc danh của Trịnh Việt đến gã ngay cả một gia đình cũng không tìm hiểu nhiên là không có thành ý an cư, khiến đầu Nhiễm Thanh Hoàn căng lên gấp đôi, cuối cùng Chu Khả Tình nói một câu: “Được rồi, cũng không còn sớm, người tìm Vương gia hấn là có chính sự, bản cung không quấy rầy thêm nữa.”

Đại xá thiên hạ rồi.

“Có tỷ như thế, còn cầu gì hơn.” Trịnh Việt thở dài nói.

“Cút!” Nhiễm Thanh Hoàn nói như thế.

Trịnh Việt cười tít mắt nhìn gã, thần sắc phức tạp, không rõ là vui hay giận: “Dối mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình người dám nói chuyện với ta như vậy.” Trước mặt Nhiễm Thanh Hoàn từ đó đến giờ hấn luôn tự xưng “ta”, đây vốn là vinh diệu lớn lao, song Nhiễm Thanh Hoàn căn bản không cảm kích, chính trị gia



cáo già như Cẩm Dương vương, vì mục đích bản thân cái gì cũng chịu làm, ở đây hạ mình nói tiếng “ta” lại có đáng gì?

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết hai việc, một là, không thể chiều người ta, và một là, chỉ cần người có đủ lợi thế, là có thể đủ vô lương tâm...

“Tìm ta có việc gì?”

Nhiệm Thanh Hoàn lấy trong lòng ra một tờ giấy đưa hẳn: “Thóp của mấy người này.”

Trịnh Việt nhận lấy xem qua không khỏi dở khóc dở cười: “Thanh Hoàn, người là người có sáng ý nhất mà ta từng gặp, mấy người này là trọng thần của Yên Kỳ ta, người chạy đến chỗ ta đòi thóp của họ? Đúng là chưa thấy bao giờ.”

“Có hay không?” Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hẳn.

“Có thì thế nào, không có thì thế nào?”

“Nếu như có, mấy vị này tuổi không nhỏ, không có công lao cũng có khổ lao, trên tay Vương gia ngài có thứ nguy hiểm như vậy, không bằng để thần thay mặt đưa đến tay họ, vừa có thể cho họ tự xét lại, vừa tránh nửa đêm canh ba có quỷ gõ cửa phá giấc ngủ các vị đại nhân phải không? Nếu không có-” Gã phất tay áo đứng dậy, cung kính vái, “Vi thần là kẻ học sau, tài sơ học thiển, không dám nhận trách nhiệm lớn lao này, mong Vương gia thu lại lệnh đã ban.”

Trịnh Việt trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên bật cười “Xì” một tiếng: “Nắm chắc ta bây giờ không có biện pháp gì với người.” Phủi phủi chân mình đứng dậy, “Đi theo ta.”

Nhiệm Thanh Hoàn làm bộ cúi đầu khom lưng đi theo, híp mắt lại – Trịnh Việt người này thiếu phế thiếu can thiếu đạo đức nhưng không thiếu đầu óc, che giấu rất tốt không chế dục quá mạnh, người làm việc dưới tay đã sớm bị hắn âm thầm tra hết gốc gác, hắn còn cực kỳ giỏi thuật cân bằng, những mảnh nhỏ này đều là hắn phòng hờ vạn nhất tương lai cần dùng.

Không bao lâu sau, mấy lão thần Yên Kỳ vốn cực không phục lại thống nhất ủng hộ Nhiệm Thanh Hoàn.

Quốc tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Yên Kỳ, toàn thắng.

Sau đó, mừng tám tháng Tư năm Hòa Lạc thứ nhất, chính là khi hương hoa ngào ngạt, Vũ Lâm vương Lữ Diên Niên của Hồng Châu nắm giữ chứng cứ phạm tội của bát vương Nam Thục khi phạt kinh thông đồng với gian thần Thượng Hoa, phát binh Nam Thục, chính lý do không nhìn cũng thừa biết là nhảm nhí này đã mở ra cục diện hỗn chiến của Cửu Châu, không lâu sau đoàn đưa đón dâu của Cẩm Dương vương phi tương lai bị tập kích ở cảnh nội Tây Nhung, tình hình giữa Yên Kỳ và Tây Nhung hết sức căng thẳng.

Cái tên Thích Tuyết Vận cứ thế xuất hiện trước mặt mọi người, là một lý do phát binh công khai – Cẩm Dương vương xung quan nhất nộ vi hồng nhan.

Các lời trêu cợt phía trên, là từ vài câu trêu đùa trước khi Nhiệm Thanh Hoàn gặp Thích Tuyết Vận. Song trong bình luận của hậu nhân, có một bài từ khiến người ta nghĩ đến cuộc đời Thích Tuyết Vận, cảm thấy không thể thích hợp hơn-

Tương kiến hoan

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông.

Vô nại triều lai hàn vũ văn lai phong.

Yên chi lệ, tương lưu túy, kỷ thời trùng?

Tự thị nhân sinh trường hận, thủy trường đông.

(Tương kiến hoan – Lý Dục)

Đây cũng là người mà cuộc đời này Nhiệm Thanh Hoàn mắc nợ nhiều nhất.

Nữ tử nuôi trong khuê phòng không gặp ai, lo lắng bước lên con đường tương lai chưa biết, song trời cao vẫn ưu đãi nàng, nàng sắp có một trạng phu trẻ tuổi và anh tuấn vô cùng, sắp vào ở trong Cẩm Dương

vương cung rộng lớn nhất nửa giang sơn phía nam, trở thành đối tượng ngàn vạn người đổ kị. Nàng có thể kỳ vọng, sau khi tránh thoát một vụ ám toán có dự mưu, nàng đã đến Cẩm Dương an toàn, tuy rằng không gặp mặt Vương gia thanh niên, nhưng mọi người đều bảo rằng trượng phu đã phát động một cuộc chinh chiến vì nàng.

Tiếc thay đã được xưng là hồng nhan, thì làm sao không nghĩ đến hồng nhan phần đa bạc mệnh kia chứ?

Mỗi người đều tin rằng, người bạc mệnh sẽ không là mình, những sứt sịt đó đều là âm thanh trong ngoài các câu chuyện, chẳng liên quan đến mình.

### 13. Chương 13: Nửa Đêm Nghe Người

Khi Thích Tuyết Vận đến Cẩm Dương, nàng cơ hồ đi suốt qua Trịnh Việt dẫn bốn mươi vạn binh tấn công Tây Nhung, quan viên lưu thủ tiếp đãi vương hậu tương lai dưới sự chủ trì của cửu thái phi Chu Khả Tĩnh.

Là một người rất nhiều đất diễn, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy nhức đầu vô cùng. Ngoại trừ xóa đi đánh giá kính sợ lẫn hiếu kỳ đủ hết của Thích Tuyết Vận đối với mình, gã thật sự sâu não hết sức khi bị kẹp giữa Lan Tử Vũ với Chu Khả Tĩnh. Cuối cùng thì gã đã biết tại sao Trịnh Việt cố hết sức không vào góp vui trong tình huống hai người đó đồng thời xuất hiện, nhiệm vụ ép người ta lên Lương Sơn này bây giờ quang vinh mà gian khổ giao lại cho gã, dưới sự tính toán của gã, Cẩm Dương vương đã đến nơi ấy...

Đây là tự làm bậy không thể sống.

Thích Tuyết Vận khá căng thẳng, cửu thái phi nghe nói hiền lương ôn nhu thái độ không mặn không nhạt, khóe mắt đuôi mày đều lạnh lẽo, tuy rằng lễ nghi chu toàn, tiến thoái thích đáng, song vô luận thế nào cũng không thân cận nổi. Thái phó Lan Tử Vũ thì mặt không biểu cảm, đối với nàng chỉ có cung kính mà không có tiếp nhận, Thích Tuyết Vận bắt đầu âm thầm tự xét lại phải chăng mình đã thất nghi, bầu không khí đầy áp lực khiến nàng muốn chạy trốn.

Cái tên Nhiễm Thanh Hoàn khi còn ở Bắc Thục nàng đã từng nghe nói, vẫn cho đó là một kiêu hùng ưng lang mặt mũi dữ tợn, trong lòng có kính có sợ, nhưng ai ngờ lại là một mỹ thiếu niên bừng sáng, trên mặt luôn là nụ cười mỉm xin lỗi đầy bất đắc dĩ.

Tiểu vương phi tương lai của Cẩm Dương vương đã bị đám người này dọa toát mồ hôi.

Dạ yến mới bắt đầu, Nhiễm Thanh Hoàn đã viện cớ thân thể không khỏe chuẩn đến đại doanh Cẩm Dương. Sau đó gã mới nhớ mình đến không đúng lúc, Doãn Ngọc Anh đã bị phái đi trấn thủ Liễu Thành, Phương Nhược Ly hôm nay không dám sơ suất, đích thân dẫn người đi tuần thành, Tề Linh Khanh thì lâm li gần chết, phản ứng với người ta bình thường chỉ có mặt lạnh, gặt đầu lắc đầu, trên thế nào cũng không chịu nói nhiều vài chữ, thành thử quân doanh rộng lớn cũng trở nên chán ngắt.

Nhiễm Thanh Hoàn loang quanh khắp nơi không mục đích, nhìn các tướng sĩ lưu thủ không phải trực hiềm được thả lỏng chốc lát, ngồi quanh đồng lửa, từng nhóm mặt mày tươi roi rói. Gã đứng trong bóng đêm, bỗng nhiên tịch liêu – khi chuyên tâm làm việc gì suốt ngày suốt đêm, người sẽ không rảnh để tịch liêu, thỉnh thoảng nhàn nhả ngược lại không biết phải làm sao.

Chính là mùa hoa rơi người cô độc, mưa nhỏ én bay đôi. Hễ nói đến tịch tịch là lại quy cho văn nhân tao khách làm trò, thế nhưng cảm giác tê nhạt mù mờ trong lòng không lừa được ai, nếu không tại sao đêm đẹp như thế mà gã lại chuẩn khỏi dạ yến linh đình, trốn trong bóng tối, chấp mê thứ ánh sáng le lói phương xa?

Luôn có một số câu hỏi sẽ liên tục bị lảng tránh, giống như Anh Ti vậy, hơn hai mươi năm qua thủy chung bùng tai bịt mắt, tin vào người chỉ tồn tại trong suy tưởng của bản thân, mình trên thế giới này không hề là không chút vướng bận, chỉ có như thế mới có chứng cứ nói rằng, ta đang sống, đây là thế giới của ta.

Bỗng nhiên một tràng tiếng binh khí va chạm thu hút sự chú ý của Nhiễm Thanh Hoàn, nhớ lại các cuộc tán gẫu đầu vô với các tướng sĩ trên đường đi Kinh Châu, gã không khỏi mỉm cười, không biết lúc này lại

là ai ngứa tay so chiêu với đồng bạn.

Lén đi tới trèo lên cây, nhìn kỹ mới biết, không phải đấu võ luận bàn, mà là một người lính trông vẻ như tiểu đầu lĩnh đang chỉ dạy võ nghệ cho số còn lại. Người nọ vóc dáng thấp bé, mặt mũi xấu xí, thuộc về loại hạt bụi rơi vào đám đông không tìm nổi, thần sắc lại có đại khí凛冽. Họ luyện một lúc, Nhiễm Thanh Hoàn là người ngoài cuộc tỉnh táo, tiểu đầu lĩnh kia tựa hồ luôn có thể sắc bén chỉ ra chỗ thiếu sót của mọi người, gã nhú mày – người này không đơn giản, hẳn là ai?

Qua một lúc lâu, mọi người đều luyện mệt rồi, liền cất binh khí ngồi tùm lại tán dóc, tiểu đầu lĩnh chỉ ngồi ở một bên cười, không nói nhiều, kết quả không biết làm sao mà có một tướng sĩ nói đến chuyện tân vương phi, chính là đoạn đối thoại này giữ lại Nhiễm Thanh Hoàn đã sắp đi, cũng thành toàn cho một danh tướng cất tiếng gáy ai nấy đều kinh ngạc.

Tướng sĩ Giáp: “Dạ yển hôm nay sợ là bây giờ cũng chưa kết thúc, nghe nói thái phi thái phó và Thừa tướng đều ra cổng thành đón, phô trương ghê lắm.”

Tướng sĩ Ất nói: “Người cũng không nhìn xem là ai cưới vợ.”

Tướng sĩ Giáp trình trọng nói: “Cũng không biết vương phi này là tiên nữ gì hạ phàm, có người nói là mỹ nữ đệ nhất Cửu Châu, ta thì không có ý kiến gì, chỉ mong có thể trông thấy một lần, mai sau cũng có chuyện để mà nói.”

“Tiên nữ hạ phàm cái gì, người không sợ tẩu tử nghĩ nhiều à?”

“Các người xéo đi!”

“Ôi chà, ta cũng nghe nói về vương phi này rồi, xinh đẹp lắm, nhìn thấy là không phân được đông tây nam bắc đâu nữa! Chứ không các người nói xem, Vương gia ta đại mỹ nhân tiểu mỹ nhân xinh đẹp nào mà chưa gặp, sao có thể mê đến thần hồn điên đảo chứ!”

Tiểu đầu lĩnh vẫn không nói gì lúc này chậm chậm xen vào một câu: “Gì mà đã mê đến thần hồn điên đảo, vương phi chưa đến Vương gia đã xuất chinh rồi, còn chưa gặp mặt đâu.”

“Làm sao người biết chưa gặp? Nói không chừng thoáng thấy từ xa trên đại điển nào, khiến Vương gia nhớ mãi đến ngày hôm nay. Chứ chưa gặp làm sao Vương gia có thể cưới? Lý đầu à, không phải huynh đệ nói người, người không luyện võ thì cắm mặt vào đọc sách, chẳng biết gì về phong tình, tương lai ai gả cho người mới gọi là xui xẻo!”

“Nói vậy bực gì thế.” Tiểu đầu lĩnh cười, không tiếp tục chủ đề chán ngắt này với đám lính thô lỗ nữa, “Vương gia không phải loại người như vậy, lần này Tây chinh, kỳ thực còn chưa nói chắc được chuyện gì đang diễn ra. Nếu không người suy sâu tính kỹ như Vương gia, làm sao có thể chỉ để lại ba nghìn người ở Cẩm Dương?”

Nhiễm Thanh Hoàn nghe thế hơi giật mình, bước chân vốn hờ hững muốn rời khỏi lập tức dừng lại.

“Vương gia đi chẳng phải còn để lại tướng gia ư? Đầu nhi à, người chưa từng nghe nói tướng gia kia là thần tiên hạ phàm sao, có ý, Cẩm Dương không để lại một người cũng được!”

Nhiễm Thanh Hoàn trợn mắt, mấy phiên bản quá lố về chuyện Kinh Châu truyền ra bản thân gã cũng có nghe nói rồi, thậm chí còn nói gã đẳng vân giá vũ ba đầu sáu tay cơ.

Tiểu đầu lĩnh cúi xuống cười cười không nói gì nữa, đề tài nhanh chóng dời đi.

Hắn tên Lý Dã, làm tiểu thống lĩnh tép riu trong đại doanh Cẩm Dương, cấp bậc hạ sĩ. Hắn trời sinh có thần lực, từng một mình đánh cả sơn trại thổ phỉ chỉ với một thanh trường kích, sau đó chăm chỉ học tập, cũng có thể nói là thuộc lâu binh thư, lần này đến đầu nhập Yên Kỳ, nguyên cũng muốn tạo dựng thành tựu lớn.

Không phải hắn chưa từng oán trách, đối với Nhiễm Thanh Hoàn cơ hồ một đêm thành danh thân đăng tướng vị kia ít nhiều cũng không phục, chỉ là xuất thân tốt, vừa vận có cơ hội lĩnh binh thôi, chứ nếu thật sự ngồi trước bản đồ tác chiến mà chỉ, ai thua ai còn chưa biết được. Nhưng qua thời gian dài hắn cũng đã bình thường trở lại. Từ xưa đến nay, kẻ có tài mà không gặp thời nhiều vô kể, Lý Dã hẳn chẳng qua là một

trong số đó, hưởng hồ những ngày qua lơ mờ đoán được một số hành động của Nhiễm Thanh Hoàn, trong lòng cũng khâm phục không ít.

Nhưng vô luận thế nào, hần luôn tin rằng, ông trời sẽ không để vàng vô duyên vô cớ bị chôn vùi.

Đêm nay, bởi vì Cẩm Dương nghênh đón vương phi tương lai, các tướng sĩ có cơ hội nghỉ ngơi, hần cùng một đám người thao luyện một hồi, lại ngồi tán phét một chút, sắc trời đã rất muộn, mọi người tan đi nghỉ ngơi. Lý Dã quay về lều, đang định vào thì bỗng nhiên giật mình, thần kinh thả lỏng chợt căng lên, quát khê một tiếng: “Ai?”

Một trận gió dữ kéo tới, người ra tay không nhìn ra thân thủ cao cỡ nào, chiêu thức lại quỷ dị kinh người, không thể nói tới khí thế, song dứt khoát nhanh nhẹn, giống như một sát thủ dạn dày kinh nghiệm. Thế nhưng... hần hơi lấy làm lạ, trong tiếng gió sắc bén không có sát khí. Qua bao phen chém giết trên chiến trường, cảm giác trong lúc sinh tử này từ lâu đã nhạy bén như dã thú, ý nghĩ chợt lóe lên, Lý Dã không nhúc nhích, đối với sự vật chưa biết nên lấy bất biến ứng vạn biến, hướng chỉ người kia còn chưa có ác ý.

Quả nhiên, người tập kích “Ồ” một tiếng, hàn quang sượt qua cổ Lý Dã, chớp mắt chiếu da hần ra màu xanh trắng quỷ dị, người nọ cầm tiểu đao chưa đầy một tấc, đao lướt qua, người cũng lướt qua, một giọng nói trong trẻo hơi nghi hoặc vang lên: “Sao người không tránh?”

Lý Dã quay đầu lại, mặc dù bốn bề tối om, không thấy rõ cách ăn mặc, nhưng quả thật là quan bào vân cẩm không thể nghi ngờ, hần không ai mặc quan bào đêm hôm đi làm thích khách chứ? Hần cung kính nói: “Tại hạ đường đột, không biết vị đại nhân này có ý gì?”

Người tới híp mắt bật cười: “Nhân lực tốt đấy, vừa rồi sao người không né?”

Không thấy rõ hoa văn trên áo bào của người kia, Lý Dã nghi hoặc trong lòng, nhưng không nói ra miệng, chỉ đành định thần lại: “Đao phong của đại nhân tuy ác, song không có sát ý, nếu ta né, chắc hẳn đại nhân còn có hậu chiêu, động không bằng tĩnh.”

“Hay!” Người đánh lén không thành công lại còn rất vui, “Hay cho động không bằng tĩnh, sao, không mời ta vào ngồi à?”

Lý Dã vội làm động tác mời: “Mời đại nhân.”

Đột dèn lên, Lý Dã mới thấy rõ vị đại nhân lạ lùng này – gấm hoa thêu hạc thượng hạng, hần giật mình, đây là lễ phục quốc tướng – người nhàn chán này chính là Nhiễm Thanh Hoàn, vừa rồi nghe tiểu thống lĩnh này nói một phen, sự hiếu kỳ trong lòng trỗi lên như tàu lượn siêu tốc, không thiếu được phải đến thăm dò.

“Mặt tướng không biết là tướng gia, có chỗ thất lễ, mong ngài thứ tội.” Lý Dã hơi lấy làm lạ, đêm hôm khuya khoắt, vị đại nhân này không phải nên chủ trì dạ yến của vương phi à, sao lại đột nhiên thần không biết quỷ không hay chui vào đại doanh? Hần âm thầm đánh giá người này, ngay ánh nhìn đầu tiên đã cảm thấy đẹp, nhất là ở trong quân, cực ít thấy nam tử thanh tú đẹp dễ như thế, người này nên là nhân vật cầm sách nhật hoa, xuất hiện ở đây có cảm giác rất không hợp; ánh nhìn thứ hai lại nhận ra sự sắc bén giấu không sâu dưới cử chỉ không để ý thậm chí hơi lỏng lẻo, ánh sáng thỉnh thoảng chảy qua trong mắt, lạnh lẽo bức người như danh kiếm luyện thành trong lửa mạnh vậy.

“Dạ yến ngộp quá, ta trốn ra giữa chừng, đến đại doanh đi dạo, ai ngờ nhìn thấy các người luyện tập – Đùng quá câu nệ, ngồi đi, đúng rồi, người là...”

“Mặt tướng Lý Dã.”

Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, quả nhiên là cái tên rất bình thường: “Nơi đây không như triều đình, chúng ta gọi nhau bằng tên là được rồi.” Yên Kỳ quả nhiên là một nơi tàng long ngọa hổ, một hạ sĩ con con lại là người khôn ngoan, “Ban nãy ta nghe người nói đến chuyện Vương gia xuất chinh, tựa hồ có kiến giải khác? Đặc biệt đến để lĩnh giáo.”

“Mặt tướng không dám xuyên tạc thượng ý.”

“Không sao, chỉ là tán gẫu thôi,” Nhiễm Thanh Hoàn không từ bỏ, “Người cảm thấy, Vương gia vì chuyện vương phi gặp nạn mà Tây chinh chỉ là cái cớ?”

Xem ra không nói chút gì đó, chắc chắn vị tướng gia này sẽ không bỏ qua. Nhưng mà – có lẽ đây cũng là một cơ hội, Lý Dã quyết định thử xem, dù sao vận may thuận miệng tán dóc có thể bị quốc tướng tình cờ nghe thấy và truy hỏi, không phải ai cũng gặp được. Điều chỉnh cảm xúc một chút, Lý Dã quan sát thần sắc Nhiễm Thanh Hoàn, cẩn thận mở miệng: “Mặt tướng cho rằng, không chỉ vương phi là cái cớ, nói không chừng lần Tây chinh này cũng là một cái cớ lớn hơn.”

“Sao ngươi lại nói thế?” Đôi mắt Nhiễm Thanh Hoàn sáng rực đến dọa người, nhìn chằm chằm Lý Dã.

“Đầu tiên, theo mặt tướng nghe nói, Vương gia chăm lo việc nước, tuyệt không phải chưa gặp hồng phần giai nhân bao giờ, kẻ chìm đắm trong nhan sắc quyết sẽ không hưng sư động chúng như thế vì một nữ tử chưa từng gặp mặt, nếu không tại sao Vương gia ngay cả mặt vương phi tương lai cũng chưa gặp một lần, đã vội vàng xuất chinh?”

“Nếu không phải vì mỹ nhân mà là vì thể diện Yên Kỳ ta thì sao? Ngươi có nghĩ tới phản ứng của Bắc Thục hay không, nếu không làm thế, chúng ta phải ăn nói làm sao với Thích vương gia? Mang danh minh hữu này, lại bảo chúng ta tự xử như thế nào?”

Lý Dã không hề để ý giọng điệu gã hùng hổ dọa người, thông thả nói: “Sứ đội bị cướp ở Tây Nhung, vô luận thế nào Tây Nhung đều phải gánh trách nhiệm, còn phải đối mặt với chèn ép của hai nước láng giềng, mặt tướng tin rằng Phương Tê công Tây Nhung còn chưa ngu đến mức ôm đá đập chân mình, mà ăn nói với Bắc Thục, tướng gia chắc chắn rõ hơn, cũng tuyệt không nhất định phải là bốn mươi vạn đại quân và Vương gia thân chinh.”

“Nói tiếp đi.”

Lý Dã nói “Vâng”, tiếp tục: “Tây Nhung giáp giới với Yên Kỳ ta lẫn Bắc Thục, nếu chúng ta công hạ Tây Nhung, sẽ đến biên giới Bắc Thục, Thích vương gia Bắc Thục tuy là minh hữu cũng sẽ lo lắng, đến lúc đó Yên Kỳ cây to đón gió, rất có thể lập tức sẽ có địch thủ chính diện, nếu bị người ta nhận ra mối quan hệ này rắp tâm ly gián, để Bắc Thục đâm sau lưng chúng ta một đao, thì thế cục sẽ rất không hay. Huống hồ Tây Nhung nằm giữa hai nước chúng ta, tạm thời không dám có động tác gì, nếu ta là Vương gia, nhất định sẽ không động tới nó trước.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hẩn tán thưởng, phân tích sắc bén và sự nhìn xa trông rộng của Lý Dã đối với thời cuộc khiến gã bất ngờ: “Vậy theo ý kiến của ngươi, Vương gia làm như thế mục đích là gì?”

Lý Dã thở dài: “Thứ cho mặt tướng ngu muội, vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng chỉ sợ cùng nguyên nhân với việc Vương gia để tướng gia ở lại Cẩm Dương.”

Có giấu giếm, người này vẫn rất cẩn thận: “Nguyên nhân gì?”

“Tướng gia nhất định có chuyện khác phải phối hợp với Vương gia, mặt tướng tin rằng, cho dù Cẩm Dương để người lại thủ, người đó cũng tuyệt đối không phải là tướng gia,” Lý Dã dừng một chút, “Bởi vì tướng gia là một cây thương, không phải một tấm thuẫn.”

Nhiễm Thanh Hoàn ngó người, lập tức cười to ra tiếng: “Hay cho Lý Dã, lại bị ngươi đoán ra tám chín phần mười, thứ cho ta mắt kém, để ngươi có tài mà không cửa báo quốc, nếu như ngươi có ý,” Gã lấy một cây quạt xếp cất trong lòng đưa Lý Dã, “Đưa cho Tề tướng quân của các ngươi, bảo với hắn là ta muốn ngươi, kêu hắn giờ Mùi ngày mai dẫn ngươi đến chỗ Diêu đại nhân thẩm tra thân phận – đây cũng là lệ thường, Vương gia nhà ngươi rất đa nghi – sau đó tìm ta.”

Nhiễm Thanh Hoàn đi nhanh như đến, hết thấy đều như một giấc mơ, nếu không có cây quạt trên tay và vị thanh như tuyết mới rơi thiếu niên để lại trong lều, Lý Dã cơ hồ cho rằng đây chỉ là một giấc mộng hoàng lương.

Không phải hẩn cố ý giấu giếm, quan viên mới bắt đầu nhậm chức hoặc là đặc biệt đề bạt đều phải qua một cơ cấu đặc thù của Yên Kỳ xét duyệt, chính là ty lễ do Diêu đại nhân Diêu Cảnh Nguyên mà Nhiễm Thanh Hoàn nói phụ trách, nếu hẩn có vấn đề, tuyệt đối không qua được cửa lão đầu tử thành tinh đó, chỉ là vừa rồi đối mặt với người kia, hẩn bỗng nhiên không có tự tin nói ra suy đoán của bản thân.

Vốn cho rằng Nam Thục và Hồng Châu sắp giao chiến, Vương gia sẽ mượn danh Tây chinh để có động tác, nhưng sau khi gặp được Nhiễm Thanh Hoàn, trực giác bảo rằng sự tình tuyệt đối không chỉ như thế.

## 14. Chương 14: Khôn Thú Chi Đấu

Lương Trường Minh đứng một mình trên đầu thành, dưới thành quân vây kín.

Quả thật là hấn chuẩn bị không kịp, người Lĩnh Đông như u linh đột nhiên chui ra, bức thẳng đến dưới thành Tây Thú. Đây là cửa nam trọng địa của Cẩm Dương, một khi có sơ suất thì Cẩm Dương sẽ nguy to. Tướng địch là Mục Cung em ruột Cố Kinh công Mục Ôn, lại có “Kim Can Thương” Hoa Di dẫn đường, “Tam Nhân tiên sinh” Thường Thư Yến làm mưu sĩ. Không lâu trước quân Lĩnh Đông từng tập kích Liễu Thành, nào ngờ lại yếu như xưa, bị Doãn Ngọc Anh giết tan tác, rõ ràng chỉ có hai vạn người, lúc ấy đại quân Cẩm Dương còn chưa rời đi, ai ngờ hiện giờ đột nhiên chui ra mười lăm vạn đại quân, vậy mà là kế dương đông kích tây.

Lương Trường Minh ứng đối không kịp, chỉ đành tạm thời treo cao lá cờ miễn chiến, vất óc tìm đối sách. Vấn đề là, làm sao người Lĩnh Đông biết trước chuyện Vương gia Tây chinh để lập kế hoạch này? Chẳng lẽ chuyện vương phi bị tập kích ở Tây Nhung là do họ làm? Thiết nghĩ người Tây Nhung sẽ không giả trò gì trên địa bàn mình, xem ra là bị giả họa thật rồi, hình như chiêu này tên là – điệu hổ ly sơn.

Tính thăm trong đầu, tin tức đã phái đi, nếu không có gì bất ngờ thì bốn ngày là đến Cẩm Dương, đi lại ít nhất cũng phải bảy tám ngày, lương thảo hiện có trong thành chẳng biết có đủ cầm cự không, cho dù cầm cự được, chẳng biết người Lĩnh Đông có công thành hay không. Vả lại Cẩm Dương chỉ có tướng quân Tề Linh Khanh lưu thủ, tuy rằng tướng gia cũng có mặt, nhưng đầu y là đại la thần tiên hạ phàm, y lại có thể nghiền mấy cây đinh? Cẩm Dương không thể không có ai thủ quan, dù có thể cầm cự đến khi viện quân tới, rốt cuộc viện binh tới được bao nhiêu, thật sự quá khó khăn.

Có lẽ đây là lần nguy cơ lớn nhất Cẩm Dương phải trải qua tính đến hiện tại-

Chính lúc này, phó tướng Nguyên Bình vào lều báo cáo lương thảo của Cẩm Dương đã đến, Lương Trường Minh giật mình: “Tin tức mới bí mật đi, sao đã đến nhanh thế?”

Nguyên Bình nhún vai: “Không biết, người áp vận cầm lệnh bài của tướng gia, là một khuôn mặt lạ.”

Lương Trường Minh khá nghi hoặc: “Chỉ có lương thảo? Truyền đến giúp ta.”

Giây lát sau Nguyên Bình dẫn một người vào lều, người này tiến lên thi lễ: “Mặt tướng Lý Dã tham kiến Lương tướng quân.”

Lương Trường Minh vội miễn lễ: “Tướng gia có dặn dò gì không? Viện quân bao giờ đến? Thống lĩnh đưa đến đây bao nhiêu lương thảo?”

Lý Dã nói: “Tướng gia nói, chờ tin tức vừa đến Cẩm Dương thì đại quân sẽ lập tức khởi hành, xin tướng quân đừng sốt ruột, nhất thiết không thể sơ suất ngênh địch. Lương thảo lần này đủ cho đại quân dùng.”

Lương Trường Minh không hiểu: “Tướng gia đã sớm liệu được người Lĩnh Đông đánh lén, tại sao không sớm phái viện quân? Có phải Cẩm Dương thiếu thốn binh lực không?”

Lý Dã cười cười, người này nhỏ con, tướng mạo xấu xí, nụ cười lại đầy bình tĩnh: “Tướng quân không cần lo lắng, Nhiễm tướng gia tự có an bài, chỉ cần tướng quân đóng cổng không ra, nếu không có biến cố gì, trong vòng một tháng có thể hạ Ngũ Thành Lĩnh Đông.”

Lương Trường Minh đương nhiên biết Nhiễm Thanh Hoàn sẽ không vọng ngôn, nhưng cũng không khỏi lo lắng, Vương gia Tây chinh, nội phòng Cẩm Dương hiện đang trống, dù cho gã lợi hại hơn, làm sao giải nguy cho Tây Thú? Càng đừng nói đến trong vòng một tháng hạ Ngũ Thành Lĩnh Đông. Thế nhưng hấn cũng không thể làm gì, chỉ đành chẳng nói một lời, sai Lý Dã trở về phục mệnh.

Hấn bên này đóng chặt cổng thành mấy ngày không chiến, Hoa Di bắt đầu sốt ruột: “Không bằng chúng ta phái tử sĩ tinh binh đến dạ tập, hạ luôn Tây Thú cho rồi.”

“Tam Nhân tiên sinh” Thường Thư Yến mỉm cười, chòm râu dê trên cằm rung rung theo: “Chuyện Hoa tướng quân nói không thể thực hiện được đâu. Tây Thú địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, là nơi một người

giữ quan vạn người không phá nổi, nếu ngành công, tổn binh hao tướng tất không thể thiếu; lại thêm Trịnh Việt Tây chinh, nội phòng Cẩm Dương nhất định đang trống, Tây Thú là cửa nam của Cẩm Dương, nơi này không phải là nhỏ, nếu gặp nguy, Nhiễm Thanh Hoàn nhất định sẽ đích thân dẫn binh tới cứu. Theo ta thấy, binh lực Nhiễm Thanh Hoàn dùng được không vượt qua năm ngàn, trong lúc gấp gáp cũng chỉ có thể dùng không thành kế, Đại soái chỉ cần đợi hấn tiến vào Tây Thú, là có thể vây thành, chờ trong thành hết sạch lương thảo, là hạ được không phí một binh một tốt, còn bắt được Nhiễm Thanh Hoàn, trừ một mối họa lớn cho chủ công.”

Hoa Di trừng mắt nhìn hấn một cái, không lên tiếng, Mục Cung nhú mày: “Nhiễm Thanh Hoàn gian trá, sợ không dễ dàng.”

Thường Thư Yên cười ha ha: “Làm sao Đại soái phải sợ hãi một kẻ miệng còn hôi sữa như vậy, dù hấn ta ba đầu sáu tay, không binh để điều, không tướng để khiển, thì làm được gì? Các loại đồn đãi bịa đặt chỉ toàn phóng đại lên, vài trò khôn vặt chẳng lẽ còn có thể địch lại thiên quân vạn mã?”

Mục Cung nghĩ nghĩ: “Nếu thật là như thế... thôi, cứ theo tiên sinh vậy.”

Không bao lâu, người Linh Đông quả nhiên chờ được tin tức viện quân phía Cẩm Dương. Thám tử đến báo rằng quân Yên Kỳ đã đến nơi cách Tây Thú khoảng một trăm dặm, người dẫn đầu nhìn từ xa không nhưng trang, chắc là Nhiễm Thanh Hoàn đích thân tới. Mục Cung vội hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu người?”

Thám tử nói: “Không quá hai ba ngàn.”

Mục Cung không yên tâm, lại hỏi tiếp: “Lương thảo thì sao?”

“Cũng cực kỳ có hạn.”

Thường Thư Yên xen vào: “Quân Yên Kỳ có mang đến thứ gì đặc biệt không?”

Thám báo nghĩ ngợi một thoáng, trả lời: “Có, ta nhìn thấy bọn họ cầm một vật bằng đồng, hai đầu có lỗ, một đầu to một đầu nhỏ, không biết có tác dụng gì.”

Thường Thư Yên cười cười vẻ sáng tỏ: “Đại soái, thuộc hạ từng thấy thứ này rồi, phát ra tiếng từ đầu nhỏ, nghe từ đầu to có thể phóng lên mấy lần, truyền đi trăm dặm. Xem ra Nhiễm Thanh Hoàn cũng chẳng qua như thế mà thôi, muốn giở trò dọa quân ta lui, không bằng chúng ta tương kế tựu kế...” Nhỏ giọng nói gì đó vào tai Mục Cung. Mục Cung mừng rỡ, vội ra lệnh bố trí xuống, Hoa Di với Thường Thư Yên bất hòa, lúc này nhìn hấn đắc ý, bản thân lại không có kiến giải gì cao hơn, đành phải nuốt giận.

Lương Trường Minh đang râu rĩ ngồi trong lều thì có người đến báo Thừa tướng Nhiễm Thanh Hoàn đích thân tới, không khỏi mừng rỡ, vội sai người nghênh đón, kế hoạch bên này cũng nhất nhất thương nghị thỏa đáng-

Hai quân đối đầu, chỉ đợi phán quyết cuối cùng.

Tảng sáng, Mục Cung dẫn binh khiêu chiến dưới thành, Thường Thư Yên cười: “Nhiễm Thanh Hoàn chắc chắn mở cổng thả cầu, cố tạo thanh thế.” Vừa dứt câu, giống như muốn chứng minh lời hấn nói, cầu treo lập tức hạ xuống, một đội nhân mã lao ra, dẫn đầu là Lương Trường Minh. Bốn phía vang lên tiếng hét, như thiên quân vạn mã áp sát, tọa kỵ của Mục Cung giật mình, tướng sĩ thủ hạ đều không khỏi hoảng sợ ra mặt, chỉ có Thường Thư Yên vẻ mặt như thường, cao giọng nói: “Chư vị đừng hoảng, chỉ cần giữ vững trận tuyến, ta trái lại muốn xem trong thành Tây Thú con con này được bao nhiêu binh.”

Qua độ một khắc, quả nhiên, quân Yên Kỳ thanh thế chấn người mà không thấy chúng binh xuất chiến, chỉ có Lương Trường Minh dẫn vài tàn binh ngoài mặt trong yếu khiêu chiến.

Mục Cung hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên là dưới thịnh danh kỳ thực khó bằng, Nhiễm Thanh Hoàn cũng chẳng qua như thế mà thôi – chư tướng nghe lệnh: cùng ta bắt Lương Trường Minh, thưởng trăm lượng, bắt được Nhiễm Thanh Hoàn thưởng ngàn lượng, phong tướng quân. Hôm nay chúng ta sẽ vào thành Tây Thú uống rượu khánh công!”

Theo một tiếng ra lệnh, đại quân lao thẳng đến, chỉ mấy hiệp Lương Trường Minh đã không địch lại, thúc ngựa rút lui, Hoa Di không để hấn đi, cầm đao đuổi theo, Mục Cung quát to một tiếng: “Công thành!”

Mười vạn đại quân hùng dũng xông vào thành Tây Thú. Song đợi đến khi Thường Thư Yến cũng theo chúng tướng vào thành, mới cảm thấy bất thường, quân Yên Kỳ vừa vào thành thì ngay cả nửa cái bóng cũng chẳng thấy đâu, Tây Thú rộng lớn lại như không thành, bốn bề phủ đến từng trận tử khí, quân Lĩnh Đông nhất thời đều ngây ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau.

Đột nhiên, một tiếng đàn đổ xuống, đối lập với không thành khải giáp, có sự quỷ dị không nói nên lời. Thường Thư Yến ngược nhìn lên, trên thành lâu có một người bạch y như tuyết, nơi khoe miệng thoáng nụ cười thương xót, mười ngón không nhanh không chậm khảy dao cầm, tiếng ca truyền ra như gợn sóng: “... Canh na kham, giá cô thanh trụ, đồ quyên bi thiết! Đề đao xuân quy vô tâm xứ, khổ hận phương phi đô hiết, toán lai để nhân gian ly biệt...” Giọng lạnh lạnh trầm thấp, vắn vít quẩn quanh, thoáng như khuyên thành. (Hạ tân lang – Biệt mậu gia thập nhị đệ, Tân Khí Tật)

Trong lòng Thường Thư Yến gióng lên tiếng chuông cảnh báo, hấn cuống cuống nói: “Là kẻ, mau lui lại!”

Lời còn chưa dứt thì cổng thành Tây Thú đã đóng kín, một nhánh quân đội từ bên kia giết ra, người cầm đầu mặc giáp trụ, khuôn mặt lại nho nhã thư sinh, chẳng phải chính là Mạc Thuần Hoa vốn nên Tây chinh với Trịnh Việt ư! Lại một trận tiếng hò hét, quân Lĩnh Đông hoảng sợ quay đầu lại, một đội nhân mã từ trong thành lao ra, phía sau Lương Trường Minh nào còn nửa tàn binh già yếu?! Trịnh Việt ngồi trên lưng ngựa, đầu vào đấy mà cho người vây thành, thần sắc lại còn khá thanh thoi.

“Mã thượng tỳ bà quan tái hắc, canh trường môn, thúy liên từ kim khuyết, khán yển yển, tổng quy thiếp. Tương quân bách chiến thanh danh liệt, hướng hà lương, hồi đầu vạn lí, cổ nhân trường tuyết. Dịch thủy tiêu tiêu tây phong lãnh, mãn tọa y quan tự tuyết, chính trắng sĩ, bi ca vị triệt...” Thường Thư Yến cảm hận ngẩng đầu lên, gặp ánh mắt Nhiễm Thanh Hoàn, ánh mắt gã thần nhiên, trống rỗng vô cảm, giống như những người này hôm nay ở nơi đây, lại không một ai có thể lọt vào mắt gã!

Thường Thư Yến quát lệnh cung tiễn thủ: “Bắn tên! Bắn tên!”

Thấy tên nhọn phóng đến, Nhiễm Thanh Hoàn chỉ khẽ thở dài, thu ánh mắt về, vẫn thong thả khảy đàn: “Đề điều hoàn tri như hứa hận, liêu bất đề thanh lệ trường đề huyết, thù cộng ngã, túy minh nguyệt.” Nhìn thấy sắp đắc thủ, Thường Thư Yến mừng rỡ, lại thấy bên cạnh Nhiễm Thanh Hoàn chợt lao ra một người, tướng mạo xấu xí, cao không hơn năm thước, đứng cạnh mỹ thiếu niên thiên ngậm đề xương trông hết sức buồn cười, thế nhưng không một ai ở đây dám cười, nhân sĩ vô danh kia cầm một thanh trường kích, giống như tùy ý múa may, chặn hết các mũi tên cách Nhiễm Thanh Hoàn ba thước!

Lương Trường Minh thấy rõ, người cầm kích kia chính là Lý Dã ngày ấy bí mật áp tải lương thảo chứ không phải ai khác, nhớ mang máng người này khi nói cười hơi thở thong dong, không ngờ lại là cao nhân! Đợi đến khi hấn định thần lại, thấy Mạc Thuần Hoa đã đối chiến với Mục quân, vội giục ngựa tiến lại, nghênh Hoa Di liều mạng xông lên.

Đánh giáp lá cà!

Vẫn nói “giặc cùng đường chó đuôi”, trước mắt mặc dù Hoa Di chưa phải giặc cùng đường song cũng chẳng khác là mấy. Lĩnh Đông và Yên Kỳ luôn không hợp nhau, Cố Kinh công cơ hồ có thể đoán chắc, Trịnh Việt xử lý xong Tây Nhung, kế tiếp chắc chắn sẽ đến mình, bởi vậy thời cơ không thể để mất, mất đi sẽ không quay lại, chiến dịch này chỉ cho phép thắng, không được phép bại. Nhìn Tây Thú đã thành lấy đồ trong túi lại chợt gặp chuyện, sao không khiến hấn tức điên lên được.

Lúc đi đã lập quân lệnh trạng, Mục Cung và Cố Kinh công là huynh đệ ruột thịt, dù sao cũng chung một bầu sữa, nhưng mình thì khác, trận chiến này với Hoa Di hấn, hoặc là thắng, hoặc là chết.

Hoa Di từ lâu đã có uy danh trong quân, sức khiêng được vạc ngàn cân, thương có thể chống hàng trăm binh, Lương Trường Minh va chạm binh khí với hấn liên tề rần gan bàn tay, suýt nữa đánh rơi trường kiếm, lập tức thúc nhẹ bụng ngựa lui sang một bên, binh sĩ từ phía tức khắc ủa lên. Hoa Di trợn trừng mắt, tức sùi bọt mép, kim thương quét ngang, trong khoảnh khắc dưới ngựa máu thịt tung tóe, mọi người nhất thời không tới gần được.

Lương Trường Minh đang cố gắng tìm chỗ sơ hở của hấn, chợt nghe tiếng đàn trên thành lâu thay đổi, sự mãnh liệt của “Liêu bất đề thanh lệ trường đề huyết” đổi thành khuê phòng trống vắng bi thương, chẳng những không bị tiếng chém giết át đi, ngược lại càng rõ hơn, từng tiếng chui vào tai, người nọ hát: “Tân



chế tề hoàn tổ, kiêu khiết như sương tuyết. Tài tác hợp hoan phiến, đoàn viên tự minh nguyệt. Xuất nhập quân hoài tụ, động diêu vi phong phát. Thường khủng thu tiết chí, lương ý đoạt viêm nhiệt. Khí quyền khiếp liêm trung, ân tình trung đạo tuyệt-“

Hoa Di nghe thấy tiếng ca thì trong lòng ỳnh ỳnh, nghĩ hấn đầu thân vào môn hạ Cổ Kinh công Mục Ôn mười lăm năm, chẳng phải cũng giống quạt tròn kia – mừng thái bình trong triều đường đám tiểu nhân đồng hành, khối nổi lại đưa chinh lệnh tới Hoa môn – đến nay hấn vẫn cần cần cù cù thận thận trọng trọng, không dám mảy may có lòng bất trung, nhưng thủy chung không được trọng dụng, ngay cả trận chiến hiện giờ cũng chỉ làm tiên phong dẫn đường, công lao vẫn là chủ tướng nắm. Huống hồ Mục Cung xưa nay đồ kỵ hấn uy vũ, không chịu nghe vài câu của hấn, chỉ nhất mực sủng hạnh lão già cổ hủ râu dê kia! Đến đây, Hoa Di không khỏi bi ai, kim thương khựng lại, Lương Trường Minh chờ chính là lúc này, quát khẽ một tiếng, trường kiếm như bổ ra vật sống trong không khí, chém tới vết hầu Hoa Di-

Tiếng quát to của Lý Dã trên thành lâu đúng lúc truyền đến: “Lương tướng quân, khoan hãy lấy tính mạng hấn! Hoa Di, tướng gia niệm người trung dũng, cho người một cơ hội, nếu người chịu hàng Yên Kỳ ta, chẳng những giữ cho người không chết, còn có thể giúp người giữ nguyên tướng vị! Người có bằng lòng không?”

Hoa Di nhìn kiếm quang lạnh lẽo trước mắt, thở dài một tiếng: “Thôi vậy!”

Lý Dã quát: “Hoa Di! Còn không mau mau xuống ngựa đầu hàng!”

Hoa Di ném kim thương, nhảy xuống ngựa, quỳ thụp xuống: “Tướng bại binh Hoa Di, hàng...”

Lương Trường Minh vung tay hô: “Tướng địch hàng rồi! Tướng địch hàng rồi!”

Một tiếng này ở trong quân Lĩnh Đông có thể nói là đất bằng dậy sóng, bốn phía ồ lên, trong sĩ tốt Lĩnh Đông có không ít người kính Hoa Di nhất, vừa nghe hấn hàng thì lập tức loạn hết.

Bên kia Mục Cung không địch lại Mạc Thuần Hoa, đã sắp bại, nghe thấy tiếng hô của Lương Trường Minh thì rất sợ hãi, không lòng dạ nào ham chiến, nhìn quanh bốn phía, muốn thừa cơ bỏ chạy, Mạc Thuần Hoa cười gằn một tiếng: “Đúng thật là từ xưa hoàn khổ ít vĩ nam, Mục gia tiểu quỷ, người hãy ăn một roi của ta trước!” Mục Cung hoảng hốt suýt nữa rơi xuống ngựa, quân Yên Kỳ đao kiếm cùng xông lên, chẳng mấy chốc đã băm nát xác hấn. Lĩnh Đông đã sớm bị Trịnh Việt đánh tan tác như xiếc khỉ, cung tiễn thủ cũng chẳng rảnh bắn người trên thành.

Lý Dã nhàn nhã đứng trên cao nhìn xuống chiến sự nghiêng hấn về một phía, chợt cười khỏ: “Mạt tướng tự xưng là tinh thông binh pháp, võ công siêu quần, hôm nay nhìn thấy tướng gia và chư tướng, mới biết mình chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, Thu thủy Hà Bá, chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi.” (Hà Bá là một nhân vật trong Thu thủy của Trang Tử)

Nhiễm Thanh Hoàn ngân âm cuối kéo dài, dừng tay: “Lý thống lĩnh không cần khiêm tốn, chúng ta nhất thời sơ ý, để người mai một trong đại doanh bao nhiêu lâu, ngược lại phải mong người thông cảm nhiều hơn.”

Lý Dã lắc đầu: “Mạt tướng có tài gì? Đến bây giờ mạt tướng vẫn chưa rõ lắm, nhóm Vương gia vốn nên ở Tây Nhung sao lại đột nhiên quay về, chẳng lẽ là tướng gia đã sớm liệu được Tây Thù sẽ có chiến dịch này?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi nhếch môi: “Không thể nói là sớm đoán được, chỉ là vẫn chờ cơ hội này thôi. Chỗ giao giới của Lĩnh Đông và Yên Kỳ ta địa hình phức tạp, núi non trập trùng, vẫn là tâm bệnh của hai nước. Chúng ta kết minh với Bắc Thục, Hồng Châu ra tay với Nam Thục, Cổ Kinh công cũng phải sốt ruột rồi, cho nên đánh lên Liễu Thành ta.” Gã thoáng dừng, “Nhưng xuất binh chỉ có hai vạn người, trong khoảng khắc đã bị Ngọc Anh đánh tan. Lẽ ra Cẩm Dương hiện tại đang chuẩn bị cho đại hôn của Vương gia, người Lĩnh Đông khiêu khích lại thành chuyện chẳng có gì lạ, nên không ai chú ý mới đúng. Nhưng nếu thật sự là khiêu khích đơn giản, Mục Ôn tuyệt đối sẽ không phái em ruột làm soái, vấn đề ở ngay đây. Mà lúc này, chuyện sứ đội gặp cướp ở Tây Nhung thành một cơ hội khác, ta đoán Mục Cung kia tất đến Ngũ Thành Lĩnh Đông mượn binh, muốn nhân lúc nội phòng ta thiếu hụt mà tốc chiến tốc thắng, đánh thẳng tới Cẩm Dương.”

Lý Dã nhìn gã, trên khuôn mặt hỉ nộ không hiện ra thoáng qua sự khâm phục rõ ràng: “Thì ra đội ngũ về phía tây vốn là tung hỏa mù, đại quân đã sớm phục tại biên cảnh Lĩnh Đông! Quân sư nhân khi Mục quân

chưa hạ trại xong bí mật đưa lương thảo vào thành, lại tự dẫn hai ngàn tàn binh dự định xâm nhập, muốn bắt rùa trong hồ? Như vậy Vương gia mà mặt tướng còn chưa gặp phải chẳng đã nhân trống tiến vào Ngũ Thành? Đánh tiếng muốn Tây chinh, cũng khiến người Tây Nhung tự biết đuối lý không dám hành động thiếu suy nghĩ – đây mới là dương đông kích tây, vô trung sinh hữu – mặt tướng bội phục.”

Nhiệm Thanh Hoàn cười cười, thấp giọng nói một câu “quá khen”, vẻ mặt lại có sự kiêu ngạo khác, song loại kiêu ngạo này không gây phản cảm. Lý Dã âm thầm thở dài, bỗng nhiên cảm thấy người như vậy dù có biểu cảm thế nào thì mình cũng sẽ vui lòng phục tùng.

## 15. Chương 15: Kinh Hồn

Ba ngày sau, tin chiến thắng truyền đến, Dư Triệt mai phục đã lâu hạ Ngũ Thành Lĩnh Đông, từ đây dãy núi Trường Hận chính thức quy về bản đồ Yên Kỳ.

Lý Dã được đặc cách phong tướng quân, ngang với Dư Triệt Mạc Thuần Hoa, ba người chia ba đường, tiến thẳng vào Cổ Kinh.

Ngũ Thành vừa mất, Lĩnh Đông mở rộng cửa ngõ, kết cục phương nam đã định; một phương khác, Lan Tử Vũ âm thầm giảng hòa thành công với Tây Nhung, song phương liên thủ trình lên đủ chứng cứ cho Bắc Thục vương Thích Khoát Vũ, chứng minh người Mãn Châu vu oan, Thích Khoát Vũ thuận thể bắt đầu cuộc đàm phán nửa uy hiếp với Mãn Châu.

Mọi chuyện đã sắp sửa kết thúc, đại hôn của Cẩm Dương không thể lỡ ngày, Nhiệm Thanh Hoàn đã chuẩn bị đi về cùng Vương gia nhà mình, đang nhồi lên bàn chợp mắt, thì Trịnh Việt từ bên ngoài vén rèm tiến vào. Gió lạnh lập tức chẳng chút thương xót thổi tỉnh Nhiệm Thanh Hoàn, Cẩm Dương vương phá mộng đẹp của người ta moi một đồng đồ từ trước ngực ra cho gã: “Thái phó cho người đưa tới, người xem xem.”

Nhiệm Thanh Hoàn tùy thời nắm giữ ba lộ quân, mãi chưa được nghỉ ngơi, mơ mơ màng màng nhận lấy, đôi mắt nửa mở nửa nhắm: “... Ừm, thứ gì... À, chiến báo của Hồng Châu và Nam Thục, lão đại à, cơ quan tình báo của người mạnh ghê nhỉ.”

“Tình hình của Hồng Châu và Nam Thục đều ở đây rồi. Điều Dạ Kỳ của Mãn Châu không có ý nhúng tay, xem ra Lữ Diên Niên thôn tính Nam Thục chỉ là chuyện sớm muộn.” Trịnh Việt bỗng nhiên cảm thấy Nhiệm Thanh Hoàn mơ mơ màng màng này thú vị hơn lúc tỉnh táo khôn khéo.

– Tiếc thay, hệ thống chuyển hóa trạng thái mộng lung của người này cũng cực kỳ mạnh, “Điều Dạ Kỳ sợ Lữ Diên Niên nhằm vào hấn nên chủ động làm thân?” Chẳng bao lâu Nhiệm Thanh Hoàn đã tỉnh táo lại, chóng vánh lật xem thứ trên tay, bĩu môi, “Hấn không biết môi hở răng lạnh là gì à? Nào lợn!”

Trịnh Việt nhàn nhạt đáp: “Chí lớn nhưng tài mọn, nếu hấn không ngu thì sao lại làm chuyện như phục kích sứ đội gây xích mích?”

Nhiệm Thanh Hoàn thuận miệng hỏi: “Điều tra ra rồi? Là người Mãn Châu?”

“Ừ, vốn ta nghĩ hấn đã có thể đoạt được đại quyền của Mãn Châu, thì ít nhiều phải có năng lực, như vậy xem ra, chỉ sợ lúc trước cũng là Minh Duệ phá rối nhiều hơn. Muốn dựa vào chút thủ đoạn này gây xích mích hồng phá đại kế của ta, cũng thật là nực cười. Vả lại, nếu thật sự phải ra tay, cũng không đến lượt hấn tranh với ta – vừa khéo cho hồ ly mượn cớ hạ Lĩnh Đông.”

“Là cho người mượn cớ,” Nhiệm Thanh Hoàn chân thành khuyên răn, “Lão đại, làm người phải phúc hậu.”

Bỗng nhiên, gã càng xem càng thấy không đúng: “Khoan đã, chỗ này có vấn đề.”

“Người cũng nhìn ra rồi.”

“Quốc lực binh lực Hồng Châu tất nhiên mạnh hơn Nam Thục, nhưng không lý nào nơi này vừa khai chiến thì cục diện đã nghiêng về một phía như vậy, hiện tại Nam Thục liên tiếp bại lui, quả thực là bị Hồng Châu đè đầu đánh, thông thường chỉ có một khả năng, là Nam Thục có nội gian.”

“Người thấy sao?”

“Là người này...” Nhiễm Thanh Hoàn trầm ngâm một lúc, ngón trỏ vạch một đường dưới một cái tên, “Lê Thương.”

“Thực giác?”

“Không, tổng hợp từng việc lại, tám chín phần mười là hấn-” Nhiễm Thanh Hoàn nhíu mày, “Minh Duệ bị đàn à? Ở ngay trong tầm mắt hấn làm rõ ràng thế mà hấn không nhìn ra?”

“Còn nữa, người cảm thấy rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến người này có thể quyền cao chức trọng ẩn nấp ở Nam Thục nhiều năm đột nhiên ra tay mà thủ pháp lại thấp kém như thế?” Trịnh Việt hỏi.

“Ta không nghĩ ra.” Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, “Ta thấy, hấn thực sự đang tự tìm đường chết.”

“Anh Ti!” Trịnh Việt gọi một tiếng, thiếu nữ đột nhiên chui ra, khinh công của nha đầu này thật sự quá lão luyện rồi.

“Đi tra một chút về người này, nếu xác nhận hấn là đỉnh Hồng Châu cắm ở Nam Thục thì giết đi.”

“À.” Anh Ti lĩnh mệnh lui xuống, không mấy may nghi ngờ, Nhiễm Thanh Hoàn âm thầm tán thưởng, đây là tố chất chuyên nghiệp.

“Chúng ta bận mà để Lữ Diên Niên nhàn rồi, chẳng phải sẽ rất phiền toái?” Trịnh Việt chỉ sợ thiên hạ không loạn, đứng dậy vỗ vỗ vai Nhiễm Thanh Hoàn, “Chuẩn bị trở về, trời lạnh thật rồi, lúc đi còn nắng gắt chói chang, mà chớp mắt đã sắp nhìn thấy bông tuyết rồi.”

\*\*\*

“Này, tướng gia, vương phi có đẹp không?” Không thể không nói, sự cẩn thận của Trịnh Việt thật sự khiến người ta phải chếp miệng, dù đã hoàn toàn công hạ Lĩnh Đông, chỉ còn lại một số công việc kết thúc, Trịnh Việt và Nhiễm Thanh Hoàn chỉ dẫn theo hơn một trăm thị vệ, yên ắng bước trên con đường đôi khát quay về Cẩm Dương. Sau vài ngày, mối quan hệ của Nhiễm Thanh Hoàn với chúng thị vệ đã tiến triển đến bước có thể bá vai nhau tùy tiện đùa giỡn.

“Đẹp,” Nhiễm Thanh Hoàn nhớ lại tiểu vương phi văn nhược hay ngượng kia, không khỏi tán thưởng một tiếng, “Hoa vi mao, ngọc vi cốt, nguyệt vi thần, thu thủy vi tư.”

Thị vệ này tên Vương Tiểu Trung, là một tân binh, hấn trở mắt ra nghe: “Mẹ ơi, sao vốn từ của ngài rộng thế?”

“Ôi chao,” Nhiễm Thanh Hoàn hạ giọng, “Vương gia nhà ngươi thật là đẹp, ngươi xem cười ngựa cũng không giống với bình thường kia.”

Trịnh Việt lúc này vừa vặn quay đầu lại, chẳng biết có nghe thấy hay không, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy mình bị trừng mắt một cái như có như không, không nhận được cười gượng vài tiếng.

“Tốt thật,” Vương Tiểu Trung vẽ mặt chờ mong, “Lần này về nhà, ta cũng có thể đón dâu rồi.”

“Ồ? Thật á, chúc mừng chúc mừng.” Nhiễm Thanh Hoàn không biết lớn nhỏ chấp tay, “Đến lúc đó ta phải đi xin chén rượu mừng uống mới được.”

“Nếu tướng gia chịu nể mặt thì thật là vẻ vang cho tiểu nhân.” Vương Tiểu Trung cười tí mắt, sau vài ngày, đã biết vị đại nhân này không nghiêm túc, nên không còn nhiều quy củ, nói cũng nhiều hơn, “Ta không phải là người đủ khả năng nhập ngũ, võ công luôn chẳng ra làm sao, Vương gia khai ân cho làm thị vệ, coi như có thành tựu. Việc này còn phải cảm ơn mẹ ta, nếu không phải năm đó mẹ khăng khăng bắt ta cưới một nữ tử họ Trương, thì ta cũng chẳng bỏ nhà đi tòng quân.”

“Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối người đều không theo.” Nhiễm Thanh Hoàn nháy mắt, “Có phải ngoại hình người đó đặc biệt thiếu đạo đức công cộng không?”

Vương Tiểu Trung mất một lúc lâu mới hiểu “ngoại hình thiếu đạo đức công cộng” là thế nào, toét miệng cười, “Đừng nói lung tung, ngoại hình nàng ấy xinh đẹp lắm, bà mai thiếu điều đập nát bậc cửa nhà nàng luôn, nhưng mà ta không bằng lòng.”

“Tại sao?”

“Ta đã có người trong lòng rồi.” Vương Tiểu Trung hơi đỏ mặt, song vẫn mạnh dạn nói ra, “Không sợ tướng gia chê cười, nàng ở đối phố nhà ta, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ, ta đã sớm nhận lời cưới nàng, nhưng mà mẹ ta không đồng ý, chê nhà nàng nghèo, chê nàng không đẹp, dù vậy ta vẫn muốn cưới nàng.”

Nhiệm Thanh Hoàn chợt thôi cợt nhả, im lặng nhìn người trẻ tuổi dũng cảm này.

Đôi mắt Vương Tiểu Trung chớp mắt ấy sáng như sao, hẳn không nhận thấy sự trầm mặc của Nhiệm Thanh Hoàn, hãy còn đắm chìm trong hạnh phúc: “Dẫu toàn thiên hạ đều chê nàng không tốt, dẫu toàn thiên hạ đều đẹp hơn nàng, dẫu mỹ nhân toàn thiên hạ đều xếp hàng cho ta chọn, ta cũng tuyệt đối chỉ thích nàng, người khác đẹp hơn giàu hơn cũng là người khác, nàng không giống họ, nàng là người trong lòng ta.”

Nhược thủy ba ngàn, ta chỉ uống một gáo...

“Mẹ người đồng ý chưa?”

Vương Tiểu Trung cười ngượng ngùng: “Mẹ không lay chuyển được chúng ta, đồng ý lần này ta về sẽ cho chúng ta thành thân. Ta nói với nàng, chỉ cần Vương Tiểu Trung ta còn một hơi thở, thì nhất định đối xử tốt với nàng, tuyệt đối không còn ai dám ức hiếp nàng nữa!”

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn biểu cảm vô cùng nghiêm túc của hắn, trong một chớp mắt, gã cứ thế ngây người ra. Phảng phất là rất rất lâu về trước, Phượng Cẩn dẫn gã còn là một đứa trẻ choai choai đi qua công viên, nhìn thấy một đôi tình nhân mặn nồng, khỏe miệng thường niên có vẻ hài hước đột nhiên vương lên sương hoa, y nói: “Thanh Hoàn à, tương lai nếu có một ngày người gặp người mình thích, người tuyệt đối đừng do dự, hãy bỏ thân phận thiên mệnh sư, cùng người ấy làm một đôi uyên ương thế gian đi.”

Lúc ấy mình đã nói gì nhỉ? Đúng rồi, hình như là bật lại một câu theo thói quen: “Ông không phải là năm xưa vứt bỏ sư mẫu tôi, bây giờ hối hận mới khuyên tôi như vậy chứ? Nhưng mà ông già cứ yên tâm đi, tôi trời sinh máu lạnh vô tình, sẽ không thích ai đến mức không phải Khanh thì không cưới đâu.”

Phượng Cẩn không tranh cãi, chỉ cười cười: “Người vô tình nhất định là cực kỳ biết tình hiểu tình, người hiểu à?”

“Tôi đương nhiên...”

“Người, hiểu, cái, rắm.” Phượng Cẩn hé mở đôi môi xinh đẹp, phun ra bốn chữ bất nhã, “Phải biết chua ngọt đắng cay của tình, trải hết trăm đời trăm kiếp, quên đi hỉ nộ ai lạc, không còn ái tăng tham si, mất lục căn tuyệt sinh thú, đã không còn tính là người nữa – hẳn mới chân chính vô tình. Tên nhãi ranh như ngươi, đừng ở đây vì phú tân từ cường thuyết sáo.” (Vì viết một bài từ mà miễn cưỡng nói buồn nói sầu, một câu trong bài Xú nô nhi của Tân Khí Tật)

Không sai, thời điểm ấy, ánh mắt Phượng Cẩn nghiêm túc như Vương Tiểu Trung bây giờ, nghiêm túc đến mức khiến người ta không biết phải làm thế nào.

Vấn thế gian, tình thị hà vật, trực giáo sinh tử tương hứa. Thiên nam địa bắc song phi khách, lão sí kỷ hồi hàn thử. Hoan lạc thú, ly biệt khổ, tỵ trung cánh hữu si nhi nữ. Quân ưng hữu ngữ, diêu vạn lý tăng vân. Thiên sơn mộ tuyết, chích ảnh hưởng thủy khứ... Trong lòng gã bỗng nhiên cảm khái, có vài phần tịch liêu, tựa như thiên thượng nhân gian này, chỉ có mình là cô đơn một thân, trời sắp tối, mặt trời đã lặn rồi. (Trích Mô ngư nhi – Nhạn khẩu của Nguyên Hiếu Vấn)

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, nam bộ Yên Kỳ nhiều núi, ở nơi hoang vu thế này muốn tìm một hộ cầu nhỏ nước chảy là không thể, may mà mọi người đều quen chinh chiến sa trường, thỉnh thoảng ngủ ngoài trời cũng không có vấn đề gì, ngay cả màn cũng mang theo tùy thân.

“Bên phía Anh Tì lâu lắm rồi chưa có hồi âm,” Trịnh Việt lật thứ trên tay, “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khó vậy sao? Lê Thương – chúng ta đều cảm thấy người này rõ ràng là nội tuyến của Hồng Châu, mà Minh Duệ lại đặt hắn trên vị trí quyền cao chức trọng như thế, còn nữa, Lê Thương ở Nam Thục đã

dưới một người trên vạn người, Lữ Diên Niên dựa vào đầu mà tin hẳn trung thành với Hồng Châu? Đây đều là chuyện ta còn chưa hiểu nổi.”

Dùng cơm tối xong, Trịnh Việt cũng không nhàn rồi, trốn trong lều nghiên cứu cẩn thận một đồng đồ chẳng biết kiếm đâu ra, trò chuyện với Nhiễm Thanh Hoàn câu được câu chăng.

Nhiễm Thanh Hoàn bôn ba suốt một ngày, cảm thấy hai mí mắt sắp dính vào nhau, chữ viết nhảy vào mắt đều giống như biết nhảy múa, bay qua bay lại. Đồng chí Trịnh Việt thật không hổ là lãnh đạo, tinh thần dồi dào như gè.

“Ồ...” Gã chống cằm ậm ừ đáp một tiếng.

“Sao ngươi còn chưa tỉnh ngủ?” Trịnh Việt ngẩng đầu nhìn gã, dở khóc dở cười, “Dậy đi, người khác không biết còn tưởng ta áp bức thần tử.”

“Ngươi rõ ràng là áp bức bóc lột trắng trợn,” Nhiễm Thanh Hoàn hừ một tiếng, “Việc nhiều mà lương thấp... Ta muốn đổi chỗ làm!”

“Lương là cái gì?” Chắc tên Trịnh Việt này thật sự là tinh thần thừa quá không ngủ được, kéo người ta tán dóc.

“Lương chính là lương, chính là cái các ngươi nói... ừm... là bổng lộc ấy.”

“Bọn ta nói?” Trịnh Việt giảo hoạt chớp chớp mắt, nhìn người trước mắt đã buồn ngủ đến mức nói chuyện mơ hồ, có rập tâm mà đẩy lò tới phía gã, “Vậy các ngươi là ai?”

“Chúng ta là người tốt...” Nhiễm Thanh Hoàn không mắc bẫy, mặc dù cực kỳ buồn ngủ nhưng gã vẫn cảnh giác, nghe vậy uể oải ngẩng đầu trừng mắt nhìn Trịnh Việt một cái, lão đảo đứng dậy, “Lão đại, ta thực sự buồn ngủ hết chịu nổi rồi, ngươi cho ta về đi, ngày mai ngủ dậy ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi...”

Trịnh Việt cười định nói gì đó, bỗng nhiên biến sắc, lao lên Nhiễm Thanh Hoàn, một mũi tên sượt sống lưng hần cắm trên mặt đất.

Bên ngoài thị vệ đã quát một tiếng “Kẻ nào”, song đối phương không trả lời, chớp mắt đã vang lên tiếng đánh nhau.

Trịnh Việt cau mày, đỡ Nhiễm Thanh Hoàn dậy, dặn dò: “Ngươi chờ ở trong này, hãy cẩn thận, ta ra ngoài xem thử.” Nhiễm Thanh Hoàn trợn mắt, trước ánh mắt kinh ngạc của Trịnh Việt lấy từ trong lòng ra một thanh trường đao, cười như khiêu khích, sự kiệt ngạo của gã thiếu niên chột khiến xung quanh sáng bừng lên-

Người này, thật đúng là thiên biến vạn hóa, mang tám trăm khuôn mặt.

Nhiễm Thanh Hoàn mới ra khỏi lều thì đao kiếm đã đổ ập xuống đầu, đám thích khách che mặt giống như liều mạng đưa lưng cho đối thủ chém cũng muốn giết gã. Ánh mắt Nhiễm Thanh Hoàn lóe lên, là tử sĩ do ai phái tới, giống như có thâm thù đại hận gì với gã vậy, thân thể thì đã dán lên theo phản ứng bản năng, đám người đó hàm nội lực đè xuống, gã không cần nổi, chỉ có thể đánh bất ngờ – trong đạo võ học chỉ riêng nhanh là không phá được.

Người bị mặt không ngờ gã không lùi mà tiến, đang định thu quân thì đột nhiên lại cảm thấy cổ lạnh lạnh, máu tươi phun ra dưới ánh trăng trước các loại ánh mắt ý nghĩa khác nhau, phiến phiến công tử cười đùa ban ngày chột biến thành con sói trong bóng đêm. Đao như vậy mọi người đều thấy rõ, không giống võ công mà giống đoạt mệnh đao chuyên dùng để giết người hơn!

Sau lưng lại nổi lên tiếng gió, Nhiễm Thanh Hoàn vừa định quay đầu lại thì một thanh bội kiếm đã cản giúp gã, tiếng Trịnh Việt truyền tới: “Đao pháp thật lưu loát, giao lưng cho ngươi vậy.” Câu này khiến khóe mắt Nhiễm Thanh Hoàn nóng lên, hết sức không đúng lúc, giờ khắc này, sau hơn một năm rưỡi đến thế giới này, gã lần đầu tiên có cảm giác đã hòa nhập, không còn là sự lạnh lùng bàng quan khi việc không liên quan đến mình, mà chân chân chính chính có cảm giác sống, chỉ vì có người nói – giao lưng cho ngươi vậy.

Thì ra mình không hề vô tâm vô tình như mình tưởng, câu “Ngươi hiểu cái rắm” của Phượng Cẩn vậy mà cũng có lý!

Nhiệm Thanh Hoàn không hề thiếu kinh nghiệm thực chiến, trước kia khi bắt yêu vật tà linh cùng Phượng Cẩn, ác chiến quy mô này cũng không ít. Thế nhưng, khi đó gã chỉ cần lo cho bản thân là được, Phượng Cẩn đương nhiên chẳng cần gã bận tâm, hơn nữa thường tốc chiến tốc thắng, song bây giờ lại khác, gã có đồng đội, thứ gã thiếu chính là sức lực.

Dần dần cảm thấy hơi vất vả, trận chiến này đánh suốt gần hai canh giờ, sắc trời đã hửng sáng, nằm ngang dọc trên mặt đất toàn thi thể, có đôi phương, cũng có bên mình. Nhiệm Thanh Hoàn thở phào một hơi, mềm nhũn quy xuống. Trịnh Việt giật mình: “Người làm sao vậy? Bị thương à?”

Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu, môi trắng bệch, một lúc lâu mới thì thào: “Không sao, hơi mệt thôi, người có ổn không?”

Trịnh Việt nắm cổ tay gã, cau mày bắt mạch một chút, mạch tượng của Nhiệm Thanh Hoàn rất yếu, còn hơi lộn xộn, hần thoảng chần chừ: “Người kỳ thực từng luyện công phu phải không? Nhưng nội tức yếu như vậy... Là bị thương hay trúng độc...”

Óc tưởng tượng của tên này không phải phong phú bình thường, thoát tiên thể hiện thiên phú hủ nam, bây giờ lại hơi giống tác giả võ hiệp cầu huyết, Nhiệm Thanh Hoàn uể oải cười cười: “Không lừa người, ta chưa từng luyện, chỉ là một chút công phu đao thương quyền cước nhà ngoại dùng để phòng thân thôi.” Do đề phòng không phải là người, phản ứng đương nhiên hơi nhanh hơn, thân thủ đương nhiên hơi tốt hơn.

“Ấu tử!” Trịnh Việt để gã dựa lên một thân cây, không nhìn được quả măng một câu, nhìn sắc mặt gã trắng bệch, chung quy chẳng nặng lời nổi, thở dài vỗ vai gã, “Người nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem qua thương vong.”

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu, nhắm mắt lại.

## 16. Chương 16: Chạy Trốn Trong Đêm

“Chúng ta đột nhiên trở về Cẩm Dương không phải là quyết định lâm thời, dù thế nào thì Cẩm Dương vương cũng sẽ không để lỡ hôn kỳ, nhưng dấu đối phương có thể tính ra thời gian, nếu chúng ta đường hoàng dẫn binh hộ giá, mấy chục thích khách này căn bản cũng không đủ.” Nhiệm Thanh Hoàn mặt không biểu cảm sửa sang lại nghi dung y phục của một người chết, người này tên Lâm Anh, con trai năm nay mười chín tuổi, vài ngày trước khi nường cá đã quan tâm gỡ xương giúp Nhiệm Thanh Hoàn như một trưởng bối, bây giờ ngực bụng bị mổ, nội tạng chảy đầy ra, “Cho nên, người này hoặc là biết kế hoạch lộ tuyến của chúng ta, hoặc là cực kỳ quen thuộc với người.”

Trịnh Việt nhìn gã, giơ tay vỗ vỗ vai gã, bỗng nhiên phát hiện sự non nớt của người trước mắt. Cơ thể Nhiệm Thanh Hoàn còn nằm giữa thiếu niên và thanh niên, có sự gầy gò đặc biệt, song một thời gian rất dài tới nay vẫn khiến người ta luôn quên đi gã cùng lắm chỉ là một thiếu niên, chưa phải là nam nhân trưởng thành chân chính, thậm chí chưa đội mũ – nếu là một đứa trẻ gia đình tiểu phú tiểu quý, hãy còn đang hầu hạ dưới gối cha mẹ, thỉnh thoảng vì gây họa mà bị đòn, thế nhưng gã đã đứng trước mặt thi thể đồng đội, gần như hà khắc chỉnh lại dung nhan người chết, sau đó bình tĩnh phân tích thời cuộc và nguyên nhân sự việc.

Không chờ Trịnh Việt trả lời, Nhiệm Thanh Hoàn đã cụp mí mắt xuống tiếp tục: “Nhưng bất luận là người bên phía nào, mục đích của hắn lại là gì? Nếu thật sự là có nội gian, người này hoặc là rất hiểu người, hoặc là quyền cao chức trọng... Tại sao lúc này mới động thủ? Vì cái gì? Nếu là Linh Đông không thể nào bây giờ mới động thủ, hoa vàng cũng héo rũ hết rồi; Mẫn Châu? Không phải ta coi thường Diêu Dạ Kỳ, hắn không giống người có thể ẩn nhẫn lâu thế, lão đầu Bắc Thục không thể làm việc lỗ vốn như vậy, vừa đưa con gái đến đã giết con rể, Linh Châu không có lý do gì... Nam Thục và Hồng Châu bây giờ đang đánh nhau, Tây Nhung sao...”

“Lần này là ta sai lầm lớn.” Trịnh Việt cắt ngang màn độc thoại của gã, trầm tĩnh mà thanh đạm, “Người biết chuyện có hai ta, Lý Dã, Thuần Hoa, Trường Minh, Dư Triệt... Bên phía Anh Ti ta đã gửi thư, nhưng chắc còn chưa đến tay.”

“Đánh gián điệp chiến đúng là rộn ràng.” Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy, nhìn mấy thị vệ đưa từng thi thể đi an táng, “Nợ của các huynh đệ này, ta sẽ đòi lại cả – vốn – lãi – lãi.” Giọng gã hạ xuống rất nhẹ, ngay cả lúc dỗ dành mấy nữ hài ở chỗ cứu thái phi cũng chưa dùng giọng nói dịu dàng như vậy, như tiếng tình nhân rủ rỉ vào tai, mang theo mầm độc tương tư ăn vào xương.

Trịnh Việt dắt ngựa đến nói: “Lên đường thôi, chỉ sợ chuyến này không thể yên ổn rồi.”

Hắn nói như tiên tri.

Ba ngày sau, một trăm năm mươi thị vệ chỉ còn lại mười hai người.

Khi móc kia kéo theo tiếng gió tới, Vương Tiểu Trung đã không kịp tránh, nhắm mắt lại tuyệt vọng chờ đợi kết cục cuối cùng. Đột nhiên sau gáy bị siết, hắn bị kéo xoay một vòng, một tiếng giòn như lụa rách vang lên, Vương Tiểu Trung ngất người, cho rằng mình nghe lầm, Nhiễm Thanh Hoàn hùng hổ quở mắng: “Người không biết trốn à, nhắm mắt cái gì? Mỡ heo trắng nhách – rán dôi!”

Hắn cúi đầu, thấy từng giọt máu nhỏ xuống từ chéo áo Nhiễm Thanh Hoàn, trên mặt đất là sắc đỏ ghê người.

Môi Vương Tiểu Trung run run: “Tướng gia...”

Nhiễm Thanh Hoàn giải quyết kẻ cầm móc, ngoái đầu nhìn Vương Tiểu Trung: “Đại ca, cầu người, lúc này đừng tiến vào trạng thái tự sát!”

Số thị vệ còn lại hoặc đều là cấp bậc tinh anh, hoặc rất may mắn giống như Vương Tiểu Trung, dám thích khách mau chóng bị giải quyết, bên địch tổn thất hai mươi lăm người, bên ta thương vong hai người, xem như kết quả rất tốt. Nhiễm Thanh Hoàn nhìn quét một vòng, cười khổ thở phào nhẹ nhõm, chỉ thở thôi mà một trận đau nhức từ thần kinh trước ngực bị tắc đã truyền đến đại não. Nhiễm Thanh Hoàn cau mày, suýt nữa kêu ra tiếng, chỉ cảm thấy có người ba chân bốn cẳng đỡ lấy gã, lao xao nói gì đó, âm thanh và tầm nhìn lại đều thiếu trọng nghĩa bỏ gã đi. Nhiệt độ của vòng tay đỡ gã phía sau khá thấp, cơ bắp rắn chắc cần xương bả vai rất khó chịu, ý nghĩ cuối cùng của Nhiễm Thanh Hoàn là – tên Trịnh Việt này trông vóc dáng cân đối, thì ra là một Schwarzenegger thâm tàng bất lộ... (Schwarzenegger là một diễn viên nổi tiếng)

“Vương gia.”

Trịnh Việt ngẩng đầu lên, là một thị vệ trẻ tuổi tên Tiểu Trung gì đó, hắn gật đầu, hạ thấp giọng: “Có chuyện gì?”

Vết thương kéo từ ngực đến bụng Nhiễm Thanh Hoàn quả thật dọa mọi người hết vía, da thịt lật ra ần ần để lộ xương sườn bên dưới, may mà gã né nhanh chưa bị thương đến gan, nhưng bốn ba mấy ngày liền cũng cho gã chịu đủ, vết thương cầm máu một lúc lâu cũng không thấy có vẻ sắp tĩnh, Trịnh Việt cơ hồ hoài nghi gã thừa cơ ngủ bù, đành phải đưa người này lên ngựa của mình, dọc đường cố hết sức đi thật vững vàng. Hắn nhìn người dựa vào lòng mình thở nhẹ nhẹ, không nhìn được lắt đầu cảm thán, đây là người đầu tiên suốt từng ấy năm có thù vinh cười chung một ngựa với Cẩm Dương vương, vốn tưởng sẽ là một tuyệt thế mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, ai biết lại là một nam nhân cả người đầm máu xương xấu cần toàn thân hắn khó chịu.

Vương Tiểu Trung nhìn theo ánh mắt hắn, không khỏi có chút kích động: “Tướng gia bị thương, tướng gia bị thương là chịu thay thuộc hạ, thuộc hạ...”

Trịnh Việt nhíu mày, ít nhiều không tán đồng cách làm của Nhiễm Thanh Hoàn, vẫn nói người ngàn vàng không ngồi dưới mái hiên sập, người này bình thường rất khôn khéo lợi hại, sao ngay cả quan hệ chủ tớ cũng không phân rõ, nhưng nói ra lời như thế sẽ không phải là Cẩm Dương vương, hắn chỉ gật đầu an ủi: “Mọi người đều là huynh đệ, y cứu người không phải là để người tự trách, phải sống thật tốt làm thật tốt, cũng coi như không phụ y, đúng chứ?”

“Vâng, thuộc hạ...” Vương Tiểu Trung cúi đầu, suýt nữa rơi nước mắt, nhin một lúc mới nói: “Vương gia, cữu gia của thuộc hạ không phải người trong thành Cẩm Dương, qua ngọn núi phía trước đi thêm ba mươi mấy dặm sẽ đến Hoài Ưu trấn quê ông ấy, nơi đó cách Cẩm Dương không xa, có thể liên hệ được quan gia, cũng sẽ an toàn.”

“Ba mươi mấy dặm?” Trịnh Việt nghĩ nghĩ, nhìn thoáng qua xung quanh, “Không đúng đâu, cô nhớ Hoài Ưu trấn ở ngoại thành Cẩm Dương, cách nơi này chỉ ít còn lộ trình bốn năm ngày...”

“Vương gia chờ chút.” Vương Tiểu Trung lấy trên người ra một chiếc khăn gấm, trên đó lại nắn nốt thêu một tấm bản đồ, “Chân núi kia có một cái hồ, tên là hồ Tử Quy, kỳ thực là nhánh cuối của Liễu Thủy, đáy hồ Tử Quy dựa vách núi, trên vách núi có một hang động, nín thở đi qua đó, lên bờ chính là một con đường tắt, Vương gia nhất định phải cất kỹ tấm bản đồ này.”

Trịnh Việt chần chờ dùng tay kéo dây cương nhận lấy: “Người từ đâu có được nó?”

Vương Tiểu Trung thở dài: “Thuộc hạ lúc trẻ chưa hiểu chuyện bỏ trốn cùng một cô nương, bị người trong nhà đuổi riết, từng nghĩ tới nhảy sông tuẫn tình, ai ngờ vô tình biết được bí mật này. Sau đó nàng theo đường nơi ấy lên chiếc khăn này để kỷ niệm, xem như tín vật đính ước, sau khi dùng xong mong Vương gia niệm tình chủ tớ, thay thuộc hạ trả lại cho nàng...”

“Người nói gì vậy?” Trịnh Việt khẽ quả trách một câu.

“Vương gia, mấy anh em đã thương lượng, nếu là tình hình bình thường, chúng thuộc hạ làm thị vệ, nhưng thật sự gặp sát thủ như vậy, thì chỉ thành gánh nặng của Vương gia, còn liên lụy tướng gia bị thương. Nếu chúng ta có thể từ đây an an ổn ổn trở về, đó là đức Phật phù hộ, nếu như lại có thích khách, hai vị chỉ việc đi theo đường này, mấy huynh đệ cho dù liều mạng cũng sẽ giữ chân họ, qua hồ Tử Quy kia không bao xa là đến đại doanh cấm quân Cẩm Dương, xem như đã đến nhà, họ không dám mai phục nữa. Trở về Cẩm Dương, đưa tấm khăn ấy cho Ngọc Nhi của Hoàng gia, lưu lại một kỷ niệm cho nàng, bảo nàng tìm một gia đình tốt. Nói cho mẹ thuộc hạ biết thuộc hạ vì sao mà chết, không làm mất mặt nhà Lão Vương.”

“Vương gia, bọn thuộc hạ biết ngài nhân nghĩa,” Mấy thị vệ không biết tiến lại từ lúc nào, “Nhưng đại nghiệp của Yên Kỳ còn chờ ngài, ngài vạn vạn phải bảo trọng!”

“Vương gia, có thể ngài không còn nhớ, mạng của thuộc hạ là do ngài cứu, bây giờ trả cho ngài cũng là đạo lý hiển nhiên!”

“Vương gia, gia đình thuộc hạ là chạy nạn đến, đến nơi này chỉ còn mình thuộc hạ, không cha không mẹ, chết rồi cũng coi như không thể không cười, chỉ vì một câu ‘tương lai muốn cho toàn thiên hạ đều sung túc như Cẩm Dương’ của ngài, bảo thuộc hạ chết một trăm lần cũng đáng!”

“Vương gia, vết thương của tướng gia không chịu nổi giày vò nữa, ngài không vì mình cũng phải vì tướng gia chứ!”

“Vương gia, đại cục...”

Theo tính cách Trịnh Việt, vốn là đang có ý này, đường đường Cẩm Dương vương vốn dĩ không thể coi họ là huynh đệ như Nhiễm Thanh Hoàn, nhưng đột nhiên không biết tại sao, hần tự đứng sinh ra vài phần đau thương, người trong lòng giống như không có trọng lượng. Gã bất chấp thân phận đỡ công kích giúp những thị vệ định trước làm kẻ chết thay cho chủ tử này, toàn là ý đồng sinh cộng tử, giống như tướng binh trời sinh, có thể kích phát giọt nhiệt huyết cuối cùng trong lòng người, những người này moi tim moi gan cam tâm tình nguyện chịu chết, không ít nguyên nhân trong đó, chỉ sợ là vì gã – thấy hần thất thần, Vương Tiểu Trung cho là Trịnh Việt do dự: “Vương gia, đừng khước từ nữa, đừng đánh thức tướng gia. Việc này chưa đến phút cuối không được để tướng gia biết, đến lúc đó nếu y không đi, thuộc hạ dù vượt giới hạn cũng phải đánh ngất y!”

Trịnh Việt nhắm mắt, ngắt từng chữ nói: “Các vị cứ yên tâm, nếu cô quay về Cẩm Dương được, nhất định bảo đảm cho cả nhà các người già trẻ cả đời vinh hoa không lo.” Hần thở ra một hơi dài, “Là cô tính toán không chu toàn, liên lụy các người.”

Cẩm Dương vương chính miệng hứa hẹn, sau đó lại là xin lỗi rất rõ ràng, chẳng khác nào một mạng mua hạnh phúc cho cả gia đình, mấy thị vệ trao đổi ánh mắt, đều dứt khoát.



Vào đêm, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy lạnh, cửa cửa mở mắt ra, tựa hồ rất lâu mới hoàn hồn: “... Trịnh Việt?”

Trong mắt gã tràn đầy thủy khí, Trịnh Việt khi nhìn gã thoáng sửng sốt, trong lòng không nhận được tán thưởng – thì ra chưa từng lưu ý, khuôn mặt này lại đẹp để ưa nhìn đến thế.

“Bao lâu rồi?” Nhiễm Thanh Hoàn một tay vịn cánh tay Trịnh Việt ngồi thẳng dậy, không cẩn thận kéo vết thương ở ngực, đau quá “Á” một tiếng, cúi đầu nhìn mình, “Thật giống xác ướp trong truyền thuyết.”

“Giống cái gì?”

“Nói theo lời phiên bang thì là thây khô.” Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, “Mẹ nó, dám khai đao trên người lão tử.”

“Rất có tinh thần đấy,” Trịnh Việt cười cười, “Ta còn cho là người không biết đau chứ, cả một đường dài như vậy, dù là heo bị nhúng nước sôi cũng phải biết rên.”

Nhiễm Thanh Hoàn bị nghẹn thở không được. Sao biểu cảm ngoài cười trong không cười của Trịnh đều không truyền thống thế, trước kia lại không phát hiện con sói này nói chuyện châm chọc như vậy.

Lại nghe Trịnh Việt phát huy vượt trình độ tiếp tục: “Người nói sao thích khách kia không dùng thêm chút sức hoặc tay dài hơn chút nữa nhỉ? Đã nói toàn thân người trên dưới không được hai lạng thịt mà, xuống nước cạo mổ sơ không chừng cũng chỉ có thể nấu được một nồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn nghe mà nổi da gà: “Ta đắc tội người à? Có ý khiến người ta buồn nôn!”

“Ta phí bao nhiêu nhân lực vật lực mới lừa được người đến làm việc, cho dù người muốn bỏ gánh cũng không thể là hiện tại, ít nhất phải làm hết kỳ công đã,” Trịnh Việt thông dong nói, từng chữ chậm rãi vô cùng muốn ăn đòn, “Cách ngôn nói, đánh chó còn phải ngoặt mặt chủ, ta không đồng ý người đã vội vàng chịu đánh, là không đúng.”

Nhiễm Thanh Hoàn liếc nhìn Trịnh Việt, hơi lấy làm lạ, Cẩm Dương vương trước nay hòa nhã gắng đạt tới bán người mà người ta còn có thể đếm tiền thay hắn, khi nào kẹp thương mang gậy, biểu cảm rõ ràng là dần lửa giận như vậy. Trịnh Việt cũng không biết là làm sao, từ khi gã bị thương bắt đầu hơi khó ở, vốn chỉ châm chích vài câu để nguôi lửa giận bị người này bán, ai biết càng nói ngược lại lửa càng bùng cao.

“Người... có phải đã uống nhầm...” Nhiễm Thanh Hoàn không rõ nguyên do suýt nữa họa ra từ miệng tạo thành sai lầm lớn, dùng ngón chân nghĩ cũng biết Trịnh Việt khi nghe thấy ba chữ “uống nhầm thuốc” sẽ không là lửa nhỏ hầm lâu chỉ dầu mắng hộc nữa, may sao đám thích khách cực có nhân lực xuất hiện, mấy thanh đao sáng loáng ánh mặt trăng mới lên ngọn liễu đã xung sát đến, ngựa giật mình suýt nữa mất móng trước.

Trịnh Việt ấn gã vào lòng lặn xuống lưng ngựa, một nắm châm nhỏ như lông trâu bắn qua phía trên đầu họ, lóe ánh sáng u ám trong bóng đêm, bên cạnh đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Nhiễm Thanh Hoàn phút chốc nhú mày, không biết sức lực từ đâu đến, đẩy Trịnh Việt ra, rống ngâm một tiếng trường đao ra khỏi vỏ, mũi kiếm của hắc y nhân gần người chỉ chạm được vai trái gã, gã không né không tránh, lại là đầu pháp chỉ công không thủ. Trịnh Việt giật nảy mình túm gã lui bước, vừa múa kiếm ngăn cản vừa quát: “Người điên rồi!?”

## 17. Chương 17: Phù Sinh Mộng Yểm

Tiếng Nhiễm Thanh Hoàn trầm trầm vang lên, không có nửa phần kinh hoảng: “Chúng ta tổng cộng có mười ba người, đối phương có khoảng mười tám mười chín, thực lực tương đối xấp xỉ nhau. Nhưng nếu ta không đoán sai, kẻ vừa rồi ném ám khí lại không ở ngoài sáng, tuy rằng bản thân ta thân thủ bình thường, cũng nhìn ra được trình độ của kẻ đó, cho dù là tinh lực dư thừa thân thể khỏe mạnh, ta cũng không phải

là đối thủ, người thì chắc có thể thử. Tình hình hiện giờ quá nguy hiểm, họ có minh có ám, cho nên phải tốc chiến tốc thắng.”

Trịnh Việt quát: “Thế cũng không cần người liều mạng!” Vung tay chém một thích khách thành hai đoạn, cũng là chiêu thức không cần mạng, chắc đã tức giận đến mơ hồ rồi.

Lúc này Vương Tiểu Trung tới gần, người loang lổ máu: “Vương gia mau đi đi! Còn không đi là sẽ không kịp đâu!”

“Trịnh Việt,” Dao trong tay Nhiễm Thanh Hoàn như hóa thành một mảnh ngân quang, càn tôn lên đồng tử trầm tĩnh như giếng sâu, “Đi về bên tay phải ta là lên đầu gió, họ sẽ không mai phục ở đó, sau đó băng đường rừng lên núi, nhớ gần nước, với võ công của người hãn sẽ không có vấn đề, ở đây có chúng ta ngăn cản, người hãy nhân bóng tối mà đi mau đi.”

“Tướng gia!”

“Thanh Hoàn!”

“Con mẹ nó Trịnh Việt người còn không mau cút đi cho lão tử!” Nhiễm Thanh Hoàn trúng thêm một vết thương trên cánh tay, gã cắn răng, cuối cùng đã cầm được dao.

Trịnh Việt mặt lạnh tanh rút kiếm xông tới bên cạnh gã: “Người nói thật dễ dàng, cho dù sống sót trở về, ta phải ăn nói thế nào với cửu thái phi?”

“Người ngủ dần ra rồi phải không?! Nghe đây, Yên Kỳ thiếu ai cũng được, nhưng thiếu Trịnh Việt người thì không được, người mau đi đi, hứa với ta trong vòng chín năm tới hạ thiên hạ này, nếu không ta thành quỷ cũng không buông tha cho người! Đi!”

Vương Tiểu Trung quát: “Tướng gia ngài và Vương gia mau đi đi, các huynh đệ chết ở đây cũng đáng!”

“Cút! Lão tử đời này cái gì cũng từng làm, nhưng chưa từng làm chuyện bỏ rơi huynh đệ!” Bất đồng với sự ồm yếu thoát nhìn, dáng vẻ người này che trước mặt mọi người chỉ gợi nhớ đến một từ – vĩ nhân, gã tuyệt đối không phải là võ công tốt nhất, thân thể cũng không kham nổi đánh lâu dài như xa luân, rõ ràng bản thân chính là nỗ lực hết đà, mà thân ảnh ấy lại chợt khiến người ta cảm thấy an toàn, có thể dựa dẫm được.

Phía sau Nhiễm Thanh Hoàn, Vương Tiểu Trung liều lên, dốc hết dũng khí, nói một tiếng “Đắc tội”, rồi dùng tay chém vào gáy gã – thân ảnh cầm dao mà đứng kia sẽ vĩnh viễn không phòng bị người phía sau, trường đao rơi “Keng” xuống đất, Trịnh Việt vội đón lấy gã.

Vương Tiểu Trung đẩy Trịnh Việt: “Mau, Vương gia, việc không nên chậm trễ!”

Trịnh Việt thâm sâu nhìn hãn một cái, đột nhiên chấp tay, bế thốc Nhiễm Thanh Hoàn lên, phi thân nhảy lên một thớt ngựa gần nhất, roi quát mạnh thân ngựa: “Đi!”

Trong rừng cây kể bên một thân hình đột nhiên nhảy ra muốn đuổi theo, tiểu thị vệ học nghệ không tinh quát to một tiếng, toàn lực đâm ra một kiếm, không màu mè, không thành lộ số, lại khiến người nọ không dám khinh suất. Hắc y nhân né ra sau, ra tay như điện bắt lấy tay cầm kiếm của Vương Tiểu Trung, ngược nhìn lên thì ngựa của Trịnh Việt đã sắp mất dạng, hãn không khỏi điên tiết, giơ tay bóp cổ người vương vãi này, cổ Vương Tiểu Trung phát ra tiếng “rắc rắc”, trong khoảnh khắc đã bị bóp nát.

Hắc y nhân không nhìn hãn nữa, hừ một tiếng, đuổi theo hướng Trịnh Việt đi khỏi.

Vương Tiểu Trung mở to hai mắt, cố gắng vươn tay về phía trước, thân thể co giật dữ dội, rốt cuộc bất động-

Kích cổ kỳ thang, dừng được dụng binh. Thổ quốc thành Tào, ngã độc nam hành.

Tùng Tôn Tử Trọng, bình Trần dữ Tống. Bất ngã dĩ quy, ưu tâm hữu sung.

Viên cư viên xử, viên táng kỳ mã. Vu dĩ cầu chi, vu lâm chi hạ.

Tử sinh khiết thoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Hu ta khoát hề! Bất ngã hoạt hề! Hu ta tuân hề! Bất ngã thân hề!

(Kính Thi – Bội phong – Kịch cổ)

Ngọc Nhi, nếu có kiếp sau, ta và nàng, nhất định phải, trường tương tư thủ-

Ký ức là chuyện bắt đầu từ khi nào? Một tuổi? Năm tháng? Khoảng sân rộng màu xám, những người thân sắc lạnh lẽo qua lại, thiếu nữ yêu thương trước mắt, còn có rất rất nhiều chuyện mơ hồ không rõ, sau đó đóng băng đổi cảnh, khi tầm nhìn dần dần rõ nét, chính là cô nhi viện tình người ấm lạnh. Kỳ thực trong lòng bao lâu nay vẫn hiểu, mình không giống với người ta, lúc vui vẻ không biết cười, khi bị thương không biết khóc, mặc quá vãng muôn hình muôn vẻ đi qua trước mắt. Ánh mắt mọi người tựa hồ đều từ kinh ngạc yêu thích lúc ban đầu dần dần thành sợ hãi ghét bỏ – một đứa trẻ như búp bê, nghe nói giống như từ trên trời giáng xuống, bắt đầu từ ngày xuất hiện đã im lặng không giống sinh vật sống, sáu năm qua không khóc không cười.

Những năm tháng đó, có phải đã dài như cả một đời? Cho đến khi y xuất hiện... Cảm giác như đã tìm được đồng loại, y nói: “Người có muốn đi theo ta không?”

Y nói: “Đây không phải là nơi ngươi nên tới.”

Phảng phất họa ra tất cả sắc thái thế gian trên một tờ giấy trắng, như gió xuân thổi một đêm, khoảnh khắc đã muôn hồng nghìn tía. Phượng Cần nói, người có thể nhìn thấy, lại không thể thấu tỏ, người có thể đi vào, lại không thể rơi vào. Thần ma của cửu thiên này đều tự xưng có thể thông thấu kiếp trước kiếp này, thiên thu vạn thế, nhưng chuyện trên thế gian, việc chốn hồng trần, có cái nào là có căn nguyên đầu cuối đâu? Cứ đi quanh không nghĩ, rắc rối khó gỡ, một khi sa vào, thì không thoát luân hồi, không được tự do nữa, giãy giụa mọi cách, cũng thành châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức thôi...

Trong cơn mộng lung, trước mắt Nhiễm Thanh Hoàn lướt qua mỗi một việc trước kia, lại đều mơ hồ, như thể đã cách bờ bên kia của kiếp trước, rất xa, không trở về nữa-

Có phải đây gọi là: thế sự một giấc mộng dài, nhân gian mấy độ thu lương?

Thì ra, lại đều là hư vọng.

Trịnh Việt thoáng thở phào, Nhiễm Thanh Hoàn đoán không sai, kẻ truy sát họ chính là Tổng Nhượng Hề “Quý Dạ Khốc” xếp thứ ba trên bảng sát thủ, nếu không đường đường Cẩm Dương vương cũng chẳng thảm hại như vậy – áo cơ hồ rách bươm, vai mất một ngày một đêm mới ép được hết châm lông trâu cắm vào da thịt ra ngoài, may mà trước đó đã uống lương dược giải độc trong cung bí chế, nếu không ngoại thương thêm trúng độc, thật sự là số kiếp khó tránh.

Xử lý xong mình rồi, Trịnh Việt bắt mạch cho Nhiễm Thanh Hoàn, vẫn thế, mạch tượng vững vàng, chỉ hơi yếu đi, nhưng cả người không có dấu hiệu sắp tỉnh lại, hẳn không khỏi nhú mảy. Nhiễm Thanh Hoàn một khi mất đi ý thức, giống như đặc biệt không dễ tỉnh lại, điều này khiến cảm giác tồn tại vốn đã không mạnh lắm càng yếu đi, biết đâu một ngày kia, tựa như gã đột nhiên xuất hiện, thân thể gã cũng đột nhiên im lặng ngủ đi, người cũng không trở lại nữa.

Ngực Trịnh Việt, không rõ vì nguyên nhân gì cảm thấy hơi nhói nhói.

“Quan huynh đệ?”

Cổng tre nhỏ bị gõ nhẹ vài cái, Trịnh Việt phát tay, châm lông trâu rơi rụng biến mất hết. Trên núi luôn có một hai nhà thợ săn như vậy, đây cũng thành nơi trú chân cho kẻ lạc đường bị thương.

Trịnh Việt mở cửa: “Lôi đại thúc, mau mời vào.”

Lôi Long cầm trên tay vài món quần áo vải thô đi vào nhà, liếc Nhiễm Thanh Hoàn một cái: “Sao, đệ đệ ngươi vẫn chưa tỉnh à?”

“Gia đệ thân thể không tốt, phen này lại bị sợ hãi, cũng không có việc gì lớn, chỉ là thật sự làm phiền ngài già rồi. Đúng rồi, ngài đây là...”

“Ta thấy quần áo của ngươi rách hết rồi, lấy vài món của con ta cho ngươi thay, không được đẹp, ngươi đừng chê. Nếu nó còn sống trên đời, chỉ sợ còn lớn hơn ngươi vài tuổi!”

“Đa tạ Lôi đại thúc.” Trịnh Việt gật đầu, nhận lấy luôn không khách sáo nhiều.

“Ôn nghĩa gì, ai mà chẳng có khó khăn? Không nói ta cũng nhìn ra, các người không phải người thường, Lôi lão nhân thấy nhiều thấy quen rồi, ta cũng không hỏi làm gì. Các người có thể đến một chuyến cũng là duyên phận tu từ kiếp trước, ta chỉ mong các người sau này có thể bình an.”

Trịnh Việt không muốn nhiều lời, chỉ nhàn nhạt nói vâng.

Ai biết Lôi Long này chắc do lớn tuổi nên rất lẩm lờ, không mấy may chú ý tới hắn không muốn nói nhiều, vẫn tiếp tục: “Mấy năm nay, ngoại trừ bị thương lạc đường, còn có mấy đứa trẻ bỏ trốn vô tình xông đến chỗ ta, loại nào cũng có, đôi lạ nhất lại là lợi nước tới, cả người ướt đầm.”

“Lợi nước? Bên kia Hồ Tử Quy có nhà ở à?” Thần sắc Trịnh Việt mập mờ.

“Nào có ai ở, nói ra người cũng không tin, ngay cả ta cũng không biết là thật hay giả. Hai đứa trẻ đó nói, trên vách núi có hang động, xuyên qua dưới nước là không xa thành, nhưng ta chưa thử bao giờ, mỗi lần vào thành đều trèo đèo lội suối, phải mất mười bữa nửa tháng cơ.”

“Lại lạ lùng như thế.” Trên mặt Cẩm Dương vương lóe lên chút tàn khốc.

“Phải không? Được rồi, người nghỉ ngơi đi, ban đêm cẩn thận đừng để bị lạnh. Nghỉ đi, nghỉ đi.” Lôi Long cười ha hả khoát tay, quay người đi ra ngoài, khi đi tới cửa lại đột nhiên dừng bước.

Biểu cảm ôn hòa của Trịnh Việt sớm biến mất, ánh mắt hắn lạnh lùng, một mũi kiếm đâm qua ngực Lôi Long, màu đỏ nhanh chóng loang ra. Trịnh Việt hừ một tiếng: “Lôi đại thúc, miệng ông không có cửa, ngậm lại vẫn an toàn hơn.” Lôi Long há to miệng không thể tin nổi, sau khi Trịnh Việt rút kiếm ra, lão từ từ ngã xuống.

Trịnh Việt tra kiếm vào vỏ, khom lưng nâng thi thể Lôi Long, đột nhiên như cảm giác được cái gì mà quay ngoắt đầu lại, Nhiễm Thanh Hoàn ngay vào lúc này trùng hợp thể nào mở mắt ra, nhìn hắn chằm chằm không nói một tiếng. Trịnh Việt tay chân khựng lại, sau đó tiếp tục công việc – khiêng thi thể Lôi Long ra ngoài xử lý, lại trở về xóa sạch vết máu trên mặt đất.

Đợi đến khi hết thấy thỏa đáng Trịnh Việt mới quay vào nhà, rót một chén nước đưa vào tay Nhiễm Thanh Hoàn, người kia giọng khàn khàn cảm ơn, nhận lấy, không nói gì dư thừa.

Trong nhà yên tĩnh đến xấu hổ, Trịnh Việt nghĩ nghĩ: “Người hôn mê mấy ngày rồi có đói không?”

Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu.

“Không đói cũng ăn một ít đi,” Hắn đứng dậy, “Ta xuống bếp xem thử, người cẩn thận đừng lộn xộn làm rách vết thương.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hắn không hề quay đầu mà đi ra ngoài, neho mắt lại. Hồn phách Lôi Long ở cửa, sượt qua Trịnh Việt, nó bất chấp tất cả lao lên, lại toi công vắng ra, Cẩm Dương vương là chân mệnh thiên tử, có Tử Vi hộ thể, lão nhân trợn trừng mắt, bò lên hết lần này đến lần khác, gào thét uống công.

Để vương quả nhiên là đập xương cốt vô số nhân dân vô tội mà sinh. Gã cố gắng nhồm dậy, ngồi xếp bằng, nhớ lại bài siêu độ ẩn tượng mơ hồ-

Vãng tích sở tạo chư ác nghiệp, giai do vô thủy tham sân si.

Tùng thân ngữ ý chi sở sinh, nhất thiết ngã kim giai sám hối. (Hoa Nghiêm Kinh)

Tội nghiệt này lại nên tính lên đầu ai? Phượng Cẩn, ông bắt tôi vô luận thể nào cũng phải ngăn cản Tiêu Triệu sống lại, cho dù hắn sống lại, thì có thể thế nào đây? Máu chảy thành sông? Xác chất thành núi sao? Nhưng hết thấy với hiện tại chúng ta làm, lại có khác biệt gì đâu-

Nam mô cô lỗ bối nam mô bồ đạt á nam mô đạt nhĩ mã á nam mô tăng cách á. (Phóng sinh – Nghi quỹ)

Tuy rằng ta không phải là người trong Phật giáo, nhưng Nghi quỹ phóng sinh thành tâm này, không biết liệu có thể gọi lên một chút thiện niệm còn tồn tại trong ông hay không.

Ông a mông dất vi la khắp na mã cấp mỡ đắc lap mã ni ba đắc mã giới ngõa na ba lap oa la đạt á oanh.

Thiện nhân, tại sao luôn không chiếm được thiện quả? Đây có tính là thiên địa bất nhân không-

Ông na ma lặc đặc na đạt nạp da da na ma a lợi nhĩ bạt la khắc thối tây oa nã nhĩ bạc để tát đặc oa nhĩ ma cáp tát đặc oa nhĩ ma cáp khắc la ni khắc nhĩ đại để nha tha ông mại đặc lợi mại đặc lợi mại đặc lạng ma na tùy mại đặc lạng tam phạ ủy mại thổ lộ na phạ ủy mã cáp tát mã nhĩ ti oa cáp.

## 18. Chương 18: Có Động Thiên Khác

Trịnh Việt tìm được trong bếp của Lôi Long ít cháo rau mần thầu, bóp thử thấy mần thầu hơi cứng, bèn bẻ nát khuấy vào cháo bưng cho Nhiễm Thanh Hoàn, xong xuôi chính hắn cũng cười, nghĩ sinh thời đây là lần đầu tiên vì chăm sóc người khác mà làm công việc của hạ nhân này. Sau khi gặp phải Nhiễm Thanh Hoàn, hình như hắn đã làm rất nhiều việc mà ngày trước không thể làm, gã giống như có ma lực thần kỳ nào đó, lúc ở bên cạnh gã, bất luận là ai đều tựa hồ có thể bị lây đặc chất cái gì cũng đoán trước nghĩ đến, mà cái gì cũng không để trong lòng ấy, trở nên không còn giống mình mà có phần để ý cách nghĩ cách làm của gã.

Nhiễm Thanh Hoàn ăn uống không tốt lắm, sau khi đến thế giới này không phải chạy ngược chạy xuôi thì là mệt mỏi, hoặc là các loại yếm hội hư tình giả ý, rất ít ăn uống đàng hoàng, không có Phượng Cẩn lải nhải, bản thân gã cũng không để ý lắm, thời gian dài, đôi khi dạ dày sẽ khó chịu phản đối. Mà hiện giờ, sự khó chịu này càng rõ hơn, mặc dù thức ăn đã được Trịnh Việt xử lý qua đơn giản, song ăn vào miệng vẫn rất cứng, mùi máu tươi trong không khí không tan đi khiến gã hơi buồn nôn, nhưng bây giờ không phải là lúc để tùy hứng, gã cần thể lực, nên nhất định phải ăn.

Cúi đầu cố gắng không nhìn vết máu trên mặt đất, cố nén vài lần buồn nôn, trong mắt Nhiễm Thanh Hoàn bắt đầu hơi có nước mắt, bất cứ ai đều nhận ra gã đang cố nuốt, mặc dù không hề nhúu mày, ngược lại càng khiến người ta đau lòng hơn.

Trịnh Việt nhìn thế đột nhiên nói: “Người miễn cưỡng bản thân giống như là quen rồi.”

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn mới nuốt ngụm cuối cùng, nghe vậy ngớ ra.

Trịnh Việt khẽ cười khổ một tiếng: “Bị người nhìn thấy chuyện không nên thấy, người nói phải làm thế nào đây?”

“Ta đâu có cố ý.” Nhiễm Thanh Hoàn chẳng hề để ý nhún vai, thuận tay đưa bát cho Trịnh Việt, “Định thế nào, giết ta diệt khẩu sao? Không phải người vừa nói kỳ công của ta chưa hết à?”

“Đúng vậy, không chỉ kỳ công chưa hết, ta thậm chí không biết người đến từ nơi nào, vì ai mà đến. Trước mắt còn chưa biết có thể sống sót trở về Cẩm Dương hay không, người cũng nên thẳng thắn với ta chứ?” Trịnh Việt rút cuộc tháo tấm mặt nạ như ăn vào mặt, ngược lại hơi tự cam chịu mà thả lỏng.

“Thẳng thắn với nhau?” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, “Ta chẳng có gì phải giấu giếm cả.”

“Thí dụ như – tại sao người cuối cùng vẫn ở lại giúp ta, hay người kia – người trước sau tìm tới tiên vương và ta, y là ai?”

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, tựa hồ nhất thời chưa phản ứng được, rồi lập tức phá lên cười một cách tùy tiện, “Người bệnh à? Ta còn không phải là bị người ép cùng đường, sau đó nghĩ dù gì cũng chỉ có một mình, không chịu thiệt trước mắt mới ở lại. Hơn nữa người cũng là một chi ưu cổ tiềm lực không lớn không nhỏ, một mai thăng quan tiến chức, không chừng cũng có thể giúp ta lưu danh sử sách.”

Trịnh Việt khuôn mặt lạnh tanh nhìn thẳng vào mắt Nhiễm Thanh Hoàn, giống như muốn nhìn tận vào trong lòng gã, Nhiễm Thanh vô cớ run rẩy, không thoải mái nhìn đi chỗ khác.

“Người không tin à... thế thì khó rồi,” Nhiễm Thanh Hoàn khổ não trả lời cho có, “Ôi chao, thật là lý do không dễ nói, người, người, người làm gì phải ép người ta chứ... Bao giờ chúng ta về?”

“... Người hãy nói tiếng người.”

“Trời ơi, người giục gì mà giục, bảo người ta làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói đây!” Nhiễm Thanh Hoàn tiếp tục vờ áo làm bộ thẹn thùng. Doãn Ngọc Anh từng cho gã một đánh giá rất chuẩn xác, hẳn nói Tiểu Nhiễm người này có các khuôn mặt không đồng nhất, mới nhìn giống đại mỹ nữ, nhìn kỹ lại là đàn ông chân chính. Nhiễm Thanh Hoàn lúc bình thường luôn có kẻ mắt mù vừa gặp nhận nhầm là nữ nhân, nhưng khi ra vẻ ẻo lả chẳng biết tại sao lại có cảm giác, ừm, buồn nôn y như Trương Phi thêu hoa vậy – gân xanh trên mặt và trên cổ Trịnh Việt lập tức lòi ra đã chứng minh cho điểm này, thế mà ai đó say sưa làm nhân yêu, còn ném mị nhân tới, “Nhất định muốn người ta nói câu kia... Người ta thăm mền người lâu lắm rồi!”

“Cút!” Cẩm Dương vương tu dưỡng rất tốt đã bùng nổ.

“Lão tử đau lòng quá.” Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi.

“Tại sao lúc ấy người nói với ta là chín năm?” Trịnh Việt hiềm khi hết kiên nhẫn hỏi thẳng, đôi mắt sắc bén nhìn gã, “Tại sao người nói chín năm? Nếu chín năm mà ta chưa đánh hạ thiên hạ này thì sẽ thế nào?”

“...” Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu lên, nhìn hắn một lúc, đôi mắt trong veo dần dần sâu thẳm, tựa hồ đáp án nào đó chực lao ra, “Đó là...” Đôi môi khẽ mở, sau đó cực nhanh nói ra mấy chữ-

Gã nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ!” Nhân lúc Trịnh Việt còn thất thần chưa phản ứng, Nhiễm Thanh Hoàn mau chóng làm ngôn ngữ tứ chi “đừng đánh ta” mà rụt vào góc giường, trong đôi mắt hơi xéch chứa đầy ý cười và sự giảo hoạt, ngay sau đó lại do động trúng vết thương mà “A” một tiếng co mình lại.

Trịnh Việt tức giận nghiêng người tới cởi quần áo gã – quả nhiên, bằng vải màu trắng rỉ ra sắc đỏ gai mắt. Không nói một lời đặt người nằm ngay lại, Trịnh Việt bắt đầu xử lý vết thương cho Nhiễm Thanh Hoàn, cả hai im lặng rất lâu, lâu đến mức Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy mình sắp ngủ rồi, Trịnh Việt mới thấp giọng hỏi: “Chiến tranh làm sao có thể có kỳ hạn? Ta lại cảm thấy người không giống như đang giúp ta, mà giống đã hứa hẹn việc gì với ai hơn – Thần tiên kia sao? Có phải người nợ nần gì y hay không?”

Nhất châm kiến huyết-

Toàn thân Nhiễm Thanh Hoàn hơi run rẩy, chỉ nghe Trịnh Việt tiếp tục nói: “Nếu không, với tính tình người, sao an nhàn không sống, mà phải chen vào loạn thế này nghe người ta sai phái? Người không muốn nói cũng không sao, chỉ là ta rất tò mò, rốt cuộc là tại sao mà có thể khiến người làm đến mức này vì y?”

Nhiễm Thanh Hoàn trầm mặc, đương khi Trịnh Việt cho rằng gã không chuẩn bị trả lời, hẳn nghe thấy giọng Nhiễm Thanh Hoàn không giống với bình thường, trầm thấp, thông thả, từng chữ từng câu đều giống như đang nhớ lại cái gì, mơ hồ và không chân thật: “Đó là một lão đầu rất đáng ghét, miệng vừa tham ăn vừa dè tiện, lừa bán nhân khẩu ngược đãi trẻ em, thường xuyên thần thờ nhớ tình nhân cũ, từ nhỏ đã làm gương xấu cho người ta, tự mình đa tình canh cánh chuyện giải cứu thiên hạ thương sinh chó má, rõ ràng đã trốn đến thế giới khác còn chuyên môn chạy về tìm chết, tự tư tự lợi, không chịu tin ai, cho dù là đứa trẻ sống nương tựa lẫn nhau tự tay nuôi nấng hơn chục năm, tính đủ mọi cách chôn mình, để lại một đồng nợ xấu...” Gã một tay che mắt, khoe miệng là nụ cười lạnh lẽo, lại cho người ta cảm giác “gã sắp khóc”.

Trịnh Việt thở dài, ấn nhẹ vai gã không nói nữa, chỉ lắng nghe hô hấp nhẹ hơi dồn dập của gã, chủ nhân của hô hấp đang khổ sở kìm nén cái gì. Một lúc lâu Nhiễm Thanh Hoàn mới ngồi dậy, bình thần giây khỏi tay hắn, trong mắt không tìm thấy một vệt nước, vẫn trong veo y nguyên: “Nhưng người yên tâm đi, thiên tài như ta nhận ra được ai có tiền đồ nhất, ta sẽ không bán đứng người đâu.” Dáng vẻ nhanh nhẹn, so với vẻ suy sụp vừa rồi tưởng như hai người vậy.

Về mặt và nụ cười hoàn mỹ vừa đứng, rất nhiều năm qua vẫn đeo trên mặt, dần dà quen thuộc như trời sinh đã thế, Trịnh Việt mơ hồ cảm thấy, nhìn gã giống như đang tự soi gương vậy.

Hàn ý sinh ra từ tim, đau đớn không biết thời gian, đều là người chưa từng chân chính tùy tính.

Ở trong nhà Lôi Long mấy ngày, hai người hết sức ăn ý chặn một đám sát thủ đuổi tới, chính là cường long không thẳng địa đầu xà. Sau khi nhanh chóng quen thuộc địa hình quanh đó, Nhiễm Thanh Hoàn lại khôi phục bản chất thâm độc, cả đời Trịnh Việt chưa từng thấy nhiều cơ quan đơn giản khiêu chiến giới hạn tâm lý và đạo đức đến vậy.

Hai người bàn bạc qua, quyết định nhanh chóng lợi nước, Trịnh Việt nói là “đêm dài lắm mộng”, Nhiễm Thanh Hoàn không sợ xui bình luận là “chết sớm siêu sinh sớm”, tóm lại không nên ở lâu nơi đây. Tìm được

không ít thứ trong ngôi nhà nhỏ của Lôi Long, dọc đường vừa đi vừa để lại cơ quan, chảy trong mạch máu gã không phải nhiệt huyết mà là nước xấu.

Mang theo chiếc khăn gấm Vương Tiểu Trung đưa cho, Trịnh Việt vốn định bàn bạc sơ qua với Nhiễm Thanh Hoàn vị trí và lộ tuyến của lối đi dưới nước này, nhìn thấy vẻ mặt kẻ kia mù mờ mới nhớ, mặc dù xem bản đồ không có vấn đề, song gã lại là loại đến chỗ lạ đều cần có người dẫn đường mới biết phương hướng, hết cách chỉ có thể như lời Nhiễm Thanh Hoàn nói, “tự mình ra tay cơi no áo ấm”.

Do Trịnh Việt dẫn đường, hai người đến hồ Tử Quy, Trịnh Việt gạt đầu nói với gã: “Sau khi xuống nước nhớ theo sát ta.”

Đáy hồ Tử Quy trái lại là nơi khiến người ta hoa cả mắt, Nhiễm Thanh Hoàn nhìn bốn phía, chỉ có thể hi vọng cái hồ trông rất có tuổi này không có thủy quỷ linh tinh gì. Trịnh Việt quay đầu lại, ra dấu hỏi gã còn cầm cự được bao lâu, Nhiễm Thanh Hoàn ra hiệu bảo gã tạm thời vẫn chưa có vấn đề. Dưới nước gợn sóng lóe sáng, cá rong dểm không xuể, lại thêm khác biệt nhỏ của mật độ độ ẩm, Trịnh Việt phát hiện mình không hề nhạy phương hướng như ở trên bờ, không khỏi thoáng nhìn Nhiễm Thanh Hoàn – nếu phương diện này gã cũng có thể nhạy bén như các phương diện khác thì tốt biết mấy, ai ngờ Nhiễm Thanh Hoàn nhận được ánh mắt lại hiểu được ý hẩn, lập tức nhún vai, trưng ra vẻ mặt đành chịu thôi.

Trịnh Việt hơi sàu nảo cười cười, bắt đầu nhìn đông nhìn tây, đột nhiên mắt sáng lên, giơ tay kéo Nhiễm Thanh Hoàn, chỉ chỉ vách núi gần đáy hồ, giữa bèo rong thấp thoáng lại có một hang động như ẩn như hiện. Nhiễm Thanh Hoàn cười khỏ, ra hiệu bảo mình đi xuống tiếp đã hơi khó khăn. Trịnh Việt một tay ôm vai gã, nín thở, chậm rãi đến gần cửa động, song đối mặt với cửa động tối om, cả hai không hện mà cùng hơi do dự, trao đổi một ánh mắt không chắc chắn, sự ăn ý kinh người cho họ nhìn thấy suy nghĩ tương tự trong mắt đối phương – ắn ắn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời chưa nắm được.

Cuối cùng Trịnh Việt nhú mày, ra dấu chỉ vào trong động, Nhiễm Thanh Hoàn tạm thời cũng không có ý kiến gì, thế là gạt đầu, cùng sóng vai bơi vào. Đột nhiên, Trịnh Việt túm Nhiễm Thanh Hoàn dừng lại, bên trong vậy mà là đường cụt, một cánh cửa huyền thiết sừng sững trước mặt cả hai.

Trịnh Việt đứng trước cánh cửa sắt suy tính điều gì đó, Nhiễm Thanh Hoàn không hiểu, Trịnh Việt giơ tay chỉ lên trên, phía trên cửa có một biểu tượng be bé, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy quen mắt, đột nhiên sực nhớ hình như từng thấy dấu hiệu giống vậy ở Cẩm Dương vương cung.

Trịnh Việt tiến lên, nhẹ nhàng chạm vào cửa sắt, tìm kiếm chỗ mở, kết quả ngạc nhiên phát hiện một số hoa văn không hề có quy tắc trên cửa vậy mà có thể di chuyển, trong đầu Nhiễm Thanh Hoàn lập tức nhảy ra hai chữ ghép hình. Lại ngẩng đầu nhìn dấu hiệu trên cửa, mơ hồ nhớ hình như còn có một hoa văn khác đối với nó, xuất hiện thành đôi trong vương cung. Mắt gã sáng lên, gã chỉ biểu tượng trên cửa, không chờ gã ra dấu, Trịnh Việt tựa hồ cũng bừng tỉnh đại ngộ, giơ ngón cái khen gã, rồi lập tức nhanh chóng bắt đầu công việc sắp xếp lại cánh cửa.

Kết quả không ngoài dự kiến, qua sự phân tách và tổ hợp kỳ diệu nào đó, hai loại đồ án trên cửa xuất hiện thành đôi như trong vương cung, bốn con mắt nhìn chăm chăm cửa sắt, chỉ nghe tiếng chót chạm nhau rất nhỏ vang lên, ngay sau đó cánh cửa lại tự mở ra! Hai người liếc nhìn nhau, gạt đầu, bơi vào, dù biết e rằng có nguy hiểm, nhưng đối với lối vào tựa hồ có mối quan hệ đặc biệt nào đó với vương thất Cẩm Dương, sự tò mò trước sau luôn chiếm thượng phong.

Giấy lát sau cánh cửa lại tự đóng vào, trước mắt hai người là một loạt bậc đá, mới đi nửa chừng thì không khí bị thiếu một lúc lâu liền thốc vào mặt. Nhiễm Thanh Hoàn cúi đầu nhìn nước cấp tốc rút xuống, lập tức biết bên kia cửa có thiết bị gạt nước xảo diệu nào đó, không khỏi âm thầm tán thưởng bội phục tài nghệ vượt xa tưởng tượng của người xưa.

## 19. Chương 19: Tuân Tình

“May mà ta đã dùng da gói lại nên không bị ngấm nước.” Trịnh Việt lấy hỏa chiết cất trong lòng ra đốt lửa, chớp mắt không gian tăm tối sáng bừng lên, ngẩng đầu nhìn thấy Nhiễm Thanh Hoàn vẽ mặt ngạc nhiên nhét lại cái gói da thuộc trông không khác mấy mới lấy ra về lại trong lòng, Trịnh Việt không nhịn được cười, “Ôi, đúng là huynh đệ hoạn nạn, chung quy tâm linh tương thông.”

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài: “Trước kia ta từng nghe trong các câu của phiên bang có một câu gọi là ‘sự tò mò giết chết con mèo’, hôm nay không biết hai ta cộng lại có đủ chín cái mạng không, vạn nhất có gì bất trắc, chắc nguyện vọng cuối cùng của ta đời này sẽ thất bại, thật đáng phiền muộn.”

“Nguyện vọng cuối cùng của ngươi là gì?” Trịnh Việt vừa hỏi vừa dẫn đầu đi trước, phát hiện trên vách đá lại còn có đuốc, lấy xuống thử, mặc dù hơi bị ẩm nhưng vẫn miễn cưỡng đốt được.

“Chết trong lòng mỹ nữ.” Nhiễm Thanh Hoàn nhờ ánh đuốc ngấm nghĩa bốn phía một phen, dấu vết con người tạo ra rất rõ, “Nơi này giống như từng có người ở.”

“Còn là người có quan hệ lớn với Cẩm Dương vương cung – Linh Khanh nghe thấy câu này của ngươi sẽ đau lòng lắm.” Trịnh Việt mỗi một bước đều phải cẩn thận từng tí.

“Cút!” Nhiễm Thanh Hoàn không thể nhẫn nhịn trọn mắt, đến nước này thì giọng điệu vốn đã không mấy tôn trọng càng hỗn hào hơn, “Ta nhìn ngươi lâu lắm rồi, Cẩm Dương vương điện hạ, cho dù ngươi thật sự ăn no rừng mỡ không có việc gì làm cũng đừng ghép uyên ương bầy bạ, để tỷ ta biết sẽ hoài nghi dụng tâm của ngươi như thế nào đây.”

“Ta ghép bầy cái gì?” Trịnh Việt không thèm để ý gã bất kính, ngược lại vẽ mặt hết sức hào hứng. Người trước nay nổi danh cẩn thận này từ thuở cha sinh mẹ đẻ có thể mạo hiểm một lần quả thật cũng không dễ dàng gì, bởi vậy có vẻ đặc biệt bừng bừng hưng trí, “Hắn chính miệng nói với ta mà.”

“Ai?” Nhiễm Thanh Hoàn sững sốt.

“Tề Linh Khanh chính miệng nói với ngươi?” Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày, “Không thể nào.”

“Cho dù không chính miệng nói ra mấy chữ đó cũng là đã thừa nhận trước mặt cô rồi.” Trịnh Việt nửa đùa giỡn mà xưng cô xưng quả, kéo tay áo Nhiễm Thanh Hoàn, “Phía trước không dễ đi lắm, cẩn thận dưới chân.”

“Là người tự mình đoán mò chứ gì?” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, biết tiếp thu mà sửa lại, “Ta đoán là chính ngươi vì cái gì đó mà đoán mò, người ta lại vì nguyên nhân nào đó mà không phản bác thôi, nói bậy nói bạ sẽ bị lửa đá đó Vương gia.”

“Kỳ thực ngươi không cần quá tự coi nhẹ mình,” Bản chất tổn nhân của Trịnh Việt lại lần nữa ngóc đầu dậy, “Mặc nữ trang thật nói không chừng còn giống nữ nhân hơn cửu thái phi, về sau ngày lễ ngày tết phải dựa vào ngươi đến làm khách mời hát một bài rồi – Ngươi nói đây là ai mà đào cái động to thế dưới đáy hồ... A, đúng rồi, đáy hồ!” Trịnh Việt lập tức dừng bước, Nhiễm Thanh Hoàn không đề phòng suýt nữa va vào hắn, “Ngươi có nhớ lúc ở bên trên ngươi đã không xuống được hay không?”

“Sức nổi quá mạnh, ta lại không biết công phu như ngươi.” Nhiễm Thanh Hoàn nhún nhún vai, thỉnh linh ngộ ra, cũng la lên một tiếng, “Đúng rồi! Chúng ta kỳ thực đã nhầm rồi!”

Rốt cuộc đã nghĩ ra chỗ nào không đúng, do bị lạc phương hướng, hai người bắt giác chìm xuống đáy hồ, độ sâu như vậy cả đến Nhiễm Thanh Hoàn tập võ nhiều năm cũng phải dựa vào Trịnh Việt kéo, hướng chỉ là tình nhân tiểu gia bích ngọc của Vương Tiểu Trung.

Nhiễm Thanh Hoàn gân xanh trên trán giật giật, toàn thân ướt đẫm cực kỳ khó chịu, miệng vết thương vốn vừa khép lại còn chưa lành, bị nước ngấm vào đau gần chết: “Hai ta là ai xui xẻo gặp báo ứng... Làm thế nào đây, quay lại à?”

Trịnh Việt ngược nhìn lên, đã đi gần đến cuối thềm đá, phía trước có một thạch động, tầm nhìn lập tức trống trải không ít. Tuy rằng bây giờ là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng đồ đạc



tương tự bất ngờ với Cẩm Dương vương cung thật sự khiến hấn khó mà buông được: “Đã đến đây, không thiếu được phải vào xem thử, người hãy theo sát ta.”

“Thật không giống lời người sẽ nói ra.” Nhiễm Thanh Hoàn không có nhiều tinh thần như vậy, hơi cười khổ, theo Trịnh Việt đi đến cửa động cuối thêm đá, “Cơ mà nhà người có tổ tiên bỏ nhà đi không Trịnh Việt?”

“Không biết, dầu có cũng sẽ không cho ta biết, cho dù thật sự có người thành công, chắc cũng bị sử quan viết thành chết bất đắc kỳ tử rồi.”

“Ừ, đúng, chính là tử vong không rõ nguyên nhân, không có à?”

“Thế thì nhiều lắm.” Trịnh Việt cười khổ, “Người đã khi nào nhìn thấy ta có huynh đệ? Tiên vương đâu phải chỉ có một nhi tử là ta, huống hồ thế hệ trước hiện giờ chỉ còn lại một mình cửu thái phi, người không cảm thấy kỳ lạ sao? Năm đó thời điểm đoạt đích náo nhiệt vô cùng, hiện giờ họ đều đã xuống tuổi vàng chờ ta rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn rụt cổ: “Đuổi tận giết tuyệt, người thiết oán ghê nhỉ.”

Từ xưa đến nay chuyện huynh đệ trở mặt vì tranh đoạt ngôi vị thật sự nhiều đến mức nhìn chán ngán phát buồn nôn, nhưng thay vì nói là vô tình nhất nhà đế vương gì đó, chẳng thà nói đây là liệt căn của nhân loại, nhà bách tính bình thường vì tranh mấy đồng tiền di sản của lão nhân mà đánh nhau thậm chí bị bắt lên công đường lại có bao nhiêu? Chẳng qua thân là vương tử hoàng tôn nắm giữ quyền lực lớn hơn, tranh cũng dữ dội hơn thôi, chứ trên bản chất vẫn không khác gì nhau.

Thiên hạ nhón nháo đều vì lợi, thiên hạ huyền náo đều vì lợi. Thái sử công không hổ là nhìn thấu lịch sử ngàn năm phong trần ngàn năm, một câu nói trúng tim đen các loại người da vàng da đen.

“Phía trước, cẩn thận.”

Kỳ thực Nhiễm Thanh Hoàn nhắc nhở rất thừa, bởi vì người thiết kế thạch động tựa hồ là một người theo chủ nghĩa hòa bình, hai người dè chừng cả buổi, cuối cùng bị chứng minh là hoàn toàn lãng phí tình cảm – trong thạch động chỉ có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, không có cái gọi là cơ quan thể tới rào rạt, đương nhiên, kết luận của Nhiễm Thanh Hoàn là: “Không có cơ quan, cũng có nghĩa là chẳng có gì đáng giá, ta nói lão bản à, chúng ta chuyến này lỗ vốn rồi.”

Trịnh Việt buồn cười: “Lỗ vốn cái gì? Ta làm là công việc không vốn mà.”

Nhiễm Thanh Hoàn sờn gai ốc nhìn hấn một lúc lâu: “Ngài... xuất thân đất gái?”

Đây là một thạch huyệt có dấu vết sức người chạm khắc cực kỳ rõ rệt, Nhiễm Thanh Hoàn đứng đó nhìn một lát: “Trong đây sẽ không vừa vặn có một phòng giam, trong phòng giam còn vừa vặn giam giữ một ma đầu mười hai năm trước chứ?” Nhớ tới đoạn Nhậm Ngã Hành bị nhốt dưới đáy Tây Hồ trong “Tiểu ngạo giang hồ”, “Hoặc là... có võ công tuyệt thế khắc trên vách đá?”

“Ta trái lại hi vọng là một cửa khác, qua cửa là đến Cẩm Dương.”

“Chờ chút, trên tường hình như có đèn!” Nhiễm Thanh Hoàn nhìn một cái, sau đó lại không xác định lắm, hỏi, “Đó là đèn à?”

“Ồ, để ta xem, hình như còn có dầu.” Trịnh Việt tiến lại nhìn kỹ, cẩn thận đốt lần lượt từng ngọn đèn trên tường, thạch thất tối om từ từ sáng lên, nhìn thấy hết mọi thứ bên trong.

Bấy giờ hai người mới nhìn thấy, chính giữa thạch thất đặt một cỗ quan tài lớn.

“Chẳng trách lạnh vậy, còn tưởng là vì toàn thân ta đều ướt sũng, không ngờ là do thứ này.” Nhiễm Thanh Hoàn gõ gõ quan tài, trên tay truyền đến hơi lạnh thấu xương, “Quan tài hàn ngọc, kẻ có tiền.”

“Sao quan tài này to vậy? Nằm hai người chắc cũng dư?” Trịnh Việt nhìn nhìn, ngẩng đầu lên hỏi, “Có dám mở nắp quan tài với ta không?”

Nhiễm Thanh Hoàn không nói gì, gã đương nhiên còn tò mò hơn Trịnh Việt, nhưng suy nghĩ đến chủ nhân quan tài có thể là tổ tiên Trịnh Việt, lại ngại không nói ra, ai ngờ chính chủ tích cực không thua gì gã, sắc

một lúc, vẫn không nhin được nhắc nhở: “Người không sợ xuống cửu tuyền gặp liệt tổ liệt tông không thể ăn nói?”

“Người ta không thể ăn nói nhiều lắm, không thiếu một người này-” Trịnh Việt cách tay áo vận lực đẩy, phải nói Cẩm Dương vương này thật không hổ là nhân vật văn trị võ công, mấy cây đinh đóng quan tài bị hấn thoảng cái đánh gãy quá nửa, không cần mấy chưởng nắp quan tài đá đồ sộ đã bị hấn dùng bạo lực lật lên.

“A!”

“Ồ?”

Nhiệm Thanh Hoàn và Trịnh Việt liếc nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc và ngỡ ngợ trong mắt đối phương.

Trong quan tài không phải xương trắng thắm thương, cũng không phải thân khô tiêu tụy, mà là hai nam thi bảo quân tương đối hoàn hảo, hai gò má thậm chí có thể lơ mơ nhìn thấy một chút huyết sắc, phẳng phất có thể thức giấc ngồi dậy bất cứ lúc nào.

Trong đó một người tuổi chừng ngoài ba mươi, mặc trường sam màu xanh, mặt như quan ngọc, khuôn mặt anh tuấn có vài phần khí sát phạt, hông bị cánh tay một người khác bên cạnh vòng qua ôm, người nọ trông lớn hơn vài tuổi, khóe miệng còn có nụ cười hạnh phúc sắp siêu thoát.

“Hai người này là ai?” Nhiệm Thanh Hoàn cúi xuống hỏi, khuôn mặt người lớn tuổi hơn nhìn kỹ lại giống Trịnh Việt đến năm sáu phần, không nhin được dùng ngón tay chạm vào mặt thi thể, “Thần kỳ quá, bảo quân làm sao hay vậy, da còn co dãn luôn này, bây giờ dù hấn ngồi dậy cũng không gây ngạc nhiên đâu.”

Trịnh Việt lắc đầu, thần sắc có chút cổ quái nhìn cánh tay ôm một nam tử khác.

Nhiệm Thanh Hoàn vỗ vỗ vai hấn: “Người xem chỗ đó.” Trịnh Việt nhìn theo tay gã chỉ, là một tấm bia đá đã có tuổi, nét chữ bên trên cũng coi như rõ. Hai người đến gần, thấy trên bia viết rằng:

Mùng bốn tháng Chín năm Trinh Mục thứ mười tám, cô tự nguyện cùng Lạc Khanh yên nghỉ dưới đáy hồ Tử Quy, nên để lại tuyệt bút này.

“Cô? Lạc Khanh?” Nhiệm Thanh Hoàn đọc lên mấy từ máu chốt.

“Năm Trinh Mục thứ mười tám? Hình như ngày cụ cố ta giá hoảng vừa vặn là mùng ba tháng Chín năm Trinh Mục thứ mười tám... Thế ‘Lạc Khanh’ này, nếu ta không đoán sai, chỉ sợ chính là Đại tướng quân Hàn Lạc... Hình như y cũng mất năm Trinh Mục thứ mười tám.”

Hai người ăn ý đồng thời nhìn vào trong quan tài một cái, Nhiệm Thanh Hoàn nói: “Chỉ sợ là tám chín phần mười rồi, nhưng vấn đề là tại sao bọn họ được táng ở đây?”

Trịnh Việt đọc văn bia phía dưới: “Cẩm Dương phồn vinh mà Liễu Thủy gió mát, ngựa xe như nước mà chủng loại cực thịnh, nhưng cô một mối vì vận thừa. Chỉ nguyện bỏ thiên kim, cùng Lạc Khanh tương dưỡng dĩ sinh, tương thủ dĩ tử...”

“Hả?” Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hai người bên nhau đến chết này một cái, rõ ràng là đồng tính – chẳng lẽ cụ cố Trịnh Việt là gay? Chẳng trách cô khổ lặn lội xuống tận đáy hồ tự sát, sống đã không thể ở chung, chết cũng phải cùng huyết, “Yên Kỳ các người chẳng lẽ thịnh hành nam phong? Phong tục này không tốt, dễ dẫn đến giảm nhân khẩu.”

“Dân phong Yên Kỳ ta thoảng lắm, đây đều là sở thích cá nhân, không có gì phải xấu hổ, không như Nam Thục, cái gì cũng khuôn sáo, nữ tử cũng không cho ra cửa, chẳng trách không giữ được người – Cụ cố ta thời trẻ từng cùng Hoàng đế tổ tiên Ngô thị chung ngựa đánh thiên hạ, chinh chiến quanh năm, ta còn nói sao ông ấy một đời anh hùng mà đang tráng niên thì chết bệnh một cách kỳ quái chứ – không ngờ lại là vì thế này.” Trịnh Việt thở dài, “Đúng thật là sinh tử tương hứa.”

Nhiệm Thanh Hoàn xem kỹ văn bia, trên ghi lại chi tiết mọi việc về vị Vương gia này và Hàn Lạc từ biết nhau hiểu nhau lại đến mến nhau tổn thương nhau, vết khắc có mấy chỗ đều là càng ngày càng mạnh, đủ thấy nổi kích động khó mà kiềm chế trong lòng người khắc bia-

Hàn Lạc vì Trịnh Vi Vân, qua tuổi nhi lập vẫn chưa kết hôn, nhưng có việc nhà việc nước việc thiên hạ, Trịnh Vi Vân không thể vứt bỏ Cẩm Dương vương vị, Hàn Lạc cũng không thể lấy thân nam tử tướng quân đường đường ủy thân cho người khác, dẫn đến hai người bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Nhĩ bất tri trường tương tư, bất tri hà vi thiên trường lộ viễn hồn phi khổ, mộng hồn bất đáo quan sơn nan.

Nhĩ bất giải trường tương tư, bất giải chấm sinh la đái đồng tâm kết vị thành, giang đầu triều dĩ bình.

Nhĩ bất đồng trường tương tư, bất đồng vi thậm phong biệt trần thế ngoại, mai hoa lạc uống nhiên.

Nhĩ bất niệm trường tương tư, bất niệm như thị tâm chi ưu hĩ, hạt duy kì dĩ...

Vấn liên căn, hữu ti đa thiếu, liên tâm tri vi thùy khổ!

Cuối cùng Hàn Lạc rốt cuộc đã mệt mỏi rồi. Trịnh Vi Vân không phải Trịnh Vi Vân của một mình y, mà là Cẩm Dương vương của cả Yên Kỳ, là trượng phu của bốn nữ tử, là phụ thân của ba vương tử, Hàn Lạc y không thềm cũng không thể mở miệng cầu cái gì, vì thế để thư lại từ quan, muốn từ đây yên vũ nhâm bình sinh.

Trịnh Vi Vân nhất thời cực kỳ giận dữ và đau đớn, dưới cơn kích động đuổi theo Hàn Lạc, giam lỏng y trong cung Cẩm Dương vương, nhưng thủy chung quên mất, ưng bay trên trời cao làm sao có thể sống trong lồng.

Nửa năm sau, Hàn Lạc qua đời, dùng sinh mệnh của mình vạch một đường giới hạn không thể vượt qua với hồng trần tổn thương thấu tim y, y vẫn là nam tử dứt khoát như vậy, thà gãy không cong.

Trịnh Vi Vân rốt cuộc nản lòng, dưới sự phối hợp của tâm phúc vừa giả bệnh vừa lặng lẽ xây dựng thạch cung dưới đáy hồ Tử Quy này, để kỷ niệm buổi đầu quen biết bên hồ mười lăm năm trước, rốt cuộc là – nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Trịnh Vi Vân một mình vào thạch cung này, ôm thi thể Hàn Lạc, uống rượu độc tự sát.

Giống như trong cổ nhạc hát: Hoa Sơn kỳ, quân kí vi nùng tử, độc sinh vị thùy thi? Hoan nhược kiến liên thi, quan mộc vị nùng khai. (Trích Hoa Sơn kỳ)

Không ngờ được trong động thiên lại có câu chuyện buồn bã như thế, hai người nhất thời không nói năng gì, hối hận khi đã mở quan tài quấy rầy tổ tiên.

## 20. Chương 20: Bị Nhốt

“Người nói sao người tò mò quá vậy?” Nhiễm Thanh Hoàn cúi người đẩy nắp quan tài... Không có kết quả, vì thế nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ ngoài cười trong không cười của ai đó thì càng thêm tức giận, “Giúp một tay đi, sau đó dập đầu xin lỗi người ta, bắt hiếu tử!”

Trịnh Việt giúp gã đẩy nắp quan tài đá, không đồng ý mà nói: “Ngược lại đã biết một vấn đề bỏ lửng của Yên Kỳ ta – Nhiễm Thanh Hoàn, người sớm muộn sẽ chết vì tật xấu không biết lựa lời này, dỗi mất khắp thiên hạ, cả tiểu Hoàng đế ngồi trên long ý Thượng Hoa cũng không nên kêu ta dập đầu xin lỗi.”

“Nếu người thực sự để ý thì ta không nói nữa.” Nhiễm Thanh Hoàn sớm nhìn thấu bản chất thượng vị giả thích bị coi thường của Trịnh Việt, người cung kính người ta cảm thấy người khúm núm không mới mẻ, không coi hấn ra gì ngược lại cho hấn thỏa mãn khi được luận giao ngang hàng... Dù sao chẳng nữa, trên thế giới này lại có ai thật lòng ghét sự ầm áp đến từ bằng hữu ngang hàng? Lần này hai tên nhóc xui xẻo cùng nhau mắc nạn, ngược lại khiến mối quan hệ trở nên thân thiết hơn, Trịnh Việt chấm dứt tính kẻ mọi thời mọi khắc, Nhiễm Thanh Hoàn thì tạm thời gác lại khúc mắc tràn lòng.

Song chuyện trên thế gian này, tốt tốt xấu xấu, chẳng ai nói được, ngay khi nắp thạch quan ầm một tiếng trở về vị trí cũ, Nhiễm Thanh Hoàn vừa định lau mồ hôi, cảm thán một câu kết thúc rồi, thì đá phiến dưới chân bắt đầu rung như muốn gãy, trấn định như Trịnh Việt cũng suýt ngã, chờ trận lắc lư này qua đi, hai người mới phát hiện một chuyện cực kỳ bất hạnh – cửa thạch huyệt đã bị hạ xuống!

“Khó chơi rồi...” Chúng kiến cửa đá đè dẹp một thỏi bạc nguyên bảo rắn chắc – đó là gã để lúc vào cửa để ngừa vạ nhất, một lúc lâu Nhiễm Thanh Hoàn mới phun ra mấy chữ như vậy – vật lý học không giỏi, thật là hại chết người.

“Cửa này mở không ra, không biết là cơ quan gì, xem ra là phong chết rồi.” Trịnh Việt kiểm tra cẩn thận cửa đá một phen từ trên xuống dưới, “Làm sao thế này, tại sao lúc mở nắp quan tài không đụng đến cơ quan, ngược lại là khi đóng nắp? Chẳng lẽ hai người này muốn phơi thây dưới đáy hồ như vậy, nát đến bột xương cũng không còn sót lại à?” Ai đó vô duyên vô cớ bị nhốt chung nói chuyện càng lúc càng khó nghe, không may có sự tự giác của một hậu nhân.

“Cấu tạo nào tổ tiên nhà ngươi khá kỳ lạ đấy,” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, tung một cước trực tiếp đập nắp quan tài mới vừa đóng trượt xuống, đừng thấy gã đây không nổi mà coi thường, đập nắp quan tài không đóng đinh vẫn thừa sức, “Phải chăng mở nắp quan tài ra là xong?”

Cửa đá không nhúc nhích.

“Ôi, cũng phải, nếu mở ra là mở cửa, thế chúng ta khi nãy cũng chẳng vào được.” Nhiễm Thanh Hoàn không hề kiêng kỵ ngồi cạnh quan tài hàn ngọc, cũng không sợ lạnh, nhìn Trịnh Việt bận rộn tra xét bốn phía, bản thân gã về mặt này đương nhiên không chuyên nghiệp bằng người nhà vua chúa chính quy này, bèn không phá rối thêm.

Tra hết trong ngoài một lần, Trịnh Việt vẻ mặt nặng nề khoanh tay đứng dựa tường, suy xét cẩn thận rốt cuộc còn bỏ sót gì, cùng với – tại sao cơ quan thạch huyết kỳ dị khởi động vào lúc này.

Chỉ nghe Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên nói nhẹ nhàng và vô cùng bình tĩnh: “Tuy rằng chỗ này có một khe hở, nhưng cửa cơ quan phải đến gần mới có thể mở ra ở phía trước rất rắn chắc, áp suất nước dưới đáy hồ không nhỏ, mà không một giọt nước nào rỉ vào...”

“Hửm?” Trịnh Việt nhìn gã chưa hiểu.

“Cho nên nói, nơi này thật là phong kín tuyệt vời,” Nhiễm Thanh Hoàn không nhìn hắn, thậm chí mỉm cười kỳ quái mà nói, “Vẫn chưa hiểu ta nói gì à? Ý ta là, không gian nơi đây có hạn, lại phong kín như vậy, thời gian dài, người bên trong hẳn là chết ngạt.”

“Người muốn nói gì?” Trịnh Việt bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, không nhịn được nhíu mày.

“Ta nói là, ở nơi này, một người sẽ sống lâu hơn hai người – đạo lý này không thể rõ ràng hơn, mà người không nhận thấy à?” Đôi mắt Nhiễm Thanh Hoàn dưới ánh lửa quỷ dị xung quanh lóe ánh sáng kỳ dị, khiến người ta không nhìn thấu gã đang nghĩ gì, quan sát cẩn thận lại cảm thấy trống rỗng, trầm tịch như chết rồi, “Ta báo trước, nếu người muốn giết ta, thì tìm giúp ta một cách không đau đớn.”

Trịnh Việt trầm mặc một lát, tựa hồ đang thận trọng cân nhắc lời gã nói, bầu không khí thoải mái vốn vui vẻ trong khoảnh khắc chẳng còn sót lại chút nào, hơi lạnh của quan tài hàn ngọc từ từ lan ra, các ngón tay Nhiễm Thanh Hoàn đặt trên đó đã bị cứng không còn tri giác, biến thành màu xanh trắng, rất lâu Trịnh Việt mới nói: “Bản thân người không muốn sống sót ra ngoài à?”

“Nói thừa, ta đâu có muốn chết ở đây.” Nhiễm Thanh Hoàn cúi đầu nhìn hai người ôm nhau mà chết trong quan tài, bỗng nhiên có chút xót xa âm mô, “Còn chẳng có mỹ nữ ôm ấp – chỉ là, chắc không muốn như người.”

“Tại sao?”

“Tại sao đây... Đại khái là, bản thân ta cũng không có việc gì đặc biệt muốn làm.” Gã nghĩ nghĩ, cảm thấy rất thất bại, tìm kiếm cẩn thận trong ký ức, không phát hiện người còn sống nào là đặc biệt chờ mong muốn gặp, cũng không phát hiện chuyện gì còn chưa hoàn thành là đặc biệt kỳ vọng đạt thành.

Trong mọi câu chuyện đều lặp đi lặp lại khinh bỉ dục vọng của loài người, nhưng nếu một người không còn dục vọng, hẳn sống chẳng phải cũng quá vô vị? Trong lòng trào lên sự trống rỗng, rốt cuộc thì kẻ lạnh bạc đã bị trừng phạt, quanh đi quẩn lại chỉ có vài người như vậy, một khi họ đều chết sạch, thì niệm tưởng bận lòng đứt hết. Nhà kinh tế học nói không được bỏ trứng gà trong một cái rổ, vậy phải chăng tình cảm cũng không thể gửi hết vào một người?

“... Nhưng ta không để người chết ở chỗ này được.” Ngừng một lúc rất lâu, Trịnh Việt mới trầm giọng nói, đi tới ngồi cạnh Nhiễm Thanh Hoàn. Cẩm Dương vương suy nghĩ cẩn thận hơn Nhiễm Thanh Hoàn, từ vài ba câu đã hiểu được tình cảnh của mình, không khí có hạn, sinh cơ nhỏ nhoi, thế nhưng không có sát ý, giống như tiềm thức chưa từng nghĩ nên gạt bỏ người này để sống sót – tại sao đây, có lẽ là vì quá kiệt xuất chói mắt, ngay cả mình cũng không khỏi bị gã thu hút, cảm thấy người như vậy, chết ở nơi nhân quỷ bất tri này, là một tổn thất lớn lao.

“Người bắt đầu ăn chay niệm phật rồi à?” Nhiễm Thanh Hoàn nghe vậy liếc nhìn hắn, cười đùa chửi mắng xong rồi, chỉ còn toàn quanh quệ, Trịnh Việt thấy thế trong lòng bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa, miễn cưỡng mới dần được, lại nghe Nhiễm Thanh Hoàn nói như thể việc không liên quan đến mình, “Phượng Cẩn mặc dù không ra gì, chân tài thực liệu vẫn có một chút, ông ta đã lựa chọn người, tức là người có Tử Vi hộ thể, khả năng không minh bạch chết ở đây là không lớn, yên tâm đi, không cần lo lắng bởi vì ta bị người giết, trước khi chết không ai nghe người để lại di ngôn.”

“Phượng Cẩn?” Trịnh Việt cau mày, “Người đó tên là Phượng Cẩn à? Các người quả nhiên biết nhau.”

“Thừa lời làm gì?” Nhiễm Thanh Hoàn có chút không kiên nhẫn khi nhắc tới cái tên này, “Người muốn động thủ thì mau lên, đừng chờ ta đổi ý!”

Trịnh Việt cười xì một tiếng: “Người đổi ý? Nhiễm Thanh Hoàn, bằng công phu mèo quào của người, tự tin hơi quá thì phải? Người đã nói hôm nay ta nhất định có thể gặp nạn hóa cát, thì còn gì phải nhọc lòng, nếu cổ nhân thần tiên của người thật sự có thể tính ra cái gì trời định trước, cho dù giữ người lại thì có thể làm sao?”

“Người trái lại không sót ruột.” Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nghi hoặc.

“Ta đương nhiên không sót ruột, sót ruột có thể đưa ta về Cẩm Dương đâu.” Trịnh Việt bắt chước gã thả lỏng mình, đơn đơn giản giản hiển lộ hết đại khí tôn quý.

Nhiễm Thanh Hoàn thoát tiên nghi hoặc, sau đó nghĩ kỹ lại, cũng cười – trên lịch sử có vô số kiêu hùng văn trị võ công, trong đó không thiếu người giỏi lung lạc lòng người, nhưng vô luận thế nào cũng đã thất bại rồi. Thay vì nói là do thời do vận do mệnh, gã càng nghiêng về và tin tưởng tính cách của một người quyết định vận mệnh hơn.

Trong những người thất bại, ngoại trừ một số nhân tố chủ quan và khách quan khác, có một đặc trưng chung, đó là không có đại khí.

Đại khí là gì, điều này rất khó nói rõ, có người nói “lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu”, có người cho rằng “hiệp chi đại giả, vị quốc vị dân”.

Kiêu hùng chân chính tuyệt đối không phải là người mọi chuyện không cho phép ngỗ nghịch, chí cao vô thượng đuổi tận giết tuyệt, thất bại của Hitler chính là một ví dụ rất tốt – mà là mỗi một suy nghĩ đều lấy đại cục làm đầu. Từ xưa có lời dạy rằng “nhân nghĩa đạo đức”, có thể rất nhiều người sẽ cảm thấy nói nhân nghĩa đạo đức với loại người mới ra tay kết liễu một lão giả vô tội là tương đối vớ vẩn, nhưng trong tình huống như vậy, hai người đều bị thương không nhẹ, một mình giữa nơi hoang vắng, thậm chí ngay cả truyền tin cũng không được, một khi phía sau có truy binh gặp Lôi Long, bí mật về đây hồ Tử Quy chắc chắn sẽ bị lộ – mà đây là lối thoát do các huynh đệ dùng mạng đổi lấy.

Cho nên lúc ấy Nhiễm Thanh Hoàn chỉ đứng ngoài nhìn không hé răng một tiếng. Nhân nghĩa không hề là lòng dạ đàn bà, mà là có thể lấy đại cục làm trọng, bỏ qua lợi ích hiển hiện trước mắt, nhà phật nói nhân quả, bỏ ra như vậy rồi có một ngày sẽ nhận được hồi báo lớn hơn, thậm chí có công sinh tử nhục cốt, nhìn như giả dối, song kết quả đại hoan hỉ nào không phải là giả dối dựng lên? Hay là, mỗi người đều tuân theo bản năng đấu đá loạn xạ không cần kiểm chế chính là thẳng thắn?

Giống như trước mắt, hai người bị nhốt trong thạch huyệt đóng kín dưới đáy hồ, không ai biết còn bao nhiêu không khí để thở. Chỉ có một điểm rõ ràng, Nhiễm Thanh Hoàn nói còn lại một người sẽ kéo dài thời gian ra gấp đôi, nhưng mà gấp đôi này lại dài được bao lâu?

Đây là một con số chưa biết, có thể là một ngày, hoặc một canh giờ. Vậy rốt cuộc là hai người cùng bàn bạc, hay một người gấp đôi thời gian vắt óc suy nghĩ, khả năng ra ngoài sẽ lớn hơn?

Vấn đề này cơ hồ lập tức có ngay đáp án – bên cạnh có một người thông minh tuyệt đỉnh như Nhiễm Thanh Hoàn, tỷ lệ của khả năng trước rõ ràng lớn hơn, huống hồ còn có khoản lợi về sau, một khi hai người ra ngoài, đoạn tình nghĩa có thể nói là sống chết có nhau này sẽ làm người tâm thần không mấy kiên định như Nhiễm Thanh Hoàn quyết một lòng.

Trịnh Việt lựa chọn lộ tuyến thích hợp nhất.

Nghĩ thông mấu chốt trong đó, Nhiễm Thanh Hoàn định thần lại, tuyệt cảnh lạnh lẽo khiến kẻ thể xác và tinh thần đều mệt lử là gã sinh ra cảm giác nản lòng thoái chí, song gã lập tức bình thường lại, suy nghĩ liền linh hoạt, chưa biết chừng sau khi ra ngoài thật sự có thể một lòng làm việc cho Trịnh Việt, đương nhiên không phải vì cảm động tình nghĩa gì đó, mà chỉ vì đại khí thiên chi kiêu tử chân chính của Cẩm Dương vương.

Gã nhảy xuống thạch quan, đưa các ngón tay lạnh cóng lên miệng thổi: “Trịnh Việt, người có nhớ chúng ta vào bằng cách nào không?”

“Người nói đồ đằng trên cửa?” Người trước mắt đột nhiên có cảm giác như sống lại, Trịnh Việt chưa phản ứng được là chuyện gì xảy ra, thuận miệng tiếp lời, “Là Cẩm Dương vương ta... A!”

“Không sai, đã vào được, chứng minh là người quan hệ không tầm thường với Cẩm Dương vương cung, hơn nữa rất có thể chính là hậu nhân của vị đại ca nằm trong quan tài này. Ta xem tới xem lui thấy người này viết toàn tình cảm, không có khuynh hướng căm thù gia đình xã hội, thì làm sao lại muốn khiến đời sau nhà mình tuyệt hậu?”

“Có lý,” Trịnh Việt đứng dậy, đi vài vòng quanh quan tài, “Người có phát hiện một vấn đề khác không?”

“Hửm?”

“Đến đây, xem chỗ này,” Trịnh Việt ngồi xổm xuống, “Người xem, khi chúng ta vừa vào không ai thấy tấm bia đá viết chữ kia, nếu như nhìn thấy, dù ta không thèm để ý, ta cũng sẽ không đi mở quan tài tổ tiên. Tấm bia đá này chế tạo rất đặc biệt, vừa vặn bị chạm đá trên nắp quan tài cản đi, không đẩy nắp quan tài ra sẽ không nhìn thấy chữ trên đó.”

“Nói cách khác, phải là người quan hệ không hời hợt với Cẩm Dương vương cung mới vào được, sau khi vào còn phải mở nắp quan tài mới biết người nằm bên trong là ai, nếu là kẻ trộm mộ xác suất nhỏ vào nhầm sẽ không mất công đẩy nắp quan tài lại,” Nhiễm Thanh Hoàn tổng kết, dừng lại một chút, “Hơn nữa xét từ tình hình vừa rồi, người bình thường cũng không thể có sức khỏe như vậy. Lúc này cửa thạch huyết hạ xuống, nói cách khác, tổ tiên người muốn giữ lại là một người có quan hệ với Cẩm Dương vương cung, hơn nữa tôn kính tổ tiên vương thất Cẩm Dương, và võ công không tệ.”

“Tại sao?” Hai người nhìn nhau, đều nghi hoặc.

“Ông ta ăn no rừng mỡ không có việc gì làm à?”

Trịnh Việt trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói, “Nếu là ta, làm như vậy, đại khái cũng chỉ có một mục đích.”

“Hửm, mục đích gì?”

“Để lại thứ gì đó cho người ta chọn,” Hắc nói, “Người này chẳng những không thể là địch nhân hoặc người không liên quan, còn phải có tính cách đặc biệt nào đó ta hi vọng, người nghĩ... liệu có phải là chỉ người có đặc điểm này mới làm hành động nào đó, dẫn đến chạm vào cơ quan?”

Nhiễm Thanh Hoàn ngậy ra một hồi: “... Huyết thống thật là một thứ thần kỳ, sao ta càng nghĩ càng cảm thấy người nói có lý nhỉ?”

“Đừng thừa lời, hãy tranh thủ thời gian nghĩ giúp ta xem đặc điểm này là gì.”

Nhiễm Thanh Hoàn ngồi dưới đất, đối mặt với tấm bia đá trước mắt và chữ viết niên đại xa xưa trên đó: “Tình thâm?”

“Không thể nào, ngay chính bản thân ông ta cũng có vẻ rất bất đắc dĩ mà. Ta thấy, nếu như có thể ông ta tuyệt đối sẽ không thâm tình như vậy, nghĩ cái khác đi.”

“VẬY... có phải ngược lại không?”

Trịnh Việt trừng mắt nhìn gã: “Người tự nói xem, kẻ bạc tình hay kẻ thâm tình, trong tình huống như vậy có thể làm ra chuyện gì khác biệt? Nhiệm Thanh Hoàn, người còn nhầm nhối là tôi luôn cái mạng nhỏ đó!”

“Chờ chút, để ta nghĩ xem,” Nhiệm Thanh Hoàn một tay chống cằm, “Chẳng lẽ là... thích nam nhân... Ai u!”

“Người còn nghĩ ra được,” Trịnh Việt đập đầu gã một phát, không nhịn nổi nghiêng rằng làm ra vẻ dữ tợn, “Ý người có phải là ta dè người ở đây, là cửa đá có thể tự động mở ra không?”

“Cút!” Nhiệm Thanh Hoàn vuốt tóc, nghĩ nghĩ, “Cũng phải, thích nam nhân xem ra còn rất phổ biến ở chỗ các người, hơn nữa điều kiện này chẳng phải nữ nhân bình thường đều phù hợp... Thế còn cái gì nhỉ?”

Kỳ thực vừa nói ra khỏi miệng thì Trịnh Việt liền hối hận, lúc ở chung với tên nhãi Nhiệm Thanh Hoàn này quả thật là lời tục tĩu trắng trợn gì cũng phun ra, may mà tên này không để bụng... Hắn đột nhiên tỉnh táo lại, sao mình lại nói như thế, nam nhân bình thường ai lại để bụng đùa giỡn kiểu này? Nhiệm Thanh Hoàn một tay chống cằm, ngón tay thon dài che khuất nửa miệng, lộ ra sắc đỏ phơn phớt hơi nhợt nhạt... Trịnh Việt bỗng hơi mất tự nhiên dời ánh mắt đi, thầm nghĩ ngoại hình người này thật sự hơi đẹp quá, khó trách Tề Linh Khanh vừa gặp đã ái mộ không thôi, suy nghĩ này khiến hắn hơi khó chịu.

Nhiệm Thanh Hoàn không hay biết gì xem văn bia hết lần này đến lần khác, từ trên đó có thể thấy được đặc điểm lớn nhất của Trịnh Vi Văn chính là thích nam nhân, nhưng đại đa số nam nhân vẫn thích nữ nhân hơn, vậy chẳng lẽ vị tổ tiên này căn bản không định để lại thứ gì cho con cháu Trịnh gia, mà là ý định để cho con gái trong nhà?

Gã xấu xa nghĩ, nếu mà con gái Trịnh gia kinh thế hãi tục như tổ tiên nàng ta, cũng thích nữ nhân thì làm thế nào?

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Nhiệm Thanh Hoàn không nhịn được mắt sáng lên: “Ta biết rồi!”

“Cái gì?” Trịnh Việt giật mình.

## 21. Chương 21: Nỗi Lòng

“Là ‘kinh thế hãi tục’!” Nhiệm Thanh Hoàn thẳng người dậy, ngón tay lướt qua từng dòng chữ lạnh ngắt trên bia đá, “Người xem, bất luận là đoạn tình cảm này của họ, hay các phương pháp xử lý sự tình của tiên vương, thậm chí sau khi chết bên nhau không chịu vào vương lăng, đều đủ để gọi là kinh thế hãi tục. Thế nhưng sự bi thảm của hai người này, thậm chí Hàn đại tướng quân cuối cùng uất ức mà chết, lại không thể không nói là do thế tục trói buộc tạo thành. Tổ tiên người cả đời muốn đào thoát để sống tự do tự ngã, nhưng cả đời cũng không thành công, có thể bị hoặc phớt lờ miệng lưỡi người trong thiên hạ, có lẽ là nguyện vọng lớn nhất của ông ta.”

“Cho nên...” Trịnh Việt chuyển dời ánh mắt lên quan tài, vừa rồi hắn đã tìm kiếm hết các chỗ, chỉ còn lại một chỗ này, “Cái gọi là kinh thế hãi tục, ông ta trông chờ người xông vào trong tình huống đi đến tuyệt cảnh có thể bất chấp lễ pháp mà khi sư diệt tổ?”

“Ta có thể nghĩ đến chỉ còn vậy thôi.” Nhiệm Thanh Hoàn nhún vai, “Người quyết định đi.”

Trịnh Việt đứng dậy, nghiên cứu sơ qua cỗ quan tài hàn ngọc: “Nếu người giúp ta một tay may ra có thể dời quan tài này, nhưng nếu chỉ có một mình ta thì không được, không phải ta tự tin, công phu của ta dù kém Anh Ti song cũng không tệ lắm, ông ta hẳn không phải là ý này đâu.”

– Thế đương nhiên cũng chỉ còn lại trên người thi thể.

Trịnh Việt hơi do dự, cho tay vào sờ soạn thi thể Trịnh Vi Văn, thần sắc thoải mái khiến Nhiệm Thanh Hoàn lần nữa xấu hổ – quả nhiên tìm được trên thi thể một tấm lệnh bài, lệnh bài thanh đồng nhỏ nhoi, to chừng bằng bàn tay, chính diện là một cái mặt quỷ mặt xanh nanh vàng, mặt sau là hai dòng chữ.

Âm dương tam giới, nghe ta hiệu lệnh;

Thần chấn giết thần, phật chấn giết phật.

Khiến người ta đọc xong thì hơi lạnh liền bốc từ trong lòng ra bên ngoài. Nhiệm Thanh Hoàn khẳng định, Trịnh Vi Vân này là một người vô cùng bá đạo và cực đoan.

“Trên người Hàn tướng quân ta thấy không cần tìm nữa,” Trịnh Việt nhàn nhạt nói, “Chỉ sợ không tìm được thứ gì hữu dụng, cho dù có cũng nhất định không phải là thứ tốt lành gì, nếu là ta, ngay cả sau khi chết cũng không hi vọng kẻ khác đụng vào người của ta.”

Vẫn là câu đó, truyền thừa của huyết thống thật là vĩ đại, thoát nhìn Trịnh Việt và Trịnh Vi Vân là hai loại quân vương phong cách khác nhau, nhưng trong xương cốt tựa hồ có cái gì giống nhau đến lạ kỳ, Nhiệm Thanh Hoàn không nhịn được thở dài: “Lão đại, người đứng là một thiên tài.”

“Khoan hãy khen ta, kế tiếp nên làm thế nào đây?”

“Theo kinh nghiệm nghe kể chuyện của ta, tẩm lệnh bài này nhất định là chìa khóa của thứ gì đó, người xem xem có chỗ nào nhét nó vào được không?” Nhiệm Thanh Hoàn không xác định lắm.

“Không có.” Trịnh Việt nói chắc như đinh đóng cột, “Ít nhất các chỗ ta đã tra không có.”

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng tập trung vào quan tài, xem ra cũng chỉ còn trên này là có thể động vào.

“Nếu ta là Trịnh Vi Vân,” Trịnh Việt cực kỳ bất mãn khi bị nhốt trong thạch huyết, mở miệng đại nghịch bất đạo gọi thẳng tục danh của tổ tiên, dù sao cũng chẳng có người khác nghe thấy, “Có hai việc là không động vào được.”

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hẩn đóng vai, cảm thấy hơi lạnh.

“Thứ nhất, ta tuyệt đối không hi vọng kẻ khác chạm vào người của ta, nói cách khác thi thể Hàn đại tướng quân là không thể động vào; thứ hai, ta tuyệt đối không hi vọng người khác tách hai chúng ta ra, nói cách khác vị trí của hai người này là không thể chuyển dời, còn lại hẩn là tùy tiện làm gì thì làm, kể cả lục soát thi thể ông ta, người chết như đèn tắt mà.”

“Cho nên?”

“Trên quan tài chắc chắn có cơ quan.” Hẩn bắt đầu gõ gõ đập đập quan tài, âm thanh véo von êm tai quanh quẩn trong huyết, Nhiệm Thanh Hoàn tuy không thể nói là sợ hãi, nhưng ít nhiều cảm thấy hơi âm trầm. Trịnh Vi Vân không hổ là một kẻ biến thái không hơn không kém, gã âm thầm giám định.

“Có rồi, ở đây!” Đột nhiên mắt Trịnh Việt sáng lên, Nhiệm Thanh Hoàn cũng chú ý tới chỗ này gõ có khác biệt rất nhỏ với các chỗ khác, hai người xúm lại nghiên cứu một chỗ thành quan tài.

“Quả nhiên hơi dày hơn chỗ khác, vậy mà vừa rồi ta không chú ý tới.” Nhiệm Thanh Hoàn thấp giọng nói, cẩn thận tìm kiếm đường nối. Trịnh Việt không nhịn được run khẽ, trong thạch huyết do quan tài hàn ngọc mà đặc biệt lạnh lẽo, hơi nóng Nhiệm Thanh Hoàn thổi ra bên người tựa hồ cũng đặc biệt rõ rệt. Hẩn âm thầm hơi tức giận, nghĩ đến mình xuất chinh lại hồi trình tránh né truy sát quả thật đã một thời gian, rất lâu chưa thân cận phi tần trong cung, lại vì một nam nhân thuộc về loại hình cấu thả mà tâm viên ý mã, cũng thật sự khiến lòng tự tôn của Vương gia có phần không thể chấp nhận được.

“Để ta.” Trịnh Việt thần nhiên mượn cơ hội mở cơ quan để tránh xa Nhiệm Thanh Hoàn ra – Trong vương cung có rất nhiều các ô ngầm, hẩn đương nhiên rất quen thuộc thứ này, chẳng mất bao nhiêu sức đã gỡ một khối trên quan tài hàn ngọc, quả nhiên như Nhiệm Thanh Hoàn phỏng đoán, bên trong có một vị trí để gắn vào, vừa vặn có thể đặt lệnh bài thanh đồng, kể bên còn có chữ nhỏ chú thích:

“Cô và tiên phụ từng đi theo Hoàng thượng, công cao hơn người, sợ thượng giả kiêu kị, khiến ta không được lâu dài, bèn dốc sức nửa đời, xây Quỷ Linh cung hải ngoại... Người có được lệnh bài này sẽ có được thiên hạ?” Nhiệm Thanh Hoàn nhẹ nhàng đọc ra, “Quỷ Linh cung, sao ta chưa nghe bao giờ?”

Tư liệu Phượng Cẩn cho gã lại sót mất một đoạn như vậy, người của Trịnh gia quả thật là không được phép khinh thường.



Trịnh Việt cẩn thận bỏ lệnh bài vào, chỉ nghe “Cụp” một tiếng, giống như có cái gì bị khởi động, sau đó không còn động tĩnh, Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày, hơi nghi hoặc: “Thế này là sao?”

Trịnh Việt cân nhắc một chút: “Đến đây, đây nắp quan tài phụ ta.”

Thì ra còn có vụ này – đây là giáo dục văn bối không câu nệ lễ pháp, đừng có được lợi còn khoe, cũng thuận tiện để mình có thể ngủ yên.

Chớp mắt nắp quan tài đặt ngay lại, nền hơi lắc lư, một động khẩu đột nhiên mở ra dưới chân Nhiễm Thanh Hoàn, gã không nhịn được la hoảng một tiếng, huyệt chân rơi thẳng xuống, va chạm khiến gã xây xẩm mặt mày, không biết bao nhiêu vết thương trên người bị vỡ ra, sau đó “Tôm” một tiếng rơi vào hồ nước lạnh buốt, suýt nữa thì sặc.

Ngay sau đó lại là một tiếng rơi xuống nước, một bàn tay vươn tới bắt lấy gã, Trịnh Việt đưa mắt ra hiệu, Nhiễm Thanh Hoàn theo hắn đi xuyên qua một đường hầm đá.

“Trời xanh quá, mây trắng quá!” Đây là một câu cảm thán không văn hóa phát ra từ tận đáy lòng Nhiễm Thanh Hoàn sau khi cả người ướt đầm được trông thấy trời xanh mây trắng, Trịnh Việt ngồi kế bên đốt lửa, vắt nước trên quần áo mình, không nhịn được cười cười.

Nhiễm Thanh Hoàn dạng chân dạng tay nằm trên cỏ, ánh dương chiếu lên khuôn mặt không có huyết sắc lại phát sáng lên, như một thiếu niên đơn thuần tốt đẹp, vô tri vô giác lại vô tâm vô phách cười tít mắt, phát hiện cuộc sống vẫn rất tươi đẹp, sự lừa gạt của Phượng Cẩn, tránh né tranh đấu với Trịnh Việt, cùng với giết chóc không biết ngày đêm mấy hôm nay, cảm giác nản lòng thoái chí trong tuyệt cảnh đóng kín gây cho gã phút chốc đều tan theo gió, khúc mắc vẫn tích tụ trong lòng tựa hồ cũng lập tức tan đi theo lần vào sinh ra tử có thể nói là kinh hiểm này.

Các cụ nói, nhân giới và lịch duyệt quyết định chiều sâu và độ cao của một người, người trải nhiều, có một số việc sẽ dễ dàng nghĩ thông suốt. Tại sao nhận lời Phượng Cẩn rồi lại không chịu giúp Trịnh Việt? Nói đến cùng cũng không ngoài là ghen tị, Nhiễm Thanh Hoàn đương nhiên hơi lười nhác, song trong hai mươi năm bên cạnh toàn yêu ma quỷ quái si mị võng lạng cũng không sợ phiền phức như vậy, dù là gần vua như gần cọp, gã lại không màng danh lợi gì, rất giỏi công thành lui thân, sẽ tuyệt đối không bất chấp nguyện vọng của người đã khuất, kỳ thực đạo lý này rất đơn giản, chẳng qua chính gã không muốn hiểu thôi.

Người gã khúc mắc là ai? Trịnh Việt sao?

Sự ưu tú của Trịnh Việt là ai cũng thấy, khi xem xét số tư liệu đó gã đã cảm thấy người này nên là nhân vật như Tần Hoàng Hán Vũ, làm việc cho hắn, muốn bao nhiêu cảm giác thành tựu cũng có.

Gã khúc mắc chẳng qua là Phượng Cẩn tính toán từng bước trăm phương ngàn kế đối với mình, lại là vì một người xa lạ đại bác bắn không tới, khiến gã đau lòng nhất cũng là Phượng Cẩn “ăn cây táo rào cây sung”.

Gã hơi tự giễu mà nghĩ, y như trẻ ranh mầm non ghét đứa bạn cướp mất sự chú ý của cô giữ trẻ mà mình thích, Nhiễm Thanh Hoàn đúng thật là càng sống càng đi lùi.

“Người cười gì vậy?” Trịnh Việt nhìn gã một cái, “Đến đây sưởi ấm đi, để đêm khỏi cảm lạnh.”

Nhiễm Thanh Hoàn đáp một tiếng, bò dậy đi tới: “Ta cười ta bây giờ mới hiểu tại sao mình vẫn ghi hận người.”

“Ồ?” Trịnh Việt khá hứng thú hỏi, “Tại sao? Ta cũng rất muốn biết.” Tỉnh rượu không bao lâu đã tràn đầy địch ý, Cẩm Dương vương cho rằng mị lực cá nhân của mình đã bị giảm rồi.

“Người cướp người của ta.” Nhiễm Thanh Hoàn cụp mắt xuống, hơi tủi thân bĩu môi, hoàn toàn không chú ý tới cách nói của mình mờ ám cỡ nào, “Ta với y bên nhau mười hai năm, y lại vì người mà lừa ta!”

Lời này nói ra, Trịnh Việt lại hơi á khẩu không rõ vì nguyên nhân gì, bất ngờ trầm mặc, không tiếp lời gã – Phượng Cẩn đẹp đến không giống phàm nhân kia tựa hồ thật sự có quan hệ không tầm thường với gã, “người của gã”... Thì ra còn là vì y mới đến Yên Kỳ ở tại Cẩm Dương.

Suýt nữa buột miệng thốt ra “Đó là ai của người”, rốt cuộc vẫn nuốt vào vì quá đường đột, nhìn ra được người này vừa tháo gỡ khúc mắc, Trịnh Việt không muốn tự tìm khó chịu cho mình.

Đám thích khách đương nhiên không tưởng tượng được hai người này có thể đi một ngày ngàn dặm, lúc này họ đã tới biên giới Cẩm Dương, thiết nghĩ mật đạo Vương Tiểu Trung nói là do công tượng ngày trước xây mật thất cho Trịnh Vi Vân đào để tiện đi lại, mặc dù không tìm được nhưng cũng đi bậy đi bạ có được kết quả mong muốn, thậm chí hoàn thành nhiệm vụ vượt mức – Trước khi xuống nước Trịnh Việt không quên tháo lệnh bài thanh đồng ra.

Lộ trình sau đó thoải mái hơn nhiều, Nhiễm Thanh Hoàn để ở Trung Quốc mới sống dưới lá cờ đỏ, đương nhiên không có tác phong cừu quan liêu cổ đại, biết bất kể có bao nhiêu tùy tùng, ví tiền vẫn phải tự mình mang một cái, sự chuẩn bị này vừa hay bù cho thói quen nhiều năm tay áo trống trơn của Trịnh Việt, trực tiếp cam đoan cho họ bình yên vượt qua lần ngoài ý muốn này – có tiền, tức là có thể mua được ngựa tốt và thuốc tốt, có tiền, tức là có điều kiện tiên quyết để quay về Cẩm Dương.

Đêm nay trăng mờ gió cao, Tề phủ có người nửa đêm tới chơi, nghe báo Tề Linh Khanh liền mau chóng dậy nghênh giá, đi ra kinh ngạc nhìn thấy hai người tuy rằng chưa đến mức thảm hại nhưng sắc mặt tuyệt đối không tính là tốt, khúc gỗ vụn năm sét đánh bất động cũng trợn mắt nhìn hai người vốn nên xuất chinh đêm hôm khuya khoắt thường phục xuất hiện ở phủ mình.

“Tiểu Tề, nể tình đồng liêu,” Nhiễm Thanh Hoàn nhăn nhó hỏi, “Có cái gì ăn được không?”

Tề Linh Khanh định thần lại, lập tức phân phó xuống, sau đó hẩn nhìn kỹ sắc mặt Nhiễm Thanh Hoàn, chần chừ hỏi một câu: “Người... bị thương à?”

Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa lệ nóng tràn mi, làm hàng xóm nhiều ngày qua, tên cầm này rốt cuộc từ không nói một lời đến bây giờ đã có thể bày tỏ một chút quan tâm theo phép lịch sự rồi, Trịnh Việt ho một tiếng, trêu: “Sao Linh Khanh không hỏi cô trước, trái lại quan tâm người ta?”

Tề Linh Khanh vội thi lễ.

“Miễn.” Trịnh Việt phất tay, thản nhiên dần một chút không thoải mái trào lên trong lòng, nói giản lược chuyện bị ám sát, đương nhiên, lược đi đoạn về mộ huyết, Tề Linh Khanh càng nghe càng kinh tâm, không thể tin nổi mà ngẩng đầu lên.

“Cô muốn người điều tra xem đó lại là ai.” Trịnh Việt sắc mặt âm trầm, trong sự tao nhã như ngọc xưa nay lộ ra sát ý không nói thành lời, Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, tiêu diệt từng miếng bánh và trà, có chút như việc không liên quan gì đến mình.

Cứ thế ở lại Tề phủ nghỉ ngơi một đêm lấy sức, mà tại sao không về tướng phủ?

Nguyên nhân như sau, Nhiễm Thanh Hoàn sống một mình quen rồi, tự đánh giá mình cũng không phải là mệnh hưởng phúc, kiên quyết từ chối hạ nhân vào tướng phủ “hầu hạ”. Hiển nhiên gã đi vắng một thời gian dài, bên trong tất nhiên lâu không có hơi người, âm trầm khủng bố như nhà ma, chỉ sợ cũng chẳng có cái gì ăn uống được, không thích hợp để loài người ở cho lắm.

Lúc đến Trịnh Việt đã tỏ vẻ bất mãn, không phải vấn đề sinh hoạt cá nhân, mà là tướng Yên Kỳ ở tại nơi thế này thật sự ảnh hưởng đến thể diện quốc gia, sau đó nhét cho gã vài nha hoàn và người chăn ngựa làm vườn.

Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ thoáng, đương nhiên mọi việc dễ thương lượng, chỉ cần không tiến vào không gian sinh hoạt của mình, tướng phủ lớn như vậy thêm vài người lo liệu cũng thoải mái, đây là chuyện về sau.

Năm này, Lĩnh Đông đại thắng, Mục Ôn từ Cổ Kinh công phú quý hiển hách một đêm biến thành tù nhân, tối thị thương hoàng từ miếu nhật, giáo phường do tấu biệt ly ca, huy lệ đối cung nga\*; lại nửa năm sau, Trịnh Việt ban cho hẩn một bầu chậm tửu, kết thúc mối lo như sông dài chảy về đông của hẩn. (\*Phá trận tử – Lý Dục)

Hôn khánh Cẩm Dương vương trì hoãn đã rất lâu rốt cuộc chậm chạp đến muộn-

## 22. Chương 22: Thạc Nhân Kỳ Kỳ

Thạc nhân kỳ kỳ, y cầm kinh y. Tề hầu chi tử, Vệ hầu chi thê, đông cung chi muội, Hình hầu chi di, Đàm công duy tư.

Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lãnh như tù tề, xỉ như hồ tề, tần thủ nga my, xảo tiểu thiên hề, mỹ mục phán hề!

Thạc nhân ngao ngao, thuế vu nông giao. Tứ mẫu hữu kiêu, chu phần tiêu tiêu. Dịch phát dĩ triều. Đại phu túc thoái, vô sử quân lao.

Hà thủy dương dương, bắc lưu hiệt hiệt. Thi cô huyết huyết, triên vĩ phiết phiết. Gia thăm kiết kiết, thứ khương nghiệt nghiệt, thứ sĩ hữu khiết.

(Kinh Thi – Thạc nhân 1, 2, 3, 4)

Giấy vụn đỏ thắm như hồ điệp mọc cánh, Cẩm Dương gần vào đông ngập tràn sắc xuân, đỏ rực khắp trời khắp đất, nghi trượng trùng trùng điệp điệp, ba ngàn cung nữ đi bên cạnh hoa liễn khổng lồ, công chúa thân phận tôn quý nhất đến từ vùng đất phương bắc rét mướt ngồi cao cao trên đó, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, người tựa băng tuyết, hai má ửng đỏ, ngũ quan có một chút phong tình của dân tộc thiểu số quan ngoại, lại không thiếu sự ôn nhu của nữ tử Trung Nguyên. Các loại tiếng nhạc trang nghiêm vui mừng bay phía trên tòa thành này, cảnh huy hoàng và long trọng như vậy rõ ràng đã vượt lễ chư hầu, song không ai có thể nói gì, nàng là nữ nhi duy nhất của quốc chủ Bắc Thục, là quốc mẫu tương lai của Yên Kỳ, nữ nhân đẹp nhất trên đại lục này.

Vận mệnh bất đồng chờ đợi mỗi người, song giờ khắc này, nàng hạnh phúc vô cùng.

Điểm cuối của ba mươi ba dặm đi bằng liễn là tể đàn sừng sững trên cao, Cẩm Dương vương trang phục lộng lẫy dẫn vãn vũ bá quan chờ đợi ở đây, chờ nàng xuống xe, nắm bàn tay xinh, đi lên bậc thang bạch ngọc chín chín tám mươi một tầng kia, tể thiên bái tổ.

Tay Cẩm Dương vương so với nam tử mà nói là không to lắm, cũng không hề dày, bàn tay có nốt chai do cầm kiếm cầm bút, rất lạnh.

Các cụ nói kẻ tay lạnh chẳng ai thương, Thích Tuyết Vận trộm nhìn hẩn một cái, quốc chủ trẻ tuổi ngày hôm nay anh tuấn đến độ khiến người ta lóa mắt trong phút chốc, khóe miệng là ý cười vừa đúng, dất nàng chậm rãi đi lên con đường thần thánh này, mỗi bậc một bước, bên tai là từng đợt tiếng reo hò không biết từ mấy dặm cuốn đến, giống như đứng trên đầu mọi người, đập dưới chân vạn dặm non sông kéo dài, chúc phúc của toàn thiên hạ ùn ùn kéo đến, bên cạnh... là hẩn. Tựa hồ đây không hề là một cuộc hôn nhân chính trị, tựa hồ cuộc sống đẹp đến độ khiến người ta rơi lệ như vậy sẽ vĩnh viễn không kết thúc.

Nàng bỗng nhiên xúc động muốn rơi lệ, cả Cẩm Dương đều đang cuồng hoan, cả Cẩm Dương đã nở hoa, cả Cẩm Dương đều là tiếng cười, cả Cẩm Dương đều đèn đóm không tắt... Khi đó trong mắt ta lại chỉ có một mình chàng, ần ần, lo âu thịnh cực tất suy, trong vui mừng lại xen lẫn bi ý.

Xương hòa và mùi thơm bay ra ba mươi dặm, nghi thức rườm rà mệt mỏi, nhưng nàng là thân nhu nhược lại không hề sốt ruột...

Đào chi yêu yêu, là chuyện cả đời, cảnh xuân tươi đẹp như vậy, chiếu thẳng không mở nổi mắt.

Ôm sự tò mò rất lớn xem hôn lễ này từ đầu đến cuối, khi lễ quan xướng “lễ thành” Nhiệm Thanh Hoàn không nhận được thở phào nhẹ nhõm, giống như xem một bộ phim quá đã. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này gã đều chưa từng nhìn thấy hôn lễ khoa trương như thế, từ đầu đến cuối, từng bước đều là quy củ, mọi việc đều có cách nói, còn có mỹ nữ đệ nhất cửu quốc xinh đẹp vô cùng kia, ăn vận như vậy, trông lại rất khác với khi mới tới Yên Kỳ, ban này Trịnh Việt nắm tay nàng đi qua trước mặt bá quan từ khoảng cách gần, tuy rằng theo lễ cúi đầu, gã vẫn không nhận được nhìn trộm cả buổi.

Không biết tại sao mà nghĩ đến Kinh Thi Bội phong Thạc nhân, song đột nhiên tỉnh ngộ, mới phát hiện suy nghĩ này của bản thân ít nhiều không may mắn, Vệ Trang công cưới con gái Tề Trang công Trang Khương làm vợ, đẹp mà không có con, bị người ta gièm pha, người Vệ mới phú bài “Thạc nhân”.

Một mảnh giấy đỏ sẫm lướt qua thái dương, gã không nhịn được nhìn đôi người đẹp như Kim Đồng Ngọc Nữ kia, thở dài, nghĩ đến tính chất của cuộc hôn nhân này, không khỏi thương hại nàng. Chỉ mong nữ tử này đủ thông minh, một ngày kia có thể chân chính rung động Trịnh Việt, hoặc là người bạc tình bạc hạnh này trở nên nghiêm túc, cũng có thể cho nàng hạnh phúc, dầu là ngắn ngủi... Trịnh Việt muốn nhất thống thiên hạ, sớm muộn sẽ có một ngày thế bất lưỡng lập với Bắc Thục nhà mẹ đẻ của nàng, đến lúc đó nàng lại phải làm thế nào đây? Đôi mắt mỹ lệ như vậy, giống như chớp mắt là có thể nhỏ nước...

Bên tai lại vang lên một tiếng thở dài, Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một người quen – Giang Ninh.

Giang Ninh trong trận chiến Kinh Châu quả thật lập công không ít, trước mắt chương quản bí doanh của thám báo tam quân, ngược lại phù hợp tính tình cẩn thận mà hơi âm nhu của hắn.

Giang Ninh không nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, neho mắt không biết chăm chú nhìn chỗ nào: “Lại là một đoạn nhân duyên.”

Nhiễm Thanh Hoàn ngạc nhiên nhìn hắn: “... Người... không phải xúc cảnh thương tình muốn cưới vợ chứ?”

Lúc nói câu này gã vốn là nửa đùa giỡn, lại liếc thấy nổi thê lương trong mắt Giang Ninh, không khỏi sửng sốt. Hai người họ từng cùng xuất chinh Kinh Châu, dãi nắng dầm mưa, lại là vài người có chút tình cảm không nhiều lắm ở nơi này, thế là gã không nhịn được hỏi: “Sao vậy?”

Giang Ninh lắc đầu: “Kỳ thực có thể quang minh chính đại đứng trước mặt mọi người như vậy, cũng có thể xem là một loại hạnh phúc.” Hắn nhìn khuôn mặt mờ mờ của Nhiễm Thanh Hoàn, hơi cười khổ, vỗ vỗ vai gã: “Người còn trẻ.”

Câu này nghe y như Phượng Cẩn nói gã “Con nít ranh chẳng hiểu cái gì”, Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, tiếp tục đi xem náo nhiệt, thịnh điển vui mừng bình yên như vậy sợ rằng không còn được trải qua nhiều nữa, Cửu Châu ngày càng rối ren, có thể sẽ lập tức nổ ra một cuộc chiến tranh tàn khốc hơn. Bỗng nhiên, gã nhìn thấy Lan Tử Vũ vội vã ra khỏi đám đông, nháy mắt ra dấu cho gã, lập tức ý thức được lại có chuyện, Nhiễm Thanh Hoàn tiếc rẻ nhìn đám người huyền náo lần nữa, rồi theo sát hắn đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Nha đầu Anh Ti đã về.” Lan Tử Vũ dẫn gã đến mật thất, “Còn có một tin tức, người nhất định không ngờ tới.”

“Tin tức gì?”

“Minh Duệ của Nam Thục chết rồi.”

“Hả!” Nhiễm Thanh Hoàn ngây người, trầm mặc một lúc lâu, “Không thể nào, hai bên này trải qua cả hiều lần hi.”

“Mau đi thôi, ta bảo Anh Ti chờ trong mật thất, xem chuyện gì xảy ra trước rồi nói tiếp.”

Tin tử của Nam Thục Yên Thường hầu và Anh Ti nối gót nhau trở về Cẩm Dương, đang trong thời điểm đặc biệt, hai người phái thị vệ đưa tin cho Trịnh Việt, để Vương gia điện hạ biết việc này, nhưng không trông đợi hắn, người ta đang động phòng hoa chúc, đừng gây phiền thêm.

Anh Ti đặt một mâm bánh từ bữa tiệc trên đầu gối, ăn ngấu nghiến như chết đói, Nhiễm Thanh Hoàn Lan Tử Vũ hai đôi mắt chớp cũng không chớp mà chờ nàng, cuối cùng không biết là ăn no rồi hay trên tâm lý thật sự không chịu nổi ánh mắt sáng rực của hai đại nam nhân này, Anh Ti bỏ mâm xuống, phỉ phỉ vụn bánh trên tay: “Hồi đi, ta đã chuẩn bị nghe thẩm vấn rồi.”

“Anh Ti tiểu bằng hữu, ta nhớ nhiệm vụ của cô lần này hình như là ám sát nội gian Hồng Châu cài vào Nam Thục mà? Ý kiến cá nhân ta, Minh Duệ hình như là người không giống nội gian nhất.” Thừa lời như vậy, đương nhiên là Nhiễm Thanh Hoàn.

“Minh Duệ không phải do ta giết.” Anh Ti chớp đôi mắt to vô tội, “Thật đó.”

“Hắn làm sao mà chết?” Tin tức bên kia vẫn phong tỏa rất chặt, bờ câu cửa Lan Tử Vũ một con cũng không bay vào nổi.

“Minh Duệ à, hình như là chết bệnh.” Anh Ti nghĩ nghĩ, “A, cũng có khả năng là tự sát?”

“Chết bệnh?” Nhiễm Thanh Hoàn sắc, “Chẳng thà cô nói hắn ăn cơm chết ghen còn dễ tin hơn.”

“Hắn không phải hết thọ mà mất, hắn là sau khi nhìn thấy thi thể Lê Thương kia phun ra một búng máu, rồi bị người ta khiêng đi, lúc ta rời khỏi có một đám Thái y ra ra vào vào tắm cung hắn, sau đó nghe nói hắn chết rồi.” Anh Ti nhú mày, sự tình phát triển hơi thoát ly khống chế, xem ra kế hoạch quả nhiên luôn không theo kịp biến đổi. Bản ý của Trịnh Việt là thay Nam Thục trừ nội gian này, hòng kiềm chế Hồng Châu, ai ngờ nội gian chết rồi Minh Duệ cũng chết, không khéo còn là giúp Lữ Diên Niên.

“Lê Thương là người thế nào của Minh Duệ? Minh Duệ có cả đồng con trai, cho dù chết một đứa con riêng cũng không cần phải phản ứng mạnh thế chứ?” Nhiễm Thanh Hoàn hỏi.

“Con riêng?” Anh Ti trợn mắt, “Tiểu Nhiễm, đầu người làm bằng cái gì vậy? Thế mà cũng nghĩ ra được!”

“Ừm... vậy là...” Trong đầu Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, “Chẳng lẽ, mối quan hệ của Minh Duệ với Lê Thương này không bình thường lắm? Nhưng không phải phong khí Nam Thục nghe nói rất bảo thủ à?”

“Minh Duệ vì hắn mà mãi không lập chính phi. Hai người họ rất bí ẩn, những việc này là kẻ tên Lê Thương kia cho ta biết, hắn còn tưởng ta là do mấy nhĩ tử của Minh Duệ phái tới.”

“Người này ở Nam Thục nhiều năm, lại quyến rũ được Minh Duệ, bản lĩnh hắn không nhỏ, sao lần này làm rõ ràng như thế, để đám bàng quan chúng ta đều nhìn ra?” Lan Tử Vũ không hiểu.

“Hắn nói hắn không muốn sống nữa, hắn đã chờ ta lâu rồi.” Anh Ti thở dài như có như không, “Hắn vốn là người Lữ Diên Niên sung hạnh...”

“Hắn nói tình cảm của hắn đối với Lữ Diên Niên còn một ngày, thì hắn không thể phản bội lão ta, nhưng như vậy lại có lỗi với Minh Duệ, hắn cảm thấy lương tâm bất an. Hắn nói nhiều năm qua, ai chân tình ai giả ý đã sớm thấy rõ, chỉ oán mình tiện, không quên được kẻ phụ lòng ban đầu, dù cho biết lão ta bây giờ lời ngon tiếng ngọt đều là thuận miệng lừa dối, cũng không nhịn được lừa mình dối người mà tin tưởng.” Về mặt Anh Ti khá tiếc nuối, “Ta hỏi hắn muốn chờ tương lai gặp thời cơ thích hợp ta giúp hắn đi giết Lữ Diên Niên không, kết quả là hắn rất thâm đậm cự tuyệt, ta đứng thật không thể lý giải nổi.”

Lan Tử Vũ và Nhiễm Thanh Hoàn nhìn nhau, việc này thật kỳ lạ.

“Lê Thương kia thật là đẹp.” Anh Ti nhàn nhạt cảm thán một câu, chuyện như vậy, trong mắt những người bàng quan không có hảo ý bọn họ, có cảm giác cực kỳ hoang đường, nhưng đương sự thì sao?

Ngày nhớ đêm mơ, hay trần trọc trần trở, đều là những tâm sự không cần nói với người khác, gấp gấp ghềnh ghềnh đến cuối, đau đớn như bị xé nát. Kẻ bàng quan, đều là người vô tình.

Song đêm này, Trịnh Việt lại ứng với nỗi lòng không cần nói với người khác như vậy.

Phượng Nghi cung sa đỏ màn gấm, đêm động phòng hoa chúc, tân nương xinh đẹp không gì sánh bằng, bóng đêm rung động lòng người.

Trịnh Việt lại thản nhiên nhìn nữ tử đã mệt lử chìm vào giấc ngủ, dậy mặc quần áo.

Tim hắn đập thành thạch không thể khống chế, vừa rồi, ngay vừa rồi, khi ôm trong lòng nữ tử được truyền tụng đẹp nhất Cửu Châu, trong tim bỗng nhiên không xua đi được mà nhớ tới khuôn mặt của một người khác – người nọ cười đùa mắng mỏ, không câu nệ tiểu tiết, cầm đao trên lưng ngựa, vùng chân mày tràn đầy thần khí phóng khoáng, lại hơi cúi đầu trầm tư, đôi môi mỏng mà nhợt nhạt, phụ trợ khuôn cằm nhọn, đẹp không tả được.

Cầm Dương vương bỗng nhiên cõi lòng rối bời, ngay cả nghĩa vụ tân hôn cũng qua loa cho xong.

Chính hắn cũng không rõ là từ lúc nào bắt đầu có tâm tư khó hiểu như vậy, giờ khắc này, tại thời điểm không đúng nhớ tới người không đúng, mới giật mình ngộ ra – trên thế giới chẳng được mấy người có thù vịnh này, có thể được mình đối xử như kỳ phùng địch thủ, thế mà gã lại không có ý gì là cung kính, ngay cả đóng kịch cũng lười.

Nhiễm Thanh Hoàn.

Nhiễm Thanh Hoàn, Nhiễm Thanh Hoàn...

Đọc lên cái tên này, trong lòng càng tích tụ.

Trên đường sá nơi xa, đám đông cuồng hoan còn đang đi quanh trong chợ đêm, tiếng cười kéo dài không dứt lọt vào tai, người kia chưa biết chừng đang cùng ai nâng chén nói cười, thật sự là rất châm chọc, Trịnh Việt nghĩ, thì ra đây là báo ứng.

Dù sao cũng cùng Lan Tử Vũ chuẩn khỏi tiệc rượu, Nhiễm Thanh Hoàn lười trở về trường danh lợi tiệc tùng linh đình kia, đi dạo trên đường cái luôn. Cẩm Dương vương đại hôn, toàn cảnh Yên Kỳ chúc mừng ba ngày, không giới nghiêm, ngay cả ban đêm, nghệ nhân người bán hàng rong cũng có thể bày sạp suốt đêm, bách tính trong thành rất nhiều người trang phục lộng lẫy ra ngoài, đắm ba hảo hữu, hoặc mấy nhà thân thích cùng nhau chơi thâu đêm, đèn đuốc rực rỡ khắp nơi.

Giống như đã đến Thượng nguyên, giai tiết tân xuân.

Khi Phương Nhược Ly gọi gã lại, Nhiễm Thanh Hoàn đang cắn nửa trái sơn tra trên xâu kẹo hồ lô.

Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu lại, thấy là Phương Nhược Ly Mặc Thuần Hoa và Tề Linh Khanh ba người kết bạn đi chơi đêm, hiển nhiên người cuối cùng là không tình nguyện bị lôi đi, gã cười cười, lại lấy mấy đồng tiền đưa người bán kẹo hồ lô: “Cho ta ba xâu nữa, nhiều đường vào.”

“Được, quý khách cầm cho chắc.” Người bán hàng rong đưa kẹo hồ lô, nhìn Phương Nhược Ly một cái, “Công tử gia, muội tử của ngài cũng thật tuấn tú.”

“Ai nói nàng ấy là muội tử của ta?”

“Sao cơ? Không phải à? Ồ, thế thì lạ thật, mặt mày vị tiểu thư này thật giống ngài.”

“Giống cái gì?” Ba người kia chớp mắt đã đến trước mặt, Phương Nhược Ly nhận kẹo.

“Vị đại ca này nói ngoại hình người với ta hơi giống nhau, hay người nhận ta làm ca ca đi?” Nhiễm Thanh Hoàn tự nhiên đưa hai xâu kẹo hồ lô cho hai người đằng sau, Mặc Thuần Hoa tuy không thân với gã lắm nhưng cũng thoải mái, gật đầu nói cảm ơn rồi nhận lấy. Tề Linh Khanh lại hơi do dự, trên khuôn mặt không biểu cảm thoáng vài phần quẩn bách. Nhiễm Thanh Hoàn không thèm nghe giải thích đưa cho hắn, “Ta mời người sợ cái gì? Nhược Ly à ta cho người biết một bí mật lớn, vị Tề đại tướng quân này của các người thật sự keo kiệt có trình độ, mỗi lần ta sang chơi hắn đều lạnh nhạt, chỉ mong sớm tiễn khách bớt một chén trà, bao lâu nay ta chỉ được nếm đúng một đĩa bánh to bằng bàn tay của nhà họ, ôi chao, thế đạo thay đổi, lòng người...”

Tề Linh Khanh lấy kẹo hồ lô như giật, quay đi không thèm nhìn Nhiễm Thanh Hoàn nữa, tai lại bỗng dưng hơi đỏ lên.

Mấy người cười ha ha, Mặc Thuần Hoa ngấm nghĩa Nhiễm Thanh Hoàn một phen: “Nếu nhìn kỹ, mặt mày Nhược Ly quả thật có vài phần giống tướng gia, thật sự giống huynh muội.”

“Đừng khen ta nữa,” Phương Nhược Ly làm bộ thở dài cảm khái mà sờ mặt Nhiễm Thanh Hoàn, “Chắc chắc, lão nương còn tự mình biết mình mà, chắc chắc, khuôn mặt nhỏ nhắn này sờ đã thật, làm đệ đệ ta đi, người không thiệt đâu.”

Nữ tướng quân... chính là hơi thô lỗ như vậy.

Nhiễm Thanh Hoàn cũng không để ý, hất hàm trư thủ của nàng ra, nhếch mép cười, gia nhập đội ngũ ba người đi chơi đêm. Ai ngờ đi chưa bao lâu Phương Nhược Ly đã bắt đầu than mệt, thông thường mà nói, đối với một nữ nhân lớn như nàng, võ công và thân thể đều rất tốt, lại cơ hồ không hề ra vẻ, đi dạo phố sẽ không kêu mệt, nữ nhân này có chút hiềm nghi cố ý làm nũng.

Mạc Thuần Hoa lại quan tâm cười cười: “Quả thật đã lơ là nữ hài tử, phía trước có trà lâu, không bằng chúng ta lên ngồi một lúc đi?”

Câu này dẫn đến sự tán đồng của Phương Nhược Ly và một ánh mắt tương đối kinh ngạc của Nhiễm Thanh Hoàn – Trong đại doanh Cẩm Dương từ Vương gia cho tới chiến mã, đã bao giờ có ai coi Phương Nhược Ly là sinh vật giống cái?

Quả nhiên, Phương Nhược Ly chẳng hiểu đang làm trò gì, lên trà lâu còn chưa ngồi nóng ghế, không biết lại thích thứ gì phía dưới mà khẳng khẳng kéo Nhiễm Thanh Hoàn đi xem.

“Đại tiểu thư, không phải người mệt à?” Nhiễm Thanh Hoàn vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ta đi cùng người nhé?” Thái độ của Mạc Thuần Hoa khi nào cũng nhã nhặn lịch sự.

“Không!” Chẳng thèm nề mặt chút nào, Mạc Thuần Hoa chỉ có thể hơi xấu hổ sờ sờ mũi.

Nhiễm Thanh Hoàn đành phải nhún vai đứng dậy: “Người ta nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, huống chi chỉ là đi dạo phố với mỹ nhân, rất vinh hạnh, mời...”

Còn chưa nói xong, Phương Nhược Ly đã lôi gã xuống, nha đầu này thật đúng là tùy tiện thành quen, giữa nơi đông người lôi lôi kéo kéo với một nam nhân không kiêng dè chút nào. Kéo gã đi nhanh một lúc lâu, Phương Nhược Ly mới đứng lại trước mấy quầy bán trang sức, vừa đứng giữa đám người nhìn đông ngó tây vừa nhỏ giọng rỉ tai Nhiễm Thanh Hoàn: “Ta có việc.”

“Ta đâu có ngọc, đương nhiên nhận ra, có việc gì người nói đi.”

“Nghe nói trên đường về Cẩm Dương các người gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn?”

Nhiễm Thanh Hoàn nghe vậy giật mình: “Người có manh mối gì?”

“Ta không có.” Trả lời cực kỳ thẳng thắn, “Nhưng gần đây Mạc tướng quân không biết tại sao mà hành vi rất... kỳ quái.”

“Mạc tướng quân?”

“Ừ.”

“Sao vậy?” Nhiễm Thanh Hoàn nhíu mày, “Nha đầu, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung, việc này trọng đại, người không được...”

“Ta chưa nói hoài nghi hần, đám Thuần Hoa Linh Khanh là đồng bào nhiều năm, chẳng lẽ ta còn không biết, ta chỉ cảm thấy hần gần đây rất kỳ lạ, không chừng hần biết được chuyện gì rồi.”

“Thí dụ như?”

“Người cũng thấy thái độ của hần đối với ta khi nãy rồi đấy, từng có chuyện người trong quân doanh quá chén còn kéo ta đi thanh lâu ‘cùng vui’ mà, chưa bao giờ có ai liên hệ mấy chữ ‘nữ hài tử’ này với ta, thế nhưng gần đây thường xuyên nghe thấy từ miệng hần phun ra chữ này, giống như vừa rồi vậy.”

“Người... chẳng lẽ thích làm nam nhân bà hơn?” Nhiễm Thanh Hoàn hoảng hốt.

“Cút, ta đang nói chuyện nghiêm túc mà.” Phương Nhược Ly trừng mắt nhìn gã, “Tiếng hần nói chuyện đột nhiên trở nên rất nhẹ, lại còn suốt ngày tặng đồ vào doanh...”

Nhiễm Thanh Hoàn chưa nghe xong đã hiểu, gã bật cười: “Nha đầu, người đầu thai nhằm phải không, rõ ràng là Tiểu Mạc có ý với người, mà người có thể liên hệ việc này với vụ Vương gia bị hành thích, đầu óc người làm sao vậy?”

Phương Nhược Ly lại cầm một cái vòng phỉ thúy xanh biếc trên sạp, ngắm nghía, lắc đầu: “Cái vòng đó không đẹp, lại còn là giả.” Giống như một lời hai ý nghĩa.

Nha đầu này trước nay việc nhỏ hồ đồ, việc lớn lại tuyệt đối không hồ đồ. Nhiễm Thanh Hoàn nhíu mày, gần đây rất tà môn, tựa hồ một chút việc vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi cũng ẩn chứa huyền cơ, Phương Nhược Ly cũng không nhiều lời nữa, hai người nhất thời đều im lặng.

## 23. Chương 23: Hôn Chiến Bất Đầu

Bình giả, quỷ đạo dã.

Hai người cùng trầm mặc, hai loại tâm tư khác nhau, Phương Nhược Ly cũng suy xét cẩn thận việc này.

Thích khách không thể xuất hiện mà không hề có lý do, vậy tức là có nội gian – nội gian theo Cẩm Dương vương Trịnh Việt đã gần mười năm, tâm kế sâu, nguy trang hoàn mỹ như thế, người này rốt cuộc là ai? Tại sao bây giờ hắn đột nhiên ra tay? Rốt cuộc là thế cục thiên hạ bức bách? Hay sự phát triển của Yên Kỳ bức bách? Mà người họ muốn giết, rốt cuộc là Trịnh Việt vẫn giấu tài, hay... là Nhiễm Thanh Hoàn một đêm thành danh?

Tim Phương Nhược Ly không khống chế được hơi đập nhanh. Người này... bất luận là ai, đều không chỉ là cộng sự nhiều năm của nàng, mà còn là chiến hữu sống chết có nhau!

Đêm vui mừng Cẩm Dương vương đại hôn, trôi qua trong sự bình yên lại không bình yên khi mấy người họ ai cũng có nỗi lo buồn riêng.

Kể từ năm đầu Hòa Lạc, trên đại lục Cửu Châu sau sự yên bình ngắn ngủi rốt cuộc bùng nổ lần nguy cơ rồi ren lớn nhất. Bắc Thục hạ thông điệp cuối cùng cho Mãn Châu, Tây Nhung bắt phân dịch ta, Nam Thục sau khi Minh Duệ chết trong khoảnh khắc tan tác không thành quân, khu vực Trung Nguyên tiếng kêu than dậy khắp trời đất, thi cốt chồng chất, người Yên Kỳ đột xuất kỳ binh, chớp nhoáng thôn tóm Lĩnh Đông nổi tiếng dân phong dũng mãnh.

Nhất thời, một đám tên tuổi đâm mưa máu gió tanh bay lên không trung đỏ sẫm, loạn thế nhìn như vô thủy vô chung này rốt cuộc lộ ra nụ cười dữ tợn.

Thiên bất nhân mà sinh loạn ly, địa bất nhân mà mị mù khói lửa.

Trong sương sớm, Nhiễm Thanh Hoàn kéo chặt áo ngoài lại, một mình đi trên con đường về tướng phủ, đèn đóm xa vời trước nền đăng hồng tửu lục hết sức yếu ớt, bóng lưng thiếu niên bỗng tiêu điều vô cùng.

Cẩm Dương vương đại hôn, tảo triều tạm dừng ba ngày, song ngày hôm sau Trịnh Việt đã ở trong tầng hầm bắt đầu cùng Nhiễm Thanh Hoàn Lan Tử Vũ xem xét tổng quát thế cục mới, vương phi mỹ lệ đến từ Bắc Thục xa xôi ngàn dặm phẳng phát đã thành hoa vàng ngày mai, không được các đại nhân vật chỉ thấy giang sơn không thấy mỹ nhân nhắc tới nữa.

Vùng chân mày Lan Tử Vũ đã có nếp nhăn: “Người này chắc chắn đã tới vùng trung tâm nhất đại doanh Cẩm Dương, bình tĩnh mà xem xét, là không đơn giản. Vương gia, ngài có hoài nghi gì không?”

Trịnh Việt hơi lắc đầu, tựa hồ chẳng có tinh thần: “Đều là người tin được, cô xưa nay nghi người thì không dùng người.”

Lan Tử Vũ dừng một chút: “Người đó cuối cùng trôi lên mặt nước, rốt cuộc là vì cái gì? Là vì Tiểu Nhiễm sao?”

Trịnh Việt lắc đầu, suốt nửa năm giống như hết thủy đều gió êm sóng lặng, lại khiến lòng người ngày càng bất an hơn.

Lan Tử Vũ thở dài, chuyển hướng sang Nhiễm Thanh Hoàn vẫn trầm mặc: “Tiểu Nhiễm, người xưa nay thường dự đoán trước, người đoán rốt cuộc bước tiếp theo họ muốn làm gì?”

Nhiễm Thanh Hoàn nửa khuôn mặt khuất sau tóc mái dài dần mà không có thời gian cắt, nghe vậy không ngẩng lên, chỉ khẽ lắc đầu.

“Sao vậy?” Trịnh Việt ngạc nhiên nhìn gã.

“Ta đang suy nghĩ một việc.” Nhiễm Thanh Hoàn chợt cười thoải mái, “Chiến tranh, rốt cuộc là ai đang đánh?”



Trịnh Việt và Lan Tử Vũ cùng ngó ra, có phần không hiểu.

Đôi mắt Nhiễm Thanh Hoàn trong tầng hầm hơi tối sáng như lưu ly dưới ánh mặt trời, rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng: “Lòng người có gian nguy của lòng người, chính đồ có sự xấu xa của chính đồ, nhưng chiến tranh là chuyện của võ sĩ, tại sao chúng ta không thể tin tưởng vũ khí trong tay mình, lại phải sợ hãi đám quỷ mị giấu đầu lòi đuôi ở trong lòng?”

Trước mắt Lan Tử Vũ phẳng phất tích tắc sáng bừng lên, một câu vô cùng đơn giản của thiếu niên khoảng khắc xóa sạch nghi ngờ đọng lại trong lòng họ đã quá lâu – chiến tranh, chung quy là chuyện của võ sĩ, cho dù trước trận thiên biến vạn hóa, cũng là một cuộc so đấu võ lực, quá chấp mê chuyện vụng trộm như vậy, ngược lại sẽ bó buộc tay chân.

Dùng gian chung quy chỉ là mặt thiên trong binh pháp, không được hay lắm.

Rất lâu Trịnh Việt mới khẽ thở dài: “Thanh Hoàn ơi Thanh Hoàn, ta không bằng người...”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi ngó ra, đột nhiên cười cười: “Ta đối với người mà nói chẳng qua là một thanh đao, ta là trị quân, mà người, là phải trị quốc.”

Một câu nhẹ nhàng đơn giản đã nêu ra vị trí quan hệ của hai người. Nhiễm Thanh Hoàn tựa hồ là người bất cứ thời điểm nào đều không rối nhịp điệu, nhiều năm sau nhớ lại cuộc đời truyền kỳ của người này Lan Tử Vũ vẫn cảm khái không thôi, thiếu niên này nhìn thấu triệt như vậy, mà cuối cùng vẫn không tự chủ được sa vào, khả năng của con người thủy chung là có hạn, dẫu người có tài năng kinh thiên vĩ địa, bản thân đặng chuyện cũng chẳng nói rõ được.

Trịnh Việt khi nhìn lại câu này thì cười khổ không thôi, thời điểm ấy, Thanh Hoàn ngoài mặt xưng huynh gọi đệ không biết lớn nhỏ, kỳ thực trong lòng không thời khắc nào là không kiêng kị hẩn nhĩ.

Chim hết giấu cung tốt, thỏ chết thịt chó săn. Chẳng lẽ các đời minh quân hiền thần đều trốn không thoát?

Muốn có được sự tín nhiệm thật lòng của một người, rốt cuộc khó cỡ nào?

Muốn có được chân tâm của một người như Nhiễm Thanh Hoàn, lại phải bỏ ra bao nhiêu?

Đôi lúc Trịnh Việt cảm thấy, hẩn sống hơn nửa đời, có lẽ chỉ để hiểu được một việc này.

Mà thời điểm ấy, họ còn đang trong một cuộc đại chiến sắp sửa nổ ra, dựa vào sự sắc bén và tài năng tuyệt vời của gã thiếu niên, bàn luận vạn dặm giang sơn.

Song tự cổ hồng nhan và danh tướng đều không cho phép nhân gian nhìn thấy đầu bạc.

Rốt cuộc đến ngày này, tháng Ba năm Hòa Lạc thứ tư, khi hoa rùng nở rộ, Yên Kỳ giơ cao lá cờ chinh phạt bằng tư thái bề ngễ thiên hạ, sau khi kết thúc nhiều năm giấu tài, quân đội hổ lang này lần đầu tiên nhe răng nanh sắc bén trước mặt cả Cửu Châu, Nhiễm Thanh Hoàn vận nhung trang, chính thức từ sau màn xuất hiện trước mặt mọi người.

Với đời sau mà nói, màn này chẳng qua là vài nét bút ít ỏi trên trang giấy ó vàng, nhưng thiên quân vạn mã khi đó, thật sự chỉ là một câu chuyện hào hùng thôi sao?

Lúc này, Hồng Châu rốt cuộc ý thức được sự đáng sợ của Yên Kỳ, mượn danh quốc hữu chư hầu phạm thiên uy, xuất tinh nhuệ lao đến nơi giao giới của Tây Nhung và Yên Kỳ, kết minh với Tây Nhung, chờ đợi chiến dịch lớn nhất trong loạn thế. Các tướng tinh trên bầu trời đêm cơ hồ biến mất hết trong cuộc va chạm nảy lửa này.

Tinh nguyệt hỗn loạn, sơn xuyên và hà lưu mỹ lệ đều che giấu mùi máu tươi, kỳ hạn mười năm như một thanh kiếm treo trên đầu Nhiễm Thanh Hoàn, bức gã không được an bình chốc lát-

Đôi khi cuộc đời người chỉ là vì một câu hứa hẹn nhẹ tênh, đáng và không đáng đều như cá uống nước vậy, ấm lạnh tự biết.

## 24. Chương 24: Trận Chiến Quy Vực (1)

Mùng tám tháng Tư năm Hòa Lạc thứ tư, ba mươi vạn liên quân Tây Nhung và Hồng Châu đóng tại Quy Vực, giăng co từ xa với mười lăm vạn người của Nhiễm Thanh Hoàn, trận chiến này đánh ròng rã suốt ba tháng, là trận chiến thảm thiết nhất nhưng cũng ngoạn mục nhất trong lịch sử Quảng Trạch đại để chinh chiến Cửu Châu.

Mặc dù đã qua tiết Thanh minh, Quy Vực vẫn ngập ngựa tử khí, nơi này giống như xưa giờ đều chỉ có hoang vu mênh mông và núi đá vô tâm vô tình, chỉ có lũ quạ đen đến theo sự chết chóc và thối thối, là sinh vật hiếm hoi ngoại trừ con người ở nơi đây.

Nhiễm Thanh Hoàn dõi nhìn cổng thành xơ xác tiêu điều, thở dài khe khẽ, không biết là nói với phó tướng Lý Dã bên cạnh hay đang độc thoại: “Cẩm Dương lúc này chỉ sợ đã là pháo hoa theo nước chảy...”

Ở nơi cỏ mọc oanh bay, làm sao có thể tưởng tượng ra sự vật lộn của mọi người trên vùng đất cằn cỗi như vậy? Dù là tướng quân tay cầm đồ đao hành nghề giết người, cũng không thể không cảm khái. Lý Dã hơi cúi đầu: “Tướng quân, sắc trời đã muộn, phải về doanh rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn lại không đáp, tiếp tục: “Lý huynh biết tại sao nơi này có tên là Quy Vực không?”

Lý Dã hơi ngẩn ra, không rõ tại sao gã hỏi vấn đề như vậy, nhưng tuân theo bản năng của quân nhân, hần vẫn nói theo đúng tiêu chuẩn: “Mặt tướng kiến thức nông cạn, chỉ nghe người ta nói nơi này địa hình hiểm ác, hoàn cảnh ác liệt, đất đai cằn cỗi, quanh năm gió xuân không tới. Tiếng trên núi nghen ngào, nghe như vạn quỷ khóc đêm, vì thế người Tây Nhung gọi nó là Quỷ Vực, sau đó chắc là tiếng phổ thông sợ xui xẻo, liền lấy hài âm ‘quy’.”

“Quy ư...” Nhiễm Thanh Hoàn kéo ngựa quay đầu, thúc nhẹ bụng ngựa, “Về thôi, sớm ngày công hạ tòa thành này, các tướng sĩ cũng sớm ngày trở về.”

Lý Dã đuổi theo, hơi kinh ngạc: “Chưa đánh đã nói chuyện trở về, tướng quân không sợ ảnh hưởng ý chí chiến đấu của quân ta sao?”

“Nếu thực sự sống tốt thì ai mà muốn vứt bỏ vợ con đi đánh giặc? Với ta mà Lý huynh còn dùng giọng quan làm gì,” Nhiễm Thanh Hoàn khoan thai biếng nhác lắc lư theo sự xóc nảy của ngựa, khiến người ta không nhìn được cảm thấy gã sẽ ngay lập tức hát điệu tiêu dao thông tục của các thi nhân vân du, “Vả lại ta muốn về hay không, thì liên quan gì đến ý chí chiến đấu của quân ta? Con người nhàn rồi sẽ muốn cảm khái một chút, mà giặc thì vẫn phải đánh.” Dứt câu, gã lại thật sự ngâm nga một khúc hát không biết của vùng nào, dáng vẻ lỏng lẻo như bạch mã thiếu niên vừa du xuân đạp thanh trở về có thể thấy ở khắp nơi trong thành Cẩm Dương.

Lý Dã lắc đầu, người khác không biết, riêng hần lại rõ, đèn trong lều vị tướng quân này hàng đêm đều sáng đến canh tư, trước mặt người ta gã tựa hồ mỗi lần đều là dáng vẻ tính trước kỹ càng, nhưng trận chiến này rốt cuộc có bao nhiêu hiểm ác... Không, hoặc phải nói là, Yên Kỳ có gan bất chấp sai trái tày trời công nhiên đứng ra, lại có bao nhiêu hiểm ác! Cục diện hỗn chiến trước mắt sắp hình thành, tại sao Yên Kỳ không tiếp tục giấu tài tọa sơn quan hổ đấu, tội gì tự bộc lộ thực lực trở thành cái đích cho mọi người? Với ánh mắt những người đó, chẳng lẽ không nhìn rõ? Vương gia rốt cuộc muốn làm gì? Tướng gia rốt cuộc lại muốn tạo thành cục diện gì?

Lý Dã há miệng, song không biết tại sao mà chẳng cách nào hỏi ra miệng, bóng lưng người nọ ở phía trước lảo đảo gõ nhịp hát vang, là hần cả đời đều không thể vượt qua ư...

Lý Dã gỡ bản vẽ ra, đôi mày quá dày nhăn lại, ngón tay lướt qua trên đó, hoa đèn bùng lên, khoe mắt hần giật giật, nếp nhăn trên trán dường như càng sâu hơn: “Tướng quân, Quy Vực là nơi điển hình một người thủ quan vạn người không phá nổi, ba mươi vạn liên quân Tây Nhung và Hồng Châu ở đây, quân ta lại chỉ có mười lăm vạn người...” Hần đã nghe nói về trận chiến ở Mỹ Nhân quan của Nhiễm Thanh Hoàn, thế nhưng hiện tại không có một Hoàng đế mặt đại ngu ngốc đến mức tự nhảy xuống cái hố gã đào.

“Cho nên?” Nhiễm Thanh Hoàn rúc vào ghế, hai chân không quy không củ gác lên bàn, “Có phải người cảm thấy trận này là một sai lầm hay không?”

“Mặt tướng ngu dốt.”

“Hong Châu, Linh Đông, Tây Nhung, Bắc Thục, Nam Thục, Linh Châu, Mẫn Châu...” Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên lần lượt kể ra tên của Cửu Châu, “Tây Nhung người nhìn thấy rồi, đất đai cằn cỗi, vùng tuyết nguyên Bắc Thục quanh năm khó tan, đồng cỏ Linh Đông cằn bản không nuôi nổi nhiều nhân khẩu như vậy, nhiều năm qua đã có ý xâm phạm...” Đôi mắt phượng của gã chợt lóe lên một luồng sáng, sắc bén như danh kiếm đốt trong liệt hỏa, “Người nói chúng ta chiếm vùng cá gạo Yên Kỳ, nếu không phần võ đi trước, chẳng lẽ không phải chỉ có thể chờ người ta xâm lược?! Người cho là chúng ta không đánh Linh Đông, thì Hồng Châu sẽ chịu để yên à? Lữ Diên Niên từ lâu đã có tâm tiềm việt, có ý tranh giành, thiên hạ này chính là một ván cờ, lão đã cầm quân đen đi trước, nếu để lão tiếp tục tạo thế, chúng ta sớm muộn ngay cả kích thước của Cẩm Dương cũng không bảo toàn được, những điều này Lý huynh lại không hiểu ư?!”

Lý Dã giật mình, Nhiễm Thanh Hoàn rất ít dùng lời hăm dọa, mà lần này từng chữ vang dội, cơ hồ khiến hắn có cảm giác bị bóp cổ ngột thở.

“Lại thêm cha vợ Bắc Thục của Trịnh Việt, người nghĩ lão gả một nữ nhi thiên kiều bá mị đến đây là yên rồi à? Nếu khi đó Trịnh Việt đánh Linh Đông có một chút chùn tay, chỉ sợ hôm nay chúng ta đối mặt sẽ không chỉ là liên quân hai nước đâu!” Nhiễm Thanh Hoàn cười gần một tiếng.

Lý Dã hờ hững.

Vẫn nói tin hết vào sách chẳng bằng không sách, mấy ông thánh hiền đánh rầm cũng thơm đó, lúc họ cần dạy bảo có từng liệu được lòng người? Nhưng lòng người hiểm ác không phải đôi khi chỉ vì sống sót thôi sao? Số ít là vì dã tâm mà chiến, song đại đa số chẳng phải vì âm mưu đơn giản ư?

Yên Kỳ, sai là sai ở khu vực quá tốt, phong cảnh thiên hạ tổng cộng chỉ có vài nơi, mà mình người chiếm hết ba, bảo những người khác làm sao thoải mái nổi?

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội.

“Huống hồ,” Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, vẻ mặt không mấy văn nhã, “Tính ta và Trịnh Việt đều không phải là loại co đầu rút cổ.” Một câu nói ngông cuồng, lại khiến nhiệt huyết trong lòng người ta dâng trào.

“Nào nào nào, bọn họ ba mươi vạn người thì sợ gì? Thủ tướng Tây Nhung Ôn Long Dực danh hổ tướng không sai, nhưng ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này nhiều năm, đã sớm không còn hùng tâm tráng chí gì, hiện tại bị Lữ Diên Niên bắt chó đi cày thay trâu, sợ rằng trong lòng đang oán khí ngút trời. Người Hồng Châu thể chính thịnh, một lòng muốn bình định thiên hạ, đâu quan tâm nhà người khác dân sinh khó khăn? Ba mươi vạn người này, theo ta thấy cũng chẳng khác gì ba vạn người đâu?”

Lý Dã gật đầu: “Tướng quân nói có lý. Nhưng tướng quân đã nắm chắc thắng lợi như vậy, cần gì ngày ngày đêm đêm không ngủ? Chẳng lẽ là chưa quen khí hậu?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi á khẩu, có điều da mặt gã trước nay không tệ, bị vạch trần cũng không xấu hổ, lập tức trộn mắt: “Người chưa từng nghe câu trên tâm lý coi thường địch nhân, trên chiến thuật coi trọng địch nhân à?”

Lúc này người Quy Vực cũng đang mất ngủ, tướng quân không mặc giáp đứng trên thành lâu quan vọng, trong gió đêm vì vu không biết truyền đến tiếng ai nức nở, một khúc “Hành lộ nan” của ai, âm cuối mơ hồ bị cuốn vào tư niệm không ngừng nghĩ, quạ kêu khản tiếng.

Trên quần áo xấn lên rõ ràng là mấy miếng vá, vị tướng quân tóc mai đã hoa râm.

Ở đây là có thể nhìn thấy đại doanh Yên Kỳ, người được truyền tụng thủ đoạn quỷ quyệt kia ở ngay nơi không xa, dẫn mười lăm vạn tinh binh của gã, ẩn ẩn hàm chứa một sức mạnh áp bách. Cảm giác như vậy, nhiều năm qua Ôn Long Dực đã từng gặp nhiều lần, đó là cảm giác cường địch áp sát, khiến người không thể không quên đi hết thấy, xá sinh vong tử mà chiến đấu, chiến đấu, tiếp tục chiến đấu.

Nhưng hiện giờ, lão thật sự còn dũng khí chiến đấu ư? Sự huy hoàng của Ôn Long Dực tướng quân Tây Nhung đều đã trở thành lịch sử rồi. Những chuyện quá khứ đó, lại có khác biệt gì với thứ chưa bao giờ tồn tại đâu?

Trong cuộc hỗn chiến này, so với Hồng Châu và Yên Kỳ cùng cường thịnh, lựa chọn tốt nhất của Tây Nhung đương nhiên là giấu tài trước, chọn một phương để dựa vào. Song Bắc Thực hiện tại tiến lùi đều có đường, mà Tây Nhung, một khi trở mặt với Cẩm Dương Trịnh Việt, thì làm thế nào đều không thể vãn hồi, chẳng lẽ quốc chủ thật sự cho rằng chỉ bằng sức của cá nhân người kia là có thể ngăn cơn sóng dữ?

Người Hồng Châu...

Rõ ràng là muốn bát châu quy về, nào có ý cần vương!

Ôn Long Được lắc lắc đầu, người Hồng Châu thế nào khoan tính, mười lăm vạn người của Nhiễm Thanh Hoàn đang gần ngay trước mắt. Có điều, người đó còn thật sự cho rằng chỉ dựa vào một nửa binh lực là có thể hạ Quy Vực vững như thành đồng sao? Lần này gã lại sẽ dụng binh như thế nào đây...

## 25. Chương 25: Trận Chiến Quy Vực (2)

“Xem ý Trịnh Việt thì chắc là khảo văn sử?” Cẩm Dương đột nhiên truyền ra tin tức, chế độ khoa khảo bắt đầu thực thi rộng rãi, người đọc sách trong sơn dã không có tiếng tăm gì cũng có thể thành môn sinh thiên tử, Anh Ti tự mình đưa tin tức đến cho Nhiễm Thanh Hoàn.

Về chuyện khoa khảo còn là Nhiễm Thanh Hoàn vô tình đề cập với Trịnh Việt, không ngờ tại thời khắc hỗn loạn ai nấy đều lo lắng như vậy, hẳn lại có thể nghĩ ra biện pháp này. Tại Trung Quốc cổ đại, khoa khảo đương nhiên là có văn có võ, song niên đại nhiều nhường trước mắt chính là thời điểm các lộ anh hùng triển thân thủ, kiếp sống quân lữ và chiến trường chạm vào là nổ chính là lò luyện danh tướng, văn thần mà các quốc không chú ý, mới chân chính là phức bút quan trọng nhất quyết định thành bại của trận chiến này. Huống hồ, làm vậy các quốc đều nhìn thấy sự nhân nhả của Yên Kỳ, sâu gì nhân tài... Nước cờ này của Trịnh Việt đúng thật là sâu xa.

Anh Ti tròn mắt: “Văn sử...” Giống như nghe thấy chuyện gì khó tin nhất – quả nhiên, là ý tưởng mọi người còn chưa thể lý giải. Nhiễm Thanh Hoàn cười cười: “Nha đầu, bút mực phục vụ.”

“Lý phó tướng, hôm nay tướng quân đã về doanh rồi.”

Lý Dã nghe vậy ngẩng đầu lên, bỏ bản vẽ đã bị mình vò cả trăm lần xuống: “Hôm nay sớm nhỉ, tướng quân tận hứng chưa?”

“Tướng quân hôm nay đi săn thú, thu hoạch khá nhiều.” Trả lời là thân vệ binh của Lý Dã tên Triệu Phủ Thần, người này dùng mãnh, sức địch mấy chục người, trước kia từng chịu ơn cứu mạng của Lý Dã, thà rằng khuất tài làm vệ binh để báo ơn tái tạo.

Lý Dã nghe giọng điệu hẳn rất tức giận, nghiêng đầu nhìn hắn: “Sao vậy, chẳng lẽ tướng quân đắc tội người?”

Triệu Phủ Thần hầm hừ nói: “Không dám, chẳng qua cảm thấy tướng quân thật sự không coi an nguy của tam quân ra gì.” Dừng một chút, hắn lại tiếp, “Đến đây gần nửa tháng rồi, cả ngày cười ngựa đầu chó, chỉ thiếu lập sòng trong soái tướng, hẳn nghĩ lính binh là trò đùa chắc?! Thật sự... không ra thể thống gì!”

Lý Dã cười cười: “Người nhìn tướng quân như vậy à?”

Triệu Phủ Thần nhú mày: “Mặt tướng đi quá giới hạn.”

Lý Dã lắc đầu, rảo bước đến soái tướng: “Tướng quân ư... Bằng người hiện tại là chưa hiểu được, không thì tại sao y là tướng người là lính... Trong thiên hạ người dám dùng y, có thể theo được mạch suy nghĩ của y, sợ là chỉ có...” Đoạn còn lại tiếng cách khá xa nên Triệu Phủ Thần không nghe thấy, hắn ngậy người nhìn Lý Dã, nam tử ngoài mặt nho nhã lễ độ mà bên trong cuồng ngạo đó, qua cuộc nói chuyện vừa rồi, lại nhìn thấy vẻ ngủ đông thoáng qua trong thần sắc người kia.

Nhiễm Thanh Hoàn...

Khi Lý Dã đến soái trưởng, Nhiễm Thanh Hoàn đang chỉ huy thân binh ba chân bốn cẳng nường nịu thú rừng, tướng quân trẻ tuổi lâm thời ngậm một cọng cỏ khô, lông bông lang bang vắt chân ngồi kế bên, thấy Lý Dã liền huyết sáo, lôi cọng cỏ ra khỏi miệng: “Chẳng lẽ Tiểu Dã nghe mùi thơm mò tới?”

Lý Dã nhìn bốn phía, thông dong cười: “Tướng quân hôm nay về sớm quá, sợ là những ngày an ổn của chúng ta cũng sắp kết thúc rồi?”

“Người đã biết rồi?”

“Tướng quân khó đoán, mặt tướng chưa dám vọng ngôn.” Lý Dã vẫn dùng giọng quan như bình thường, thái độ kính cẩn.

Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy, vỗ mạnh bả vai Lý Dã, bỏ lại một câu: “Đức hạnh thôi.” Liền ra khỏi soái trưởng.

“Đức hạnh thôi?” Lý Dã chớp chớp mắt, khá rầu rĩ.

Nhiễm Thanh Hoàn vươn vai, dôi mắt nhìn, bốn bề mệnh mang, quần sơn hoang vu nhấp nhô chạy dài, tiếng gió và tiếng ngựa hí như tang ca của ai không ngừng vọng lại.

“Bên kia núi vẫn là núi.” Giọng điệu gã nói chuyện như một lão đầu tử từng chán chường lang bạt, thỉnh linh, thanh tuyến trong veo của Nhiễm Thanh Hoàn cao lên, “Lý Dã, thay ta truyền lệnh tam quân, giờ Thân ăn cơm, mọi người ăn uống no nê, mang đủ lương khô, xuất phát ngay trong đêm!”

“Tuân lệnh!”

\*\*\*

Lan Tử Vũ vội vàng chạy tới thư phòng của Trịnh Việt, đột nhiên bị người ta gọi lại.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn lại, thấy mấy nữ tử xinh đẹp mặc cung trang đứng đó, người chính giữa ôm trong tay cầm bào tơ vàng lông đuôi khổng tước, trang phục hậu phi, vóc dáng thon thả, tóc mây má hồng, trên trán có một điểm chu sa, nhan sắc khuynh thành, dù là Lan Tử Vũ cũng không khỏi thoáng thất thần, một lúc lâu mới nhớ ra vị này là Thích Tuyết Vận Cẩm Dương vương phi mới cưới về.

Hắn hơi lui nửa bước, cúi đầu thi lễ: “Vi thần tham kiến vương phi.”

Thích Tuyết Vận ưu nhã hoàn lễ: “Lan thái phó. Thiếp vốn không nên làm mất thời gian của Thái phó, chỉ là tiện thiếp có một việc nhờ vả, mong Thái phó không nề hà vất vả.”

Lan Tử Vũ thấy thần sắc nàng và thứ trên tay, lập tức hiểu ngay: “Vương phi quá lời rồi, ngài muốn vi thần mang đồ đến cho Vương gia?”

Thích Tuyết Vận khẽ cắn môi anh đào, đưa áo bào cho Lan Tử Vũ: “Độ này Vương gia trăm công nghìn việc, tướng gia lại không ở Cẩm Dương, thiếp thân lo lắng cho thân thể Vương gia, hiện giờ trời còn se lạnh, sợ bọn hạ nhân không biết nóng lạnh, bèn tự tay may tấm áo bào này, thiếp thân không dám quấy nhiễu Vương gia, mong Thái phó mang đến giúp, thủ công cố nhiên vụng về, nhưng là tâm ý của thiếp.”

Lan Tử Vũ vội dùng hai tay nhận lấy: “Vương phi yên tâm, vi thần nhất định không nhục mệnh.”

“Như thế, làm phiền Thái phó rồi.” Thích Tuyết Vận nhìn thoáng qua hướng thư phòng, lại cúi chào, bấy giờ mới cáo từ rời khỏi.

Trịnh Việt lúc này đang xem một lá thư, mặt tía quân cơ, Anh Ti gió bụi mệt mỏi ngồi ở một bên, hiển nhiên là vừa trở về từ chỗ Nhiễm Thanh Hoàn.

Lúc Lan Tử Vũ đi vào, nhìn thấy mặt mày Trịnh Việt hơi hơi nhẵn lại, không biết bên phía Nhiễm Thanh Hoàn tình hình ra sao rồi.

“Thái phó đến rồi, mời ngồi.”

Lan Tử Vũ cũng không đa lễ, không biết có phải là bị Nhiễm Thanh Hoàn ảnh hưởng không, ngồi xuống: “Vương gia, đây là vương phi nhờ ta mang cho ngài, dặn dò Vương gia bảo trọng.”

Anh Ti giành lấy, lú lười lại: “Oa, may mắn thật quá! Ta thua xa nàng ấy, Vương gia, vợ ngài thật là hiền huệ!”

Trịnh Việt nghe vậy nhìn qua thứ trong lòng Anh Ti, nhàn nhạt nói: “Thích thì thưởng cho người đấy, thứ lèo lẹt như vậy, người sửa nhỏ một chút, mặc ra ngoài cũng không khó coi.”

Anh Ti bĩu môi, lưu luyến sờ thêm lúc nữa, rồi mới đặt áo bào qua một bên: “Ta không muốn bị giám của nữ nhân đim chết đuối. Ôi, nữ nhân hiền huệ xinh đẹp như vậy, gặp phải kẻ không hiểu phong tình như ngài, thật là uổng phí.”

Trịnh Việt trừng nàng ta một cái: “Nha đầu chết tiệt, còn không dâng trà cho Thái phó?”

Lan Tử Vũ xua tay: “Không vội, Vương gia, bên phía Tiểu Nhiễm thế nào rồi?”

Trịnh Việt đưa lá thư cho hắn: “Tình hình cụ thể y không chịu nói, chỉ nói ít ngày nữa có thể công hạ, cô thật sự hơi lo lắng...”

“Tiểu Nhiễm có thể nói là quỷ kế đa đoan.” Lan Tử Vũ cười cười, “Vương gia còn gì không yên tâm về y? Tiểu Nhiễm đã bao giờ làm chuyện ấu tử?”

Trịnh Việt khẽ gật đầu, nhưng vẫn nhíu mày, thật là... quan tâm tất loạn.

“Ý Tiểu Nhiễm là Tây Nhung không nên lập tức phá, là vì Bắc Thục sao?” Lan Tử Vũ thoáng nhìn cảm bào quý giá bị bỏ quên ở một bên, âm thầm thở dài, nữ tử tuyệt đại này, cuối cùng sợ cũng chỉ là một hồng nhan bị trời ganh ghét, “Vương phi đã đến Yên Kỳ, thì Bắc Thục vẫn nghiêng về chúng ta hơn, chỉ cần không thái quá...”

“Nước láng giềng lắm rắc rối, chúng ta đã khai chiến với Hồng Châu, đại địch trước mặt, Bắc Thục thái độ mập mờ, không thể không phòng.” Trịnh Việt về nhẹ phong thư của Nhiễm Thanh Hoàn, hơi thất thần, “Tuy rằng quốc lực Yên Kỳ không yếu, nhưng trải qua một cuộc đại chiến như vậy, nếu không thể lấy chiến nuôi chiến, lại lưỡng bại câu thương với Hồng Châu, đến lúc đó cũng chỉ để ngư ông đắc lợi thôi, Thanh Hoàn... Nếu có thể, y không muốn dẫn thêm nhân mã sao? Y đang tiết kiệm quân phí... Nếu như trận chiến Quy Vực đại thắng, xem như mở cổng lớn của người Tây Nhung, đến lúc đó sợ rằng Hồng Châu cũng phải cân nhắc, ta định... điều y về.”

“Vương gia...” Anh Ti tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc, “Nhiễm tiểu hồ ly thật là thành tinh rồi...”

Trịnh Việt và Lan Tử Vũ cùng nhìn nàng, không hiểu lắm.

Anh Ti nói: “Y nhờ ta chuyển lời, nói sau trận chiến này Vương gia nhất định phải điều y về, nhưng sau khi xem kế hoạch khoa khảo của ngài, y cảm thấy mình tạm thời không về thì tốt hơn, y nói trong quân nhiều ngọc thô, Lý Dã gì đó càng có phong thái danh tướng, chỉ là lâm trận còn hơi lúng túng câu nệ, bên phía ngài bồi dưỡng văn thần, y xem như giúp ngài tìm võ tướng...” Anh Ti nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vỗ tay, “Đúng rồi, hồ ly nói chuyện nội gian Tây Nhung còn con cừu để ngài tự mình xử lý.”

Trịnh Việt sững sốt, rồi lập tức chống trán cười khổ: “Hồ ly chết tiệt này.”

Như thế... quả thật là nhân sinh được một tri kỷ, đủ rồi.

Khi người nghĩ đến, có một người như vậy, xa cách ngàn dặm, chỉ bằng vài ba câu đã có thể hiểu thấu ý tưởng mà người khác cảm thấy là gần gũi của người, cảm xúc thâm lương khi cao xú bất thắng hàn trong phút chốc liền tan thành mây khói.

## 26. Chương 26: Trận Chiến Quy Vực (3)

“Phụ thân.”

Ôn Long Được quay người lại liền nhìn thấy nhi tử Ôn Dục Hoa ôm áo bông đứng đằng sau, “Ban đêm gió lớn, phụ thân cẩn thận cảm lạnh.”

Lão nương ánh trăng ngấm gương mặt nhi tử, trên cằm người trẻ tuổi hơi có một chút màu xanh, vùng chân mày vẫn còn nét trẻ con, là một thiếu niên anh tuấn, tính tuổi chắc xấp xỉ tướng lĩnh quân địch rục rịch ở cách không xa, còn là độ tuổi để người ta dạy dỗ thương xót.

Ôn Long Được nhận lấy, thở dài: “Dục Hoa cũng hai mươi rồi.”

“Nhi tử tháng trước mừng sinh nhật, đã tròn hai mươi rồi, phụ thân quên rồi ă?”

“Chiến sự căng thẳng, vì phụ ngay cả lễ đội mũ của con cũng lơ là.” Ôn Long Được gật đầu.

“Phụ thân bảo vệ quốc gia, những việc này của nhi tử chẳng qua là việc nhỏ, nào có đạo lý khiến phụ thân lo lắng?” Ôn Dục Hoa không hề oán thán quá nhiều, thân là con trai của một tướng quân thủ tướng, đôi khi định trước sẽ phải đánh mất một số hạnh phúc mà người khác giờ tay là có được, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Huống chi trong thời đại rối ren như vậy, người thực sự đang sống thay vì kéo dài hơi tàn lại được mấy?

Cả thiên hạ đều đang chờ mong một bá chủ hoành không xuất thế, cho dù là con sư tử nóng nảy.

Ôn Long Được nhắm mắt: “Hai mươi, không còn là trẻ con nữa, tính ra thì con theo cha tòng quân cũng gần năm năm rồi nhỉ?” Lão kéo lại áo choàng, thoáng vẻ mệt mỏi, “Tổ phụ con lúc hai mươi đã tự mình lĩnh binh, vì phụ lúc hai mươi cũng đã có con, là phó tướng của Quy Vực... Khi ấy tuy rằng quốc lực Tây Nhung ta không tính là mạnh nhất trong Cửu Châu, nhưng vì phụ dẫn mấy vạn đại quân đứng ở đây, thì không ai dám đến khiêu khích... Bây giờ chỉ chớp mắt con cũng hai mươi rồi, ta lại già rồi, Tây Nhung cũng không còn là Tây Nhung khi xưa nữa.”

“Phụ thân...” Người trẻ tuổi không quen nhìn phụ thân mệt mỏi lắm, nhất thời không hiểu cha mình muốn nói gì, lại bỗng phát hiện, phụ thân đã rất già rồi, tấm lưng từng thẳng như cây giáo giờ lại có dấu hiệu hơi còng.

“Đã đến lúc để con tự mình trưởng thành, chỉ sợ lão ưng ta đây...” Ôn Long Được bình tĩnh lại, “Trận này, có lẽ là trận chiến cuối cùng của ta.”

“Phụ thân!” Ôn Dục Hoa nghe ra tướng quân lại có ý dẫn dò hậu sự, trở nên luống cuống.

Ôn Long Được nhìn nhi tử một cái, cốt nhục duy nhất không hề có tiềm chất trở thành danh tướng, y không có dũng khí và sự dứt khoát sát phạt quyết đoán trên chiến trường, những lời vô cùng đơn giản cũng có thể khiến y hoảng sợ thất thố, điều này là vô luận thế nào cũng khó mà dựa vào cố gắng ngày sau để bù lại. Nhưng lão không cảm thấy thất vọng, ngược lại rất lấy làm may mắn khi nhi tử của mình không hề là anh hùng gì, anh hùng sát trá một thời trong loạn thế đều chẳng có kết cục tốt, một người gánh cả thiên hạ, áp lực như vậy, bất kể người là ai, đều không tránh khỏi thương tích đầy mình: “Lúc nhỏ, mẫu thân đã dạy con một chút bổn sự hành y dụng dược, con còn nhớ không?”

“Nhi tử... nhớ ă...”

“Vậy thì tốt, Dục Hoa, con hãy nhớ, nếu vì phụ bất hạnh tử trận trên sa trường, đó cũng là tinh trung báo quốc, không uổng ngô chủ hậu đãi Ôn gia. Nhưng mỗi người vì chủ riêng, binh đao gặp nhau là chuyện không có biện pháp, con tuyệt đối không thể suy nghĩ báo thù cho vi phụ. Hãy tự mình tìm một nơi hương dã, làm bình dân bách tính, hành y tế thế, coi như chuộc lại sát nghiệt đời này cho vi phụ...”

“Sao phụ thân có thể nói những lời xui xẻo như thế? Quân ta gấp đôi quân địch, lại có Hồng Châu hậu thuẫn, phụ thân tung hoành sa trường mấy chục năm, chẳng lẽ người Yên Kỳ đều ba đầu sáu tay hay sao...”

“Thứ tử vọng ngôn!” Ôn Long Được ngắt lời nhi tử, “Con có biết trên đời này hại người nhiều nhất chính là không biết trời cao đất dày? Người Hồng Châu là hậu thuẫn? Binh lực chúng ta gấp đôi quân địch? Con hãy mở mắt ra mà nhìn, người Hồng Châu hung hăng, tự cao tự đại, chẳng qua là đang lợi dụng quốc chủ thôi, chứ nào có thành ý kết minh? Hiệp định giữa chư hầu sợ rằng còn khó lòng tin tưởng hơn đèn thờ trình tiết! Không nói đến quốc lực giữa chúng ta và Yên Kỳ chênh lệch bao nhiêu, con cho rằng nội bộ liên quân thật sự đoàn kết một lòng sao? Chỉ sợ lấy hai chọi một chúng ta cũng không có phần thắng! Mỗi

người một âm mưu riêng thôi! Nhiệm Thanh Hoàn có chỗ dựa không sợ hãi, con không nhìn ra à? Con còn kém quá xa!”

“Nhi tử...”

Ôn Long Được khoát tay, “Quốc chủ hiện giờ đã tuổi già lú lẫn, Thái tử càng vâng vâng dạ dạ không có nửa phần chủ kiến, chỉ sợ là một hậu chủ... Ôi, chỉ có Bạch tiểu điện hạ kia là còn có thể chèo chống, đáng tiếc...” (Hậu chủ là Lưu Thiện, con trai Lưu Bị)

“Bạch điện hạ không phải đang dưỡng bệnh ở Ngọc Lệ sơn trang sao?” Ôn Dục Hoa hơi ngó ra.

“Bạch điện hạ từ nhỏ văn võ song toàn, tuổi còn trẻ trung, có thể bị bệnh gì?” Ôn Long Được cười xì, lại lắc đầu, “Nói một câu bất đạo, nếu Bạch tiểu điện hạ thật sự có nửa phần thèm muốn đại vị, ta cho dù là liều cái mạng già, liều danh tiếng đời này cũng muốn ủng lập ngài... Đáng tiếc, đáng tiếc quá! Điện hạ mặc dù tuổi trẻ lão thành suy nghĩ cẩn thận, lại quá trọng tình nghĩa, đến nỗi công tư bất phân, chưa từng có nửa phần ngỗ nghịch huynh trưởng Thái tử ruột thịt cùng một mẹ, không làm được kiêu hùng loạn thế!”

Ôn Dục Hoa không cầm được lòng nhìn xung quanh, Ôn Long Được tối nay thái độ khác thường, lão tướng quân không còn tiếc chữ như vàng, từng chữ từng câu này, tuy là nói thật, lại đều là chết người.

Ôn Long Được nhìn thần sắc nhi tử, sao có thể không đoán được tâm tư y, không khỏi hơi mỉm cười, vỗ mạnh vai con: “Đi đi, nhớ lấy những lời hôm nay vì phụ nói với con, trở về mài đao của con cho bén, nếu ông trời xót thương cho con sống qua trận chiến này, thì đi, rời khỏi những thị phi phi này, khoản nợ tình nghĩa với quốc chủ, phụ thân con đời này trả hết là được rồi.”

Kỳ thực lão còn muốn nói là so với Lữ Diên Niên của Hồng Châu, lão thà rằng Trịnh Việt có thể là người chiến thắng cuối cùng. Nhưng ăn lộc vua, chết vì vua, dẫu nhìn thấu hơn thì lão cũng chẳng qua là một hạt bụi định trước phải bị bánh xe chiến tranh cán qua thôi, đôi khi, tuổi trẻ kích động ngu muội đều là chuyện tốt.

Trong bóng đêm, đôi mắt Nhiệm Thanh Hoàn sâu thẳm đến hơi đáng sợ, các tướng đều đã điểm khiển hoàn tất, binh chia ba lộ, lộ tuyến là kết quả do mấy ngày qua y dày công nghiên cứu, một lộ ở ngoài sáng làm mồi, một lộ ở trong tối phụ trợ, và một lộ quấy nhiễu đánh tan... Ngay cả Lý Dã cơ hồ không rời gã một tấc cũng bị đuổi đi, thiếu niên hơi thay đổi khuôn mặt vẫn căng thẳng, chớp mắt vị tướng quân quân lệnh như núi đã biến mất không thấy tăm hơi, khóe miệng gã lộ ra đôi chút nét cười không rõ ý tứ – đây lại là một ván cược lớn.

Nhưng nhân vật chính lần này, là ta-

Gã vẫy tay, hai mươi bóng đen như từ trống rỗng chui ra im ắng xuất hiện trước mắt, Nhiệm Thanh Hoàn búng tay: “Bao nhiêu người ở bên ngoài đánh giết giết đều không phải là then chốt, nghe đây, cuộc chiến này, thành bại ở nhất cử của chúng ta, ai sợ hãi đứng ra cho lão tử!”

“Toàn bộ nghe tướng quân điều phối, muôn chết không từ!” Âm thanh đều nhịp của quân nhân chấn không khí cũng có một chút dao động nặng nề.

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu: “Tốt, đều là đàn ông, hành động!”

Trước khi trời sáng, chiến dịch đã khai hỏa, nhưng không ai biết nhân vật hết sức quan trọng trên chiến trường kia đã đi đâu.

Cũng chính là đêm này, Cẩm Dương vương Trịnh Việt vốn đã nghỉ ngơi đột nhiên bừng tỉnh giấc, tim đập nhanh không thôi, khó lòng ngủ lại.

Trịnh Việt cúi đầu nhìn Thích Tuyết Vân tựa hồ bị kinh động bắt đầu thở nhanh hơn, không mấy do dự điểm huyệt ngũ của nàng, nữ tử lại chìm vào giấc mơ nặng nề, hần cau mày nhìn nữ nhân đã là thê tử. Tính ra đây là lần thứ hai ngủ chung với nàng, còn là do áp lực của Cửu Thái Phi. Thần sắc hần đã sớm không còn sự ôn nhu như gió xuân ban ngày, vẻ mặt hờ hững đầy Thích Tuyết Vân qua một bên, giống như trốn tránh thứ mình ghét.

Cửu Thái Phi Chu Khả Tình – Trịnh Việt hoài nghi phải chăng nữ tử thấu đáo này đã nhận ra điều gì, mới mở miệng can thiệp việc riêng của hần, đúng, nhưng hiện tại hết thảy còn chưa phải là lúc.



Trịnh Việt che giấu sự cuồng ngạo dưới bề ngoài ôn nhu, không cho phép cuộc đời hắn có nửa phần sai sót, ngay cả tình cảm thân bất do kỷ cũng phải nắm chắc. Hắn mặc quần áo xuống giường, lặng lẽ đi đến một chỗ – bí đạo nối với tường phủ.

Đầu kia bí đạo, là thư phòng của người nọ-

Trong không khí tựa hồ còn thoang thoảng mùi tuyết mới, hơi lạnh lạnh, lại có thể khiến người ta bình tĩnh. Trịnh Việt ngồi trên cái ghế mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve thứ trên bàn, bút danh quý bị ném lung tung, đã mất đi thần thái ban đầu, trông như món đồng nát mua bằng vài đồng tiền bên đường vậy – người này rất tinh mắt, bảo vật không hút mắt hơn cũng có thể lập tức nhận ra, nhưng nhận ra thì nhận ra, chưa bao giờ thấy gã để ý, giống như đất và rẻ đều chẳng quan trọng. Một quyển sách bắm ít bụi mở ra để ở một bên, bên trong là sách báo phổ thường không vào được nơi thanh nhã – tuy rằng không phải dâm từ diễm phú gì, nhưng nếu bị đám lão học cứu nhìn thấy, cũng nhất định phải than thở gỗ mục không thể chạm khắc. Phẩm vị của người này thật tình không mấy cao nhẽ, gã có khi khó lường, có khi tính tình lại khiến người ta thật sự không biết phải nói gì; vô số sách trị quốc phác thảo chưa kịp dọn đều bỏ trên bàn, trông mà đau lòng – người này một khi nghiêm túc thì sẽ khắt khe với bản thân đến mức đáng sợ, một bản thảo chương trình lên, trăm chữ ít ỏi, mà phía sau cũng có tâm huyết như vậy...

Trịnh Việt thất thần, người đó đối với mình mà nói rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào? Quốc chủ trẻ tuổi siết chặt nắm tay, không được, không thể mặc kệ tình cảm như vậy phát triển, đây là trăm hại mà không một lợi.

Móng tay bấu vào thịt, rỉ ra đỏ sẫm, Trịnh Việt cúi đầu, mặt không biểu cảm, gã là huynh đệ... là bằng hữu, là tri kỷ sống chết có nhau... là người có thể đùa giỡn mắng mỏ, có thể không biết lớn nhỏ... Gã còn là mưu sĩ hiếm gặp tung hoành Cửu Châu, là thiên tài quân sự kì binh liên tục, là cánh tay phải an bang trị quốc, song cũng... chỉ thế mà thôi.

Chỉ thế mà thôi.

Đã như vậy, tình cảm bất luân như thế hãy bóp chết ngay khi vừa sinh ra đi.

Ánh mắt đen kịt của hắn có chút quyết tuyệt, Trịnh Vi Vân, trong thân thể ta quả nhiên kế thừa dòng máu của ông sao? Ông hãy nhìn đi, ta tuyệt đối không bị thua bởi nó, tuyệt đối, bất luận là huyết thống hay tình cảm, hết thảy trên thế giới này đều dừng hòng thoát khỏi bàn tay ta!

Ngay sau khi Trịnh Việt phẩy tắt đèn đứng dậy rời đi, trên nóc nhà đột nhiên thông xuống một thiếu nữ xinh xắn vận y phục màu hồng nhạt.

Anh Ti vốn là đến tìm xem Nhiệm Thanh Hoàn có để lại thứ gì hay ho không, ai ngờ Trịnh Việt nửa đêm nửa hôm đột nhiên xông vào, thiếu nữ vỗ vỗ ngực, nói với bằng hữu không nhìn thấy: “Sợ muốn chết sợ muốn chết... Bằng Bằng cũng sợ hết hồn phải không?” Nàng nghiêng đầu nhú mày, “Nhưng làm thế nào đây? Hình như chúng ta đã biết một số chuyện không nên biết...”

## 27. Chương 27: Trận Chiến Quy Vực (4)

Cái bóng màu đen lướt qua cửa thư phòng Trịnh Việt, nhanh đến mức khiến người ta không khỏi hoài nghi là mình hoa mắt, nhưng mắt Anh Ti sẽ không hoa, nàng thậm chí nhìn thấy mồn một động tác gạt đầu khẽ khi hắc y nhân trông thấy nàng, nàng hơi há cái miệng nhỏ nhắn, nhìn hướng bóng đen biến mất, thấp giọng lầm bầm: “Trời ơi, xem ta gặp ai...”

“Nha đầu Anh Ti, vào đi.” Trịnh Việt đã mở miệng, giọng nói không nổi giận mà tự có uy vang lên.

Anh Ti lập tức cảm thấy đau đầu, điều vừa nhìn thấy thật sự là một tai vạ ngập đầu đối với thói quen không muốn dùng não suy nghĩ của nàng. Đáp một tiếng, thiếu nữ y phục hồng nhạt đẩy cửa đi vào, Trịnh Việt mặt không biểu cảm ngồi đó, khoanh tay suy nghĩ việc gì.

Anh Ti khê khàng đi tới, tựa hồ lo lắng cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn, nhưng nữ hài nhìn tới nhìn lui rồi cuộc vẫn không nhìn được cần thận hỏi: “Vương gia... người vừa rồi, giống như là... Vô Thường trong truyền thuyết...”

Trịnh Việt ngẩng đầu, nhìn nàng cười cười: “Tặc nha đầu, muốn hỏi cái gì?”

Anh Ti lập tức cho chút ánh dương liền rạng rỡ mà thở phào một hơi, nhảy đến trước bàn níu tay áo Trịnh Việt: “Thật thế à thật thế à? Vô Thường tiền bối của ‘Quý Linh cung’? Ta còn cho là mình nhìn nhầm chứ!”

“Người tuổi không lớn mà biết không ít nhỉ.” Trịnh Việt thả lỏng cơ thể dựa lưng lên ghế, “Trên giang hồ không có mấy người từng nghe qua về Quý Linh cung, ta đã xem nhẹ người rồi.”

“Đó là họ thiếu kiến thức.” Anh Ti khinh thường “Xì” một tiếng, khá si mê nói, “Quý Linh cung, chính là đại đương gia của giới sát thủ, bình thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không ai biết rõ tổ chức nội bộ của họ, cũng không ai biết cung chủ là thần thánh phương nào, họ không dễ dàng nhận nhiệm vụ, nhưng một khi ra tay chưa từng cho phép sai sót, Vương gia à-” Anh Ti nói đến đây nghiêm túc hẳn, “Nếu lần trước ngài với hồ ly gặp phải là họ, thì thần tiên cũng không về nổi. Nếu họ cũng nhúng tay vào, ngài phải cẩn thận.”

Trịnh Việt thong dong nhìn vẻ nghiêm túc khó gặp của nha đầu này, giơ tay lấy một chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm: “Thế, cô cho người biết một bí mật đủ để chấn kinh cả giang hồ.”

“Bí mật gì?” Anh Ti ngẩn người.

“Chủ tử của Quý Linh cung, chính là – cô.”

Anh Ti như bị sét đánh, giữ nguyên một biểu cảm vắn vẹo cả buổi không nhúc nhích.

Trịnh Việt vỗ vỗ mặt nàng: “Nha đầu, hồn ơi trở về.”

Anh Ti “Oa” một tiếng nhảy bật lên, chỉ Trịnh Việt mà “ngài” cả buổi, không nói nổi một câu hoàn chỉnh. Rồi cuộc, nữ hài yên lại, rót cho mình một chén nước, một hơi uống hết, sau đó vô cùng trấn định nói: “Ồi chào, tiểu Vương gia, ngài thật không hổ là lão đại của ta.”

Trịnh Việt không nhìn được cười, nghe nàng ta om sòm một trận tâm trạng ngược lại thoải mái hơn không ít.

Anh Ti có sự khôn ngoan của mình, bất luận khi nào đều biết chuyện gì nên hỏi chuyện gì không nên hỏi, nàng không tò mò Quý Linh cung làm sao vào tay Trịnh Việt, nàng rất rõ chân diện mục của nam tử ảm áp trước mắt, hắn có thể cười ảm áp bao nhiêu thì có thể làm tuyệt tình bấy nhiêu.

Quý Linh cung đương nhiên không phải cầm lệnh bài của Trịnh Vi Vân là có thể hiệu lệnh được, nhưng hắn là Cẩm Dương vương, là người hôm nay tay nắm Yên Kỳ, ngày mai tung hoành thiên hạ, cho dù là tổ chức thần bí nhất cũng chẳng qua là một công cụ, nếu ngay cả chút thủ đoạn này Trịnh Việt cũng không có, thì không xứng ngồi trên vị trí hiện giờ, thống lĩnh vùng đất trù phú nhất Cửu Châu.

Có người trời sinh thích hợp chỉ huy.

Om sòm một lát, Trịnh Việt đem một tờ giấy trên bàn giao cho Anh Ti: “Người còn phải đi Quy Vực một chuyến nữa, tự tay đưa cái này cho Thanh Hoàn, sau đó ở lại bên cạnh y, làm theo ý kiến của y, không cần để ý tới bên phía cô, đừng để y thiếu một sợi lông.”

Anh Ti còn chưa thu lại vẻ mặt hi hi ha ha, khi thấy rõ nội dung trên giấy lại chợt thay đổi, lần này là thật sự biến sắc, không may may có ý khoe khoang: “Đây... là thật? Là Vô Thường Quý của Quý Linh cung đích thân tra?”

Trịnh Việt gật đầu: “Họ quân bộ gọi là tra sinh tử, không cần hoài nghi, cô cũng không hi vọng là như thế đâu. Thanh Hoàn ở Tây Nhung, cô lo lắng cho sự an toàn của y.”

“Hồ ly vô công gà mờ, chẳng còn tác dụng gì ngoài hù người,” Anh Ti hơi chán chừ, sau đó gật đầu nói với Trịnh Việt, “Ta biết rồi, Vương gia hãy tự bảo trọng.”

“Cô tự có chừng mực, đi tuyên Nhược Ly vào, Thái phó thì hiện tại đang bận chuyện khoa khảo, người thông báo hẳn một tiếng là được.”

Anh Ti cáo lui, nhanh chóng rời khỏi.

Tin tức này thật là kinh người.

Người đó... vậy mà là em ruột của Thái tử Tây Nhung!

\*\*\*

Dư Minh là em ruột của Đại tướng quân Dư Triệt, rất có phong thái của huynh trưởng, nhưng nói theo lời Nhiệm Thanh Hoàn thì hơi thiếu lão luyện, cho nên lần này dẫn hắn đi chỉ làm một thiên tướng con con. Song chức thiên tướng này không biết bao nhiêu người hâm mộ không được, đi theo tướng quân trông có phần thiếu ổn thỏa này, họ nhìn thấy học được sẽ là những thứ trong binh pháp chính thống tuyệt đối không có. Nhiệm Thanh Hoàn nói, trên thế giới này vốn dĩ không nên có nhiều khuôn sáo như vậy, phương pháp đạt đến mục đích không phải chỉ có một.

Nhiệm vụ của Dư Minh là trong một đêm làm cho một phần ba quân đội dưới tay mình biến thành người ẩn hình, trong vòng mười lăm ngày kể từ khi khai chiến không bị người ta phát hiện, hơn nữa phải đánh lên địch nhân chỉ ít mười lần, tốt nhất là có thể đốt một phần lương thảo.

Những người này khi rời Cẩm Dương bị biên chế vào binh lính bình thường, song ngay cả hắn cũng là khi lâm trận nhận lệnh mới biết, đây là bộ đội đặc biệt do Nhiệm thừa tướng – hoặc nên xưng là tướng quân, âm thầm thử huấn luyện ra, tên là “Bọ Chết”, cái tên bất nhã này từng khiến bản thân hắn đỏ mặt cười, thế nhưng sau khi chân chính được thấy thực lực của họ, hắn mới phát hiện từ “Bọ Chết” này quả thực chuẩn xác vô cùng.

Đôi khi Nhiệm Thanh Hoàn sẽ có một số tiểu xảo quỷ kế người khác không tưởng tượng được, mà đội quân “Bọ Chết” thì giống như là ngàn vạn Nhiệm Thanh Hoàn mưu mô khắp người, họ có thể phá hoại bằng mọi cách, sau vài ngày khiến Dư Minh phải há hốc miệng. Hắn bắt đầu cảm thấy nhiệm vụ vốn tưởng rằng gian khổ mà tướng quân giao cho mình cũng chẳng khó khăn gì.

Nhiệm vụ của Lý Dã thì là kéo dài, Lý Dã suy nghĩ cẩn thận, thuộc lòng binh pháp, hành sự chặt chẽ, hắn thông dong tọa trấn bên này, liên quân năm lần bảy lượt muốn đánh tan đều không thể thành công, trông ngược lại như là liên quân đến công Yên Kỳ đang thủ vậy.

Một lộ nhân mã khác do Hoa Di dẫn dắt, hắn vốn là hàng tướng Lĩnh Đông, từ sau khi thành Tây Thù bại bởi Nhiệm Thanh Hoàn, lại quyết một lòng với gã thiếu niên này. Nếu nói Lý Dã là một thủ thuật che mắt, vậy Hoa Di chính là thanh kiếm trong tay áo, tùy thời chuẩn bị, ra tay vào thời điểm trí mạng nhất, ra tay tất lấy mạng.

Khi đến chiến trường Quy Vực, Anh Ti lại không tìm được Nhiệm Thanh Hoàn, quý dị nhất là, cả đại quân Yên Kỳ không ai biết tướng quân của họ đã đi đâu.

Anh Ti hiếm khi nôn nóng, xông thẳng vào quân trường của Lý Dã.

Lý Dã không biết một tiểu cô nương trông chỉ chừng mười tám mười chín tuổi lại có thể đứng trước mặt hắn như độn thổ trong tình huống không hề kinh động thủ vệ, trên mặt nàng vẫn còn nét trẻ con, đôi mắt phỉêu ánh sáng như trẻ thơ, lúc này lại do lo lắng mà có sự tức sát.

“Cô nương...”

Anh Ti không ngó tới hắn, vô lễ nhìn xung quanh: “Hồ ly đâu? Cũng không có ở chỗ người? Hồ ly chết tiệt này đã chạy đi đâu?!”

“Hồ ly...” Lý Dã mù tịt, tiểu cô nương sốt ruột ném cho hắn một tấm lệnh bài, Lý Dã dùng hai tay đón lấy nhìn kỹ, lại là kim kiện gấp bài như gấp cô của Trịnh Việt, lập tức biết thân phận của nữ hài tử trông vô hại trước mắt, “Mặt tướng tham kiến đặc sứ, không biết Vương gia có chỉ thị gì?”

“Có chỉ thị cũng không phải là cho người. Tướng quân của các người đâu?”

Lý Dã cười khổ: “Thứ cho mặt tướng không biết.”

Anh Ti nôn nóng giậm chân: “Cấp tốc cấp tốc! Y chết đâu rồi?! Còn muốn sống nữa không?”

“Đặc sứ hãy đợi một chút dừng sốt ruột,” Lý Dã tự mình mời nàng ngồi, “Đặc sứ thứ lỗi, quân tình khẩn cấp chuyện gì cũng có thể xảy ra, huống hồ tướng ở bên ngoài có thể không nghe quân lệnh, bất kể Vương gia có gì phân phó, sợ rằng đều phải chờ đánh xong trận này rồi nói tiếp.”

Anh Ti cau mày không nói lời nào.

Lý Dã rót cho nàng chén trà: “Không bằng đặc sứ hãy ở lại Quy Vực trước, chờ hạ Quy Vực rồi nói sau cũng chưa muộn.”

“Các người không ai biết y ở đâu?” Anh Ti đột nhiên phun ra một câu.

“Sợ là như vậy.”

Nữ hài hơi thở phào nhẹ nhõm, cân nhắc: “Vây cũng tốt, nếu người một nhà cũng không biết, thì người Tây Nhung sẽ càng không biết, tạm thời hồ ly vẫn tương đối an toàn.”

Tình hình phức tạp của chiến trường này đã vượt xa tưởng tượng của nàng, nơi có Nhiễm Thanh Hoàn là không yên tĩnh nổi, có lẽ bay loạn như ruồi nhặng không đầu ngược lại không bằng an tâm chờ đợi cùng đại quân, dù người đó làm ẩu hơn, chắc cũng sẽ không đến mức cứ thế bỏ mặc mấy chục vạn người.

Quyết định rồi, Anh Ti liền bắt đầu đánh giá Lý Dã, cảm giác người này mang đến giống như nước biển vậy, trong bóng chứa đao, làm đâu chắc đó, bình tĩnh thông dong. Nữ hài khá hưng trí: “Trận này các người còn phải đánh bao lâu?”

Lý Dã lắc đầu: “Chỉ sợ còn dài.”

“Hử? Sách gì đó không phải nói ‘binh quý thần tốc’ à?” Anh Ti nhớ tới vài ba câu từng nghe thấy trong Cẩm Dương vương cung.

“Binh gia kiến giải bất đồng khi đối mặt với tình huống bất đồng, địch nhân gấp đôi quân ta, giao phong chính diện thế đang mạnh, dù quân ta binh cường mã tráng sợ rằng cũng không địch lại, huống hồ chỉ vì một Quy Vực, cách làm thương địch một vạn tự tổn tám ngàn kiểu này cũng thật sự không có lời.”

Anh Ti chớp đôi mắt to nhìn hẩn, chẳng may may kiêng dè, Lý Dã ho khan một tiếng, xấu hổ né tránh ánh mắt nàng, thầm nghĩ ánh mắt nữ hài tử này sao mà không cổ kỳ y như một đứa trẻ, lại... trong veo lạ thường: “A... Nhưng liên quân dấu sao cũng là liên quân, nội bộ địch nhân có khe hở, thời gian dài sẽ xảy ra rất nhiều việc, phải đợi đến khi họ sinh ra lo ngại sĩ khí giảm sút, chúng ta mới dễ bề xuống tay... Huống hồ tướng quân còn có tính toán của riêng mình, việc này mặt tướng không thể phỏng đoán lung tung, ta nghĩ... mục đích của tướng quân, chỉ sợ là binh bất huyết nhận.”

– Mục đích của Nhiễm Thanh Hoàn quả thật là binh bất huyết nhận.

Tuy là liên quân nhưng Hồng Châu và Tây Nhung mạnh ai nấy làm, chẳng thèm nghe nhau, thế nên không ai nhận ra ánh mắt thay đổi dưới tóc mái quá dài của một sĩ binh con con trong quân Hồng Châu. Nhiễm Thanh Hoàn ở nơi không ai nhìn thấy lau mặt một cái, cảm giác hơi thô ráp lạnh lẽo, có điều... nếu không ai sờ hẩn sẽ không bị phát hiện.

Trà trộn vào đại doanh quân địch không hề là chuyện quá khó khăn, công phu Nhiễm Thanh Hoàn rất tệ, nhưng không có nghĩa là công phu của thủ hạ cũng rất tệ, sở dĩ Yên Kỳ phải nhân đêm phát động đột xung phong đầu tiên trong tình huống lạ nước lạ cái, chính là vì mục đích này.

Không ai biết trên chiến trường ai chết ai sống, xử lý vài thi thể thật sự là chuyện không thể đơn giản hơn, đương nhiên, có cao thủ dịch dung, thần tốc thay đổi khuôn mặt khác cũng không mất công lắm.

Hồng Châu có một nhược điểm trí mạng – biên chế quân đội tiêu chuẩn hóa quá mức.

Đêm hôm ấy Lý Dã phụng mệnh tránh đi chủ lực đánh tan bộ đội Hồng Châu cánh tả của quân địch, liên quân nhất thời cũng rất mơ hồ. Lý Dã dùng đầu pháp khi phá vây, nhưng người Yên Kỳ không hề bị bao vây, bất luận là liên quân hay Lý Dã đều không hiểu đầu pháp vừa không thể làm rối trận hình đối phương vừa không đủ để tiêu diệt sinh lực địch nhân này mục đích là gì, Hồng Châu sau khi kết thúc chiến dịch sẽ cấp tốc chỉnh biên, chết vài người của tiểu bộ đội căn bản không bị ảnh hưởng gì.

Mà Nhiễm Thanh Hoàn cần, chính là lần chinh biên này, chẳng ai quen ai.

Hai mươi người tính là gì? Trước đại quân ngàn vạn người căn bản chẳng đáng nhắc tới. Nhưng giống như bướm bướm vẩy cánh có thể dẫn đến một trận biến động, lần này Nhiễm Thanh Hoàn định đóng vai con bướm này.

Trong khi Anh Ti lòng như lửa đốt tìm người, mấy binh lính cấp thấp của Tây Nhung đã bất tri bất giác bị ám sát giữa đêm khuya.

Chết vài binh lính cấp thấp đương nhiên chẳng tính là gì, nhưng bị người ta im ắng xử lý trong chính đại doanh của mình, đối phương lại không có mục đích rõ ràng thì kỳ lạ quá, mà chuyện kỳ lạ thường sẽ dẫn đến khủng hoảng.

Đây chỉ là một mở đầu – kịch hay còn ở phía sau.

Phương Nhược Ly ra khỏi Cẩm Dương vương cung, Mạc Thuần Hoa đã đợi nàng, cầm trong tay một tấm áo choàng đỏ thẫm. Thấy dáng vẻ cúi đầu đi hơi suy tư của nàng không khỏi lắc đầu cười chiều, đi tới.

Phương Nhược Ly còn đang suy nghĩ những lời Trịnh Việt nói, đột nhiên thấy ầm ập, nàng giật mình, âm thầm trách mình quá thất thần, vậy mà không phát hiện có người đến gần, khi ngẩng đầu lên sát khí đã hơi phóng ra, lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Mạc Thuần Hoa. Nàng có phần chưa phản ứng được, giống như đồng bào trước mắt là thứ còn khó tin hơn thích khách địch quốc, lắp bắp nói: “Mạc... Mạc huynh? Sao người lại ở đây?”

Biểu cảm nhướng mày vô tội của nàng thật sự mơ hồ đến đáng yêu, lòng Mạc Thuần Hoa khoảnh khắc mềm đi, hần hơ đi xưng hô “Mạc huynh” khiến mình có chút không vui. Hần khẽ cười cười: “Ta nghe nói người bị Vương gia tuyên vào cung một buổi trưa, đoán người sẽ không mặc nhiều quần áo, bây giờ đang là lúc giao mùa, buổi chiều vẫn hơi lạnh, nữ hài tử đừng để bị lạnh.”

“A... à, à, cảm ơn người...” Phương Nhược Ly bị ánh mắt sâu thẳm dịu dàng của hắn dọa hơi sợ, cảm giác khi thỉnh thoảng bị coi thành nữ hài tử thật sự khiến nàng hơi bối rối. Sau khi tiếp quản cấm quân lần quá lỗ nhất chính là mấy huynh đệ chơi thân dưới tay quá chén kéo nàng đi thanh lâu, miệng còn lẩm bẩm có phúc cùng hưởng nọ kia.

“Đi thôi, đừng về quá muộn, có đói không?”

“Hả? À cũng tạm tạm...”

...

Hai người sống vai đi ra ngoài, Trịnh Việt dựa cạnh cửa từ xa nheo mắt nhìn thấy, không khỏi cười nhàn nhạt. Nói đến chuyện này, là thời điểm đánh Lĩnh Đông hắn vô tình bắt gặp ánh mắt Mạc Thuần Hoa nhìn Phương Nhược Ly hơi là lạ, quan sát thêm vài ngày mới phát hiện quả nhiên không sai, tuy rằng Mạc Thuần Hoa bình thường đối với đồng bào thuộc hạ đều tốt tính hiếm thấy, nhưng chưa từng có ánh mắt ôn nhu như vậy, đáng tiếc nha đầu kia thật là vô tâm vô phế quá...

Giống y như ai đó.

Trịnh Việt bỗng nhiên nghĩ, khi mình khuyên Mạc Thuần Hoa nhìn thẳng vào tâm ý của bản thân, phải chăng cũng muốn nói với chính mình như thế? Hắn bóp trán, thở dài, sao lại nghĩ tới người đó rồi...

## 28. Chương 28: Trận Chiến Quy Vực (5)

“Người! Người!” Thống lĩnh Hồng Châu mặt tinh tinh sắp trợn lộn mắt ra, tiểu binh trước mặt còn chưa hay biết gì cúi đầu ngủ bù. Tay thống lĩnh sót ruột đập mạnh tiểu binh một phát, “Mẹ nó, ngẩng đầu lên cho lão tử! Người tên gì? Thuộc đội ngũ nào?!”

Tiểu binh bị hấn đá lão đảo, giật mình tỉnh lại: “Thống lĩnh! Ta tên Giả Ất Bính, đội Bát Tung.”

“Mẹ nó cho người lưu thủ đại doanh không phải để người làm biếng! Vào đại doanh của lão tử thì đừng có mà lười nhác!”

Tiểu binh Giả Ất Bính đứng thẳng như cán bút, không dám nhúc nhích.

Quan quân Hồng Châu lại đập gã phát nữa, chửi bới đi đến chỗ khác tuần tra.

Một lão binh răng vàng nhìn thống lĩnh Hồng Châu đi xa rồi, bấy giờ mới tiến lại vỗ vai tiểu binh, nhỏ nước bọt về hướng tay thống lĩnh đi: “Cứ mặc kệ tên khốn này, bà nội nó chứ, cả ngày canh ba ngủ canh năm dậy, cha mẹ hấn cũng không chịu nổi.” Nói đoạn lại liếc nhìn Giả Ất Bính, “Tân binh viên, ngủ bù mà cũng có thể để tên khốn này tóm, người phải học hỏi thêm đi!”

Giả Ất Bính toét miệng cười: “Lão binh đúng là lời đời.”

Gã thanh niên này đen nhẻm gầy tong teo, y như một cây trúc phát dục kém, quân phục sĩ tốt mặc trên người rộng thùng thình, ném vào đám đông tuyệt đối không thể nhận ra, nhưng khi cười không biết tại sao lại có ánh sáng đặc biệt bùng lên trong mắt, lão binh không khỏi ngẩn ngơ, cả buổi mới định thần lại, gật đầu: “Tiểu tử, ngoại hình không xấu, sống sót trở về, tìm một cô nàng xinh đẹp là không thành vấn đề.”

Giả Ất Bính nháy mắt: “Lão ca nhớ vợ à?”

Lão binh vẻ mặt đượm buồn thở dài, quay đầu đang định nói gì, lại nhìn thấy biểu cảm bỉ ổi của Giả Ất Bính, thế là tụt hết cảm xúc, vỗ mạnh đầu gã ta một phát, cười mắng một câu: “Tên nhãi ranh!”

Giả Ất Bính cười hình hích.

Lão binh vác đao: “Hôm nay lão ca ta tuần tra, người tên là Giả Ất Bính phải không? Cùng một quân trưởng với ta, có điều tên nhãi người không thích nói chuyện với ai, bây giờ còn chưa biết ta. Hãy nhớ lấy, lão ca tên Ngô Tráng, lẫn lộn trong đại doanh Hồng Châu chục năm rồi, về sau bị ai bắt nạt cứ tới tìm ta, ta che chở người.”

Nói xong, ngâm nga một khúc hát mà lắc lư đi khỏi.

Giả Ất Bính nhìn theo bóng lưng hấn, trên khuôn mặt chất phác đột nhiên thoáng qua cảm xúc không nói rõ, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, không thể nhận thấy điều gì.

Một binh lính cấp thấp ôm bó củi đi qua không cẩn thận đụng trúng gã, củi rơi tung ra dưới đất, Giả Ất Bính vội ngồi xổm xuống nhặt giúp hấn.

Binh lính cấp thấp lớn tiếng nói xin lỗi không nhìn thấy, rồi đột nhiên hạ giọng: “Tướng quân, ngài làm sao vậy?”

Giả Ất Bính vỗ vai hấn: “Được rồi, đụng một cái chẳng chết được đâu, huynh đệ với nhau cả mà – Không sao, hơi buồn ngủ, khi này tỉnh tỉnh kêu nhất thời chưa kịp phản ứng. Tối nay hành động theo kế hoạch, không được sai sót.”

“Ồ, vừa rồi không nhìn rõ, đây chẳng phải là Giả đại huynh đệ à? Người bị xếp vào đâu vậy – Tuân lệnh.”

“Khụ, còn không phải là tạm bợ thôi, người ta lên chiến trường đều là binh cường mã tráng, thân thể ta thì kém quá – Nghĩ cách liên lạc với Lý Dã, cấp tốc.”

“Đừng chán chường thế, huynh đệ tiền đồ thênh thang mà.” Binh lính nọ đứng dậy, nhờ bó củi che lấp lạng lẽ hành lễ, tỏ vẻ đã hiểu mệnh lệnh, “Không sao thì ta đi trước đây.”

“Hẹn gặp lại.” Giả Ất Bính khoát tay, tiểu binh diện mạo tầm thường này chính là Nhiễm Thanh Hoàn mất tích một cách thần bí. Gã hơi ảo não nhíu mày, thân thể mình chính mình rõ, tuy rằng không mạnh đến biến thái như người xưa quanh năm tập võ, nhưng chí ít vẫn tốt hơn người bình thường, ngoại trừ thỉnh thoảng ăn uống không điều độ dạ dày sẽ hơi khó chịu, từng này tuổi cũng chưa mấy lần bị cảm, giống người khỏe mạnh tiêu chuẩn, nhưng mới vừa rồi, không rõ vì nguyên nhân gì mà đứng không vững, những thứ trước mắt lập tức tối đi, tai ù, tim đập mạnh như muốn nổ tung.

Bệnh trạng như vậy hoàn toàn không thể chỉ giải thích bằng lao lực quá độ, hưởng hồ... Phượng Cần đôi khi cực kỳ nghiêm khắc, bắt đầu từ ngày bé đã quen với cuộc sống tưởng chừng không cần mạng như thế rồi, không lý nào lại phát tác vào lúc này.

Nhiễm Thanh Hoàn hít vào một hơi thật sâu, hơn hồi phục, cảm giác khác thường đã biến mất, gã lắc đầu, quyết định đánh xong trận này phải xin Trịnh Việt cho nghỉ dài hạn... Lại nói tên Trịnh Việt kia, chắc gần đây sống cũng không tốt lắm nhỉ?

Lý Dã và Anh Ti hôm sau đã biết được hành động điên cuồng của Nhiễm Thanh Hoàn, Anh Ti đương trường nổi điên, Lý Dã khuyên can mãi mới yên.

Chính Lý Dã cũng rất bất lực, sao đường đường Đại tướng quân Tây chinh Thừa tướng của một nước lại thành đội trưởng đội cảm tử? Từ làm ầu này tựa hồ đã không đủ để hình dung gã, đao kiếm không có mắt, vạn nhất có gì không hay xảy ra – hắc ần ần thái dương, trong lòng oán niệm vô cùng.

Lại nhìn Anh Ti bên này bắt đầu mắng, Lý Dã thật muốn đập đầu chết luôn cho xong. Hắc chỉ biết bên cạnh Vương gia có một mật sứ, là một tiểu cô nương, ban đầu còn tưởng là tin đồn nhảm, sau đó thật sự gặp được, lại cảm thấy là Vương gia dùng để che tai mắt người ta, tiểu cô nương cũng không có gì, chẳng qua thức ăn hơi ngon hơn, chiếu cố hơi đặc biệt hơn – dù nàng không phải là một tiểu cô nương, mật sứ bên cạnh Vương gia tới cũng có đãi ngộ đặc thù, thế nhưng tiểu cô nương xinh đẹp này tựa hồ... lại là một phiền toái không nhỏ.

“Đi, bảo cho hồ ly biết, cứ nói bốn cô nương giá đắt.” Anh Ti không khách sáo sai sử người do Nhiễm Thanh Hoàn phái tới, bĩu môi, nói một cách không tình nguyện, “Tiểu Vương gia nói bốn cô nương hết thầy nghe y sai khiến, bảo y có chuyện mau nói có rắm mau đánh, hết kỳ hạn là bốn cô nương không chờ đâu.”

Mà lúc này, chân chính đau đầu không phải là người Yên Kỳ, trong đại doanh Quy Vực đã xảy ra một vụ án không nhỏ.

Căn nguyên là thế này, thống lĩnh Hồng Châu quả mắng Giả Ất Bính do bị người ta chèn ép, không có cơ hội lên chiến trường quyết đấu chính diện với quân địch, chỉ có thể lưu thủ. Điều này có nghĩa là gì? Một dùm nhân mã Yên Kỳ kia trong mắt đại đa số là hoàn toàn chẳng nhằm nhò gì, lần này xem tư thế rất có khả năng sắp đến thời điểm tổng quyết chiến rồi, mà đây là công lao ra sao? Mỗi một cái đầu người Yên Kỳ đều có thể lĩnh bạc!

Mẹ nó, sau khi cánh tả tự đứng bị tách ra, đội ngũ chỉnh biên lại, lũ rùa con này liền thừa cơ ném hắc về đại doanh, nói cái gì mà hắc khinh thường người Tây Nhung, không thích hợp ra trận với người Tây Nhung, nhìn đi nhìn lại thấy xung quanh rất một đám lão thổ vô dụng!

Thống lĩnh tinh tinh hậm hực trong lòng, hắc lại là kẻ thô lỗ, thế là bắt đầu không giữ miệng, trong vòng vài ngày bao gồm Giả Ất Bính đã chửi không biết bao nhiêu người, người mình còn chỉ là đá vài phát mắng vài câu, với người Tây Nhung thì là tổ tông mười tám đời không thêm nể mặt, thậm chí dùng roi phạt thể xác, tích oán dĩ nhiên không ít.

Nhưng mọi người không ngờ là, một quan quân trung cấp của Hồng Châu như vậy, đêm hôm khuya khoắt lại bị người im ắng làm thịt ngay trong quân trường của mình.

Ngõ tác đã kiểm tra thi thể xong, tinh tinh hai mắt tròn trợn, tựa hồ không cam lòng, tướng chết còn khó coi hơn khi còn sống mấy lần.

Vì việc này, Ôn Long Dược phái nhi tử Ôn Dục Hoa đích thân đến hỏi, lúc này thật sự là quá miễn cảm, liên minh nhìn như không thể phá vỡ, thực tế không chấp nhận được mấy may sai lầm.

Ngõ tác Tây Nhung cung kính nói: “Hồi bẩm thiếu tướng quân, Diêu thống lĩnh là bị người ta dùng lợi khí đâm trúng tim chết ngay tại chỗ. Mời thiếu tướng quân xem vết thương này, to mà rộng, một bên góc hơi sắc nhọn hơn bên kia, xem ra là... xem ra là...” Ngõ tác trộm nhìn Ôn Dục Hoa một cái, nuốt nước bọt, không dám nói tiếp.

Làm sao Ôn Dục Hoa có thể không biết hắc muốn nói gì, loại đao này là binh khí riêng của quân Tây Nhung, cầm trên tay rất nặng, mũi đao sắc lẹm, chém vào rất dễ tạo thành vết thương trí mạng, nó được cải tạo từ đao săn do tổ tiên Tây Nhung săn bắn truyền lại, nước khác không có.

Một ngõ tác khác trong quân Hồng Châu hừ lạnh một tiếng: “Ôn thiếu tướng quân, mời ngài xem tiếp thứ này, đây là thứ trước khi chết Diêu thống lĩnh nắm trong tay.”

“Đây là cái gì?” Ôn Dục Hoa cau mày nhìn một mảnh vải nhỏ dính máu trình lên trong khay.

Ngõ tác Hồng Châu ngữ khí sắc bén hỏi lại: “Thế nào? Thiếu tướng quân, ngay cả quân phục của quân đội mình cũng không nhận ra à?” Một câu của ngõ tác này lập tức khiến mọi người ồ lên, người Tây Nhung lớn tiếng quát hấn vô lễ, bên phía Hồng Châu cũng cau mày quắc mắt.

Ôn Dục Hoa ho một tiếng, quát song phương sắp giờ binh khí dừng lại, y nhìn kỹ mảnh vải rách kia: “Các vị hãy bình tĩnh, chỉ một mảnh vải rách không chứng minh được điều gì, quần áo là chết, nhưng người là sống, mọi người nói rõ sự việc ra thì tốt hơn, đừng để ảnh hưởng hòa khí, làm ra chuyện người thân đau khổ thù mừng...”

“Kẻ thù cái cứt, người không định đẩy tội danh lên đầu người Yên Kỳ chứ?”

Ôn Dục Hoa nhất thời không tìm ra là ai la lên câu này, lập tức nhíu mày: “Việc này... Người Yên Kỳ quỷ kế đa đoan, cũng không phải là không có khả năng...”

“Người nói phải thì là phải? Dù sao ở đây không có một người Yên Kỳ nào, không phản bác được, mặc người đặt chuyện. Không nói đến phòng vệ của liên quân vững như thành đồng, cho dù là Yên Kỳ đến tập kích đại doanh, sao họ chỉ giết một mình Diêu thống lĩnh? Lương thảo cũng không ai động vào! Đến cả chó cũng không sửa, có thể là người Yên Kỳ sao?!”

“Việc này...”

“Hồng Châu các người bớt ngậm máu phun người đi! Rõ ràng chính là vu oan hãm hại!” Quân Tây Nhung bên này cũng nổi giận.

Ôn Dục Hoa lập tức đau đầu.

Thấy sự tình không thể kết thúc, Ôn Dục Hoa thật sự không chủ trì được, ngay đêm ấy chạy đến chỗ Ôn Long Dục, Ôn Long Dục nghe y hồi báo thì mắt giật nhẹ, vội hỏi: “Kẻ hai lần la lên trong đám người Hồng Châu là ai con có thấy rõ không?”

Ôn Dục Hoa ngớ ra, lắc đầu.

Ôn Long Dục đứng dậy đi vài vòng, than một tiếng.

Ôn Dục Hoa không hiểu: “Sao vậy phụ thân? Có gì không đúng ạ?”

Ôn Long Dục chỉ hận rên sất không thành thếp: “Con không có đầu óc à! Ôi trời, con xem trong cảnh hỗn loạn như vậy, kẻ đó liên tiếp hai lần mở miệng đều chặt chẽ, câu nào cũng gây chia rẽ, làm sao có thể là sĩ tốt bình thường được?!”

Ôn Dục Hoa giật mình: “Ý phụ thân là...”

Ôn Long Dục đập bàn: “Viết một phong thư cho Triệu tướng quân Hồng Châu, nói rõ việc này. Chỉ sợ... trong đại doanh đã bị người Yên Kỳ trà trộn vào, còn là cao thủ!”

“Việc này... Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

“Đối thủ là người kia, có chuyện gì mà không làm được? Con tức tốc phái người đưa thư đến chỗ Triệu tướng quân, nhất định phải bảo y tra rõ trong quân doanh Hồng Châu có ai khả nghi hay không!”

Một huyền y nhân ở dưới đèn đốt thứ trên tay, mặt mày dưới ánh lửa yếu ớt có vẻ hơi lãnh đạm. Có lẽ hẳn là người còn nắm rõ chiến trường Quy Vực hiện giờ hơn cả Cẩm Dương vương Trịnh Việt, Nhiễm Thanh Hoàn không có thời gian liên lạc với Trịnh Việt, nhưng Ôn Long Dục vẫn phải người truyền mật tin cho hẳn.

“Nội bộ mâu thuẫn...” Huyền y nhân mệt mỏi ngồi trên ghế, giờ tay phát mở một tầng trên bàn, một bức tranh lạng lẽ nằm đó, thiếu niên trong tranh vẽ rất tỉ mỉ chi tiết, khóe mắt hơi xếch lên, khi không cười cũng có ba phần nét cười, khuôn mặt có phần đẹp đẽ thanh lệ quá mức, nhưng không có vẻ âm nhu khiến



lông tơ dựng ngược, gã bạch y phiến phiến, mái tóc đen chưa buộc, có khí chất di thể độc lập, tựa một làn gió nhẹ vô căn vô hình...

Huyền y nhân hơi si mê dùng ngón tay mô tả thân hình thiếu niên, tiếng thở dài buồn rầu nhẹ nhàng tan vào trong bóng đêm: “Thanh Hoàn... Một năm trước ta nhẫn tâm với chính mình giết người không thành, hiện giờ bảo ta phải làm thế nào đây...”

Sao trên thế giới lại có người như vậy.

Châm chọc là, trong mắt người đó, mình chỉ có thể tính là một sơ giao hơi thân thôi...

## 29. Chương 29: Trận Chiến Quy Vực (chương Cuối)

Trịnh Việt gật đầu với đám Địch Nhược Thương năm người đang cung kính quỳ: “Các khanh đã biết chân tướng sự thái, Yên Kỳ ta và Tây Nhung trước nay nước giếng không phạm nước sông, thế nhưng họ thật sự khinh người quá đáng, đã như vậy, cô cũng không thể không đòi lại công bằng cho các con dân chịu nỗi khổ chiến loạn,” Hắn thở dài, vẻ thương xót, “Một buổi chiến loạn, bao nhiêu bách tính lênh đênh, tự cổ người loạn ly không bằng chó thái bình, cô nào có nhẫn tâm, hành động này tuy không phải là của bậc quân tử, nhưng nếu có thể bình bất huyết nhận, để các tướng sĩ viễn chinh tha hương có thể trở về quê nhà, cô ngại gì bêu danh thiên cổ âm hiểm tiểu nhân!”

Đám người Địch Nhược Thương dập đầu hô to ngô vương thánh minh, Trịnh Việt lại thở dài: “Việc này hung hiểm, các ái khanh nhất thiết phải bảo toàn bản thân, không thể quá mạo hiểm.”

Ngực Địch Nhược Thương nóng lên: “Chỉ cần Yên Kỳ có Vương gia một ngày, chúng ta cho dù muôn chết lại ngại gì?!”

Trịnh Việt vẫy tay lệnh cho người hầu bưng rượu lên, tự tay nâng chén: “Cô kính các vị!”

Đám người Địch Nhược Thương lại bái nhận, uống xong bái lui.

Đợi đến khi đã không còn thấy bóng năm người, Trịnh Việt mới thu lại dáng vẻ trách trời thương người, phân phó: “Tuyên Thái phó...”

Chính lúc này, có người tiến vào báo một nội thị của vương phi cầu kiến. Trịnh Việt bị cắt ngang rõ ràng nhú mày, biểu cảm không dễ nhìn lắm, hắn bình tĩnh lại, giọng điệu lạnh như băng nói: “Cho vào.”

Thị nữ thúy sam khi đi vào hầu như không dám ngẩng đầu nhìn quân vương ngồi trên cao, Trịnh Việt tùy tiện đứng đó không hé môi một tiếng, như một pho tượng quỷ thần, bởi vì nguy hiểm nên khiến người ta sinh lòng kính sợ, ngay cả không khí xung quanh cũng đông lại. Một lúc lâu, Trịnh Việt mới uể oải mở miệng: “Vương phi có việc gì?”

Thị nữ cẩn thận mở lời: “Bẩm Vương gia, vương phi sáng sớm hôm nay dậy không khỏe lắm...”

Trịnh Việt hơi nhướng mày: “Ồ? Thái y nói gì?”

“Là, là vương phi có tin mừng. Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia.”

Trịnh Việt hơi sững sốt, phát tay: “Cô biết rồi, người hãy lui ra trước đi, đợi lát nữa cô sẽ đi thăm nàng.”

“Vâng.” Thị nữ như được đại xá lui xuống.

Trịnh Việt nhất thời hơi thất thần, nữ nhân kia... có mang con hắn? Đây là nàng biết cố gắng ư? Trịnh Việt hơi cười khổ, sinh thêm mấy đứa trẻ cũng tốt, giang sơn Trịnh gia không thể không truyền xuống.

Hài tử và nữ nhân kia... với hắn mà nói đều là một dạng, là thứ có giá trị nhưng không ý nghĩa.

Hắn đứng dậy: “Đến Tây Phụng cung.”

Nhiệm Thanh Hoàn xem thư tín có thể tính là cơ mật bậc nhất trên tay, có phần không biết phải nói gì. Thứ này... nếu không phải mấy ngày qua gã đã xác định đường liên lạc bí mật của liên quân, đồng thời lại liệu được phong thư này, gã thực sự phải hoài nghi là thư giả dịch nhân cố ý tạo ra... So với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn.

Gã mở ra đọc kỹ, quả nhiên, Tiểu Ôn kém không có nghĩa là Lão Ôn kém, chỉ dựa vào dăm ba câu đã có thể phán đoán ra tình hình nội bộ liên quân, gừng già vẫn cay hơn, Ôn Long Được dù sao cũng là một danh tướng ngày xưa, tiếc rằng đã quá già, sắp trở thành lịch sử rồi, hơn nữa danh tướng không có danh quân chẳng khác nào đao nằm trên tay đầu bếp.

Bên phía Trịnh Việt cũng nên có động tác rồi, với tính cách người đó, chắc hẳn sẽ rút củi dưới đáy nồi dùng cách âm độc nhất, không cần nghĩ cũng biết được dáng vẻ bất đắc dĩ của hắn, đánh rắm cũng có thể đánh một cách đường hoàng, khoe miệng Nhiệm Thanh Hoàn nhếch lên nụ cười nhàn nhạt hơi bốn cợt.

Đốt đi thư tín ban đầu, gã lấy một phong thư khác từ trong lòng ra, dán lại cẩn thận, đưa cho kẻ vẫn im lặng đứng bên cạnh như một cái bóng: “Đừng để sai sót.”

“Vâng.” Bóng đen nhận lấy toan đi.

“Khoan đã,” Nhiệm Thanh Hoàn gọi hắn lại, hạ thấp giọng, “Triệu Khánh Lâm thấy phong thư này nhất định nổi cơn tam bành, hẳn không phải người xem trọng quy củ, rất có thể sẽ khai đao với ngươi, ngươi hãy mang theo cái này.” Gã lấy một cái vòng phỉ thúy và một xấp ngân phiếu nhỏ cất trong lòng, hoàng kim có giá ngọc vô giá, vòng phỉ thúy kia là đợt cuối năm Trịnh Việt cho, nếu ở thời hiện đại, chắc là bảo vật có thể đưa vào viện bảo tàng, “Cơ trí một chút, thứ này có thể cứu mạng ngươi.”

Bóng đen hơi khựng lại, im lặng nhận lấy, thi lễ thật thấp, quay người biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn quanh bốn phía, lặng lẽ đi đến hướng doanh địa, bỗng nhiên, một cái bóng bất thành hình xuất hiện trước mặt, gã giật mình, vội vàng lui lại, trong lòng sợ hãi, nhanh và nhẹ như vậy... Thế mà mình trong tình huống toàn thân cảnh giới không mấy may nhận thấy!

Người tới toàn thân che phủ trong tấm áo choàng màu đen, đội mũ liền áo, Nhiệm Thanh Hoàn đặt tay lên lưỡi đao.

Đột nhiên, người nọ cúi mũ, khuôn mặt xinh xắn mà hơi tức giận của thiếu nữ khiến Nhiệm Thanh Hoàn thoáng sửng ra: “Anh, Anh Ti? Không phải chứ?”

Anh Ti trừng mắt nhìn gã.

Nhiệm Thanh Hoàn buồn cười: “Sao cô mặc y như Harry Potter vậy?”

“Ha cái đầu ngươi!” Anh Ti chửi như tát nước, “Ông nội ngươi, bốn cô nương đã lật tung cả Quy Vực lên ngươi có biết không?! Ngươi cứ chờ đó, trở về ta cam đoan một – năm – một – mười nói hết tình hình cuộc chiến cho tiểu Vương gia, cho ngươi biết tay!”

“A thì...” Nhiệm Thanh Hoàn lui lại một bước, “Cô xem... phải chứ... việc này...” Gã bắt đầu muốn đánh trống lảng, “Đúng rồi, sao cô đột nhiên chạy tới đây?”

Anh Ti ném một lá thư vào lòng gã, hùng hổ nói: “Tự xem đi! Bốn cô nương đúng là xui tận mạng, nếu là người khác, muốn chết ta mặc kệ...” Nàng bỗng nhiên nhận ra mình hơi lỗ miệng, liền dừng ở đây, lại hung tợn lườm Nhiệm Thanh Hoàn một cái.

Nhiệm Thanh Hoàn rất nịnh nọt cười làm lành, mở thư của Trịnh Việt ra xem qua, vẻ mặt lại dần dần nhạt đi. Anh Ti đã thấy Trịnh Việt viết gì, có điều nàng không hiểu nổi những khúc chiết trong đó, biểu cảm của Nhiệm Thanh Hoàn khiến nàng thấy là lạ, thần sắc như vậy... Thần sắc không bị không hỉ, cơ hồ khiến nàng không không chế được cảm thấy, người trước mắt chẳng qua là một tượng gỗ đẹp đẽ bề ngoài, đôi mắt sâu thẳm nhưng không có nhân thân.

“Ồ ily...?”

“Trịnh Việt xác định?” Đôi mắt gã không rời khỏi giấy.

“Theo ta biết, nguồn tin của Vương gia gần như là chuẩn xác nhất thiên hạ.” Anh Ti nhanh chóng nhớ lại khuôn mặt trắng bệch và nụ cười âm u của Vô Thường.

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu: “Ta biết rồi.” Gã hồ hững đốt lá thư đi, “Nha đầu, cô về đi, nơi này không dùng đến cô đâu.”

“Khoan khoan khoan...” Anh Ti nhảy bật lên, “Ta phụng mệnh lệnh Vương gia đến bảo vệ người...”

“Một đại nam nhân như ta cần gì bảo vệ?” Nhiệm Thanh Hoàn khẽ mỉm cười, “Vả lại cô đã bao giờ gặp hộ vệ đi theo binh lính cấp thấp chưa?”

“Mấy việc ám sát kém cỏi của các người ta có thể làm thay.” Anh Ti hơi sốt ruột, Nhiệm Thanh Hoàn như vậy khiến nàng không yên lòng lắm. Đối với Anh Ti mà nói, có lẽ Trịnh Việt là người cho nàng hết thấy, nhưng Nhiệm Thanh Hoàn tuyệt đối là một tia sáng, chỉ khoảnh khắc đã khiến nàng có cảm giác sống.

Có lẽ, không chỉ mình nàng, Nhiệm Thanh Hoàn người này có một loại khí chất kỳ lạ, gã chìm nổi trong đấu đá của chiến loạn, thậm chí đích thân lâm trận tay vấy máu tươi, nhưng không biết tại sao mà cả người gã lại như tia sáng đầu tiên lúc tỉnh mơ, chẳng cái gì dính nổi lên người, chẳng cái gì che được vẻ trong veo vĩnh viễn không thay đổi trong ánh mắt, khiến mỗi một người trong lòng u ám không tìm được bị gã thu hút.

Nhiệm Thanh Hoàn cười cười, tựa hồ đã bình thường trở lại: “Cô không biết có một số thứ nhìn sơ hở càng nhiều càng tốt à? Vả lại không có nhiều người cần giết đâu, đôi khi tác dụng của người sống lớn hơn. Trở về đi, chuyện bên phía ta hẳn cô cũng nắm được đại khái rồi, về nhắc nhở Trịnh Việt phối hợp một chút, ta làm việc cô cứ yên tâm đi.”

“Nhưng mà...”

“Nha đầu, về đi.” Nhiệm Thanh Hoàn cho nàng một bóng lưng, hiển nhiên đã không cho nàng đi theo nữa.

Bóng lưng ấy khiến Anh Ti hơi bất an, quá tịch diệt, hao gầy, mất mát, nàng không khỏi buột miệng hỏi một câu: “Hồ ly... Nhà người ở đâu? Chờ xong trận này, ta nói với Vương gia...”

“Ý cô là cố hương?” Nhiệm Thanh Hoàn dừng chân, nhưng không quay đầu lại, ánh trăng ôn nhu chiếu xuống, hình dáng toàn thân gã trở nên mờ nhạt, “Cố hương ư? Ta không biết... Họ nói đồng tâm thủ đồng đức, cố nhân hoài cố hương, nơi có cố nhân mới gọi là cố hương nhỉ... Nhưng mà người kia không còn, thì nơi nào cũng chẳng phải là nhà.”

Anh Ti sững sờ, cho đến khi hình dáng Nhiệm Thanh Hoàn đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, trong tai còn vọng lại tiếng nói hoang mang của gã, nhẹ nhàng nói “Nơi nào cũng không phải là nhà... nơi nào cũng không phải là nhà...”

Không nói được là cảm giác gì.

Chiến trường Quy Vực trở nên kỳ lạ.

Ôn Long Được đại bại một trận, gần như quăng mũ cối giáp. Nguyên nhân không phải binh không cường cũng không phải mã không tráng, mà nực cười là lương thảo bị cắt đứt!

Bị cắt đứt lương thảo ngay trên địa bàn của mình! Lúc Ôn Long Được và Lý Dã căng thẳng giăng co, lương thảo luôn do Hồng Châu vận chuyển, nhưng không biết bên phía Hồng Châu xảy ra chuyện gì, mà lương thảo chậm chạp không đến. Quân tâm là thứ rất dễ tán loạn, con người ở trong chiến tranh có trạng thái tâm lý không bình thường, cực kỳ dễ kích động, đồng thời lại cực kỳ dễ suy sụp, chỉ cần có người đổ thêm chút dầu vào lửa là có thể cháy bùng lên.

Kể từ lúc có người bắt đầu giết trộm chiến mã của người khác, Ôn Long Được liền biết trận chiến này xem như xong rồi.

Mà sau đó, Hồng Châu lại phái người đến tạ lỗi, nhưng tạ lỗi thì tạ lỗi, lương thảo đâu? Binh mã chưa động lương thảo đi trước, lương thảo cũng không có thì bảo ai đi đánh trận? Dựa vào cái gì để đi đánh trận?!

Ôn Long Được không tài nào hiểu nổi, rõ ràng là người Hồng Châu có tính toán thất tín bội nghĩa, nhưng mà tại sao?

Triệu Khánh Lâm sau khi xem phong thư đến từ Tây Nhung lập tức làm một việc, chính là bắt giam tín sứ, hơn nữa cho ra một kết luận, Tây Nhung không hề thật sự muốn hợp tác với Hồng Châu, họ chỉ mượn cơ hội này để làm yếu thực lực Hồng Châu, khơi mào lưỡng cường tương tranh để ngư ông đắc lợi thôi.

Về phần lá thư này, tổng cộng viết vài việc thế này: thứ nhất, nhấn mạnh cái chết ngoài ý muốn của quan quân Hồng Châu là do Yên Kỳ làm, song chuyện một mực chắc chắn như thế, “Ôn Long Dực” lại không cung cấp chứng cứ; thứ hai, mong song phương bình tĩnh suy xét, đừng vì việc nhỏ này mà phá hủy liên minh, “Ôn Long Dực” cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ nhặt, chẳng đáng nhắc đến; thứ ba, vạch ra các loại tội ác của người Yên Kỳ, đồng thời ám chỉ Triệu Khánh Lâm mau chóng tìm ra và giải quyết đám người Yên Kỳ không biết mai phục ở chỗ nào, sau đó tăng viện Tây Nhung.

Lúc ấy thế cục Ôn Long Dực và Lý Dã giằng co đối với Triệu Khánh Lâm là rất kỳ lạ, quân đội Lý Dã rõ ràng số lượng ít hơn Ôn Long Dực, huống hồ Lý Dã chỉ là một tiểu phó tướng chưa có danh mà thôi, làm sao có thể giằng co thời gian dài như vậy với danh tướng một thời ngày xưa?

Trong đây khó đảm bảo có trò gì.

Triệu Khánh Lâm nhanh chóng dâng tấu lên Lữ Diên Niên quốc chủ Hồng Châu, câu trả lời của Lữ Diên Niên là tạm thời đừng trở mặt, nhưng phải cho Tây Nhung biết tay một chút, còn không thể để người Yên Kỳ sống tốt. Vì thế mới có việc Hồng Châu âm thầm ngừng cung ứng lương thảo.

Kỳ thực giằng co như thế không trách được Ôn Long Dực, Ôn Long Dực cả đời cẩn thận chặt chẽ, lần này đối mặt với Lý Dã cũng không có gì, nhưng ba ngàn người xuất quỷ nhập thần của Dư Minh thật sự khiến lão không dám manh động, nên cứ thế kéo dài.

Song Triệu Khánh Lâm cũng không ngờ được là, hậu quả của việc này lớn như vậy.

Lẽ ra thắng bại là chuyện thường của binh gia, chưa từng nghe nói trên thế giới có ai cả đời chưa hề bị thất bại. Thế nhưng triều đình Tây Nhung không hiểu uống nhầm thuốc gì, đột nhiên bắt đầu nhằm vào lần chiến bại này của Ôn Long Dực, chẳng biết có phải vị tướng quân từng quyền cao chức trọng này xử sự quá tệ hay không, bị biếm đến tận đây thủ biên quan nhiều năm chưa nói, còn có kẻ trăm phương ngàn kế muốn đẩy vào chỗ chết.

Việc này âm ỉ đến mức nào? Nói đến cũng buồn cười, quân thần Tây Nhung tựa hồ đều sốt hổng não, trong khoảng thời gian này việc om sòm nhất lại là có cần đổi soái không.

Đây là đại kị của binh gia, chắc ngay cả trình độ cơ Anh Ti cũng biết.

Đương khi chiến sự bắt đầu giằng co, có mấy người bí mật tiến vào cảnh nội Tây Nhung, tìm đến một người. Trong ghi chép của đời sau thì người này là một nhân vật then chốt, chỉ ít là nhân vật then chốt thúc đẩy Tây Nhung đi đến diệt vong – Tướng Dũ.

Thân phận hắn không hề cao, chỉ là một khách khanh bên cạnh Thái tử Tây Nhung, nhưng lại rất chết người.

Ai cũng biết, Thái tử là trư quân, hôm nay chỉ là một khách khanh con con bên cạnh Thái tử, nhưng nói không chừng ngày mai tân quân kế vị, hắn sẽ là Thừa tướng dưới một người trên vạn người.

Trịnh Việt dốc hết vốn, đừng nói một khách khanh con con Tướng Dũ, dù là quốc chủ Tây Nhung nhìn thấy cũng phải sùng sờ.

Đám người Địch Nhược Thương cuối cùng không nhục sứ mệnh, miệng lưỡi trơn tru, không từ thủ đoạn nào, khách khanh đệ nhất bên cạnh Thái tử Tây Nhung cứ thế bị Trịnh Việt thu vào tay áo.

Chém giết trên chiến trường gần kết thúc, chém giết trên triều đình cũng dần lộ tài hoa.

### 30. Chương 30: Điện Hạ Mạc Bạch

Ngày mười lăm tháng Năm, Địch Nhượng Thương nhờ sự tiến cử của Tưởng Dĩ gặp được Lý Thành Húc Thái tử Tây Nhung trong lời kể. Đây là một nam tử khoảng trên dưới ba mươi tuổi, khá là ngọc thụ lâm phong, tiến lui cử chỉ đều thượng thừa, đáng tiếc không phải là người có khả năng làm quân vương loạn thế. Trên việc nhỏ khôn khéo thấu đáo, trên việc lớn lại không ngừng hồ đồ.

Quân chủ Tây Nhung không đông con trai, nhưng không ai thiếu dã tâm, sở dĩ Lý Thành Húc có thể ngồi trên vị trí hôm nay, có công lao của một người là tuyệt đối không thể xem nhẹ, người đó chính là Lý Mạc Bạch, em trai cùng mẹ duy nhất của Lý Thành Húc.

Nhưng rất đáng tiếc là, Lý Thành Húc không có lòng dạ mà một người thượng vị nên có, sự tồn tại của Lý Mạc Bạch một mặt là trợ lực lớn không thể thiếu của hắn, mặt khác lại như xương mắc trong cổ, vẫn nói công cao không thể át chủ, đối với cách nói trong dân gian ngôi vị trừ quân là do em ruột nhường cho, Lý Thành Húc thật sự có phần không thể nhịn được, có điều hiện tại còn chưa phải là lúc để ra tay với Lý Mạc Bạch.

Nhưng Địch Nhượng Thương đến đã phá tan hoàn toàn sự cân bằng này.

Địch Nhượng Thương nói nhảm cả buổi trời với Lý Thành Húc, cuối cùng không nhanh không chậm tiến vào chủ đề, hắn lấy một phong thư từ trong lòng ra, trình lên cho Lý Thành Húc, ngoài ra không nói bất cứ điều gì.

Lý Thành Húc mở ra xem, thoát đầu khá hồ hững, sau đó sắc mặt càng lúc càng sầm xuống: chữ viết trên thư rất ngoạn, nét mực trên trang giấy cũng có chút vụng về, dùng từ mập mờ, giống như cái gì cũng chưa viết, rồi lại giống như cái gì cũng ám chỉ.

Đánh giá hắn đã xem đủ và cũng đoán xong rồi, Địch Nhượng Thương mới nói: “Điện hạ có biết đây là mật tín Mạc Bạch điện hạ gửi cho ai không?”

Lý Thành Húc khẽ hừ một tiếng: “Tiên sinh có ý gì? Tiên sinh là khách quý của Tây Nhung ta, lại làm chuyện gây chia rẽ kiểu này, chỉ sợ không phải hành vi của bậc quân tử đâu?”

Địch Nhượng Thương chắc chắn rằng, nếu Thái tử điện hạ ngoài mặt trong yếu này thật sự hoàn toàn không tin, e rằng mình đã bị xử lý lâu rồi, nhìn dáng vẻ hắn, chỉ ít là đã tin bảy tám phần. Đôi khi thứ quá sáng tỏ ngược lại khiến người ta sinh nghi, mập mờ cầu thả một chút, chính là cái bẫy tốt nhất cho những kẻ tự cho là thông minh.

“Thái tử có biết chuyện Mạc Bạch điện hạ hai năm trước âm mưu ám sát Cẩm Dương vương và Thừa tướng Yên Kỳ Nhiễm Thanh Hoàn không?”

Lý Thành Húc hơi do dự: “Đương nhiên biết, việc đó có qua bốn vương cho phép mà. Sao, tiên sinh không cảm thấy trong này có chuyện gì chứ?”

Địch Nhượng Thương cười cười: “Như vậy Thái tử dĩ nhiên cũng biết lần hành động đó trên thực tế là thất bại, hơn một trăm thị vệ tuần quốc toàn bộ, chỉ có hai người Trịnh Việt và Nhiễm Thanh Hoàn không mất một sợi tóc trở về Cẩm Dương – Thứ cho ta nói thẳng, Cẩm Dương vương cố nhiên văn trị võ công không tầm thường, nhưng một mình hắn có thể bóp nát mấy cây đinh? Thích khách lúc ấy lại là ai? Có bao nhiêu người?”

Lý Thành Húc nheo mắt.

Địch Nhượng Thương tiếp tục: “Việc này tựa hồ cũng trùng hợp quá rồi? Thái tử tin ư? Chẳng lẽ hai người đó thật sự lớn mạng như vậy?”

Lý Thành Húc thoáng trầm ngâm: “Người có lúc sẩy tay, ngựa có khi mất móng...”

“Thái tử điện hạ,” Địch Nhượng Thương thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thái tử không hỏi ta làm sao biết được chuyện này à?”

Lý Thành Húc hơi ngó ra: “Tiên sinh là...”

Địch Nhượng Thương nhìn quanh bốn phía, hạ giọng nói: “Không giấu gì Thái tử, ta vốn là người Bắc Thục, theo công chúa đến Yên Kỳ, vốn định gây dựng sự nghiệp một phen. Nhưng mà... ôi, Cẩm Dương vương kia lòng lang dạ thú, ta đứng bên quan sát thấy, còn tiếp tục như vậy, Bắc Thục ta sớm muộn cũng nguy hiểm, vì thế liền có ý thoái ẩn, dẫu ta chỉ là một dân đen, không cách nào hiệu trung cho cố quốc, cũng không muốn trở mặt nhìn nó cứ thế bị Trịnh Việt hủy hoại, chính lúc này, Mạc Bạch điện hạ tìm tới ta.”

Vùng chân mây Lý Thành Húc giật nhẹ: “Ta quả thật từng nghe xá đệ nhắc tới mấy cánh tay đắc lực của hần ở Yên Kỳ, chẳng lẽ có tiên sinh sao?”

Địch Nhượng Thương cười cười như tự giễu: “Tại hạ mà là cánh tay đắc lực gì? Chẳng qua kiếm miếng cơm ăn, ra chút lực bạc cho cố quốc thôi, nhưng mà... Ôi, thật là một lời khó nói hết. Thứ cho ta vô lễ nói một câu, Mạc Bạch điện hạ lúc này thật là có chút không phân rõ địch ta, vì tư lợi bản thân mà muốn mất cơ nghiệp trăm năm của Tây Nhung!”

“Tiên sinh... có ý gì?”

“Thái tử còn chưa hiểu ư? Lý Mạc Bạch hiện tại đã không còn là Bạch điện hạ trọng tình trọng nghĩa bên cạnh Thái tử điện hạ trước kia, cam nguyện quên mình vì Thái tử! Tự cổ thân tại nhà đế vương đều là kẻ vô tình, dù cho hần ban đầu đối với Thái tử điện hạ là huynh đệ tình thâm, nhưng chìm nổi nhiều năm, ai có thể chống cự được sức hấp dẫn của đại quyền nắm giữ sinh sát? Người thông thấu như Thái tử mà cũng bị tình nghĩa làm mê muội không minh bạch sao?”

“Việc này...”

“Điện hạ!” Địch Nhượng Thương đứng dậy, khăng khái nói, “Không thể không có sự đề phòng! Phong thư đó chính là mật tín Lý Mạc Bạch gửi Ôn Long Dực. Tại sao Ôn Long Dực vẫn án binh bất động? Chẳng lẽ là sợ hãi vài vạn người ít ỏi của Yên Kỳ? Điện hạ ơi, cho dù ngài không vì bản thân, cũng phải vì cơ nghiệp Tây Nhung chứ!”

Địch Nhượng Thương nói xong, trong phòng nhất thời tĩnh lặng, dừng một lát, Lý Thành Húc mới nói: “Để bốn vương suy nghĩ.”

Địch Nhượng Thương vái rạp xuống đất: “Tại hạ chỉ nói đến đây thôi, Thái tử điện hạ hãy định đoạt.”

Không lâu sau, Quy Vực lại truyền ra tin tức Ôn Long Dực chiến bại, triều đình Tây Nhung om sòm lên, đảng Thái tử dưới sự quấy rối của một lực lượng thần bí nhảy lên nhảy xuống, tháng Sáu mùa thu vi thơm ngát vườn, Ôn Long Dực lại giống như rơi vào mùa đông, tướng quân bỏ vương chỉ Tây Nhung xuống đất mà ngựa mặt lên trời thở dài: “Thiên vong Tây Nhung!”

Ôn Long Dực bị bắt giam, Hồng Châu Lữ Diên Niên kinh hãi, liên minh đã lung lay sắp sập.

Dư Minh nhân lúc lòng người xao động, trong tình huống có nội ứng, đốt lương thảo đại doanh Quy Vực, lúc này, mâu thuẫn tích tụ giữa quân Hồng Châu và quân Tây Nhung lưu thủ đại doanh Quy Vực bùng nổ, cơ hồ phải đánh nhau. Triệu Khánh Lâm tổng tướng Hồng Châu nhanh chóng hạ lệnh triệt binh, muốn đình chiến, song khi rút quân bị Hoa Di đánh lén, thiệt hại nặng nề.

Nhiệm Thanh Hoàn trở về trước trận hai quân, Yên Kỳ như được thần trợ đánh đâu thắng đó.

Tháng Bảy năm này, Quy Vực đại phá.

Dư Triệt rầm rộ bài binh bố trận ở biên cảnh phương bắc Yên Kỳ, cách tiểu trấn biên thù Linh Châu thị uy với Hồng Châu, mà Nhiệm Thanh Hoàn trên chiến trường Quy Vực lại giam chân một phần binh lực rất lớn của Hồng Châu, đương khi Lữ Diên Niên ít nhiều lực bất tòng tâm, cười hổ khó xuống, sứ giả Yên Kỳ đến Hồng Châu.

Không lâu sau, Hồng Châu Yên Kỳ đình chiến, tội danh gây chia rẽ hai nước dẫn đến đại chiến đương nhiên rơi vào đầu Tây Nhung, Hồng Châu rút quân, liên minh tan rã, Nhiệm Thanh Hoàn đánh thắng một mạch, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi nhanh như chớp giặt quét sạch toàn cảnh Tây Nhung, giống như quân đội hổ lang, một ngày tiến ngàn dặm.

Tháng Chín, Tây Nhung xưng thần với Yên Kỳ, Phượng Tê công tự biếm một cấp, Tây Nhung từ đây trở thành nước phụ thuộc của Yên Kỳ, công chúa Tinh Tinh đến Yên Kỳ, Trịnh Việt khoan hồng độ lượng đáp

ứng giữ lại một số quyền lực cho vương thất Tây Nhung, Yên Kỳ chỉ phái bộ phận văn thần hiệp quản, quân đội thì trú tại vương đô và biên cảnh Yên Tây.

Cứ thế, vừa chặn ngay cổ Tây Nhung, vừa không khiến Bắc Thục cảm thấy áp lực quá lớn.

Đương độ thu vàng, vài ba thiếu niên Cẩm Dương đi dạo chơi mùa thu, mà có một nơi máu chảy thành biển.

Hắn nghe thấy phía sau hét thảm một tiếng, dừng bước quay đầu lại, trông thấy ái tướng tâm phúc bị cầm một cây đao ngay ngực, cả vạt áo trước nháy mắt đỏ tươi, còn lắc đầu dùng hết toàn lực hô lên: “Điện hạ, đi... đi mau...”

Vành mắt nóng lên, hắn suýt nữa rơi lệ.

Đều là các huynh đệ vào sinh ra tử, cứ thế vui thân nơi dị quốc tha hương ư?

Lý Mạc Bạch không khỏi thét dài ra tiếng, trong lòng bị phần không thôi. Hắn rời xa quốc gia, vì Tây Nhung mà bỏ ngôi vị điện hạ vinh diệu, tới đây mặc người sai phái, hạ mình thấp kém, như đi trên băng mỏng, chỉ để nhận được kết cục thế này thôi sao?!

Cha anh ruột thịt do nghi kỵ mà hủy giang sơn Tây Nhung, sau đó lại vì tham sống sợ chết mà bán đứng hắn! Đường đường kim chi ngọc diệp còn không bằng chó nhà có tang, ngay cả thủ túc đồng bào của mình còn không bảo vệ được!

Trời xanh bắt công làm sao!

Nhân sự âm thư... Lẽ nào cũng chẳng qua là lạnh nhạt?

Ánh mắt Lý Mạc Bạch trở nên tàn nhẫn, tay đến đâu là máu thịt tung tóe đến đó, những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục – Yên Kỳ muốn giữ ta lại, chỉ sợ không dễ như vậy!

Hắn đã giết ra một con đường máu, thì đột nhiên một tràng tiếng ngựa hí chói tai vang lên, một bóng kiếm cực chói mắt đập vào mặt – Minh Nguyệt! Lý Mạc Bạch nhú mày, nàng ta cũng đến rồi? Hay lắm, mình phen này thật là đáng giá, có thể làm phiên thống lĩnh cấm quân Minh Nguyệt tướng quân tự thân xuất mã!

Né đi đây hiểm hóc, Lý Mạc Bạch nửa người vấy máu, chống kiếm mà cười: “Không ngờ chúng ta thật sự có một ngày chĩa đao kiếm vào nhau.”

Phương Nhược Ly dùng Minh Nguyệt chỉ vào hắn, mặt không cảm xúc: “Thúc thủ chịu trời, niệm quen biết nhau, Vương gia sẽ giữ cho người toàn thân.”

Lý Mạc Bạch phá lên cười: “Người từ khi nào cũng biết đùa nhạt toẹt như vậy? Minh Nguyệt tướng quân, danh thơm cân quốc không nhường tu mi của quân từ lâu như sấm bên tai, hiện giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, cứ để hai ta đường đường chính chính phân cao thấp, người thấy thế nào?”

Phương Nhược Ly hừ lạnh: “Phóng ngựa đến đây!”

Dôi mắt khắp thành Cẩm Dương, ngoại trừ Anh Ti lúc này đã đi Tây Nhung truyền lệnh, Lý Mạc Bạch tin rằng, cho dù là Cẩm Dương vương Trịnh Việt đích thân đến mình cũng còn liều một trận được, huống chi Cẩm Dương vương cao quý vô cùng làm sao lại tự thân mạo hiểm, đến so cao thấp với loạn thần tặc tử như hắn?

Phương Nhược Ly lợi hại, nhưng nàng xét cho cùng còn hơi trẻ.

Ba trăm hiệp còn ngang sức ngang tài, sau năm trăm hiệp, Phương Nhược Ly quả nhiên không còn đủ sức, Lý Mạc Bạch đâm kiếm vào chỗ sơ hở của nàng, Phương Nhược Ly vốn là không thể tránh né.

Nhưng lúc này, Lý Mạc Bạch lại nhìn thấy vẻ lạnh lẽo nơi mi mục nữ tử, tim tự dưng run lên.

Phảng phất không biết ai từng nói, đôi mắt hơi xéch của nàng có ba bốn phần giống người kia, mà lúc này biểu cảm khi tâm tình càng dậy sóng càng bình tĩnh đến cơ hồ lãnh đạm, không biết tại sao lại khiến hắn cảm thấy giống hệt thiếu niên trong tranh.

Tay hắn bắt giác chậm lại, nhưng không ngờ chỉ hơi chậm một chút, mà cuối cùng đã lấy mạng hắn.

Khi Lý Mạc Bạch bị giải vào hình đường, Trịnh Việt đang đưa lưng lại, một mình cúi đầu nhìn bức họa của Nhiễm Thanh Hoàn hẩn giấu trong bàn đã rất lâu.

Một lúc lâu, Trịnh Việt mới quay người lại, trong mắt là sự ôn nhu còn chưa kịp xóa đi: “Có thần vận của y.”

Lý Mạc Bạch không khỏi hơi ngây người, trong phút chốc tựa hồ đã minh bạch điều gì, lại thấy Trịnh Việt thông dong ngồi đó, giống như Cẩm Dương vương bình thường quan tâm thuộc hạ, nhàn nhã mở miệng: “Linh Khanh à, cô nên tiếp tục gọi người là Linh Khanh, hay nên tôn người một tiếng Mạc Bạch điện hạ đây?”

### 31. Chương 31: Ai Thua Ai Thắng

Trịnh Việt sai người mang ghế tới cho Lý Mạc Bạch ngồi, bản thân ngồi đối diện, giữa hai người cách một cái bàn, trên bàn để một ấm trà nấu lửa nhỏ, bên cạnh là bức họa Nhiễm Thanh Hoàn như cười như không.

Ánh mắt Trịnh Việt dính trên bức họa tỉ mỉ đến từng chi tiết ấy, hai người trầm mặc một lúc.

Lý Mạc Bạch lại không nhịn được mở miệng trước: “Y biết chưa?”

“Y?” Trịnh Việt nở nụ cười nhàn nhạt, không rõ ý tứ, “Chuyện trong lòng cô thích y à? Chưa từng trông chờ.”

Lý Mạc Bạch gật đầu: “Thì ra ta và Vương gia vẫn có điểm chung, chắc đây cũng là nguyên nhân Vương gia còn bằng lòng trò chuyện một chút với ta nhỉ?”

Trịnh Việt không đáp, cẩn thận cuộn bức họa lại, nho nhã lễ độ trưng cầu ý kiến Lý Mạc Bạch: “Cô thật sự rất thích bức họa này của Mạc Bạch, chẳng hay có thể dứt lòng cho cô không?”

Lý Mạc Bạch cười khẩy: “Vương gia cần gì phải làm bộ khách khí với một tù nhân như ta, mạng của ta không phải ngài cũng có thể lấy đi bất cứ lúc nào ư, huống chi một bức họa chẳng đáng giá?”

Trịnh Việt cất bức họa, nhàn nhạt nói: “Họa không phải thứ quý giá, nhưng mà người trên họa ở trong lòng cô là vô giá.”

“Vương gia đang khoe khoang cái gì vậy? Y không phải của ta, nhưng cũng không phải là của Vương gia.”

Trịnh Việt nhìn hẩn chằm chằm, nụ cười thận trọng mất dần đi: “Cô đang khoe khoang đấy, chỉ ít cô chưa từng làm hại y, bây giờ còn có thể thản nhiên nhớ y.”

Lý Mạc Bạch toàn thân chấn động, Trịnh Việt cơ hồ nhấn từng chữ: “Người có biết hay không, từ khi bị ám sát đến bây giờ đã hơn một năm rồi, vết thương trên bụng y lúc trời mưa trời gió vẫn sẽ đau, người có biết ta nói cho y hay kẻ làm chủ sau màn chính là người, y sẽ buồn nhường nào không? Cẩm Dương rộng lớn, người xưng được là bằng hữu, y lại có mấy? Vậy mà người thực sự hạ thủ được!”

Ngực Lý Mạc Bạch hơi phập phồng, sau đó hẩn không hề sợ hãi nhìn lại Trịnh Việt: “Vương gia cũng là đồng phạm, nếu Vương gia muốn ta không minh bạch mắc chứng bệnh nan y gì mà chết sợ rằng có vô số biện pháp, chỉ ít dễ dàng hơn chia rẽ mối quan hệ giữa ta và Thái tử. Người không muốn cho y biết thì y làm sao biết được?! Trịnh Việt, ta thấy người đóng thánh nhân nhiều năm thành bệnh rồi, khẳng khẳng muốn nhất nhất tô son trát phấn cho các hành vi xấu xa của người sao?!”

Trịnh Việt không để ý, gơ tay rót cho mình một chén trà đã nấu xong: “Lý Mạc Bạch, đừng tự cho là thông minh, lúc chột dạ gào lên không phải là thói quen tốt đâu.”

Hẩn khê ngửi ngửi hương trà, neho mắt, dáng vẻ biếng nhác không biết làm sao mà có vài phần giống Nhiễm Thanh Hoàn, Lý Mạc Bạch giật mình, chỉ nghe Trịnh Việt tiếp tục nói: “Có một số việc chắc điện hạ không rõ, lúc ấy ta trêu Thanh Hoàn, còn sắp xếp tướng phủ sát vách người, mà y chưa bao giờ coi là thật.”



“Mới gặp nhau thôi, quả thật chưa có tâm tư gì không nên có với y. Chỉ là truyền thuyết phía sau y quá đáng sợ, ta đương nhiên không muốn để y cho người dùng, thế nhưng những lời đó không thể không có một lý do danh chính ngôn thuận, chỉ có thể mặc nhận những suy nghĩ lung tung của Vương gia.”

“Sau đó chú ý nhiều, liền không cảm được lòng phải chứ?” Trịnh Việt bổ sung, hơi cười khỏ, “Đều là giống nhau.”

Không cảm được lòng... Lý Mạc Bạch tựa hồ ngây người, không cảm được lòng, không còn từ nào chuẩn xác hơn, nhìn y cười to, tùy tính, vô pháp vô thiên, nhìn y muôn vàn thủ đoạn, khôn khéo, nhìn y nửa đêm cô đăng, tiêu điều một mình... Thế là tình cảm đâm chồi, tự sinh tự trưởng.

“Y lại thật lòng coi người là bằng hữu, khi nhóm sát thủ đầu tiên của người tới, ta và Thanh Hoàn từng phân tích chuyện này, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, cuộc đối thoại của chúng ta không bệnh mà chết – Khi đó ta lần lượt kể ra những người biết về chuyến đi này, đương nhiên trong những người này vốn không có điện hạ người, sau đó y trầm mặc. Trong một khoảng thời gian rất dài ta vẫn không nghĩ thông, người biết đây, mạch suy nghĩ của y khi gặp chuyện rõ ràng lạ thường, nếu là bình thường sợ rằng đã sớm cho ra một số kết luận, dù không nói ra thủ phạm là ai, chí ít cũng có thể loại trừ một số người, thế nhưng lúc ấy y không nói gì cả, tại sao?”

Trịnh Việt không chờ đợi câu trả lời của hắn, tự hợp một ngụm trà: “Kỳ thực đạo lý rất dễ dàng nghĩ thông, những người này đều là người quyền cao chức trọng ở Yên Kỳ ta, nội gian có thể làm đến bước này cũng không phải là người tầm thường, sẽ không làm ra một kế hoạch trăm ngàn chỗ hở như vậy. Người biết về lần hành quân đó tương đối ít, nếu Thanh Hoàn bất hạnh thoát được kiếp nạn này, và thật sự trong tình huống như thế cũng không biết người suýt lấy mạng mình là ai, các người cũng chẳng cần hao tâm tổn trí giết y... Đúng không? Mục đích chủ yếu của người không hề là vì cô nhi? Nếu muốn giết cô, số người đó chỉ sợ còn chưa đủ.”

Lý Mạc Bạch bình tĩnh lại, châm chọc: “Đúng vậy, ta thật không ngờ Vương gia cũng là một người sống tình cảm, lại dám vì y mà lấy thân mạo hiểm.”

“Cô đã nói điện hạ đừng tự cho là thông minh,” Trịnh Việt hạ ánh mắt xuống, “Chỉ sợ người không hề trông chờ nhất định muốn y chết, giết y không thành còn có chuẩn bị khác, mà Nhược Ly, Thuần Hoa những người này chính là chuẩn bị khác của người, cô mất ai đều giống như mất một chi, người gây chia rẽ cũng độc ác quá rồi.”

“Vương gia quả nhiên thủ đoạn cao minh, tại hạ cam bái hạ phong.” Lý Mạc Bạch dừng dừng nhưng mảy, “Còn biết cái gì, cứ nói ra hết đi đừng úp mở nữa.”

“Cô có thủ đoạn gì?” Trịnh Việt cười khê, “Điện hạ quá khen rồi, dưới tay cô quả thật có mấy người có thể điều tra sự tình, tiền căn hậu quả cũng đã nắm được bảy tám rồi. Cảm giác bị huynh đệ đồng sinh cộng tử đâm sau lưng một nhát, sợ rằng điện hạ đã được cảm nhận rồi, không biết người cảm thấy mùi vị thế nào?”

“...”

“Nếu y không đau lòng không buồn, tại sao mãi không đề cập tới chuyện này? Tại sao không tự mình tra rõ?” Trịnh Việt thông dong, “Mạc Bạch điện hạ, y đích xác có thể nhìn thấy rất nhiều thứ người không thấy, nhưng y cũng là người, cũng có lúc phạm sai lầm... Đặc biệt đôi khi y lại là một người quá nội liễm cảm xúc, trên một số sự tình thường xoáy vào bề tặc – Lý Mạc Bạch, người có tin cả đời y cũng sẽ không tha thứ cho người không?”

Lý Mạc Bạch hơi hoảng loạn: “Người... Y sắp về rồi phải không? Người cho ta gặp mặt y một lần...”

“Điện hạ làm gì vậy?” Trịnh Việt nhìn hắn, dường như muốn đập nát dây thần kinh cuối cùng của hắn, “Là người lúc ấy muốn – giết – y, bây giờ người lại có ý gì?”

“Trịnh Việt!”

“Ta sẽ không cho người gặp y.” Ánh mắt Trịnh Việt đột nhiên lạnh đi.

Lý Mạc Bạch siết chặt nắm tay, lùi lên từng đường gân xanh, hai người như động vật giống đực tranh đoạt địa bàn, không ai chịu thoái nhượng, giờ khắc này Trịnh Việt không còn là Cẩm Dương vương nhả nhận

lịch sự, Lý Mạc Bạch cũng không còn là Mạc Bạch điện hạ tinh như Thái Sơn.

Sau đó Lý Mạc Bạch từ từ buông tay, có thể loáng thoáng nhìn thấy vết máu trong lòng bàn tay hằn ngấm ra: “Trịnh Việt, ta nhìn ra mưu đồ của ngươi, biết ngươi là hạng người thế nào, luận vô tình vô nghĩa ngươi là thiên hạ đệ nhất! Ngươi – điên rồi muốn độc chiếm y như thế, cuối cùng nhất định sẽ mất đi y.”

Trịnh Việt phóng ra sát khí không thềm che giấu: “Ngươi là kẻ không có tư cách nói cô như vậy nhất.”

Lý Mạc Bạch học theo dáng điệu hần ban đầu thả lỏng thân thể dựa lên ghế: “Đúng vậy, khi đó ta ép mình hạ quyết tâm, nhanh chóng giết y tuyệt tâm niệm, kết quả chưa thành, hiện tại mầm non không bóp chết kịp thời kia đã ăn sâu bén rễ, ta là tự tác nghiệt không thể sống. Nếu không vì y, thì làm sao để ngươi lợi dụng Phương Nhược Ly bắt được ta?”

Trịnh Việt cười khẩy: “Ngươi muốn nói với cô, ngươi hiện giờ ngay cả người hơi giống y cũng không nỡ hạ thủ sao?”

“Ta không lãnh huyết vô tình được như Vương gia.”

Trịnh Việt nhìn hần, đột nhiên bật cười, đứng dậy đi ra cửa, chẳng hề quay đầu lại: “Lý Mạc Bạch, nói câu này thì ngươi đã thua rồi – người cô yêu là y, dẫu toàn thân y từ trên xuống dưới thay đổi hần, trong mắt cô y vẫn là y, đừng nói chỉ là mặt mũi hơi giống nhau, dù hoàn toàn phục chế bề ngoài đó, chỉ cần không phải bản thân y, cô cũng có thể giết không sót!”

Lý Mạc Bạch thần thờ tại chỗ.

Mà lúc này, đại quân đang trên đường về Yên Kỳ, tam quân đều mặt mày rạng rỡ, bao vây đội danh dự và xa kỵ hoa mỹ chính giữa, cùng với công chúa Tinh Tinh tương lai chưa biết ở bên trong.

Lý Dã đón cơn gió đã bắt đầu bớt nóng, thoải mái thở dài, tướng quân Nhiễm Thanh Hoàn của họ đã hoàn toàn tháo khỏi giáp, như lúc trước, vận áo bào gấm trắng cất may hết sức đơn giản, uể oải nằm trên lưng ngựa ngủ gật, giống như vĩnh viễn đều ngủ say không dậy.

Về phần Anh Ti đã chẳng thấy bóng dáng từ lâu, không biết là chạy đi đâu chơi rồi, ôi nhân vật cao tăng của Yên Kỳ...

Nhiễm Thanh Hoàn tròn trĩnh theo vó ngựa không gấp không chậm, nhưng không an bình như ngoài mặt. Trịnh Việt nhờ Anh Ti đến chuyển lời hai câu, hôm ấy Anh Ti trình trọng truyền cho gã, Trịnh Việt nói rằng: “Cô có tính là cổ nhân của người không, nếu tính, vậy có thể coi Yên Kỳ thành cổ hương của người không.” – Như một tiếng sấm giữa trời quang, bùng tỉnh tất cả suy nghĩ ngây ngây ngơ ngơ.

Kỳ thực sau khi đến thế giới này, gã chưa bao giờ nghĩ cách hòa nhập. Nếu không tại sao gặp người xa lạ không phải đi tiếp xúc, mà là mỗi lần đều hơi có cảm giác sợ người lạ? Nhưng với bản thân gã, nha đầu Anh Ti, nha đầu Ly, Khả Tình tỷ tỷ, Lan đại ca, Dư Triệt, Doãn Báo Tử, Thuấn Hoa... Trịnh Việt, lại tính là người thế nào đây? Chỉ vốn vẹn là bèo nước gặp nhau thôi sao?

Gã hiện tại hơi nghi hoặc, bèo nước gặp nhau ư? Đạo gần đây tựa hồ càng ngày càng ít nhớ đến Phương Cẩn và thế giới kia, có thể nào qua thời gian dài, những việc đó đều sẽ hóa thành một giấc mộng kiếp trước, chỉ để lại vài dấu vết mờ nhạt?

Ông già à, ông xem, ta cũng sắp quên ông rồi, vậy ông ở bên đó chẳng phải là rất cô độc?

Nhiễm Thanh Hoàn cho tay vào lòng lấy một viên kẹo ném vào miệng, cảm giác mệt mỏi không rõ nguyên nhân lại lần nữa kéo đến.

Bỗng nhiên, ngựa bị Lý Dã ghìm lại, Nhiễm Thanh Hoàn hé mắt ra, nhìn thấy mọi người dừng lại, liền biết đã xảy ra chuyện gì: “Nha đầu kia lại bắt đầu kiếm chuyện à?”

Công chúa Tinh Tinh dọc đường gây chuyện đã sắp nhiều hơn nghi tượng khổng lồ của nàng ta, tiểu cô nương này tựa hồ nghiện, không phải đói thì là khát, không phải chệch xe quá nhanh thì là chệch xe quá chậm, hầu hạ kiểu gì cũng không được. Nhiễm Thanh Hoàn lăm bắm một tiếng bằng âm lượng người khác không nghe thấy: “Gã cho Trịnh Việt có khó chịu thế không, ta thấy công chúa Bắc Thục không phải cũng vô cùng vui mừng à?”

“Tướng quân, công chúa kêu dừng xe.”

“Hỏi nàng ta sao vậy,” Nhiễm Thanh Hoàn lại tính toán nhăm mắt, “Trên xe có sáu bộ thì người cứ kêu người bắt giúp.”

“Tướng quân, công chúa nói muốn đi vệ sinh.”

“Đi đi... A, người nói nàng ta muốn...” Nhiễm Thanh Hoàn hơi nhíu mày, “Anh Ti đâu?”

“Đặc sứ...” Lý Dã sờ sờ mũi, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ.

Nhiễm Thanh Hoàn trợn mắt, nha đầu này thật không ra làm sao: “Thôi thôi, bảo nàng ta tìm mấy nha hoàn đi cùng, chúng ta đợi một lúc.”

Công chúa Tinh Tinh thận trọng đặt tay lên người tiểu thị nữ, ngẩng cao cằm, không nhìn sĩ tốt Yên Kỳ xung quanh, đeo mạng che mặt, hơn hai mươi nữ hài tử cúi đầu đi theo sau.

Nhiễm Thanh Hoàn từ xa nhìn thấy, nhồm dậy, vỗ vai Lý Dã mà nhỏ giọng nói: “Tiểu cô nương này cũng không dễ dàng gì, người xem ở đây trong ba tầng ngoài ba tầng, đi vệ sinh mà cũng có thể lảm chuyện như vậy.”

Lý Dã không nói gì.

Công chúa Tinh Tinh không nghe thấy những lời này, đôi tay bé xíu giấu trong tay áo rộng thùng thình hơi run rẩy, thị nữ bên cạnh véo nhẹ nàng, các nữ hài tử dần dần rời xa tầm mắt người Yên Kỳ.

Cho đến khi xác định không ai giám thị, tiểu thị nữ đỡ “công chúa” lúc này mới ngẩng khuôn mặt vẫn cúi thấp lên, vậy mà xinh đẹp vô cùng.

Công chúa “Tinh Tinh” và mấy nữ hài tử xung quanh hạ giọng hỏi: “Công chúa, làm thế nào đây?”

Thì ra nữ hài tử này mới là chính quy.

Tinh Tinh mặc quần áo thị nữ hít vào một hơi thật sâu, ngoài miệng trong yếu nói: “Còn có thể làm thế nào? Đã đến nước này, bản cung không đi cũng phải đi, chẳng lẽ bảo ta đi gả cho kẻ thù hay sao?!” Tiếng nàng hơi nghẹn ngào, nhưng nàng mau chóng kiềm chế, “Nghe kỹ đây, chúng ta đi nhiều người thế này, đợi lát nữa trở về họ sẽ không chú ý tới thiếu hai thị nữ không hút mắt đâu, Nguyệt Phượng đi cùng bản cung, về phần tỷ muội các người, Nhiễm Thanh Hoàn tự phụ là danh tướng chắc cũng sẽ không làm khó dễ mấy nữ tử yếu ớt, đến lúc đó chúng ta gặp lại tại nơi đã bàn, bản cung không tin, không có đám xú nam nhân này và gia quốc chó má gì đó thì chúng ta sống không nổi!”

“Công chúa... Nhưng mà...” Một tiểu thị nữ quýnh đến sắp khóc, “Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì?! Tiểu Phồn, người đừng nhùng nhằng, nếu không sẽ chẳng ai đi được. Nghe đây, quay về tuyệt đối đừng lộ ra sơ hở, nếu không công sức sẽ đổ sông đổ biển hết, chúng ta muốn đi nữa cũng không được. Nghe chưa?!” Tinh Tinh thấp giọng phân phó dứt khoát.

“Công chúa nhất thiết phải cẩn thận, Nguyệt Phượng, nhất định phải chăm sóc công chúa cho tốt đó!”

“Công chúa bảo trọng!”

“Công chúa... người nhất định phải bình an... hức...”

Các nàng khóc lóc một trận khiến Tinh Tinh cũng đỏ hoe vành mắt, thiếu nữ phát tay: “Đi đi đi đi, chúng ta sẽ gặp lại, nhất định sẽ.”

Về cuộc bỏ trốn này, nàng đã lập kế hoạch hai ngày, kỳ thực gọi là công chúa không hề vẻ vang như người ta tưởng tượng, nàng chỉ là con gái của một trác phi, chưa từng đặc thể, thời khắc được chú ý nhất trong cuộc đời chỉ sợ cũng là lần này đại diện cho Tây Nhung nhục nhã gả đến xứ người.

Nếu thật sự là kim chi ngọc diệp nhất hô bá ứng thì cũng đành... Đến bây giờ, nam nhân các người vô dụng bại trận, lại có tư cách gì bắt người chưa bao giờ được hưởng thụ các người quan tâm một ngày là ta đây đi hy sinh?!

Lúc các nữ hài tử quay lại, nàng kéo Nguyệt Phượng chạy thực mạng, gió lùa vào cổ, nàng cảm thấy ngực rất ngộp rất khó chịu, thiếu nữ dần dần nắm chặt tay – Rồi có một ngày, ta sẽ khiến tất cả các người đều hối hận! Tất cả đều hối hận!

Chờ đám nữ hài tử đông đúc quay về, Nhiễm Thanh Hoàn hồ hững hờ liếc các nàng cái nữa, đột nhiên nhàu mày, vẻ buồn ngủ trên mặt tựa hồ chớp mắt tan hết.

Lý Dã hơi ngạc nhiên: “Tướng quân?”

Nhiễm Thanh Hoàn ngồi dậy, giơ tay nhận dây cương: “Nói các huynh đệ dừng lại tại chỗ nghỉ ngơi, ta cho ngựa đi rong một chút, Anh Ti trở về bảo nàng ta đừng chạy lung tung.”

## 32. Chương 32: Công Chúa Tinh Tinh

Chạy đường dài suy cho cùng không phải là sở trường của nữ tử mảnh mai sống trong thâm cung, dù không cam lòng cỡ nào, khác biệt giữa hiện thực và lý tưởng cũng không phải có thể dễ dàng bỏ qua.

Không biết chạy bao lâu, chạy bao xa, Nguyệt Phượng mềm nhũn chân, ngã sấp xuống mặt đất cát bụi mù mịt, đau nhức từ đầu gối chạy lên, khuôn mặt xinh xắn nhàu lại, nữ hài tử rốt cuộc không nhịn nổi òa khóc, nàng là con gái thế gia, sau khi vào hoàng cung Tây Nhung cũng chỉ làm một số việc cần sự tỉ mỉ, đâu từng chịu uất ức thế này?

Tinh Tinh ở bên cạnh thở hồng hộc, sắc mặt nhợt nhạt, nhất thời không nói ra lời. Nàng khom lưng muốn kéo bạn đồng hành dậy, nhưng Nguyệt Phượng ngã bị thương, sức nặng thân thể không phải cánh tay mảnh khảnh của nàng có thể kham được, nàng gắng sức kéo, ngược lại khiến chính mình ngã lăn ra đất.

Nguyệt Phượng nói: “Công... công chúa... người cứ tự mình đi trước đi... em em... hu hu...”

Tinh Tinh ngồi dưới đất nghỉ ngơi một chốc, sau đó hít vào một hơi thật sâu, lại lần nữa gắng sức kéo tay Nguyệt Phượng, giọng nói véo von của thiếu nữ hơi khàn khàn: “Dậy đi, bây giờ mới đến đâu? Mau dậy đi!” Nàng quay đầu nhìn lại, bốn bề hoang vu vô cùng, thỉnh thoảng không biết từ đâu truyền đến một tiếng của động vật gì đó, nàng không khỏi rùng mình, “Mau đứng dậy, trời sắp tối rồi, chúng ta phải tìm một chỗ an toàn, nếu không vạn nhất có thứ gì...”

Nguyệt Phượng cố gắng muốn bò dậy, nhưng vừa hơi cử động thì các vết trầy trên cổ chân và đầu gối liền đau buốt tim, nàng thử hai ba lần đều ngã lại xuống, việc này thật sự đã vượt xa khả năng chịu đựng của thiếu nữ, nàng gào khóc nghẹn ngào: “Em thật vô dụng... Chỉ có thể liên lụy công chúa... Công chúa người mau đi đi, cứ để Nguyệt Phượng chết cho rồi... Nguyệt Phượng vô dụng...”

Tinh Tinh vừa tức vừa sốt ruột, thế nhưng cũng chẳng có biện pháp gì tốt, chỉ biết đi quanh tại chỗ. Sắc trời dần dần tối đi, rất nhanh, ngay cả dư huy cũng đã không còn thấy, đại địa bắt đầu bốc lên hơi lạnh, gió thổi các loại thực vật phát ra âm thanh cổ quái, hai nữ hài tử thần hồn nát thần tính ngồi dựa lưng vào nhau.

“Công chúa,” Nguyệt Phượng gọi khẽ một tiếng, “Người có lạnh không? Nguyệt Phượng cảm thấy... cảm thấy...”

Tinh Tinh ôm chặt hai tay, không biết là đang an ủi Nguyệt Phượng hay chính mình: “Không sao, cố chịu một đêm, không phải chỉ một đêm thôi sao? Chúng ta thay phiên ngủ một lúc, không bao lâu trời sẽ sáng, đến lúc đó chúng ta muốn chạy đi đâu thì chạy...” Tiếng nàng càng lúc càng thấp xuống, cảm giác sợ hãi mãnh liệt bao trùm lên nàng, ngày mai, sau ngày mai lại sẽ thế nào đây?

Nàng đã ý thức được sự thiếu khôn ngoan của cuộc trốn chạy vội vã này, hai nữ hài tử tay không tác sát, về sau phải lấy gì mà sống? Mà trước mắt, có lẽ ngay cả sống qua buổi tối đáng sợ này cũng thành vấn đề, không ai biết vùng hoang vu này sẽ ẩn tàng nguy hiểm gì, không ai có thể trợ giúp các nàng...

Bỗng nhiên, một tràng tiếng vó ngựa theo gió truyền đến, Nguyệt Phượng giật nảy mình: “Công chúa...”

Tinh Tinh nhảy lên bịt miệng nàng ta: “Nói nhỏ thôi... Không biết là địch hay bạn.” Tuy nói như thế, giọng nàng đã kích động đến hơi run run, bây giờ nàng thậm chí cảm thấy dù bị người Yên Kỳ bắt về cũng chẳng có gì, không tôn nghiêm cũng được, không tự do cũng được, chỉ ít chưa đến mức sầu lo vì sinh tồn.

“Công chúa, làm thế nào đây?”

“Để xem đã.” Tinh Tinh cố ép mình trấn định lại. Làm thế nào, làm sao nàng biết phải làm thế nào? Có điều nghe tiếng vó ngựa lộc cộc, ít nhất có thể khẳng định không phải mãnh thú gì, đây là tin tức không thể tốt hơn.

Trong bóng đêm, một thót ngựa từ phía trước đến gần, Tinh Tinh tinh mắt, nhanh chóng thấy rõ đó là một nam tử mặc quân trang Yên Kỳ, xem chừng phẩm cấp còn không thấp, khả năng là quân sĩ do nguyên nhân gì đó mà tụt lại đằng sau, ngoài thất vọng căng thẳng nàng lại có chút lấy làm may mắn, chỉ ít người Yên Kỳ còn có thể đối đãi theo lễ, không có nguy hiểm gì, nếu vận khí tốt, chưa biết chừng có thể che giấu được.

Thiếu nữ một lần nữa áp ủ trò khôn vặt của mình.

Nam nhân nọ nhanh chóng phát hiện hai nữ hài tử run bần bật ven đường, hấn ghim ngựa nhảy xuống, ngấm nghĩa hai người một phen: “Hai vị cô nương đây là...”

“Chúng ta là...”

“Chúng ta là người sống ở gần đây, đi chơi về muộn, bây giờ trời tối rồi, chúng ta không tìm được đường về...” Tinh Tinh cắt ngang Nguyệt Phượng, ra vẻ đáng thương nhìn hấn, “Vị tráng sĩ này, không biết có thể làm phiền huynh giúp chúng ta một chút không?”

Nam nhân nheo mắt, bỗng nhiên cười cười có thâm ý khác: “Tại hạ rất vinh hạnh, không biết nhà cô nương ở đâu?”

“Nhà...” Tinh Tinh khựng lại, “Chúng ta lạc đường, chắc là... chắc là phía tây, đúng rồi là phía tây đó.”

“Phía tây?” Nam nhân chống cằm, “Nhưng mà đường phía tây không dễ đi đâu.”

“Chúng ta nhất định hậu tạ, nhất định hậu tạ!” Tinh Tinh cuống quýt tìm kiếm khắp người ra thứ đáng giá, tiếc rằng đi vội vã, ngoại trừ một số đồ trang sức nữ hài tử đeo thì nàng không tìm được gì khác, nàng thấp thỏm tháo khuyên tai và vòng tay, đưa bằng hai tay, “Tráng sĩ, xin hãy giúp đỡ.”

Nam nhân nhận lấy, mắt sáng lên, cho dù là trang sức thị nữ bình thường đeo cũng có rất nhiều thứ có thể nói là trân bảo, tiếc thay Tinh Tinh không hề hiểu nhân tình thế sự như mình tưởng. Hấn ta khó xử ra mặt: “Việc này... Cô nương, chỉ sợ không tiện lắm đâu, tại hạ còn có quân vụ...”

“Tráng sĩ, cầu xin huynh, huynh đưa bọn ta một đoạn, về đến nhà bọn ta nhất định tặng hậu lễ...” Tinh Tinh cơ hồ khúm núm van nài, nam nhân cầm đuốc trên tay, khuôn mặt thiếu nữ dưới ánh lửa như món đồ sứ tinh xảo, xinh đẹp kinh người, dầu thấm hại cũng không che được tuyệt sắc. Đồng tử hấn từ từ co lại: “Kỳ thực... Ôi, thôi vậy, cũng không làm khó nữa, hai vị cô nương xinh đẹp nhờ vả là niềm vinh hạnh của tại hạ, làm sao có thể nhận thù lao được?”

Tinh Tinh và Nguyệt Phượng mừng rỡ: “Đa tạ tráng sĩ, đa tạ tráng sĩ!” Các nàng nhìn nhau, đều có cảm giác sống sót sau kiếp nạn, không nhìn thấy nụ cười hèn hạ của hấn ta.

“Về phần thù lao, tại hạ tuy rằng không tiện, cũng không thể yêu cầu quá nhiều...” Tiếng hấn ta vang lên bên tai Tinh Tinh, sau đó một bàn tay thô ráp sờ mặt nàng, “Nếu cô nương chịu nể mặt...”

Tinh Tinh lui phắt lại một bước dài, há hốc miệng nhìn nam nhân có ý đồ xấu, Nguyệt Phượng thét lên: “Làm sao người có thể vô lễ như vậy!”

“Ôi, vô lễ gì chứ, hai vị cô nương một mình nơi hoang vu, nói là con nhà dòng hoàng, chỉ sợ...”

“Người thật láo xược!” Tinh Tinh định thần lại, lạnh giọng quát, ở nữ hài tử đột nhiên xuất hiện sự uy nghiêm khiến nam nhân nọ dừng một bước, sau đó hấn ý thức được đây chỉ là một con mèo nhỏ miệng hùm gan sứa giơ vuốt, không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

“Đây là tình thú của các người sao?” Nam nhân lại giơ tay, bắt chắp Tinh Tinh giãy giụa, “Còn là một con mèo hoang nhỏ...”

“Người tránh ra! Tránh ra!” Tinh Tinh không ngừng lui lại, loạng choạng ngã xuống đất, “Nếu là ở Tây Nhung, bản cung sẽ cho người chết không có chỗ chôn!”

“Công chúa!” Nguyệt Phượng bị thương cổ chân không đứng dậy được, nàng phí công ngã xuống đất, đôi mắt to rưng rưng lệ, “Người không thể như vậy, người không thể như vậy...”

“Công chúa?” Nam nhân ngả ngón huyết sáo, “Cái dằm nhỏ nhắn này quả thật mềm như công chúa.”

“Bản cung... A!” Nam nhân xé sa y của nàng, làn da trắng như ngọc lộ ra, trong một chớp mắt, Tinh Tinh nghĩ, ai cũng được, cứ để nàng chết đi cho rồi, đừng đối mặt với thế giới xấu xí này nữa, thế giới xấu xí dơ bẩn này.

Thình lình, hần ta hét thảm một tiếng, Tinh Tinh cảm thấy áp lực trên người mình chợt nhẹ đi, gió lạnh thổi lên người, nàng hơi co ro lại.

“Chết tiệt!” Nam nhân nhảy dựng lên, trên mặt có một vết roi thật mạnh. Kỵ sĩ bạch y biểu cảm lạnh lùng ngồi trên ngựa chầm chầm nhìn xuống hần, gã không mặc giáp trụ, không đội mũ, tóc ở thái dương bị gió đêm thổi tung, tóc mái hơi dài bay nhẹ, lộ ra đôi mắt sắc bén, nghe thấy hần nói năng lỗ mãng, gã vung tay, roi quất cái chất tối má bên kia.

Nam nhân bị quất thộn ra, há miệng còn chưa kịp nói gì, thì lại một roi quất lên người.

Tinh Tinh chợt cảm thấy ấm áp, cúi đầu nhìn thấy một tấm áo ngoài của nam tử khoác lên người, có mùi tươi mát dịu dịu, nàng đột nhiên hơi đỏ mặt, kéo chặt áo lại đứng dậy.

Kỵ sĩ không biết đã xuống ngựa từ khi nào, treo roi ngựa lên, đi đến trước mặt nam nhân hèn hạ, cho hần một bạt tai.

Tên kia hét lên: “Người có biết gia gia là ai không...”

Lại một cái bạt tai rõ vang.

“Người dám...”

Kỵ sĩ một tay túm vạt áo, đá chân nam nhân nọ một phát, khiến hần quỵ xuống, đoạn kỵ sĩ xách cổ áo hần, trái phải vả mấy chục phát, biến một cái mặt người thành đầu heo, sau đó đập lưng đầu heo, bắt hần đập đầu mấy cái trước Tinh Tinh và Nguyệt Phượng.

Đầu heo ậm ừ xin tha, kỵ sĩ mặt không biểu cảm ném hần đi, lấy khăn lụa ra lau tay, quay đầu lại hành lễ với Tinh Tinh: “Nhiễm Thanh Hoàn quản lý không nghiêm, xin công chúa hãy trách phạt.”

Tinh Tinh ngơ ngác nhìn gã: “Người người...”

Nhiễm Thanh Hoàn thuận tay dắt ngựa của tên kia đến: “Mời công chúa lên ngựa, đêm khuya gió lạnh, mong công chúa bảo trọng.”

“Công chúa, trở về đi... công chúa...” Nguyệt Phượng đã khóc không thành tiếng, Nhiễm Thanh Hoàn cúi đầu nhìn nàng một cái, khom lưng nói một tiếng đặc tội, rồi nắm cổ chân nàng, hơi dùng sức nắn khớp lại. Nguyệt Phượng thét lên một tiếng, lập tức ngất xỉu, Tinh Tinh vội đỡ nàng, Nhiễm Thanh Hoàn thở dài bế ngang Nguyệt Phượng lên, cúi đầu nói với Tinh Tinh: “Công chúa, trở về thôi.”

Tinh Tinh cắn cắn môi, đập nam nhân hèn hạ xụi lơ dưới đất mà lên ngựa, Nhiễm Thanh Hoàn đặt Nguyệt Phượng ngay ngắn, quay đầu lại lạnh lùng liếc tên kia một cái: “Tự mình tìm một chỗ mà chết đi, đừng để ta mất công.”

Tinh Tinh nhìn bóng lưng rần rỏi của gã không khỏi tắc lưỡi, thúc nhẹ bụng ngựa đuổi theo, trong lòng âm thầm cảm thán một câu – nam nhân này, thật sự là quá thú vị!

### 33. Chương 33: Quy Khứ Lai Hề

Dọc đường không nói gì khác, trải qua sự việc này Tinh Tinh cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, Anh Ti dần dần bị chuyện hành quân hành ngũ của Lý Dã thu hút, không chạy lung tung nữa, đường về trở nên suôn sẻ, thế nhưng đêm này khi đã sắp sửa đến Cẩm Dương, Nhiễm Thanh Hoàn bị dạ dày đau quặn đánh thức.

Gã cau mày ngồi dậy, mặc thêm quần áo, rót cho mình một chén nước ấm, một tay ấn dạ dày mà chậm rãi uống. Đến giờ gã vẫn chưa rõ một loạt tình trạng của thân thể rốt cuộc là vì sao, không có triệu chứng trúng độc hay trúng cổ điển hình, ngay cả thuật hàng đầu đến từ Malaysia xa xôi gã cũng từng học sơ qua một cách có hệ thống từ chỗ Phượng Cẩn, không phải, đều không phải, giống như thật sự chỉ là yếu đi bình thường mà thôi...

Chuyện gì đang xảy ra?

Đột nhiên, một trận gió rất nhẹ không bình thường lăm thổi qua, Nhiễm Thanh Hoàn giật mình, lưỡi đao lập tức nằm trên tay, gã quát khẽ một tiếng: “Kẻ nào?!”

Không nhận được câu trả lời, trong bóng tối có thứ gì đó đang tới gần, Nhiễm Thanh Hoàn biến sắc, có thể tránh được thì vệ bên ngoài im ắng lên vào, chắc sẽ không dễ đối phó lắm, không thèm trả lời quát hỏi rõ ràng đề phòng của mình... ắt hẳn cũng không có hảo ý gì... Chỉ là tốc độ tiếp cận do dự và chậm chạp như vậy... Là nắm chắc trong bóng đêm mình sẽ không thấy rõ sao?

Nhiễm Thanh Hoàn nhướn mày, lưỡi đao mau chóng rời tay, song ngoài dự tính không đánh trúng bất cứ thứ gì, chỉ có tiếng lưỡi đao lia qua không khí! Cơ toàn thân gã căng lên, song ngay vào lúc này, giọng nam như một tiếng thở dài nghi hoặc vang lên, giống như ngay bên tai, lại giống như tràn khắp không khí, hẳn nói: “Người... nghe thấy tiếng của ta?”

Lại còn là một giọng nói khá quen thuộc, Nhiễm Thanh Hoàn lập tức cứng đờ tại chỗ, đôi mắt vốn lạnh lùng nheo lại chợt tròn to, cả buổi trời thần trí mới quay lại: “Linh Khanh?”

“Thiên ý ư... Thanh Hoàn, người lại là người cuối cùng trên thế giới này có thể nghe thấy tiếng của ta...” Giọng nam tử nghe hơi nghẹn ngào, Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy, nhìn kỹ lại, thấy một cái bóng mơ mơ hồ hồ đứng trước mặt. Gã dụi mắt, sờ soạng tìm đồ đánh lửa muốn đốt đèn, song bị tiếng kinh hô của nam tử dừng lại.

Tề Linh Khanh – hoặc là Lý Mạc Bạch tựa hồ muốn bắt lấy cổ tay gã, các ngón tay trong suốt xuyên thẳng qua thân thể gã, tựa một làn gió nhẹ, Nhiễm Thanh Hoàn ngạc nhiên nhìn bàn tay rầu rĩ thu lại: “Người...”

“Đừng đốt đèn, đừng đốt đèn... Ta muốn nhìn người thêm một chút, đốt đèn sẽ không nhìn thấy nữa...”

Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên cảm thấy ngực nhói nhói, giống như nỗi bi thương của nam tử kia xuyên thấu qua không khí chui vào trong hô hấp của gã vậy, gã hơi bối rối, người này từng là chí hữu kẻ vai chiến đấu, nếu không có chuyện sau đó, nếu như...

Trầm mặc chốc lát, Lý Mạc Bạch thấp giọng cười, cố gắng để giọng mình ổn định lại: “Người hơi gầy đi.”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi nhắm mắt lại, theo như gã biết về Trịnh Việt, Tề Linh Khanh sẽ không có kết cục tốt, nhưng gã cũng không ngờ được là Trịnh Việt ra tay nhanh đến vậy, nhanh đến mức gã còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng thì đã âm dương hai ngã. Gã nhẹ nhàng ngồi trở lại trên giường: “Người hận ta phải không?”

Người này... Lý Mạc Bạch thở dài, trong bóng đêm thế này, đối mặt với kẻ vốn nên ở âm phủ, địch nhân, kẻ từng muốn hại chết gã, câu đầu tiên hỏi ra lại là như vậy. Hắn gơ bàn tay hư vô muốn chạm vào tóc Nhiễm Thanh Hoàn, thế nhưng một lần nữa uống công xuyên qua, thì ra từ đầu đến cuối đều không có quyền chạm vào gã... Lý Mạc Bạch nghĩ vậy, không khỏi cảm thấy bi thương: “Nếu như có thể, ta chết một trăm lần cũng không muốn tổn thương người, nhưng mà...” – Có một số lời, nếu còn không nói thì sẽ vĩnh viễn không ai biết, “Thanh Hoàn, nếu ta không phải là hoàng tử Tây Nhung, người cũng không phải là Thừa tướng Yên Kỳ, chúng ta sẽ thế nào đây?”

“Sẽ không gặp nhau?” Nhiễm Thanh Hoàn cười khổ, bắt đầu bội phục tế bào hài hước của mình.

“Thanh Hoàn... Nếu thật sự là như vậy, kiếp sau ta có thể may mắn đứng bên cạnh người không?” Giọng nói như có như không của Lý Mạc Bạch dán vào tai gã, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy mình bị một thứ lạnh lẽo ôn nhu bao vây, giống như ai đó yêu thương ôm lấy gã. Gã ngậy người ra, cảm thấy mình thấp thoáng chạm đến cái gì, cái ôm quyến luyến như vậy... Tiếng người kia có sự tự giấu bị thương, “Thì ra người chết cũng có cái hay của người chết, mặc dù không thể chạm vào người, lại là lần đầu tiên gần người như thế.”

“Linh Khanh...”

“Suýt... Hãy nghe ta nói, người hãy nghe ta nói cho hết, vô luận thế nào đây đều là lần cuối cùng ta gặp người, bất luận người cảm thấy buồn nôn hay buồn cười đều thế, Tề Linh Khanh kẻ này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời người nữa... Kẻ muốn hại chết người, lại không thể tự kèm chế ôm tâm tư xấu xa với người sẽ không bao giờ xuất hiện nữa...”

Nhiễm Thanh Hoàn ngơ ngác nghe tiếng nói như nói mớ của nam tử, không ghét, không mâu thuẫn, cả sự kinh ngạc lúc ban đầu cũng nhạt đi, cảm giác xót xa từ trong dạ dày khuếch tán ra, chui thẳng vào lòng, Lý Mạc Bạch nói: “Như vậy ta cũng giải thoát rồi.”

Trên người Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên tỏa ra ánh sáng dịu dịu, Lý Mạc Bạch trong luồng sáng này dần dần trở nên rõ hơn, linh hồn vốn hư vô có một chút cảm giác thực thể, nhưng hai người chìm trong hai mối tâm sự khác nhau chẳng ai phát hiện ra.

Lý Mạc Bạch khom người chạm nhẹ môi gã: “Ta đi đây, nói ra rồi cũng không còn tiếc nuối nữa.”

“Khoan đã!” Nhiễm Thanh Hoàn muốn nhảy lên, nhưng tự dừng một lữ, quãng sáng nhàn nhạt trên người tối đi, “Linh Khanh, hãy nói cho rõ ràng!”

Lý Mạc Bạch quyến luyến nhìn gã lần nữa, cái bóng mờ nhạt nhanh chóng lướt ra ngoài: “Nhất định không được ép uống mình... Thanh Hoàn...”

Trước bàn tay Nhiễm Thanh Hoàn giờ ra chỉ còn lại bóng tối vô biên, đêm dài vô tận.

Nỗi bi thương như khi Phượng Cẩn qua đời cách mấy năm một lần nữa quấy nhiễu cõi lòng như nước tù của gã. Phượng Cẩn từng nói, người không đau, không phải vì không có cảm giác, mà là vì chưa bị đánh lên người, khi nào người bắt đầu vì người khác mà tâm thần bị cuốn theo, thì người thực sự sống ở thế giới này rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn dùng chén trà lạnh ngắt dần lên dạ dày đau mãi không thôi. Tâm thần bị ảnh hưởng như vậy bắt đầu từ khi nào? Từ khi Tề Linh Khanh biến mất trước mặt gã, từ khi Trịnh Việt nói “Cẩm Dương có tính là cổ hương của người không”, hay sớm hơn, khi có người trong đạo quang kiếm nói “Giao lưng cho người”?

Gã nằm xuống, một tay để không đè trên mắt – ngày mai là đến Cẩm Dương rồi...

Về nhà rồi.

Trịnh Việt trước khi đi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Thích Tuyết Vân, tâm trạng tốt chưa từng thấy, người kia, sau hơn nửa năm không gặp, rốt cuộc sắp về rồi!

Tuy rằng đã vào thu nhưng Cẩm Dương ngày hôm nay náo nhiệt chưa từng có, gấm hoa kín đường, nói cười huyền ảo, bắt đầu từ hoàng cung mở tiệc dài cả mười dặm, thịnh nghênh đại quân khải hoàn.

Cẩm Dương vương Trịnh Việt mặc trang phục chính thức, đích thân chờ trên thành lầu, nhìn đằng xa bụi mù cuộn cuộn, thiên quân vạn mã, ý cười trong mắt càng lúc càng âm áp, tim reo mừng như muốn nhảy ra khỏi ngực – đám đông reo hò, đã có thể thấy rõ dáng hình trắng thuần một ngựa dẫn đầu kia, ngược sáng, tựa như thần linh giáng xuống vậy.

Trịnh Việt chăm chú nhìn cái bóng dần đến gần kia, hết thấy xung quanh phẳng phát đều trôi đi, thấy rõ mái tóc gã tung bay, vẫn không quy không củ như vậy, tiếp theo thấy rõ mặt gã, thiếu niên vốn giới tính chưa rõ lắm bắt đầu có sự sắc bén của nam tử, phi dương mà kiêu ngạo, có một chút hồ hững, một chút lông bông, với nét cười quen thuộc.



Nhiệm Thanh Hoàn xuống ngựa, Trịnh Việt đứng cách vài bước, gã trộm liếc thị dân Cẩm Dương reo mừng không thôi một cái, khoe miệng bắt đắc dĩ giật giật, chỉ đành vén vạt áo bái đảng hoàng, song giữa chừng bị ngăn lại, Trịnh Việt hai tay đỡ gã dậy, cho gã một cái ôm thật chặt.

Nhiệm Thanh Hoàn hơi ngớ ra, ngay lập tức cười ôm chặt lại, nghe thấy giọng nói lâu ngày không được nghe của Trịnh Việt: “Về nhà rồi.”

Vành mắt Nhiệm Thanh Hoàn nóng lên: “Ừ, về nhà rồi.”

Trái tim phiêu bạt chân trời, giờ khắc này yên ổn lại như phép lạ.

### 34. Chương 34: Dạ Yến Thống Khổ

Dạ yến khánh công là lệ thường, nhưng hiển nhiên lại là một tai vạ với Nhiệm Thanh Hoàn, vô số người kính rượu, trưng ra nụ cười nhả nhặn với vô số người, xã giao, cảm ơn... Gã nhân lúc không có ai mà cúi đầu khoa trương dùng tay vỗ vỗ mặt, bụng nghĩ cười sái quai hàm luôn rồi. Cảnh này vừa vặn bị Trịnh Việt nhìn thấy, Trịnh Việt biểu cảm quái dị quay mặt đi chỗ khác, bả vai run rẩy không dừng được – vị này thật sự cười sái quai hàm rồi.

Nhiệm Thanh Hoàn lườm hắt một cái sắc như dao, bắt đầu suy nghĩ cách thoát thân.

Chiến sự đã tạm dừng, bố trí quân sự đối với Hồng Châu phải sửa đổi, Dư Triệt cũng điều từ phương bắc về, Doãn Ngọc Anh, Phương Nhược Ly, Mạc Thuần Hoa, Lý Dã đều có mặt, ngay cả Thái phó Lan Tử Vũ bận gần chết cũng phá lệ tham dự, Nhiệm Thanh Hoàn nhân lúc người ta không chú ý trốn vào một góc, cố hết sức giảm đi cảm giác tồn tại của mình, neoh mắt đánh giá các đồng liêu đã lâu không gặp.

Tình cảnh của Lan Tử Vũ cơ bản chẳng khác gã là mấy, bị chuốc rượu say quắc cần câu. Phương Nhược Ly và Mạc Thuần Hoa cách rất xa, Nhiệm Thanh Hoàn đã nghe nữ vương bắt quái Anh Ti kể chuyện một theo đuổi một chạy trốn giữa hai người họ gần đây, hơi lầy lăm lạp, bèn nhìn vài lần. Phương Nhược Ly tựa hồ luôn trốn tránh ánh mắt Mạc Thuần Hoa, mặt mày nàng có sự lạnh lẽo Nhiệm Thanh Hoàn không quen lắm, mà Mạc Thuần Hoa thì tiêu tụy đi không ít, ánh mắt luôn như có như không đuổi theo nàng. Nhiệm Thanh Hoàn cảm thấy sự tình có khả năng không thuận lợi lắm, âm thầm le lưỡi, quyết định tạm thời không trêu vào hai người đang rối rắm này.

Doãn Ngọc Anh đã nhìn thấy Nhiệm Thanh Hoàn từ lâu, vội vội vàng vàng muốn đến chào hỏi, khổ nỗi đám người nịnh bợ quá đông, nhất thời bị cản không qua được. Lý Dã thì lại mất tích một cách thần bí, cảm giác tồn tại của người này đặc biệt thấp, chỉ cần hắn không muốn bị phát hiện, tuyệt đối có thể trốn đi mà thần không biết quỷ không hay, lợi hại, mà Giang Ninh cũng không ở đây...

Nhiệm Thanh Hoàn tìm khắp nơi mới thấy Dư Triệt, Dư Minh em trai Dư Triệt là công thần của lần Tây chinh này, nhưng bên cạnh Dư Triệt không có ai. Hắn một mình dựa lên một cây cột không nổi bật của Cẩm Dương vương cung, chậm rãi uống rượu, song hiển nhiên không biết trong chén là thứ gì, rành rành tư thế người lạ chớ đến gần, xung quanh khí áp thấp kinh người.

“Họ làm sao thế nhỉ...” Nhiệm Thanh Hoàn thấp giọng lầm bầm một tiếng, bỏ chén rượu xuống, tính toán chuồn đi cho lành.

Doãn Ngọc Anh đột nhiên cảm thấy mình bị vỗ một phát, hoàn hồn lại thì một bóng trắng thần tốc lướt qua trước mắt, tốc độ chạy trốn của Nhiệm Thanh Hoàn quả thực nhanh đến thiên địa kinh quỷ thần khiếp, Doãn Báo Tử không khỏi hơi sững ra, nghĩ bụng chẳng lẽ đây là người có ba chuyện gặp trong truyền thuyết? (Ba chuyện gặp gồm đại tiện, tiểu tiện và trung tiện)

Báo Tử tướng quân cũng bắt chước theo lộ tuyến chạy trốn của Nhiệm Thanh Hoàn, chỉ chốc lát sau đã hít thở được không khí trong lành cả buổi không được gặp, ra khỏi Cẩm Dương vương cung, trông thấy một nhóm người do Nhiệm Thanh Hoàn cầm đầu đã đợi hắn, Nhiệm Thanh Hoàn xắn tay áo, tháo một nút thắt cổ áo, thấy hắn liền bắt đầu cần nhân: “Người để con hay làm gì mà lẽ mề vậy?!”

Đám lính hỗn hào phía sau gã cười cợt theo, đám người này đều thuộc “doanh Bọ Chết” trước chiến tranh Nhiệm Thanh Hoàn tự tay huấn luyện ra, họ là bộ đội đặc chủng phiên bản cổ đại chính cống, bình nhật lúc không có chính sự không biết lớn nhỏ quen rồi, Doãn Ngọc Anh cũng không thèm để ý tới họ, tròng mắt giờ nắm đấm nện vào vai Nhiệm Thanh Hoàn, khiến gã lui nửa bước: “Con mẹ nó, người đánh sướng như vậy, cũng không thèm nhớ tới huynh đệ.”

Nhiệm Thanh Hoàn vô tâm vô phẩy phá lên cười.

Doãn Ngọc Anh nghĩ nghĩ: “Dù sao cũng ra rồi, đi, ca ca dẫn các người đi tìm vui.”

“Đi đâu?”

“Đừng hỏi, cứ đi theo ta là được.”

“Lão đại cô lậu quả văn phải không? Doãn tướng quân sao... phải chứ?” Hắn chớp mắt bí ối, đám người xung quanh lại cười cợt một trận. Có kẻ nói khẽ ngay bên tai Nhiệm Thanh Hoàn: “Ồi chào... anh hùng khó qua ải mỹ nhân...”

Nhiệm Thanh Hoàn đột nhiên nhớ ra kế hoạch tán gái của tên này còn chưa thành công.

Doãn Ngọc Anh đỏ bừng mặt đạp tới.

Cứ thế, đoàn người hùng hổ giết đến “Vạn Hồng cốc”.

Trịnh Việt quay đầu lại phát hiện Nhiệm Thanh Hoàn đã chuồn mất, Cẩm Dương vương đeo nụ cười bắt đầu nơi khóe miệng, tìm đến nội thị hỏi thời gian, tính toán chuẩn bị kết thúc buổi dạ yến, lúc này lại trông thấy Anh Ti biểu cảm mất tự nhiên từ bên ngoài đi vào. Nàng đi thẳng đến trước mặt Trịnh Việt, thấp giọng nói một câu.

Trịnh Việt nhướn mày, khá hứng thú hỏi: “Ồ? Đi đâu rồi?”

“Vạn Hồng cốc.” Anh Ti biểu cảm nặng nề, có chút bi tráng liếc khuôn mặt lập tức đen sì của Trịnh Việt.

Trịnh Việt nghiêng răng, cái chén cầm trong tay hơi rung rung: “Chơi vui không?”

Anh Ti bĩu môi: “Bọn họ một đám nam nam nữ nữ ở nơi ấy quần ma loạn vũ so đấu uống rượu, uống chậm phải bị phạt.”

Sắc mặt Trịnh Việt hơi dịu đi: “Chỉ là tụ tập uống ít rượu thôi, Anh... người tìm một ảnh vệ tiện một chút đến canh chừng, đừng để đám Thanh Hoàn quá chén, thân cư cao vị, dù sao...”

Anh Ti cẩn thận nhìn hẩn một cái, nhin một lúc, sau cùng không nhin nổi: “Lão bản, họ không phạt rượu... Ai uống chậm nhất phải cưỡi một món y phục...”

Chén rượu trên tay Trịnh Việt vỡ nát, Anh Ti thiếu nghĩa khí rút đầu trốn mất tăm – Lúc nàng theo đuôi đến Vạn Hồng cốc không biết làm sao lại bị Nhiệm Thanh Hoàn phát hiện, kết quả bị đuổi về, thế là nàng quyết định báo thù một chút... Có điều, hình như quá mức rồi... Tiểu Nhiệm người hãy tự cầu nhiều phúc đi.

Dạ yến khánh công kết thúc sớm vô cùng, Trịnh Việt mặt mày âm trầm trở về tẩm cung, quần áo cũng chưa kịp thay đã vào mặt thất tới tướng phủ, vốn là muốn chờ sẵn ở đó để hỏi tội, kết quả khi đến cửa phòng ngủ của Nhiệm Thanh Hoàn lại ngoài ý muốn phát hiện gã đã về-

Tiếng hít thở bên trong rất nhỏ và nhẹ, còn không ổn định lắm, Trịnh Việt hơi sững sốt, khẽ khàng đẩy cửa đi vào, mùi rượu thốc vào mặt, hẩn nhứ mảy, rồi lại cảm thấy không thích hợp lắm. Nhiệm Thanh Hoàn cực kỳ cảnh giác, hẩn không hề cố ý nhẹ bước chân, lúc mở cửa cũng phát ra âm thanh không nhỏ, song người bên trong không có động tĩnh.

Trịnh Việt hơi do dự, bụng nghĩ chẳng lẽ người này say rồi?

Ý thức sinh hoạt cá nhân của Nhiệm Thanh Hoàn vẫn rất mạnh, tướng phủ rộng lớn kỳ thực chỉ có mấy người làm vườn chăn ngựa và người làm việc nặng, phòng ngủ của bản thân gã không cần ai hầu hạ, cho dù có một nha đầu sai việc nặng bình thường cũng chẳng có việc gì làm, dăm ba hôm vào quét dọn lau bàn là được. Điểm này khiến Trịnh Việt rất bất mãn, thí dụ như tình huống hiện giờ, người say rượu không ai

chăm sóc hôm sau nhất định sẽ rất khó chịu, Cẩm Dương vương tái phát bản tính bá đạo, vừa đi vào trong vừa tính toán nhất định phải cho gã vài hạ nhân lạnh lợi, bất kể gã có bằng lòng không.

Trịnh Việt đi tận đến cạnh giường mà Nhiễm Thanh Hoàn vẫn chưa có phản ứng gì, cả người cuộn tròn lại, thân thể hơi run rẩy. Trịnh Việt vừa thấy liền biết không ổn, lửa giận lập tức tắt ngóm hết, đốt đèn muốn đỡ Nhiễm Thanh Hoàn dậy, nhưng người kia ngược lại lặn vào bên trong, cuộn chặt hơn, đầu suýt nữa đụng vào bức tường kế giường.

“Thanh Hoàn, ngươi làm sao vậy?” Trịnh Việt vừa giữ nguyên vai gã không cho nhúc nhích vừa vén lọn tóc che trước mắt gã, “Sao vậy, người đâu? Người đâu? Thái y!”

Nhiễm Thanh Hoàn miễn cưỡng mở mắt, khẽ lắc đầu: “Trịnh Việt... đừng gọi người, đừng gọi người... ta chỉ đau dạ dày, lập tức khỏi ngay, không sao...”

“Ngươi thế này gọi là không sao?” Trịnh Việt không thèm nghe giải thích bẻ gã lên, “Đi, về cùng với ta, người ở chỗ người chết sạch rồi à?!”

Nhiễm Thanh Hoàn tựa hồ cực kỳ khó chịu rên khẽ một tiếng, nắm chặt tay áo hắn, ngữ khí khá cứng rắn: “Ta nói không cần là không cần!”

Trịnh Việt khá là bất lực, sao người này bị bệnh y như trẻ con vậy, lại còn giấu bệnh sợ thầy, ngay cả nói chuyện cũng tùy hứng: “Ngoan, không khỏe sao có thể một mình chịu đựng, để Thái y khám cho được không? Không cần người khác, chỉ một mình Thái y...”

“Không.” Nhiễm Thanh Hoàn ấn mạnh dạ dày, nhắm mắt lại, ngữ khí hơi dịu đi: “Rót giúp ta một chén nước ấm đi...”

Người trong lòng cau mày, Nhiễm Thanh Hoàn thở hổn hển: “Không có việc gì... Không còn đau như lúc đầu nữa, do hôm nay uống hơi nhiều rượu thôi.”

Trịnh Việt im lặng đứng dậy rót giúp gã chén nước ấm, dứt cho gã uống từ từ, sau đó để gã dựa lên người mình, đột nhiên hỏi một câu: “Rất lâu rồi đúng không?”

“Hửm?” Nhiễm Thanh Hoàn nhắm mắt lại, ậm ừ đáp một tiếng.

“Ta hỏi ngươi đau thế này đã bao lâu? Có phải là rất nhiều lần rồi hay không?”

Nhiễm Thanh Hoàn mở mắt, ánh mắt hơi mơ màng, tóc trên trán ướt đầm mồ hôi lạnh rũ xuống: “Không có, thỉnh thoảng không ngon miệng lắm thôi, Thái y không chẩn ra bệnh gì, cũng chỉ kê ít thuốc trong quy trong củ...” Gã không giấu bệnh sợ thầy như vậy, đây chỉ là co bóp dạ dày hơi nặng, một thời gian sau sẽ tự khỏi, thế giới này không có thuốc giảm đau, đối với gã Thái y chẳng có gì để khám, mà nguyên nhân bên trong... Ngay đến chính gã còn chưa nghĩ ra, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đối không phải nhân tố sinh lý bình thường, rất có thể là liên quan đến việc pháp lực bị phong, một đám lão Thái y râu bạc chắc cũng chẳng khám ra được nguyên do gì, còn phải lo lắng một phen.

Trịnh Việt không tự chủ được siết chặt đôi tay đang ôm gã: “Làm sao có thể, người còn trẻ trung thế này...”

Nhiễm Thanh Hoàn cười yếu ớt, hơi đỡ hơn, còn không quên đùa giỡn: “Còn không phải là bị địa chủ người áp bức, mệt chết lão tử rồi, đến gia súc cũng chẳng bắt làm việc như người.” Song Trịnh Việt không nói gì nữa, Nhiễm Thanh Hoàn mệt mỏi ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta đùa thôi, người...”

“Xin lỗi,” Trịnh Việt đau lòng đắp chăn cho gã, “Xin lỗi...”

“Ngươi làm sao vậy, từ khi nào mà không còn biết đùa nữa?” Nhiễm Thanh Hoàn hoang mang nhìn Trịnh Việt, cùng thân sắc phức tạp mình không thể lý giải trên mặt hắn, “Ta thực sự không có chuyện gì lớn, đại lão gia mà, không đến mức ấy đâu.”

Trịnh Việt thần sắc lóe lóe, miễn cưỡng cười cười: “Ta biết, ngươi da dày thịt chắc tai vạt bệnh vặt cũng không để ý.”

Nhiễm Thanh Hoàn la lên: “Ông nội ngươi, ngươi mới da dày thịt chắc!”

Trịnh Việt nghe tiếng gã nói, mặc dù còn hơi run nhưng có thể cảm giác được đang hồi phục, hơi yên tâm: “Nghỉ ngơi vài hôm cho khỏe, sau đó ta dẫn ngươi đi dạo Cẩm Dương.”

“Làm gì?” Nhiễm Thanh Hoàn cảnh giác nhìn hắn, “Không đừng xum xoe...”

“Ngươi im đi,” Trịnh Việt búng nhẹ trán gã, “Gần đây rất yên ổn, cho ngươi nhảy nhót vài hôm, khỏi rồi lại tiếp tục làm việc cho ta, bớt làm trò đi.”

Nhiễm Thanh Hoàn trợn mắt: “Trư Lột Da.” (Chu Lột Da là một địa chủ ác bá, Trư Lột Da chắc là nhại theo)

Trịnh Việt chờ đến tận khi gã khỏi hẳn, kiệt sức ngủ thiếp đi mới thở dài, không che giấu thần sắc ôn nhu và lo âu nữa, giúp gã thay quần áo ẩm, đắp chăn ngay ngắn, đột nhiên cảm thấy không có hạ nhân vương chân vương tay cũng là một chuyện không tồi. Hắn cẩn thận chạm vào môi Nhiễm Thanh Hoàn một cái, hơi bi ai mà cười cười tự giễu, đóng cửa đi ra ngoài, lúc này phương đông đã bắt đầu hừng sáng.

Làm thế nào đây? Để vương trẻ tuổi tự hỏi mình, làm thế nào đây... Mình rơi vào không ra được nữa rồi.

### 35. Chương 35: Sóng Ngâm Lại Nổi

Khi Nhiễm Thanh Hoàn mở mắt ra, mặt trời đã ngả về tây, gã chậm chạp ngồi dậy vươn vai, chạm đến quần áo gấp gọn gàng cạnh gối, thoát đầu hơi mù mờ, sau đó mới phản ứng trì trệ nhớ ra Trịnh Việt đã cho mình nghỉ phép, thế là không hề nghĩ ngợi lại nằm vật xuống, người ườn ra trong chăn mềm nệm êm: “Lại có thể ngủ đến khi tự nhiên tỉnh... Trên thế giới không còn chuyện gì hạnh phúc hơn...”

Chẳng cần làm gì cũng chẳng cần nghĩ gì, mặc cho đại não trống rỗng mà thờ người ra, Nhiễm Thanh Hoàn khẽ lẩm bẩm một câu: “Trịnh Việt thật là tiểu thiên sứ thuần khiết thiện lương xinh đẹp đáng yêu...”

“Ngươi đang nói gì ta vậy?” Cửa bị đẩy nhẹ ra, Trịnh Việt mặc thường phục đi vào, trên tay còn bưng một cái bát bốc hơi nóng.

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn nhồm dậy chớp chớp mắt, “Sao ngươi lại xông vào nhà dân?”

Trịnh Việt lườm gã: “Chẳng phải là ngươi hôm qua muốn chết muốn sống? Hại ta vội vội vàng vàng lừa đám người kia đến khám cho ngươi... Ai ngờ ngươi ngủ như lợn chết, ta đã nói ngươi da dày thịt chắc còn vô tâm vô phé mà.” Hắn nhét thìa và bát vào tay Nhiễm Thanh Hoàn, “Ăn đi.”

Nhiễm Thanh Hoàn đang định cự lại, song ngay lập tức hoàn toàn bị mùi thơm trên tay hút đi sự chú ý. Tuy rằng trông chỉ là một bát cháo thịt nạc bình thường, ăn vào miệng không biết tại sao lại khiến người ta muốn nuốt luôn đầu lưỡi, vị giác còn chưa hoàn toàn thức tỉnh lập tức bị kích thích tới, gã âm thầm cảm khái, thứ này để vào nhà bách tính bình dân chắc có thể sống một thời gian.

“Nếu hợp khẩu vị thì đưa đầu bếp này đến chỗ ngươi,” Trịnh Việt cười cười, “Về sau ta cũng tiện đến ăn chực.”

Nhiễm Thanh Hoàn đang bận ăn còn bớt thời gian lườm hắn một cái: “Đừng có đùa, ta nuôi không nổi ngài đâu.”

Trịnh Việt phớt lờ: “Còn có mấy nha hoàn tiểu tư lanh lợi, ta cũng đều đưa đến chỗ ngươi rồi. Tướng phủ rộng lớn y như nhà ma vậy, một chút hơi người cũng không có, ta đã để quản gia sắp xếp, ngươi có việc gì cũng tiện hơn.”

“Quản gia?” Đại não Nhiễm Thanh Hoàn đơ một chút.

“Lão nhân trong cung, lại tinh thông y thuật, ngươi cứ yên tâm giao cho ông ta lo liệu việc nhà là được. Lát nữa gặp một chút.”

“Ta có việc nhà gì để lo liệu chứ,” Nhiễm Thanh Hoàn nuốt hớp cháo cuối cùng, “Một người ăn no cả nhà không đói, tùy truyền tùy đến tùy chết tùy chôn.”

“Người im đi, còn ra thể thống gì nữa.” Trịnh Việt sầm mặt, “Đừng để ta lại nghe thấy người nói chết với không chết gì đó nữa.”

Nhiễm Thanh Hoàn le lưỡi: “Ông cụ non.”

Trịnh Việt ngồi một lúc rồi đi, Nhiễm Thanh Hoàn nhìn một phòng khách trọ mới tất cung tất kính, trong lòng rất bất lực. Ông Noel mặt mũi hiền lành kia tên Trịnh Thái, Nhiễm Thanh Hoàn sau khi nghe cái tên đó đã lặng lẽ rùng mình, già thế mà còn “chính thái”... Phải chăng còn có một bà cụ mặt mày nhăn nhoe tên “La Lị”? (Trịnh Thái và chính thái đồng âm, chính thái là shota, la lị là loli)

Song cho đến rất lâu về sau Nhiễm Thanh Hoàn mới biết, không phải ai cũng có thể mang họ “Trịnh”.

Đêm ấy, dưới sự uy bức lợi dụ của Nhiễm Thanh Hoàn, tất cả người của tướng phủ, cả người cũ lẫn người mới, đều ngồi cùng bàn mở một bữa tiệc gia đình. Trịnh lão bá về mặt khổ sở đuổi theo Nhiễm Thanh Hoàn nói không hợp lễ pháp, ban đầu Nhiễm Thanh Hoàn bày sự thật ra nói lý lẽ mà tỏ rõ chủ nghĩa nhân quyền của mình, lão nhân nhìn gã đầy đáng thương, khiến gã cuối cùng đành phải gây ông đập lưng ông, triển khai thần công lừa bịp, nước mũi nước mắt tèm lem kể về tuổi thơ cô độc cực khổ của mình, không ai thương không ai làm bạn, sau đó trưng ra bộ dạng rưng rưng chực khóc đáng thương hơn, Trịnh lão bá lập tức không chịu nổi, ngoan ngoãn đi thu xếp thay gã.

Nhiễm Thanh Hoàn giơ tay chữ “v”, đột nhiên cảm thấy lão bá hơi giống viện trưởng cô nhi viện trong ký ức đã mơ hồ, nhìn bóng lão nhân bận rộn cùng với “nhà” lập tức rộn ràng lên, gã chợt dựa cửa mỉm cười, cảm thấy dù mai sau không thể quay về, ở lại thế giới này cũng không tệ.

Bỗng nhiên, một giọng nói rất nhẹ kéo thần trí gã về, Nhiễm Thanh Hoàn nghiêng đầu, thấy một tiểu cô nương chỉ tầm mười tám mười chín tuổi ôm một tấm áo cúi đầu không dám nhìn gã, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng: “Chủ tử...”

Nhiễm Thanh Hoàn mất ba giây để phản ứng, mới ý thức được tiểu cô nương đang nói với mình: “Đừng gọi ta là chủ tử, cứ như lão địa chủ vậy, tiểu...” Gã suy nghĩ tiểu cô nương này tên là gì, Tiểu Hồng hay Tiểu Lục Lam Hoàng Tử Hắc? “... Mỹ nữ, có việc gì à?”

Tiểu cô nương suýt bị tiếng “tiểu mỹ nữ” hơi ngả ngớn này dọa khóc, đầu cúi gằm sắp chạm đến ngực: “Là... Là người trong cung đưa tới... Nói là Trần mỹ nhân trả lại cho chủ tử... A!” Nàng ý thức được chủ tử đã bảo không được dùng từ này, thấp giọng la hoảng, đầu gối mềm nhũn muốn quỳ xuống.

“Đừng đừng,” Nhiễm Thanh Hoàn vội vã đỡ nàng, “Ta không chuẩn bị hồng bao đâu.”

Tiểu cô nương không kiềm được, mắt ngấn lệ mà cười khẽ một tiếng.

Nhiễm Thanh Hoàn thở phào: “Bởi vậy, ta nói ngoại hình ta thật có lỗi với quần chúng nhân dân quảng đại, dọa người thành như vậy... Đúng rồi, mỹ nhân gì đó là ai?”

“Thưa tướng gia, đó là quận chúa điện hạ của Tây Nhung, hôm nay vừa sắc phong Trần mỹ nhân.”

Bấy giờ Nhiễm Thanh Hoàn mới nhớ tới chuyện Tinh Tinh, gã hơi nhú mày, dù cho Tây Nhung vương tự biếm một bậc, Tinh Tinh bị giáng thành quận chúa, với thân phận nàng cũng không nên chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, Trịnh Việt... đang cố ý làm nhục Tây Nhung sao? Gã nhớ tới ánh mắt quật cường của nữ hài tử kia, âm thầm thở dài, lại là một hồng nhan bị chính trị hủy diệt.

“Ta biết rồi, cảm ơn.” Nhiễm Thanh Hoàn nhận y phục, chính là tấm áo ngày đó gã khoác lên người nàng khi Tinh Tinh suýt nữa chịu nhục, đã được giặt và xông hương cẩn thận, khi gã cầm lấy, đàn hương dịu dịu phả vào mặt, hít vào có cảm giác dễ chịu. Ấn tượng của gã với Tinh Tinh không khỏi lại tăng thêm hai phần, đây là một nữ hài tử xử sự tương đối có chừng mực hơn nữa phẩm vị không tệ.

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, bất kể thế nào, hãy cố hết sức che chở nàng một chút đi, dù sao người hại nàng phải rời xa quốc gia gã đi ngàn dặm cũng là mình.

“Người xưng hô thế nào?” Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu lên cười cười với tiểu cô nương, lập tức dọa người ta.

“Ta, ta... nô tỳ tên Hoàn Nhi.”

Thì ra không phải Hồng Hoàng Lam Lục gì, Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ, “Mau đi làm việc đi, lát Trịnh bá tìm không thấy người có thể sẽ mắng đấy.”

Hoàn Nhi vội thi lễ vạn phúc, theo lời rời khỏi, khi Nhiễm Thanh Hoàn quay người về phòng mình lại trộm ngoái nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như quả cà chua mà chạy đi.

Đêm này, trong Cẩm Dương vương cung lại kém xa tướng phủ thái bình cách một bức tường.

Tinh Tinh quỳ dưới đất, cúi đầu, mái tóc đen nhánh buông xuống hai má, nàng dùng ít phấn, càng xinh đẹp rung động lòng người. Nàng đang cung nghênh nam nhân tôn quý kia... Nam nhân hủy gia quốc của nàng, trong lòng lại nghĩ đến y phục phái người đưa về, đã được nàng tự tay giặt và xông hương, không biết người đó có nhìn thấy thứ khâu vào cổ tay áo hay không...

Không lâu sau, một trận tiếng bước chân không nhanh không chậm truyền đến, có nội thị hô Vương gia giá lâm, Tinh Tinh cúi đầu thấp hơn, cố hết sức ra vẻ kính cẩn nghe lời.

Trịnh Việt nhìn kỹ Tinh Tinh một chút, không mấy ôn nhu nâng cằm nàng lên, thiếu nữ trong khoảnh khắc nhìn rõ ánh mắt hằn, không tự chủ được hơi chùn chân. Một người cười ảm áp như vậy, làm sao có thể có ánh mắt lạnh đến thế.

“Trần mỹ nhân ở chỗ cô có quen không? Có thiếu thứ gì không?”

“Tạ Vương gia quan tâm, được Vương gia chiếu cố, Tinh Tinh không còn cầu gì khác.” Nàng thoáng cười, đôi mắt lúng liếng, quả nhiên khuynh quốc khuynh thành.

Trịnh Việt gật đầu: “Mỹ nhân hãy bình thân, có cần gì cứ việc nói với cô.”

Tinh Tinh tạ ơn, gót sen nhẹ nhàng theo Trịnh Việt vào buồng.

Đêm nay Trần mỹ nhân phụng chỉ thị tắm.

Nàng âm thầm bấm lòng bàn tay mình, nhớ tới lời thề, đúng, chính là câu đó – rồi có một ngày, ta sẽ khiến tất cả các người hối hận.

Động tác của Trịnh Việt rất thô bạo, hoàn toàn không mảy may thương hương tiếc ngọc, không ôn nhu, không ngọt ngào, không yêu thương, chỉ là một lần tiết dục liên quan đến lợi ích, đến chính trị. Móng tay Tinh Tinh bấm rách lòng bàn tay mình, nàng cố gắng nén nước mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Tây Nhung, ta không nợ gì người nữa... ta không nợ gì người nữa...”

Trịnh Việt sửa sang lại quần áo, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua nữ tử khoe mắt ngắn lệ đã ngắt đi, không nán lại cũng chẳng thương xót, hần gọi nội thị tới, chuẩn bị về tắm cung của mình.

Bỗng nhiên, nữ tử trên giường tựa hồ không thoải mái tựa tựa, lệ nơi khoe mắt rơi xuống làm ướt một khoảng nhỏ nệm giường, nàng mơ màng gọi một tiếng: “Nhiễm...”

Trịnh Việt đột nhiên dừng bước, một tiếng gọi khê này như tiếng sấm đánh trúng hần, hần quay ngoắt đầu lại, không che giấu sát ý dày đặc trong mắt mình nữa, ánh mắt vốn dừng dừng tàn nhẫn như đao kiếm, bắn thẳng lên người Tinh Tinh. Nội thị cầm đèn bên cạnh lập tức quỳ xuống, toàn thân run rẩy.

Đồng tử Trịnh Việt thoáng co lại, rồi hần lập tức quay đầu đi ra ngoài với khuôn mặt không biểu cảm, để cho người bên cạnh một bóng lưng âm dương khó phân.

Ngay sau khi hần vừa đi, Tinh Tinh vốn mê man mở mắt ra, thở ra một hơi thật dài. Vừa rồi sát ý của Trịnh Việt mà còn nán lại một lát, thì nàng sẽ không cầm cự được, sa y mỏng đã ướt đầm mồ hôi lạnh, lúc này nàng mới hiểu được chỗ đáng sợ trong cơn giận của đế vương, cơ hồ không nắm chắc một chút nào đối với sự tình đã vạch kế sẵn sàng.

Trong một chớp mắt, nàng thậm chí muốn quỳ xuống cầu xin Trịnh Việt tha thứ, nhưng người kia rút cuộc vẫn đi rồi.

Nguyệt Phương tiến vào, Tinh Tinh vịn nàng ta đứng dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp có hận ý và lãnh ý không hợp, Nguyệt Phương sầu lo nhìn nàng: “Công chúa, người làm vậy sẽ hại chết Nhiễm đại nhân...”

Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng: “Sao? Người không đành lòng?”

Nguyệt Phương cúi đầu không dám nói gì nữa, trước mắt thoáng qua thần thái khi nói “Đắc tội” của nam tử tuấn mỹ bạch y phiến phiến hào sảng kia, khẽ cắn môi.

Tinh Tinh được Nguyệt Phương đỡ đi tắm rửa, nàng ra sức chà lau thân thể mình, giống như muốn hoàn toàn xóa sạch những dấu vết nhục nhã đó – Nàng đã lập kế hết thủy, Yên Kỳ sợ dĩ không gì phá nổi không hề thua cuộc, ngoại trừ quốc lực cường thịnh, mấu chốt nhất chính là sự phối hợp thân mật chặt chẽ giữa hai người kia, sự tâm linh tương thông người khác không chen vào được, chỉ cần phá tan mối quan hệ ấy, giang sơn Yên Kỳ dù là tường đồng vách sắt cũng phải lắc lư!

Nhưng mà... Thần sắc nàng hơi ảm đạm đi, thật sự sẽ thuận lợi vậy sao?

Nàng nhớ tới đôi mắt khó dò của Trịnh Việt, thật sự có thể khống chế được tim của một nam nhân như vậy sao? Nàng lắc lắc đầu, muốn bỏ đi những sầu lo đó, nhưng một cái bóng màu trắng lại không đúng lúc hiện lên trong đầu, nam tử vẻ mặt lạnh nhạt, phong độ tiêu sái, ra tay dứt khoát và ngôn ngữ chân thật đáng tin, và còn... áo ngoài có mùi tươi mát như tuyết mới rơi... Sẽ hại chết người đó ư?

Nhiễm Thanh Hoàn – Thừa tướng thủ đoạn cứng rắn của Yên Kỳ, được xưng là quân thần, mình làm như vậy sẽ hại chết y ư... Phải làm thế nào đây?

## 36. Chương 36: Hiểm Được Thanh Nhân

Ngày hôm sau, Trịnh Việt quả nhiên là người tuân thủ lời hứa, sáng sớm đã ném triều chính cho Lan Tử Vũ, dẫn Nhiễm Thanh Hoàn dạo chơi Cẩm Dương gã sống đã rất lâu mà trước sau chưa từng chính thức đi dạo.

Họ không dẫn hộ vệ, chỉ có Anh Ti đi theo, nhưng mà tiểu nha đầu thỉnh thoảng bị thứ khác hút đi ánh mắt, nên phần lớn thời gian chỉ có hai người. Nhiễm Thanh Hoàn cực ít có trạng thái thả lỏng như vậy, thấy cái gì cũng mới mẻ, không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Trịnh Việt vẫn canh cánh trong lòng chuyện đêm qua, mấy lần muốn mở miệng lại mấy lần nuốt vào, như nghẹn trong họng, thế mà còn phải tốt tính trả lời các vấn đề mang tính thường thức lạ lẫm của người này... Ôi, sống thật chẳng dễ dàng gì.

“Cho nên đây chính là sự tồn tại của cái tên ‘Thần Âm quan’?” Trịnh Việt dừng một chút, thở hổn hển, nghiêng đầu lại vừa vặn nhìn thấy biểu cảm tựa hồ đang suy nghĩ sâu xa của Nhiễm Thanh Hoàn. Hắn chưa bao giờ nhìn Nhiễm Thanh Hoàn từ góc độ này, khuôn mặt nghiêng rất gần, tóc mái dài rơi lên mũi, lông mi dài như dán lên, hắt xuống mắt thành bóng đen đậm, sắc mặt hơi nhợt nhạt, bao gồm mọi điều không có huyết sắc, im lặng đứng ở đó, không còn sự sắc bén bình nhật, như một người giả dày công điêu khắc. Tim Trịnh Việt đập nhanh, hắn cơ hồ quên mất mình muốn nói gì, “Người...”

Với nữ nhân đó rốt cuộc có quan hệ thế nào? Người thích nữ nhân đó sao? Nếu có thể, thật sự muốn giết ả ta! Giết ả ta! Giết ả ta!

“Người dạo một vòng bên trong rồi, cảm thấy thế nào?” Lời như thế vẫn không thể nói với gã.

“À...” Nhiễm Thanh Hoàn trịnh trọng gật đầu, sau đó nghiêm trang nói: “Người đừng nói nữa, tiểu đạo cô trong quan vừa rồi ngoại hình không tệ đâu.”

“Con mẹ ngươi!” Cẩm Dương vương tu dưỡng tốt rốt cuộc bị buộc phải chửi tục, tên này quả nhiên không phải ngựa đòn bình thường.

“Vương gia,” Anh Ti thỉnh linh chui ra, “Vương gia, Dư lão phu nhân tìm ngài một ngày rồi, đuổi theo từ Cẩm Dương vương cung đến tận đây.”

“Người đã làm gì lão thái thái?” Nhiễm Thanh Hoàn hỏi, cười khá vô lại.

Trịnh Việt lườm gã: “Phía trước có trà lâu, là ‘Liêu Phong lâu’ nổi danh Cẩm Dương, Anh Ti, mời lão phu nhân lên lầu.”

“À, ôi.” Anh Ti nhìn Trịnh Việt rõ ràng tâm trạng rất xấu, nhanh nhẹn linh mệnh, trước khi đi còn không quên nháy mắt với Nhiễm Thanh Hoàn.

Trịnh Việt vung tay áo đi đằng trước, Nhiễm Thanh Hoàn cười cười định theo sau.

“Thí chủ hãy dừng bước.”

Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu lại, một lão giả mặc đạo phục màu sẫm thi lễ chào gã: “Thí chủ hãy nghe bản đạo nói một lời.”

“Đạo trưởng là...”

“Thí chủ không hề là phạm nhân phải không?” Lão giả mặt mũi hiền lành cười cười, “Tội gì phải chấp mê nhân gian?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhướn mày, quay thẳng người lại: “Thỉnh giáo pháp danh của đạo trưởng.”

“Bản đạo Trường Không, có chỗ mạo muội mong thí chủ lượng thứ.”

“Đạo trưởng tu vi cao thật.” Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, “Có gì chỉ giáo?”

“Không dám, bản đạo cả gan nói một câu, thí chủ không phải người thế gian, tùy tiện tiến vào loạn thế này, e rằng không phải là việc may mắn của thiên hạ.” Ánh mắt Trường Không sắc bén vô cùng, cơ hồ khiến người ta không dám nhìn thẳng, “Có lẽ thí chủ có lòng cứu thế, nhưng theo ngu kiến của bản đạo, nếu không thể thiện dụng, sợ sẽ thành tội nghiệt.”

Nhiễm Thanh Hoàn không tự chủ được hơi nhú mày, sau đó lại mau chóng giãn ra: “Đa tạ đạo trưởng trung ngôn, tại hạ sẽ lượng sức mà làm.” Gã không nói thêm nữa, hơi cúi chào sau đó quay lưng đi khỏi.

Trường Không nhìn bóng lưng gã, khẽ thở dài.

Nhiều năm sau Nhiễm Thanh Hoàn vẫn nhớ rõ lần gặp đầu tiên với lão giả này, cùng với bản thân tuổi trẻ khinh cuồng, đôi khi đưa trẻ tự phụ chỉ có sau khi đã trả giá đắt mới có thể thực sự trưởng thành.

Nhiễm Thanh Hoàn lên trà lâu, nhìn thấy đầu tiên là một lão phu nhân hoa phục gào khóc quỳ trước mặt Trịnh Việt, Trịnh Việt đang cố gắng đỡ bà dậy: “Dư lão phu nhân, mời đứng dậy trước, cô...”

“Vương gia, nếu ngài không thể nhận lời lão thân, hôm nay lão thân sẽ quỳ chết ở đây.”

Khóe miệng Trịnh Việt giật giật không dễ thấy: “Dư gia nhiều đời trung liệt, lập công lao bất hủ cho Yên Kỳ ta, lão phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó, không cần như thế, vì phục xuất cung, mong lão phu nhân thông cảm.”

Dư lão phu nhân nước mũi nước mắt được Anh Ti đỡ dậy: “Chuyện của Dư Triệt con ta, mong Vương gia làm chủ.”

Nhiễm Thanh Hoàn gọi một ấm trà ngon, với trà bánh và gió thu nhẹ ngoài cửa sổ, nhàn nhã bắt đầu bàng thính màn kịch khổ tình của Dư gia, đã biết đại khái nguyên nhân về mặt âm trầm của Dư Triệt trong bữa tiệc khánh công. Thì ra là Dư Triệt thích một nam tử, lập lời thề trọng phải trường tương tư thủ. Đại đa số người Yên Kỳ không phản đối tình cảm đồng tính, thế nhưng làm cha mẹ, vô hậu là một chuyện không thể lượng giải, vì thế Dư gia dùng hết tâm cơ chia rẽ Dư Triệt với nam tử này, thậm chí tự tiện đính hôn cho hắn, ai ngờ Dư Triệt lại quyết tâm ở bên người kia, thậm chí vì vậy mà không tiếc đoạn tuyệt với Dư gia.



Thì ra là thế, Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ, Dư Triệt là người đứng đầu ngũ đại thượng tướng Yên Kỳ, là niềm kiêu ngạo của Dư gia, khó trách Dư lão phu nhân không tiếc để việc xấu trong nhà truyền ra ngoài mà đến cầu Trịnh Việt.

“Việc này...” Trịnh Việt dừng lại, “Việc riêng của Dư ái khanh, cô cũng không tiện quá...” Bị ép mất đi người mình yêu thương thật lòng, bị ép khoét đi một góc trong tim ư?

“Vương gia, đây là khiến lão thân không thể sống mà, Vương gia ơi!” Dư lão phu nhân vùng vẫy muốn quỳ xuống tiếp.

Trịnh Việt thở dài, không tự chủ được nhìn sang chỗ Nhiễm Thanh Hoàn. Nếu có một ngày, gã nhất định phải đến một nơi mình không nhìn thấy nữa – Nhiễm Thanh Hoàn một tay cầm chén trà, một tay cầm miếng bánh gừng đỏ, đang xem kịch vui một cách ngon lành – Tâm phế của tên này bị chó ăn hết rồi à?! Trịnh Việt nhìn dáng vẻ đó, lửa giận lại bùng lên, một tiếng gọi khê như cổ ý như vô tình của Tinh Tinh phảng phất đang quanh quẩn trong tai.

“Cô biết rồi, Dư ái khanh là rường cột của Yên Kỳ ta, cô không thể nhìn hẩn vì nhất thời hồ đồ mà làm chuyện gì khiến mọi người đều hối hận, chờ hồi cung cô sẽ nghĩ chỉ tứ hôn cho Dư ái khanh và vị tiểu thư kia.” Trịnh Việt âm hiểm nghĩ, ta không hài lòng, thì các người đừng hòng ai được sống yên.

Nhiễm Thanh Hoàn há hốc miệng nhìn Trịnh Việt khẳng khái hùng hồn, sao trước kia gã lại cho rằng tên này vẫn rất tiến bộ nhỉ?

Lữ Diên Niên đã gần đến tuổi biết thiên mệnh, tóc mai bắt đầu lốm đốm bạc, cằm rất rộng, trên mặt có một vết sẹo do đao chém từ xương mày kéo đến khóe miệng, khiến lão nhìn hơi dữ tợn, lão đang im lặng nghe nam tử vận bào rộng bên cạnh báo cáo, ngón trở chốc chốc lại gõ bàn.

Nam tử nọ nói xong, chờ phân phó.

Lữ Diên Niên gật đầu: “Điều bố trí xuống đi, lần này cô phải lấy cái đầu trên cổ Trịnh Việt.”

“Vâng.”

“Không được sai sót.”

“Thần lĩnh mệnh.”

Khóe miệng Lữ Diên Niên thoáng qua nụ cười khát máu, thiên la địa võng, Trịnh Việt, người tuyệt đối không trốn được. Yên Kỳ không thể không ai trấn thủ, đến lúc đó Nhiễm Thanh Hoàn tất nhiên phải ở lại, Dư Triệt là gân cốt của quân Yên Kỳ, không thể điều tùy tiện, người khả dụng bên cạnh hẩn, Tu La Hoa, Minh Nguyệt tướng quân, Mạc Thuấn Hoa... Ai là không có sơ hở?

Trịnh Việt đang bị người ta tính kế lại hoàn toàn không hay biết gì mà tính toán chia rẽ uyên ương, Nhiễm Thanh Hoàn đưa mắt ra hiệu cho Anh Ti, hai người lén chạy đi báo tin cho Dư Triệt. Dư Triệt đã sớm biết chuyện mẫu thân đi tìm Trịnh Việt, nhưng theo những gì hẩn biết về Trịnh Việt, Cẩm Dương vương căn bản sẽ không để ý đến bà, không chừng còn có thể giúp hẩn xử lý lão mẫu thân ngoan cố đến cùng, song sau khi nghe hai tên chỉ sợ thiên hạ không loạn thêm mắm thêm muối thuật lại, hẩn không khỏi ngớ người: “Người nói Vương gia...”

Nhiễm Thanh Hoàn nhún vai: “Trịnh Việt đang nghĩ chỉ rồi, tứ hôn có thể chỉ là chuyện trong vài hôm tới.”

Dư Triệt nghiêng răng, đập bàn đứng dậy: “Ta đi gặp Vương gia!”

Anh Ti đảo mắt, kéo tay áo Dư Triệt: “Người còn chưa hiểu tiểu Vương gia sao, người này bình thường dễ nói chuyện vô cùng, một khi là chuyện tự mình quyết định, thì ai nói cũng không nghe. Ta bảo này, trước mắt có một cách... Tiểu Nhiễm người ra ngoài trước đi, không được nghe lén.”

“Hả? Tại sao?”

“Trời ơi, người ra ngoài đi, đại sự cơ mật, người với tên Trịnh Việt kia là một bọn, bốn cô nương không tin được, người ra đi ra đi.” Anh Ti không thêm giải thích đẩy gã ra ngoài, “Bên kia có một tiệm bánh không tệ, người đi ném thử trước, bọn ta sẽ đi tìm người sau. Ta cảnh cáo người, bằng công phu mèo ba chân của người thì đừng mong nghe lén!”

“Mèo ba chân... không phải, ta...” Sự thật đã vô số lần chứng minh, Anh Ti chính là loại nữ nhân không thể dùng lý lẽ mà người ta vẫn hay nói. Nhiệm Thanh Hoàn không biết hai người này nói những gì, chỉ biết lúc Dư Triệt đi ra sắc mặt đã khôi phục bình thường, tướng quân bày mưu nghĩ kế kia lại quay về, hẳn võ vai Nhiệm Thanh Hoàn: “Tiểu Nhiệm, nếu là bằng hữu thì giúp ta một việc trước đi.”

“Hửm?”

“Ta tạm thời không thể trở về ngôi nhà đó, mà nhà người dù sao cũng lớn, có thể cho ta ở nhờ trước không?”

“Ồ...”

“Cứ quyết định vậy đi, đại ân đại đức kiếp sau báo đáp.”

Trời đất chứng giám chủ tịch Mao cam đoan, Nhiệm Thanh Hoàn ngửi thấy mùi âm mưu. Cứ thế, Dư Triệt vào ở nhờ tướng phủ, sau khi đi một vòng tướng phủ, không phải chê phòng này nằm ở đằng sau thì chê giường phòng kia quá cứng, cuối cùng rốt cuộc có một phòng vừa lòng, Nhiệm Thanh Hoàn vô cùng băn khoăn nói: “Đại ca, đó là phòng ngủ của ta, không tiếp khách.”

Dư Triệt lịch sự cười với gã, lại thêm Anh Ti phá rối, Nhiệm Thanh Hoàn rốt cuộc vẫn nhượng bộ. Chỉ ở tạm thôi mà, giường gã dù gì cũng lớn, hai gã đàn ông chen chúc một chút cũng không có gì, chỉ mong thời gian sẽ không quá dài.

Đêm đầu tiên, mới nằm chưa bao lâu Dư Triệt đã bắt đầu ngáy, còn là loại nhất định đất rung núi chuyển, Nhiệm Thanh Hoàn dùng chăn che đầu, bắt đầu tự thôi miên mình, nghĩ thầm nhất định là do mấy hôm nay mình ngủ quá nhiều, chờ mệt rồi tự khắc sẽ ngủ thôi, không sao không sao.

Vậy là, cứ thế qua một đêm.

Đêm hôm sau, tiếng ngáy của Dư Triệt gần như sáng ý, Nhiệm Thanh Hoàn thở hắt ra, ngồi dậy, với đôi vành mắt thâm quầng vô cùng oán niệm nhìn chằm chằm nam nhân hoàn toàn không hay biết ở bên cạnh, rốt cuộc không nhịn được giờ tay đẩy nhẹ hắt.

Rất lâu, Dư Triệt mở đôi mắt ngái ngủ nhìn gã: “Hử?”

“Huynh đệ người ngủ có thể nhỏ tiếng chút không?” Nhiệm Thanh Hoàn dùng tay che mặt, “Coi như ta cầu người.” Không nghĩ tới tướng phủ một ngày kia còn có khách ở lại, bởi vậy bọn hạ nhân Trịnh Việt phải đến đều bị sắp xếp ở khách phòng, vốn định dọn một gian cho Dư Triệt, ai biết người này khăng khăng ở phòng gã, bây giờ đêm hôm khuya khoắt, Nhiệm Thanh Hoàn lại ngại làm phiền người khác nhường phòng.

“A, xin lỗi, khả năng là ban ngày ta hơi mệt.” Dư Triệt xin lỗi thái độ rất thành khẩn, “Nếu không thì ta chờ người ngủ trước vậy.”

“Đa tạ...” Nhiệm Thanh Hoàn cơ hồ là ngã xuống.

Kết quả-

Ba phút sau, đương khi Nhiệm Thanh Hoàn bắt đầu hơi buồn ngủ, tiếng ngáy đáng chết của Dư Triệt lại lần nữa vang lên, Nhiệm Thanh Hoàn trợn mắt, hơi do dự, rốt cuộc cam chịu số mệnh mà xuống giường khoác thêm y phục lông lều đi ra ngoài.

Dư Triệt vốn nên ngủ say rồi lộ ra nụ cười đắc kế nơi khóe miệng.

Trịnh Việt đang chuẩn bị nghỉ ngơi, hắt phát tay đuổi đám nội thị ra ngoài, day khê huyết thái dương, thở dài, mới đang định lên giường thì đột nhiên “Két” một tiếng, cửa phòng bí mật bị mở ra.

Trịnh Việt quay phắt đầu lại, lập tức hóa đá – Nhiệm Thanh Hoàn dụi mắt từ bên trong đi ra, thần trí còn hơi mơ hồ.

Gã như du hồn bay tới, ngắm cái giường có thể ngủ hẳn ba người của Trịnh Việt, sau đó không chút khách khí trèo lên: “Phòng ta không ngủ được, cho ta ngủ nhờ một đêm đi.”

Đêm hôm khuya khoắt, người trong lòng đột nhiên quần áo xốc xếch xuất hiện trong phòng của người... Lại còn còn trèo lên giường của người, đây là tình huống gì?

Trịnh Việt rên thầm một tiếng trong lòng, thời khắc khảo nghiệm một nam nhân cứ thế đến rồi ư?

### 37. Chương 37: Phong Sinh Tái Khởi

Nhiễm Thanh Hoàn kéo chăn lên, xem ra là cực kỳ buồn ngủ, một câu cũng không muốn giải thích, nằm xuống ngủ luôn.

Trịnh Việt giữ nguyên động tác cứng còng cả buổi, cắn răng ngồi xuống cạnh gã: “Phòng ngươi làm sao vậy?”

“Dư Triệt đang ở...” Nhiễm Thanh Hoàn ngáp một cái, hé mắt ra, “Tiểu tử chết tiết ngáy muốn sập nhà, heo cũng không ngủ nổi...”

“Ngươi nói cái gì?! Dư Triệt ở chung một phòng với ngươi?!” Trịnh Việt có cảm giác gay go, máu tươi xông thẳng lên đỉnh đầu, hấn túm vai Nhiễm Thanh Hoàn, “Tại sao?”

Nhiễm Thanh Hoàn mơ mơ màng màng giãy nhẹ, bàn tay nam nhân cứng như kim sắt: “Thì hấn cãi nhau với gia đình, nói là không có chỗ ở, đến chỗ ta ăn nhờ ở đậu... Tóm lại hoặc là ngươi mau chóng thu phục Dư Triệt hoặc là ngươi thu phục mẹ hấn đi... buồn ngủ muốn chết...”

Trịnh Việt dở khóc dở cười phát hiện người này dựa luôn lên tay hấn mà ngủ, dưới mắt gã còn có quầng thâm nhạt, chắc là bị Dư Triệt giày vò thảm rồi, nam nhân vốn thịnh nộ thở dài, khề khàng thả gã xuống gối, kéo lại chăn, vỗ về mái tóc dài tung ra.

Lúc này ánh trăng le lói từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hơn nửa khuôn mặt Nhiễm Thanh Hoàn nằm dưới ánh sáng, một trời một vực với cái người khi thì linh hoạt khi thì sắc bén lúc ban ngày, như một đứa trẻ không bố trí phòng vệ chút nào. Trịnh Việt nhìn gã, bỗng nhiên trong lòng tĩnh lặng, những huyên não bao lâu nay chớp mắt nhanh chóng đi xa, phẳng phất cả thế giới đều yên bình, không còn đấu đá lừa gạt, chiến tranh đẫm máu, chỉ có người này, hồ hấp nhẹ và lâu, an ổn nằm bên cạnh.

Nếu có thể như thế này cả đời... cả đời...

Trịnh Việt khề khàng nằm xuống, chỉ sợ hô hấp kia có nửa phần mất ổn định. Nhiều năm sau Quảng Trạch đại đế nhớ lại khoảnh khắc này, đó cơ hồ là khoảnh khắc hạnh phúc và an bình nhất cuộc đời hấn, từng tồn tại chân thật trong mấy chục năm đằng đẳng mà ngắn ngủi như thể phù dung sớm nở tối tàn, cho nên mới khiến người ta tịch liêu gấp bội.

Ngươi biết, chỉ có đứa trẻ từng được ném kẹo, mới biết thế nào là đáng.

Trịnh Việt cuối cùng vẫn cho Dư Triệt được như mong muốn, xử lý chuyện Dư lão phu nhân tựa hồ không phải là nan đề đối với Cẩm Dương vương khéo léo, đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện Nhiễm Thanh Hoàn cần nhọc lòng.

Lữ Diên Niên gửi thiệp cho vương hầu các quốc, ngày mười lăm tháng Giêng năm Hòa Lạc thứ năm, tụ hội tại Thượng Hoa, cùng bàn việc lớn quốc gia.

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn tám thiệp chết người này suốt một đêm.

Kinh Châu Thượng Hoa bị Hồng Châu, Nam Thục, Mẫn Châu bao vây, có thể nói là Lữ Diên Niên không chế trên tay, mà nay Hồng Châu và Yên Kỳ đã gần như hình thành cục diện nam bắc giằng co, phong thư này, rốt cuộc là nên đi, hay nên chối...

Gã bóp nhẹ trán, lấy một viên kẹo ném vào miệng, tháng ngày mệt mỏi lại sắp đến rồi.

Thời điểm máu chốt thế này, một khi sai lầm, chỉ sợ là kiểm củi ba năm đốt một giờ. Mặt mày thanh tú nằm giữa thiếu niên và thanh niên chợt thoáng qua sự hung ác, Nhiễm Thanh Hoàn dùng ngón trỏ gõ nhẹ bàn, Lữ Diên Niên, đối với chiến dịch chục chờ bùng nổ này, song phương đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, đây là – ông, ép, ta.

Mạc Thuần Hoa uống rượu một mình trong Túy Sinh lâu, hần uống không hề nhanh, tâm tư hoàn toàn không nằm ở thứ trong chén. Xuyên qua cửa sổ, dưới lầu ngựa xe như nước, nhưng chẳng có một chút ý nghĩa nào với hần, hần chỉ đang nhìn một người-

Túy Sinh lâu nằm trên con đường tắt qua khi Phương Nhược Ly hồi phủ, cho nên hần chờ ở đây, chỉ để vào giờ này mỗi ngày, có thể nhìn nàng một cái từ xa, nàng thông thường thần thái hơi mệt mỏi, mà lưng và vai vẫn thẳng tắp, dáng vẻ vội vàng lặng lẽ đi trong đám đông, thậm chí không cười ngựa hay ngồi xe.

Mà hôm nay, Anh Ti đi cùng Phương Nhược Ly, bước chân hai nữ nhân rõ ràng chậm hơn bình nhật rất nhiều.

Anh Ti thấp giọng nói: “Hần đang ở trên lầu nhìn người kia.”

“Ừ.” Phương Nhược Ly đáp một tiếng rất khẽ.

“Người biết?”

“Ngày nào hần cũng ở đó.”

Anh Ti hơi khom lưng, nghiêng đầu muốn thấy rõ vẻ mặt Phương Nhược Ly: “Tại sao người cự tuyệt hần? Tiểu Vương gia cũng nói hần là một nam nhân không tệ.”

Phương Nhược Ly nắm chặt tay sau đó buông ra, thở dài khe khẽ: “Có nói người cũng không hiểu đâu, ta với hần là không thể.” Ngữ khí của nàng có chút kiên trì và tủi thân khác thường, thậm chí run nhẹ nhẹ, Anh Ti dừng bước, nghiêng đầu hơi suy tư đánh giá nàng.

“Tiểu Ly...” Nàng ta nói, có phần chần chừ, “Ta sắp không nhận ra người nữa rồi.”

Phương Nhược Ly cả kinh, đột nhiên nhìn thấy mặt mình trong tấm gương đồng bày bán trên quầy nhỏ ven đường, nhột nhạt, tiều tụy, ẩn ẩn sự oán hận không biết từ đâu mà đến, cảm giác của Anh Ti thường là trực quan và chuẩn xác nhất, mà bây giờ nàng ta nói “Ta sắp không nhận ra người rồi”.

Nàng miễn cưỡng cười cười: “Thiếu nữ tư xuân rồi à? Suốt ngày nghĩ ngợi lung tung. Ta còn có thể là ai đóng giả hay sao? Không phải người muốn mua thứ gì à, còn không mau đi?”

Mấy nén nhang sau, Anh Ti ôm một gói kẹo, khi ngang qua Túy Sinh lâu cảm lòng không được ngẩng đầu nhìn lên, nam tử kia đã đi rồi, nàng thở dài, chuẩn bị đi tiếp, nhưng bỗng nhiên bị một người bán hàng rong trong góc đường gọi lại.

“Cô nương, cô nương xem thử đi, hàng hải ngoại chính tông, cứ xem thử đi, không đắt đâu.”

Anh Ti liếc một cái, là một tay bán hàng rong trông hơi thô lỗ đang cười nịnh nọt. Nghe nói rằng ngoài đại lục có hải đảo, trên có người nước ngoài cổ quái lạ kỳ, thường hay có người làm một số món vặt vạnh về giả hàng hải ngoại, đây là trò thường thấy ở chợ, Anh Ti lắc đầu, dợm bước đi.

Nhưng tay bán hàng rong tựa hồ không hề định bỏ cuộc ở đây: “Cô nương, xem thử đi, mua về tùy ý chơi, chẳng tốn mấy đồng đâu. Cô xem, có châu châu cổ đa tình, còn mới lắm, có cả hoa tai thạch anh, còn nữa còn nữa, này, tiểu cô nương, đừng đi mà, còn có búp bê cổ cười...”

Anh Ti đứng khựng lại như bị làm phép định thân: “Búp bê cổ cười...”

“Xem thử đi, tiểu cô nương!”

Anh Ti mất một lúc để bình tĩnh lại, trên khuôn mặt vô bi vô hỉ không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng ánh mắt lại trống rỗng như thể linh hồn đã rời khỏi. Nàng đỡ đầu quay lại, giơ tay nhận con búp bê cổ xấu xí từ tay kẻ bán hàng rong, sau đó lấy ra một mẫu bạc vụn, ném qua luôn không nhìn: “Là giả.”

Tay bán hàng rong sững sờ nhìn nữ khách hàng thái độ cổ quái, Anh Ti không để ý tới hần nữa, vội vàng rời khỏi.

Nàng loạng choạng lao vào một con đường nhỏ ít ai lui tới, vịn tường nôn thốc nôn tháo, một tay nắm chặt con búp bê xấu xí kia, búp bê vụn vụn trong tay nàng, sau đó thừng cổ dai chắc đứt bung một cách yếu ớt, không nhìn thấy ngũ quan búp bê nữa.

Nàng quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống thái dương: “Băng Băng... búp bê cỏ cười... ta cũng sắp quên rồi...”

Nhiệm Thanh Hoàn hít sâu một hơi, ném bút trong tay đi, ngón tay chỉ tấm bản đồ chi tiết: “Tóm lại là phải củng cố thể lực đã có... Lĩnh Đông trên cơ bản đã không còn vấn đề gì, cho Báo Tử trú thủ để phòng vạn nhất. Dư Triệt thủ biên cảnh, Thái sư tọa trấn Tây Nhung hẳn là thừa sức, quyết không thể để sâu sau cháy.”

“Vậy... Cẩm Dương thì sao?” Lan Tử Vũ hỏi.

“Cẩm Dương đương nhiên là Nhiệm Thanh Hoàn.” Nhiệm Thanh Hoàn đầu cũng không ngẩng lên.

“Theo lý nên như thế.” Trịnh Việt gật đầu, không nói một tiếng chờ đoạn sau của Nhiệm Thanh Hoàn, theo những gì hắn hiểu về người này, nam nhân không an phận này không thể nào bỏ qua cơ hội đấu chính diện với Lữ Diên Niên, “Ta dẫn nha đầu Ly và Thuần Hoa đi, dĩ nhiên còn có nha đầu Anh Ti.”

“Ừm.” Rất lạ lùng là Nhiệm Thanh Hoàn không tiếp lời một cách khác thường, tiếng ù tai dần dần vang lên khiến gã hơi phiền muộn, cảnh vật trước mắt lại hơi tối hơn ban nãy, gã nhìn chằm chằm cửa, thầm nghĩ tại sao nha đầu chết tiệt Anh Ti này còn chưa về.

“Thanh Hoàn, sao vậy?” Vì thế Trịnh Việt lập tức phát hiện khác thường, nhìn theo ánh mắt gã, “Người đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì,” Nhiệm Thanh Hoàn cup mắt xuống, đã sắp không nhìn rõ, “Ta đang nghĩ xem còn chỗ nào sơ hở không.”

“Tiểu Nhiệm, người thật sự muốn ở lại Cẩm Dương à?” Lan Tử Vũ khá không hiểu, “Dù cho Cẩm Dương không thể nói là đao thương bất nhập, dù cho Vương gia vắng mặt, với quốc lực Yên Kỳ, muốn tùy tiện dụng binh cũng không phải là chuyện ngắn hạn có thể thực hiện, người cảm thấy mục tiêu của Lữ Diên Niên là Cẩm Dương?”

“Đương nhiên không phải,” Nhiệm Thanh Hoàn dựa vào một chút thị lực và trí nhớ mờ được chén trà, nhấp một ngụm nhỏ, “Nhưng mà Nhiệm Thanh Hoàn ở trong quân mới có sức uy hiếp đối với Hồng Châu, khiến họ không thể manh động... Thế nhưng, Nhiệm Thanh Hoàn lại không nhất định là ta.”

Lan Tử Vũ trưng ra vẻ mặt ta biết ngay mà, Trịnh Việt thì lại nhú mày.

“Lão đại, ta cần một thân phận có thể nói được.”

“Ta sẽ sắp xếp.” Trịnh Việt nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng mày chưa giãn ra.

Cho đến khi sắc trời đã khuya, Lan Tử Vũ cũng cáo lui rồi, Anh Ti vẫn chưa về. Nhiệm Thanh Hoàn ngồi đó không nhúc nhích, uống trà, câu được câu chăng mà chuyện gẫu với Trịnh Việt.

Trịnh Việt vẫn không có phản ứng gì đột nhiên nói: “Thanh Hoàn, trong chén hết nước rồi.”

Nhiệm Thanh Hoàn ngử ngử, ra vẻ vô tội nói: “Nhưng vẫn rất thơm, Trịnh Việt, đây là trà gì vậy? Cho ta một ít đi.”

“Đừng đóng kịch nữa, có chuyện gì vậy?” Trịnh Việt đặt tay lên vai gã, “Có phải chỗ nào khó chịu hay không? Ngồi ngây ra đó làm gì?”

“Ngồi ngây ra?!” Nhiệm Thanh Hoàn bĩu môi, “Trời đất chứng giám, ta cơ linh ngồi ở đây thảo luận việc nghiêm túc với các người, mà người nói là ngồi ngây ra? Người mới ngồi ngây ra!”

Trịnh Việt đang định nói gì đó, thì Anh Ti đột nhiên từ bên ngoài đi vào, nữ hài tử hiếm khi không ồn ào, mặt không biểu cảm hành lễ, ném kẹo vào lòng Nhiệm Thanh Hoàn, rồi không nói một lời lui xuống.

“Nha đầu Anh Ti lại có chuyện gì vậy?” Nhiệm Thanh Hoàn bóc một viên kẹo ném vào miệng trước ánh mắt như gặp quỷ của Trịnh Việt, “Sao sát khí nặng thế?”

“Người đang... làm gì vậy?”

“Ăn kẹo chứ làm gì.” Nhiễm Thanh Hoàn nói một cách đương nhiên, vẻ mặt rất khinh bỉ, ý là ngay cả chuyện này người cũng không nhìn ra, “Người ăn không?”

“Không... ăn...” Trịnh Việt hơi cười gượng, bụng nghĩ hôm nay mọi người làm sao thế không biết.

Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ một lúc, từ từ khôi phục một chút thể lực, đứng dậy cáo từ đi về.

Hai người một thân thể không khỏe, một tâm tư tập trung hết vào đối phương, không ai chú ý tới sự khác thường của Anh Ti, mà chỉ tiết nhỏ nhỏ như vậy cơ hồ là khởi đầu của cả âm mưu, cũng chính là một lần sơ sẩy suýt nữa khiến Trịnh Việt ôm hận cả đời.

Tại sạp hàng con con trong một góc cách Túy Sinh lâu không xa, tay bán hàng rong sau khi Anh Ti đi không lâu liền dọn toàn bộ hàng hóa, vứt hết vào một góc không người, trên mặt kẻ thô lỗ lộ ra nụ cười nguy hiểm không rõ ý nghĩa. Mây đen đã bao trùm trên tường thành Cẩm Dương.

### 38. Chương 38: Chân Giả Hồ Đồ

Trong vùng đất hoang vu vắng vẻ, dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, trời trong xanh, mây trắng tinh.

Nữ hài tử be bé đứng một mình cạnh dòng suối nhỏ, trông mong nhìn khe suối trong thấy đáy, càng lúc càng đau lòng, sau đó giọt nước mắt bằng hạt đậu chảy xuống gò má trắng nõn, bả vai bé nhỏ co giật, cuối cùng rốt cuộc biến thành gào khóc thảm thiết.

Đột nhiên, một nam tử xuất hiện trong tầm nhìn, không biết tại sao mà khuôn mặt hơi mờ nhạt không rõ lắm. Hắn ôn nhu ngồi xổm xuống, giơ bàn tay giấu sau lưng ra, trên tay cầm một con búp bê cổ xấu xí, nam tử quơ quơ búp bê trước mặt nữ hài: “Tiểu Phong, Tiểu Phong, hãy xem đây là cái gì...”

Nữ hài tử bỏ bàn tay bé teo không ngừng lau nước mắt xuống, ngẩng đầu nhìn thấy búp bê cổ liền lập tức hào hứng reo lên: “Búp bê cổ cười!” Cô bé chộp lấy, ôm vào lòng như che chở báu vật, khuôn mặt khóc như con mèo lem lập tức cười rạng rỡ.

Nam tử cười trầm trầm, vỗ vỗ đầu cô bé: “Lần này đừng để rơi xuống suối nữa nhé.”

“Vâng!”

Nữ hài lộ ra lúm đồng tiền ngây thơ, song, em nhìn chăm chăm mặt nam tử, hơi nghi hoặc nghiêng đầu: “Nhưng mà... Người là ai? Sao ta không thấy rõ mặt người?”

“Tiểu Phong thật là không ngoan, ta là...” Nam tử nói đến đây thì dừng, người trước mặt nữ hài biến thành một cái bóng mơ hồ mờ mờ, rất nhanh không còn gì nữa.

Nữ hài quỳnh lên: “Đừng đi...”

Giọng nói trầm thấp mà ôn hòa của nam tử từ từ biến thành tiếng cười điên cuồng, nữ hài ra sức bịt tai, ngồi xổm xuống, hét to lên hòng chặn tiếng cười dữ tợn kia, thế nhưng tiếng cười lại khuếch tán ra, tựa như nước gợn, từng vòng quanh đi quẩn lại trong không khí, dần dần bao vây cô bé.

Anh Ti mở choàng mắt ra, đôi mắt trong veo như em bé hiện rõ sát ý, Anh Ti như vậy là bất cứ ai cũng chưa từng thấy, nàng từng có một cái tên huyền thoại dấy lên máu tanh chốn giang hồ – Tu La Hoa.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhắm mắt rồi mở ra, từ từ khôi phục biểu cảm cũ.

Mỗi người, vì các lý do khác nhau mà đeo mặt nạ.

Ngay cả Anh Ti cũng không ngoại lệ.

Nàng nhìn kỹ đôi tay mình, trắng nõn, thon dài, có sức mạnh người khác khó lòng tưởng tượng: “Không rửa sạch được... không rửa sạch được... Tiểu Tiểu thúc thúc, không rửa sạch được...”

Bỉ thương đến không giống Anh Ti.

“Nhiễm huynh.” Chiều hôm nay, Nhiễm Thanh Hoàn đột nhiên bị Mạc Thuần Hoa gọi lại, “Có thể giúp ta một việc không?”

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn nghi hoặc nhìn thứ hắc cầm trên tay – tuy rằng hơi tổ nhả, nhưng rõ ràng là một chiếc áo bông kiểu nữ.

“Liệu có thể... giúp ta đưa cái này cho Nhược Ly không? Nàng thân là võ tướng, không muốn mặc y phục quá rườm rà nặng nề, nhưng thời tiết ngày càng lạnh hơn, ta sợ nàng một nữ hài tử bị lạnh ảnh hưởng thân thể, chiếc áo này là ta chuyên môn tìm người may, vừa giữ ấm vừa không quá dày...”

Nhiễm Thanh Hoàn vẽ mặt mù tịt nhìn hắc: “Sao ngươi không tự mình đi? Phương phủ đâu có xa.”

Mạc Thuần Hoa cười khổ: “Chỉ sợ nàng sẽ không nhận đồ của ta, mong Nhiễm huynh đừng nói là ta tặng mới được.”

Nhiễm Thanh Hoàn vẫn chưa hiểu lắm: “Thế ta nói là ai tặng? Không thể nói là ta chứ?”

Mạc Thuần Hoa nhét áo bông vào lòng gã: “Ai cũng được, miễn sao nàng nhận là được, nàng không để ý bản thân lắm, ta chỉ sợ mai kia có tuổi ảnh hưởng thân thể, làm phiền Nhiễm huynh rồi.” Nói xong hắc chấp tay chào Nhiễm Thanh Hoàn, rồi đi thẳng không quay đầu lại.

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hắc lại nhìn tấm áo bông, thở dài khe khẽ: “Ôi, sao gần đây mỗi người đều khổ vì tình, chẳng lẽ là mùa đông đến rồi, mùa xuân cũng không còn xa nữa...”

Câu này khéo thế nào mà vừa vặn bị Trịnh Việt nghe thấy, Cẩm Dương vương càng thêm bất đắc dĩ lắc đầu, bị ai ba giây cho chính mình. Sau đó hắc nghiêm túc lại, dùng giọng điệu giải quyết việc công: “Thanh Hoàn, ta đang tìm người đây.”

“Hả, có chuyện gì?”

“Ngươi xem cái này, thân phận của ngươi khi đến Kinh Châu, nhớ chuẩn bị thêm, đừng để ngôn hành bị loạn.”

“Thân phận gì?” Nhiễm Thanh Hoàn vắt áo bông lên một tay, hào hứng nhận lấy, đọc thành tiếng, “Tình Ngữ công tử... Ôi chà, tên gì buồn nôn quá, đổi tên khác được không?”

Trịnh Việt không thêm đếm xỉa.

“Mười tám tuổi... Này này, ta hai mươi hai rồi, không phải ngươi bắt ta cưới sừng sao?”

“Nhiễm Thanh Hoàn-”

“Ừ, đóng thì đóng vậy – nhập mặc chi tâm của Cẩm Dương vương... Nhập mặc chi tâm? Là cái thể loại gì?”

Trịnh Việt hít một hơi thật sâu, khá rầu rĩ nhìn gã, Nhiễm Thanh Hoàn vẽ mặt vô tội: “Là làm gì?”

Trịnh Việt hơi do dự, sau đó không vững dạ lắm mà nói: “Chính là... thị quân...”

“À, bưng trà.” Nhiễm Thanh Hoàn choàng tỉnh ngộ mà gật gật đầu, “Vòng vo thể làm gì? Có điều sao bưng trà mà đặt tên nghe buồn nôn vậy, còn công tử? Không phải đều là Cát Tường gì đó Như Ý gì đó Phúc gì đó Quý gì đó à?”

“Ngươi... thị quân không phải là nội thị!” Trịnh Việt cảm thấy người này có phần không thể nói thông nổi.

“Biết mà, nội thị không phải đều là nữ sao?” Nhiễm Thanh Hoàn nói đến đây liền cảm thấy không đúng, “Bưng trà cho ngươi không phải đều là nữ sao, a, còn có thái giám... Á đêch, Trịnh Việt, ngươi không cho ta đóng thái giám chứ?”

Trịnh Việt chán nản: “Thị quân không phải nội thị càng không thái giám, mà là... người làm ấm giường, hiểu chưa?”

“À,” Nhiễm Thanh Hoàn gật đầu, ngay sau đó lại trợn mắt, “Ngươi ngươi ngươi ngươi nói cái gì?”

Trịnh Việt tựa hồ đã chuẩn bị trước, quay người bỏ đi ngay: “Việc này cứ quyết định như vậy đi, ta là lão đại ta quyết.”

Còn lại một mình Nhiễm Thanh Hoàn ở tại chỗ giậm chân: “Ai có mắt cũng nhìn ra, một đại lão gia như ta... Trịnh Việt!” Trịnh Việt chạy trốn tốc độ cực nhanh, Nhiễm Thanh Hoàn phảng phất có thể nhìn thấy một làn khói nhỏ phía sau hắn. Gã cúi đầu nhìn y phục trong lòng, hơi hậm hực, “Sáng ý phải gió gì vậy?!”

Nhiễm Thanh Hoàn lơ đãng đi về hướng Phương phủ, Trịnh Việt từ xa chăm chú nhìn bóng lưng gã, thần sắc nhu hòa, lúc này một hắc y nhân đi tới thì thào vào tai hắn, Trịnh Việt giật mình, ánh mắt chợt lạnh đi: “Thứ đó đâu?”

“Ồ trong này ạ.” Hắc y nhân lấy một hộp bánh cất trong lòng ra, cung kính trình lên.

Trịnh Việt khuôn mặt lạnh tanh mở ra, bên trong là một ít bánh bình thường, hắn không hề tiếc rẻ đổ món bánh cầu kỳ xuống đất, lật xem hộp, kết quả ra ngoài dự liệu, trong hộp chẳng có gì cả. Hắn không khỏi nhú mày, cúi đầu nhìn bánh dưới đất, khom lưng nhặt lên một miếng.

“Mời Vương gia xem,” Hắc y nhân cũng nhặt lên một miếng, “Bánh chia làm hai lớp trên dưới, chính giữa có nhân, sau khi bẻ ra từ chính giữa-” Hắn bẻ miếng bánh hình quân cờ từ giữa, để lộ phần nhân không biết làm bằng thứ gì, đồng tử Trịnh Việt hơi co lại, trên nhân bánh trông mùi vị có vẻ không tệ kia rõ ràng có chữ “giờ” đồng bằng đường.

“Đây là đợt thứ ba Trần mỹ nhân sai người đưa đến tướng phủ, mỗi một đợt đều lấy danh nghĩa đáp tạ tướng gia dọc đường chiếu cố, đổi các cách khác nhau viết chữ ở bên trong, đều là ‘giờ Thân một khắc Trần Vũ viên chờ quân.’” Trần Vũ viên là lâm viên của Vương gia, người trong vương cung và các quan viên thỉnh thoảng ngồi chơi. Hắc y nhân dừng một chút lại bổ sung, “Trần mỹ nhân mỗi ngày đều đến Trần Vũ viên ngồi một lúc, hơn nữa... vừa vắn đều là trước sau giờ Thân.”

Trịnh Việt bóp nát bánh trên tay, rồi hờ hững phủi sạch tay: “Tướng gia đều nhận?”

“Nhận hết, không phải quà đắt tiền, không nhận ngược lại mất mặt Trần mỹ nhân... Nhưng mà tướng gia tựa hồ không thích lắm, mở ra xem rồi thường hết cho hạ nhân, đến nay vẫn chưa ai phát hiện trò bên trong.”

Trịnh Việt gật đầu: “Được, cô biết rồi, về sau đừng để chuyện kiểu này xảy ra nữa.”

“Vâng.” Hắc y nhân đáp một tiếng rồi biến mất như một cái bóng.

“Lý Tinh Tinh.” Trịnh Việt nhắm mắt, vẻ mặt Cẩm Dương vương hòa nhã trở nên dữ tợn.

Bên này Nhiễm Thanh Hoàn đã đến Phương phủ, đưa áo cho Phương Nhược Ly, vắt chân uống chực trà ngon của người ta.

Phương Nhược Ly mở áo ra ngắm, thích mê không muốn buông tay: “Kiếm ở đâu vậy? Tiểu Nhiễm, không phải là người muốn lấy lòng cô nương nhà ai không được liền ném tới chỗ ta chứ?”

“Toàn là tiểu cô nương tặng quà cho ta được không.” Nhiễm Thanh Hoàn nói khoác không biết ngược, “Cái này không phải của ta, người khác tặng người, ta tiện đường mang đến giúp thôi.”

“Ai? Anh Ti? Nha đầu đó lần trước đánh cuộc hình như thua ta...”

“Người trông chờ Anh Ti trả nợ cho người, kiếp sau đi.” Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, “Tiểu Mạc nhờ ta mang tới đây.”

Nụ cười nơi khóe môi Phương Nhược Ly từ từ nhạt đi, sau đó nàng không nói một lời gấp áo lại ngay ngắn, đặt vào tay Nhiễm Thanh Hoàn: “Người trả lại cho hắn đi, ta không nhận, về sau đừng xen vào việc của người khác nữa.”

“Người xem ta làm người tốt này,” Nhiễm Thanh Hoàn cắn nhẩn, liếc trộm một cái, phát hiện sắc mặt Phương Nhược Ly không tốt lắm, gã hơi buồn bực, “Sao vậy nha đầu, Tiểu Mạc đắc tội người à?”

“Kính Châu tập hội chưa đủ cho người bạn phải không?” Phương Nhược Ly bực bội nói, “Từ khi nào còn đối nghề đi mai mối, người có tinh lực này không bằng nghĩ lại Vương gia...” Nàng nói nửa chừng, nhớ tới Anh Ti vẻ mặt bất quá nói “tuyệt đối không được cho tiểu hồ ly biết”, liền dừng khựng lại.

“Vương gia? Làm sao?” Nhiễm Thanh Hoàn không hiểu.



“Không sao! Chuyện không nên biết thì bớt nghe ngóng, chuyện không nên quản thì bớt quản đi!”

“Ta trêu ghẹo gì ai chứ,” Nhiễm Thanh Hoàn đại khái đã hiểu giữa Phương Nhược Ly và Mạc Thuần Hoa có chuyện gì, “Nha đầu, Thuần Hoa là một nam nhân không tồi, bỏ lỡ hắn người sẽ hối hận.”

Phương Nhược Ly không nói lời nào.

Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy vươn vai, đi ra ngoài: “Người không nhận quà của hắn thì coi như là ta tặng không phải được rồi sao, trời lạnh rồi, nha đầu lớn rồi mà không biết nóng lạnh chút nào hết.” Gã dừng lại, quay đầu bổ sung, “Khi nào muốn nói, thì đến phủ ta nói hết mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này ra, giữ trong lòng mãi sẽ thối đấy.”

Phương Nhược Ly sững sờ nhìn bóng lưng ngược sáng của Nhiễm Thanh Hoàn – thì ra nam nhân này nhảy bèn như vậy...

Sao thiên hạ chỉ mình Vương gia cảm thấy gã cầu thả kia chứ?

Nhiễm Thanh Hoàn về tướng phủ thì đêm đã khuya, nhưng Hoàn Nhi vẫn đang chờ gã, thấy chủ nhân trở về, khuôn mặt tươi cười đỏ lên, song vẫn định thần lại ra đón: “Tướng gia... Hoàn Nhi có việc bẩm báo...”

“Việc gì?”

Hoàn Nhi bưng một miếng bánh vỡ: “Đây là Trần mỹ nhân hai ngày trước tặng tới, tướng gia thưởng cho nô tỳ, ai ngờ nô tỳ phúc bạc, chưa ăn đã rơi, vỡ thành thế này... Bấy giờ nô tỳ mới phát hiện bên trong nguyên là có chữ viết... Mời tướng gia xem qua.”

Ánh mắt Nhiễm Thanh Hoàn thoáng dừng trên tay nàng, sau đó gã điềm nhiên cười cười: “Ta biết rồi, Hoàn Nhi cẩn thận quá, ngày sau có cái gì cứ việc ăn đi, chữ không phải cũng làm bằng đường sao? Xem mấy chữ có no được đâu.”

“Nhưng thưa tướng gia...” Hoàn Nhi hơi do dự, đánh bạo nói, “Tuy rằng Hoàn Nhi không biết chữ, nhưng Trần mỹ nhân chắc là có việc, vạn nhất tướng gia không xem...”

“Hoàn Nhi,” Nhiễm Thanh Hoàn thôi cười đùa, “Chuyện này người hãy coi như không biết, đừng nói với người khác, được chứ?”

Hoàn Nhi sững sờ tại chỗ.

Công chúa Tinh Tinh ư... Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, muội muội ruột thịt của Lý Mạc Bạch – dù là vì cố nhân, cũng phải cố gắng bảo vệ nàng.

Nhưng sao tiểu nữ nhân này không chịu an phận như vậy chứ?

## 39. Chương 39: Đòn Cảnh Tỉnh

Nhiễm Thanh Hoàn vừa nhận được cửu thái phi bảo gã trước khi trời tối đến Ly cung nàng ở liền vội vàng chạy tới, kết quả là vừa vào phòng liền giật nảy mình.

Trên sàn nhà Ly cung chất đầy hoa phục, có một số không biết làm bằng vật liệu gì mà hơi phát sáng, hiện tại chúng bất hạnh bị rải ra như hàng vỉa hè, Chu Khả Tĩnh và Thích Tuyết Vận đứng kế bên.

“Tỷ... tỷ bắt đầu buôn quần áo từ khi nào vậy?”

“Tướng gia.” Cẩm Dương vương phi bụng to uốn gối hành lễ.

Nhiễm Thanh Hoàn vội lui nửa bước tránh đi, cúi đầu tỏ vẻ không dám nhận lễ.

“Vương gia nói chuyện này không thể có sai sót, thái phi liền đích thân tìm trang phục thích hợp trong hậu cung đến, cũng tiện giúp tướng gia chuẩn bị chu đáo hơn...” Thích Tuyết Vận dè dặt nhìn Nhiễm Thanh

Hoàn một cái, vôi vàng cúi đầu, gia giáo từ nhỏ khiến nàng xấu hổ khi nhìn thẳng nam tử khác ngoài trượng phu, “Vây thiếp thân tránh đi trước.”

“Vương phi không cần,” Chu Khả Tình kéo nàng lại, cười cười, “Người Yên Kỳ chúng ta không có nhiều quy củ thối như vậy, vả lại gã với Vương gia tình như thủ túc, dù gọi người một tiếng tẩu cũng không quá, không tính là vượt quy củ. Người đang có thai, một lát bản cung sẽ đưa người về.”

Nhiễm Thanh Hoàn cúi người xuống, tiện tay bôi bôi, tay áo dài thắt lưng nhỏ tuyền một kiểu, sáng rõ hết như trang phục diễn tuồng, gã không khỏi day ấn đường: “Ta mặc?”

“Thế nào, không đẹp à?” Chu Khả Tình thở ra một hơi dài, “Già rồi, ngay cả phẩm vị mặc y phục cũng bị người trẻ tuổi xem thường.”

“Tỷ, ta không có ý này,” Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày nhìn mở quần áo nong nặc mùi son phấn bị ném rải rác, “Không có mấy bộ cho người bình thường mặc sao?”

“Bình thường?” Chu Khả Tình nghĩ nghĩ, “Thân hình người quá gầy gò, quần áo của nam tử bình thường chỉ sợ không mặc được.”

Nhiễm Thanh Hoàn bắt đắc dĩ: “Ta nói là quần áo cho người tinh thần bình thường mặc – Ăn bận thế này chẳng thành gay à? Mặc ra ngoài mất mặt lắm. Cho dù là đóng cái đó... cái đó đó, dù sao cũng là ở dị quốc tha hương, nên bớt bớt một chút chứ?”

Chu Khả Tình chăm chăm nhìn gã một lúc, đột nhiên không đầu không đuôi nói: “Thanh Hoàn, bản cung còn tưởng rằng người thật sự cái gì cũng không để ý chứ.”

Nàng bỗng nhiên đổi chủ đề khiến Nhiễm Thanh Hoàn ngớ ra.

Chu Khả Tình thông thả nói: “Giết người khắp đồng mà tâm không động, sinh ly tử biệt mà thần không dao.”

“Tỷ tỷ, ta không hiểu tỷ...”

Chu Khả Tình làm một thủ thế cắt ngang gã: “Hai năm nay Yên Kỳ liên tục gây chiến với nước láng giềng, Thanh Hoàn, người biết có bao nhiêu người vì một câu một quyết định của người mà cửa nát nhà tan không?”

“Tỷ, người loạn ly không bằng chó thái bình, tỷ biết...”

“Bản cung biết hiện tại đang trong thời buổi loạn lạc, chúng ta không nói chuyện khác, chỉ nói chiến sự,” Chu Khả Tình ấn Thích Tuyết Vận tay chân luống cuống ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói, “Bản cung là một nữ nhân ru rú trong thâm cung, luận kiến thức quả thật là hơi thiếu, còn phải thỉnh giáo tướng gia một câu, rốt cuộc tại sao Tây Nhung và Lĩnh Đông có thể bại nhanh như vậy, có phải do người dụng binh nhập thần hay không?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi cúi đầu: “Thượng vị giả vô đạo, đến lúc nên vong tự vong, ta chẳng qua là đẩy thuyền theo sóng.”

“Được,” Chu Khả Tình gật đầu, “Được, xem như không kiêu không nóng. Vậy người hãy nói cho bản cung biết, Hồng Châu Lữ Diên Niên mấy năm gần đây có phải cũng già cả hồ đồ, mất vương đạo? Có phải cũng có thể bị quỷ kế con con của người kích, cứ thế lật úp cơ nghiệp nửa giang sơn phía bắc?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhất thời không nói nên lời, như thể bị hất một chậu nước lạnh vào đầu.

“Như vậy người dựa vào cái gì mà thắng được ông ta?” Chu Khả Tình nhìn thẳng vào mắt gã, chậm rãi nói ra câu này.

“Ta...”

“Lữ Diên Niên không thành công thì thành nhân,” Chu Khả Tình dừng lại, “Nhưng người thì sao? Lại là vì cái gì?”

Nàng nghiêng đầu, theo hướng cửa nhìn tà dương dần dần biến mất dưới tường Cẩm Dương cung rộng lớn, dung nhan xinh đẹp bị ánh tà mờ đi, “Người tất nhiên hơi có thiên phú hơn người ta, bản cung nhìn thấy

được, nhưng thiên phú này rốt cuộc có thể làm bao nhiêu việc? Người thật sự có thể địch lại vạn người, một tay che trời hay sao?”

Nhiệm Thanh Hoàn im lặng nghe nàng nói tiếp, không dám tiếp lời nữa.

“Người có lý do không thể thua? Rốt cuộc lại là vì sao mà chiến? Thanh Hoàn, người có biết thiên hạ chân chính rốt cuộc ra sao không? Một bát cháo một bát cơm của bách tính đâu từng chân chính vào lòng người?” Nàng nhấn từng chữ, “Người có từng tự hỏi lòng mình chưa?”

Một bát cháo một bát cơm của bách tính... Tim Nhiệm Thanh Hoàn thất lại. Lúc đại quân quét ngang Yên Kỳ, gã từng chính mắt nhìn thấy sự gian khổ của người dân, sự gian khổ vô trợ, bất đắc dĩ, vô cùng tận... Nhưng mà, lại có biện pháp gì đâu?

Thời đại này không có sức sản xuất mạnh mẽ đủ để nuôi sống họ, vì thế mọi người không ngừng nghỉ đi chinh chiến, cướp đoạt. Nhiệm Thanh Hoàn không khỏi rùng mình, nếu như trong vòng mười năm gã thực sự giúp Cửu Châu đại nhất thống như lời hứa với Phượng Cẩn, kết quả lại sẽ thế nào? Vô số người trôi giạt khắp nơi, đói rét khổ cực, sinh linh đồ thán, tiếng kêu than dậy khắp trời đất... Thống nhất như thế lại có thể kéo dài bao nhiêu năm?

Mà trong trăm năm thậm chí mấy chục năm, chẳng lẽ lại là một phen hỗn loạn như chu kỳ?

Vậy những gì gã làm hiện giờ, ngoại trừ tự gánh chông chất các món nợ mạng người, ngăn ngừa thắng được dã tâm của thiếu số, lại là vì cái gì đây?

Cửu thái phi nhìn Nhiệm Thanh Hoàn không nói được gì, thở dài khe khẽ: “Nếu trong lòng người vốn không chứa vạn dân, thì nói gì thiên hạ? Người làm chẳng qua là giết chóc và hủy diệt thôi. Nhiệm Thanh Hoàn, tiếp tục như vậy, người sẽ là tội nhân đệ nhất thiên cổ.”

Nàng đứng dậy kéo tay Thích Tuyết Vận: “Vương phi đang có thai, không thể đứng lâu, chúng ta cáo lỗi. Thanh Hoàn, người hãy tự lo thân.”

Bóng lưng nàng hơi gầy, cung trang rườm rà lướt trượt kéo lê sau người, bị gió nhẹ thổi bay, phảng phất như thần tiên phi tử sắp phi thăng đi. Chính là bóng lưng như vậy, từng khiến Đằng tiên sinh Lan Tử Vũ tung hoành cứu quốc si mê, đến nay vẫn chưa thể thoát khỏi, mà nàng lại cam tâm tình nguyện năm qua năm thủ Cẩm Dương cung nặng nề u ám này, chỉ vì trong lòng chứa quá nhiều người và quá nhiều việc.

Nhiệm Thanh Hoàn thần thờ nhìn bóng lưng nàng, cho đến khi thân ảnh nữ tử ra khỏi tầm nhìn. Tà dương đã bị chiều hôm nuốt mất, bốn bề tít mù, trong vương cung vô số du hồn khuôn mặt mờ dần qua lại các góc mọi người không nhìn thấy, mà mỗi một góc đều bao phủ dưới bóng của tường cung.

Tướng quân, là người theo nghề đồ tể, Nhiệm Thanh Hoàn bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thực mình với đồ tể cũng chẳng khác gì nhau, chỉ là thủ đoạn gây phần nợ hơn, tội nghiệt nặng hơn mà thôi.

Gã im lặng quỳ xuống, nhặt từng bộ hoa y cửu thái phi bỏ lại dưới đất, nội thị thấy thế hoảng sợ tiến tới, song bị gã dùng tay ra hiệu dừng lại. Động tác của gã rất chậm, thần sắc kiêu ngạo và bất kham bị thâm tư và hoang mang thay thế.

Gã nhớ tới nguyên nhân mình ở đây, chỉ vì hoàn thành nguyện vọng của Phượng Cẩn. Thì ra bao nhiêu lâu nay mình đều chỉ là bị một người một câu ràng buộc, cả sinh mạng chật hẹp trên một mặt phẳng nhỏ, kín lòng kín mắt đều là thế cục và âm mưu, cấp công cận lợi muốn mau chóng kết thúc cuộc chiến tranh này, tầm nhìn bị hạn chế chặt chẽ.

Gã hơi cười khổ, nam nhi tự phụ có thể đội trời đạp đất, lại còn thua cả một nữ tử gầy gò nơi thâm cung.

Đã đến lúc nên nhìn kỹ thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ này, có lẽ là mình thật sự chưa đủ chín chắn.

Thích Tuyết Vận nghi hoặc nhìn Chu Khả Tình, vài lần ngập ngừng muốn nói.

“Vương phi muốn hỏi gì?”

“A...” Bị nhìn thấu, Thích Tuyết Vận có phần xấu hổ, nàng hơi do dự nói, “Trong lòng thiếp thân, tướng gia là một người rất tài giỏi, không gì không làm được...”

Chu Khả Tình bật cười: “Không ai có thể chân chính không gì không làm được, có lẽ gã thông minh hơn người ta một chút, nhưng chênh lệch giữa người với người, kỳ thực không hề lớn như người tưởng tượng đâu.”

“Nhưng mà, mọi người đều nói, tướng gia là quân thần, là tướng tinh hạ phàm...”

“Người thấy sao?” Chu Khả Tình hỏi ngược lại.

“Thiếp thân... Thiếp thân, không hiểu lắm...” Thích Tuyết Vận hơi bối rối.

“Trong mắt bản cung, gã chẳng qua là một đứa trẻ còn chưa trưởng thành thôi, miếng ngọc thô này, bản cung đang trông chờ thành tài...” Đoạn nàng dừng lại, đây là vương và triều thần xuất sắc nhất trên lịch sử Yên Kỳ, Yên Kỳ cũng đang từng bước một đi lên đỉnh cao của nó, song còn chưa đủ. Nhiễm Thanh Hoàn đối với Trịnh Việt mà nói là bất đồng, nàng đã không sống uống phí nhiều năm qua, những người trẻ tuổi này dù cho lòng dạ thâm trầm hơn, tình cảm chôn giấu sâu hơn, dẫu sao cũng là người chưa bao giờ động tình, rất khó giấu được đôi mắt từng trải của nàng.

Cầm Dương vương có thể khổng chế đại cục, tuyệt đối có khí phách và uy nghiêm của người quân lâm thiên hạ, nhưng lòng hẩn quá lạnh lùng, bên ngoài có danh nhân hậu, bên trong thiết huyết khốc lệ, hẩn là minh quân, nhưng vị tất là hiền quân.

Nhiễm Thanh Hoàn là biến số duy nhất.

Chu Khả Tình liếc nhẹ vương phi mỹ lệ bên cạnh, nhưng biến số này rốt cuộc là tốt hay xấu thì chẳng ai nói chắc được, hiện giờ, chỉ có để Thừa tướng đàm mạc này thực sự từ nội tâm biết cái gì là vì nước vì dân, mới là bảo đảm lớn nhất cho giang sơn xã tắc... Huống hồ, nam nhân không biết ý thức trách nhiệm là gì, vĩnh viễn không thể xem như trưởng thành thực sự.

Vốn muốn chờ gã từ từ lớn lên, nhưng thế cục hiện giờ không chờ được nữa rồi.

Chỉ mong những lời này có thể chân chính thức tỉnh gã.

“Nhưng mà, thừa thái phi,” Thích Tuyết Vận cắn môi anh đào, “Có một câu, thiếp thân không biết có nên nói hay không, mong thái phi giữ bí mật.”

“Việc gì?” Chu Khả Tình hơi ngớ ra.

“Thân mẫu của thiếp thân thuộc hệ linh nữ, có lẽ thái phi không biết, đây là bộ tộc trên tuyết sơn Bắc Thục, có thể thông u minh thần ma.”

Chu Khả Tình đứng lại, nghi hoặc nhìn nàng.

“Thiếp thân tuy rằng không có gì đặc biệt so với người thường, nhưng có thể nhìn thấy một số thứ khác,” Nàng hơi do dự, “Trên người tướng gia vẫn có quang sáng màu lam mờ mờ, nhưng hiện tại quang sáng này ngày càng nhạt, đã sắp không thấy rõ nữa rồi.”

“Đó là thứ gì?” Chu Khả Tình hỏi.

“Thiếp thân không biết.”

“Mất đi thì sẽ thế nào?”

Thích Tuyết Vận cúi đầu, chậm chậm lắc đầu.

Chu Khả Tình thoáng trầm ngâm: “Tạm thời đừng nói với người khác, có lẽ bản thân gã biết chuyện gì đang xảy ra.”

## 40. Chương 40: Xung Quan Nhất Nộ

“Rất nhiều ngày rồi y không ở tướng phủ? Vậy y đang ở chỗ nào?” Trịnh Việt đột nhiên ngẩng đầu lên, lão quản gia tướng phủ mặt mũi hiện lạnh nhìn hắn đầy vô tội.

“Việc này... Thần không biết, tướng gia không cho ai đi theo, túi tiền cũng không mang.”

“Tiền cũng không mang?!” Trịnh Việt sốt ruột, sao gần đây tên này luôn khiến người ta bận tâm như vậy chứ. Hắn không biết kỳ thực mình là quan tâm tất loạn, trước kia khi là huynh đệ, hắn có thể yên tâm giao lưng mình cho gã, có thể mặc gã ngựa thần lướt gió cười đùa sinh tử, nhưng hiện tại... Hắn chỉ muốn che chở người này trong lòng, không để bị thương mảy may.

Song trên thế giới chỉ có một Nhiễm Thanh Hoàn, mà Nhiễm Thanh Hoàn này cả đời cũng không thể biến thành hình dáng hắn hi vọng.

Trịnh Việt đập bàn: “Anh Ti!”

Thiếu nữ như quỷ mị xuất hiện trước mắt hai người.

“Lập tức tìm ra y cho cô, cả ngày vừa hạ triều là không thấy bóng dáng, lại đi đâu lâu lẳng rồi!”

Anh Ti hơi sững sờ, Trịnh Việt trước mắt quả thực là ông chồng ghen tuông chính cống, nếu hắn biết Tiểu Nhiễm đang ở chỗ nào...

“Vâng.” Anh Ti thần thông quảng đại vừa vặn biết nội tình hấp tấp chạy mất, quyết định tạm thời không xuất hiện trước mặt Trịnh Việt.

Nói đến Nhiễm Thanh Hoàn, kỳ thực gã chẳng qua chỉ tá túc trong Vạn Hồng cốc, mà Vạn Hồng cốc cũng chẳng qua là một thanh lâu thôi. Nơi này là Doãn Ngọc Anh tìm giúp gã, bởi vì Doãn Báo Tử vừa hay có chút giao tình với lão bản nương trong lâu, mà Nhiễm Thanh Hoàn lại vừa hay từng học vài khúc nhạc từ Phượng Cẩn.

Không ai biết, nam tử ít nổi bật mỗi đêm lẳng lặng ngồi trong một góc đệm đàn cho các cô nương tiểu quan, chính là Thừa tướng đại nhân bồng tay nhất Yên Kỳ.

Trong cả lâu, ngoại trừ lão bản nương và một đại phu chuyên khám loại bệnh đó cho các cô nương tiểu quan, cơ hồ không ai chú ý đến vị nhạc công mới tới này. Mà việc này cũng là bình thường thôi, ai tới đây không phải để xem mỹ nhân múa hát, lại muốn xem nhạc công tránh ở sau màn? Huống chi người này đàn không hay cũng không dở, căn bản chẳng để lại ấn tượng gì cho ai.

Đại phu họ Tần, cũng muốn tích chút đức cho mình. Sống ở không xa Vạn Hồng cốc là tầng lớp bần dân của Cẩm Dương, nơi nào cũng có người nghèo, dầu phồn hoa hơn cũng thế, ngay cả trong tòa thành tú lệ này, vẫn có người chết vì nghèo đói, có người ăn xin mà sống, bình nhật rồi rồi Tần đại phu sẽ đi thăm họ, kê ít thuốc giá rẻ, coi như không phụ lời thề hành y tế thế khi học y năm xưa.

Nhạc công trẻ mới tới do biết chữ nên sẽ đi theo phụ giúp ông ta.

Gã thanh niên khi cười đôi mắt híp lại này rất được quý mến, lại hiểu biết chữ nghĩa, chẳng mất bao nhiêu thời gian đã thân với đám người đủ mọi hạng ở đầu đường cuối ngõ. Mọi người đều biết gã họ Phong, nhũ danh một chữ Tiêu, chưa bao giờ nói mình tới từ đâu, nhưng xem phong thái cử chỉ, luôn cảm thấy trong hiền hòa có chút không giống mọi người, là cái gì nhỉ? Lý thẩm không sao nói được, bà đang nhét món bánh ngọt nóng hôi hổi vào tay người trẻ tuổi, dặn gã ăn luôn cho nóng, đừng để nguội ảnh hưởng tì vị.

Nhiễm Thanh Hoàn dùng tên giả Phong Tiêu cầm bánh cười như một đứa trẻ: “Tay nghề của Lý thẩm là tốt nhất, chắc hẳn hai mươi năm trước nam nhân cả ngõ đều từng thao thức vì thẩm.”

Lý thẩm đập hạt dẻ: “Đồ khỉ con!”

Nhiễm Thanh Hoàn le lưỡi trốn mất.

Khoảng thời gian này là lần gã cảm khái nhiều nhất kể từ thuở lọt lòng – gã vốn xúc động vì những lời của cửu thái phi, muốn tự trực xuất mình một chút, tiện thể thanh lọc đầu óc, ai ngờ lại cảm nhận được tình

cảm chân thành nhất đến từ nhân dân tầng dưới, tuy rằng thời gian không hề dài, cũng đủ để gã cảm động không thôi.

Ngày càng gần ước hẹn Kinh Châu, sự vụ trong triều càng căng...

Một bé trai đụng vào lòng gã, ngẩng đầu làm mặt quỷ rồi nhanh chóng chạy mất, Nhiễm Thanh Hoàn nhận ra đó là Tiểu Tam nhà Lão Lưu, sờ vào gói giấy dầu thấy quả nhiên thiếu hai miếng bánh, không khỏi vừa tức vừa cười.

Những người này cho gã giải thoát ngăn ngừa khỏi bố trí đầu đá, dẫu là lúc đêm khuya chong đèn cũng có cảm giác đầy đủ lạ lùng.

Mai là tết ông Táo rồi... Trong cung mở tiệc khao quân suốt một ngày, Nhiễm Thanh Hoàn bắt đầu nghĩ cách chuồn đi, trong cung người quá nhiều và quá tạp, tình nghĩa quá giả dối, kém xa bên ngoài vui vẻ, Lý thẩm đã nói sẽ làm sủi cảo chờ gã.

Nhiễm Thanh Hoàn nằm trên giường trở mình, đột nhiên nghĩ tới Trịnh Việt, bỏ mặc hẳn một mình ở đó hình như không tốt lắm, nếu có cơ hội... Ý thức hơi mơ hồ, gã nghĩ, nếu có cơ hội thì cứu hẳn ra... dù sao cũng sắp Tết rồi.

Song tâm trạng tốt chẳng kéo dài được bao lâu, sáng sớm hôm sau, đương lúc Nhiễm Thanh Hoàn tính toán tìm một lý do nhờ Doãn Ngọc Anh xin vắng mặt, một trận tiếng khóc truyền vào tai khiến gã giật mình, giọng nói này...

Lý thẩm quỳ dưới đất kéo chéo áo Tần đại phu.

Tần đại phu sốt ruột đến rung râu: “Có việc gì? Bà nói một câu xem nào!”

“Xin hãy cứu nó... đại phu... tôi cầu xin ông... tôi cầu xin ông...”

“Cứu ai?”

“Con tôi... cầu xin ông, tôi chỉ có một đứa con trai, mà sắp sửa không sống nổi rồi... Đại phu, ông đại từ đại bi, cứu nó đi...”

Nhiễm Thanh Hoàn tiến lên vài bước, nửa dìu nửa ôm mà đỡ người đàn bà một ngày trước còn hung hãn đập đầu gã dậy, dịu dàng nói: “Không sao không sao, có đại phu ở đây, đừng nôn nóng, không sao đâu...”

“Phong Tiêu... Ta phải sống làm sao... Phong Tiêu...”

“Tiểu Phong, người đỡ bà ấy để ta đi lấy hòm thuốc.” Tần đại phu không dám lần lữa.

Nhiễm Thanh Hoàn dìu Lý thẩm, ba người vội đi đến hướng Lý gia.

Qua những lời kể đứt quãng, cuối cùng đã biết ngọn nguồn sự tình, Lý thẩm tuổi xuân ở góa, chỉ có một con trai tên Lý Đại Long mở quán ăn nhỏ ở con đường phía trước, buôn bán cũng được. Sáng sớm hôm nay, do Cẩm Dương vương mở tiệc khao quân nên có không ít quan binh qua lại, một đám người chắc là cẩm quân ngông nghênh vào tiểu điểm của Lý Đại Long, Lý Đại Long không dám sơ suất, vội dâng rượu ngon thức ngon, ai ngờ đám cẩm quân ngang ngược hoành hành đã quen, ăn cơm bá vương muốn đi, Lý Đại Long chỉ nói hai câu đòi tiền cơm mà bị đánh trọng thương.

Nhiễm Thanh Hoàn âm thầm nghĩ rằng.

Phương Nhược Ly, Minh Nguyệt tướng quân, người trị quân giỏi lắm!

Tần đại phu vừa nhìn thấy thương thế của Lý Đại Long liền đỏ mắt lên. Đây không phải là vấn đề bị người ta tát gậy vài cái răng, trong đám khách làng chơi có một số kẻ sở thích bệnh hoạn, các cô nương tiểu quan đôi khi trở về cũng thắm không nở nhìn, nhưng dù là Tần đại phu đã quen thấy cảnh này cũng không khỏi mắng: “Súc sinh, súc sinh! Đây là rắp tâm đánh chết người ta mà!”

Lý thẩm dựa vào người Nhiễm Thanh Hoàn, khóc muốn lịm đi.

Mấy lảng giềng nghe tiếng mà đến thở dài thậm thọt, một cụ ông dùng gậy động động xuống đất: “Có cách gì đâu? Người ta là quan, chúng ta là dân, có cách gì đâu? Ồi chao...”

Lý thăm vỗ mu bàn tay Nhiễm Thanh Hoàn, cơ hồ vô thức lặp lại: “Ta chết mất thôi... ta chết mất thôi...”

Song Tần đại phu cuối cùng vẫn một mình ra khỏi nhà, nhìn đám đông đang nhìn mình mong chờ, thở dài: “Lão hủ đã cố hết sức, nên... chuẩn bị hậu sự đi...”

Lý thăm như bị sét đánh, há hốc miệng sững sờ rất lâu, Nhiễm Thanh Hoàn sợ ý bị bà đẩy ra, lão thái thái loạng choạng bò vào nhà, ngay sau đó, mọi người nghe thấy một tiếng khóc thét xé ruột xé gan.

Trên trán Nhiễm Thanh Hoàn lồi lên gân xanh, gã chẳng rằng chẳng nói gạt đám đông đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Trịnh Việt vừa giận dữ vừa lo lắng không thôi, tiệc khao quân sắp sửa bắt đầu, Nhiễm Thanh Hoàn là một trong các nhân vật chủ chốt lại chậm chạp không xuất hiện, thậm chí cả tấu xin nghỉ cũng chưa trình lên, bóng cũng chẳng thấy đâu.

“Anh Ti? Anh Ti!”

Ngay cả nha đầu này cũng không biết đã chạy đi đằng nào rồi.

“Vương gia, sắp đến giờ rồi, đang chờ ngài hạ lệnh khai tiệc.” Lan Tử Vũ nhắc hần.

“Khai.” Trịnh Việt lơ đãng phát tay, “Tuyên Trịnh Thái đến cho cô, chủ tử cũng chẳng thấy đâu, lão làm quản gia kiểu gì thế! Một canh giờ sau hần mà còn chưa xuất hiện, thì đánh hết đám hạ nhân tướng phủ!”

Đám Hoàng Thập Tam chờ ở đây đã một lúc, Hoàng Thập Tam vốn là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, nhờ hơi đại ca tông quân mà cũng làm lính trong đại doanh Yên Kỳ, nhưng ai biết được đại ca mình vì hai xú nữ nhân Tây Nhung mà bị khai trừ quân tịch.

Tuy nói chẳng qua là tù binh, cũng không được Vương gia coi trọng, song chung quy vẫn là công chúa, tốt xấu gì cũng là nữ nhân của Vương gia, dù Hoàng Thập Tam hần gan to tày trời cũng không dám làm gì. Thế nhưng ngay một ngày trước, đột nhiên có một vị khách thần bí tìm đến hỏi hần có muốn báo thù không.

Tiếp đó, kẻ thần bí tiết lộ cho hần một tin tức, công chúa đương nhiên không động vào được, nhưng không có nghĩa là nha đầu của công chúa cũng quý giá, ngày khao quân trong cung nhiều người lộn xộn, nha đầu này sẽ xuất cung hẹn hò với tiểu tình nhân, đến lúc đó sẽ mặc cho bọn hần xử trí.

Hoàng Thập Tam hơi run sợ trong lòng, nữ nhân ra vào cung chẳng ai là nhân vật đơn giản, vạn nhất nhận nhầm người, chẳng phải sẽ rước lấy đại họa?

Kẻ thần bí cười, rút một bức họa từ trong lòng ra, nam tử trên họa cực kỳ tuấn mỹ, khỏe mắt đuôi mày thoáng sự kiêu ngạo và tà khí, nhưng tổng thể hơi vắn nhợt, Hoàng Thập Tam được biết, nam nhân như tiểu bạch kiếm này chính là đối tượng tiện nha đầu kia hẹn hò, chỉ cần nhìn thấy nữ tử ở cùng gã, tám chín phần mười là không sai.

Không thì làm sao lại nói hần ta đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nếu kẻ thần bí kia thực sự có lòng giúp hần báo thù, sao lại chỉ lấy ra bức họa của nam tử, thay vì nữ nhân là nhân vật chính? Hoàng Thập Tam cũng không nghĩ nhiều, sáng sớm hôm sau dẫn một đám huynh đệ chờ trên con đường kẻ thần bí nói.

Cả bọn không biết là, con đường này là con đường tắt qua khi từ tướng phủ đến Cẩm Dương vương cung.

Nhiễm Thanh Hoàn dẫn lửa giận suốt dọc đường, trên đường lại đụng phải Nguyệt Phượng, một lúc lâu mới nhớ ra tiểu cô nương nhìn thấy gã liền bắt đầu cúi đầu ấp úng là ai, bản chất lịch sự khiến gã không thể không dừng lại, kiên nhẫn hỏi: “Cô nương có việc gì?”

“Bẩm tướng gia, công chúa nhà ta, không không, là chủ tử nói, người bình nhật cũng không có cơ hội, nhân hôm nay thuận tiện, muốn mời tướng gia...”

Nhiễm Thanh Hoàn khẽ nhíu mày: “Việc này... sợ rằng không tiện lắm, Trần mỹ nhân có chuyện quan trọng sao? Có thể bẩm báo thẳng lên Vương gia.” – Công chúa Tinh Tinh quá không hiểu chuyện rồi.

“Nhưng mà...”

“Nguyệt Phượng cô nương, tại hạ còn có chút việc, chỉ sợ phải cáo lỗi,” Nhiễm Thanh Hoàn nói xong, tìm kiếm xung quanh kiệu phu có thể thuê, gã chuẩn bị chạy lấy người, nhưng cũng không thể để tiểu cô nương người ta đi bộ về được.

“Tướng gia...” Nguyệt Phượng gọi khẽ một tiếng, tiếc rằng Nhiễm Thanh Hoàn không nghe thấy.

Song ngay vào lúc này, một đám quân nhân Yên Kỳ đáng vẻ lưu manh rõ ràng không có hảo ý đến gần họ.

Khi nhìn thấy Nhiễm Thanh Hoàn, mắt Hoàng Thập Tam hơi sáng lên. Tuy rằng đã xem qua bức họa, nhưng họa làm sao so được với thần vận của người thật, hắn cũng từng lén chơi không ít tiểu quan, song không một ai có khí độ tướng mạo như vậy, thế là lập tức không do dự nữa, dẫn người đi tới.

Nhiễm Thanh Hoàn cảm giác được đánh giá ác ý thâm ô của đám người này, nheo mắt một cách nguy hiểm, che chở Nguyệt Phượng ở đằng sau.

Đám lính lưu manh bao vây họ, Hoàng Thập Tam đi quanh Nhiễm Thanh Hoàn vài vòng, cười hề hề: “Thân mến, gia niệm khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi không tồi, không muốn làm khó ngươi, hãy để nha đầu này lại, gia sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Nhiễm Thanh Hoàn lạnh lùng hỏi: “Nàng ấy đã làm gì các ngươi?”

“Làm gì bọn ta?” Hoàng Thập Tam tới gần gã, hơi thở tanh hôi cơ hồ phun lên mặt Nhiễm Thanh Hoàn, “Biết gia gia là ai không? Là người trong đại doanh! Ngay cả Vương gia cũng thiết yến khoản đãi bọn ta! Nha đầu này hại đại ca ta bị khai trừ quân tịch, lưu đầy đất khách, mặt bị roi đánh bây giờ còn sẹo, ngươi nói ả đã làm gì? Có điều – tiểu mỹ nhân... Nếu ngươi cũng biết thương hương tiếc ngọc, không bằng thay ả, cho bọn ta sướng, chuyện hôm nay coi như qua, ngươi thấy có được không...”

Nguyệt Phượng chợt nhớ tới nam nhân bĩ ối trên đường hoang và đôi tay lông lá, trốn phía sau Nhiễm Thanh Hoàn, run rẩy khó kiềm chế nổi.

Lý trí bảo với Nhiễm Thanh Hoàn, sự xuất hiện của đám người này tuyệt đối là có người sắp đặt, nhưng lửa giận vẫn kìm nén này giờ thật sự kêu gào muốn bùng ra, gã thụi một phát vào bụng Hoàng Thập Tam, tay lính vô lại không đề phòng bị đâm bay đi.

Hoàng Thập Tam bị đánh dằn ra, đám xung quanh vừa thấy không ổn liền muốn ủa lên, Nhiễm Thanh Hoàn lẳng lặng cho tay lên hông, tháo một thanh trường đao vỏ đen, ngưng tụ sát ý cổ xưa uy nghiêm...

Nguyệt Phượng sợ quá thút thít khóc: “Tướng gia, đừng... đừng...”

## 41. Chương 41: Rốt Cuộc Làm Rõ

Nguyệt Phượng lần thứ hai nhìn thấy Nhiễm Thanh Hoàn nổi giận, song lần này, nam tử trông vẫn nhược trước mắt lại trở nên hơi xa lạ, nàng không biết đó là cảm giác như thế nào, phẳng phất có loại áp lực cực lớn khiến xung quanh đều trở nên âm u lạnh lẽo.

Thiếu nữ sợ hãi, yếu ớt muốn nắm lấy tay áo Nhiễm Thanh Hoàn, nhưng các ngón tay run rẩy không có sức, nhanh chóng tuột ra, nam tử trong cơn thịnh nộ hoàn toàn không nghe thấy cầu xin như muỗi kêu của nàng.

Song ngay vào lúc này, không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng đạo hiệu: “Vô lượng thọ phật, thí chủ tội gì tạo thêm sát nghiệp!”

Nhiễm Thanh Hoàn dừng lại, nghe ông ta gọi, thần sắc nháy mắt tỉnh táo hơn rất nhiều. Gã chậm rãi quay đầu, chỗ góc đường khuất sáng một lão đạo nhân quần áo cũ nát đứng đó, thân hình lại hơi quen quen: “Trường Không đại sư?”

“Vấn thiên hà thọ? Vấn địa hà cực? Đời người bao lâu? Sống có gì vui? Già có sợ gì? Chết có khổ gì? Tình là thứ gì? Nhân thế khổ gì...” Trường Không đại sư từng bước một đi tới, đôi mắt như hai cái giếng cổ sâu thẳm, “Thương sinh tội gì?!”



Lão đạo chăm chú nhìn đôi mắt gã, và sát ý đang nhạt dần trong đó: “Thí chủ, người không phải thánh hiền, ai có thể không tội? Cho dù nhất thời sai lầm, người cần gì phải chém tận giết tuyệt – Nếu một ngày kia người cũng phạm lỗi lớn, chẳng lẽ cũng muốn tự sát tạ tội?”

Nhiệm Thanh Hoàn nhắm mắt, rút cuộc cầm trường đao về lại trên hông, thở dài khe khẽ: “Mất mặt quá, Thanh Hoàn vốn không có tài năng kinh thiên vĩ địa, hiện giờ đến cả quân kỷ cũng quản không nghiêm, thật sự để đại sư chê cười rồi.” Gã giơ tay ôm Nguyệt Phượng vào lòng, nhắc chân đá bay một tên lính trước mặt còn chưa định thần thoát khỏi sự chấn nhiếp của sát ý.

Hơi thở toàn là mùi riêng trên người nam tử, trong lành như tuyết mới rơi, tai truyền đến tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ, chớp mắt ấy Nguyệt Phượng cảm thấy mình phảng phất đã không còn trên nhân thế, đánh nhau và kêu thảm như đến từ dị giới xa xôi, trong lòng có một âm thanh đang kêu gào: chết đi, chết đi, cứ thế chết đi, đời này kiếp này, cũng coi như không sống uống...

Với Nhiệm Thanh Hoàn mà nói, đối phó mấy tên lưu manh trong quân doanh hiển nhiên còn chưa thành vấn đề gì, gã không thèm nhìn mấy kẻ nằm ngang nằm dọc dưới đất, thả Nguyệt Phượng choáng váng ra, trịnh trọng vái Trường Không: “Thanh Hoàn đưa vị cô nương này về trước, sau đó nhất định sẽ đi bái phỏng đại sư.”

Trường Không lộ ra vài phần ý cười, khẽ gật đầu.

Lý Tinh Tinh ở trong Trần Vũ viên hơi đứng ngồi không yên, thư gửi Nhiệm Thanh Hoàn đều như đá chìm đáy biển, không biết có phải là nam tử khôn khéo kia cố ý làm thế hay không, mà nàng đã không chờ được nữa, không thể không dùng chiêu này...

Theo cách hành sự cẩn thận của người kia, Nguyệt Phượng tất nhiên không thể thực sự mời gã đến, thế nhưng nếu trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn, là nam nhân, gã cũng không thể để một nữ tử hoảng sợ một mình về cung vào thời điểm ngư long hỗn tạp trên đường đông kín người. Tuy rằng... Ánh mắt Tinh Tinh tối đi, Nguyệt Phượng từ nhỏ đã theo nàng, trên danh nghĩa là chủ tớ, lại sớm thân như tỷ muội, một khi có chuyện bất trắc... Nhưng có lẽ lần này cũng chỉ có thể hy sinh nàng ta.

Tinh Tinh cắn chặt răng, khiến khuôn mặt xinh đẹp hơi dữ tợn, nàng tự nhủ: không sai, chính là như vậy, người thành đại sự sao có thể câu nệ tiểu tiết?!

“Chủ tử, Nguyệt Phượng đã về...” Một tiểu cung nữ thở hồng hộc chạy tới, “Còn có, còn có...”

“Nhiệm tướng?”

Tiểu cung nữ vội gật đầu lia lịa.

Tinh Tinh nở nụ cười như trút được gánh nặng: “Được, bây giờ người lập tức đến chỗ Vương gia, cứ nói tướng gia mời, sự tình khẩn cấp, vô luận thế nào cũng phải đưa được hắc đến đây!”

“Vâng thưa chủ tử.”

Nhiệm Thanh Hoàn vào Trần Vũ viên liền nhìn thấy Tinh Tinh cố ý trang điểm thật đẹp đang chờ sẵn. Gã âm thầm nhíu mày, chớp mắt đã hiểu rõ tâm tư của tiểu nữ tử, cùng tiền căn hậu quả của vụ ngoài ý muốn lạ lùng khi nãy, thế là gã dừng bước, từ xa hành lễ tỏ ý, rồi muốn quay người đi.

Tinh Tinh vội gọi: “Tướng gia hãy dừng bước!” Nàng vén váy đuổi theo, bước chân vội vàng, chợt vấp phải váy áo dài thướt mà ngã quỵ xuống.

“Chủ tử!” Nguyệt Phượng vội bước lên đỡ nàng, Tinh Tinh ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn nước mông lung, nhìn Nhiệm Thanh Hoàn như ai như oán.

Mặc dù biết rõ tiểu nữ tử này đang đóng kịch, Nhiệm Thanh Hoàn vẫn không chịu nổi ánh mắt rưng rưng chực khóc như vậy, gã hơi tự giấu nghĩ, chẳng lẽ mình chính là người có một ngày phải chết trong tay nữ nhân mà người ta vẫn nói? Nam tử vốn đã định đi bất đắc dĩ quay người lại, đi tới trước mặt Tinh Tinh: “Trần tiểu chủ không sao chứ?”

Tinh Tinh được Nguyệt Phượng đỡ đứng dậy, lại loạng choạng ngã lên người Nguyệt Phượng, khuôn mặt bé xíu bằng bàn tay trắng bệch, nàng khẽ cắn môi anh đào, nước mắt ngấn trên hàng mi dài cong vút:

“Đau...”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn chân nàng, nói: “Để thần đi mời ngự y đến.”

“Tướng gia...” Tinh Tinh vội giơ tay kéo áo gã, “Tướng gia, ngài lại không chịu nghe Tinh Tinh nói hết mấy câu ư?”

“Tiểu chủ có gì chỉ giáo mời nói, lời lời kéo kéo không hợp lẽ.” Nhiễm Thanh Hoàn đẩy nhẹ nàng ra, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng.

“Tướng mạo Tinh Tinh đáng sợ lắm sao? Tướng gia cũng không chịu nhìn thẳng ta?” Giọng Tinh Tinh hơi nghẹn ngào, lệ hoa rơi vũ, rất đáng thương.

“Thần mặc dù không dám nói giữ mình nghiêm chính, lễ pháp vẫn biết một chút.” Giọng điệu Nhiễm Thanh Hoàn không nóng không lạnh.

“Yên Kỳ trước nay dân phong thoáng, thiếp thân ngu muội, nhưng cũng biết nói mấy câu với Tinh Tinh không làm bẩn thanh danh của tướng gia.”

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài: “Thần nên đi mời ngự y đến thì hơn, chân tiểu chủ kéo dài chỉ sợ sẽ bị thương gân cốt...”

“Tướng gia!” Tinh Tinh giẫy khỏi Nguyệt Phượng, người lao về phía trước. Nhiễm Thanh Hoàn theo bản năng đỡ nàng, chỉ cảm thấy một làn gió thơm thốc tới, thân thể nữ tử ấm áp mềm mại nằm gọn trong lòng gã, lại khiến gã cảm thấy... đây là một củ khoai lang phồng tay. Liếc nhìn, quả nhiên Nguyệt Phượng đã cúi đầu len lén trốn sang một bên. Tinh Tinh thút thút hơi thở như hoa lan lải nhải gì đó bên tai, gã chưa nghe lọt một chữ, tư thế của hai người giống như tình nhân lâu lắm không gặp nhau đang vụng trộm hẹn hò, lúc này, phải chăng người bất gian sắp xuất hiện rồi-

“Vương gia đến-“

Quả nhiên, lại màn kịch chẳng sáng tạo tí nào. Nhiễm Thanh Hoàn hơi hài hước nghĩ, thật sự không thể trông chờ tiểu cô nương từ nhỏ sống trong thâm cung còn tự cho là rất có tâm kế này có thể có sáng ý gì.

Tinh Tinh giống như đang “cố gắng” giẫy giụa từ trong lòng Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy, tiếc thay kết quả là phí công.

Một giọng nam trầm thấp hơi lạnh lẽo từ đằng sau truyền đến: “Các người đang làm gì đó?!”

Trịnh Việt còn thật sự nhập vai. Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu lại với biểu cảm có phần vô tội và bất đắc dĩ, song bất ngờ nhìn thấy lửa giận ngùn ngụt sắp giấu không được dưới khuôn mặt bình tĩnh của Trịnh Việt.

Hả?

Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, hình như có chuyện gì đó không đúng lắm – Trịnh Việt sẽ không cho là thật chứ? Trịnh Việt mà lại thích nữ tử kiểu này?

Không phải người ta vẫn nói, hấn với vương phi cảm sát hài hòa, ân ái vô cùng sao?

Một giây sau, Nhiễm Thanh Hoàn bị một bàn tay thô bạo kéo ra, gã hơi lảo đảo, mũi vừa vận dụng mạnh vào bả vai rắn chắc của Trịnh Việt, đau suýt chảy cả nước mắt.

Trịnh Việt hơi âm trầm nói: “Người của cô mà người cũng dám động vào? Thật to gan!”

Đâu phải ta động vào nàng, là nàng động vào ta đó chứ... Nhiễm Thanh Hoàn muốn biện giải, lại phát hiện mình bị Trịnh Việt giam vào lòng, cánh tay trên hông như kim sắt, ghì gã đau nhói.

Tinh huống này lại là thế nào? Câu vừa rồi, không phải là nói với gã...

Vậy... cái gì là – người của cô?

Gã tức thì rùng rùng mồ hôi lạnh, mới còn than sự tình không có sáng ý, chẳng lẽ đây chính là báo ứng?

Tinh Tinh hiển nhiên đã kinh hãi ngây người ra: “Người, các người...”

“Trần mỹ nhân, người có biết hậu quả khi chọc giận cô? Đừng tưởng rằng cô không dám giết người!”

Nhiệm Thanh Hoàn vừa nghe giọng điệu Trịnh Việt không đúng liền vội ngắt ngang: “Vương gia người...”

“Người câm miệng!” Trịnh Việt trừng mắt nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, dùng tay giữ cằm gã, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ người thật sự ái mộ tiện nhân này hay sao?”

Người trong lòng đại khái vừa rồi thật sự bị đụng rất mạnh, mắt còn ngấn nước, hoặc là kiệt sức quá độ, trên mặt thiếu chút huyết sắc, quàng mắt hơi thâm, biểu cảm rõ ràng chưa hiểu được tình hình lại có sự không tán đồng rõ rệt, Trịnh Việt nhìn một lúc, giống như bị cái gì mê hoặc, cúi đầu xuống...

Một khuôn mặt đột nhiên phóng to, miệng đang muốn nói thì bị thứ gì đó chặn lại, mắt Nhiệm Thanh Hoàn suýt nữa trợn löt ra, theo bản năng muốn đẩy hẳn ra, lại bị giam cầm trong đôi tay kia, nam nhân sức khỏe kinh người, như muốn ấn gã vào thân thể mình.

Đại não thiên tài ngay trong chớp mắt nộ hân này đặt xuống lập tức như treo máy đen sì màn hình.

Không biết bao lâu sau, cho đến khi hai người đều thở hơi mất ổn định, Trịnh Việt mới buông Nhiệm Thanh Hoàn ra, cảm thấy người trong lòng cứng ngắc như hóa đá, trong tim Cẩm Dương vương sinh ra vài phần thê lương. Đây là làm rõ rồi? Về sau ở trước mặt gã lại nên cư xử thế nào đây, sự thân mật như cố ý như vô tình trước kia có lẽ chẳng bao giờ quay lại nữa đâu... Hẳn chán chường nghĩ, quả nhiên người này không có một chút cảm giác nào đối với mình.

Nhưng mà, vở kịch chung quy còn chưa kết thúc.

Trịnh Việt nhìn Tinh Tinh xụi lơ dưới đất kinh hãi không thốt nên lời, ánh mắt lạnh đi: “Trần mỹ nhân, người bây giờ cũng nên lo lắng cho mình rồi.”

Nghe câu này, thần trí Nhiệm Thanh Hoàn lập tức quay lại. Về tư, Tinh Tinh là em ruột Lý Mạc Bạch, gã từng nghĩ vô luận thế nào cũng phải giữ cho nàng một con đường sống, coi như báo đáp tình cảm mình vĩnh viễn chẳng cách nào đáp lại của Lý Mạc Bạch; về công, Tây Nhung là con sâu trăm chân, chết không cứng xác, trước mắt nam bắc giằng co, không chấp nhận được mấy may sai lầm, một khi công chúa làm con tin có chuyện gì, thật sự chọc giận Tây Nhung, cá chết lưới rách, cũng thật sự không có lợi với Yên Kỳ.

Gã giãy khỏi lòng Trịnh Việt, cố hết sức bình tĩnh nói: “Khả năng là Vương gia có chút hiểu lầm rồi, Trần tiểu chủ với thần chỉ là tình cờ gặp mặt, tiểu chủ do thần mà trọ chân, thần chỉ vừa vắn đờ người dạy thôi, nói đến vẫn là thần đắc tội nhiều.”

Trịnh Việt đang rối lòng, cơn thịnh nộ vừa rồi bị sự cố này xua gần hết, cũng chẳng còn tâm tư đi so đo, hướng hồ bình tĩnh lại, được mắt Nhiệm Thanh Hoàn có thể nghĩ đến hẳn dĩ nhiên cũng rõ, lúc này được bắc thang cũng thuận thế bước xuống, hẳn lạnh lùng hừ một tiếng: “Trạo chân? Trạo chân tự có ngứa y, ôm ôm ập ập còn ra thể thống gì?! Trần mỹ nhân, sắp tới đây người không cần lang thang trong cung, hãy đóng cửa tự kiểm điểm, cô không tuyên thì không được bước khỏi tẩm cung của người một bước – Người đâu, còn không đưa nàng ta đi?!”

Đám người Nguyệt Phượng vội tiến lại đỡ công chúa Tinh Tinh rời khỏi Trần Vũ viên, trong khoảnh khắc chỉ còn lại hai người Trịnh Việt và Nhiệm Thanh Hoàn, Cẩm Dương vương không được tự nhiên muốn quay đầu đi, lại nhìn thấy Nhiệm Thanh Hoàn vô tâm vô phế cau mày chùi miệng: “Trịnh Việt người cũng không còn nhỏ nữa, đừng suốt ngày làm mấy cái chuyện vớ vẩn được không, phi phi phi, còn dùng cách chuẩn... May mà là ta, chứ nếu là người khác chẳng biết phải nghĩ đi đâu.”

Nhiệm Thanh Hoàn... Người thật sự có thể đi chết được rồi đó.

Bên kia lại chân thành khuyên nhủ: “Nha đầu đó đúng là hơi không biết trời cao đất dày, nhưng nàng ta không đầu óc cũng không thể lực, người chấp nhặt làm gì, cứ mặc nàng ta thích giở thủ đoạn gì thì giở. Nếu thật sự truyền đến tai vương phi, chẳng khiến người hết đường biện bạch... Lại còn ‘người của người’, hai đại nam nhân, thực sự lấy buồn nôn làm thú vị. Ta thấy người rảnh quá sinh bệnh rồi, cấm quân đã thành ra thế nào, người...”

“Không cần người dạy!” Dùng thất khiếu bốc khói để hình dung Trịnh Việt thật là không quá chút nào, hẳn hung tợn nhìn Nhiệm Thanh Hoàn chòng chọc một lúc, cuối cùng vẫn không nói gì ra miệng, phẩy tay áo bỏ đi.

Ông trời ơi, rốt cuộc kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì...

Nhiệm Thanh Hoàn một mình nhìn hướng Trịnh Việt rời đi rất lâu, biểu cảm chẳng hề để ý và chẳng hiểu gì hết cuối cùng không giữ được, gã thở dài một hơi, vẻ mặt mệt lử – Làm sao mà không hiểu được, đâu có dần dần thật, ở chung với Trịnh Việt lâu như vậy, hẳn đang đóng kịch hay thật lòng còn nhận ra được... Nhưng lại có thể làm thế nào đây?

Không phải ai cũng chấp nhận được tình yêu đồng tính, huống chi là một huynh đệ, tri kỷ cơ hồ có thể tâm ý tương thông như thế, và lại sa vào nam sắc, tự cổ nào có minh quân? Có một số người định trước là không thể tùy tâm sở dục...

Gã day ấn đường nghĩ, nên rời khỏi thôi, cuộc chiến thắng Giêng không phải chỉ mình Lữ Diên Niên sót ruột, nếu lần này thực sự có thể chiến thắng, đại cục Cửu Châu coi như định, với bản lĩnh của người kia, hẳn không cần gì mình nữa, lời hứa cũng coi như thực hiện rồi. Trong lòng hơi nhói đau, gã cố gắng muốn lơ đi, ngực cũng khó chịu.

Nhiệm Thanh Hoàn lấy một viên kẹo ra chậm rãi bóc vỏ, tự nhủ: đến lúc ấy, rời khỏi đi.

## 42. Chương 42: Người Nào Trăm Năm

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Giọng nữ máy móc như báo tang truyền vào tai, Nhiệm Thanh Hoàn bỏ đi động xuống, hơi mù mờ, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, song lại không nghĩ ra rốt cuộc là cái gì không thích hợp. Gã vô thức nhìn bốn phía, nhận ra con đường này là tuyến đường ắt qua từ trường về nhà, mỗi một gốc cây ngọn cỏ đều rất quen thuộc, ngắc ngoải dưới nắng hè chói chang.

Nhiệm Thanh Hoàn nhét đi động vào túi quần, bước chân chậm lại đi dọc theo hướng thường ngày, có một chớp mắt trong đầu trống rỗng, tiếp đó một vài hình ảnh rải rác gấp gáp lướt qua, gã dừng bước: “Yên Kỳ, Cẩm Dương, Trịnh Việt... Địch! Yểm thú nào dám đánh lên tao, chán sống rồi sao?” Gã sờ soạn trước ngực theo thói quen, nhưng thứ muốn tìm không hề ở đó, bấy giờ mới nhớ ra tất cả phù chú đang nằm ở chỗ Phượng Cẩn.

Gã nhíu mày, Phượng Cẩn... Ngón tay dần dần buông lỏng, đi tiếp dọc theo con đường này, có thể gặp lại y một lần, kỳ thực cũng không tệ.

Khi mở cửa ra, Phượng Cẩn đang đưa lưng về phía gã, trong tivi vẫn là Teletubbies chán ngắt, cái bộ phim nghe nói là trẻ em bốn tuổi trở lên xem sẽ không hiểu, trong không khí là mùi thơm quen thuộc, có mùi ấm áp, ấm áp và tốt đẹp...

Nhiệm Thanh Hoàn không khỏi cười tí mắt: “Ông già sao ông lại tái phát bệnh dần rồi, hôm nay bếp không đun bán gì à? Tôi ăn KFC hoài sắp mọc cánh gà rồi đó.”

Phượng Cẩn chậm chậm quay đầu lại, khi chạm đến ánh mắt ấy Nhiệm Thanh Hoàn không khỏi sững sờ ra đó, động tác thay giày cũng dừng lại, ánh mắt dịu dàng, đau thương như vậy... Người đàn ông đẹp đến kinh người đứng đây, ngắm gã rất lâu, mỉm cười nhẹ nhẹ, trong mắt lấp lóe cái gì đó, Nhiệm Thanh Hoàn nghĩ, đó là nước mắt ư?

“Đã lớn như thế rồi...” Giọng Phượng Cẩn hơi nghẹn ngào, “Ra đáng một nam tử hán rồi, không còn là đứa nhãi ranh bị nhận nhầm thành con gái mà đuổi theo người ta đánh nhau nữa.”

Nhiệm Thanh Hoàn tựa hồ đột nhiên hiểu ra: “Giác mộng này, là ông tạo cho tôi?”

Phượng Cẩn nhẹ nhàng ôm lấy gã, khẽ gác cằm lên vai gã: “Khi mới gặp người, người còn bé tí, mà chớp mắt đã cao hơn ta rồi... Sao vẫn gầy thế, cuộc sống vất vả lắm à?”

Nhiệm Thanh Hoàn muốn trả lời y, nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn kín, nhất thời cái gì cũng chẳng nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt lại y, một lần nữa tìm kiếm dũng khí và sự trấn an từ vòng tay quen thuộc kia.

“Hài tử của ta nhìn thế nào cũng là tốt nhất.” Phượng Cẩn thấp giọng nói, tựa như thở than, “Ta có rất nhiều sự tình muốn cho người biết, nhưng thời gian không cho ta cơ hội.”

“Ông lại muốn làm gì?” Giọng Nhiệm Thanh Hoàn hơi khàn khàn, gã vội ho một tiếng, “Lần trước là như thế, lần trước nữa cũng là như thế, coi chừng tôi cáo ông bội tình bạc nghĩa...”

Phượng Cẩn cười “Phi” một tiếng, buông Nhiệm Thanh Hoàn ra: “Sao nói chuyện vẫn trẻ con vậy, người lớn rồi còn gì.”

“Sư phụ...” Nhiệm Thanh Hoàn lại như một đứa trẻ không xin được kẹo, tội nghiệp kéo tay áo Phượng Cẩn, đôi mắt trong veo đầy khẩn cầu, “Có thể đừng đi không...”

Phượng Cẩn thở dài, cương chiêu vò đầu gã: “Tên nhóc này, người từ nhỏ đã khôn ranh hơn người khác, đến lúc này rồi còn biết lợi dụng nhược điểm ta không thể chịu được vẻ mặt người như vậy.”

Nhiệm Thanh Hoàn le lưỡi, lấy tay về: “Bị ông nhìn thấu rồi, tôi còn cho rằng chiêu này trăm lần không trượt chứ.” Gã đã bình tĩnh lại, người trước mắt đã không còn trên trần thế, có thể gặp lại một lần chẳng khác nào ban ân rồi, còn gì mà không biết thỏa mãn?

Phượng Cẩn lắc đầu, kéo gã vào nhà ăn, một mâm bữa tối thịnh soạn, còn có đủ loại bánh ngọt cầu kỳ: “Đói rồi? Ăn chút đi, Cẩm Dương vương thật là keo kiệt, cũng chẳng cho người ăn một bữa no, xem người gầy chưa kìa, dải nằng đen thêm chút nữa là thành dân đói châu Phi rồi.”

Nhiệm Thanh Hoàn vốn reo một tiếng muốn lao tới, nhưng nghe thấy ba chữ “Cẩm Dương vương” thì khựng lại: “Sư phụ, Trịnh Việt hẩn...”

“Ta đều biết cả,” Phượng Cẩn cắt ngang, ấn gã lên ghế, lại cầm một đôi đũa nhét vào tay gã, “Nhưng chuyện thế này ta không thể dạy gì cho người, Thanh Hoàn, đừng hỏi người khác, mà hãy hỏi lòng người.”

Nhiệm Thanh Hoàn lườm y: “Hỏi rồi, nó nói tiếng Hebrew, tôi hiểu chết liền.”

Phượng Cẩn không cười, chăm chú nhìn gã một lúc, sau đó vừa như nhớ lại vừa như phiền muộn mà than thở: “Đều là kiếp định trước, lúc nên đến chẳng ai tránh được, chỉ có điều tình cảm này, sớm cũng là hận, muộn cũng là hận.”

Nhiệm Thanh Hoàn muốn như trước kia, chẳng hề để ý nói y làm bộ làm tịch, nhưng lần này không biết tại sao mà ngực hơi nhoi nhói, chỉ có thể ra sức lừa cơm.

Bỗng nhiên, Phượng Cẩn ngẩng đầu thoáng nhìn ánh dương ngoài cửa sổ: “Thanh Hoàn, khả năng là ta sắp phải đi rồi.”

“Ừm.” Nhiệm Thanh Hoàn không ngẩng đầu lên, chỉ không ngừng lừa vào miệng, tóc mái dài trượt che khuất thần sắc, ăn chẳng biết ngon.

“Tiểu tử thôi, khi nào không được mệnh miệng thì sẽ chết hử, ăn chậm thôi, không ai tranh với người đâu.”

“Không để lại di ngôn à?” Nhiệm Thanh Hoàn lúng búng nói.

Lặng im một lúc, Phượng Cẩn chậm rãi nói: “Sư phụ không dám cam đoan cả đời này thủy chung xứng đáng với người, về sau người sẽ hận ta cũng không chừng... Nhưng ta thực sự hi vọng người có thể sống tốt, bất kể ở nơi nào, đều sống thật tốt, không bị trời buộc.”

“Ta chỉ cần người nhớ lấy một câu, bất luận gặp người nào, chuyện gì, cũng đừng ép uống bản thân, đừng trời buộc bản thân, người sống tốt thì ta cũng yên tâm...” Một luồng sáng màu trắng chiếu vào, sáng như ánh nắng mà trong trẻo hơn nhiều, chiếu lên thân thể Phượng Cẩn, cả người y giống như trong suốt vậy.

Y nói: “Thanh Hoàn, hãy hứa với sư phụ, người nhất định phải sống tốt...”

Sau đó gió cuốn rèm, khung ảnh thủy tinh đặt trên bệ cửa sổ rơi xuống đất choang một tiếng, tan tành thành vô số mảnh, nam tử mỹ lệ và đứa trẻ xinh xắn trên đó bị chia làm nhiều mảnh không nhìn rõ, người

ngồi ở vị trí đối diện Nhiễm Thanh Hoàn ngã rầm xuống, khuôn mặt tươi sáng nhanh chóng suy bại như thể thời gian đang tăng tốc, trong khoảnh khắc đã biến thành một bộ xương khô quắt.

Nhiễm Thanh Hoàn giống như bị dừng hình ở chớp mắt ấy, đôi đũa gấp thức ăn còn chưa rời khỏi đĩa, không hề nhúc nhích, rất lâu gã mới không kiềm chế được run rẩy khe khẽ, song không có nước mắt.

Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

Kham tiểu nhất trường điền đảo mộng, nguyên lai khắp tự phù vân, trần lao hà sự tối tương thân.

Kim triều mang đao dạ, quá tịch hữu phùng xuân.

Lưu thủy thao thao vô trụ xứ, phi quang hốt hốt tây trầm.

Thế gian thù thị bách niên nhân... (Lâm giang tiên – Chu Đôn Nho)

Gã từ từ mở mắt, màn giường lắc lư, mồ hôi lạnh trên lưng đã ngấm ướt nệm, tim đau như bị ai bóp chặt. Nhiễm Thanh Hoàn ngồi dậy, nắm chặt ngực áo, cảm thấy trên vai như bị cái gì đè, ngay cả sức để ngồi thẳng dậy cũng không có.

Có người thể hiện tình cảm chưa bao giờ dữ dội, giỏi kiềm chế đến mức ngay cả ngủ cũng vậy, gã không khóc, cũng không vì sợ hãi mà thét lên, chỉ bình tĩnh như thường ngày, bình tĩnh mà nhẫn nại, ngược lại sẽ khiến cơn ác mộng đặc biệt hoàn chỉnh, đọc từ mở đầu đến kết cục, cho nên vết thương càng đau hơn.

Lúc này cửa bị mở ra, Trịnh Việt đi vào cười nói: “Ngồi xe ngựa mà còn mệt hơn cưỡi ngựa à? Hôm qua đến khách điểm người liên ngủ luôn, bữa tối để trên bàn cũng chưa động đũa, người cảnh giác thế mà ta vào khi nào cũng không biết.”

Đã ở trên đường đi Thượng Hoa, gã mang thân phận thị quân, đương nhiên phải ở chung một phòng với Trịnh Việt. Nhiễm Thanh Hoàn hơi ngơ ngẩn nghĩ, dọc đường đi xe vất vả chẳng trách mộng mị lung tung.

“Sao vậy?” Trịnh Việt hơi lo lắng nhìn sắc mặt gã, “Không khỏe à?”

“Không có,” Ngẩng đầu lên lần nữa, lại là dáng vẻ vô tâm vô phé hoàn mỹ, cho dù ánh mắt hơi trống rỗng, cũng có thể lấp liếm là chưa tỉnh ngủ, “Lâu lắm rồi không được ngủ như con người, vui quá trượt khỏi gối vẹo cổ.”

“Mau dậy đi, ta kêu người bưng ít thức ăn lên, dạ dày không tốt mà bản thân còn không biết để ý.”

“Lão đại, hôm nay cho ta cưỡi ngựa đi?”

“Miễn bàn.”

“Ta thực sự say xe mà...”

“Thời gian dài sẽ thích ứng.”

“A, bóc lột, ngược đãi!”

“...”

– Nhưng mà Phượng Cần, làm sao ông có thể chết một lần nữa trước mặt tôi, làm sao ông có thể...

Nam tử mặc áo bào rộng giơ văn kiện khẩn lên qua đầu: “Mời Vương gia xem qua.”

Lữ Diên Niên ngẩng đầu lên khỏi chồng tấu chương cao nửa thước, day ấn đường, giơ tay nhận lấy, thuận miệng nói: “Bình thân.”

Người vận bào rộng im lặng đứng dậy, đứng hầu kế bên. Lữ Diên Niên mở mật chiết ra, nội dung rất ngắn gọn: Trịnh qua Mạch Hà, Phương, Mạc, Lý đi theo, một nam sủng, thân phận không rõ, không thấy Tu La, ngoài ra, Đẳng đến Tây Nhung.

“Tu La Hoa hành tung quý bí, không nhìn thấy cũng là bình thường, nhưng Lý này là?”

“Mời Vương gia xem qua.” Nam tử kia rút trong ngực ra một xấp giấy xếp khác, “Người này họ Lý tên Dã, vốn không ai biết tiếng, do được Thừa tướng Nhiễm Thanh Hoàn coi trọng mà ngồi vào tướng vị, đây là tin tức do ‘Hắc Cưu’ truyền tới.”

Hắc Cưu là cơ quan tình báo quyền uy nhất và cũng bí mật nhất Hồng Châu, một trong các nhánh quân đội do Lữ Diên Niên và mấy tâm phúc thủ hạ dốc hết tâm huyết cả đời tạo dựng, người trong Hắc Cưu trải qua ngàn chọn vạn tuyển, sau các cuộc cạnh tranh và đào thải tàn khốc nhất, số tinh anh còn lại đều có tố chất của sát thủ, kỹ năng biểu diễn của kỹ nữ, sức mạnh của quân nhân, như chim sẻ không đâu không chui lọt.

Là niềm kiêu ngạo lớn nhất của Lữ Diên Niên.

Lão độc cẩn thận, không nhin được tán thưởng: “Đây là nhân tài, vận khí Trịnh Việt tốt thật – Có điều nam sủng kia sao thân phận không rõ ràng? Từ lâu cô đã nghe nói Trịnh Việt trừ một vương phi ra thì không hay thân cận nữ sắc, hẳn cũng thích món này à?”

“Việc này... thuộc hạ không dám vọng ngôn... chỉ sợ là lặn lội đường xa, dẫn nữ nhân rất bất tiện, mới tìm một nam tử... Trong Cẩm Dương cung xưa nay vẫn có ‘Quân Tử uyển’ mà.”

Hắn nói không sai, không thì cửu thái phi cũng không thể chỉ trong một hai ngày ngắn ngủi có thể gom góp trong vương cung ra nhiều quần áo nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ như vậy. Cẩm Dương từ sau Trịnh Vi Vân, trong cung liền có “Quân Tử uyển” lập riêng cho nam tử, những nam tử này nếu được quân vương sủng hạnh, sau hai năm có thể xin xuất cung, hơn nữa lúc ở trong cung nhân rồi có thể làm vài công việc văn chức, mai sau xuất cung cũng có vốn để sống yên ổn.

Đáng tiếc Trịnh Việt không có hứng thú với chuyện này, đường đến Quân Tử uyển đi thế nào chỉ sợ hắn cũng chẳng biết.

Lữ Diên Niên suy tư chốc lát: “Trịnh Việt sẽ không làm chuyện dư thừa kiểu này... Nam tử này rốt cuộc lai lịch thế nào? Phái Hắc Cưu điều tra xem.”

“Vâng.” Nam tử nọ cúi đầu, muốn từ từ lui ra ngoài.

Lúc này, Lữ Diên Niên lại đột nhiên nói: “Tiêu Tương, ngươi vẫn chưa buông được y à?”

Nam tử nọ giật mình, ngừng rất lâu mới ngắt từng chữ nói: “Tiêu Tương... vẫn coi Thương Nhi là em ruột, không dám có suy nghĩ không nên, y mất đã mấy năm, sao Vương gia lại đột nhiên nhắc tới?”

Lữ Diên Niên ngồi trở lại trên ghế, có phần mệt mỏi khoát tay: “Cô chỉ là hơi nhớ y... Ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Nhiễm Thanh Hoàn thật sự sợ xe ngựa chứ không hề nói dối.

Người lúc cưỡi ngựa ít nhất quyền khống chế còn nằm trên tay mình, một khi có gì ngoài ý muốn cũng có thể dựa vào phản ứng nhanh để khẩn cấp ứng phó. Nhưng mà ngồi trong xe hoàn toàn không có cảm giác an tâm khống chế được này, hơn nữa độ lắc lư của xe ngựa thì đám quái vật sắt thép bốn bánh hiện đại không thể bằng nổi, ban đầu coi như mới lạ, thời gian dài liền không chịu nổi.

Nhìn thấy Trịnh Việt thoải mái dựa lên nệm, khoe môi đeo nụ cười, trong tay lại còn có thể cầm một quyển sách tập trung đọc...

Nhiễm Thanh Hoàn oán trách, tên này không phải loài người bình thường, giám định xong.

Cho nên vài ngày sau gã đã đến cực hạn, hôm ấy khi xa phu đặt ghế để bước lên xe, Trịnh Việt ở trên xe giơ tay chuẩn bị kéo gã lên, Nhiễm Thanh Hoàn bắt đầu nín thở chờ đợi.

“Ngữ Nhi đừng nghịch, lên đây, chúng ta còn phải đi tiếp.” Tình Ngữ công tử chính là cái tên giả Nhiễm Thanh Hoàn phản kháng vô hiệu. Một câu “Ngữ Nhi đừng nghịch” khiến người gã tức tốc nổi da gà, bò lên cần cổ trắng nõn để lộ, Trịnh Việt không cần thận liếc thấy, thế là táo tợn hơn, giọng mềm như nhỏ nước được, “Ngữ Nhi, ngoan nào, lên đây.”

– Đây là chòng ghẹo chính đáng.

Nhiệm Thanh Hoàn không nhúc nhích, tay túm chặt hơn, vẻ mặt sắp chết cằn rỗ ràng.

“Vương gia, ngài xem...”

“Thôi được rồi,” Trịnh Việt nghĩ ngợi một chút, cười xấu xa nhảy xuống xe, “Dắt một con ngựa ngoan ngoan đến cho cô.”

Nhiệm Thanh Hoàn thở phào một hơi dài, ai ngờ ngay lập tức hai chân rời đất, cả người bị Trịnh Việt bế ngang lên, Vương gia nhỏ nhen bị phản ứng “chậm chạp” của gã chọc tức đến thất khiếu bốc khói đang nghĩ hết mọi cách trả thù: “Thỉnh thoảng cũng phải để người đời được thấy mỹ nhân Cẩm Dương chúng ta.”

Trịnh Việt...

Ông nội người!

Là ngồi trong xe lắc lư muốn rã xương hay ra đường mất mặt – câu chuyện này phản ánh nguyên lý thứ nhất của kinh tế học: mọi người đối mặt với lựa chọn.

### 43. Chương 43: Cạo Xương Trừ Độc

Trên xe đốt hương, mùi hương thanh đậm, nhưng có công hiệu an thần. Để giảm bớt khó chịu cho kẻ không hưởng được phúc kia, Trịnh Việt kêu người lột thêm một lớp nệm dựa trong xe, Nhiệm Thanh Hoàn phần lớn thời gian đều ngủ, không ngủ được thì nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đôi lúc nhìn dáng vẻ gã Trịnh Việt sẽ cảm thấy rất thần kỳ, một người như vậy, bề ngoài sạch sẽ, ánh mắt trong veo thấy đáy, khi nói chuyện với người mình thông thường đều là ý trên mặt chữ, cực ít khi vòng vo, thậm chí có phần không câu nệ tiểu tiết, sao lại có lòng dạ và tâm tư thâm trầm đến thế?

Mà ở bên ngoài, lại có danh tiếng quỷ thần khó lường.

Gã như thế, đến Thượng Hoa sợ rằng có nói thẳng gã là Nhiệm Thanh Hoàn cũng chẳng có bao nhiêu người tin đâu.

Trịnh Việt chậm rãi lật tấu sổ trên tay, có minh tấu cũng có mật chiết, mặc dù Cẩm Dương vương đã đi vắng nhưng sự vụ lớn nhỏ của Yên Kỳ vẫn nằm trong tầm khống chế.

Nhiệm Thanh Hoàn mới dậy uống hai ngụm trà xanh, lúc này Trịnh Việt biết gã tỉnh rồi, khá hưng trí nói: “Sao người đột nhiên làm khó dễ cấm quân?”

Nhiệm Thanh Hoàn nghe vậy không mở mắt, chỉ nhàn nhạt nói: “Oan uổng quá, trong triều trên dưới ai chẳng biết ta là người hiền lành, cho dù thi hành chính sách mới cũng là thủ đoạn cố hết sức tiềm di mặc hóa để tránh thương gân động cốt, sao lại tự dưng khó dễ cấm quân?”

Trịnh Việt ném bản tấu trong tay lên người gã, cười nói: “Bớt vờ vịt đi, người điều Phương Nhược Ly ra đại doanh cấm quân không phải là để tiện động thủ à, lần này sợ rằng không chỉ đơn giản là chinh đồn cấm quân đâu nhỉ? Muốn khai đao với ai?”

Nhiệm Thanh Hoàn vươn vai dụi mắt, hơi ngồi thẳng dậy, xem lướt qua bản tấu Trịnh Việt ném tới, bất đắc dĩ nói: “Thứ thế này ở chỗ người tồn đọng cả đồng nhĩ – hai người trẻ tuổi, thật là miệng không râu làm việc chẳng vào đâu.”

Gã mặc trường bào tơ tằm xanh ngọc dùng chỉ bạc thêu vô số hoa văn phức tạp, thêm nữa ngoại hình vốn thanh tú, cả người như một tượng sáp tinh xảo, lúc này mặt mày hơi nhăn lại có vài phần phóng khoáng không nói thành lời, nói chuyện ra vẻ ông cụ non, Trịnh Việt thấy thú vị, không nhịn được phì cười.

Nhiệm Thanh Hoàn liếc nhìn hắn, lập tức hiểu hắn đang cười gì, khá bức dọc xắn tay áo dài lướt trượt lên, thấp giọng phàn nàn: “Không biết Khả Tình tỷ kiếm đâu ra, mặc lên người y như nước mũi vậy.”



Trịnh Việt không nói gì, quả nhiên, thứ có mỹ cảm hơn vào miệng gã cũng chẳng tốt nổi. Hắn ho một tiếng, chỉ chỉ chồng tấu sớ chất rất cao kể bên: “Hôm nay nhìn thấy thì đã nhiều thế rồi.”

Số tấu sớ này đều là tố tội hai người, một người tên Dung Kiến Nghiệp, một người tên Mạnh Nham, là Trang nguyên và Bảng nhãn đợt đầu khi Yên Kỳ mở ân khoa, Cẩm Dương vương khâm điểm.

Mạnh Nham kia vốn có chút võ nghệ, là một nhân tài văn võ kiêm tu hiếm có. Lần này Cẩm Dương vương rời đô, dẫn theo Minh Nguyệt tướng quân thống lĩnh cấm quân, một hành động kinh thế hãi tục sau đó chính là lệnh cho Mạnh Nham tạm thời quản lý cấm quân, Dung Kiến Nghiệp làm phó thủ.

Mà chủ ý thoát nhìn rất tệ này, chính là do Nhiễm Thanh Hoàn xúi giục.

Trịnh Việt biết ý định của gã, cũng liền tùy gã.

Khái niệm khoa cử này là Nhiễm Thanh Hoàn mang đến, trong cửu quốc vốn không có tiền lệ này, quan viên nhậm chức bình thường là có người tiến cử hoặc thừa kế gia tộc, Lý Dã là ví dụ được đề bạt dưới sự tiến cử của Nhiễm Thanh Hoàn. Khi đưa ra việc này, Cẩm Dương vương cũng lực bài chúng nghị, đám quan liêu tự nhận xuất thân cao quý đó, ai muốn làm quan cùng triều với bách tính đầu bằng vốn bị họ coi là hạ đẳng?

Chính bởi vì thế, lứa người mới này mới càng có thể nhìn thấy mặt dơ bẩn trong quan trường Yên Kỳ phồn hoa, Nhiễm Thanh Hoàn đã bày sẵn trận thế, mượn ngoại ưu trước mặt, muốn một lần nữa tẩy bài triều đình Cẩm Dương – Trong lòng Trịnh Việt không thể không nói là có chút lấy làm may mắn, cái người ngoài nóng trong lạnh này rốt cuộc chịu bỏ sự trơn tru xuống đứng ra làm vài chuyện kinh thế hãi tục, phải chăng chứng tỏ là gã đã coi Yên Kỳ là nhà mình?

Nhưng Nhiễm Thanh Hoàn chung quy là Nhiễm Thanh Hoàn, dầu bảo tố sắp đến cũng sẽ không tự mình ra mặt vì thiên hạ – Trịnh Việt lắc đầu: “Cấm quân khác với quan binh trong đại doanh, phần lớn là con cháu thế gia, trong đây có đủ loại quan hệ rắc rối, người để hai kẻ lằng lằng đầu thanh vào xáo trộn, không biết sẽ rước lấy bao nhiêu rắc rối.”

Nhiễm Thanh Hoàn ngậm một viên kẹo, hơi lúng búng nói: “Không phải có người sao, thuật cân bằng người đã thuần thực từ lâu rồi, binh đến tướng chặn, đừng nói người không có dự tính của riêng mình.”

Trịnh Việt tiện tay cầm bản tấu lên cuộn lại gõ nhẹ gã: “Người giỏi tìm thanh nhân lắm, rõ ràng người mới là người khởi xướng, để hai người này xông lên trước cho người dùng làm thương, phía sau lại để ta giải quyết hậu quả.” Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, thôi cười đùa, nghiêm túc lại, “Thanh Hoàn, trong một tháng người không ở tướng phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ta cảm thấy người trở nên hơi khang khác?”

Cẩm Dương vương trước nay làm việc cẩn thận, thêm có Quỷ Linh cung trong tay, cơ hồ không có nơi nào “bỏ cầu” của hắn không bay vào được, duy chỉ có người gần trong gang tấc này, hắn không dám đối quá chặt. Tuy rằng đôi khi người này trì độn khiến hắn muốn giết người, nhưng tại phương diện khác, tâm cơ và sự nhạy bén rốt cuộc đã đến mức độ nào, thì đường đường Cẩm Dương vương cũng không chắc; hơn nữa Nhiễm Thanh Hoàn đến Cẩm Dương gần năm năm tựa hồ chưa bao giờ hoàn toàn thôi để phòng, gần đây nhìn chung đã hơi buông lỏng, Trịnh Việt không dám mạo hiểm cài thám tử vào tướng phủ để lần thứ hai bị gã xa cách, ngay quân gia Trịnh Thái cũng chẳng qua là lão Thái y hắn không yên tâm về thân thể Nhiễm Thanh Hoàn mà đưa tới, trừ việc vật hăng ngày ra thì không can dự việc khác.

Nhiễm Thanh Hoàn bị hắn hỏi, đột nhiên thở dài, hơi thất thần: “Trường thái tức dĩ yểm thế hề, ai dân sinh chi đa gian...” Trịnh Việt cơ hồ ngậy người ra vì câu này, người trước mắt bỗng nhiên không còn sự lỏng lẻo chẳng hề để ý cái gì của ngày xưa, trên dung nhan bị điệu thủ của cửu thái phi cố ý sửa đi gần như tứ lệ thỉnh linh có sự đau đớn, “Lúc ở Lạc Tuyết quan, ta lần đầu tiên được thấy chiến trường là gì, kỳ thực trong lòng không bình tĩnh như biểu hiện...” (Câu Trường thái tức dĩ yểm thế hề... trích trong bài Ly tao của Khuất Nguyên)

Trịnh Việt im lặng chờ gã nói tiếp, chờ người này hiếm khi mở lòng một lần.

“Ta nghe thấy có người nói ‘tồn vong cùng Lạc Tuyết quan’, những tranh phong đao kiếm đó kỳ thực không dễ coi chút nào, ngắn gọn, thẳng thừng, điên cuồng không tiếc sinh tử, người không thành người, ma không

thành ma, oan hồn đầy trời, tẩm máu cô thành – Có một nữ tử bỗng nhiên lao tới, kêu gào muốn giết ta, trong con người tràn đầy hận ý thấu xương. Sau đó nàng ta bị Ngọc Anh dùng thương đâm xuyên, mắt mở trừng trừng không chịu nhắm, trong lòng lặn ra một đôi giày thủ công, nàng ta nhìn đôi giày ấy, cứ thế không còn động đậy...” Nhiễm Thanh Hoàn nhắm mắt lại, giọng điệu nhạt như đang kể chuyện lật vạt, không nhanh không chậm, lại có sự đau thương lắng sâu tựa hồ bị kìm nén rất lâu, “Ta nghĩ có thể chủ nhân chân chính của đôi giày ấy đã bị ta hại chết, cho nên lặng lẽ nhạt nó, vẫn để ở tướng phủ, thường xuyên lấy ra xem, để không quên tội nghiệt trên người.”

“Thanh Hoàn, đừng nói nữa.” Trịnh Việt cơ hồ muốn ôm gã vào lòng, không để gã chịu mấy may thương tổn từ bên ngoài nữa, thế nhưng, nhớ tới mình chung quy không có quyền này, trong lòng liền thê lương.

Nhiễm Thanh Hoàn theo lời ngậm miệng, vọng lại trong đầu đều là Lý thẩm ánh mắt đờ đẫn dựa vào lòng gã lần nhai “Ta chết mất thôi”. Trước kia khi đọc Sở Từ còn quá nhỏ, chỉ cảm thấy khó nhằn, không thể hiểu được sự nặng nề của Tam Lư đại phu, nhưng khi người đàn bà ấy mất đi chỗ dựa duy nhất gào khóc thảm thiết, gã lại chợt hiểu.

Trường thái tức dĩ yểm thế hề...

Một câu được người ta truyền tụng nhằm cả tai, mình lại có cơ hội cảm nhận được nỗi đau như cắt ấy, may mắn làm sao?!

Bất hạnh, làm sao!

Gã điều chỉnh cảm xúc, mở mắt lần nữa thì lại trấn tĩnh: “Nha đầu Ly không thích hợp thống lĩnh cấm quân, người để khối ngọc này sai chỗ rồi.”

“Sao ngươi lại nói thế?” Trịnh Việt dần tâm tư xuống.

“Nha đầu này là con cháu tướng môn, võ nghệ không cần phải nói, quan trọng hơn là nàng trời sinh có sự nhạy bén đối với chiến cuộc, người để nàng ở Cẩm Dương chật hẹp, thật sự là uống tài.”

“Cấm quân là thành chắn cuối cùng của Cẩm Dương, quan hệ trọng đại, ai tới thống lĩnh cũng không thể nói là uống tài chứ?”

“Ngươi hãy nghe ta nói hết đã,” Nhiễm Thanh Hoàn tự rót cho mình một chén nước, nhấp một ngụm nhỏ, “Nha đầu Ly quả thật tài hoa hơn người, nhưng chỉ là tài hoa trên chiến trường, đối nhân xử thế còn hơi non nớt.”

“Ồ?” Trịnh Việt nhướng mày, “Nhược Ly đúng là hơi trẻ, nhưng hai người Mạnh Nham kia mới vào quan trường thì không non nớt à?”

“Nha đầu Ly là con cháu thế gia, hiểu biết nhiều, tự nhiên lo ngại cũng khá nhiều. Nàng trị quân khá không nghiêm không phải vì bản thân nàng không có phong thái danh tướng, mà vừa vặn là vì nàng từ nhỏ nghe nhiều nhìn quen, biết quá nhiều chuyện rắc rối khó gỡ của các đại thế gia Cẩm Dương, mới không thể không cân bằng, ngược lại không dám mạnh tay như hai người ghé con mới đẻ không sợ hổ kia.”

“Đáng tiếc hai nhân tài này bị người lợi dụng, lần này không biết phải đắc tội bao nhiêu người.” Trịnh Việt cố ý thở dài, hần đương nhiên nhìn thấy dưới sự ổn định của Yên Kỳ che giấu đủ loại tệ nạn, lần này hai người lại một lần không mưu mà hợp, Trịnh Việt hiển lộ hết khí phách vương giả trời sinh, lúc này thiên hạ rối ren không thôi, trừ hần ra, lại có ai dám cạo xương trừ độc vào thời điểm nhạy cảm này?

Trịnh Việt thấy rõ, đây là một lần mạo hiểm, nhưng tuyệt đối cũng là một cơ hội tốt. Tự cổ vùng cá gạo phì nhiêu xa hoa lãng phí quá độ, nếu là quốc đô thường ít có lâu dài, đương nhiên không phải phong thủy không tốt, mà là người thượng vị thấy thái bình thịnh thế thời gian dài đại đa ham an nhàn, ngược lại không bằng các nơi man hoang vươn lên hùng mạnh.

Yên Kỳ sớm có tệ nạn của chính Yên Kỳ, nhưng ít nhiều có phần thói quen khó sửa.

Mà lần này, nếu không thể nhân loạn triệt để dọn dẹp chính đốn những thế lực lớn nhỏ này, chỉ sợ tương lai dù Yên Kỳ thật sự giành được thiên hạ, cũng không được an bình, khó mà dài lâu.

Nhiệm Thanh Hoàn cười cười không đứng đắn: “Làm sao có thể, ta yêu tài như mạng, cho dù người không cần họ nữa, không phải còn có ta đón sao?”

Thấy gã thả lỏng, Trịnh Việt cũng không lo lắng nữa, khẽ cười cười, cúi đầu tiếp tục xem tấu. Sau khi bỏ đi nhiều bản tấu cảm phần trào dâng lên án, Trịnh Việt ngoài ý muốn phát hiện một phong thư tín màu đen, trên có dấu hiệu của Quý Linh cung, hẩn giật mình, lơ mơ có dự cảm không tốt, mở ra mới xem hai dòng thì sắc mặt đã đen sì.

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hẩn không rõ lắm, mặc dù đã biết sự tồn tại của Quý Linh cung, nhưng dấu sao cũng là tổ chức bí mật Trịnh Việt tự mình không chế, cho dù tò mò cũng không tiện hỏi dò, thấy Trịnh Việt có dấu hiệu nổi giận rõ rệt, gã bắt đầu nhớ lại những chuyện gần đây đã xảy ra hoặc là trong dự tính sắp xảy ra, đột nhiên giật mình, chẳng lẽ...

Trịnh Việt trán lồi gân xanh, tay đập vào cái bàn nhỏ giữa hai người, cái bàn thạch anh đáng thương rõ ràng giá không rẻ bị hẩn đánh ra một vết nứt sâu mấy tấc, Cẩm Dương vương hung tợn nhìn người đối diện: “Hay, hay, hay lắm, Nhiệm Thanh Hoàn, ngay cả ta mà người cũng tính kế-“

## 44. Chương 44: Âm Độ Trần Thương

Giờ thì Nhiệm Thanh Hoàn thật sự ngó ra, gã hơi chần chừ, cố hết sức để vẻ mặt mình trông vô tội: “Ta đã làm gì?”

Ánh mắt Trịnh Việt cơ hồ bùng ra lửa, hẩn chậm rãi gỡ lá thư ra trước mặt Nhiệm Thanh Hoàn, bàn tay thuôn thuôn hơi run run, trên thư tín đen sì có một dòng chữ màu đỏ: sự bại, được Nghê Cúc Trần Quốc tướng quân Tây Nhung cứu.

Nhiệm Thanh Hoàn âm thầm kêu khổ, nhanh chóng nhớ lại một loạt an bài trước sau, hoàn toàn không nghĩ ra có chứng cứ nào chỉ vào mình, sao sự việc bại lộ nhanh vậy – chỉ dựa vào một dòng chữ, làm sao hẩn có thể biết kẻ xúi bẩy sau màn là mình?

Nhiệm Thanh Hoàn quyết định giả ngu đến cùng, thà chết không nhận: “Sự gì bại? Nghê Cúc thì liên quan gì đến ta?”

Sự tình là thế này – ngày hai mươi ba tháng Chạp.

“Tướng gia tìm Hoàn Nhi ạ?”

Lúc bị gọi vào thư phòng, trong lòng Hoàn Nhi ít nhiều hơi thấp thỏm, chủ tử mấy ngày qua không về dáng vẻ tùy tiện, nhưng ngay cả Trịnh quân gia giàu kinh nghiệm nhất cũng không nhìn thấu cái người về mặt thờ ơ này, gã tựa hồ chẳng quan tâm chuyện gì, thế nhưng cái gì cũng biết-

Nhiệm Thanh Hoàn đang lơ đãng lật một quyển phong cảnh chí về Cẩm Dương truyền lưu trên phố chợ, hơi nhíu mày, không biết bản khoản điều gì, chén trà trong tay đã nguội, không còn bốc hơi nóng, hình như đã ngồi đó rất lâu rồi. Nghe thấy âm thanh, gã ngẩng đầu cười cười, chỉ một cái ghế bên cạnh: “Ngồi đi.”

Hoàn Nhi hơi do dự, biết tính chủ tử nhà mình, theo lời ngồi xuống, cúi đầu mân mê chéo áo.

Nhiệm Thanh Hoàn hơi oan ức: “Hoàn Nhi, sao mỗi lần nói chuyện với ta người đều căng thẳng vậy, ta đáng sợ lắm à?”

“A, nô tỳ... nô tỳ...” Hoàn Nhi lại đỏ mặt, đôi tay nhỏ bé xoắn chéo áo nhẩn nhúm lại thành một cục.

Nhiệm Thanh Hoàn không nhịn được lắc đầu, lắc nhẹ trà nguội trong chén: “Cho nên ta thật sự không nghĩ ra, tại sao người sẽ là đình Lý Mạc Bạch cảm trong cung-” Gã thản nhiên nhìn nữ hài, không hề hăm dọa, lại khiến người bị nhìn muốn trốn đi, “Hơn nữa đến nay vẫn chưa bị Cẩm Dương vương tuyên bố nhìn rõ mọi việc phát hiện.”

Không thua gì sấm đánh giữa trời quang.

Mặt Hoàn Nhi lập tức trắng bệch, mắt sạch huyết sắc.

Nhiễm Thanh Hoàn sờ sờ mũi, nhìn Hoàn Nhi kinh hãi đến mặt cắt không còn chút máu, hơi xấu hổ. Bức một tiểu nữ hài thuần khiết đến mức này, thực sự không phải là hành động của một quý ông, nhưng trước mắt cũng chẳng còn biện pháp nào khác, gã ho nhẹ một tiếng: “Ta hiện tại có thể nghĩ đến chính là Lý Mạc Bạch trước khi sự việc xảy ra, do vài nguyên nhân nào đó, đột nhiên cắt đứt toàn bộ liên hệ với người. Đột trước, ta đã tra qua về những người bị liên lụy trong vụ án Lý Mạc Bạch, phát hiện một lỗ hổng.”

Môi Hoàn Nhi hơi run run mím lại: “Lỗ, lỗ hổng gì?”

“Về một bản ngục chỉ lấy danh nghĩa cửu thái phi, nhưng trong những người đó tựa hồ không một ai có cơ hội lấy được ân của cửu thái phi.” Chuyện ngục chỉ là Lý Mạc Bạch chính miệng cho gã biết, chắc cũng do nhất thời mau miệng, nhục thể đã không còn, nổi lòng thả lỏng. Nếu cả Trịnh Việt cũng không biết về sự tồn tại của Hoàn Nhi, vậy phải là một nguyên nhân – chỉ có Lý Mạc Bạch tự mình tiếp xúc với tiểu cô nương này, hơn nữa cố hết sức tiêu hủy mọi thứ liên quan đến nàng. Nhìn Hoàn Nhi lê hoa đối vũ, kỳ thực Nhiễm Thanh Hoàn rất lý giải suy nghĩ muốn bảo vệ nàng của Lý Mạc Bạch.

“Mà thời điểm đó, ta phát hiện thị nữ trong tẩm cung cửu thái phi lúc ấy, có một người ta biết, hơn nữa người này năm lần bảy lượt muốn gọi sự chú ý của ta với Trần mỹ nhân, cũng chính là công chúa Tinh Tinh.”

“Nô tỳ không có...”

“Ngày đó người đem chữ trong bánh cho ta xem, bảo với ta có lẽ Trần mỹ nhân có việc muốn truyền tin tức gì cho ta,” Nhiễm Thanh Hoàn cau mày uống một hớp trà nguội, “Ta biết chuyện bên trong có chữ, nhưng để không rước lấy phiền toái, vẫn không để ý tới, hơn nữa vì sợ có kẻ để ý nhìn ra, mỗi lần nàng tặng quà ta đều cố ý chia cho mọi người, mỗi người chỉ có thể lấy được hai miếng. Dân gian các nơi đều có phong tục viết vài lời may mắn trên món bánh cầu kỳ, trong tình huống bình thường dù người ta nhìn thấy chữ cũng chẳng để ý lắm – Hoàn Nhi, làm sao người có thể từ một chữ phân tích ra nàng có tin tức gì muốn gửi cho ta? Tướng phủ chính là nơi an toàn nhất trong ánh đèn, cũng khó trách người có thể liên lạc với nàng.”

“Em...” Hoàn Nhi sắp khóc, thân thể gầy gò run rẩy như lá rụng mùa thu, “Em...”

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, đi tới lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho nàng, vỗ nhẹ bả vai nàng: “Đừng sợ, ta đã nói ra những lời này, thì sẽ không làm gì người, cũng sẽ không nói với người khác – Linh Khanh y thủy chung là bằng hữu của ta, song mỗi người vì chủ riêng, dù đối đầu với nhau cũng là chuyện bất đắc dĩ, ta chưa từng trách y.”

Hoàn Nhi khóc không thành tiếng: “Em không biết...”

Nhiễm Thanh Hoàn ôn nhu nói: “Y vào thời điểm cuối cùng hủy đi mọi thứ liên quan đến người, tất nhiên là không muốn liên lụy người, người phải quý trọng sự khổ tâm này, Hoàn Nhi, những việc này không thích hợp với người.”

“Mạc Bạch điện hạ có ân với em... em không thể... em không thể...”

“Thật là một nha đầu ngốc, ôi nào, đừng cắn môi nữa, cắn chảy máu rồi – người làm vậy không phải giúp nàng, mà là hại nàng, hiểu không?”

Hoàn Nhi khóc thút thít, mở to hai mắt nhìn Nhiễm Thanh Hoàn.

“Công chúa Tinh Tinh làm những việc này quá trẻ con, hôm nay... hôm nay đã xảy ra một số việc, ta sợ rằng Vương gia đã sinh ra sát ý với nàng.”

Hoàn Nhi níu tay áo Nhiễm Thanh Hoàn, từ trên ghế trượt xuống quỳ dưới đất: “Tướng gia, tướng gia, ngài cứu công chúa đi, bây giờ chỉ mình ngài có thể cứu công chúa... Mạc Bạch điện hạ từng nói, ngài ấy từ nhỏ chỉ thân nhất với muội muội này, nếu công chúa xảy ra chuyện, Hoàn Nhi mai sau xuống dưới cũng không mặt mũi nào gặp điện hạ... Tướng gia, Hoàn Nhi cầu xin ngài, bảo Hoàn Nhi làm gì cũng được, cầu xin ngài...”

Nhiễm Thanh Hoàn luống cuống tay chân đỡ nàng dậy, Hoàn Nhi như đeo luôn trên người gã, khóc đến không thở ra hơi, nói tới nói lui chỉ mấy câu như vậy. Gã hơi hối hận vì đã dùng cách nói chuyện của người

lớn để vạch trần mảnh khoe của nàng, trên thế giới có một loại người luôn có thể kích khởi hết mức ý muốn bảo vệ của người khác, bất luận khi nào họ đều có thể vô tội và đơn thuần như thế, Nhiễm Thanh Hoàn nhẹ nhàng vỗ về nàng ta như dỗ dành một đứa trẻ: “Cứu nàng cứu nàng, không cứu nàng thì ta nói chuyện này với người làm gì, đừng khóc nữa, người xem mặt nhoe nhoẹt rồi...”

Không có dư dả thời gian để cho Nhiễm Thanh Hoàn dỗ trẻ, Trịnh Việt động thủ trước nay như sấm rền gió cuốn, Nhiễm Thanh Hoàn chờ nàng hơi bình tĩnh lại liền vào thẳng chủ đề: “Hãy nghe ta nói Hoàn Nhi, công chúa Tinh Tinh là con tin của Tây Nhung, vô luận thế nào cũng không thể để nàng chết không minh bạch ở Cẩm Dương, nhưng Trịnh Việt sẽ có rất nhiều biện pháp mặc dù giữ mạng nàng, lại khiến nàng không cách nào nói chuyện nữa – Nói như vậy người hiểu chứ?”

Hoàn Nhi gật đầu, đôi mắt đỏ hoe như thỏ con.

“Được, ta biết người có biện pháp liên hệ với nàng, hơn nữa nàng sẵn lòng tin tưởng người, phải không?”

“Công chúa... đối với em cũng rất tốt...”

Nhiễm Thanh Hoàn “Ừ” một tiếng, tuy rằng tiểu nha đầu Tinh Tinh kia có thể quá nửa là xuất phát từ tâm lý muốn lợi dụng Hoàn Nhi: “Vậy ta nhờ người một việc, bắt đầu từ hôm nay cho đến khi ta nói được rồi, đồ ăn thức uống của Tinh Tinh do người tự mình chuẩn bị đưa đến, hãy lên đối các món do phòng ăn bưng lên, đồng thời để ý, nếu trong tầm cung của nàng có thứ gì mới bố trí đều phải cho ta biết, người làm được không?”

“Được ạ.”

“Làm như vậy sẽ có nguy hiểm, một khi bị Vương gia biết, tuy rằng hấn không đến mức trở mặt với ta, nhưng sự an toàn của người...”

“Hoàn Nhi không sợ, tướng gia, Hoàn Nhi nhất định có thể làm tốt!”

“Sau khi chuyện này kết thúc, quên tất cả đi, không được xen vào nữa, đây cũng là nguyện vọng của Mạc Bạch, được chứ?”

Hoàn Nhi nhìn gã, lại hơi nghẹn ngào: “Đại ân của tướng gia...”

“Sự thành nói sau, mau đi đi.”

Mà trong vòng mười ngày, lại có mấy người khác lặng lẽ lên vào Cẩm Dương.

Nghê Cúc vừa đến cảnh nội Cẩm Dương đã bị một kẻ thần bí dẫn đến thanh lâu, đi qua vô số khách tầm hoan và oanh oanh yến yến dây dưa, hấn tới một gian phòng, phòng không đốt đèn, có một người ngồi bên cửa sổ, chỉ có thể thấy một hình dáng lơ mơ.

“Tôn giả, người đã dẫn đến rồi.”

“Vất vả rồi.” Nghê Cúc tự dừng cảm thấy tiếng người nọ hơi quen, giọng cực kỳ dứt khoát, ngữ điệu không nhanh không chậm, người dẫn hấn tới cung kính vái cái bóng ấy, tích tắc không biết dùng phương pháp gì mà sống sờ sờ biến mất ngay trước mắt hấn.

Tướng quân dạn dày sa trường cũng ngây ra.

Đột nhiên, trong phòng mờ sáng lên, Nghê Cúc định thần lại, người vốn tĩnh tọa bên cửa sổ không biết đứng dậy từ khi nào, đốt một ngọn đèn, ánh đèn mờ nhạt chiếu khắp căn phòng nhỏ hẹp, người nọ tuổi ngoài hai mươi, dung mạo tuấn mỹ, lại có đôi mắt bình tĩnh.

Nghê Cúc không nhận được thất thanh nói: “Nhiễm tướng gia!”

Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, chỉ chỉ ngọn đèn: “Thứ này mùi quá hắc, bình thường ta không thích đốt.”

Khoảnh khắc cuối cùng, Tây Nhung quăng mũ cỡi giáp, bình bại như núi lở, Trần Quốc tướng quân ngày xưa gánh mối nhục của một quốc gia, hai tay dâng soái ấn nộp binh quyền cho tướng địch. Thời điểm đó, đôi tay cao cao tại thượng tiếp nhận soái ấn tựa hồ còn chưa nhợt nhạt mà vững vàng như thanh niên trước mắt, thần sắc cũng sắc bén ương ngạnh hơn, không giống bây giờ, thâm trầm đến cơ hồ không hề sơ hở.

Nhiệm Thanh Hoàn tự tay rót trà: “Nghê tướng quân không cần đa lễ, mời ngồi.” – Nam tử này, nếu không phải do sự xâm lấn của Yên Kỳ, chỉ sợ đã là trượng phu của công chúa Tinh Tinh.

Nghê Cúc có phần kinh nghi nhìn gã – hẳn nhận được mật báo nói có người muốn hại tính mạng công chúa Tinh Tinh, còn cầm hà bao và tư ấn của nàng làm tín vật cầu cứu. Tuy rằng Tinh Tinh không có tình cảm với hắn, nhưng Nghê Cúc quả thật vẫn không bỏ xuống được nữ tử tùy tính bốc đồng này, lập tức chỉ dẫn theo mấy thân tín, ngựa khỏe đồn roi âm thầm đến Yên Kỳ, song không ngờ người mật báo lại là đường Thừa tướng Yên Kỳ Nhiệm Thanh Hoàn!

Hà bao và tư ấn dĩ nhiên là Nhiệm Thanh Hoàn bảo Hoàn Nhi hỏi xin, lần này đương nhiên không chỉ đơn giản là vì cứu Tinh Tinh – Yên Kỳ ở Tây Nhung căn cơ chưa ổn, một khi Hồng Châu giờ trở khiến bên đó nội bộ mâu thuẫn, thực lực như Trịnh Việt cũng không khỏi giắt gấu và vai. Gã cần một người, một người chân chân chính chính có ảnh hưởng có thực lực ở Tây Nhung, kiên định đứng ở bên họ, mà lần ngoài ý muốn này vừa vặn chính là một cơ hội.

Huống hồ trong việc cứu Tinh Tinh, gã đương nhiên không tiện tự mình ra tay, làm vậy vừa có thể cứu người vừa có thể thêm một bảo đảm lớn ở Tây Nhung, và lại... chưa biết chừng còn có thu hoạch bất ngờ khác.

“Tại sao tướng gia...”

Nhiệm Thanh Hoàn khoát tay: “Chuyện này Vương gia cũng âm thầm ân chuẩn.”

“Trịnh vương gia?!” Nghê Cúc không nghĩ thông tại sao Cẩm Dương vương Trịnh Việt phải tự đội cái mũ xanh lên đầu mình, “Mặt tướng chỉ nghe nói có người muốn hại công chúa...”

Nhiệm Thanh Hoàn thở dài, cúi đầu nhìn ngón tay mình: “Vương gia và ta, kỳ thực không hề tùy tâm sở dục như người ngoài thấy, Cẩm Dương... Có một số lời ta không tiện nói, Nghê tướng quân nghĩ một chút là hiểu. Hậu cung xưa nay là nơi thế nào, có bao nhiêu người ôm mục đích ra sao liều mạng muốn đưa con gái mình vào đó, thêm Vương gia đã không còn nhỏ tuổi, lại chỉ cưới hai người là vương phi và công chúa, trước mắt chúng ta sợ rằng phải rời khỏi Yên Kỳ một thời gian, có một số người... Ôi, không nhắc cũng vậy.”

Nghê Cúc giật mình, Nhiệm Thanh Hoàn thủ đoạn quỷ quyệt hẳn đã tự thân lĩnh giáo trên chiến trường, gã mà thở dài như vậy, đủ thấy phiền toái không nhỏ.

“Nhưng mà vương phi...”

“Vương phi bây giờ đang có mang, người muốn động vào nàng phải cân nhắc trước. Và lại tướng quân nên biết ít nhiều về tính tình công chúa, thật sự có phần không thông thể cố, tiếp tục như thế chỉ sợ không lâu dài được.” Nhiệm Thanh Hoàn ngẩng lên nhìn Nghê Cúc, thấy vẻ mặt hắn vẫn còn nghi hoặc, nửa tin nửa ngờ, quyết định bồi thêm, “Kỳ thực ta và Mạc Bạch xem như là chí giao, làm sao ta có thể nhẫn tâm nhìn nàng...”

“Tướng gia và điện hạ?”

Nhiệm Thanh Hoàn nhắm mắt lại, hơi đau đớn gật gật đầu – Linh Khanh, tha thứ cho ta bây giờ còn đang lợi dụng tên của ngươi – “Đáng tiếc ở trong loạn thế, thân bất do kỷ, chỉ hận tạo hóa như vậy!”

Đôi mắt Nghê Cúc hơi đỏ lên, suy tính một chút hắn lại hỏi: “Nhưng làm sao Vương gia có thể...”

“Vương gia và công chúa không hề có tình cảm quá sâu đậm,” Nhiệm Thanh Hoàn dừng một thoáng, tựa hồ đang cân nhắc từ ngữ, “Thế cục trước mắt, còn có chỗ cần dựa vào tướng quân nhiều hơn...”

Nghê Cúc cười khổ: “Kể bại binh, binh quyền đều đã giao cho tướng gia, được Vương gia xem trọng rồi.”

“Tướng quân không cần khiêm tốn, chỉ bằng uy vọng của tướng quân ở Tây Nhung, sợ rằng dù là ta cầm soái ấn cũng không nhất định thật sự có tác dụng gì.” Nhiệm Thanh Hoàn nhàn nhạt nhắc nhở hắn, “Chẳng qua là hình thức thôi.”

Nghê Cúc không thể phản bác, cứ như vậy, mục đích của Trịnh Việt cũng rất có lý, một nữ nhân, một quốc gia, ai cũng phân biệt được bên nào nhẹ bên nào nặng.

Nhiệm Thanh Hoàn thả lỏng thân thể dựa lên ghế, biết nam nhân cẩn thận này hẳn đã bị thuyết phục rồi.

Đây là hiệu quả của động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý.

## 45. Chương 45: Giao Dịch Bí Mật

Nhiễm Thanh Hoàn từng học sơ về dược học ở chỗ Phương Cẩn, tiếc rằng gã chung quy không có khiếu trong môn này, nên chỉ biết sơ sơ về độc vật. Hoàn Nhi đem cơm canh lên đốì ra cho gã xem, sau khi kiểm tra, tuy rằng không biết cụ thể Trịnh Việt dùng thuốc gì, nhưng có một điểm gã có thể khẳng định, thành phần và liều lượng như vậy sẽ không trí mạng, chỉ là sau một thời gian khiến người ta từ từ suy nhược, cho đến khi đánh mất thần trí.

Mặc dù vậy, Nhiễm Thanh Hoàn lại thở phào một hơi. Thuốc như thế giai đoạn đầu phát tác đều sẽ có một số bệnh trạng khác, phần lớn na ná cảm mạo, vì thế gã thêm vài thứ sẽ khiến người ta hơi không khỏe nhưng không thực sự ảnh hưởng thân thể vào cơm canh Hoàn Nhi đưa đi, chỉ cần Tinh Tinh xuất hiện bệnh trạng nên xuất hiện, nói không chừng những cái bóng trong tối kia sẽ thả lỏng cảnh giác, và đó chính là cơ hội!

Việc còn lại là làm sao để công chúa Tinh Tinh và Nghê Cúc mang ơn rời khỏi Cẩm Dương.

Dưới trướng Trịnh Việt có một ty đặc biệt tên là lễ ty, song không như Lễ bộ, không mấy ai biết về sự tồn tại của ty thần bí này, chức năng của nó là bảo đảm thân phận mỗi một người xuất hiện trước mắt Trịnh Việt đều không có điểm gì đáng ngờ, trong thời kỳ nhạy cảm, không chấp nhận được nửa phần sai lầm – mà ngày này, lễ ty bí mật chặn được một tin tức và một phong thư.

Tin tức là, Nghê Cúc nguyên Trần Quốc đại tướng quân Tây Nhung lên vào cảnh nội.

Thư, là Trần mỹ nhân tự tay viết, từ ngữ mập mờ, thậm chí bao quát một số thói quen sinh hoạt của Cẩm Dương vương, còn để lộ ra một chút âm mưu kế hoạch ý đồ chia rẽ Trịnh Việt với Nhiễm Thanh Hoàn.

Việc này không phải là nhỏ, chỉ dựa vào một phong thư này và tin tức khó phân biệt thật giả, tựa hồ cái gì cũng đã rất rõ, mà cái gì cũng không rõ. Thế nhưng điều tra rất lâu mà chưa có tiến triển gì khác, đang thời điểm lúng túng thì mật tín của Nhiễm Thanh Hoàn đến.

Ở quan trường Yên Kỳ, có một người tuyệt đối không đặc tội được, chính là Thừa tướng đại nhân này, khoan nói đến tình cảm của người này với Cẩm Dương vương rất không bình thường, khiến Cẩm Dương vương xưng cô xưng quả luận giao ngang hàng, như muốn chia đều thiên hạ, chỉ xét thủ đoạn đã khiến người ta phát rét rồi.

Trên chiến trường chớp mắt vạn biến, gã suy nghĩ cực kỳ chặt chẽ, lại còn có thể to gan lớn mật thủ đoạn bách xuất, ở trong triều gã trợn vện trên dưới, thuận lợi mọi bề, làm việc khéo léo cư xử khiêm tốn, song rất nhiều sự tình lại đều có ngàn vạn mối liên hệ với gã.

Lễ ty trưởng Diêu Cảnh Nguyên không thể không nói là lão hồ ly kinh nghiệm lão luyện, lại không dám nói một tiếng biết người này.

Cho nên khi nhận được thư của Nhiễm Thanh Hoàn lão rất đau đầu.

Nhiễm Thanh Hoàn rất ít khi nói chuyện hùng hồn khẳng khái như vậy, từ dạo làm thần tử đến hồng nhan nước chảy tự cổ chí kim, lời sắp hết, cuối cùng Diêu Cảnh Nguyên đã hơi nhìn ra ý gã: thì ra Nhiễm tướng gia này nói bóng nói gió cả buổi là đang chỉ trích Trần mỹ nhân. Tiến cung ngày thứ ba đã may mắn được thị tẩm, lại có đồn đãi nói Vương gia hàng đêm lưu luyến ở tẩm cung người này, thậm chí vì nàng mà có hiềm bất hòa với tướng gia, lại thêm bối cảnh thân phận, quả nhiên không bình thường... Đừng hỏi Diêu Cảnh Nguyên làm sao biết những việc này, lão làm thống lĩnh lễ ty, tai mắt bên phía Trịnh Việt, đương nhiên là chuyện gia tình báo – ngoại trừ một số chuyện cụ thể không rõ lắm, thí dụ như Trịnh Việt nổi giận không phải quân thần bất hòa, mà hoàn toàn là do phát bệnh đổ phu.

Lại xem, Nhiễm Thanh Hoàn liệt kê tỉ mỉ mấy tội lỗi của Trần mỹ nhân, hồ mị hoặc chủ nợ kia đương nhiên là nhắm nhĩ, song một câu trực tiếp thu hút ánh mắt lão lại là: cầu kết dư nghiệt Tây Nhung, rắp tâm mưu phản!

Diêu Cảnh Nguyên toát mồ hôi hột, việc này hơi trùng hợp quá rồi, Nhiễm Thanh Hoàn nói lại khớp tám chín phần mười với nội dung trong mật tín nghi là của Trần mỹ nhân. Phản ứng đầu tiên của Diêu Cảnh Nguyên là đây là một cái bẫy, nhưng do ai bày? Đây... thoát nhìn hiển nhiên là Nhiễm Thanh Hoàn, có điều Nhiễm Thanh Hoàn đường đường Thừa tướng tôn quý, làm gì phải khó dễ một tiểu nha đầu? Mà còn là cái bẫy nôm nóng thậm chí hơi gấp gáp như vậy, rõ ràng hạ thấp trình độ của Thừa tướng đại nhân.

“Hồ mị hoặc chủ...” Diêu Cảnh Nguyên đột nhiên hơi suy tư nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa này, “Hồ mị hoặc chủ... A!” Lão vỗ đầu, thầm trách mình sao không sớm nghĩ đến. Quân thần bình thường dù tình cảm tốt cũng không đến mức không hề hiềm khích thế này, với tài năng của Nhiễm Thanh Hoàn, dẫu là danh quân thiên cổ thâm minh đại nghĩa, lại có ai dám tin tưởng không hề lo ngại? Mà người như Nhiễm Thanh Hoàn, nếu muốn đại nghịch bất đạo trực lộc vấn đỉnh, dù đối thủ là Cẩm Dương vương Trịnh Việt, chỉ sợ tương lai hươu chết về tay ai cũng chưa biết đâu? Bởi vì lễ ty và ám sử Anh Ti ít nhiều có liên hệ, một số lời mập mờ độ trước Anh Ti nói nghĩ kỹ lại thấy rất có thâm ý, còn có chuyện Đại tướng quân Dư Triệt ngủ lại tướng phủ mới hai đêm đã bị Cẩm Dương vương tứ hôn... Diêu Cảnh Nguyên cười khổ, thanh quan còn khó quyết việc nhà, sao mình làm quan theo bốn phận lại bị cuốn vào trò ghen tuông của mấy người thượng vị này?

Làm thế nào đây?

Làm thế nào đây – vấn đề này Nhiễm Thanh Hoàn đã cho lão đáp án rõ ràng ở trong thư, ám sát.

Lễ ty quả thật từng làm công việc này, song không có nghĩa là Diêu Cảnh Nguyên thích làm lão đại của tổ chức sát thủ, huống chi lão không hề biết ý đồ thật sự của Vương gia. Nhưng chuyện này lại còn không thể xin chỉ thị từ Trịnh Việt, người phải nói thế nào đây?

Lão đại, Thừa tướng đại nhân đang ghen với bà nhỏ của ngài, bắt chấp cả thể diện nhúng mũi vào hậu cung?

Nói thế nghe vớ vẩn quá. Người biết trong lòng lãnh đạo người ta nghĩ như thế nào, thích ai không thích ai, huống chi người kia còn là Thừa tướng đứng ở trung tâm chính cục?

Song Diêu Cảnh Nguyên cũng biết rõ, trước mắt Nhiễm Thanh Hoàn là tuyệt đối không đắc tội được, chuyện mưu phản tuy rằng không chắc, nhưng đại nhân vật đã mở miệng, người phải trả lời như thế nào?

Chứng cứ không đủ? Đại nhân phán đoán sai lầm rồi?

Người dám thẳng thừng chỉ trích ngay trước mặt cửu quốc đệ nhất nhân đầu óc hồ đồ? Lần này người ta đầu óc hồ đồ, không cẩn thận lần sau muốn trị một thống lĩnh lễ ty con con như người thì sẽ không hồ đồ nữa đâu.

Thế làm theo Nhiễm Thanh Hoàn phân phó?

Đó tuyệt đối là đưa đầu cho lừa đá, với sự miễn cảm trong thân phận nhà mẹ đẻ của Trần mỹ nhân, thái độ của Trịnh Việt mập mờ không rõ, người không phân tốt xấu, chỉ dựa vào một phong thư chưa biết thật giả mà một nhát đao chém luôn người ta... Đầu chém xuống dễ chứ mọc ra không dễ đâu.

Tội nghiệp Diêu Cảnh Nguyên tuổi cũng chẳng còn nhỏ mà bị một phong thư của Nhiễm Thanh Hoàn hại trần trở cả đêm không thể yên giấc.

Nói đến cũng lạ, trong cung có tin tức rằng, từ sau khi đoàn người Trịnh Việt đi dự cuộc họp Thượng Hoa, Trần mỹ nhân lại ốm liệt giường, mấy Thái y hội chẩn đều không ra nguyên nhân... Đương nhiên, đối với Diêu Cảnh Nguyên thì đây cũng là tương đối thừa lời, nếu Thái y đều vô năng thế thì đã chẳng cần ở trong Cẩm Dương vương cung nữa, nhìn người trẻ tuổi kia ngày càng ốm đau quặt quẹo, làm sao Thái y lại đều thúc thủ vô sách? Chỉ có một cách giải thích, là bệnh này do người gây ra, có thể vô duyên vô cớ khiến người trong cung bị bệnh, còn phong miệng chúng Thái y, tuyệt đối không phải người bình thường.



Xem ra Thừa tướng đại nhân không có tinh thần thương hương tiếc ngọc, lần này là nhất định muốn đẩy Trần mỹ nhân vào chỗ chết.

Trong lòng Diêu Cảnh Nguyên đại khái đã có tính toán.

Mà đồng thời, ở trong cung, Trịnh Việt vừa rời khỏi Cẩm Dương liền giải trừ giam lỏng cho Tinh Tinh. Đối với một người từ nay sắp sửa mất đi thần trí, còn lãng phí nhân lực vật lực làm gì? Những cái bóng âm thầm giám thị nàng, khi bệnh của nàng không phụ sự mong đợi ngày càng nặng hơn, cũng không khỏi hơi lơ lửng.

Lúc này, Hoàn Nhi truyền vào tin tức Nghê Cúc tới, Tinh Tinh quyết định xuất cung dưới sự trợ giúp của nàng ta, gặp cố nhân ngày xưa một lần.

Lễ ty không khéo nhận được tin này – hoặc nói là, lại là ai đó có dụng tâm khác để họ biết.

Diêu Cảnh Nguyên kinh hãi phát hiện ra rằng, bất luận là tin tức Nghê Cúc nhập cảnh hay Tinh Tinh thông đồng với địch, lại đều không phải là bịa đặt, đến đây thì dụng ý và động cơ của Nhiễm Thanh Hoàn càng khó hiểu hơn. Không khéo là, kẻ khởi xướng đã đóng cửa từ chối tiếp khách, cả người của đại doanh gặp mặt một lần cũng rất khó khăn, lão đi cầu kiến ba lượt đều bị chặn ngoài cửa – tất nhiên rồi, bởi vì Nhiễm Thanh Hoàn đang mang khuôn mặt do cửu thái phi đích thân ra tay dịch dung, ở trên xe ngựa của Trịnh Việt, lao đến Thượng Hoa.

Đúng thật là nhà đã đột còn gặp mưa dầm suốt đêm.

Song sự thật chứng minh, Diêu Cảnh Nguyên ngồi trên vị trí mẫn cảm như vậy nhiều năm, các loại thủ đoạn cũng không phải là vừa, lão quyết đoán đưa ra một quyết định, cướp giết Trần mỹ nhân, đương nhiên không thể thật sự để chết người, sau đó gửi thư đến Nhiễm Thanh Hoàn, nói ngắn gọn là, việc ngài giao tiểu nhân đều đã làm được, nhưng ai biết chẳng dễ gì có một cơ hội, mà hôm ấy Trần mỹ nhân còn đi cùng Nghê Cúc, Trần Quốc tướng quân Tây Nhung không phải hạng tầm thường. Việc này... thất thủ một lần, tựa hồ cũng không có gì, dù sao chẳng nữa lễ ty là tổ chức tình báo chứ không phải tổ chức sát thủ mà.

Thế nhưng khi sự tình phát sinh có một chút thay đổi, chính là khi đám bồ câu của lễ ty bay đến, không nhìn thấy Nghê Cúc đâu, chỉ có Trần mỹ nhân và mấy thị nữ yếu đuối... Đám thích khách nhất thời bối rối, phải làm thế nào đây? Nếu có Nghê Cúc còn tìm được cơ, song bây giờ không có Nghê Cúc, không thể nói là đường đường mấy cao thủ lễ ty mà không địch lại vài nữ tử tay không tác sát chứ?

Nhưng chuyện đã đến nước này, đã hùng hổ giết tới thì không thể rút đi, đành phải cố lên vậy, dù sao Nhiễm đại nhân gần đây cả ngày ru rú trong nhà, người cứ nói Nghê Cúc có mặt, người ta cũng chưa chắc biết chút xiu chênh lệch thời gian ngoài ý muốn này. Song đang lúc đám thích khách cười hổ khó xuống, một nhóm cấm quân đã giải quyết sự khốn nhiễu giúp họ.

Không ai biết tại sao trùng hợp vậy, sao cấm quân lại đột nhiên đến đây, mà càng trùng hợp là, một tiểu thị nữ bên cạnh Trần mỹ nhân ma xui quỷ khiến mang theo thứ có thể chứng minh thân phận Tinh Tinh.

Tốt quá rồi, đám thích khách giao thủ không lâu liền giả vờ không địch lại tháo chạy, kỳ thực trong lòng mừng gần chết. Mặc dù sự tình có khúc chiết nhưng kết quả tóm lại vẫn thế, tốt rồi, giờ thì lão đại có thể ăn nói với tướng gia, mình cũng có thể ăn nói với lão đại rồi.

Nhưng Diêu Cảnh Nguyên không ngây thơ như vậy, nhìn chung mấy lão hồ ly kiểu này kỳ thực đều không tin vào ngẫu nhiên lắm, từ vô số kinh nghiệm có thể biết được, đằng sau tất cả ngẫu nhiên đều có nhân quả tất nhiên phức tạp, sự xuất hiện của tốp cấm quân kia khiến lão rất lâu không thể bỏ qua, song cũng chỉ là không thể bỏ qua mà thôi, lão cũng không thể nghĩ thông sự tất nhiên này rốt cuộc là cái gì, và đối với lão mà nói, quả thật kết quả là giống nhau.

Cho đến rất lâu sau, Diêu Cảnh Nguyên mới biết mình bị Thừa tướng đại nhân lợi dụng.

– Đối với lễ ty thì kết quả của sự tình đã qua, nhưng đối với Tinh Tinh mà nói, nàng nhận được một tin tức, chính là có người muốn lấy mạng nàng, và người này tựa hồ không hề là Trịnh Việt.

Bởi vì bất kể nói như thế nào, cuối cùng là cấm quân cứu mạng nàng, mà Trịnh Việt lúc này xét từ các loại dấu hiệu, tựa hồ đã quên nàng rồi.

Thế nên Nghê Cúc xông vào cung kết quả hết sức thuận lợi, Tinh Tinh sau khi trải qua một phen hạo kiếp “sinh tử” bị dọa dần ra ngoan ngoãn đi theo hẳn, Nguyệt Phương xưng phong ở lại cho đủ số – Nghê Cúc nói là Trịnh Việt thả Tinh Tinh, người duy nhất biết ở trong cung này có phải chính chủ hay không cũng đã ngầm đồng ý, ở lại dĩ nhiên không có gì nguy hiểm, và lại thật sự có thể gặp mặt người kia lần nữa, dầu chết cũng không hối tiếc.

Đến đây, tất cả kế hoạch của Nhiễm Thanh Hoàn đã thành công, Nghê Cúc trước khi đi ưng thuận lời hứa gã muốn – thời kỳ then chốt nam bắc giao chiến, cố hết sức ổn định quân Tây Nhung.

Đôi lúc, sau khi hiểu một người, người chỉ cần có hành động thích hợp, hẳn tự khắc sẽ diễn tiếp theo kịch bản của người, rất lâu về sau biết được chân tướng, Diêu Cảnh Nguyên không khỏi cảm thán: bại trong tay người như vậy chung quy không oan uổng.

Nhưng trong kế hoạch này có một điểm rất trọng yếu, chính là Nhiễm Thanh Hoàn lúc này đã biết ánh mắt mờ ám của Anh Ti độ trước và cuộc tá túc lạ lùng của Dư Triệt, cùng với nửa câu sau Phương Nhược Ly nuốt vào là gì, cũng mượn những điều này thành công khiến Diêu thống lĩnh thân là vua bát quái hiểu lầm, có thể nói là không từ thủ đoạn nào.

Cho nên, tuy rằng hoàn toàn muốn mưu lợi cho Yên Kỳ, đối mặt với lửa giận của Trịnh Việt, nói không chột dạ là không thể.

Trịnh Việt dùng vẻ mặt hận không thể ăn thịt gã rành rành một câu: tên nhóc, dám dùng trò này với ta.

Sau khi làm bộ làm tịch ba phút, Nhiễm Thanh Hoàn rốt cuộc không chịu nổi lương tâm lên án và khuôn mặt càng lúc càng khó nhìn của Trịnh Việt, gơ tay đầu hàng, nhận lỗi bằng thái độ tích cực chủ động: “Được rồi, ta thừa nhận, Trịnh Việt, ta sai rồi, thật sự sai rồi...”

“Vương gia hạ lệnh.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói khiến gã giật nảy mình, sau đó mới nhận ra âm thanh phát ra từ nóc xe, không khỏi cảm khái, người của Quý Linh cung hành tung quả nhiên quỷ bí.

Trịnh Việt hừ lạnh một tiếng, nghĩ ngợi một chút, đoạn trầm giọng phân phó: “Phân hai nhóm, một nhóm truy sát hai người đến cảnh nội Tây Nhung, nhưng không được lấy mạng, một nhóm khác cầm lệnh bài của cô đi hộ tống.”

“Vâng.”

Nhiễm Thanh Hoàn cười, quả nhiên Trịnh Việt vẫn có thể hiểu ý: “Thế mới nói, làm vậy chẳng lời hơn người trực tiếp giết nàng ta à – có điều sao người biết là ta làm?”

Thế nhưng sắc mặt Trịnh Việt không có dấu hiệu dịu đi, hần lạnh lùng nhìn gã mà nói: “Trừ ngươi ra, còn ai có thể tỉnh bơ đi một vòng lớn như vậy, cuốn vào nhiều người và việc như vậy, lại còn khiến họ tưởng rằng mình đã chọn cách làm thông minh nhất? Trừ ngươi ra, bây giờ còn ai làm loại giao dịch không thể công khai này vì hậu phương? Trừ ngươi ra, còn ai to gan dám tư thông người ngoài thả hậu phi? Lý Tinh Tinh giỏi lắm, có thể khiến người vì ả mà phí phiêu tâm cơ như thế, còn ép ta không thể không phái người hộ tống!”

Lúc nói mấy câu trước, Nhiễm Thanh Hoàn vẫn gật lấy gật để bồi phục việc Trịnh Việt phản ứng nhanh nhạy, hiểu thấu gã, cho đến câu cuối cùng, gã mới hiểu tại sao sắc mặt người này vẫn khó coi vậy...

Lại là vì... ghen tuông?

Đầu âm ỉ đau, lại muốn ăn kẹo rồi, gã gơ tay sờ tim, song bắt đắc dĩ phát hiện số kẹo vốn định ăn đến khi xuống xe nghỉ trọ lần sau đã hết, quả nhiên ngồi xe ngựa là một hoạt động tương đối hao phí thể lực.

Độ ẩm trong xe sắp giảm xuống điểm đóng băng rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn hơi xấu hổ liếm môi, bắt đầu dùng đến bản lĩnh viết kiểm điểm hồi tiểu học, thành khẩn nói: “Trịnh Việt, lần này ta thực sự sai rồi, lần sau ta sẽ không thể nữa... Việc lớn như vậy, không nên không thương lượng với người. Nhưng mà nàng ta không phải không hiểu chuyện, nhất thời chọc vào người thôi sao, lúc ấy sắp sửa đi, ta nhất thời nóng vội...”

“Đúng vậy,” Trịnh Việt lạnh lẽo nói, “Chỉ sợ ta làm gì ả.”

Sao cái người này không thể nói thông nổi, Nhiễm Thanh Hoàn phát hiện thì ra Trịnh Việt bất chấp lý lẽ là khó đối phó nhất, gã nhất thời mau miệng nói một câu suýt khiến mình cắn luôn lưỡi: “Người ngay cả được cũng hạ rồi, không phải là muốn làm gì nàng ta à?”

Chính giữa đã mở điều hòa.

Trịnh Việt giận quá hóa cười: “Tốt, tốt, làm tốt lắm, quả nhiên là Nhiễm đại nhân thần cơ diệu toán.”

Xong rồi, chọc trúng tổ ong vò vẽ rồi. Thế nào là nói chuyện không nên nói? Câu chuyện này cho chúng ta biết, Nhiễm Thanh Hoàn được truyền tụng tính toán như thần dù sao cũng không phải là thần, thỉnh thoảng cũng xuất nhảm chiêu.

Ba mươi sáu kế nhanh chóng lướt qua một lần trong đầu, Nhiễm Thanh Hoàn nhất thời chưa sắp xếp được, đại khái là do không đủ lượng đường, đầu bắt đầu kêu ong ong, gã quyết định không nghĩ nữa, nhất nhất thực nghiệm vậy. Tiếc thay gã nói nát nước mà Trịnh Việt hạ quyết tâm không đếm xỉa, cuối cùng ngay cả khổ nhục kế bất nhập lưu cũng dùng tới: “Trịnh Việt, ta không khỏe, cho xe dừng lại một chút đi.”

Trịnh Việt ngẩng đầu liếc gã một cái, tiếp tục trưng khuôn mặt liệt mà xem tấu chương.

Được rồi, lần này chỉ thiếu mỹ nhân kế nữa thôi.

Không thì làm sao lại nói là một lần sẩy chân để hận nghìn đời chứ.

Nhiễm Thanh Hoàn nói khô cả miệng, tiếng ong ong trong đầu ngày càng to, thế là quyết định nghỉ ngơi một lúc cho có tinh thần trước rồi lại tiếp tục đánh lô-cốt này, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Song tích tắc nhắm mắt lại, một cảm giác đặc biệt bỗng nhiên kích thích gã, rất khó miêu tả đó là cảm giác thế nào. Tập âm trong đầu đột nhiên dừng lại, tiếng xe ngựa lao như bay, tiếng vó ngựa trước sau, trò chuyện của người trên ngựa, thậm chí bụi đất tung lên, gió thổi cành khô trong cánh rừng không xa, tiếng quạ đen gào thét đều mồn một truyền vào tai, tựa như cả người đã hòa làm một thể với xung quanh – cảm giác như vậy không hề xa lạ đối với Nhiễm Thanh Hoàn, thân là thiên mệnh sư có khả năng thao túng vạn linh tự nhiên, cảm quan dĩ nhiên nhạy bén hơn người, đều là chuyện rất lâu trước kia!

Gã choàng mở mắt ra, hết thấy trở lại như cũ, vẫn là sự chóng mặt và buồn nôn do xe ngựa lắc lư gây ra, tập âm ù tai tựa hồ càng nghiêm trọng hơn, thị lực cũng mờ đi. Nhiễm Thanh Hoàn nhớ tới cảnh trong giấc mơ không lâu trước, chợt hiểu được nguyên nhân một loạt sự bất bình thường của thân thể.

Lời hứa, đã là khế ước, thiên hạ chưa bình định, khế ước chưa thực hiện, phong ấn của Phượng Cẩn trên người gã sẽ vĩnh viễn không tiêu trừ – trừ phi, Phượng Cẩn đã hình thần câu diệt, hồn phi phách tán.

Trong giấc mộng đó, người ngày xưa gọn gàng mỹ lệ, biến thành một đồng xương khô, ngã xuống trước mặt gã.

Hiện tại xem ra, sức mạnh của phong ấn không phải là thoáng cái mất hết, mà là đang biến mất từng chút một... Tức là, có thứ gì đang tằm ăn rồi linh hồn không thể ngủ yên của Phượng Cẩn, đến cả phong ấn trên người mình cũng sắp sửa không duy trì được nữa!

Đây mới là nguyên nhân, đây mới là nguyên nhân. Thiên mệnh sư và vạn vật tương tri tương liên, song một khi loại linh thức này bị phong, phạm thai nhục thể không cách nào tiếp nhận năng lượng tinh thần khổng lồ, thế nên Phượng Cẩn khi phong ấn cũng đồng thời tự nhiên thêm bảo vệ đặc thù cho gã, hiện tại pháp lực chưa khôi phục mà loại bảo vệ ấy ngày càng mờ nhạt, mới có một loạt suy nhược không rõ nguyên nhân trên thân thể.

Nhưng Phượng Cẩn, ông rốt cuộc làm sao rồi? Tại sao không thể nói rõ với ta?

Lòng gã không khỏi rối như tơ vò, chết tiệt, hết kẻo rồi...

Sao khổ nhục kế lại thành thật chứ?

Trịnh Việt rất nhanh phát hiện sự khác thường của Nhiễm Thanh Hoàn, hần nói một câu thăm dò: “Chiêu dùng một lần rồi dừng dừng nữa.”

Theo lý thuyết lúc này Nhiễm Thanh Hoàn phải làm mất quỹ bò dậy chuẩn bị một đợt giả biến mới, nhưng người này tựa hồ không nghe thấy lời hắn nói, cau mày, càng lúc càng thở gấp.

“Thanh Hoàn?” Trịnh Việt bỏ tẩu số xuống, giơ tay kéo mạch của gã tới, vừa bắt mạch lòng liền chùng xuống.

“Dừng xe! Thái y đâu?!”

Đại đội nhân mã do sự cố này mà dừng lại, Thái y nơm nớp lo sợ bắt mạch cả buổi, suýt nữa bị ánh mắt Cẩm Dương vương trừng xuyên, rốt cuộc nói ra một câu: “Công... Công tử tâm lực suy nhược, sợ là có tâm sự tích tụ, lại thêm đi ngày đi đêm lao lực quá mức, ăn uống không điều độ...” Không phải sao, người bình thường thỉnh thoảng có triệu chứng tụt huyết áp, chẳng phải chính là lao lực quá độ, thiếu chất dinh dưỡng dẫn đến à.

Dù sao có bệnh gì cũng không nhìn ra, nói thế chung quy không sai: “Cần phải điều dưỡng...”

Trịnh Việt nổi giận, phát tiền nuôi các người làm gì, khám bệnh cũng chẳng xong!

Lúc này Nhiễm Thanh Hoàn kéo nhẹ tay áo hắn: “Cho ta bát nước đường đặc...”

“Nước đường đặc?” Trịnh Việt ngó ra, Anh Ti đã không biết từ đâu bưng một bát nước đường chạy tới.

“Nước đường, chậm thôi, hồ ly mắc chứng bệnh này một thời gian rồi.”

Trịnh Việt cẩn thận để gã dựa vào lòng mình, cho gã uống từng ngụm: “Bắt đầu từ khi nào, sao không nói cho ta biết?”

Anh Ti kinh ngạc nhìn hắn một cái, len lén lui lại mấy bước, Trịnh Việt – Cẩm Dương vương Thái Sơn sập trước mặt mà không biến sắc nói chuyện lại có chút run rẩy không kiềm chế được.

“Thanh Hoàn, chuyện xảy ra từ khi nào... Tại sao, không nói với ta?”

Lý Dã hơi suy tư nhìn hai người này, thấy Anh Ti lui đến đây liền nhỏ giọng hỏi: “Tướng... Công tử không đáng ngại chứ?”

Anh Ti lắc đầu: “Ta cũng không phải đại phu, chỉ biết bản thân y không thêm để ý.” Nữ hài nghiêng đầu nhìn Lý Dã, thấy hắn thần sắc cổ quái nhìn Trịnh Việt nắm chặt tay Nhiễm Thanh Hoàn, liền biết hắn đã nhận ra điều gì, thở dài, “Đáng tiếc lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình.”

Lý Dã bỗng nhiên cười cười bất đắc dĩ, cũng lắc đầu: “Lạc hoa đâu chỉ hữu ý, lưu thủy cũng vị tất vô tình...” Chỉ là, nếu là hai người này, tuyệt đối không có kết quả tốt đẹp.

Tuyệt đối.

## 46. Chương 46: Rơi Vào Hũ

Phong ba nhỏ nhỏ cứ thế bị cho qua trong hiểu lầm, tuy rằng Nhiễm Thanh Hoàn năm lần bảy lượt cam đoan tình trạng này không bao lâu nữa sẽ hết, Trịnh Việt rõ ràng không yên tâm, đến mức coi gã như một búp bê sứ chạm nhẹ là vỡ, ngoại trừ ăn cơm mặc quần áo đi nhà xí, cơ hồ mọi chuyện làm thay hết.

Thí dụ như, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy miệng hơi khô, mới liếm nhẹ môi, dùng ánh mắt nhìn bốn phía tìm chén, Trịnh Việt đã đưa một chén nước tới, đương nhiên rõ ràng không phải nước đun sôi, không biết bỏ thêm thuốc bổ gì vào, ngay cả độ ấm cũng thích hợp; hoặc là, Nhiễm Thanh Hoàn rúc vào một chỗ xem cái gì đó, thời gian dài vai lưng hơi đau mỏi, mới định vươn vai, thì sau lưng đã được nhét một cái gối mềm, một đôi tay khi nhẹ khi mạnh xoa bóp cho gã...

Nhiễm Thanh Hoàn tự xưng có cái bụng ăn mì xào, không tiêu hóa được sơn hào hải vị, vừa mắng mình khổ quen rồi không chịu nổi người khác hầu hạ, vừa cảm thấy áp lực tinh thần rất lớn, gã vô cùng ai oán nhìn Trịnh Việt, chỉ mặt mình mà hỏi: “Ta nhìn giống người sắp chết lắm à?”

Trịnh Việt run tay, vội bịt miệng gã: “Còn nói lời xui xẻo, có tin ta đánh người không?!”

Ánh mắt hắn cực kỳ nghiêm túc, đến mức khiến Nhiễm Thanh Hoàn hơi bối rối. Trịnh Việt bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy gã, vùi mặt vào hõm vai gầy trơ cả xương, rất lâu mới thì thào: “Thanh Hoàn, người phải sống tốt...”

Không lâu trước có một người cũng dùng ngữ khí ly biệt nói lời tương tự, Thanh Hoàn, người phải sống tốt.

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, vỗ vỗ lưng Trịnh Việt: “Thôi, ta không nói lung tung nữa là được mà, ta không phải là mệnh chịu khổ chịu mệt, chịu không quen người làm như thế sao?”

“Vì Yên Kỳ giày vò một người khỏe mạnh thành thế này, ta đau lòng áy náy có gì sai?”

Nhiễm Thanh Hoàn há hốc miệng nhìn Cẩm Dương vương vốn xuân phong hóa vũ nhân ái cần cù tiểu lý tàng đao trưng ra bộ dạng chơi xấu, đây đây đây còn hiêm thấy hơn sao chổi Halley, nếu chụp được đem đi bán, không biết có thể chém tới giá nào.

Trịnh Việt búng nhẹ gã một cái – vẻ mặt rõ ràng không nghĩ chuyện tốt.

Nhiễm Thanh Hoàn hơi mất tự nhiên rút lại, gần đây mấy động tác nhỏ thân mật kiểu này của Trịnh Việt ngày càng nhiều, khiến gã thật sự là cực kỳ... không quen, lại không dám biểu hiện kháng cự quá rõ.

Trịnh Việt cười cười không thành tiếng, không nhận ra cảm xúc, thả Nhiễm Thanh Hoàn ra – Dù sao cũng phải từ từ đúng không? Ngay vào lúc này, xe đột nhiên dừng lại, tiếng Phương Nhược Ly truyền vào: “Vương gia, phía trước phát hiện một đội kỵ binh, xem chừng là người Hồng Châu.”

“Người Hồng Châu?” Trịnh Việt nhú mày, “Chuẩn bị ngựa, cô xuống xem thử.” Nghĩ một thoáng lại dịu giọng nói, “Ngữ Nhi, người hãy ở trong xe nghỉ ngơi, ta đi một chút sẽ về.”

Nhiễm Thanh Hoàn im lặng phủi rơi mớ da gà da vịt nổi lên, phút chốc trong lòng thoáng qua bảy tám ý nghĩ, sự thật chứng minh, CPU của tên này quả nhiên một lát cũng không nhàn rỗi.

Trịnh Việt thúc ngựa lên phía trước sứ đội, Phương Nhược Ly và Mạc Thuần Hoa ở phía sau một trái một phải kẹp hắn theo kết cấu hình tam giác, trước mặt là một đội kỵ binh Hồng Châu, có một thống lĩnh ra khỏi trận xuống ngựa: “Xin hỏi người tới có phải Yên Kỳ Cẩm Dương vương không?”

Trịnh Việt nheo mắt, đáp: “Chính là bổn vương, người tới là ai?” Giọng hắn không lớn, truyền ra xa lại rành mạch, tự nhiên lộ ra quý khí ung dung, khiến người ta không đường đột được.

“Mạt tướng Tạ Thanh Vân, là thống lĩnh ba lộ quân cánh tả của Hồng Châu, phụng lệnh Vương gia chúng ta, nghênh đón Trịnh vương ở đây.”

Trịnh Việt cười nhàn nhạt: “Nơi đây chưa qua khỏi Nam Thục, còn chưa tới Hồng Châu, vả lại chuyến này là đi Kinh Châu Thượng Hoa, Vương gia nhà người hiếu khách quá.”

Tạ Thanh Vân nghiêm trang trả lời: “Trịnh vương đường xa mà đến, Vương gia chúng ta sợ ngài không quen thủy thổ, thêm nữa Nam Thục chinh chiến nhiều năm, trật tự lộn xộn, dân tộc rất nhiều, mạt tướng đặc biệt hộ tống.”

“Tạ tướng quân là thống lĩnh ba lộ quân cánh tả Hồng Châu...” Trịnh Việt hơi trầm ngâm, “Thế là từ nơi rất xa đến đây, dọc đường vất vả nhiều.”

“... Không dám.”

“Được, để cô cho người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, rồi đi cùng tướng quân.”

“Vâng.”

Trịnh Việt gật đầu, lại nghe thấy Phương Nhược Ly ở đằng sau hạ giọng lắm bầm một câu rất nhỏ: “Tự đừng xum xoe, không gian thì đạo.” Không khỏi mỉm cười, Mạc Thuần Hoa cạnh bên thở dài.

“Trịnh Việt, ta đã hiểu đại khái ý của Lữ Diên Niên...” Cẩm Dương vương mới vén màn xe, người bên trong liền ném ra một câu. Nhiễm Thanh Hoàn bất chấp hình tượng vắt chéo chân, khoanh tay trước ngực, một tay chống cằm, quả nhiên trời sinh làm nghề này.

Trịnh Việt cười cười bất đắc dĩ, đột nhiên bẻ gã xuống xe, nói khẽ: “Để ta ứng phó, đừng quản.”

Song nghĩ cũng biết Nhiễm Thanh Hoàn sẽ không an phận, đặc biệt là khi nhìn thấy chiến mã của Tạ Thanh Vân, đôi mắt ấy tưởng như bắn ra lục quang, thiên lý lương câu, phải biết rằng trong thời đại vũ khí lạnh binh chủng có sức chiến đấu mạnh nhất chính là kỵ binh, kỵ binh Yên Kỳ tất nhiên không kém, thế nhưng do địa vực có hạn, không có ngựa tốt như vậy.

Trịnh Việt nhìn ra đại khái suy nghĩ của gã, vừa véo nhẹ gã một cái, nhắc nhở gã bớt bớt lại, vừa thì thầm vào tai: “Giống ngựa Hồng Châu là nổi danh, cửu quốc đều coi ngựa Hồng Châu là thượng phẩm, chỉ là những năm gần đây chinh chiến liên tục, ngựa của họ không chịu bán nhiều,” Đoạn dừng lại, “Con ngựa của Tạ Thanh Vân tên là ‘Sáu Kim’, ngựa này cực kỳ thần tốc, một ngày đi được ngàn dặm, song nó có một đặc điểm là, nếu phi thời gian dài, màu lông lập tức sẽ tối đi, nhưng không ảnh hưởng hành trình – Hẳn tự nhận đường xa mà ngựa vẫn tràn đầy sức sống như vậy, Lữ Diên Niên cũng thật là...”

Hắn khẽ hừ một tiếng không nói gì nữa.

Tình báo chỗ Lữ Diên Niên là: Cẩm Dương vương, cẩn thận chặt chẽ, lòng dạ thâm trầm, giỏi về tâm cơ, đa tư đa nghi.

Nhưng bên cạnh Cẩm Dương vương có một Nhiễm Thanh Hoàn đi theo.

Ngày đó sau khi về phòng nghỉ ngơi, Nhiễm Thanh Hoàn đã hỏi Trịnh Việt một vấn đề: “Chuyến này tổng cộng có mấy con đường?”

“Hai,” Trịnh Việt không cần nghĩ ngợi, “Tạ Thanh Vân dẫn đường là một, còn một đường khác là con đường nhỏ phía tây Nam Thục, qua trấn Bảo Lai biên thùy...”

“Trấn Bảo Lai? Có phải gần đây từng nghe ở đâu không?”

Trịnh Việt gật đầu: “Cách nơi này không quá hai mươi dặm, ở hạ du sông Triều Nam, nửa năm trước sông Triều Nam bị lũ lụt, chỉ sợ bây giờ còn là một vùng nước lũ.”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi suy tư gật gật đầu.

“Người đang nghĩ gì vậy?”

Nhiễm Thanh Hoàn không trả lời hắn: “Trước kia ta nghe người ta nói, Cẩm Dương vương cẩn thận chặt chẽ?”

Trịnh Việt phì cười: “Sao người đột nhiên hỏi như vậy?”

“Người cẩn thận chặt chẽ hầu hết rất đa nghi,” Nhiễm Thanh Hoàn lấy từ trong lòng ra một lọ chất lỏng không biết là gì đưa cho hắn, “Trịnh Việt, nhân đêm hôm nay, có dám cùng ta thăm dò Bảo Lai không?”

“Ý người cũng giống ý ta.”

Ngựa của Tạ Thanh Vân là một sơ hở, cho thấy đội kỵ binh Hồng Châu này không thể là đến từ ba lộ quân cánh tả xa tít hoặc Hồng Đô Vũ Lâm xa hơn, Trịnh Việt có lý do để hoài nghi phía trước là một vòng vây. Nếu Cẩm Dương vương cô gia quả nhân còn chưa có con nối dòng chết trên đường đến dự cuộc họp Thượng Hoa, thì không thể tốt hơn.

Nhưng con đường còn lại thì nhất định an toàn sao? Nhiễm Thanh Hoàn không nói ra miệng, song ý tứ đã rất rõ, binh pháp nói rằng: hư tắc thực chi, thực tắc hư chi, Lữ Diên Niên nhiều năm qua am hiểu sâu binh pháp, rất có thể đang lợi dụng tâm lý cẩn thận của Trịnh Việt để mai phục trên con đường kia – trấn Bảo Lai chính là điểm phục kích tốt nhất.

Đương nhiên, Nhiễm Thanh Hoàn có dụng ý của gã, sông Triều Nam ngập lụt, người chết chóc chắc chắn không ít, lời người sống gã không tin lắm, người chết thì có thể tin vài phần.

Tóm lại, binh đến tướng chán, nước đến đất ngăn.

Bóng đêm chậm chậm bao phủ đại địa, Nhiễm Thanh Hoàn liếc nhìn khuôn mặt bán nam bán nữ trong gương, khá là ghét: “Có thể giúp ta tẩy dịch dung trước không?”

Trịnh Việt ngạc nhiên nhìn gã, người này lại có thể nhìn được trong bóng tối: “Cái gì?”

“Giúp ta tẩy sạch cái khuôn mặt nhân yêu này.”

Trịnh Việt thành thật nói: “Tẩy thì được thôi, nhưng ta không biết vẽ lại.”

“Đù!” Nhiễm Thanh Hoàn chửi tục một câu, “Đúng rồi, nhờ thứ ta đưa vào mắt đi.”

“Đây là cái gì?” Trịnh Việt mở ra ngửi ngửi, nhăn mũi: “Mùi gì vậy?”

“Cứ nhờ lên là được, ta không hại người đâu – Làm sao cắt được những cái đuôi đó?”

“Không thành vấn đề, có Anh Ti ở đây chắc họ cũng không dám lỗ mãng... Có điều, đã như vậy, nếu ta là Lữ Diên Niên, chỉ sợ sẽ bố trí cực kỳ kín đáo, cho dù chúng ta ban đêm đến đó, lão cũng sẽ không để chúng ta nhận ra điều gì.” Trịnh Việt nghĩ nghĩ, “Người có đối sách hay sao?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhếch miệng cười: “Nước thuốc nhỏ mắt đưa cho người chính là đối sách, đi.”

Đêm khuya, hai bóng người thân tốc lướt đi, Trịnh Việt chợt hơi hoa mắt, lúc này mới nhìn thấy chỉ bạc cực mảnh trên tay Nhiễm Thanh Hoàn. Người này không biết khinh công, lại dùng ba trượng chỉ bạc này đến xuất thần nhập hóa, hẳn hơi chậm một chút mà gã có thể theo sát không tụt một bước.

“Người biết nhiều ghê nhỉ.”

Nhiễm Thanh Hoàn lại hiểm khi đỏ bản mặt dày. Thứ này – nguyệt hạ đào ti, vốn nguyên từ hung khí của Mafia Italy, ít nhiều bắt nhập lưu, tính ra thì mình biết hình như đại đa là mấy trò bàng môn tà đạo bắt nhập lưu...

“Đi mộ địa.”

“Cái gì?”

“Trong nhà bình dân bách tính luôn có phần mộ tổ tiên, quanh thôn trấn đều có mộ địa, người chết trong trận lũ lụt đợt trước hẳn đều bị chôn cất qua loa, chúng ta tới đó xem.”

“Thanh Hoàn,” Trịnh Việt hơi bất đắc dĩ, “Chúng ta ra đây không phải để tảo mộ.”

Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, chớp chớp mắt với hắn, hại Trịnh Việt thất thần hụt hơi suýt nữa ngã xuống mái ngói, gã nói: “Trịnh Việt, người không phát hiện mình có thể nhìn thấy một số thứ tương đối thú vị sao?”

“Cái gì?” Trịnh Việt quay phắt đầu lại, không khỏi rung mình, một bóng đen lướt qua bên cạnh, bóng đen nọ quay đầu lại nhe răng cười, nửa khuôn mặt chỉ còn lại xương trắng ớn ớn, trong hốc mắt đen thui còn có gòii bọ chui ra! Dù là trấn định như Trịnh Việt cũng khựng bước, bội kiếm rỗng ngậm một tiếng ra khỏi vỏ, che chở Nhiễm Thanh Hoàn vào lòng.

Nhiễm Thanh Hoàn bị hắn dọa run lên, suýt nữa bị đào ti cắt trúng tay... Ôi, sự ăn ý của hai người còn chờ tăng thêm.

Sát khí của vương giả phóng ra, bóng đen co rúm lại, sau đó... lại uốn éo biến mất giữa không trung, động tác hoảng sợ y hệt như chó hoang bị người ta đuổi đánh vậy.

Nhiễm Thanh Hoàn cười ha ha: “Trịnh Việt, người đúng là quỷ kiến sầu, quỷ mà cũng bị người dọa chạy mất dép.”

Trịnh Việt túm cổ áo gã: “Chuyện gì đang diễn ra?! Đó là thứ gì?!”

“Quỷ chứ gì, cô hồn dã quỷ bao thật. Ôi trời, người ta hữu hảo chào hỏi người, mà người rút kiếm ra, kẻ này sinh tiền đã chỉ là tiểu môn tiểu hộ, đâu từng gặp trận thế như Vương gia người, chắc chắn, thật là thất lễ...”

“Người nhờ thứ gì vào mắt ta?” Phản ứng nhanh là một đặc điểm lớn của Trịnh Việt.

“Nước mắt trâu đã qua xử lý đặc biệt.” Nhiễm Thanh Hoàn đặc ý nói: “Chỉ có hiệu lực trong một đêm, cho người có thể nhìn thấy hai giới âm dương.”

Trịnh Việt nhìn gã với ánh mắt khó tin nổi.

“Mánh lới giang hồ, có gì đáng ngạc nhiên đâu.” Nhiễm Thanh Hoàn nhún vai, “Lúc trước không phải đám quốc chiêm ăn không ngồi rồi kia nói ta là cái gì đó hạ phạm sao, hóa ra lão nhân gia ngài không tin à?”

Trịnh Việt hơi suy tư nhìn gã một lúc, ánh mắt lóe lóe, thở dài, rốt cuộc vẫn không nói gì: “Đi thôi, đi một địa, ta đã hiểu ý ngươi rồi.”

Câu thông u minh, ngươi còn bao nhiêu bí mật mà ta không biết, còn bao nhiêu chuyện không thể nói với ta?

Ngươi đến từ đâu, lại sẽ đi nơi nào?

Phải chăng ta nên chuẩn bị tâm lý, một ngày kia ngươi đột nhiên biến mất trước mặt, ta cũng phải có thể thông dong có được, thông dong mất đi?

Nhiễm Thanh Hoàn, ta có thể nắm giữ thiên hạ, tại sao lại không nắm giữ được tâm tư hành tung của ngươi? Chẳng lẽ đây chính là báo ứng của ông trời dành cho một phạm nhân quá cao ngạo như ta đây?

\*\*\*

Phong cảnh miền bắc dần dần hoang vắng, trong tầm nhìn núi đá lởm chởm và cây khô quạ gầy phôi hợp, tuyết trắng dày che phủ sinh cơ suốt một năm, tết Thượng nguyên sắp đến, song vui mừng lại chẳng thấy nửa phần.

Nhiễm Thanh Hoàn ngồi trong xe ngựa ngọt ngào, ngón tay gõ từng cái, hơi nhíu mày. Cử thái phi đã sửa qua khỏe mắt quá sắc bén của gã, trông đã hiền lành hơn nhiều, thậm chí phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, song không biết là vì sao, khi gã lẳng lặng ngồi đó với thần thái này, lại cho người ta một lần nữa nhìn thấy tướng quân trên ngựa trước trận, kỳ sĩ nói cười dụng binh.

Trịnh Việt có một câu nói không sai, Nhiễm Thanh Hoàn chính là Nhiễm Thanh Hoàn, thay đổi bao nhiêu khuôn mặt cũng thế, người gã ở đây là đủ rồi.

“Nếu ta là Lữ Diên Niên,” Gã chậm rãi nói, “Ta sẽ ra tay từ Anh Ti đầu tiên.” Một đêm xuyên qua mồ mả không uống công, hai người dạ thắm âm hồn, chứng minh phỏng đoán trước đó không sai, gần trấn Bảo Lai có mười vạn phục binh đang chờ bắt rùa trong hũ.

Nhưng đường này đồng dạng không an toàn.

Trịnh Việt không cất ngang, chờ gã nói tiếp.

“Anh Ti võ công siêu quần, đương thời ít có ai có thể vượt qua, nhưng trên tinh thần lại rất yếu ớt,” Chấp mê tin vào người không hề tồn tại, vĩnh viễn không chịu lớn lên – Nhiễm Thanh Hoàn thở dài một hơi, “Sau đó, là Nhược Ly và Tiểu Mặc, ngươi có biết tại sao Nhược Ly vẫn có địch ý mạnh như vậy với Tiểu Mặc không?”

Trịnh Việt thoáng trầm ngâm: “Chuyện cũ năm xưa của Phương gia, nếu ngươi có hứng thú, ta kêu người trình lên bản ghi chép cụ thể cho ngươi. Nhược Ly nàng ta còn là một đứa trẻ, một số khúc mắc mãi không tháo gỡ được.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhíu mày sâu hơn: “Thủ đoạn bỉ ổi, mục tiêu của lão là ngươi...” Trước mắt gã thành linh lóe sáng, gã ngồi bật dậy, túm tay áo Trịnh Việt, “Lời thật lời thật, hãy nói thật với ta, trong số những người ngươi dẫn theo rốt cuộc có cao thủ dịch dung không? Nói mau, khẩn cấp lắm.”

Trịnh Việt nhìn gã vừa hơi bất đắc dĩ vừa có chút cứng chiều, bắt lấy tay gã, lắc đầu: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì? Việc này liên quan đến quốc thể, không đùa được đâu.”

“Ta không đùa.” Nhiễm Thanh Hoàn thần nhiên rút lại cái tay bị Trịnh Việt nắm nhẹ, “Mục tiêu của lão là...”

“Ta biết.” Ánh mắt Trịnh Việt hơi tối đi, lập tức cong khỏe môi thoáng qua nụ cười khổ, bầu không khí có chút xấu hổ không dễ phát hiện. Nhiễm Thanh Hoàn lại giống như hoàn toàn không nhận thấy: “Cho nên...”



Trịnh Việt lại lần nữa làm một thủ thế cắt ngang gã, hấn hiềm khi hơi nhú mảy, nhìn lại có chút bất thuận: “Lão muốn giết ta? Chỉ bằng lão muốn giết ta, sợ rằng không dễ như vậy!”

Thần thái không quen thuộc lắm khiến Nhiễm Thanh Hoàn hơi sững ra, Trịnh Việt thừa cơ ấn gã ngồi xuống ngay ngắn: “Ta đã nói việc này cứ giao cho ta, ta muốn gặp lão già đó từ lâu rồi.”

“Vậy người dẫn ta theo làm gì?” Nhiễm Thanh Hoàn có phần chưa phản ứng được.

Làm gì – đương nhiên là thừa cơ ăn thêm ít đậu hũ, tăng tiến tình cảm – Trịnh Việt hơi chột dạ ho khan một tiếng, ném lại câu hỏi: “Người không nhìn ra à?”

“Gần đây não ta hơi đơ.” Nhiễm Thanh Hoàn nghiêm túc nói, đây là sự thật.

Trịnh Việt suy nghĩ cực nhanh, rốt cuộc một cái cơ hoàn mỹ sinh ra, hấn làm bộ ngả ngón lướt qua mặt Nhiễm Thanh Hoàn: “Ngữ Nhi ngoan, vậy tại sao người nhìn ngựa của người Hồng Châu còn thắm thiết hơn tướng công nhà người?”

Mắt Nhiễm Thanh Hoàn sáng lên: “Kỵ binh?! Người muốn kiếm ngựa Hồng Châu để tăng cường kỵ binh Yên Kỳ?”

“Không sai.” – Mới là lạ, Ngọc Hoàng đại đế cam đoan Trịnh Việt ban đầu không có dự định này.

“Vậy người cho ta mượn người đi.”

“Người nào?” Trịnh Việt hỏi xong lập tức hiểu ngay, “Người của Quỷ Linh cung? Chủ ý của người cũng quá...”

“Người có cho mượn không?” Nhiễm Thanh Hoàn nhướng mắt lên nhìn hấn, “Nói sớm đi, lừa đảo bịp bợm ta lành nghề nhất – Lữ Diên Niên dốc hết vốn muốn bắt người, gần đây trên quân vụ tất nhiên giết gấu vá vai, nếu không thể nhân cháy đi hôi của, thì quá không phù hợp với nguyên tắc làm người của ta.”

“Còn nữa,” Trịnh Việt đột nhiên nhớ tới điều gì, “Người ở Cẩm Dương đóng cửa không tiếp khách, không có vấn đề gì chứ? Đặc biệt là hai tiểu tử kia khuấy tung triều đình đến nghiêng trời lệch đất.”

“Không sao, sẽ có người đóng giả ta,” Nhiễm Thanh Hoàn yên tâm nói, “Người đó người cứ việc yên tâm, làm việc sẽ chỉ chắc chắn hơn ta.”

Trịnh Việt tựa hồ nghĩ tới điều gì: “Đạo trưởng lần trước người đưa đến chỗ cửu thái phi nhờ hỗ trợ làm mất nạ da người? Lai lịch thế nào mà khiến người tôn sùng vậy? Tương lai có thể cho Yên Kỳ ta dùng không?”

Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu cười cười: “Đừng tưởng bở, đó là người tu tiên, lâm thời giúp ta một chút mà thôi.” Trường Không mặt mũi xấu xí kia lại là Khiên Cơ đạo nhân tổ tướng năm trăm năm trước lẫn năm trăm năm sau trong truyền thuyết, không ngờ mình thật sự đã nhìn nhầm một lần. Gã vươn vai, hai tay đan nhau đặt trên bụng, thoải mái dựa lên nệm mà nhắm mắt lại, “Nhìn người rồi, lão đại.

## 47. Chương 47: Hồ Điệp

Nói đến giờ đi ngủ buổi tối, đối với hai người đều là một sự giày vò không hơn không kém, khách điểm cho dù điều kiện tốt như thế nào cũng không có giường lớn như hoàng cung, hai đại nam nhân nằm chỉ hạn không thể hơi trở mình là đụng vào nhau, từng tiếng hít thở nghe rõ mồn một, Trịnh Việt cũng không biết mất ngủ đã bao lâu, muốn vận công nhập định còn phải lo lắng tẩu hỏa nhập ma.

Trên đời này thống khổ nhất là gì? – Nhìn thấy mà không được ăn.

So với nhìn thấy mà không được ăn còn thống khổ hơn là gì – Ngày nào cũng nhìn thấy mà không được ăn.

Trịnh Việt cuối cùng đã hiểu thế nào là “trời làm bậy còn tha được, tự làm bậy không thể sống”.

Và đồng thời, cuộc sống của Nhiễm Thanh Hoàn kỳ thực cũng chẳng tốt đẹp đến đâu, thân thể có bệnh gì gã đã biết rồi, vạn nhất sức mạnh bảo vệ biến mất sớm hơn phong ấn, gã nhất định phải chết trong tay Phương Cẩn, tuy rằng bình thường cũng không mấy để ý bản thân, đó cũng là cây tuổi trẻ khỏe mạnh, chưa đến lúc nguy hiểm tính mạng. Vả lại, Tư Mã Thiên lão gia gia nói, con người vốn phải chết, hoặc nặng tựa Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng, mình đã trải hết sóng to gió lớn rồi, vạn nhất chết vì sai lầm do người một nhà vô tình tạo thành, thì thiệt quá là thiệt.

Cho nên gã hiện tại mỗi ngày phải làm một việc chính là tranh thủ thời gian tập trung tinh lực, đưa nhiệm vụ phá tan phong ấn kia lên nhật trình, ban ngày không được vì cần tùy thời chuẩn bị ứng phó hết thảy sự cố, chỉ có thể nhân lúc đêm khuya tĩnh mịch.

Một khi linh thức tập trung toàn bộ, có nghĩa là hết thảy động tĩnh xung quanh đều không trốn được cảm quan của gã, tuy rằng người nhắm mắt không hề nhúc nhích tựa hồ ngủ say như chết rồi, nhưng ý thức còn tỉnh táo hơn cả lúc tỉnh, nhất cử nhất động của Trịnh Việt gã đều không thể không biết, muốn lừa mình dối người cũng không được.

Dần dần, cả hai bắt đầu tạo thành thói quen ngủ bù trên xe ngựa, ban ngày ngủ, ban đêm mỗi người một ý xấu mà vờ ngủ.

Sắp đến cảnh nội Hồng Châu thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, Trịnh Việt lập tức bừng tỉnh, thuận tay đỡ lấy Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa ngã xuống, cả giận nói: “Có chuyện gì?”

Bên ngoài thoáng trầm ngâm, truyền vào tiếng nói nghe hơi áy náy của Tạ Thanh Vân: “Khiến Vương gia giật mình, thật sự là...”

Trịnh Việt xuống xe ngựa, thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi sửng sốt. Đập vào mắt toàn là nạn dân quần áo tả tơi bước đi lảo đảo, thậm chí chặn hết đường, giữa mùa đông giá rét, vô số thi thể chết cứng chết đói ngã xuống đất hoang không ai nhặt xác, vô số đôi mắt đờ đẫn nhất trí nhìn sứ đội xa hoa đến từ Yên Kỳ. Sứ đội ba ngàn người nhất thời lặng ngắt như tờ, sự đối lập kinh người tạo nên chấn động thị giác rất mạnh, Tạ Thanh Vân hơi hốt nói: “Sông Triều Nam tràn ra, năm nay không thu hoạch được một hạt gạo, những người này đều là dân đói Nam Thục, Hồng Châu ta thân mình còn chưa lo xong, thật sự không có biện pháp cho họ vào thành.”

“Nam Thục không thể phát lương thực chẩn tai à?” Mạc Thuấn Hoa không nhịn được hỏi.

Tạ Thanh Vân khẽ lắc đầu: “Chinh chiến liên miên, đất đai vốn dĩ cần cỗi, nơi nhiều núi nào có lương thực dư để chẩn tai? Tướng quân nói đùa rồi.” Hắn quay đầu cung kính nói với Trịnh Việt, “Vương gia, chỉ sợ trong một lúc khó mà thông được con đường này, xin hãy chờ đợi.”

Trịnh Việt gật đầu: “Trong xe ngột ngạt, vừa vặn cô cũng ra ngoài hít thở.” Hắn quay đầu lại đưa tay đỡ Nhiễm Thanh Hoàn ra, Tạ Thanh Vân gật đầu nói vâng, hơi cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Nhiễm Thanh Hoàn hít vào một hơi thật sâu, lẩm bẩm một tiếng: “Mùi thối rửa...” Biết cuộc sống bên này không dễ dàng gì, nhưng không ngờ khó sống đến vậy. Ánh mắt Tạ Thanh Vân lướt qua Nhiễm Thanh Hoàn, nói thật, hắn còn chưa nhìn thấy cái người lai lịch không rõ này từ khoảng cách gần như thế.

Dung mạo như mưa bụi Giang Nam, băng cơ tự tuyết, mái tóc đen nhánh và trường y bị gió lạnh đất bắc thổi bay, phiêu nhiên như ảo, nhược bất thăng y. Tạ Thanh Vân không khỏi hơi ngẩn ra – Đây, thật sự là nam nhân ư? Nhiều năm chinh chiến, hắn vốn khinh thường nhất loại nam nhân như nữ nhân này, song không biết tại sao, nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ của người này, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần thương mến, không đành lòng chỉ trích nặng nề.

Cửu thái phi là tuyệt đại cao thủ dịch dung đương thời, thủ đoạn tối cao trong dịch dung là như có như không, vài nét ít ỏi, ngũ quan vẫn là ngũ quan như vậy, nhưng dù là người quen cũng khó lòng nhận ra. Khí chất cả người gã đều do sự chỉnh sửa nhìn như đơn giản này mà thay đổi nghiêng trời lệch đất, ngay cả chính Nhiễm Thanh Hoàn lúc soi gương cũng trợn mắt, rất lâu mới thốt ra một câu: “Nếu đây là một nữ nhân hàng thật giá thật, ta chắc chắn tán ngay.”

Gã mới xuống xe, bất thành linh một tiểu nữ hài bảy tám tuổi xông qua vệ binh lao đến dưới chân gã, giơ bàn tay nhem nhuốc túm vạt áo gã. Trịnh Việt vẫn dúi gã còn chưa kịp có phản ứng gì, Nhiễm Thanh Hoàn

đã bắt được tiếng lợi khí phá không trong nháy mắt, gã vô thức khom lưng, làm bộ như đỡ đứa trẻ kia dậy, dùng thân thể mình bảo vệ cô bé, một cái bóng màu hồng lướt qua, nhanh chóng không thấy nữa – quả nhiên là Anh Ti.

“Công tử... xin thưởng cho một miếng cơm... xin thưởng cho một miếng cơm...” Cô bé nắm tay gã, yếu ớt lắc lắc.

Trịnh Việt tập trung ánh mắt lại, đột nhiên phóng lên một cước đá bay cô bé, tiểu hài rên một tiếng, trong tay chợt lóe hàn quang, cái bóng màu hồng nhạt lại lần nữa xuất hiện, Anh Ti cầm trên tay một thanh đoản kiếm như chủy thủ, cực thoải mái hất ám khí đi, Nhiễm Thanh Hoàn nhất thời quên cả đóng kịch quát: “Anh Ti, còn là một đứa trẻ, đừng lấy mạng nó!”

Anh Ti không trả lời, chớp mắt đã điểm bảy đại huyết và tháo cầm đứa trẻ, trở lại thi lễ với Trịnh Việt rồi lui về sau, trên khuôn mặt xinh xắn không có lấy mảy may biểu cảm, sau đó trước mặt người ta ẩn đi thân hình.

Lòng bàn tay Tạ Thanh Vân đã rịn mồ hôi, đây là đệ nhất sát thủ Tu La Hoa, đây là người gần tử vong nhất.

Kỳ lạ, Nhiễm Thanh Hoàn hơi nghi hoặc, từ góc độ của gã vừa khéo có thể nhìn thấy ánh mắt đứa trẻ này, tuy rằng hoảng sợ nhưng không có sự sợ hãi sinh ra từ đáy lòng, đáng thương nhưng không trông rỗng, hơi sáng quá, cơ hồ trong tích tắc ấy, gã có thể xác định đứa trẻ này tuyệt đối không đơn giản, nhưng mà – rốt cuộc là ai phái tới? Đứa trẻ bé tí như vậy, hoàn toàn không đủ lão luyện, hơn nữa Anh Ti đang ở phía sau mình vừa vịn bị mình che khuất tầm mắt, sao lại sớm biết đây là một tiểu sát thủ?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu gã, đối phương đã xuất chiêu, có thể đứa trẻ này có chút liên quan với thân thể của Anh Ti!

Lúc này một đôi tay ôm chặt lấy gã, Trịnh Việt ấn khuôn mặt hơi suy tư của gã vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng gã: “Ngũ Nhi đừng sợ, có ta ở đây, không sao...” Nhiễm Thanh Hoàn sửng sốt, mới nhớ ra mình bây giờ nên biểu hiện phải là kinh hoàng thất thố, chứ không phải mặt không biểu cảm đứng tại chỗ ngẩn người, gã hơi xấu hổ vì mình quả nhiên không phải diễn viên giỏi... Đặc biệt còn là vai diễn khác quá xa bản thân.

Chúng thị vệ đã định thần lại ủa lên, ba chân bốn cẳng trối gô tiểu nữ hài lại, Phương Nhược Ly soát được trong miệng con bé chót bặt độc dược tháo ra, khép cầm lại, dẫn đến trước mặt Trịnh Việt.

Động tác ôn nhu trấn an “Tình Ngũ công tử” và biểu cảm lạnh lẽo trên mặt Trịnh Việt đối lập rõ rệt, ánh mắt hẩn nhìn nữ hài như nhìn một người chết: “Người là do ai phái tới?”

Tiểu nữ hài nhìn hẩn một lúc, đột nhiên cười lạnh lùng, giọng còn hơi sữa: “Cầm Dương vương điện hạ, người muốn lấy mạng người nhiều lắm, người hỏi ra một người này có tác dụng gì?”

“Còn nhỏ tuổi mà sao đã độc ác xảo hoạt như thế?!” Phương Nhược Ly cau mày nhìn nó.

Tiểu nữ hài nhướn đôi mày thanh tú lộ ra một lúm đồng tiền ngây thơ: “Tỷ tỷ quá khen rồi, ta giết một người cũng thất thủ, càng không cần nói đến hủy thi diệt tích, độc ác xảo hoạt chỗ nào, hử thẹn hử thẹn, thật sự học nghệ không tinh.”

Một thị vệ bên cạnh vung tay vả vào mặt tiểu nữ hài, khuôn mặt bé xíu mềm mại lập tức sưng lên, nữ hài lạnh lùng quay đầu lại trừng hẩn, trong đôi mắt như lưu ly không gợn sóng, lại có sự tàn nhẫn và oán độc kinh người, dù là vệ binh từng ra chiến trường cũng không khỏi rùng mình, giờ tay muốn tát tiếp.

“Vương gia, không được!” Nhiễm Thanh Hoàn túm vạt áo Trịnh Việt, lần này gã đã hơi biết khôn, ý thức được mình trực tiếp ra lệnh là một việc không hợp với thân phận lắm.

“Đừng tay, không nhìn thấy Ngũ Nhi mất vui rồi sao?” Trịnh Việt uể oải phân phó.

Nhiễm Thanh Hoàn đi đến trước mặt nữ hài, hơi cúi người nhìn thẳng vào nó: “Mấy tuổi rồi? Đừng như vậy, nếu thành thật trả lời các thúc thúc này, chúng ta sẽ không làm khó dễ người.”

\*\*\*

Tiểu nữ hài mắt tròn xoe nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, cười rạng rỡ như ánh dương, để lộ hai cái răng sún: “Mỹ nhân ca ca, người quyết định được không?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi á khẩu, đành phải bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Trịnh Việt.

Trịnh Việt cười gian tà: “Người đến đây hôn ta một cái, tiểu quỷ này sẽ thuộc về người.”

Khóe mắt Nhiễm Thanh Hoàn lặng lẽ giật giật, ở góc độ người khác không nhìn thấy dùng ánh mắt uy hiếp hẳn: “Người đủ rồi đấy.”

Trịnh Việt cười như một con sói, căn bản chẳng thèm để ý cảnh cáo của gã.

Nhiễm Thanh Hoàn chậm rãi đứng dậy, phong tình vạn chủng (kỳ thực là nghiêng răng nghiêng lợi) lết đến trước mặt Trịnh Việt, bị Vương gia vô lương kéo vào lòng: “Ngữ Nhi, sao mà kích động đến đứng cũng không vững vậy?”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn qua bốn phía, xác định không ai nhìn thấy mặt mình, thế là khá âm hiểm cười cười với Trịnh Việt. Gã giấu tay trong tay áo rộng thùng thình, hơi dùng sức nắm cầm Trịnh Việt, đẩy về đùa giỡn mà nghiêngng tới, nhẹ nhàng qua lại trên môi Trịnh Việt một phen, cuối cùng tựa hồ còn chưa thỏa mãn mà liếm một cái, vừa lòng nhìn Trịnh Việt thộn ra, bị ức hiếp nhiều ngày cuối cùng đã ăn lại một ván rồi.

Đương nhiên những động tác nhỏ này không ai nhìn thấy chân tướng, Mạc Thuần Hoa Phương Nhược Ly Lý Dã há hốc miệng nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, cảm thấy cảm mình sắp phục tông lực vạn vật hấp dẫn mà rơi xuống rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn mặt mày rạng rỡ: “Vương gia có vừa lòng chưa?” Giữ tay áo đứng dậy, đi tới đối diện tiểu cô nương, “Bây giờ thì quyết định được rồi.”

Tiểu nữ hài chớp chớp mắt: “Ta cũng muốn hôn, mỹ nhân ca ca hôn người ta một cái, người ta sẽ trả lời một câu hỏi được không?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi cụp mi mắt xuống, che đi ánh sáng lóe qua bên trong, gã hôn nhẹ trán tiểu nữ hài một cái, cười tít mắt hỏi: “Người tên là gì, mấy tuổi rồi?”

“Ta tên Hồ Điệp Đình, bảy tuổi, người mỹ nhân ca ca thơm quá, thơm như Mai Linh tỷ tỷ vậy!”

Hồ Điệp, Mai... Nhiễm Thanh Hoàn lại hôn con bé cái nữa: “Người là con nhà ai? Cha mẹ là ai?”

Tiểu nữ hài nghe vậy ngớ ra, mắt đảo vài vòng: “Đình Đình là Đình Đình của sư phụ, không có cha mẹ.”

“Có thân thích còn sống không?”

Tiểu nữ hài giả ngu vờ ngốc nghiêng đầu nhìn gã.

Được rồi, không còn gì để hỏi, những gì nên biết đều đã nắm được, Nhiễm Thanh Hoàn thở dài, tiếp theo lại hỏi mấy vấn đề tương đối nhàm chán, ví dụ như “Ai phái người tới”, “Tại sao phải ám sát” nọ kia, hòng biểu hiện gã chỉ là cảm thông, căn bản không có vấn đề nào có trình độ, đương nhiên, tiểu nữ hài cũng phối hợp nói lung tung.

Thấy gã đứng dậy muốn đi, tiểu nữ hài hỏi: “Sao mỹ nhân không hỏi nữa? Ta còn muốn mỹ nhân ca ca hôn ta mà.”

Nhiễm Thanh Hoàn xoa đầu nó, không suy nghĩ gì đáp luôn một câu: “Ca ca khô hết nước bọt rồi, phải quay về uống chén trà...”

– Xong rồi, hình tượng tiểu bạch kiểm ai oán mới xây dựng lại gặp phải đả kích trí mạng.

Tạ Thanh Vân không nhịn được cười cười nhàn nhạt: “Tình Ngữ công tử thật là vui tính.”

Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa đâm đầu chết luôn.

Tiểu nữ hài Hồ Điệp Đình bị nhốt lại canh chừng kỹ, Nhiễm Thanh Hoàn nhân đêm bắt đầu tìm kiếm Anh Ti mất tích đã một ngày, lặng lẽ hỏi mấy người đều nói không biết hướng đi của nha đầu này, cuối cùng gã

chỉ đành đi gõ cửa Phương Nhược Ly – giữa nữ nhân suy cho cùng thân thiết hơn, mặc dù hai người này đều không phải là nữ nhân bình thường lắm.

Chắc là cửa gỗ đã hơi lâu năm, lúc bị gõ nhẹ, then cửa lại tự mình trượt xuống, Nhiễm Thanh Hoàn bắt cửa gỗ mở cánh cửa, bên trong lập tức la lên một tiếng, một dòng nước bay thẳng tới.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi...” Gã chật vật lui hai bước, lại vội vàng đóng cửa, “Ta chưa nhìn thấy cái gì hết, thật đó, chưa nhìn thấy cái gì hết, người nói trời lạnh thế này tự đứng người tắm rửa làm gì, không sợ cảm lạnh à?”

“Cút! Mùa đông người không tắm rửa à, đồ háo sắc?!”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi người có nhìn thấy Anh Ti không,” Nhiễm Thanh Hoàn oan ức đưa lưng lại cửa, “Nào biết người không mặc quần áo?”

“Nàng ta chết rồi! Mẹ nó đi tắm mà người còn mặc quần áo?!”

“Rồi rồi, ta không trêu nổi ngài, từ từ tắm đi.” Nhiễm Thanh Hoàn chuồn mất.

Đợi sau khi về phòng, gã mới phát hiện đầu sỏ gây tội hại gã xông vào hiện trường mỹ nữ tắm rửa đang cúi đầu ngồi đối diện Trịnh Việt, vẻ mặt u ám. Anh Ti thấy gã miễn cưỡng cười cười, sự đáng yêu của thiếu nữ bình nhật không còn sót lại chút nào, đôi mắt nàng hơi lạnh lẽo, có sương giá không xóa đi được. Trịnh Việt chỉ vật áo trước cơ hồ ướt sũng của gã: “Xảy ra chuyện gì vậy, người đã đi đâu?”

Nhiễm Thanh Hoàn xấu hổ ho một tiếng: “Vừa rồi đi qua bờ sông có con chó nhép quấy đầy người ta.”

Nước sông đóng băng đến mức xe ngựa qua được mà còn có chó quấy bên trong...

Trịnh Việt bắt đắc dĩ: “Mau vào thay quần áo khô đi, coi chừng cảm lạnh.”

Nhiễm Thanh Hoàn đáp một tiếng, tiện tay vỗ vỗ Anh Ti trấn an, một lúc sau từ bên trong thay quần áo đi ra, ôm một cái lò sưởi tìm ghế ngồi xuống chờ hai người mở miệng.

Anh Ti thở dài: “Ta cho rằng lão đã chết rồi.”

“Cô cũng nghĩ như vậy, trong tình huống đó, không ai ngờ được lão còn có thể sống sót ra ngoài.”

“Các người đang nói ai vậy?” Nhiễm Thanh Hoàn xen vào một câu, nhìn thấy sắc mặt hai người thật sự khó coi, “Họ tên, tuổi tác, giới tính, tình trạng hôn nhân, chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng...”

Trịnh Việt đánh gã một phát, hơi tươi cười.

“Ta không biết tên lão là gì, ta hoài nghi lão biến thái đó căn bản không có thứ bình thường như vậy.” Anh Ti khịt khịt mũi, hơi mệt mỏi, “Giống như một u hồn... Không đúng, là ác quỷ...” Nàng hơi rùng mình, Nhiễm Thanh Hoàn chưa từng nhìn thấy biểu cảm kiêng kỵ như vậy ở Anh Ti, không khỏi ngẩn người ra.

“Thế... vị nhân huynh nửa chết nửa sống này xưng hô như thế nào?”

“Hoa Tiên.” Anh Ti cảm ghét ra mặt mà nói, “Lão tự xưng là Hoa Tiên.”

“Nữ à?”

“Thái giám.”

Nhiễm Thanh Hoàn phun luôn ngụm trà mới vào miệng, trưng ra dáng vẻ đàn thôi: “Biến thái năm nào cũng có, mà năm nay đặc biệt nhiều.”

Anh Ti nghe gã đùa mỉm cười, ít nhiều khôi phục một chút nhân khí, nàng hít sâu một hơi, cố gắng bình thần nói: “Lại là một cao thủ tuyệt đại, ta là sư thừa từ lão. Sau đó bị ta và tiểu Vương gia gài bẫy, còn tưởng rằng lão đã chết rồi, không ngờ...”

“Chờ đã, lão không phải là sư phụ cô à, tại sao cô phải giết lão?”

Mới Anh Ti hơi nhột nhạt.

Trịnh Việt tiếp lời: “Lão yêu nhân đó là kẻ thù giết cha của Anh Ti, hơn nữa... Thật sự là một kẻ điên mất hết nhân tính, không thể không trừ.”

“Hồ Điệp Đình vừa ra tay ta liền biết là lão.” Anh Ti nghiêng rằng, “Ta liền biết là lão, trong tên của mỗi một đệ tử đều có loài hoa nào đó – Ta có thể giết lão một lần, thì có thể giết lão một lần nữa!”

“Cô đừng kích động.” Nhiễm Thanh Hoàn đứng dậy rót chén nước nhét vào tay nàng, “Hãy nghe suy nghĩ của ta.” Gã thông thả bước đi trong phòng, “Thứ nhất, đại thúc nhân yêu đó hẳn đã không còn năng lực tự mình động thủ, nếu như lão ta thật sự chưa chết, bằng không đơn giản nhất là cứ trực tiếp giết tới, ba ngàn người này trong mắt lão không chừng chỉ như cây cải thảo mà thôi.”

Gã chỉ chỉ Trịnh Việt: “Người là lõi của cải thảo.”

“Người mới là lõi cải thảo.” Trịnh Việt cười, bất luận khi nào người này đều có thể khiến người ta thoải mái bật cười.

“Ta cũng là một bọn với cải thảo; thứ hai, kỳ thực đại thúc nhân yêu không muốn lấy mạng bất cứ một ai trong chúng ta.” Đây là điểm then chốt, gã ngồi luôn lên bàn, “Hồ Điệp mới mấy tuổi? Bảy tuổi, ta không ngại mất mặt nói một câu, mấy đòn của nó ta đều ứng phó được, huống hồ nó chủ động thẳng thắn để được khoan hồng như vậy, chẳng khác nào tự báo gia môn cho chúng ta, vì sao?”

“Vì sao?” Trịnh Việt nhú mày.

“Việc này ta cũng chưa nghĩ ra.” Nhiễm Thanh Hoàn cười hì hì, Trịnh Việt mắng câu gì đó, đá vào chân bàn.

“Hãy, sao người bạo lực thế, không phải ta chưa nói xong sao.” Nhiễm Thanh Hoàn bị hấn đá nhảy lên, “Hơn nữa, dựa theo tình hình các người nói, cùng với mức độ biến thái dám tự xưng ‘Hoa Tiên’ của lão ta mà xét, nếu lão nhân yêu đó muốn báo thù, nhất định phải khiến đối phương sống không bằng chết, vậy nên hệ số nguy hiểm tính mạng tạm thời không cao. Hãy nói xem, lão hận ai trong các người hơn?”

“Ta.”

“Cô.”

Nhiễm Thanh Hoàn trợn mắt: “Hai người tranh giành cái gì, danh ngạch có hạn chế đâu – Có điều Trịnh Việt à, ta cảm thấy hành động này của lão rất có thể là vì đối phó người.”

“Thật vinh hạnh.” Trịnh Việt cười khổ.

“Tại sao?” Anh Ti hỏi.

Nhiễm Thanh Hoàn gõ nàng một cái: “Bởi vì cô ngốc hơn, thật sự muốn đối phó cô, người ta cần lãng phí đầu óc tạo ra một sự cố ba thợ giày thổi chúng ta xúm lại cũng không nhìn thấy kết cục như vậy sao?”

“Người xéo đi.” Anh Ti đánh bay tay gã, lại không thể không thừa nhận gã phân tích có lý.

“Một đứa trẻ như vậy có thể có tác dụng gì đây? Trong chúng ta dường như không có luyện đồng, ta có thể nghĩ đến chính là lợi dụng thân thể nó.” Nhiễm Thanh Hoàn nhú mày, “Cho nên hỏi vấn đề thứ hai và thứ ba, kết quả nha đầu đó giả ngu, một chút gợi ý cũng không có, ta đột nhiên liền có một suy nghĩ – Hoa Tiên có khả năng là người do Lữ Diên Niên tìm đến, nhưng không nhất định thật sự có tâm làm việc giúp lão đâu, cho nên, rất có thể thân thể Hồ Điệp liên quan đến một vị đại nhân vật của Hồng Châu, nhưng đến đây thì ta hoàn toàn không nghĩ thông là tại sao.”

“Tại sao lão không giúp Lữ Diên Niên? Đây không phải là một cơ hội tốt à?” Anh Ti hỏi tới.

“Có hai khả năng, thứ nhất, lão hiện tại không có thực lực lớn như vậy, thứ hai, ta... khó nói lắm, tâm tư của bọn biến thái đều rất kỳ lạ mà.”

“Ừ, ta hiểu.” Trịnh Việt gật đầu, phớt lờ vẻ mặt “Người cũng là biến thái à” của Nhiễm Thanh Hoàn, “Nếu ta là Hoa Tiên, ta cũng sẽ không hoàn toàn về phe Lữ Diên Niên.”

Hắn dừng một chút, sắp xếp lại mạch suy nghĩ, học cách nói chuyện phân tích tỉ mỉ của Nhiễm Thanh Hoàn: “Thứ nhất, lão nên hiểu sự nông sâu của cô, nếu thật sự cứng đối cứng, không nắm chắc tuyệt đối ám sát

thành công, mà lão hiện tại chỉ sợ đã không thể thua tiền vốn; thứ hai, có giáo huấn lần trước, lão sẽ không tin tưởng các chư hầu đại thần nữa, đối với thân phận của Lữ Diên Niên ít nhiều nên ghét lây; thứ ba, chỉ sợ lão không có lòng tin quá lớn đối với việc Lữ Diên Niên phải chăng thật sự có thể thắng, không dám đặt hết bảo vật lên lão này, Hồ Điệp là hậu chiêu, một hậu chiêu chúng ta đều chưa nhận ra tác dụng.” Hắc khê lắc đầu, “Cò thậm chí không xác định là nên cho nó chết hay để nó sống.”

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu, nói chắc chắn: “Tuy rằng tự luyện đến mức khiến người ta hết sức khó chịu, nhưng ta cũng cảm thấy đúng là có chuyện như vậy.”

“Phải làm thế nào với cục phiên phức đó?” Trịnh Việt hỏi.

“Tìm người canh chừng, đã là hậu chiêu, thì tạm thời chưa có thời gian để ý tới nó, chờ gió êm sóng lặng, hãy tiêu trừ ký ức đi.” Nhiệm Thanh Hoàn nói, “Theo tình hình trước mắt, lấy bất biến ứng vạn biến, hai vị, tắm rửa nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức khuya.”

## 48. Chương 48: Hiểm Lộ

Đêm đó tiễn Anh Ti đi, Trịnh Việt dặn dò một tiếng rồi ra ngoài, chắc cũng có việc phải sắp xếp. Nhiệm Thanh Hoàn bị giày vò nhiều ngày cũng mệt rồi, muốn nhân cơ hội này ngủ một giấc ngon lành, nhưng không biết tại sao mà cứ cảm thấy như mình đã bỏ qua chuyện gì quan trọng, lòng không yên nổi, gãi lặn qua lặn lại suy nghĩ cả buổi không có kết quả, ngược lại càng lúc càng buồn ngủ, chẳng bao lâu đã thực sự mơ mơ màng màng.

Lúc này, có một tin tức trọng yếu từ Cẩm Dương khẩn cấp truyền đến – vương phi Thích Tuyết Vân sinh hạ một nhi tử, chỉ đợi Vương gia ban tên.

Đứa trẻ được Trịnh Việt đặt tên là Thánh Kỳ này, trăm ngàn năm sau vĩnh viễn được sử xanh ghi lại, trong bốn mươi sáu năm tại vị, nhân dân từng chịu rất nhiều cực khổ trên quốc thổ này rốt cuộc có được sự phú thứ và thái bình chưa từng có.

Trịnh Việt rửa mặt qua loa đi vào phòng ngủ, Nhiệm Thanh Hoàn hơi thở vững vàng ngủ rồi, hắc nường ánh sáng mờ nhạt trong phòng ngắm kỹ người mong nhớ ngày đêm này, vạn ngàn trăn trối trong lòng bỗng nhiên đều chẳng còn hứng thú – Cẩm Dương vương chưa bao giờ là người rụt rè, muốn thứ gì có thể không tiếc giá nào để có được, dù phải cướp đoạt, nhưng chắn ngang giữa hai người họ không chỉ là việc nhà, còn có việc nước, việc thiên hạ. Hoàng quyền chưa từng có cảnh tượng hai người chia đều, hưởng chỉ còn có một triều thần công, tam cung lục viện. Dù cho hắc thật sự cân bằng được hết thủy, làm sao có thể trông chờ người tùy tâm tùy tính, tự do cực kỳ này chịu uất ức lớn như thế?

Trịnh Vi Vân và Hàn Lạc giống như nguyên rửa truyền lại trong huyết mạch.

Nhưng mối quan hệ của quân thần khai quốc vốn cực kỳ tế nhị, như giang sơn này nhìn tựa vách sắt, mà lại yếu ớt không chịu nổi một kích.

Hai người họ, ai có thể chịu được nửa phần phản bội?

Vì sao người đời này để ta gặp gỡ không phải là nữ tử? Vì sao người không thể bình thường một chút, bình thường hơn một chút nữa?

Vì sao sai thời gian, sai không gian, mà lại gặp đúng người?

Trịnh Việt ngồi trên giường, người ngủ say cảm giác được dị động hơi hé mắt ra, thấy rõ là hắc lập tức lại an tâm nhắm mắt, dịch vào trong những chỗ.

Trịnh Việt đột nhiên đẩy gãi: “Thanh Hoàn, dậy đi.”

Nhiệm Thanh Hoàn hơi mơ màng mở mắt ra, nhận được ánh mắt sâu thẳm như có thiên ngôn vạn ngữ của Trịnh Việt, cơn buồn ngủ lập tức bị hù tỉnh hơn một nửa, suy nghĩ nhanh chóng, chỉ giả vờ chưa tỉnh ngủ mà nhử mày, xoay người đi không để ý.

“Dậy đi Thanh Hoàn, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Nhiệm Thanh Hoàn cuốn chăn co tròn lại, lẩm bẩm một câu: “Đáng ghét...”

Cực ít thấy gã trẻ con như vậy, tim Trịnh Việt hơi rung động, suýt nữa không nhịn được ôm gã vào lòng, bất đắc dĩ cười cười, giờ tay bóp mũi Nhiệm Thanh Hoàn: “Thật đấy, chính sự.”

Nhiệm Thanh Hoàn ngồi bật dậy, hằn thù mà nhìn hằn hằm hằm: “Người làm gì đó?!”

Sao lại là trạng thái này... Trước đây không biết bị đánh thức gã lại nóng như thế.

Trịnh Việt ho một tiếng: “Cẩm Dương truyền tin đến, vương phi sinh con trai...”

“Liên quan quái gì đến ta?”

Trịnh Việt cảm thấy người hiềm khi nổi giận này bây giờ hết như chú mèo nhỏ xù lông, tính toán lao tới cắn hấn một phát bất cứ lúc nào, đương nhiên, chỉ là hấn “cảm thấy”: “Những năm gần đây nam chinh bắc chiến, ta ít nhiều đã mệt mỏi, đứa trẻ này có thể nhờ người quản giáo thay ta không, để ta lúc bỏ gánh cũng yên tâm hơn...”

“Không quản!” Nhiệm Thanh Hoàn rõ ràng một chữ cũng chưa hiểu, chỉ trút cơn giận.

Trịnh Việt bắt đầu hiểu người này bây giờ hoàn toàn không cách nào trao đổi, chỉ có thể chấp nhận số mệnh mà vỗ vỗ gã: “Được được, ta không hỏi nữa, người ngủ đi.”

Nhiệm Thanh Hoàn cực kỳ bất mãn hừ một tiếng, co người lại, nhanh chóng không nhúc nhích nữa.

Trịnh Việt nhìn gã chăm chú một lúc, đoạn thở dài dèm chăn giúp gã, rồi đứng dậy ra ngoài uống nước lạnh.

Trong bóng tối Nhiệm Thanh Hoàn mở đôi mắt không một chút buồn ngủ, tim đập thành thịch – Trịnh Việt đã nói gì? Người vốn bình bình đã tâm một lòng muốn chinh phục thiên hạ như hấn, vậy mà muốn sớm nhường ngôi?

Bảo hấn làm sao chịu nổi? Làm sao chịu nổi?

Lại là một đêm dài đằng đẵng.

Thủ đoạn ám sát quả thật thiên kì bách quái, song trước mắt còn chưa thể kinh động đến xa giá của Trịnh Việt. Không thể không nói, tư duy bố trí của Trịnh Việt thật sự chặt chẽ, Nhiệm Thanh Hoàn mừng được thanh nhân, từ sáng đến tối chỉ suy nghĩ về chợ ngựa Hồng Châu, đồng thời gã phát hiện thái độ của Tạ Thanh Vân đối với Trịnh Việt ngày càng cung kính, mà số lượng và chất lượng thích khách... tựa hồ cũng giảm đi thấy rõ.

Gã không khỏi lặng lẽ hỏi Trịnh Việt: “Tạ tướng quân này không bị người xách động làm phản chứ?”

Trịnh Việt lắc đầu, sau đó lại vui vẻ tươi cười: “Không có, trong đầu tên cố chấp này toàn trung quân ái quốc, ta không có bản lĩnh lớn thế đâu, nhưng ta dám khẳng định, hấn bây giờ chỉ ít không hy vọng ta chết trên địa giới Hồng Châu một cách bất nhập lưu như vậy.”

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hấn một lúc lâu, chân thành nói: “Lão đại, người thật là một thiên tài mặt người dạ thú.”

“Da người ngựa ngứa rồi đúng không?”

Nhiệm Thanh Hoàn cười hì hì, xuyên qua màn xe liếc ra bên ngoài, mau chóng lảng sang chuyện khác: “Đến đâu rồi?”

“Tuyên Âm.” Trịnh Việt nói, “Hồng Đô Vũ Lâm mùa hạ khô hanh nóng bức, nên họ đặc biệt xây hành cung ở bên này, dùng cho vương công quý tộc tránh nắng, qua Tuyên Âm là không còn xa Kinh Châu, không vội đi – người muốn xuống xe xem thử không?”



“Được, ta còn chưa từng được thấy phong cảnh phương bắc đâu.”

Trịnh Việt lệnh cho đoàn xe dừng lại tại chỗ tu chỉnh, hai người xuống xe, Anh Ti Lý Dĩ hộ vệ, Tạ Thanh Vân cũng xuống ngựa đi theo, thỉnh thoảng chỉ trở phong cảnh.

Vừa sang năm mới, một trận tuyết lớn không lâu trước cơ hồ bao trùm mỗi một góc ngách trong thành, nhân khí càng tăng cao, từ xa có thể nhìn thấy hành cung của Lữ Diên Niên nguy nga tọa lạc ở một góc, trời xanh ngàn dặm, đến cả gió Tây Bắc cũng không lạnh lắm.

Mỗi năm vào lúc này Hồng Châu đều nghỉ triều nửa tháng, hàng loạt quan viên quý tộc dẫn gia quyến tới đây ăn chơi rượu chè, náo nhiệt vô cùng, không còn sự uy nghi nghiêm nghị của Vũ Lâm, thành Tuyền Âm này lại giống Giang Nam hơn.

Đàn sáo và tiếng ca trong trẻo ở ca lâu từ xa đã có thể nghe thấy. Lúc này các cô nương tiểu quan trong lâu đều phải trở hết tài nghệ hầu hạ các công tử lão gia thoải mái, để cầu năm sau chiếu ứng, còn có một tiết mục theo thông lệ tên là “đáp thái”, là một đại sự các ca nhi tỷ nhi của cả Tuyền Âm đều chuẩn bị rất lâu. Họ dựng đài biểu diễn công khai ở trung tâm thành, không ngoài ca múa cầm tiêu, những hồng bài bình nhật khó gặp đều sẽ lên đài hiển nghệ, nếu ai giành được “toàn thái”, thân giá có thể lập tức tăng vọt.

“Đúng là một nơi tuyệt vời,” Đạo qua một vòng, Nhiễm Thanh Hoàn không nhịn được tán thưởng một câu, “Phồn hoa không đâu bằng.”

“Công tử quá khen rồi.” Tạ Thanh Vân sắc mặt thản nhiên, không thấy nửa phần đắc ý tự hào, “Sợ không hưng thịnh bằng Yên Kỳ.”

Nhiễm Thanh Hoàn cười cười: “Đâu có, địa vực bất đồng, tất nhiên là mỗi nơi một vẻ, dọc đường đi qua đại đa hoang lương, khó được gặp thịnh cảnh này.” Gã tựa hồ nhớ tới điều gì mà lắc đầu, “Tiếc thay vô số nạn dân Nam Thực, mùa đông này sắp không chịu nổi rồi, nghĩ đến việc này thì ngắm phong cảnh cũng chẳng còn vui vẻ gì.”

Tạ Thanh Vân thần sắc cứng đờ, rất lâu sau khẽ thở ra một hơi: “Công tử nói phải lắm, công tử sống trong cấm tú còn có thể lo nghĩ bách tính khó khăn, quả thật không dễ, mặt tướng bội phục.”

Miệng hắn nói bội phục, kỳ thực không có ý gì là bội phục, tiếng ca thiên hồi bách chuyển như ma âm xuyên qua màng tai, Tạ Thanh Vân nghe hết không sót một chữ nào, trong lòng tự dưng bị thương.

Nhiễm Thanh Hoàn liếc thần sắc hắn một cái, lại thấy Trịnh Việt cũng không có ý ngăn cản, khe khẽ than thở: “Nói một câu không hợp cảnh, hành cung Tuyền Âm này khiến ta nhớ tới một quyển sách giải trí từng xem lúc còn ở quê hương.”

“Ngũ Nhi thật có nhân tình, đi xe vất vả, nói ra đỡ buồn cũng tốt.” Ngón tay Trịnh Việt lướt qua tóc mái của gã, ngũ khí có chút không để ý, kỳ thực vô cùng tò mò về những lời kế tiếp của Nhiễm Thanh Hoàn.

“Vương gia đừng chê cười là được,” Nhiễm Thanh Hoàn hơi cúi đầu, “Là một thoại bản dân gian, kể về một hoàng cung cổ đại, tên là A Phòng.”

“Có vẻ mới lạ đấy.”

“Hư cấu thôi.” Nhiễm Thanh Hoàn hắng giọng, từng chữ rõ ràng mà đọc “A Phòng cung phú” của Đỗ Mục: “Lục vương tất, tứ hải nhất. Thực Sơn ngọt, A Phòng xuất. Phú áp tam bách dư lý, cách ly thiên nhật. Ly sơn bắc cầu nhi tây chiết, trực tẩu Hàm Dương. Nhị xuyên dung dung, lưu nhập cung tường. Ngũ bộ nhất lâu, thập bộ nhất các. Lang yêu mạn hồi, thiềm nha cao trắc. Các bảo địa thế, câu tâm đầu giác. Bàn bàn yên, khuôn khuôn yên, phong phòng thủy oa, súc bất tri kỳ kỷ thiên vạn lạc. Trường kiều ngoạ ba, vị vân hà long? Phúc đạo hành không, bất tể hà hồng? Cao đề minh mê, bất tri tây đông. Ca đài oán hưởng, xuân quang dung dung. Vũ điện lãnh tỵ, phong vũ thê thê. Nhất nhật chi nội, nhất cung chi gian, nhi khí hậu bất tề.”

Sự chú ý của Tạ Thanh Vân thành công bị thu hút đến, ngay cả Trịnh Việt cũng không khỏi say mê nghe, Nhiễm Thanh Hoàn âm thầm cười, may mà bị Phượng Cần ép, ít nhiều có thể đọc một số cổ văn: “Viết thật khoa trương, liền ghi vào lòng, hôm nay thấy thành Tuyền Âm giống như cung A Phòng kia phóng to lên, Tình Ngũ nông cạn, chỉ đành mượn thủ bút tiền nhân để khen ngợi.”

Gã làm bộ cứ như thật, giống như thật lòng tán thưởng sự phồn thịnh của Tuyền Âm, nhưng Tạ Thanh Vân nghe vào lòng, không biết tại sao lại đặc biệt không vui.

Trịnh Việt hiểu gã có ý châm chọc, thuận dốc xuống lừa: “Người đọc thêm thư kinh là việc tốt, có điều tác phẩm này cũng thật độc đáo, không biết là nói về triều nào?”

“Không phải chính sử gì, để Vương gia chê cười rồi.” Nhiễm Thanh Hoàn nhớ lại mấy câu sau, đọc ra bằng giọng cực thấp, như không muốn bị người ta nghe thấy, “Phụ đồng chi trụ, đa ư nam mẫu chi nông phu. Giá lương chi chuyên, đa ư cơ thượng chi công nữ. Đình đầu lân lân, đa tại dữu chi túc lập. Ngõa phùng tham soa, đa ư chu thân chi bạch lữ. Trục lan hoành hạm, đa ư cửu thổ chi thành quách. Quân huyền ẩu á, đa ư thị nhân chi ngôn ngữ...”

“Người nói cái gì?” Trịnh Việt vờ không nghe rõ.

“Không có gì, Tình Ngữ nói nhiều rồi.”

Tạ Thanh Vân lại nghe rõ mồn một, sắc mặt thay đổi ba lần.

g\*\*\*

Lúc này một đoạn tranh khúc trầm bổng, mấy người đều trầm mặc, chăm chú lắng nghe, tiếng đàn chỗ nhanh nhẹn không xóc nổi, chỗ u sầu không ngưng trệ, thuận tay gảy ra, ẩn ẩn có phong thái quốc thủ. Khúc nhạc kết thúc, trong đám đông bùng lên từng tràng khen ngợi, Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu: “Tài nghệ như vậy... Thực sự khiến Tình Ngữ tự thẹn thua kém.” Gã quay sang Tạ Thanh Vân, “Không biết là ai đang khảy đàn?”

Tạ Thanh Vân nói: “Mặt tướng không hiểu phong nhã, không biết hay dở, đã được công tử khen ngợi như vậy, thì ắt là cực hay rồi. Chỉ là trước kia nghe nói trong thành Tuyền Âm có một ca cơ tên Phiên Tiên, rất giỏi đàn tranh, xem muôn người đổ xô ra đường thế này, chắc chính là bản nhân rồi.”

“Phiên Tiên, Phiên Tiên,” Nhiễm Thanh Hoàn đọc khê hai lần, thở dài, thoáng buồn bã: “Chắc là người rất đẹp nhỉ?”

Trịnh Việt cười cười khe khẽ: “Nàng đẹp việc nàng, người lại thở dài thở ngắn cái gì?”

Nhiễm Thanh Hoàn quay đầu lại dõi nhìn dài đáp thái thoáng cái ồn ào huyền ảo: “Tình Ngữ chỉ cảm thấy có chút không đáng thôi.”

“Vì ai?”

“Chiến sĩ quân tiền bán tử sinh, mỹ nhân tướng hạ vưu ca vũ...” Tạ Thanh Vân quay ngoắt đầu lại nhìn thẳng vào gã, Nhiễm Thanh Hoàn không kiêu ngạo không hèn mọn cụp mắt xuống: “Tình Ngữ lỡ lời, tướng quân tha tội.” (Yến ca hành – Cao Thích)

Trịnh Việt ôm gã: “Đi dạo cũng hơi lâu rồi, mau về trên xe thôi, người lạnh quá. Trẻ con không hiểu chuyện ăn nói lung tung, tướng quân đừng chê trách, còn phải phiền Tạ tướng quân dẫn đường.”

Anh Ti ở phía sau nhìn cảnh này, khẽ nở nụ cười, rỉ tai Lý Dã: “Đúng thật là rắn chuột một ổ mà người ta vẫn nói.”

Tại Lý Dã nóng lên, kẻ giọng quan vạn năm không đổi vậy mà đỏ mặt, căn bản không nghe rõ câu nói đại nghịch bất đạo của Anh Ti: “Đặc sứ cô nương...”

Anh Ti nghi hoặc nhìn hấn.

“Không, không có gì.” Lý Dã chạy trời chết.

Anh Ti chớp chớp đôi mắt đen láy, chẳng hiểu gì hết, bỗng nhiên khóe mắt quét tới một bóng người, Anh Ti cứng đờ toàn thân, nhìn qua thấy một khắt cái đang rẽ vào ngõ nhỏ, bóng lưng ấy... Nàng cần môi đuổi theo.

Nhiễm Thanh Hoàn sau khi nhào lên xe bắt đầu cảm khái: “Hủ bại quá hủ bại quá, lão già Lữ Diên Niên này mẹ nó thật sự không phải là hủ bại bình thường.”

“Cái gì?” Trịnh Việt không hiểu.

Nhiệm Thanh Hoàn nghiêm túc nhìn hắn nói: “Lão đại, vốn ta cảm thấy con người người chẳng ra làm sao, tâm nhân còn nhiều hơn bọ chết trên người lũ chó hoang, sơ sẩy một chút là có thể bị người bán.”

“Ta sẽ coi như người đang khen ta.” Trịnh Việt ngoài cười mà trong không cười.

“Bây giờ ta cảm thấy, so với đám người Hồng Châu ăn nhậu gái gú cờ bạc hút xách, lừa đảo bịp bợm trộm cắp tinh thông hết, người đúng thật là người tốt.” Gã dựa mạnh lên nệm, “Đi qua cả Hồng Châu, trừ Tuyền Âm ra, trên cơ bản không có nơi nào thoải mái. Thế nhưng Hồng Châu quả thật là bình cường mã tráng chính cống... Quân phí chi tiêu chắc có thể khiến bách tính một ngày treo cổ tám lần...”

“Người treo tám lần cho ta xem.”

“Người cũng không nhìn xem nhà cửa đồ đạc của họ, ngoại trừ không che mưa không chắn gió thực sự cũng chẳng có khuyết điểm nào khác, xà nhà kiểu đó treo ẩm nước lên cũng chẳng dám đổ đầy, còn có thể treo cổ người chắt...” Nhiệm Thanh Hoàn không thấy giận dữ mấy, lời nói lại cực kỳ gay gắt, “Lão cận bã do con hầu nuôi.”

“Chú ý hình tượng đi.” Trịnh Việt không thể nói gì thêm, hắn tựa hồ nhớ tới điều gì, đột nhiên hỏi: “Chuyện hôm qua nói với người thế nào rồi?”

“Hả?” Nhiệm Thanh Hoàn giả ngu, “Chuyện gì?”

“Chuyện làm tiên sinh cho con trai ta.” Quả nhiên... đêm qua cái gì cũng chưa nghe lọt.

Nhiệm Thanh Hoàn nhìn hắn với vẻ mặt mù tịt: “Con trai nào?”

“Tối hôm qua, Cẩm Dương truyền tin đến, vương phi sinh hạ một con trai, ta đã ban tên là Thánh Kỳ.”

“Con trai, người?”

“Nhiệm Thanh Hoàn!”

“A đúng đúng,” Nhiệm Thanh Hoàn định thần lại, “Thần kỳ quá, người cũng có con rồi, đại thúc.”

Trịnh Việt dùng nắm đấm nói chuyện, Nhiệm Thanh Hoàn lập tức kêu gào khuất phục uy vũ.

“Người không sợ ta dạy hư con người à?” Nhiệm Thanh Hoàn bẻ ngón tay, đặc biệt thẳng thắn nói, “Tứ thư ngũ kinh, ngược với nhân sinh quan của ta, cầm kỳ thư họa, một lọ không đầy nửa lọ lắt lự, các loại kỹ năng, ta đều lơ mơ – Nếu nói ta có thể dạy gì, đó chính là ăn uống chơi bời.”

Khóe miệng Trịnh Việt giật giật.

Nhiệm Thanh Hoàn vội vàng bổ sung một câu: “Đúng rồi, ta còn biết xem phong thủy, đương nhiên tin thì linh, không tin thì khó nói lắm.”

“Mấy cái đó tự khắc có người khác dạy, ta muốn người dạy nó những cái người khác không dạy được.” Trịnh Việt không để ý gã nói bậy nói bạ, “Thuật trị quốc ngự nhân, tung hoành thiên hạ.”

“Ồi,” Nhiệm Thanh Hoàn khe khẽ cảm thán một câu, “Việc này thì quá khó hầu hạ rồi.”

“Thanh Hoàn, còn một việc,” Trịnh Việt chăm chú nhìn gã, câu nói kia trong lòng chực lao ra, “Ta...”

“Ai ở bên ngoài?” Nhiệm Thanh Hoàn bỗng nhiên cắt ngang hắn.

Trịnh Việt sững sốt, có một người thấp giọng trả lời: “Việc tướng gia yêu cầu đã bố trí xuống rồi.”

“Người đột nhiên xuất hiện như vậy không sợ Tạ Thanh Vân nhìn thấy?” Nhiệm Thanh Hoàn hưng trí bừng bừng chọc vách xe, Trịnh Việt một câu bị chặn hai lần cũng chẳng còn tâm trạng nói nữa.

“Thuộc hạ tự có thủ đoạn, tướng gia còn gì phân phó không ạ?”

“Ừ, hết rồi, đến thời điểm thì thu.” Nụ cười đắc ý hiện ra trên khuôn mặt gian trá của gã.

“Cung chủ, tướng gia, cáo lui.”

“Trịnh Việt, ta kiếm ngựa Hồng Châu đến cho người rồi.” Nhiễm Thanh Hoàn khó có thể kiềm chế mà cười gian hai tiếng, “Thần tử và quốc chủ như vậy, ta trái lại muốn gặp thử tinh binh lương tướng của lão.” Gã hơi vén màn xe, nhìn bóng lưng Tạ Thanh Vân đằng xa một cái, “Khanh vốn giai nhân, thế mà làm tặc...”

Tay khất cái Anh Ti truy tung thân hình lại nhanh nhẹn dị thường, trong thành Tuyền Âm lúc này quá náo nhiệt, nàng xuyên qua đám đông như cá bơi, mà người nọ ngày càng đi xa, chốc lát sau đã mất dấu.

Là lão, nhất định là lão, trên thế giới này vốn không có bao nhiêu người cắt đuôi được nàng, Anh Ti nắm chặt tay, chui vào ngõ nhỏ.

Đi thêm một ngày nữa là qua Hồng Châu tiến vào cảnh nội Kinh Châu, Tạ Thanh Vân là Thống soái tam quân, không tiện nhập kinh, đoạn lữ trình không mấy thư thái này sắp sửa kết thúc rồi. Khi ngủ lại Hồng Châu đêm cuối cùng, Nhiễm Thanh Hoàn phát hiện mình căn bản không cách nào tập trung linh thức, trong lòng luôn có đủ loại tạp niệm, lướt qua lướt lại không ngừng, cuối cùng vậy mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mộng mị lung tung suốt một đêm, nửa đêm bỗng nhiên bừng tỉnh giấc, tim đập như sấm.

“Sao vậy Thanh Hoàn, gặp ác mộng à?” Nhiễm Thanh Hoàn trước giờ đều là nằm xuống sẽ không dậy, ngay cả trở mình cũng không trở một lần, vậy mà trực tiếp ngồi dậy, “Hay chỗ nào khó chịu?”

Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu, nói thật, mơ thấy gì thì gã chẳng nhớ nổi tẹo nào, chỉ là có cảm giác cực kỳ không tốt, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì ư?

“Uống nước không? Sao vậy?” Trịnh Việt vỗ lưng gã.

“Không sao... Chỉ là, cảm giác không tốt, khụ, cảm giác của ta trước nay không chuẩn, chắc là nghĩ nhiều thôi.” Nhiễm Thanh Hoàn lắc đầu, “Ngực hơi ngột ngạt khó chịu.”

“Để ta kêu Thái y...”

“Chờ đã, ngại chờ đã,” Nhiễm Thanh Hoàn dở khóc dở cười, “Nửa đêm nằm mơ tỉnh dậy kêu Thái y, người coi ta là giấy à? Ta nằm một lúc là ổn, mấy ngày nay suy nghĩ nhiều, có chút thần hồn nát thần tính thôi.”

Gã như cá chết trở mình mà nằm xuống: “Ta ngủ đây, ngủ ngon.”

Mà sự thật chứng minh, người nhận định cảm giác của mình không chuẩn, thỉnh thoảng cũng sẽ chuẩn một lần.

Ngày kế, đoàn người rút cuộc đến biên cảnh, Tạ Thanh Vân hành lễ cáo từ, Nhiễm Thanh Hoàn đứng ở phía sau Trịnh Việt, bên cạnh là Lý Dã và Phương Nhược Ly, Lý Dã bỗng nhiên nói nhỏ: “Đặc sứ tựa hồ có chút không ổn.” Mặc dù trước mặt người ngoài Anh Ti sẽ ẩn đi hành tích, bản thân lại không chịu nổi tịch mịch nhất, thường xuyên nhân lúc không ai chú ý đi ra tìm người tán dóc, bất quá không ít về hai vị ngồi trong xe, nhưng từ một ngày trước đến bây giờ, Anh Ti đã tròn một ngày không xuất hiện.

Nhiễm Thanh Hoàn lo âu.

“Như vậy, mặt tướng xin cáo lui...” Bên kia, Tạ Thanh Vân đã muốn đi, Nhiễm Thanh Hoàn suy nghĩ nhanh chóng, quát: “Tướng quân xin hãy dừng bước.”

Tạ Thanh Vân quay đầu lại nhìn gã: “Công tử.”

“Nếu tướng quân muốn đến Cẩm Dương uống trà, Tình Ngũ tùy thời xin đợi.”

Tạ Thanh Vân nhìn gã một lúc, đột nhiên thở dài: “Công tử không nên chỉ là một thị quân, với tư chất của mặt tướng, sợ khó có thể hiểu thấu mục đích của công tử chuyến này. Song mặt tướng tuy rằng bất tài, nhưng cũng hiểu được đạo lý gái tốt không lấy hai chồng, công tử đừng tốn nhiều lời lẽ thì hơn.” Nói xong lên ngựa, quát lệnh một tiếng, dẫn quân Hồng Châu rời đi, không hề quay đầu lại.

Nhiễm Thanh Hoàn cảm hận mắng khê: “Sói con nuôi không quen.”

Trịnh Việt đi tới vỗ vỗ vai gã, khẽ tai nói: “Thôi, hấn làm đến mức này đã xem như tận tình tận nghĩa. Lên xe thôi, chúng ta phải khởi hành rồi.”

Nhân mã Yên Kỳ thong thả bước lên con đường chưa biết, trong cỗ xe xa xỉ quá mức lại rất nặng nề, Nhiễm Thanh Hoàn cau mày nghe Trịnh Việt vanh vách nói về đường sá phía trước, những nơi nào dễ mai phục,

những nơi nào dễ phóng hỏa, có những đối sách tương ứng nào, không thấy sơ hở gì, ngay cả gã đích thân bố trí cũng không thể hoàn mỹ hơn Trịnh Việt. “Có chỗ nào đó không đúng,” Trong lòng có một âm thanh nói, nhưng rốt cuộc là cái gì không đúng?

“Thanh Hoàn, Thanh Hoàn?” Trịnh Việt kêu mấy tiếng gã mới hoàn hồn, “Người làm sao vậy, đêm qua đã bắt đầu thần thần thao thao?”

Nhiệm Thanh Hoàn suýt nữa đau sốc hông, trình độ ngứa đòn khi nói chuyện của Trịnh Việt đã đuổi kịp bản thân gã, gã nghiêng răng phun ra mấy chữ: “Cái gì là thần, thần, thao, thao?!”

Trịnh Việt cười cười: “Ta đã bảo chậm tốc độ lại, bây giờ chúng ta đi thế này không khác du xuân là mấy.” Hẩn tinh thông binh pháp, biết không thể tạo thành cục diện địch khỏe ta mệt, “Vì điều này, độ trước khi có Tả tướng quân hộ tống, đã chạy một đoạn không ngắn rồi.”

“Ừ, rồi sao?” Nhiệm Thanh Hoàn nghe ra chút mách khéo, thầm than quả nhiên Trịnh Việt và mình cùng một phong cách.

Nhiệm Thanh Hoàn dụng binh ở kỳ, ở thiên mã hành không, nổi danh quỷ quyết, mà Trịnh Việt, trên phương diện nào đó giống Lý Dã hơn, thắng ở ổn, và càng thêm cẩn thận chặt chẽ, cơ hồ mỗi một chi tiết đều không bỏ qua.

“Vệ đội bên ngoài, trên biểu hiện phần nhiều là kỵ binh, mà Hồng Châu nhiều núi, mai phục rất có khả năng từ trên cao xuống, dùng xung lực tách vệ đội ta ra, khiến đầu đuôi bị đứt,” Trịnh Việt thủng thỉnh ra hiệu gã rót nước, Nhiệm Thanh Hoàn nịnh nọt dâng trà bằng hai tay, “Nếu là như thế, hỏa khí ám khí thường cần ngựa đều đã chuẩn bị đủ.” Kỵ binh lao xuống cố nhiên thần dũng, song thân hãm trong trận, phối hợp sẽ hơi bất tiện.

Nhiệm Thanh Hoàn hỏi: “Nếu mai phục ở đất bằng thì sao? Nếu người ta hỏa khí ám khí thường cần ngựa cũng đều chuẩn bị đầy đủ thì sao?”

“Thường cần ngựa?” Trịnh Việt nhấp một ngụm trà nhỏ, híp mắt ra vẻ chuyên gia, “Với tốc độ này, hẳn cứ hạ tùy tiện, ta không để ý, ngựa chắc cũng không để ý, về phần hỏa khí, phía trước nhiều cây khô, họ nấp trong cây khô dùng hỏa khí? Người không bị sốt chứ?”

“Như vậy, nếu là bộ binh trực tiếp xung phong liều chết, không cần nhiều – một vạn người là đủ, người làm thế nào?” Nhiệm Thanh Hoàn chớp chớp mắt.

Trịnh Việt bị gã hỏi thoáng nhú mày: “Người không tin Nhược Ly và Thuần Hoa à? Còn có Lý tướng quân mới đề bạt kia, thời điểm ở Tây Nhung chỉ mấy vạn nhân mã đã giam chân đại quân Tây Nhung, ba người bày trận hình tam giác, tương đương với lưng tựa lưng, đều là tướng tài nỏ mạnh, vững như thành đồng – Thanh Hoàn, người rốt cuộc đang lo lắng điều gì?”

“Anh Ti, bây giờ chỉ sợ không có ở đây.” Nhiệm Thanh Hoàn sắp xếp lại mạch suy nghĩ, “Mà Tiểu Mạc, ta dám khẳng định trạng thái của hắn không bình thường.”

Trịnh Việt nháy mắt hơi kinh ngạc, lập tức khôi phục như thường, “Nha đầu Anh Ti không ở đây? Chuyện từ khi nào?”

“Ta không biết,” Nhiệm Thanh Hoàn thở dài, khá bất lực, “Lữ Diên Niên hoặc kẻ gọi là Hoa Tiên gì đó, không từ thủ đoạn nào, phong cách quá giống ta, có cảm giác bị người lừa.”

“Người chưa từng thích cửa vào vết sẹo của người khác.” Trịnh Việt lắc đầu, khá nghiêm túc nói, “Bọn họ không có tâm địa thiện lương như người.”

Nhiệm Thanh Hoàn bật cười “Xi” một tiếng: “Đương nhiên rồi, ta là người tốt đệ nhất thiên hạ – chuyện như xát muối vào vết thương không phải là ta không dùng, chẳng qua quá mất giá, chưa đến vạn bất đắc dĩ thì không muốn thử thôi – còn có Tiểu Mạc, hẳn vốn vẫn đi bên cạnh nha đầu Ly, khi này không biết tại sao bỗng nhiên cách xa nàng ta.”

“Nhược Ly là một nha đầu cố chấp,” Trịnh Việt rất vui khi gã đổi đề tài, “Thù hận thế hệ trước cứ nhớ mãi làm gì?”

Nhiễm Thanh Hoàn lập tức bát quái: “Nói nghe xem, ta vẫn cảm thấy là nguyên nhân gia đình.”

Gã hai mắt tỏa sáng, quét sạch biểu cảm chán chường trước đó, thay đổi sắc mặt nhanh chóng khiến người ta phải thán phục, Trịnh Việt bị chọc cười: “Cũng không có gì, phu nhân nguyên phối của Phương lão tướng quân tính tình quá cương liệt, sau khi phát hiện lão tướng quân có tình nhân khác liền tự sát, chuyện xảy ra từ mười năm trước, có Nhược Ly chúng ta không tiện nhắc tới.”

“Thế thì liên quan gì đến Tiểu Mạc... Hả, tình nhân của Phương lão tướng quân không phải là mẹ Tiểu Mạc chứ?”

“Gần như vậy,” Trịnh Việt hơi chần chừ, “Có điều, là phụ thân hần, Mạc đại nhân.”

“À.” Nhiễm Thanh Hoàn chống cằm không nói gì, ngón trỏ một tay để không như cố ý như vô tình gõ bàn, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thanh Hoàn?” Trịnh Việt đang quan sát phản ứng của gã.

“Suyt, đừng làm ồn, ta sắp nghĩ thông rồi...” Nhiễm Thanh Hoàn làm một thủ thế, bỗng nhiên, gã ngừng phất đầu lên, sắc mặt trở nên hơi khó coi, “Trịnh Việt, lập tức tìm người thay Tiểu Mạc, ta biết mối quan hệ của hần với nha đầu Ly...”

Song gã không có cơ hội nói câu này ra miệng, bốn phía hò hét ầm ỹ, địch nhân đến ngay vào lúc chết người này.

## 49. Chương 49: Chuyện Cũ Nhiều Năm Trước

Trịnh Việt dở khóc dở cười nhìn gã: “Nhiễm Thanh Hoàn, kiếp trước ngươi là quạ đen đúng không?”

Nhiễm Thanh Hoàn vén màn xe, tức tốc phán đoán tình hình chiến đấu, quân địch tập kích bất ngờ, mai phục nơi đất bằng, vây công. Trịnh Việt quả nhiên sớm có chuẩn bị, bên phía Yên Kỳ nhanh chóng kết thành trận hình, quả thật vững vàng chắc chắn.

“Ta thế Mạc Thuấn Hoa.” Gã quay đầu bỏ lại một câu muốn nhảy xuống xe, bị Trịnh Việt kéo về.

“Ngươi động kinh à?” Trịnh Việt chán nản. Ai từng thấy một mỹ nhân nũng nịu tích tắc trước còn phong tư yểu điệu khó phân biệt nam nữ, lập tức hóa thân thổ phỉ phóng lên ngựa hoành đao lập mã? Nếu một nam sủng Yên Kỳ cũng có năng lực như vậy, đường đường Cẩm Dương vương há chẳng phải luôn trong trạng thái gối gối chờ trời sáng?

“Ta không động kinh, ngươi hãy nghe ta nói, Nhược Ly có khả năng là em ruột Tiểu Mạc!”

Mạc Thuấn Hoa biết ân oán oán thế hệ trước của hai nhà Phương Mạc, vốn cho rằng chỉ thế thôi, chỉ cần mình chân thành, rồi có một ngày có thể chờ nàng bỏ qua hiềm khích quay đầu lại. Nam tử Mạc gia kinh tài tuyệt đỉnh, hoặc là văn phú siêu quần, hoặc là danh tướng một phương, song đều hủy vì một chữ si, bất luận là Mạc lão tiên sinh hay Mạc Thuấn Hoa.

Mẫu thân hần cũng mất sớm, không biết năm đó phải chăng bà cũng từng tuyệt vọng vì tình cảm và gia đình méo mó như vậy. Cố nhiên nam tử mến nhau ở Yên Kỳ không phải là lỗi lớn, song con của thế gia mấy đời độc đinh há có thể vô hậu? Khổ luyện của hai người tạo thành đau đớn cho bốn người còn chưa đủ, hiện giờ lại còn muốn truyền cho thế hệ tiếp theo sao?

Thuấn Hoa Thuấn Hoa, hần đã không còn nhớ diện mạo nữ tử đặt cái tên này cho hần, chỉ là đôi khi nghĩ đến, chẳng lẽ từ lúc ấy bà đã nhìn thấu mỗi một sự tình định trước của thế gian này?

Song đêm qua, một mũi tên lén bắn vào phòng hần, thư kẹp trên đó khiến hần như bị sét đánh – Phương Nhược Ly vậy mà là em gái ruột cùng cha khác mẹ của hần... Không, đây nhất định là âm mưu của người Hồng Châu, Nhược Ly vẫn canh cánh trong lòng chuyện mẫu thân nàng tự sát, mà Phương phu nhân năm

đó chẳng phải là không thể bỏ qua được mối quan hệ của phụ thân mình với Phương lão tướng quân ư, sao lại cùng phụ thân...

Phương Nhược Ly bỗng nhiên la lên một tiếng, Mạc Thuấn Hoa không tự chủ được quay đầu lại. Một bóng đen từ đất bằng chui lên, lao thẳng tới Phương Nhược Ly, nữ tử vốn giơ Minh Nguyệt lên chặn, binh khí va chạm mới lĩnh hội lực hổ lang của hắc y nhân, nàng không khỏi giật mình – công lực bậc này, dù là Tiêu Tương đệ nhất nhân Hồng Châu sợ cũng không hơn.

Chẳng lẽ là bản thân Tiêu Tương, Lữ Diên Niên thực sự vì giết Trịnh Việt mà dốc hết vốn liếng sao?

Không cho phép nàng thất thần, chỉ nghe một tiếng vang giòn, Phương Nhược Ly trợn to hai mắt – Minh Nguyệt... gãy rồi.

Nàng nhanh chóng lui về, hắc y nhân kia chưa thu kiếm khí, cắt chiến y trên vai trái của nàng một đường dài nửa thước, Phương Nhược Ly kinh hô chính là vì thế.

Tuy rằng nàng lập tức che y phục, song Mạc Thuấn Hoa lại thấy rõ, trên vai trái của nàng có một vết bớt. Hắn chậm chậm giơ tay trái của mình lên, trên cổ tay một chút có một cái bớt y hệt – chứng cứ đến từ cùng một phụ thân. Mạc Thuấn Hoa suy sụp đánh rơi kiếm trong tay xuống đất.

Người Hồng Châu như đoán được, bỗng nhiên phát động mãnh công về phía hắn. Mạc Thuấn Hoa rơi kiếm xuống đất, lòng đã sớm đại loạn, nhất thời chỉ huy không thỏa đáng, phòng vệ Yên Kỳ vốn vững như thành đồng lại bị xé ra một lỗ hổng.

Khi Nhiễm Thanh Hoàn và Trịnh Việt nhảy ra xe ngựa, đã là cảnh tượng như vậy.

Ngày ấy Nhiễm Thanh Hoàn vô tình xông vào phòng ngủ của Phương Nhược Ly, không khéo đụng phải nàng tắm rửa, hốt hoảng quét tới cái bớt trên vai trái, có điều tình hình lúc đó thật sự quá xấu hổ, khiến gã không kịp nghĩ kỹ, lại để địch nhân chui vào chỗ trống.

Ánh mắt gã lập tức đuổi theo kẻ chém y phục Phương Nhược Ly, có thể chém gãy Minh Nguyệt, tuyệt không phải người thường, huống hồ hắn chỉ đánh một trận rồi lui, hiển nhiên đã tính sẵn việc Mạc Thuấn Hoa thất thủ, song lại chậm một bước, màu đen thoảng cái không thấy đâu.

Nhiễm Thanh Hoàn cắn răng rút thanh trường đao đã lâu không dùng: “Trịnh Việt, nhất định phải cẩn thận kẻ mặc hắc y kia...”

“Là người cẩn thận mới đúng!” Trịnh Việt phát tay đánh rơi mấy mũi tên lên, “Kêu Thuấn Hoa lui ra, quân chủ lộ nghe cô điều phối!”

Nhiễm Thanh Hoàn bỗng thấy lưng chợt lạnh, cấp tốc quay đầu lại, trong mắt chỉ có một mũi tên phóng thẳng tới hậu tâm Trịnh Việt, phá không mà tới, nhanh đến khó tin, gã kinh hãi vô thức muốn giơ tay đẩy Trịnh Việt ra. Nhưng Trịnh Việt suy cho cùng lớn lên trên lưng ngựa, cảm giác dĩ nhiên sẽ nhạy bén hơn Nhiễm Thanh Hoàn, trong tích tắc hắn túm cổ tay Nhiễm Thanh Hoàn kéo gã vào lòng, thân thể cố hết sức lao về phía trước.

Nhiễm Thanh Hoàn nghe thấy Trịnh Việt kêu khê một tiếng, lưng đập mạnh xuống mặt đất, đột nhiên trong đầu phẳng phất có thứ gì đó nổ tung, chỉ nghe thấy tim mình đập như sấm.

“Vệ binh đâu? Thái y!” Nhã nhận lịch sự cái con mẹ nó, nam tử cảm y vốn nói chuyện nhỏ nhẹ gầm lên, máu trên vai Trịnh Việt rỉ ra chảy lên tay gã, hóa đen, có nghĩa là... trên tên có độc. Thái y và mấy thị vệ cấp tốc tiến lên đỡ Trịnh Việt vào trong xe, Nhiễm Thanh Hoàn quay phắt đầu lại, không còn che giấu ánh mắt sắc bén như đao, “Mạc Thuấn Hoa người đang làm gì thế?!”

Mạc Thuấn Hoa sau sự ngạc nhiên nhanh chóng hoàn hồn, hắn vốn dày dặn kinh nghiệm sa trường, chỉ là vừa rồi đã kích quá lớn, nhất thời mất chừng mực, bị Nhiễm Thanh Hoàn gào to một tiếng, hắn lập tức nhận ra mình thất thủ, định thần lại vá lỗ hổng bị xé ra.

Lúc này một ánh mắt lạnh lùng bắn lên người Nhiễm Thanh Hoàn, gã đứng dậy, từ xa nhìn lại hắc y nhân đang đánh giá thân phận gã, vệ binh căng thẳng hộ vệ bên cạnh gã bỗng nhiên có chút chưa hoàn hồn được, từ khi nào tiểu công tử nhu nhu nhược nhược này lại có khí thế như vậy?

“Lấy cung tên đến.” Vệ binh giật nảy mình, sững sờ nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, trình cung tên của mình lên.

Tiêu Tương phía xa neho mắt, nhìn thiếu niên cài tên kéo cung, cười nhạt khiêu khích – Khoảng cách như vậy cũng có thể bắn tới? Cho dù tên tới, cũng đã là nỗ lực hết đà, con người nào phải cộc gỗ, chẳng lẽ không biết tránh?

Song nụ cười của hắn nhanh chóng cứng lại trên mặt, bởi vì hắn phát hiện dưới chân thiếu niên kéo cung bắt đầu cuộn lên một lớp xoáy nhỏ, ống tay áo thiếu niên bị gió thổi phồng lên, gã ngưng mà bất động, chờ đợi gió kia từ từ mạnh lên... Đây là, dị thuật? Tại sao trong số người Yên Kỳ lại có nhân vật như vậy?!

Tiêu Tương lặng im lui về sau một bước, cung đã căng, Nhiệm Thanh Hoàn buông tay, mũi tên lại tan biến vào hư không, Tiêu Tương trợn mắt nhìn, nghe thấy tiếng phá không thì đã không còn kịp.

Vệ binh há hốc miệng nhìn mũi tên Nhiệm Thanh Hoàn bắn ra biến mất trong gió, sau đó khí xoáy kia như quỷ mị xuất hiện phía sau hắc y nhân, hắc y nhân cảnh giác cấp tốc né đi, mặc dù tránh thoát yếu hại song vẫn bị xuyên thủng ngực phải.

Nhiệm Thanh Hoàn hơi lão đảo, trường cung rơi xuống đất... Quả nhiên là quá miễn cưỡng, bị việc Trịnh Việt bị thương kích thích lại dùng đến sức không chế gió, gã hơi cười khổ, chứng minh rằng trong tiềm thức đã để ý đến mức độ này.

“Công, công tử?” Vệ binh muốn lên đỡ, Nhiệm Thanh Hoàn thở hổn hển một hơi, hất tay hắn ra, nhảy lên ngựa, dịch dung tinh vi hơn cuối cùng cũng không che được người nọ chân chính, khi tên trên vai bị rút ra Trịnh Việt đau đến mức phải hít sâu một hơi, lại vừa vặn nhìn thấy sát na này – không khỏi mỉm cười, sau đó mặc tầm nhìn tới đi do tác dụng của dược vật.

Không sao, đã có gã ở đây.

\*\*\*

Nhiệm Thanh Hoàn trừng mắt nhìn đám vệ binh lo lắng hãi hùng vây quanh mình, quát to: “Vây quanh ta làm gì?! Đi bảo vệ Vương gia, xảy ra nửa phần sơ suất thì tất cả đều xử trí theo quân pháp cho ta!” Sau đó gã cắn răng, phóng ngựa lao ra.

Hắc y nhân bị thương lập tức có người tới đỡ lên ngựa, hướng dời đi là chỗ tinh nhuệ của đối phương – cánh phải giằng co với Mạc Thuần Hoa.

Địch đông ta ít, không nên triển đấu, nếu muốn tốc chiến tốc thắng, thì nên tỏa tinh nhuệ, diệt đấu chí, khiến cho tự lui.

Thượng binh phạt mưu, chiến dịch cứng đối cứng như vậy quả thật Nhiệm Thanh Hoàn còn chưa gặp nhiều lắm.

Tiêu Tương nghe thấy sát khí chợt ngưng tụ trong tiếng gió, bản năng quay người dùng đao chặn. Đây là thanh trảm mã đao sống dày đánh gãy Minh Nguyệt, lực cánh tay của người sử dụng tất nhiên vượt xa người thường, Nhiệm Thanh Hoàn vốn không sở trường ở lực, song Tiêu Tương trọng thương đã như nỗ lực hết đà, giờ mã đao ngàn cân đã là liều mạng, hướng chỉ Nhiệm Thanh Hoàn “âm hiểm” cạy mình cười ngựa, đứng trên lưng ngựa mượn lực chém xuống.

Tiêu Tương chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, đao sắp tuột tay, tình thế cấp bách buông tay nhảy xuống ngựa, trảm mã đao nện lên lưng ngựa, ngựa bị đau hí dài một tiếng, chân trước giơ cao, Tiêu Tương vội lăn đi, suýt nữa bị chiến mã của mình đạp chết. Người Hồng Châu cuống quýt cứu hắn ra, hắn suýt nữa không thở nổi, mắt tối sầm, phun ra một búng máu, lui vào trung quân.

Thống lĩnh bị người ta dùng đao chém xuống ngựa, đối với song phương đều là một loại kích thích, người Yên Kỳ tinh thần đại chấn, quân Hồng Châu nhất thời rối loạn, Nhiệm Thanh Hoàn cười gằn một tiếng, thể còn chưa đủ – gã hắng giọng quát to: “Nhiệm Thanh Hoàn ở đây, ba lộ quân nghe ta điều phối!” Mọi người ồ lên, ba chữ Nhiệm Thanh Hoàn thật là quá đáng sợ, tên của người này trong vài năm gần gũi đã như ác mộng truyền khắp cửu quốc, các chiến dịch lớn nhỏ, nổi danh bất bại, gã ghìm ngựa, cười chắc chắn, “Tặc thủ của các ngươi đã bị ta chém rơi xuống ngựa, một đám ô hợp còn muốn ngoan cố chống cự hay sao?”



“Nhiệm Thanh Hoàn...” Tiêu Tương giật mình, vậy trấn thủ ở Cẩm Dương là ai?

Thấy Hồng Châu quân tâm đã loạn, mà người nọ lại thật sự là một chuyên gia lực chiến, bất luận là kỵ binh hay bộ binh, xung, tiết, vây, đoạn, công, tiến thoái có độ, Hồng Châu lần này sắp mất đại thế, ngàn tính vạn tính không liệu được trong sứ đoàn Yên Kỳ lại có nhân vật như vậy, hấn nhin đau kêu lính truyền lệnh tới: “Lui!”

Chưa đến một canh giờ, chiến dịch quy mô không lớn lại cực kỳ mạo hiểm này rốt cuộc kết thúc.

“Tướng gia.” Nhiệm Thanh Hoàn nghiêm nhiên đã thành chủ tâm cốt, Lý Dã xin chỉ thị cho hành động bước tiếp theo: “Phải chăng có thể rút lui khỏi nơi đây?”

Nhiệm Thanh Hoàn thoáng trầm ngâm: “Nhược Ly, người đã giao thủ với hắc y nhân kia, theo người thì hấn là ai?”

“Ta đoán là Hồng Châu đệ nhất nhân Tiêu Tương,” Phương Nhược Ly khẳng định, “Tám chín phần mười.”

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu: “Không đi nữa, nghỉ ngơi tại chỗ. Phái mấy người đi tìm Anh Ti. Lý Dã, người dẫn người truy kích.”

“Cái gì?” Lý Dã kinh hãi.

“Dẫn người đuổi theo ba dặm, tạo nhiều thanh thế, không thể giao thủ.” Nhiệm Thanh Hoàn dừng lại, “Không thể để đối phương nhận ra chúng ta cũng đã gần nỗ lực hết đà, nếu không khó bảo đảm dọc đường không có nhóm hổ lang thứ hai.”

“Vâng.”

“Nhược Ly, Thuấn Hoa, lập tức chỉnh đốn kiểm kê, phòng vệ nơi đây giao cho các người.”

“Vâng.”

Nhiệm Thanh Hoàn liếc thấy Mạc Thuấn Hoa không nói một lời quỳ dưới đất, dáng vẻ mặc xử trí, đi tới vỗ vỗ vai hấn: “Đứng dậy, đi làm việc nên làm đi.”

“Mặt tướng làm lỗ quân...”

“Ta bảo người đứng dậy!”

Ngữ khí bỗng nhiên nghiêm khắc khiến Mạc Thuấn Hoa giật mình, sau đó hấn cúi gằm đầu xuống: “Mặt tướng...”

Nhiệm Thanh Hoàn thở dài, ghé vào tai hấn nói: “Chuyện của người ta đại khái đều biết rồi.” Mạc Thuấn Hoa khó lòng tin nổi mà trợn mắt nhìn, chỉ nghe gã lại nói: “Tạo hóa trêu người nhất, ta không nói được đạo lý gì, chờ người chân chính nghĩ thông suốt, thì tất cả đều qua rồi.”

Mạc Thuấn Hoa mở miệng, nhưng không thốt được một chữ, Nhiệm Thanh Hoàn không nói lời gì kéo hấn dậy: “Lấy công chuộc tội đi, nếu không cẩn thận Vương gia nhà người khỏe lại sẽ phạt chung mấy tội.”

Gã tựa hồ không hề khúc mắc cười cười với Mạc Thuấn Hoa, quay người nhìn Trịnh Việt, vừa vặn gặp Thái y từ trong xe lui ra. Nhiệm Thanh Hoàn dừng bước, bỗng nhiên cảm thấy ngực như bị bóp nghẹt, muốn hỏi cái gì, nhưng không biết tại sao mà không nói nên lời. Lại là Thái y nhìn thấy gã trước, lão đầu tử cung kính nói: “Độc của Vương gia đã sạch, vết thương băng bó ổn thỏa, không bị thương gân cốt, tướng gia yên tâm.”

Nhiệm Thanh Hoàn cảm thấy mình đặc biệt trấn định gật gật đầu, tựa hồ còn nói một câu “vất vả” gì đó không lạnh không nóng, sau đó bình tĩnh vén màn xe đi vào, vào trong xe mới phát hiện chân hơi nhũn ra, bị gã tự động quy là do xe đỗ không vững lắm.

Trịnh Việt đang ngủ, chắc là vì trong thuốc có thành phần gây ngủ, bả vai bị thương được quấn băng vải chỉnh chỉnh tề tề, môi hơi tái... Có lẽ cũng không phải là do mất máu, màu môi hấn ban đầu đã không đỏ lắm, lúc không cười sẽ khiến người ta cảm thấy hơi bạc tình.

Nhiệm Thanh Hoàn thở phào một hơi, đắp chăn cho hấn, thất thần ngồi xuống.

Khi Trịnh Việt mở mắt ra, Nhiễm Thanh Hoàn đang ngồi ở chỗ hắt gió tay là chạm đến, cúi đầu xem thứ gì đó, mà lắc lư nhẹ nhẹ cũng cho thấy xe ngựa đã đi trên đường, xem ra phiên toái đã hoàn toàn xử lý xong rồi.

Trịnh Việt không nhịn được nở nụ cười không thành tiếng. Đúng vậy, như thế không phải là rất tốt sao? Bất kể xảy ra chuyện gì, luôn có một người vào thời điểm thích hợp có thể đứng ra tiếp nhận trọng trách, thay người gánh gia quốc thiên hạ này – Hắc thổ dài khe khẽ, như vậy, dẫu cho cả đời không có được... dẫu cho... nhìn gã cả đời thế này, không phải cũng rất tốt ư?

“Thanh Hoàn, chỗ Thái y có nước thuốc, người tẩy dịch dung đi.”

Hắn thành linh lên tiếng làm Nhiễm Thanh Hoàn giật mình run tay, nhanh chóng đứng dậy sờ trán hắn, ra lệnh một câu “Không được lộn xộn”, sau đó ba chân bốn cẳng rút chén nước, cẩn thận đỡ hắn dậy: “Người ngủ hơn một ngày rồi, uống nước đi.”

“Sao lâu thế?” Trịnh Việt tiện tay gã làm trơn họng, nghe vậy hơi nhú mồm.

“Do được lực, chắc là có thành phần gây ngủ.” Nhiễm Thanh Hoàn nói, “Trên tên có độc.”

“Tiểu thương thôi, Thái y chỉ giỏi làm to chuyện.” Trịnh Việt thử cử động.

“Đừng nhúc nhích!” Nhiễm Thanh Hoàn đành mặt, “Tiểu thương? Ta còn cho là người rất trâu rất khỏe chứ, thế mà bị một tên bán ngựa, tại sao người không né?!”

Trịnh Việt cẩn thận nhìn sắc mặt gã, hơi giả vờ đáng thương: “Không phải ta né rồi sao... Nếu không đã chẳng còn mạng nói chuyện với người, đây không phải là học nghệ không tinh sao? Thanh Hoàn, ta là thương hoạn, thái độ của người phải chăng nên ôn nhu hơn?”

– Lúc ấy, ta làm sao có thể để người ở phía trước?

Người có biết không, chớp mắt khi người muốn đẩy ta ra, trong lòng ta vừa kinh hồn táng đảm, vừa vui mừng không kìm được... Lúc ấy, cho dù chết đi chắc ta cũng cam nguyện... Những lời này ta không nói, phải chăng rồi có một ngày người cũng sẽ biết?

Nhiễm Thanh Hoàn “Xì” một tiếng, không tự nhiên lăm quay đầu đi, để chén xuống ngay ngắn, lại cầm một cái chung nhỏ, mở nắp, mùi thơm lập tức tỏa ra: “Thái y đoán người sắp tỉnh, đã cho người chuẩn bị vài món, chắc người cũng đói rồi, lót dạ trước đi...” Gã đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, Trịnh Việt có một tay không giờ lên được, không thể để mình dứt hẳn chứ...

Trịnh Việt thấy đôi mắt gã đảo quanh, vẻ mặt thì xấu hổ, không nhịn được cười ra tiếng: “Đưa thìa đây.”

“À.”

Trịnh Việt dùng tay bình thường hơn nhận lấy, phân phó: “Bưng chắc bưng chắc, ôi chao... còn phải tự mình ra tay, trông chờ người dứt ta, sợ chỉ lợi cho cái chân.”

Nhiễm Thanh Hoàn rụt cổ cười hì hì.

“Đợi lát nữa hỏi Thái y nước thuốc, người tẩy sạch mặt đi.” Trịnh Việt lặp lại một lần, “Ta nhìn không quen.”

Nhiễm Thanh Hoàn kích động suýt nữa làm văng hết canh trong chung: “Thật không dễ nha, người cuối cùng cũng nhìn không quen rồi. Lão đại, thẩm mỹ của người rất cuộc từ bệnh trạng và biến thái đã khôi phục bình thường rồi!”

“Cút.” Trịnh Việt chậm rãi nuốt một ngụm canh ngọt, nói năng không lễ độ, Vương gia trước kia đánh rắm cũng phải lịch sự do ảnh hưởng của Nhiễm Thanh Hoàn rốt cuộc đã có khí chất thổ phỉ, công của gã quả không nhỏ, “Hôm qua người hoành đao lập mã lộ mặt, cả kẻ nên biết lẫn không nên biết đều nghe nói có một đại nhân vật ngồi trên xe ta rồi, còn đóng kịch gì nữa.”

Hắn đột nhiên lại nghĩ tới điều gì: “Tìm thấy Anh Ti chưa?”

“Chưa,” Nhiễm Thanh Hoàn cau mày, “Đã phái ba tốp nhân mã mà vẫn chưa thấy bóng dáng nàng ta.”

Trịnh Việt nghĩ nghĩ: “Biết rồi, không cần sốt ruột, nếu gặp nạn, nha đầu Anh Ti nhất định sẽ để lại manh mối. Đúng rồi, người nói chuyện của Thuần Hoa và Nhược Ly là thế nào?”

“Hả? À...” Không thể nói là mình xông vào phòng tắm của nữ hài tử người ta nhìn thấy cái bớt trên vai nàng giống trên tay Mạc Thuần Hoa rồi sinh lòng nghi ngờ chứ, “Việc này à... rất, rất phức tạp, thực sự rất phức tạp, ừm, người bây giờ vừa tỉnh lại, không nên làm hoạt động suy nghĩ quá phức tạp, không tốt cho việc lành bệnh.”

Trịnh Việt thấy vẻ mặt gã úp mở liền biết không có chuyện gì hay, cũng chẳng thêm hỏi, để khỏi rước bực vào mình.

Hai người tán dóc một lúc về trời nam biển bắc, cho đến khi Trịnh Việt uống thuốc hơi buồn ngủ mới dừng.

Ân oán của Mạc gia và Phương gia hơn hai mươi năm trước rốt cuộc là gì? Kỳ thực Nhiễm Thanh Hoàn không thể nào biết được, song nghĩ kỹ lại, chính thất chung quy là chính thất, với danh tiếng địa vị của Phương lão tướng quân, dù thật sự cưới vợ lẽ có phải là chuyện gì to tát đâu? Huống chi là một đoạn tình duyên không thể công khai với một nam tử thân phận xấp xỉ cơ hồ không thể bên nhau?

Sao Phương phu nhân lại vì mấy việc này mà tự kết liễu?

Huống hồ, nghe nói tình cảm của tướng quân và phu nhân cũng không hề sâu đậm mấy, chia phòng từ lâu đã là bí mật công khai... Như vậy chỉ có một đáp án có thể giải thích, vị Mạc đại nhân này có quan hệ với Phương phu nhân.

Không phải quan hệ thân thuộc, vậy đại tiểu thư ru rú trong nhà này với Mạc đại nhân lại còn có thể có quan hệ gì đây?

Nhiễm Thanh Hoàn không biết năm đó là một trường ái hận si triền như thế nào, đương sự người thì ra đi người thì già rồi, hết thấy thành một bí mật cơ hồ không nơi xác nhận. Gã đột nhiên có chút mê hoặc, giống như từ nhân tên Nguyên Hiếu Vấn ngày xưa có sự mê hoặc “vấn thế gian, tình thị hà vật” vậy.

Có bao nhiêu bỉ dục liên chi, sinh tử tương hứa như vậy, đều là thứ sớm bị người nay người xưa truyền tụng nát. Những câu chuyện không biết nguồn gốc ấy, mỗi một chữ mỗi một câu đều có sắc đỏ ảm áp, như một giọt máu trong trái tim nơi lồng ngực, tươi đẹp khiến lòng người sinh ra vô vàn suy nghĩ viển vông.

Bạch y khanh tướng, chu sa hồng nhan.

Song đã có thể tốt đẹp như vậy, thì tại sao lại có nhiều việc thiên cổ trường hận đến thế?

Lục Châu nhảy lầu, Trường Môn di hận, trước Mã Ngôi pha, Chiêu Quân tái ngoại. Cũng có một trường nghiệt duyên không nói rõ được của Lý Ích và Hoắc Tiểu Ngọc, Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh chung quy kính vỡ làm đôi, khuôn mặt điểm trang một nửa của Từ nương, Đoàn phiến ca của Thích Cơ... Một bầu nhu tình bỗng nhiên biến hóa thành con thú trong tim, mở miệng phun ra nuốt vào mối tương tư của vô số người. (Trường Môn tức cung Trường Môn, nơi giam Trần hoàng hậu, Từ nương tức Từ Chiêu Bội)

Chuyện tình cảm, chung quy, thiếu cũng đau thương, mà thừa cũng đau thương.

## 50. Chương 50: Người Vừa Hát Xong Ta Lên Sân

Bóng đêm vẫn tĩnh mịch như vậy.

Nơi trạm dịch xa hoa nhất biên cảnh Kinh Châu, đèn trong một gian phòng mãi vẫn chưa tắt, một loạt thị vệ đứng ngoài cửa, rõ ràng là không phận sự miễn vào.

Nhiễm Thanh Hoàn ôm lò sưởi co ro trên ghế, trừng mắt nhìn một tấm bản đồ, giống như có thể trừng ra hoa vậy. Trịnh Việt khoác y phục dựa lên giường, im lặng chờ gã mở miệng.

Nhiệm Thanh Hoàn ngẩng đầu nhìn quét qua hắn: “Hay ngươi ngủ trước đi, để ta nhìn lại xem. Vai ngươi đang bị thương, đừng cố.”

“Ngủ mấy ngày rồi, ngươi nghĩ ta là heo à?” Trịnh Việt cười cười, “Ngược lại ngươi mấy ngày nay chưa được nghỉ ngơi, hãy...”

“Không sao, ta oán Lữ Diên Niên là được.” Nhiệm Thanh Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy bản đồ qua một bên, “Nói chiến lược đại khái trước đi, ngươi phải cho ta một phương hướng chứ.”

“Trước mắt chúng ta có hai con đường có thể đi,” Trịnh Việt dừng lại, “Tình hình Hồng Châu ngươi cũng thấy rồi đấy, tuy rằng binh cường nhưng quốc lực không hề giàu có – hoặc nói là, bách tính không hề giàu có.”

“Lão cặn bã ức hiếp bách tính.” Nhiệm Thanh Hoàn mở miệng chửi ngay, “Quản được tốt thì quản, quản không tốt còn dày mặt ăn trên ngồi trốc. Trịnh Việt, tới Thượng Hoa ngươi nhất định phải kéo ta lại, chứ không ta sợ thanh đao này của ta sẽ vì dân thỉnh nguyện.”

“Quản được tốt thì quản, quản không tốt thì thoái vị?” Trịnh Việt nhướn mày nhìn gã, “Nếu ai cũng như ngươi, há chẳng phải trên đời này không còn hôn quân và nịnh thần.”

Nhiệm Thanh Hoàn nhíu mày: “Ừ, không nói chuyện này nữa, đừng lạc đề, Hồng Châu không giàu có thì làm sao?”

“Với thực lực Yên Kỳ ta, có thể đánh lâu dài với lão, mà một khi kéo dài thời gian chiến tranh, người Hồng Châu không nhất định chịu được, tới lúc đó quan phủ tất nhiên còn phải trắng trợn bóc lột dân gian – Sớm muộn sẽ có một ngày bách tính không sống nổi, tự nhiên phải nghĩ biện pháp khác. Đến khi ấy chẳng cần chúng ta thắng lão, hậu viện của Lữ Diên Niên nhất định tự bốc cháy.”

Nhiệm Thanh Hoàn hơi chần chờ: “Có... lý...”

“Cho nên Lữ Diên Niên vội vã tốc chiến tốc thắng.” Trịnh Việt nói, “Dọc đường lão ám sát, dùng hết mọi thủ đoạn, nếu có thể đẩy ta vào chỗ chết đương nhiên là tốt nhất, còn không thì cũng có thể kích ta chiến một trận.”

“Vậy nên lão phái Tiêu Tương kia đến, để Nhược Ly nhìn thấu thân phận?”

“Không sai.”

“Thế ý kiến của ngươi là?”

Trịnh Việt lắc đầu: “Ta chỉ đang nói một sự thật mà thôi, không phải ý kiến của ta, hơn nữa, ngươi tựa hồ không hề tán thành.”

“Ngươi nói về con đường thứ hai kia trước đi.” Nhiệm Thanh Hoàn không mắc mưu.

“Đường thứ hai, đương nhiên là như lão mong muốn, chúng ta tốc chiến tốc thắng một trận, một ván quyết định thành bại.” Trịnh Việt nhìn thẳng vào mắt gã, “Ngươi cảm thấy sao?” Thế mới nói làm lãnh đạo điều quan trọng nhất chính là bất luận trong lòng đã có tính toán hay chưa, đều cần người khác mở miệng trước, ý kiến của hắn luôn luôn là lúc cần quyết định mới đưa ra.

Kỳ thực làm chủ soái trên chiến trường lâu như thế, đây cũng là phương thức quen thuộc của Nhiệm Thanh Hoàn. Gã âm thầm thở dài, bỗng nhiên cảm thấy một vài thời điểm mình với Trịnh Việt có nhiều chỗ không nên giống nhau như vậy, sắp xếp lại mạch suy nghĩ, gã nói: “Chúng ta phân tích sơ về ba phương diện, mạo hiểm, phí tổn, lợi nhuận.”

“Thú vị đấy, ngươi tựa hồ cũng rất tinh thông việc buôn bán.”

“Vốn dĩ không khác nhau mấy mà.” Nhiệm Thanh Hoàn gõ nhẹ bản đồ, “Trước tiên nói về mạo hiểm, thoát nhìn là đường thứ hai lớn hơn, đến lúc đó rất có khả năng cả thiên hạ đều bị cuốn vào cuộc phân tranh này, sự hỗn loạn của cục diện và mức độ phức tạp, một chiêu bất cẩn thì sẽ thua hết; song độ nguy hiểm của đường thứ nhất kỳ thực cũng không thấp lắm.”

Gã thở gấp một hơi: “Có câu ‘đêm dài lắm mộng’, hiện tại có rất nhiều nhân tố không xác định, không ai có thể biết trước về sau sẽ xảy ra chuyện gì. Kể đến, nói về phí tổn, phí tổn của con đường thứ hai hiện tại còn chưa thể xác định là bao nhiêu, điều duy nhất biết được là, nếu chúng ta và Hồng Châu cứ tiếp tục kéo dài, mức độ hao tài tổn của nhất định sẽ tăng lên độ cao gây phản nộ, phí tổn đoán chắc sẽ cực lớn. Về phần lợi nhuận – kỳ thực đây mới là then chốt nhất.”

“Sao ngươi lại nói vậy?” Trịnh Việt nhìn gã như cổ vũ, cười rất chắc chắn. Nhiễm Thanh Hoàn vừa thấy vẻ mặt hần liền biết hần đã hiểu suy nghĩ của mình, cũng chỉ đành phải nói tiếp theo mạch suy nghĩ của hần: “Lữ Diên Niên xưng bá phía bắc, chúng ta chiếm nửa nam giang sơn, nhìn bề ngoài, hai con đường này nếu đi thông đều sẽ là một kết quả, tọa ủng thiên hạ, nhưng nghĩ kỹ lại, khác biệt lại rất lớn.”

“Khác biệt ở đâu?”

Nhiễm Thanh Hoàn dừng một thoáng: “Bắc Thục.”

Không biết tại sao, khi Nhiễm Thanh Hoàn tạm dừng, Trịnh Việt tựa hồ có chút chờ mong, song sau đó gã bình tĩnh mở miệng, thật sự nói ra hai chữ này, sắc mặt Trịnh Việt lại đột nhiên tối đi.

“Lão đầu tử Bắc Thục là một lão già thành tinh, mọi bề thuận lợi, thoát nhìn lão dường như nghiêng về chúng ta, song không ai biết lão với Lữ Diên Niên lại có giao dịch bí mật gì, loại người như lão sẽ không thể đặt hết cửa bấu ở một chỗ. Nếu chúng ta thật sự đi con đường thứ nhất, phương bắc dân chúng lầm than là nhất định, mà phương nam tất cũng tổn thất nặng nề, đến lúc ấy rất có khả năng chúng ta sẽ bị ngư ông này chia bớt rất nhiều lợi, chỉ bằng đánh một trận trở tay không kịp, gây ra hỗn loạn, biết đâu còn có thể kéo Bắc Thục vào – Đánh bại Lữ Diên Niên chẳng khác nào đã đoạt được thiên hạ.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhàn nhạt nói hết một tràng, cho ra kết luận: “Đề nghị của ta là, tốc chiến tốc thắng.”

Trịnh Việt nhìn gã chăm chăm, tựa hồ có chút thất thần, cả buổi không nói gì.

“Sao, có chỗ nào không ổn thỏa à?”

Trịnh Việt thở dài, chậm chậm gật đầu: “Không có, chú ý mọi mặt, nhanh nhẹn chu đáo.”

“Như vậy...”

“Chờ một chút, Thanh Hoàn,” Trịnh Việt cắt ngang gã, bỗng nhiên nhắc đến chuyện cũ, “Ngươi có còn nhớ lần đầu tiên khi ta hỏi ý kiến ngươi không? Ngươi uống say, lúc ấy ném cho ta một câu ‘trong lòng ngươi sớm đã nắm được, còn hỏi ta làm gì’...”

“Ta nói khi nào?” Nhiễm Thanh Hoàn nghi hoặc nhìn hần, không biết người này lại muốn nói gì.

“Uống say khướt, đứng còn chẳng nổi, đương nhiên không nhớ rồi,” Trịnh Việt cười cười quạnh quẽ, “Nhưng sau đó, chỉ cần thần trí tỉnh táo, ngươi không nói như vậy với ta nữa.”

“Ngươi... có khuynh hướng thích bị ngược đãi?” Nhiễm Thanh Hoàn giật nảy mình.

“Ai nói với ngươi?” Trịnh Việt giơ tay cốc nhưng gã đã né được, “Ý ta là, rõ ràng trong lòng ngươi không thích, tại sao còn phải thuận theo ta, không thể như lần đó say rượu nói chuyện với ta không hề kiêng dè?”

“Lần đó không phải ta uống quá chén còn nết rượu à, đương sự cũng bỏ qua rồi mà ngươi còn bắn khoăn.” Nhiễm Thanh Hoàn đã hiểu hần muốn nói gì, thế là lại lần nữa phát huy tinh thần đà điểu, nhanh nhẹn dọn dẹp bản đồ mở ra trên bàn, “Quả nhiên con người ta dễ bị bệnh là dễ nghĩ ngợi lung tung, ngươi mau nghĩ ngợi đi, để ta cân nhắc lại, tranh thủ trước khi đến Thượng Hoa có thể đưa ra một tổng phương lược cụ thể.”

Sau đó chuẩn mất, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Nhiễm Thanh Hoàn đã làm rõ thân phận, dịch dung trên mặt khiến gã vẫn canh cánh trong lòng cũng tẩy đi, đương nhiên cũng không còn lý do gì để ở chung với Trịnh Việt. Trịnh Việt nhìn bóng lưng hốt hoảng chỉ sợ chậm một bước của gã, không khỏi cười khở – Ngươi có thể không biết lớn nhỏ, không dùng chức vị nói chuyện với ta, ngươi có thể đùa giỡn, cợt nhả chọc cười, lại không muốn cãi lời ta một tẹo. Đều nói rượu say nói thật, tất cả suông sã ngươi biểu hiện ra đều chỉ trên mức độ thân mật, không muốn mấy may tiếp cận giới hạn dính đến quyền lực, ngươi vẫn không chịu dùng tính tình thật đối mặt với ta ư?

Một người có thể che giấu mình sâu đến mức nào?

Mà ta, đến nay vẫn không giành được lòng tin của người sao?

Hay là, ép hơi căng quá rồi... Trịnh Việt hít sâu một hơi, sẵn hồ là cần kiên nhẫn nhất.

Nhiệm Thanh Hoàn về phòng mình, đóng cửa thở phào một hơi, hơi đau đầu – Trịnh Việt như vậy, thật là ngày càng khó hầu hạ, thứ hắn muốn ngày càng nhiều, trừ trung thành và trí tuệ ra thì bây giờ lại thêm cả tình nghĩa.

Sóng vai chiến đấu nhiều năm, dù là kẻ lòng dạ sắt đá cũng không thể không có tình cảm. Nhưng mà, trộn lẫn càng nhiều thứ, thì mối quan hệ này càng là cắt không đứt, xếp còn rồi, cứ thế mãi, lao tâm lao lực cũng chưa chắc xử lý được quan hệ quân thần quý dị này.

Làm thế nào đây? Gã tự hỏi chính mình, phiền phức quá.

Đương khi gã hao tổn tâm trí, bỗng nhiên cửa bị đẩy mạnh ra, Nhiệm Thanh Hoàn quay đầu lại, trợn mắt nhìn Anh Ti đứng ở cửa: “Nha đầu...”

Thiếu nữ cả người đầm máu, sắc đỏ tươi thê lương ấy như lan tận vào mắt nàng, thần sắc trống rỗng, nàng ngơ ngác đứng ở cửa, im lặng như một con búp bê vải.

“Nha đầu, sao vậy? Đi đâu mà giờ mới về?” Nhiệm Thanh Hoàn thử tới gần nàng.

Anh Ti chợt lao tới ôm chầm lấy gã, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực gã, run rẩy nhẹ nhẹ, mà sức lực lại mạnh đến kinh người.

Nhiệm Thanh Hoàn thoáng cứng đờ, ngay sau đó từ từ thả lỏng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng: “Không sao, không sao, nha đầu, được rồi, được rồi, chúng ta đều ở đây.”

“Đặc sứ cô nương...” Lý Dã lo lắng không thôi đuổi theo Anh Ti vào vừa vặn nhìn thấy màn này, hắn dừng bước sững sờ nhìn họ, mấp máy môi tựa hồ muốn nói gì.

Nhiệm Thanh Hoàn thấy thần sắc hắn kỳ lạ, đang tính gọi hắn lại, thì thấy Lý Dã gượng ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, từ xa hành quân lễ, rồi sải bước đi không hề quay đầu lại, giống như có mãnh thú gì đang đuổi theo đằng sau vậy.

Nhiệm Thanh Hoàn bị Anh Ti ôm chặt, nhất thời không thể động đậy, đầu gã tức khắc căng lên, đúng thật là sóng trước chưa yên sóng sau lại nổi.

\*\*\*

Lý tướng quân đầu gối não gối mở miệng ra là giọng quan kia đối với sát thủ cấp cao giả ngu vờ ngốc này... không có ý gì chứ?

Một ngàn con quạ đen bay qua trên đầu Nhiệm Thanh Hoàn, chẳng biết hoàng lịch soạn kiểu gì mà gần đây quả thật là mọi việc đều không thuận lợi.

Anh Ti ôm gã một lúc lâu mới buông tay, quay người đi luôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có nước mắt, biểu cảm rất thờ ơ. Nhiệm Thanh Hoàn kéo nàng lại, chuyện này là thế nào, tự dưng bị nha đầu này sàm sỡ, ăn đậu hũ xong chùi miệng đi luôn à?

“Chờ đã, cô làm sao vậy?”

Anh Ti thoáng chần chừ, lắc đầu thấp giọng nói: “Thuộc hạ lo là nhiệm vụ, dẫn đến Vương gia bị thương, giờ ta đi thỉnh tội với Vương gia.” Nàng xuất thân giang hồ, không quý không củ, lúc này nói như thế khiến vẻ mặt Nhiệm Thanh Hoàn y như gặp quỷ vậy – nói thế cũng không đúng, gã gặp quỷ đâu có hiểm.

Gã không tự chủ được buông lỏng tay ra, Anh Ti cúi đầu bỏ đi.

Nhiệm Thanh Hoàn đứng ở cửa một lúc, không biết tại sao mà có cảm giác giống như nàng bỗng nhiên đi qua mười năm vậy. Trong ấn tượng Anh Ti còn là một tiểu cô nương, còn trong độ tuổi chơi búp bê, nàng tựa hồ phong bế mình ở đâu kia thời gian, vĩnh viễn không muốn đổi mặt, vĩnh viễn không muốn lớn lên.

Nàng coi mạng người như cỏ rác, không thông thế sự, không thông nhân tình, không muốn nhìn thẳng vào sự tịch mịch của mình, không muốn thừa nhận người bạn Băng Băng trước nay vẫn nhận định kỳ thực không tồn tại trên thế giới này. Nàng có võ công và sức mạnh nghe rợn cả người, nhưng trong lòng vĩnh viễn đều là đứa trẻ dị dạng yếu ớt.

Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu, nếu Lý Dã thật sự thích Anh Ti như vậy...

Đúng là mọi rắc rối đua nhau đến.

Khi một lần nữa gơ tay đóng cửa quay vào phòng, lại bị người trước mắt dọa giật nảy mình – Trường Không đại sư đang im lặng đứng đó, cười tủm tỉm nhìn gã.

Nhiệm Thanh Hoàn nhảy lui một bước, vỗ ngực: “Đại sư, người hù người là chết người đó.”

Tại sao đêm hôm khuya khoắt mò vào phòng gã không phải một đại mỹ nữ, mà là lão đạo sĩ không biết nông sâu này? Gã xét lại vận may của mình.

“Nhiệm thí chủ.”

Nhiệm Thanh Hoàn đen sì mặt nhớ ra, lão đạo nhân này bị mình để lại Cẩm Dương đóng giả mình... Mang khuôn mặt mình, hòa khí gặp người liền nói “X thí chủ”... May mà có chuẩn bị trước, bảo lão không tùy tiện lộ diện, đúng là đáng sợ quá.

Nhiệm Thanh Hoàn mời lão ngồi xuống, tự mình dâng trà: “Trường Không đại sư, sao ông lại lặn lội đến tận đây?”

“Có vài việc, bản đạo đã suy nghĩ, đại khái vẫn phải cho thí chủ biết.”

Nhiệm Thanh Hoàn tròn mắt nhìn lão, lão đạo sĩ này bốn sự vờ vịt là nhất lưu, không phải thật sự hết cách thì sẽ tuyệt đối không mở miệng, hỏi gì cũng lắc đầu không biết, vậy mà vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, chỉ để nói mấy câu với gã?

“Việc, việc... việc gì?” Kích động đến cả lăm.

“Mạnh thí chủ và Dung thí chủ gần đây gặp phải một loạt vụ án, liên lụy đến Tổng lão thái sư.” Trường Không lấy ra một tờ giấy, trên đó chỉ chít tên người, lão không hề đưa Nhiệm Thanh Hoàn, chỉ mở ra cho gã thấy rõ, “Đây đều là triều thần bị cuốn vào.”

Nhiệm Thanh Hoàn theo giọng điệu nhàn nhạt của lão gật đầu – ừm, tin tức đầu tiên, hai tên lằng lằng thanh này làm hơi quá rồi.

“Vương gia thiên tuế tựa hồ định đại nghĩa diệt thân, truyền lệnh sai người tra rõ.”

Tin tức thứ hai, Trịnh Việt lần này hình như đang mượn đao giết người... Ngay cả lão Thái sư cũng không buông tha.

“Ở Cẩm Dương, bản đạo không quản sự vụ gì cụ thể, theo lời thí chủ mỗi ngày đóng cửa không ra ngoài, thỉnh thoảng lộ mặt một cái, cho nên người động thủ là cửu thái phi.”

Tin tức thứ ba... Cái gì?!

Nhiệm Thanh Hoàn suýt nữa nhảy dựng lên, cửu thái phi?!

Trường Không thủng thỉnh nói: “Cửu thái phi là người duy nhất mỗi ngày có thể tự do ra vào tướng phủ.”

Nói xong, lão đạo sĩ đứng dậy chấp tay vái: “Vô lượng thọ phật, thí chủ thứ lỗi, đây không phải nhục thân của bản đạo, không thể trì hoãn quá lâu, trà ngon của thí chủ chỉ sợ không có phúc hưởng, xin tạm biệt từ đây, thí chủ hãy tự giải quyết đi.”

“Đa tạ đại sư.” Nhiệm Thanh Hoàn hơi lơ đãng.

“Không có gì, thí chủ là thiên mệnh chi tôn, khi pháp lực khôi phục, bản đạo cũng phải bái một tiếng tôn giả, đương nhiên nên làm trâu làm ngựa.”

Dứt lời biến mất tăm như một làn khói. Nhiệm Thanh Hoàn dựa lưng lên ghế cười khỏ, lão đạo sĩ này, vốn còn tưởng là siêu phàm thoát tục lắm, thì ra tặc tâm nhân không hề ít.

Bên phía Cẩm Dương bị hai tiểu tử ma mới khuấy tung đến mịt mù trời đất, tuy rằng sớm biết sự thối nát và mức độ rắc rối khó gỡ của thế gia Yên Kỳ, nhìn thấy thứ Trường Không mang đến vẫn khiến Nhiệm Thanh Hoàn giật mình.

Không thể không nói là xem mà ghê người. Yên Kỳ như một cỗ máy khổng lồ sáng bóng, nhưng bên trong đã bắt đầu hỏng hóc. Trung Quốc thời kỳ phong kiến tồn tại rất nhiều quy tắc ngầm, mỗi một chế độ đều có lỗ hổng để lợi dụng, mỗi một trình tự đều có thể bị kẻ rắp tâm gây rối cắt xén hoặc nhiều hoặc ít, từ xưa đã như thế.

Cho dù là thịnh thế gì đó.

Kỳ thực Nhiệm Thanh Hoàn thấy rằng, chỉ cần không ảnh hưởng toàn cục thì không sao cả, dù gì chúng quan viên cũng là người, cũng cần sống. Cửa son quả thật có mùi hôi của rượu thịt, nhưng từ giản dị sang xa hoa dễ, mà từ xa hoa về giản dị khó, con cháu thế gia thật sự có một số người có phong thái danh môn, song hạng ăn chơi trác táng cũng không ít.

Không sợ người tham, không sợ người không rõ ràng trên vấn đề kinh tế hoặc vấn đề tác phong sinh hoạt, chỉ cần đừng quá trớn, đừng ảnh hưởng quốc thể, coi như lương cao nuôi liêm khiết cũng được, chỉ sợ người vô năng, ngồi trên vị trí này mà không lo làm việc.

Nhiệm Thanh Hoàn giới thiệu chế độ khoa cử, Trịnh Việt không hổ là một quân chủ trị thế, từ vài câu nói đã phát triển ra cuộc thi thanh thế lớn ba năm một lần. Nhưng điều Nhiệm Thanh Hoàn lo lắng là những tài tuần rề cở này nên đặt chân trong triều làm sao, lại nên sinh tồn như thế nào trong đám thế gia tự phát kết thành Cẩm Dương không kể hờ nhất trí với bên ngoài.

Những người đề bạt lên thông qua nhiều đợt khảo thí, không phải phát tiền lương nuôi làm thư ký hay tiểu đệ sai vặt.

Cho nên gã bắt đầu đàn áp thế gia từ cấm quân, ai biết được hai tiểu tử kia không còn nhỏ mà làm việc thật sự không phụ sự mong đợi của mọi người, chẳng biết nặng nhẹ gì hết, tinh thần chính nghĩa quá cao, nhỏ củ cải lời cả đất mà gây ra bao nhiêu rắc rối, người lớn nhất bị liên lụy tới lại là Tổng thái sư.

Tổng thái sư tên Tống Hiền, là cha của thái hậu quá cố, nói ngắn gọn chính là ông ngoại Trịnh Việt, lão nhân gia đứng ngoài triều chính đã rất nhiều năm. Nhiệm Thanh Hoàn thâm nghĩ, chèn ép thế gia là không sai, nhưng làm quá dẫn đến người người lo lắng, biến thành cách mạng văn hóa phiên bản cổ đại thì không ổn đâu.

Song đây đều là những việc Trịnh Việt phải nhọc lòng, Nhiệm Thanh Hoàn nghiên cứu có hạn đối với triều chính, chỉ có thể đưa ra một số kiến nghị, thực thì còn cần Trịnh Việt... Đương nhiên, xử lý phiên toái giai đoạn sau tựa hồ cũng là hấn.

Nhưng mà, phiên toái là, xem chừng Trịnh Việt bây giờ đã quyết tâm kéo gã vào.

Cửu thái phi trước nay không hay ra mặt lo việc triều chính, mà lần này lại nhúng vào mớ bòng bong này, trăm phần trăm là Trịnh Việt mớm lời. Gã vốn quyết định để hai tiểu tử ngốc xông pha, Trịnh Việt giải quyết hậu quả, mình chỉ lo thân mình là được, không phiền phức, cũng không mong danh lợi gì, ai ngờ bị Trịnh Việt bẫy.

Đừng nói cửu thái phi chỉ sợ thiên hạ không loạn thỉnh thoảng còn đến tướng phủ dạo một vòng – cả tướng phủ chỉ có một lão đạo sĩ gặp mặt là vòng vo, nàng đương nhiên không phải vì đi thanh đàm với lão đạo sĩ. Cho dù nàng căn bản không có nửa phần liên hệ với người của tướng phủ, chỉ cần Nhiệm Thanh Hoàn còn gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, thì việc này gã sẽ không thoát được can hệ.

Cứ như vậy, chỉ sợ về sau cả đám người mới này đều sẽ bị coi là phe Thừa tướng.

Nhiệm Thanh Hoàn chỉ quan tâm chiến sự, đã có ý muốn đi, vốn không muốn nhúng vào những việc này, lại bị Trịnh Việt kéo xuống nước... Hấn trăm phần trăm là cố ý!

\*\*\*



Tạ Thanh Vân nhìn tiểu nữ hài trước mắt, hơi đau đầu.

Do không rõ mục đích của cục rắc rối Hồ Điệp này, Nhiễm Thanh Hoàn Trịnh Việt Anh Ti nhất trí cho rằng nên ném củ khoai lang phồng tay này về cho Hồng Châu. Tạ Thanh Vân dĩ nhiên đoán được Hồ Điệp Đình là do ai mời đến, nhưng tiểu cô nương này hỏi gì cũng không biết cộng thêm trình độ nói hươu nói vượn ẩu tả thật sự khiến hấn đau đầu.

“Tiểu cô nương, hiện giờ nhiệm vụ của người hấn đã hoàn thành, Vương gia còn điều gì phân phó không?”

“Ta tên Hồ Điệp Đình, không tên tiểu cô nương!” Hồ Điệp Đình dẩu môi, “Vương gia nhà người phân phó... Phân phó cái gì? Ừm, ta quên rồi, hay người về hỏi thử ông ta đi.”

– Nói thừa, Tạ Thanh Vân hậm hực, “Người có cần quay về chỗ Vương gia phục mệnh không? Nếu như vậy, thì ta không giữ người nữa, trong quân đội rất bất tiện...”

“Không,” Hồ Điệp Đình túm tay áo hấn lắc qua lắc lại, “Hồ Điệp không muốn đi một mình đâu.”

“Khụ... việc này...” Tạ Thanh Vân không được tự nhiên kéo tay áo lại. Đứa nhãi này rốt cuộc muốn thế nào? Hấn cũng bắt đầu nghi hoặc dụng ý của Lữ Diên Niên Vương gia nhà mình.

Tạ Thanh Vân chẳng có cách gì, chỉ có thể tìm người trông nom rồi đưa đến Vũ Lâm. Hấn không biết là, chỉ vài năm sau nữ hài bé xíu này sẽ gây ra một đợt phong ba kinh động thiên hạ – chuyện này thì để nói sau.

## 51. Chương 51: Từ Cựu Nghênh Tân

Ngày mười lăm tháng Giêng năm Hòa Lạc thứ sáu, Cẩm Dương vương Trịnh Việt, Vũ Lâm vương Lữ Diên Niên, Linh Châu vương Nhạc Giác, Bắc Thục vương Thích Khoát Vũ, tứ vương thạc quả cận tôn tề tựu Thượng Hoa, triều bái Hoàng đế trên danh nghĩa – Ngô Hạo, Hòa Lạc đế.

Khi đoàn người hùng dũng, hư tình giả ý người qua ta lại mà vào đại điện, tiểu Hoàng đế sợ quá co ro trên long ỷ, suýt nữa bật khóc.

Nhiễm Thanh Hoàn tránh sau lưng Trịnh Việt, lén đánh giá tiểu Hoàng đế, chẳng qua mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú, một đứa trẻ rất đáng yêu, bị long bào rộng thùng thình trời buộc trên vị trí xấu hổ này, run rẩy nhẹ nhẹ, hoảng sợ nghe mấy “thần tử” cả hành đại lễ cũng lười thỉnh an, đến lời khách sáo học sẵn từ trước cũng lắp ba lắp bắp.

Theo phép thỉnh an Hoàng đế, tặng lễ, tiếp đó là đế đô mở yến tiệc linh đình suốt mấy ngày, tẩy trần cho các kiêu hùng có rấp tâm riêng.

Cũng đã đến thời gian các vương chó cắn chó – Nhiễm Thanh Hoàn nói thầm trong bụng.

Là cha vợ Trịnh Việt, Thích Khoát Vũ đương nhiên phải đến chào hỏi. Nghe nói lão Vương gia Bắc Thục này đã qua tuổi thiên mệnh, mà chưa có một sợi tóc bạc, khóe mắt có mấy nếp nhăn, khiến ánh mắt càng sắc bén hơn, tinh thần quắc thước, nhưng chắc do đao mã cả đời nên trên người ít nhiều có sát khí.

Nhiễm Thanh Hoàn ngược lại khá hứng thú nhìn người đi theo lão – một nữ nhân.

Phình phình niện niện thập tam dư, đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ(\*), đương độ thanh xuân, vóc người chưa cao, như nụ hoa chờ nở rộ, vòng eo nhỏ nhắn đã có phong tình quyến rũ, mày liễu tô nhẹ, thêm khóe mắt hơi xếch, đúng là một tiểu hồ mị. Song ở trong mắt Nhiễm Thanh Hoàn thì cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi. (\*Hai câu nằm trong bài thơ Tặng biệt của Đỗ Mục)

Nữ hài phát hiện Nhiễm Thanh Hoàn đang nhìn mình liền hơi cúi đầu, thế nhưng lại liếc trộm gã, hơi khiêu khích. Trịnh Việt khách khí hàn huyên với Thích Khoát Vũ, tỉnh rụi chặn tầm nhìn của Nhiễm Thanh Hoàn, khiến gã không nói gì nổi.

Kỳ thực Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy hứng thú với hành vi trâu già gặm cỏ non của Thích Khoát Vũ hơn.

Gã hơi lấy làm lạ, Thích Khoát Vũ không hề là người rất háo sắc, chưa bao giờ có đồn đãi mê đắm hậu cung sa vào sắc đẹp, sao trong trường hợp này lại dẫn theo một nữ hài tử còn nhỏ hơn con gái mình nhiều? Còn là loại này – ừm, Trịnh Việt tựa hồ trông mắt nhìn gã một cái như có như không – rõ ràng là một đứa trẻ gia giáo hơi có vấn đề.

“Thích vương gia thật có hưng trí, sao đi xa thế mà còn dẫn theo một báu vật như vậy?” Trịnh Việt nhỏ nhen vẫn chưa chịu thôi.

“Nha đầu này tên Lục Hề, cũng là một người hiểu chuyện,” Thích Khoát Vũ cười ha hả, “Lục Hề, còn không chào Trịnh vương và các vị đại nhân?”

“Tham kiến Trịnh vương gia.” Nữ hài vén áo thi lễ, con người như ngậm sương đào qua, lại có cảm giác lóa mắt, không thể không nói là mỹ cốt sẵn có.

“Cô vương giả rồi, không dám hưởng riêng, đặc biệt đưa đến Thượng Hoa để chư vị cùng thưởng.”

Cùng thưởng... Thế mà lão cũng nghĩ ra được – Nhiễm Thanh Hoàn hơi nhú mày, câu này của Thích Khoát Vũ khiến gã nhớ tới Phùng Tiểu Liên ngày xưa ngọc thể trần truồng trên triều đường để văn võ bá quan bỏ tiền ra ngắm.

“Báu vật này, nguyện hiến cho bệ hạ.” Câu kế tiếp của Thích Khoát Vũ khiến cả Trịnh Việt cũng phải nhìn Lục Hề vài lần, mặt không đổi sắc khen hai câu, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Thích Khoát Vũ nói xong cũng đi luôn, tiếp theo là Linh Châu vương Nhạc Giác. Nhạc Giác mặc dù cũng đã trung niên, nhưng chắc do khí hậu Linh Châu dưỡng người, người này trông lại trẻ bất ngờ, tự có vẻ thanh thoi phong độ phiêu phiêu, như giai công tử dạo chơi cuối xuân – nếu bỏ qua vẻ mệt mỏi ở vùng chân mày.

Linh Châu không có sức, cũng không muốn cuốn vào tranh đấu của những kiêu hùng loạn thế này, Nhạc Giác đã tỏ rõ lập trường trung lập, thậm chí giải trừ quân bị hàng loạt, chỉ còn chờ cúi đầu xưng thần với người thắng cuối cùng, bảo vệ phụ lão vùng đất Linh Châu chung linh dục tú này thôi. Nhạc Giác kính Trịnh Việt một chén rượu, thần nhiên tán gẫu vài câu phong thổ nhân tình vô thưởng vô phạt, ngẩng đầu nhìn thấy Nhiễm Thanh Hoàn vẫn không lên tiếng giảm đi cảm giác tồn tại của mình, liền nâng chén mời gã: “Là Nhiễm tướng gia phải không? Tiểu vương kính đã lâu.”

“Không dám, Nhạc vương gia quá khen.” Đi chung với Lý Dã thời gian dài, giọng quan buột miệng ra.

Nhạc Giác gạt đầu: “Đại danh như sấm bên tai, lại không biết là nhân vật phong nhã thanh tú như vậy, ngày khác nếu có duyên, nguyện cùng tướng gia uống một chén trà ngọt Linh Châu ta.”

Linh Châu vương không hay quan tâm chính sự, nguyên cũng là người an phận ở một góc, say mê Phật pháp thi từ, quả là một nhân vật phong lưu phóng khoáng, nếu thác sinh vào dân gian Tống triều, nhất định lại là một Liễu Thất Biến, chỉ đáng tiếc gánh trên lưng quốc gia này. Tính hẩn tẻ nhạt, không thích chén tạc chén thù, nếu đưa ra lời mời uống trà với ai, đó là khen tặng lớn lao, có thù vinh này, phần lớn là vài danh nho tài tử, Nhiễm Thanh Hoàn vừa thụ sủng nhược kinh nhận lời, vừa tự giấu mà nghĩ, một đồ tể như mình mà có một ngày cũng có thể chen thân vào đám văn nhân khinh cuồng, được đại tài tử mắt cao hơn đầu này khen một tiếng phong nhã thanh tú.

Nhạc Giác tự biết vận số sắp đến, tùy tính một đời, mà cũng không thể không đổi lòng mở miệng nịnh quyền thần Yên Kỳ... Bì ai làm sao.

Nhiễm Thanh Hoàn còn chưa kịp sụi sụi, thì một ánh mắt lạnh lùng đã ghim vào người gã, quay đầu lại vừa vặn gặp một nam tử vận bào rộng, gã thoáng sửng sốt, chợt nhớ người này chính là hắc y nhân che mặt ngày ấy ám sát chưa toại – Nhược Ly nói hẩn tên Tiêu Tương, là Hồng Châu đệ nhất nhân, quan sát cẩn thận phát hiện hẩn quả nhiên có dấu hiệu trọng thương chưa lành, theo một người trung niên vạm vỡ đi tới bên này.

Người trung niên nọ tóc mai đã pha sương, dù là lúc nói cười cũng khó giấu sự hung ác nham hiểm – đây là Lữ Diên Niên.

Đối thủ như số mệnh, rốt cuộc gặp nhau.

Lữ Diên Niên không nói gì, chỉ ở đằng xa nâng chén lịch sự tỏ ý chào hỏi Trịnh Việt. Dù sao mọi người đều biết Hồng Châu và Yên Kỳ đang có chuyện gì, bây giờ không ai xem kịch còn hăm hở chạy tới hàn huyên đóng kịch cũng hơi nực cười. Nhiễm Thanh Hoàn phớt lờ ánh mắt rõ ràng của Tiêu Tương, đánh giá Lữ Diên Niên một phen, nói khẽ với Trịnh Việt: “Vũ Lâm vương Hồng Châu này trông cũng chẳng đẹp để gì...” Sao lại khiến Lê Thương kia si mê đến điên đảo thần hồn, thà chết cũng không phản bội?

Trịnh Việt không nói gì mà lặng lẽ chọc gã một cái, để tránh gã tiếp tục làm trò kỳ cục trong hoàn cảnh không thích hợp này.

Lúc này, chúng nhân thoáng yên lặng, Nhiễm Thanh Hoàn đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thích Khoát Vũ dẫn Lục Hề đến trước mặt Hòa Lạc đế, nói thẳng là hiền tú, Ngô Hạo tuy rằng lòng nghi ngờ, nhưng chẳng có cách gì, cuối cùng vẫn nhận, đương trường phong làm tài nhân lục phẩm.

Sự suy yếu của hoàng uy đã thấy rõ.

Đem nữ tử mình không cần nhường đi thưởng cho người ta thì thôi, tặng người đã sợ bất kính rồi, huống chi là hiền cho cử ngũ chí tôn. Trịnh Việt lắc đầu, Hoàng đế mà làm đến mức này, chẳng làm cũng vậy.

Lục Hề xảo tiểu ngôn hề, rất đáng yêu, đương trường hiền nghệ, đàn một khúc tỳ bà, tiếng như ngọc vỡ.

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn nữ hài tử bé tí này, với nụ cười mỉm ngọt ngào trái lòng, chu toàn trong đám quyền quý rập tâm xấu xa, không khỏi hơi buồn. Ánh mắt gã vô tình chạm vào Nhạc Giác, Nhạc Giác thoát đầu sưng sốt, kẻ đó hơi cười khổ. Trong loạn thế này, nếu người không thể phản võ mà lên, đập vô số máu tươi thì thể để đi đến thời đại của mình, há không phải đều thân bất do kỷ như nàng? Bất kể người là vương hầu khanh tướng, hay ca nữ vũ cơ.

Vốn tưởng rằng đây là một tiết mục nhỏ xen ngang, nhưng sáng sớm hôm sau, chúng nhân không rõ nội tình mới biết mình đã sai rồi.

Giờ Mão, trời còn đen sì như dýt nôi, chính là thời điểm người bình thường ngủ tĩnh dần, Nhiễm Thanh Hoàn bị Trịnh Việt lôi dậy, dụi đôi mắt vội vã chạy vào cung trong trạng thái nửa mơ hồ.

Trên đường, Trịnh Việt nói một câu khiến Nhiễm Thanh Hoàn hoàn toàn tỉnh ngủ: “Tiểu Hoàng đế băng hà rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn còn chưa kịp biểu đạt một chút kinh ngạc, Trịnh Việt lại ném một quả bom xuống: “Trong lúc tài nhân Lục Hề mới tấn phong thị tẩm.”

Lớn chuyện rồi.

“Trong buổi yến hội ta đã mua được cung nhân,” Trịnh Việt mặt không đổi sắc nói, “Nghe nói đêm qua tiểu Hoàng đế uống một chén rượu Lục Hề rót, không bao lâu liền tắt thở, tin tức tạm thời bị phong tỏa, ngoại trừ mấy người của nội các và tứ vương, chúng thần đều còn chưa biết.”

“Tại sao? Giết một Hoàng đế bù nhìn có lợi gì cho Thích Khoát Vũ?” Hai người xuống xe ngựa, từ cửa tây Trường Thọ cung đi thẳng vào, tuy rằng lộ trình không xa nhưng sáng sớm mùa đông không dễ chịu gì, gió thổi qua mặt như dao cứa, tựa hồ còn có bông tuyết bay – hoặc là sương hoa bay theo gió, Nhiễm Thanh Hoàn co tay vào trong tay áo.

“Người lạnh à?” Trịnh Việt không trả lời, lại chú ý tới động tác nhỏ của gã, dừng bước nhìn gã, “Người đâu, mang lò sưởi đến.”

“Đừng đừng,” Nhiễm Thanh Hoàn vội ngăn lại, “Chỉ là tay để ở bên ngoài hơi cứng thôi.”

Bị người quan tâm đến ý như vậy, Nhiễm Thanh Hoàn không được tự nhiên lắm, gã hơi dời ánh mắt đi, ai ngờ ngay sau đó, Trịnh Việt lại kéo một tay gã, nắm vào tay ỉm ỉm, toàn thân gã cứng đờ, Trịnh Việt lại điềm nhiên nói: “Có thể không cứng sao, cái chân gà này lạnh như tảng băng ấy.”

Nhiễm Thanh Hoàn vô thức muốn lấy tay về, rồi lại lo mình quá nhạy cảm, vẻ mặt như thụ hình, chân cũng bắt đầu cà nhắc, chỉ nghe kẻ khởi xướng Trịnh Việt này giống như hoàn toàn không ý thức được, thẳng thắn nói: “Thích Khoát Vũ trừ phi bị cửa kẹp đầu mới muốn thí quân, nếu ta không đoán sai, chuyện này nên là Lữ Diên Niên giữ trò.”

“Lữ Diên Niên?” Nhiễm Thanh Hoàn thoáng trầm ngâm, mạch suy nghĩ lập tức bị chuyện này kéo đi, “Người nói Lục Hề có khả năng là người của Lữ Diên Niên?” Không sai, Thích Khoát Vũ và Lữ Diên Niên trăm phần trăm là có liên hệ trong tối, Lữ Diên Niên thật sự tặng lão một nữ hài tử cũng chẳng có gì đáng trách. Vốn dĩ là trò tặng quà thường thấy trong đám quý tộc hoàng cung vô nhân quyền, nhưng với sự cảnh giác cao của Thích Khoát Vũ, đương nhiên không thật sự muốn nhận, mà trả thì không thể – Nếu là lão rất có khả năng để một thời gian, đợi đến thời điểm hầu như mọi người đều đã quên có chuyện như vậy mới ném củ khoai lang phồng tay này ra, về phần ném cho ai, đương nhiên không thể là Trịnh Việt con rể mình, Nhạc Giác hiển nhiên muốn đứng ngoài cuộc, dù không nể mặt từ chối, non cao sông rộng như thế, Bắc Thục cũng chẳng làm gì được, vậy lựa chọn tốt nhất chính là quả hồng mềm tiểu Hoàng đế này.

Ném nữ hài kia tới Kinh Châu, mắt không thấy lòng không phiền.

Thích Khoát Vũ đã tâm hừng hực, nhưng tiếc là quốc lực Bắc Thục không đủ để xưng bá thiên hạ, chứng hoang tưởng bị hại này kỳ thực cũng rất phù hợp với đặc điểm tính cách của lão.

Lui một vụn bước mà nói, chỉ sợ dù Thích Khoát Vũ không tặng Lục Hề cho Hoàng đế, Lữ Diên Niên cũng nhất định có hậu chiêu, Hoàng đế có chết hay không không quan trọng, quan trọng là làm sao kéo Bắc Thục xuống nước. Xem ra Lữ Diên Niên có lo lắng tương tự với mình – chiến sự Hồng Châu và Yên Kỳ vừa nổ ra, chính là lưỡng cường tương tranh, vụn nhất làm không tốt lưỡng bại câu thương, không thể cho Bắc Thục cơ hội quật khởi – có lẽ Lữ Diên Niên còn lo ngại nhiều hơn, vì Bắc Thục nằm ở phương bắc, nếu họ ngự ông đắc lợi, xúi quẩy trước hết chắc chắn là Hồng Châu.

Trịnh Việt thấy gã nhíu mày trầm tư, hoàn toàn quên chuyện rút tay về, không khỏi trộm cười cười, nhân gã không chú ý, lại vòng sang bên kia nắm nốt tay còn lại. Điểm tốt lớn nhất của người này chính là lúc suy nghĩ việc gì hoàn toàn như đi vào cõi tiên, xung quanh chỉ cần là người quen thuộc và mùi quen thuộc thì gã sẽ không cảnh giác, về sau nếu muốn ăn đậu hũ, có thể nghiêm trang lấy chính sự ra phân tán sự chú ý của gã trước.

“Nhưng Hoàng đế tuổi nhỏ, chưa có con nối dòng, lại thêm mấy năm nay chiến hỏa loạn ly, Ngô thị chết gần hết rồi, Lữ Diên Niên giết hần rồi phải kết thúc làm sao?”

“Hử, ai nói Hoàng đế chưa có con nối dòng?” Trịnh Việt cười cười, “Khoảng thời gian này người hơi bận quá, chẳng lẽ không ai nói với người chuyện tháng Sáu năm ngoái hoàng hậu Triệu thị sinh hạ hoàng trưởng tử sao?”

“Tháng Sáu năm ngoái...” Nhiễm Thanh Hoàn tròn mắt, vậy mới mấy tháng...

“Đi xem kịch nào, phạm là vương triều sắp suy, luôn có thể có rất nhiều trò hề, còn thú vị hơn mấy chuyện trong thoại bản dân gian của người nhiều.”

“Người không muốn đoạt thực quyền Kinh Châu sao?”

Trịnh Việt lắc đầu: “Việt quốc nhi bỉ viễn(\*), không dễ, hơn nữa nói theo lời người là, mạo hiểm quá lớn, phí tổn quá cao – để đám Lữ Diên Niên tranh thay ta đi – tới rồi.” (\*Vượt nước này để đến nước khác xa hơn)

Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu lên, tấm điện của Hoàng đế đã ở trước mắt, ba chữ Tiềm Long điện rất rõ ràng treo trên đầu, trải qua mấy trăm năm vẫn sừng sững, mà cung điện rộng lớn này cùng với các loại điêu lan ngọc đồng bên trong, sợ rằng không lâu nữa sẽ phải đổi chủ.

Chân đạp qua là một con đường thềm thang thẳng tắp do chín chín tám mươi một viên cẩm thạch lớn lót thành, phi long bạch hổ đứng sừng sững ở một bên, phương đông hơi xuất hiện một chút sắc trắng, cái bóng khổng lồ theo bóng tối lui bước mà hiện ra, nguy nga, trang nghiêm, ít nhiều có chút bất cận nhân tình.

Thái Tổ Hoàng đế từng ở trong Trường Thọ cung này, tuyên bố đại xá thiên hạ, nhận vạ tông triều bái, hiện giờ chẳng qua mới mấy trăm năm thôi.

Ai có thể chân chính thiên thu vạn đại, làm vua muôn đời.

Biến động rồi.

Tin Hòa Lạc để chết tuy đã nghiêm lệnh phong tỏa vẫn như ôn dịch truyền khắp mỗi một góc ngách Trường Thọ cung, nhất thời mọi người bắt đầu tự lo lắng.

Bắc Thục Thích Khoát Vũ quả nhiên không hổ khí phách của một kiêu hùng, biết mình bị lừa, cũng không giải thích, dứt khoát hoặc không làm hoặc làm đến cùng, giơ tay chém xuống, lúc Nhạc Giác và Lữ Diên Niên còn chưa kịp đến, sau khi được Trịnh Việt trung lập ngầm đồng ý, chém liền mấy chục nội thị Tiềm Long điện, về phần tiểu mỹ nhân Lục Hề kia, bị ép uống kịch độc, giấy lát sau đã hương tiêu ngọc vẫn.

Tội nghiệp nàng tận đến chết, tuy rằng sợ run bần bật, lê hoa đới vũ, trên mặt lại vẫn là nụ cười mỉa hoặc, nụ cười ấy như ăn vào mặt, người thấy không khỏi lạnh tim.

Thích Khoát Vũ lập tức sai người phong tỏa Tiềm Long điện, lệnh cho hoàng hậu đưa tiểu hoàng tử đến Vĩnh Hòa điện trước, quân Bắc Thục hai ngàn người bao vây, hạ chiếu, bức vua thoái vị, hết thấy đầu vào đây. Ngày ấy khi trời sáng rõ, Trường Thọ cung chớp nhoáng đổi chủ, tiểu hoàng tử mới sáu tháng kể vị, đổi niên hiệu Chu Cảnh, Lâm Chính Tắc Thái phó của Thái tử giám quốc nhiếp chính.

Mọi người đều biết, Lâm Chính Tắc và thập tam vương phi của Thích Khoát Vũ là huynh muội ruột.

Xem ra Lữ Diên Niên đã chậm một bước.

Trịnh Việt Nhiễm Thanh Hoàn quả quyết nửa đêm ly kinh, đi đến nơi cách ba mươi dặm ngoài thành Thượng Hoa thì bị chặn lại, người tới tay cầm thánh chỉ, lệnh họ quay về.

Trịnh Việt bày tỏ, đại tể thân mẫu mình sắp đến, không thể trì hoãn, nếu như không thể tới Cẩm Dương vào ngày đã định, chỉ sợ khó giữ được Thượng Hoa an toàn.

Thì ra thời điểm biên cảnh bị tập kích, Nhiễm Thanh Hoàn đã âm thầm phái người điều đến mấy chục hỏa thuyền, lên vào từ đường biển, Kinh Châu Hòa Lạc để mới mất, các phái tranh quyền đoạt thế, lại không ai chú ý tới rất nhiều thương thuyền cỡ lớn bất minh cập cảng nhập cảnh của Thượng Hoa, quả nhiên là một đám hảo thủ sa vào nội đấu.

Lúc này Kinh Châu nội phòng lỏng lẻo, các quốc không tiện dẫn vào quá nhiều binh mã, một khi hỏa thuyền làm loạn, hỏa thiêu kinh thành cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên. Chẳng ai dám gánh vác mối nguy hiểm này, Thượng Hoa không chỉ là kinh thành, không xa cảng nhập cảnh còn là thái miếu bày bài vị liệt tổ liệt tông, tính kỹ lại, năm đó Thái Tổ khen ngợi các công thần lương tướng, tổ tông quốc chủ các quốc đều có một chỗ, ai dám bất kính với tổ tông mình.

Tâm lý làm điểm lại muốn lập đền thờ này Nhiễm Thanh Hoàn và Trịnh Việt đã tính đến, đoàn người hữu kinh vô hiểm về tới Cẩm Dương.

Tháng Tư, Thích Khoát Vũ đứng vững ở Kinh Châu, Lữ Diên Niên buộc phải ở chung hòa bình với Bắc Thục, then quá hóa giận, lấy cớ Trịnh Việt bất kính với thái miếu, huy sư nam hạ ồ ạt.

Lúc này, Trịnh Việt trở mặt vô tình, quan viên dính dáng trong vụ án Dung Kiến Nghiệp, Mạnh Nham, phạm là thật, bắt luận chức quan cao thấp, nhất loạt hạ ngục diệt tộc, tổng cộng liên lụy ba mươi hai quan viên, bao quát lão Thái sư Tống Hiền, vô số người liên tru, cả nước chấn động.

Sau đó, Nhiễm Thanh Hoàn bắt được một lỗ hổng trong quá trình thẩm án, lấy vu cáo quan viên làm danh, cách chức điều tra hai người Dung Kiến Nghiệp Mạnh Nham, lại trừng phạt một số kẻ bỏ đá xuống giếng, dùng trường hạo kiếp đối với quan viên thế gia Yên Kỳ mà nói tựa hồ vô thủy vô chung, phòng ngừa chuyện này thật sự ảnh hưởng quốc thể. Song thế lực thế gia từ đây không gượng dậy nổi, các gương mặt mới bắt đầu hoạt động mạnh trên triều đình, cấm quân chỉnh đốn nghiêm túc, Dư Minh kế nhiệm thống lĩnh cấm quân.

Phương Nhược Ly làm Đại tướng quân xuất chinh nghênh phương bắc, vẫn tiếp tục danh xưng của nàng – Minh Nguyệt tướng quân.

Cuộc hỗn loạn lớn nhất, hàm nghĩa là chung kết của chiến tranh.

## 52. Chương 52: Kết Phát Thúc Trường Sinh

“Cơ nghiệp trăm năm, non sông tươi đẹp của Yên Kỳ ta, tuyệt đối không thể để mặc Bắc man kia giày xéo! Lần này Bắc phạt toàn bộ tướng lĩnh bao quát cô trong đó, giao cả cho tướng gia điều phối.” Câu này của Trịnh Việt hoàn toàn giao hết quân chính đại quyền vào tay Nhiễm Thanh Hoàn, tín nhiệm vạn cân và gánh nặng đè xuống, mà gã chỉ bình tĩnh gật gật đầu.

Thân phận miễn cảm như vậy, nếu đổi cho bất cứ ai khác, có thể đều là đoạn đường cuối cùng thông đến điện Diêm La, nhưng gã thì khác.

Nếu luận năng lực, gã có tự tin, xuất chiến tức thắng, về phần quyền lực... bởi vì là Trịnh Việt, có lẽ là bất đồng.

Bắt đầu từ khi nào Trịnh Việt đã thành bất đồng? Một sự tồn tại khác với tất cả quân chủ hoặc chăm lo việc nước, hoặc ngu dốt ngốc quốc trên sách sử...

Song gã đã chẳng có thời gian ngẫm nghĩ mấy vấn đề này, phương bắc đã mịt mù khói báo động, gót sắt Hồng Châu tiến về nam, bá chủ cuối cùng trong loạn thế này, đã từ xung đột thăm dò và quỷ kế liên tục chính thức xé tấm màn che khổng lồ, cuốn vào cuộc chinh chiến quét qua cả đại lục.

Đây cũng là cuộc chinh chiến cuối cùng trên Cửu Châu.

Lại là tháng Tư khi hương thơm sắp tan hết.

Luôn là hoa đào cuốn theo dòng nước vô tình.

Đêm cuối cùng trước ngày xuất chinh, Trịnh Việt mang theo kiếm xuyên qua bí đạo, dựa cửa cười tít mắt nhìn Nhiễm Thanh Hoàn đang bận rộn trong thư phòng giạt nẩy mình.

“Người làm gì thế? Ngày mai xuất chinh mà người không lo nghỉ ngơi dưỡng sức, đêm hôm còn lang thang khắp nơi.”

“Dao của người đâu?” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ phải chăng mình nên nói một câu như kiểu “đao đây, ở trong lòng”.

“Hả?”

“Đi, chúng ta vào trong viện so một chút xem người tiến bộ được bao nhiêu rồi.” Trịnh Việt không thèm nghe giải thích kéo gã dậy, “Không thể luôn dựa vào mưu mẹo được, công phu mèo ba chân của người quả thật nên luyện tập đàng hoàng.”

Nhiễm Thanh Hoàn phản ứng đầu tiên là bật lại một câu “người mới là mèo ba chân”, sau đó xấu hổ nhớ ra mình với loại trâu bò phi nhân loại Trịnh Việt quả thật không cùng một trình độ... “Thế còn kéo ta đi luyện làm gì,” Gã hơi bực dọc nghĩ, “Để khoe trình độ người cao hơn à?”

Quả nhiên Trịnh Việt không có lấy một chút phong phạm cao thủ, lại còn tranh động thủ trước, Nhiễm Thanh Hoàn lui một bước dài, suýt nữa không đứng vững: “Không ai đùa như người cả Trịnh Việt!”

“Sao lại không có?” Trịnh Việt cười, mũi kiếm chỉ vai trái của gã, sau đó chém ngang, tạo thành một kiếm hoa rối mắt, ống tay áo tung bay rất tiêu sái, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy mình né tránh trông hơi giống con khỉ bị giỡn.

“Sao, ngay cả sức đánh trả cũng không có à?” Trịnh Việt cười, “Nói người là mèo ba chân còn không chịu phục?”

Nhiễm Thanh Hoàn chau mày, trường đao dán lên thân kiếm của Trịnh Việt, “Khinh người quá đáng, không thấy là ca ca đang nhường người sao?”

“Ồ? Linh giáo nào.”

Nói đoạn, Trịnh Việt đột nhiên đổi kiếm pháp lơ lơ lửng lửng lúc ban đầu, trở nên vững vàng hẳn, đây là đấu pháp Nhiễm Thanh Hoàn đầu đầu nhất, sức không mạnh bằng người, muốn nhắm vào chỗ sơ hở người ta lại không cho sơ hở.

Câu chuyện này cho chúng ta biết, không có bản lĩnh lớn thì phô trương cũng chẳng có tác dụng gì, chuyện kích vu nghĩa phần, tiểu vũ trụ thành linh nổ tung nọ kia, trên cơ bản chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết truyện tranh cũ rích, thực lực chênh lệch là thua.

Trước sau chẳng qua mấy chục hiệp mà Trịnh Việt đã chém rớt một lọn tóc già, Nhiễm Thanh Hoàn né ra sau, không đợi già có phản ứng, lọn tóc bay lên đã bị Trịnh Việt thu vào tay không thiếu một sợi.

“Ta nhận thua được chưa.” Nhiễm Thanh Hoàn thở hổn hển gơ tay ra, “Trả tóc cho ta.”

“Làm gì?” Trịnh Việt giấu tay vào tay áo, giống như đứa trẻ sợ người ta cướp bảo bối, “Có trả người cũng chẳng nổi lại được.”

“Không nổi lại được thì ta đem cúng nó, mỗi ngày dâng nén nhang, bái một bái, kích phát lòng nhiệt tình học tập của bản thân không được à? Thiên hạ người ta còn nằm gai nếm mật, chưa biết chừng năm mười năm nữa người sẽ không phải là đối thủ của ta đâu.”

Trịnh Việt lơ đi mấy lời xằng xiên của già, nghĩa chính ngôn từ nói: “Không trả!”

“Dù nói thế nào thì tóc đó cũng là ta mọc ra, người nghĩ là cạo lông cừu chắc? Đem về làm hàng mỹ nghệ còn phải trả tiền nguyên liệu cho ta đó.”

Trịnh Việt cười cười, để tóc Nhiễm Thanh Hoàn lên trước mắt ngắm kỹ: “Mớ lông này quả thật trông không tệ, có phải chút chất béo người ăn đều để mọc tóc hết rồi không?” Hắn ném phong độ thân phận của người đứng đầu một quốc gia đến Bồng Lai Sơn Đông, quay người chuồn mất, “Ta nhận tạm vậy, để người khỏi đem nào đi nuôi tóc hết, tính mạng bản thân và gia đình ta còn đang đề trên người người đó.”

Nhiễm Thanh Hoàn phần nộ mắng vài câu, đổi lấy một tràng cười đắc ý của Trịnh Việt, đợi đến khi tiếng cười dần dần biến mất trong bí đạo tĩnh mịch, già từ từ thu lại thần sắc nổi giận đùng đùng, ánh mắt hơi mơ màng – Kết phát thúc trường sinh, có tình nhân lúc chia tay tặng nhau tóc xanh, hài âm “tình tư”, tượng trưng cho tương tư dài lâu không dứt, để níu kéo bước chân không níu được của người ra đi.

Hắn hùng bá một quốc gia, tiểu ngạo cả nửa nam giang sơn, đang từng bước một đi trên con đường thông đến ngai vàng cửu ngũ chí tôn, lật tay là mây, úp tay là mưa, lại chỉ dám dùng cách mập mờ và lừa mình dối người này xin một nắm tóc, tìm Nhiễm Thanh Hoàn nào phải bằng đá, làm sao dám không khắc vào ngũ tạng.

Nhưng tình nghĩa quá coi trọng này, bảo người ta phải báo đáp làm sao đây?

Lấy thân báo đáp như nữ tử?

Để già năm qua năm giằng xé giữa đại ái và tư tình, chờ đợi tương tử hư vô mờ mịt kia?

Từ đây bẻ đi đôi cánh, như gia cầm, suốt đời suốt kiếp bị trói buộc trong thiên hạ nhỏ bé?

Huống chi, với một người của thiên mệnh, một đời một kiếp lại dài nhường nào? Trăm năm, ngàn năm... Hay là, thế sự xoay vần, kéo dài đến lúc trời tàn đất tận? Có thể cũng chẳng có dừng khí như vậy, chưa biết chừng một ngày nào đó nhìn thấu mọi phong cảnh nhân gian rồi, liền tự mình kết thúc.

Con đường phía trước mịt mù, dù là Nhiễm Thanh Hoàn cũng bắt đầu lo sợ.

Đầu tháng Năm, Hồng Châu bắt thành linh tấn công chính diện, Bình Nam đại soái Tiêu Tương đoán chắc Nhiễm Thanh Hoàn giỏi về mưu mẹo, phong cách kỳ tích bách xuất, Yên Kỳ Hoàng Kiệt thủ tướng quận Hối Nhạn, Vệ Lương Cơ thủ tướng quận Mạc Đốn, Cảnh Xuân thủ tướng Tiền Lĩnh không địch lại, rút lui cầu viện Cốc Tây.

Thủ tướng Cốc Tây là Lý Dã.

Quân Hồng Châu thế tốt, trong vòng nửa tháng hạ ba thành liên của Yên Kỳ.

Song lại hơi thuận lợi quá.

Tiêu Tương nhìn sa bàn nhúu mày, trên trục giác ngủi thấy mùi âm mưu. Quân Yên Kỳ tuy rằng rút lui nhưng hoàn toàn bảo tồn thực lực, tựa hồ không có bất cứ dấu hiệu gì là tổn binh hao tướng. Hắn nhớ tới

thiếu niên ngày ấy khai cung bắn hấn, khi gặp lại tựa hồ đã thay đổi khuôn mặt khác, song ánh mắt và thần sắc lại giống nhau, có thứ gì đó hấn không xác định.

Nhiệm Thanh Hoàn – ở người này có quá nhiều thứ hấn không hiểu hơn nữa khó đoán trước được, thật sự là kinh địch.

Hấn ngồi xuống, cầm bút viết tấu cho Lữ Diên Niên. Lữ Diên Niên đa nghi, chuyện tạm hoãn hành quân nếu không lập tức báo cáo, sợ rằng dù là quân thần nhiều năm cũng không khỏi bị nghi kỵ.

May mà lo ngại của hấn không hề kéo dài quá lâu, ngay đêm hôm nay, quân Yên Kỳ xuất quỷ nhập thần dạ tập Tiền Lĩnh, Lý Dã không hổ là một danh tướng, điềm tĩnh thỏa đáng, thêm đi theo Nhiệm Thanh Hoàn thời gian dài cũng học được một chút thủ đoạn của người nọ, Hồng Châu không ngăn cản được, tổn thất nặng nề, Yên Kỳ chỉ mất ba ngày đã giành lại Tiền Lĩnh và quận Mạc Đốn.

Tiêu Tương nghe vậy hạ lệnh tăng thêm viện quân.

Hai quân nhất thời giằng co không kết thúc được.

“Lý tướng quân!” Cảnh Xuân lao vào quân trưởng của Lý Dã, mắt tròn như trâu, “Người cả gan chống lại lệnh của tướng gia!”

Lý Dã ung dung bỏ chiến báo trên tay xuống, tươi cười đón chào: “Ý Cảnh tướng quân là gì? Mặt tướng chống lại lệnh của tướng gia khi nào?”

“Tướng gia bảo chúng ta dụ chủ lực quân địch vào Hoa Dương, nhất cử diệt gọn, sao người có thể tự tiện dùng binh giành lại đất bị mất?!”

Lý Dã lắc đầu: “Mặt tướng tự thấy đang dụ địch xâm nhập mà, Cảnh tướng quân đã hiểu lầm điều gì rồi?”

“Ta hiểu lầm cái gì?” Cảnh Xuân nhìn hấn không gấp gáp không hoảng hốt, bình tĩnh như thường, liền tức điên lên, cũng chính là bắt đầu từ lúc này, Lý Dã giành được danh “tốt” tiểu diện hổ của hấn, “Người chặn người Hồng Châu ở ngoài quận Mạc Đốn, họ làm sao vào Hoa Dương? Xáo trộn bố trí của tướng gia, người gánh nổi không?!”

“Cảnh tướng quân, ta hỏi người, trong vòng nửa tháng thua liền ba quận lớn, có vẻ vang không?”

“Vẻ vang cái rắm, nếu không phải vì tính toán tổng thể của tướng gia, lão tử đã sớm...” Cảnh Xuân xem ra tức anh ách rồi.

“Cảnh tướng quân, người cũng là hổ tướng có tiếng, Yên Kỳ ta trước nay binh lực không yếu, bị Hồng Châu coi là kinh địch, mà không chịu nổi một kích như vậy, Tiêu Tương kia sẽ nghĩ thế nào?!” Giọng điệu của Lý Dã trở nên nghiêm khắc.

“Việc này...”

“Người Hồng Châu bất luận quân thần trước nay rất cẩn thận đa nghi, người liên tục rút lui chẳng lẽ không phải giấu đầu lòi đuôi cho người ta biết có mai phục?!”

“Ta...”

“Cảnh tướng quân, tướng gia là muốn chúng ta dụ chủ lực quân địch xâm nhập Hoa Dương, người cảm thấy biểu hiện vài ngày trước của người có cần quân chủ lực Hồng Châu xuất mã không? Không chiến mà lui!”

“Ta không nghĩ tới...”

“Tướng quân, người thật hồ đồ, không phát hiện từ sau khi các người lui vào Cốc Tây, Hồng Châu đã tạm hoãn hành quân à?” Lý Dã thở dài, vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Cảnh Xuân đỏ bừng mặt, lớn tiếng nói: “Mặt tướng biết sai rồi, ta đã trách lầm tướng quân, chờ đánh trận xong tự khắc đến chỗ tướng gia lĩnh phạt.”

“Đâu có đâu có, Cảnh tướng quân cũng là nhất thời nóng vội, phải trách ta không giải thích rõ ràng cho mọi người, nếu nói nên phạt, cũng là...”



“Không không không, Lý tướng quân, ngài là xuất thân đi theo tướng gia, hiểu ý tướng gia hơn đám thô lỗ chúng ta, mặt tướng đã đặc tội. Có điều... Ngày sau nếu mặt tướng có chỗ nào không hiểu, hi vọng ngài nhắc nhở thêm, nếu ai còn dám nghi ngờ, ta là người đầu tiên không tha cho!”

Bốn ngày sau, đại quân Hồng Châu rút cuộc công phá phòng tuyến của Lý Dã, chiến báo gửi vào – đại thắng, giết địch vô số.

Khuôn mặt như ván quan tài của Tiêu Tương rút cuộc hơi hửng sáng, nhưng hắn vẫn cẩn thận lật xem chiến báo.

“Quân địch cờ giạt tháo chạy, xác chết khắp nơi...”

Đột nhiên, Tiêu Tương nheo mắt: “Người đâu!”

Không đúng, không đúng, có chỗ nào đó không đúng, hắn lại xem chiến báo lần nữa, tuyệt đối có chỗ nào đó không đúng.

Có rồi, là hai con số, Tiêu Tương nhìn chăm chăm hai con số kia – một là số lượng thi thể bên địch, và một là số lượng tù binh quân địch.

Đối chiến với Lý Dã là Tắt Hải Sinh đại tướng Hồng Châu, người này trước nay làm việc ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như giết hàng binh, vậy lại là vì sao? Tại sao nhân số tử vong của quân địch nhiều như thế mà bắt sống lại ít đến thảm?

“Đại soái có gì phân phó?”

“Kêu người truy kích chậm lại, ta đích thân đi xem thử.”

“Vâng.” Vệ binh lui xuống mà không hiểu gì hết, đại thắng như vậy còn không vừa lòng, chẳng trách trước khi đến có lão binh nói Đại soái này khó hầu hạ có tiếng.

Tiêu Tương bị một mũi tên của Nhiễm Thanh Hoàn bắn bị thương ngực phải, còn chưa hoàn toàn kháng phục, song tốc độ lên ngựa ra trận vẫn không chậm hơn bất cứ ai, không bao lâu đã lao đến tiền tuyến, hắn xuống ngựa, cẩn thận xem xét dấu vết quân Yên Kỳ để lại trên mặt đất, đột nhiên vỗ đùi, giận dữ nói: “Nguy hiểm quá! Tặc nhân Lý Dã giao hoạt, suýt nữa mắc bẫy hắn rồi!”

“Đại soái?” Tắt Hải Sinh có phần khó hiểu.

Tiêu Tương quả mắng: “Uổng cho người còn nổi danh hành sự chu đáo cẩn thận, vậy mà không nhìn ra sao? Vết bánh xe bên địch chưa loạn nửa phần, làm sao có thể nói là hoảng hốt tháo chạy? Lý Dã này rõ ràng là giả vờ chống cự, thực tế vẫn là vì dụ địch mà!”

Tắt Hải Sinh có phần không đồng ý, cái gì cũng là vì dụ địch, thế có phải là không thể đánh thắng trận nữa? Đại soái này cẩn thận quá rồi: “Nhưng mà, mặt tướng cho rằng, Lý Dã trị quân trước nay nghiêm cẩn, dù là rút lui, có lẽ cũng không đến mức hốt hoảng, để tránh toàn quân bị diệt, triệt chưa loạn cũng có thể lý giải được.”

“Vậy người nói xem, tại sao quân kỳ tượng trưng cho quân uy lại đổ?” Tiêu Tương hơi bực tức.

“Điều này...” Tắt Hải Sinh hơi sững ra, “Mặt tướng vốn nghe nói Lý Dã kia nhiều năm đi theo Nhiễm Thanh Hoàn gian tướng Yên Kỳ, hành sự không hợp lẽ thường, đại khái...”

Tiêu Tương tức giận trợn mắt nhìn hắn.

Tắt Hải Sinh nuốt nước bọt, bạo gan tiếp tục: “Hơn nữa, quân ta giết địch vô số, Yên Kỳ dù là dụ địch, cũng không cần hy sinh quân đội như thế...”

“Người chết?” Tiêu Tương cười gằn một tiếng, mắng to, “Ngu ngốc đúng là ngu ngốc! Thương thay Hồng Châu ta binh cường mã tráng, mà không được mấy chiến tướng khôn ngoan như Lý Dã! Chẳng lẽ Tắt tướng quân không biết người chết là có thể giữ bí mật nhất? Giết địch vô số – vậy ta hỏi người, trận chiến này bắt được mấy tù binh Yên Kỳ? Giết địch vô số! Chẳng lẽ quân nhân Yên Kỳ mỗi người trung trinh đến mức này, thà rằng sát nhân thành nhân cũng không muốn bị bắt hay sao?! Người đi nhìn những thi thể đó

xem, người đi dùng cái tai heo nghe xem ngô tác nói thế nào, nghe bọn họ nói cho người biết, thì thể mới chết có phải đều sắp thổi rữa hay không!”

Mà lúc này, Cảnh Xuân đã bội phục Lý Dã sát đất: “Lý tướng quân hảo kế sách!” Thì ra Lý Dã gom quần áo không đến mức quá rách nát trên thi thể thu hoạch được từ mấy trận chiến trước, thay cho người bên mình, buộc thứ mang tính dấu hiệu trên đầu, để phòng ngừa bị người một nhà ngộ thương, lén trà trộn vào chiến trường, mỗi người mang một thi thể mặc quân trang Yên Kỳ, làm bộ giết địch.

Lý Dã không nói gì, chỉ thấp giọng khiêm nhường vài câu, ánh mắt nhìn không trung phương nam – Tướng gia, Lý Dã có thể làm cũng chỉ là những việc này, người khác không biết, chứ Lý Dã đi theo ngài rất lâu lại hiểu rõ, đằng sau mỗi một hành động nhìn như đã là diệu kế của ngài đều có mưu kế sâu hơn, mà chuyện sau đó rốt cuộc sẽ phát triển thế nào, Lý Dã cũng không thể biết được, nếu nói trên thế giới này còn ai khiến Lý Dã thật lòng kính nể, thì cũng chỉ có tướng gia.

Như vậy Lý Dã cũng tin rằng, với tính tình tướng gia, sẽ công khai mối quan hệ với Vương gia, sẽ không để Anh Ti phải uất ức.

“Đóng quân tại chỗ! Toàn quân dừng bước!” Tiêu Tương truyền lệnh xuống, “Thám báo toàn bộ đi tuần tra!” Suốt một thời gian dài vẫn bị dắt mũi đi, lần này nhất định phải đi trước người kia một bước!

Rốt cuộc mục tiêu của Nhiệm Thanh Hoàn là ở đâu? Gã phí nhiều công sức như thế, rất có thể là vì dụ địch xâm nhập đến nơi nào đó, sau đó nhất cử tiêu diệt... Mà mục tiêu của gã rốt cuộc là ở đâu? Ánh mắt hắn bắt đầu theo thứ tự tìm kiếm từ bắc về nam trên sa bàn – Từ Gia Hi cốc, đến Giang Lăng, tiếp đó Ô Lý, Tương Trang, Hoa Dương, Hoa Âm, Hồ Lô châu... Cẩm Dương, rốt cuộc là nơi nào?

Người kia, rốt cuộc định làm như thế nào?

“Báo!”

Tiêu Tương giật mình, cao giọng nói: “Vào đi.”

Một thám báo thở hơi mạnh sải bước vào, hành quân lễ: “Đại soái.”

“Có chuyện gì?”

“Báo Đại soái, phát hiện dấu hiệu quân Yên Kỳ tập kết ở gần Hoa Dương.”

Là Hoa Dương? Tim Tiêu Tương thịch một phát, phản ứng đầu tiên là Hoa Dương quá gần Cẩm Dương, làm sao Nhiệm Thanh Hoàn dám?

Lập tức, hắn đứng bật dậy: “Đúng, đây là chỗ lợi hại của hắn! Hắn thân là chủ soái một quân, từng một mình trà trộn vào đại doanh quân địch, nhất quán to gan làm liều, còn chuyện gì mà hắn không dám làm!” Không sai, có lẽ hiện tại mình còn lo ngại, nhưng một khi thật sự xâm nhập vùng trung bộ, tiếp cận Yên Đô, bất cứ ai cũng không khỏi nhất thời đặc ý...

Hay, hay cho Nhiệm Thanh Hoàn, hiểu sâu lòng người như thế.

“Đại soái, quân Yên Kỳ ở Hoa Dương hơi khác lạ.”

“Có chuyện gì?”

“Họ phô trương có chút không bình thường,” Thám báo nghĩ nghĩ, “Tựa hồ đang hành lễ cử thừa.”

?!

Lễ cử thừa tức là thời điểm quốc chủ các quốc thân chinh, trước xa giá của quốc chủ phải có cử thừa mở đường.

Chẳng lẽ là – Trịnh Việt thân chinh Hoa Dương!

Thật đúng là trời giúp Hồng Châu ta: “Truyền lệnh toàn quân, từ hạ du Liễu Thủy đi đường nhỏ, đổi đường đi gấp, chính diện để lại thiếu số dụ địch, nhất định phải giết tới trước khi Hoa Dương kịp chuẩn bị sẵn sàng!”

Trịnh Việt Nhiệm Thanh Hoàn, ngày chết của các người tới rồi.

### 53. Chương 53: Ai Hạ Một Thành Trước

Mà lúc này, Trịnh Việt quả thật đang ở Hoa Dương.

Đương khi mọi người đều âm thầm khen ngợi kỳ kỹ của Nhiễm Thanh Hoàn, Trịnh Việt lại cười khổ ngấm nghĩa lộn tóc xanh cướp được: “Hồ ly chết tiệt này, dám lấy ta làm mồi...”

Tiêu Tương dốc hết toàn quân lao đến Hoa Dương.

Mà thời điểm cuối tháng này, đoàn xe lương thảo đã đến Hoa Dương, tướng lĩnh áp tải là chính bản thân Nhiễm Thanh Hoàn, trong thiên hạ trừ Cẩm Dương vương Trịnh Việt ra thì không còn người thứ hai có mặt mũi lớn như vậy.

Tiêu Tương tự nhủ, giờ thì không sai rồi – Nhiễm Thanh Hoàn tính toán quá hay, nhưng gã bắt luận thành bại đều đi trên một chữ hiểm, thật sự là một con bạc điên cuồng, tâm tư của loại người này một khi hiểu thấu thì cũng không khó nắm bắt.

Lần này, gã đích xác lại dùng kỳ kế, chỉ tiếc rằng đối thủ là Tiêu Tương, danh tướng anh hùng chưa từng có trong lịch sử Hồng Châu.

Bên kia, khi Nhiễm Thanh Hoàn tới Hoa Dương, là Trịnh Việt đích thân nghênh đón. Hai người này thật là ăn ý kinh người, giống như thông báo cũng chẳng cần, Trịnh Việt đã trực tiếp biết được thời gian gã tới, sáng sớm đã dẫn người chờ đợi, kẻ dẫn đường truyền lệnh đến doanh chưa bao lâu, mới pha một ấm trà, đã trông thấy phương xa có bụi mù.

“Lão đại của các người trước nay đều như vậy, không chịu lãng phí một chút thời gian, nếu y phái người đến thông báo, thì nhất định là đã chân trước chân sau tới rồi.” Trịnh Việt cười cười nói với hộ vệ bên cạnh, thân vệ của hắn xuất từ doanh Bộ Chết, tên là Mễ Tứ Nhi, tiểu tử tuổi chưa lớn mà khả năng sát ngôn quan sắc đã thượng thừa, vốn là vệ binh của Nhiễm Thanh Hoàn, Trịnh Việt thấy hắn thông minh liền hỏi xin, người của Nhiễm Thanh Hoàn dùng cũng yên tâm.

Mễ Tứ Nhi sờ sờ mũi, thấp giọng nói: “Đúng vậy, Vương gia ngài còn chưa nhìn thấy huấn luyện của chúng ta hồi trước đâu, lúc lão đại nửa đêm tập doanh, mới gọi là sấm rền gió cuốn, không có lấy một chút dấu hiệu báo trước, đột nhiên kêu tập hợp, ai hơi chậm chạp sẽ bị y xông vào lều lòi khỏi chăn rần một trận, các huynh đệ ngủ không ai dám cởi quần áo, có người còn dùng gối tròn.” Tiểu tử tắc lưỡi, hiển nhiên đối với quá khứ không dám nhớ lại kia ký ức hãy còn mới nguyên.

Trịnh Việt đứng dậy chỉnh lại quần áo, vừa đi ra ngoài vừa cười nói: “Y quả thật là một kẻ quỷ kiến sầu.”

Mễ Tứ Nhi nghĩ nghĩ, đang tính nói gì đó, thì xa kỵ của Nhiễm Thanh Hoàn đã gần ngay trước mắt.

“Vốn không muốn để người chờ.” Nhiễm Thanh Hoàn xuống ngựa, hơi ảo não, Trịnh Việt đã dựng lều, tựa hồ đã đợi một lúc, “Làm sao người biết ngày chúng ta đến?”

“Có gì đâu, xem chiến báo của người phân tích một chút là biết đại khái chỉ trong mấy hôm nay, sớm đoán được rồi.” Trịnh Việt tự nhiên giúp gã phủi cát bụi trên người, “Ta mới pha trà, đã sai người chuẩn bị ít bánh, người ngồi xuống nghỉ một lát trước đi.”

Nhiễm Thanh Hoàn nhìn hắn không nói gì, hiển nhiên vị lão đại này coi bây giờ là thời gian ăn cơm đã ngoại.

Mễ Tứ Nhi lập tức ra vẻ thông minh tiếp lời: “Tiểu nhân đặc biệt mua ở hiệu bánh lâu đời của Hoa Dương, chỉ thơm dịu không ngọt lắm, lão đại...”

“Cút!” Nhiễm Thanh Hoàn lời ít mà ý nhiều.

Mễ Tứ Nhi rụt cổ không dám hó hé nữa.

“Tứ Nhi, gần đây đi theo Vương gia rồi lắm đúng không?” Nhiễm Thanh Hoàn lườm hắn, “Vương gia, đứa trẻ này chưa huấn luyện tốt, hay là về doanh để ta dạy dỗ lại rồi đưa đến sau?”

“Lão đại ta sai rồi.” Mễ Tứ Nhi biết nghe lời trưng ra khuôn mặt khóc tang, nửa thật nửa giả vờ đáng thương nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, “Ta thực sự sai rồi, về sau không dám nữa.”

“Bớt giả vờ tiểu tức phụ cho lão tử, ba ngày không đánh là leo tường lật ngói.” Nhiễm Thanh Hoàn thụi hấn một quyền, “Không làm việc dưới tay ta, xem người nhảy nhót kia.” Nói đến cuối chính bản thân cũng không nhịn được bật cười, Mễ Tứ Nhi là một tay gã dạy dỗ, tình cảm đương nhiên không bình thường.

Tiểu hồ tôn này vốn không sợ gã, thấy vẻ mặt gã dụ đi lập tức cười hì hì nhảy lên nhảy xuống.

Trịnh Việt lại lắc đầu kéo gã vào lều: “Có chuyện quan trọng gì nhất định phải nói ngay lập tức, thân thể mình không khỏe người không biết à?”

“Chờ đã...” Nhiễm Thanh Hoàn bị hấn kéo lão đảo ba bước mới đứng vững, “Ta nói chương quỳ, người thực sự không lo lắng à? Đại quân Hồng Châu sắp tới, trong tay người chỉ có ba ngàn tên du thủ du thực của doanh Bọ Chết...”

“Lão đại ngài lại gọi chúng ta là du thủ du thực?!” Mễ Tứ Nhi không quy củ quen rồi, nghe vậy la lên.

“Không phải du thủ du thực thì là cái gì? Ta đã nhìn thấu rồi, cho người đi theo Vương gia cũng chỉ phá rối thôi.”

Gã nói câu này tựa hồ có chút khách khí, Trịnh Việt theo bản năng không thoải mái lắm: “Tứ Nhi, còn đứng được ra đó mà ồn ào, mau đi sắp xếp thỏa đáng các thứ tướng gia áp tải đến!”

Mễ Tứ Nhi ngớ ra, nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, lại nhìn cổ tay gã bị Trịnh Việt kéo, hơi chần chừ: “A... À, vâng thưa Vương gia, mặt tướng đi ngay, đi ngay...”

“Người còn rất yên tâm về ta?” Nhiễm Thanh Hoàn lời không ra, đành phải đi theo hấn.

“Không yên tâm thì có thể làm gì?” Trịnh Việt bĩu môi, một lời hai ý nghĩa mà lẩm bẩm, “Dù sao chẳng nữa cũng đã giao hết cho người rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi thất thần, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay bị hấn nắm tự dưng hơi nóng lên, nhiệt độ truyền lên mặt, nhất thời lại không nghĩ ra phải nói gì.

Cho đến gần chập tối, Trịnh Việt xác định tinh thần gã tốt không phải là giả vờ, mới tính toán bàn bạc chính sự. Nhiễm Thanh Hoàn vén một góc xe “lương thảo” lên cho Trịnh Việt xem, chớp chớp mắt. Người kia vừa thấy liền sưng ra, sau đó bật ngón cái: “Cao, thật sự là cao.”

Nhiễm Thanh Hoàn cười tít mắt, khoe mắt như muốn bay nghiêng lên, Trịnh Việt đột nhiên cảm thấy gã giống một con hồ ly thành tinh, không khỏi hơi ớn lạnh thay Tiêu Tương.

Mà quân Hồng Châu cũng không then nổi danh đi nhanh, khi họ thần không biết quỷ không hay vây thành, cũng mới chẳng qua hơn chục ngày, như thần binh trời giáng, bao vây Hoa Dương ruồi bay không lọt.

Tiêu Tương đích thân đốc chiến, hạ lệnh công thành, treo thưởng: người có thể bắt được Nhiễm Thanh Hoàn Trịnh Việt, bắt luận chết sống, nhất loạt thưởng vạn kim, phong thiên hộ, lập tức không khí sục sôi, quân Hồng Châu sĩ khí lên cao, thế như chẻ tre.

Song thủ vệ Hoa Dương lại yếu ớt lạ thường, Tiêu Tương quả thực không dám tin vào mắt mình – Hoa Dương nơi tập kết nghe đâu Trịnh Việt thân chinh, có vô số tinh anh Yên Kỳ, vậy mà là một tòa thành không.

Nói cách khác, ngoại trừ bách tính bình thường và mấy thành thủ già yếu bệnh tật kiêm đủ chức, trong thành thị này không có một binh một tốt nào.

Tiêu Tương sức nhớ tới chiến dịch trừ danh trong thành Tây Thú, không dám sơ suất, lập tức hạ lệnh bao vây thành Hoa Dương, quan vọng không tiến.

Lúc này hấn mới thật sự hơi sợ độ sâu của Nhiễm Thanh Hoàn, thành Hoa Dương không mất phần hoa kia như mảnh thú toàn thân bao kim tuyến, an ổn chờ con mồi đưa đến cửa, sau đó há cái miệng dữ tợn.

Không ai biết nó ăn nhiều cỡ nào, đây là một phần mộ không đáy, chỉ bởi vì người kia.

Binh lực Trịnh Việt tập kết ở đây đều là “Bọ Chết” của Nhiễm Thanh Hoàn, những người này trơn tuột, tiến có cái dừng vịn phụ khó bằng, lui có thủ đoạn vô lại ngoài chợ. Nhiễm Thanh Hoàn vén lương thảo thần bí lên, bên trong là cả một xe dụng cụ dịch dung, vì thế chỉ trong một đêm, thành Hoa Dương biến thành một tòa thành trống rỗng chỉ có bách tính, những người buôn bán nhỏ, người nghèo khổ làm ruộng, công tử thiếu gia ra vào xóm làng chơi, thậm chí ăn mày trên đường... Hết thấy giống như không có gì thay đổi, quân đội huấn luyện nghiêm chỉnh này chỉ trong một đêm tan biến vào biển người mờ mịt, không có bất cứ tung tích gì để tìm kiếm.

Tiêu Tương quản quân đội cực nghiêm khắc, tướng lĩnh dưới tay đều tuyệt đối không xuất hiện chuyện giết hại dân chúng bình thường – càng không cần nói là khi hấn đích thân đốc chiến. Cho đến khi vây thành ba ngày, phái vô số thám báo tinh anh vào đều không có bất cứ kết quả gì, Tiêu Tương rốt cuộc biết đây là một thành trì bị vứt bỏ.

Hắn càng thêm lo lắng nghi hoặc, đến ngày thứ năm quân Hồng Châu rốt cuộc e dè chuẩn bị vào chiếm Hoa Dương, dưới cao áp của thượng tầng một đám thần hồn nát thần tính.

Mà lúc này, Nhiễm Thanh Hoàn đang ở trong thành điềm nhiên ăn điểm tâm ven đường với Trịnh Việt – chỉ dẫn theo mình Mễ Tứ Nhi, khuôn mặt dịch dung tinh xảo, bất cứ ai cũng không nhận ra.

Nhiễm Thanh Hoàn không màng hình tượng vươn vai một cái, mũ vải bạc màu đội lệch trên đầu, ánh mắt thảnh thỏa liếc phụ nhân hơi có tư sắc ven đường, một tên du côn điển hình. Trịnh Việt ăn vận kỳ thực cũng chẳng tốt đẹp đến đâu, chỉ là trông hẩn ít nhiều có khí chất, nếu nhất định phải nói, thì nên là một kẻ chuyên nghề đầu lĩnh lưu manh. Hắn gấp một cái bánh bao lẳng vào bát Nhiễm Thanh Hoàn: “Ăn đi.”

“No rồi no rồi,” Nhiễm Thanh Hoàn xua tay, “Lão đại, nhiệm vụ quét dọn chiến trường quang vinh cứ giao cho người vậy.”

“Người là mèo biến thành à?” Trịnh Việt lông mày cũng không nhướng lên, “Mau ăn đi, đừng để ta nói nhiều.”

“Chưởng quầy, sao người y như bà già vậy?” Nhiễm Thanh Hoàn sầm mặt, “Thực sự ăn hết nổi rồi.”

“Cái cuối cùng.”

Mễ Tứ Nhi vừa lùa cháo vào miệng vừa hứng thú quan sát hai người này.

“Cái trước người cũng nói là cái cuối cùng.” Nhiễm Thanh Hoàn không nhịn nữa, khinh bỉ nhìn cái bánh bao kia, “Có phải người toàn nói chuyện với con trai người như vậy, giờ chuyển qua ta hay không?”

Trịnh Việt cứng đờ, con trai...

Nhiễm Thanh Hoàn không ngẩng lên nhìn hắn, một mình nói tiếp: “Phương pháp giáo dục này của người không được, dễ mất lòng tin và danh dự trước mặt trẻ con, mất lòng tin và danh dự có nghĩa là...”

“Giáo dục?” Trịnh Việt cười nhàn nhạt, “Đây không phải là việc trong phạm sự của ta.”

Nhiễm Thanh Hoàn ngẩng đầu lên cau mày nhìn hắn.

“Ta chỉ đi xem tên nhóc đó đúng một lần,” Trịnh Việt dừng lại, “Không có cảm giác gì đặc biệt.”

“Nào có ai làm cha mẹ như người?!” Nhiễm Thanh Hoàn la lên.

“Cha mẹ?” Trịnh Việt hừ khẽ một tiếng, “Chắc không tính đâu.”

Nhiễm Thanh Hoàn nghẹn họng, thiên địa quân thân sư, thân trong nhà đế vương, nào có niềm vui thiên luân gì, ngay cả quan hệ ruột thịt huyết mạch tương liên cũng có thể nhạt đến mức này, quả nhiên vô tình nhất – hay là Trịnh Việt cũng lạnh bạc quá rồi?

“Chẳng qua là một công cụ thôi.” Phụ thân trẻ tuổi hơi ghét bỏ nói, “Đợi đến khi ta chết rồi, nó cũng ngóc đầu dậy.”

“Ta nói...” Nhiễm Thanh Hoàn hơi do dự, chậm rãi nói: “Người từng nói với ta chuyện làm tiên sinh cho con trai người...”

“Người nhận lời?” Mắt Trịnh Việt sáng lên.

Nhiệm Thanh Hoàn gật đầu, bữu môi: “Ta sợ con trai ngươi thành một kẻ biến thái, nên nhanh chóng uốn nắn mới được.” Nói xong nhảy lên chạy luôn, “Ta ăn xong cái cuối cùng rồi, phải đi tiến hành đại nghiệp chọc ghẹo phụ nữ đang hoàng đây, xin lỗi không hầu được!”

Chưa dứt lời người đã chẳng còn bóng dáng, Mễ Tứ Nhi bội phục tắc lưỡi: “Lão đại chính là lão đại, thực sự có tiềm chất làm lưu manh.”

Trịnh Việt trừng mắt nhìn hắn ta một cái.

Mễ Tứ Nhi đột nhiên bỏ bát xuống, vô cùng trịnh trọng hắng giọng, dè dặt nhìn Trịnh Việt: “Đương gia, có vài lời ta không biết có nên nói hay không.”

“Có chuyện thì nói có rắc thì đánh.” Trịnh Việt nói ra câu này liền cảm thấy không đúng, mình lại bị Nhiệm Thanh Hoàn dẫn dắt nhập vai như vậy, chớp mắt đã có trình độ của đầu lĩnh lưu manh sơ cấp rồi, hắn xấu hổ ho một tiếng, “Chuyện gì?”

Mễ Tứ Nhi nhìn hắn, nuốt nước bọt: “Ta nói đây.”

“Nói.”

“Ta... nói thật đây!”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Sở trường lớn nhất của Trịnh Việt – kiên nhẫn, đã bị tên khốn Nhiệm Thanh Hoàn tiêu hao hết.

“Ta, ta nói đây, đương gia không thể phạt ta...”

“Tiểu Tứ Nhi, ngươi ngứa đòn đúng không?” Sao giọng điệu cũng giống tên khốn kia thế?

“Đương gia có tâm tư khác với lão đại phải không?” Mễ Tứ Nhi bị hắn hù giật nảy mình, một hơi nói hết ra, mặt trắng bệch vì sợ, chỉ ngơ ngác nhìn Trịnh Việt.

Đưa trên tay Trịnh Việt rơi xuống bàn “Cạch” một tiếng.

Mễ Tứ Nhi lập tức đứng dậy: “Tiểu nhân lỗi rồi.”

“Ngồi đi.” Trịnh Việt đôi mắt mơ màng nhìn thẳng phía trước rất lâu mới nói ra hai chữ. Mễ Tứ Nhi không dám đường đột, trộm nhìn Trịnh Việt một cái.

“Ngồi xuống đi, ngươi không nói sai.” Trịnh Việt thở dài, “Đến cả ngươi cũng đã nhìn ra.”

“Đương gia...”

“Nói ra cũng tốt, giữ trong lòng thời gian dài sắp mốc rồi.” Trịnh Việt cười cười tự giễu, “Không vui về gì.”

Mễ Tứ Nhi chầm chậm ngồi xuống, nơm nớp lo sợ nhìn Trịnh Việt: “Thế... sao đương gia không nói với lão đại?”

“Nói với y? Nói thế nào?” Về mặt Trịnh Việt càng cay đắng.

“Tiểu nhân... Tiểu nhân kỳ thực cũng không biết, chẳng qua lúc ấy khi còn ở ‘trong nhà’, lão đại đã dạy, mọi người vào cửa này rồi, về sau đều là người một nhà, người một nhà không tồn tại tâm tư khác biệt, có ý kiến gì cứ nói thẳng ra, đều là đại lão gia, không có gì không thể làm rõ, người không nói ra, người khác không đủ ăn ý để hiểu trong lòng ngươi đang nghĩ gì, các huynh đệ cũng đều là người thẳng thắn, chưa bao giờ che giấu, cho nên tình cảm đều đặc biệt tốt...” Mễ Tứ Nhi ngập ngừng, “Vả lại, Yên Kỳ ta, không phải cũng không thể cười... cười... ừm, cái đó...”

“Ngươi cũng biết dùng một chữ ‘cười’, cười cái gì?” Ánh mắt Trịnh Việt hơi sắc bén, rồi lại buồn rầu không nói ra lời, “Nam thê? Nam thiếp?”

“Điều này...” Mễ Tứ Nhi không nói nên lời, trên trục giác lão đại khác quá xa những nam nhân ảo lả đó. Kỳ thực hắn cũng không lý giải lắm giữa nam nhân trừ tình cảm huynh đệ ra còn có thể có ý gì khác, nếu

không phải gần đây hẳn là người ngoài cuộc tỉnh táo, càng nhìn càng kinh tâm, làm sao hẳn cũng không ngờ được, Vương gia lại có tâm tư như thế với lão đại.

“Người có thể tưởng tượng người như y chịu ủy thân cho ai sao?”

Mễ Tứ Nhi nuốt nước bọt, lắc đầu – lão đại là ai, là lão đại đáng tin cậy nhất trên đời này, đi theo y có nghĩa là có thể sống, có tiền đồ, y tùy tính tội cùng nhưng cũng rất khôn ngoan, y tiêu sái phóng khoáng lại suy nghĩ kỹ càng, y nói một không hai, y trọng tình trọng nghĩa, trong lòng Mễ Tứ Nhi, lão đại chính là một đại anh hùng, giống với đại anh hùng xạ nhật đoạn thủ trong truyền thuyết, là sự tồn tại vinh quang nhất của cả đại doanh Yên Kỳ.

“Lão đại, là một người đàn ông...” Mễ Tứ Nhi chần chừ lén đánh giá Trịnh Việt, ở người này không có sự sắc bén và hào tình của Nhiễm Thanh Hoàn, hẳn như đại dương không biết sâu cạn, tựa hồ vĩnh viễn đều không nhìn thấy đáy, hẳn có thể nhân ái, có thể sát phạt, có thể che chở thương sinh, cũng có thể thiết huyết khốc lệ, là người làm chủ vai gánh giang sơn, “Đương gia... cũng là một người đàn ông...”

Nhưng mà hai người như vậy làm sao lại sinh ra tình cảm đó? Mễ Tứ Nhi do dự, muốn hỏi mà không dám hỏi lắm, Trịnh Việt lại nở nụ cười cay đắng: “Ta biết người muốn hỏi gì, nhưng nếu biết lý do thì ta cũng tuyệt đối không tiến thoái lưỡng nan thế này.” Hắn tự rót cho mình chén rượu, chậm rãi nhấp một ngụm, “Trước y, ta chưa bao giờ biết mình sẽ thích nam nhân...”

“Về sau thì sao?” Mễ Tứ Nhi không nhịn được hỏi tới.

“Về sau?” Trịnh Việt lắc đầu, “Về sau ư, những người khác là nam hay nữ, ta đã không có hứng thú phân biệt.”

Mễ Tứ Nhi hơi ngây ra, hôm nay, nơi này, người qua đường lui tới, mà sau người nọ, không chấp nhận được bất cứ ai khác nữa, chỉ có y, chỉ có y...

“Lão đại của chúng ta rất xứng đáng,” Mễ Tứ Nhi không cầm được lòng nói, “Có điều, tại sao những lời này đương gia không nói với lão đại?”

Trịnh Việt dở khóc dở cười nhìn hắn: “Ta vừa rồi đã nói cả buổi, mà một câu người cũng không hiểu, vô tâm vô phế y như lão đại của các người vậy.”

Mễ Tứ Nhi không hiểu lắm: “Ta cảm thấy lão đại là người trọng tình.”

“Ta biết.” Trịnh Việt gật đầu, “Ta biết, đi bên nhau nhiều năm như vậy, sợ rằng ta còn hiểu y hơn chính bản thân y. Nhưng mà... cưới nam thì quả thật không có gì, chỉ cần không có phụ mẫu trưởng bối đứng ra phản đối, không dính bêu danh bất hiếu, ở Yên Kỳ ta dù sao cũng không phải là chuyện kinh thế hãi tục.” Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Mễ Tứ Nhi, “Việc này người biết mà.”

“Tiểu nhân biết.”

“Tứ Nhi ơi Tứ Nhi, người chẳng hiểu gì cả,” Trịnh Việt thở dài, “Một nam nhân, nếu dựa vào kẻ khác, người đời sẽ nhìn y thế nào? Người đời sẽ coi y là ai?”

Mễ Tứ Nhi ngây người: “Việc này...” Hắn nhớ tới mình, sau khi biết tình cảm của Trịnh Việt đối với Nhiễm Thanh Hoàn, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy khác xa loại nhân yêu nam không ra nam nữ không ra nữ nồng nặc mùi son phấn đó – nam thì, trước nay chỉ có thể cho người ta loại liên tưởng này.

“Bây giờ người đã hiểu chưa?”

“Nhưng mà,” Mễ Tứ Nhi hơi sốt ruột, “Lão đại sẽ không để ý, ngài biết y...”

“Ta biết,” Trịnh Việt cắt ngang hắn, “Y là người trường tu thiện vũ, xử sự tiến thoái thích đáng, khôn khéo lão luyện, nhưng đừng ghẹo y nóng lên, y mà nổi nóng, thì trời cũng có thể chọc thủng. Y chưa bao giờ để mắt đến ai, ôm suy nghĩ họ nói việc họ ta sống việc ta, đâu thềm để ý đám người đời mắt chuột thấy thế nào?”

Mễ Tứ Nhi gật lấy gật để: “Chính thế, lão đại tiêu sái như vậy, còn khuya mới bận tâm người khác nghĩ thế nào. Đương gia, nếu ngài thật sự có thể làm y rung động, mấy việc vụn vặt khác căn bản không cần để ý.”

“Ta biết y không để ý,” Trịnh Việt ném mấy đồng tiền đứng dậy, “Nhưng ta để ý.”

Hắn nói, Mễ Tứ Nhi vĩnh viễn cũng không quên được Trịnh Việt lúc ấy, nửa khuôn mặt ngược nắng sớm, nhấn từng chữ nhẹ nhàng nói: “Ta không nỡ để y chịu uất ức, thì chỉ có thể tự mình uất ức.”

Mễ Tứ Nhi nghĩ, lão đại cuộc đời này đáng giá rồi.

“Đi thôi.” Trịnh Việt sải bước đi đằng trước, Mễ Tứ Nhi vội vàng đuổi theo. Trong lòng tiểu tử trẻ tuổi bỗng nhiên có một ý nghĩ, hắn cảm thấy vô luận thế nào cũng phải tác thành cho nam nhân trước mặt này, vô luận thế nào cũng nên để lão đại biết, có một người tâm tâm niệm niệm vì y như vậy.

Khóe miệng Trịnh Việt ở góc độ người khác không nhìn thấy vẽ ra một nụ cười như đắng như ngọt – Thanh Hoàn trọng tình, gã bảo người khác có suy nghĩ gì cứ nói ra, bản thân mới là người không thẳng thắn, cái gì cũng không nói, cái gì cũng giống như chẳng hề để ý, cái gì cũng giữ trong lòng. Gã nhìn như đậm mạc, lại là người mềm lòng nhất, không thể nhìn được người khác tốt với mình.

Muốn trói buộc người này, chỉ có thể làm đến mức quên mình vì gã, để gã hề nghĩ đến rời khỏi liên áy náy – tuy rằng bỉ ổi, lại là...

Thật sự muốn, thà rằng từ bỏ giang sơn thiên hạ này, cũng thật sự muốn người đó.

Thậm chí không thể không trăm phương ngàn kế như vậy.

Ta ti tiện làm sao, thậm chí biết rõ phải ép uống người cả đời, mà vẫn không từ thủ đoạn, từng chút một trói buộc tim người, ta ti tiện làm sao.

Đây là một căn phòng tối om, không giường, chỉ có một cánh cửa nhỏ, bên trong bố trí vô cùng cầu kỳ, song không có ánh đèn. Một lão nhân dáng vẻ tiêu tụy mặt không biểu cảm ngồi trong phòng, rất lâu không hề nhúc nhích, nếu không phải ngực hơi phập phồng thì chẳng khác nào xác chết – mà phòng này vừa vãn như một nắm mọ chớ hề có sức sống.

Cửa nhỏ bị gõ nhẹ, lão giả mở mắt ra, lại là một đôi mắt khô khốc bị chọc nát, rất hãi người: “Vào đi.” Tiếng lão có chút sắc bén không nói nên lời, như tiếng mũi kiếm cứa qua vật bằng sắt vậy, khiến người ta muốn bịt tai.

Một phụ nhân đi vào, bà ta che mặt, vắn quần áo đen sì, ôm một xấp giấy, đi đến trước mặt lão giả, tất cung tất kính thi lễ: “Sư phụ.”

“Là Mai.” Lão giả gật đầu, “Thế nào rồi?”

Mai mở thứ ôm trong lòng, nếu Nhiễm Thanh Hoàn nhìn thấy nhất định sẽ phải rung mình, chiến báo trên tay nữ tử này vô cùng tường tận, giống như tướng quân thân tại tiền tuyến viết: “Hoa Dương bị phá rồi.”

“À.” Lão giả gật đầu, “Tiêu Tương thua rồi.”

“Hoa Dương phá, mà Tiêu Tương ngược lại thua?”

“Thua rồi,” Lão giả chắc chắn, “Thua ở biết người không rõ, ta đã sớm nói Tiêu Tương kém Nhiễm Thanh Hoàn, hắn quá tự phụ, quá không hiểu lòng người, hắn cho rằng Nhiễm Thanh Hoàn thành bại đều trên một chữ hiểm, lại không hiểu Thừa tướng Yên Kỳ đó kỳ thực là người không chịu mạo hiểm nhất, mỗi một bước đi đều nhắm vào tâm tư của những người bất đồng, luận cẩn thận chặt chẽ chỉ sợ Tiêu Tương còn không bằng.”

“Vậy Bắc Thục thì sao?”

“Bắc Thục? Hiện tại còn làm bộ ngoan ngoãn, thời điểm then chốt nhất định sẽ nhảy ra, thông gia với không thông gia gì đó, đều là đánh rắm.”

“Vậy sư phụ cảm thấy ai sẽ thắng?”

“Chỉ xét cuộc chiến tranh này, ta cược Nhiễm Thanh Hoàn.” Lão giả thông thả nói, “Người này, không dễ đánh giá.”



“Vậy Nhiễm Thanh Hoàn chẳng phải là không một nhược điểm?” Mai nghĩ nghĩ, “Thiên hạ không ai có thể khắc chế hẳn?”

“Người nghĩ như vậy?” Lão giả cười cười châm chọc, “Người bị vẻ ngoài lừa rồi. Nhiễm Thanh Hoàn không có triển vọng, trông như lang như hồ, kỳ thực chẳng qua là một chú chó con không dễ nuôi lắm.”

“Chó?” Mai hơi kinh ngạc.

“Nuôi quen rồi, bảo hẳn moi tim moi gan cũng được, quá hạ tiện.” Lão giả nhở một phát, “Đối thủ của chúng ta, từ đầu đến cuối vẫn là gian tặc Trịnh Việt kia.”

## 54. Chương 54: Do Kỳ Đa Tình

“Lão đại!” Mễ Tứ Nhi ở nơi không xa rống to một tiếng. Nhiễm Thanh Hoàn đang mải mê suy nghĩ, nhất thời không chú ý, bị tiểu tử này hù giật nảy mình, gãi nheo mắt quay đầu lại, vẻ mặt bức dọc trừng Mễ Tứ Nhi: “Ban ngày ban mặt người động đực à, con mẹ nó ta còn chưa điếc đâu.”

– Nhìn kiểu gì cũng là một tên lưu manh mặt mũi xấu xí.

Mễ Tứ Nhi chạy nhanh quá, thở hơi hồng hển, thần sắc kích động nhìn Nhiễm Thanh Hoàn, căn bản chẳng để ý lời gã nói: “Lão đại, người chờ một chút, ta có lời muốn nói với người!”

Nhiễm Thanh Hoàn cau mày nhìn hắn, lòng nghĩ tiểu tử này chỉ một lúc không gặp mà phát điên cái gì: “Ta đã giết vợ người hay cướp cha người? Người khi không làm trò gì vậy, nơi này không phải địa bàn của người, đã nói bao nhiêu lần...” Mễ Tứ Nhi lao tới kéo gã lại: “Không được, lão đại, hôm nay lời này ta nhất định phải nói với người, bằng không sẽ nghẹn chết, đi theo ta...”

Nhiễm Thanh Hoàn bị hắn kéo lao băng băng một lúc, lần đầu tiên mở mang kiến thức, biết trên thế giới có một loại người có thể cường hãn đến mức bị chết nghẹn lời nói.

Mà lúc này, Tiêu Tương đang ở nơi cao nhất của thành trì này – đài quan sát trên Vọng Hương lâu, có hẳn trần, quân Hồng Châu và bách tính Yên Kỳ không quấy rầy nhau, mọi người tuy bị sự u ám của chiến sự ảnh hưởng, ít nhiều lo lắng, dẫn đến Hoa Dương không còn cảnh ngựa xe như nước ngày xưa, nhưng cũng hòa bình an nhàn. Tiêu Tương đang nhìn chột có cảm giác, giống như thời không đột nhiên rối loạn, cuộc chiến tranh cứng đối cứng này căn bản chưa từng tồn tại, hết thấy trước kia – đại quân Hồng Châu, sự giáo hoạt, truy kích, chiến đấu, âm mưu, binh pháp của Yên Kỳ, đều khởi nguồn từ suy tưởng của mình, vạn sự vạn vật vẫn tiếp tục quỹ đạo của nó, củi gạo dầu muối bình thần.

Qua vài ngày, đổ máu và giết chóc đều như là chuyện xa tận cuối trời, không có cửu quốc, không có dã tâm, cũng không có thượng vị giả nắm quyền sinh sát, và sự tín nhiệm nhỏ nhoi của họ. Một loại mệt mỏi thấu xương tự nhiên sinh ra từ đáy lòng – Tiêu Tương thất thần nhìn hai tên côn đồ các kẻ trẻ tuổi ô ngôn uest ngữ đùa giỡn đi qua dưới lầu, không lưu tâm – cũng liền bỏ lỡ cơ hội lần cuối cùng đời này được nhìn thấy đối thủ như số mệnh.

Vận mệnh đi một vòng thần kỳ, để hai người chới mất nhất trong loạn thế này đi lướt qua nhau, trong tình huống hai bên đều không biết. Sau đó chia ranh giới, một sống một chết.

Mà lúc này, dẫn binh nghiêm mật tuần tra là đại tướng hàng đầu dưới tay Tiêu Tương: Tạ Thanh Vân thống lĩnh ba lộ quân cánh tả Hồng Châu từng hộ tống Trịnh Việt. Lúc tuần thành Tạ Thanh Vân bị người phi một đao, khi hắn nhanh tay lẹ mắt bắt phi đao, thần hồn nát thần tính đi tra xét, xung quanh ngay cả bóng quỷ cũng chẳng còn, hắn không khỏi rùng mình – lại có cao thủ như vậy bên trong Hoa Dương!

Trên phi đao giắt một lá thư, Tạ Thanh Vân mở ra xem liền biến sắc, chỉ vì cuối lá thư ấy rỗng bay phượng múa năm chữ to – Nhiễm Thanh Hoàn kính thượng.

Tạ Thanh Vân đã biết người đáng vẻ nhu nhược chưa từng nói chuyện cao giọng mấy ngày đó đi bên cạnh Trịnh Việt chính là Nhiễm Thanh Hoàn kỳ tài dụng binh trong truyền thuyết ăn thịt người nuốt luôn xương

của Yên Kỳ, chênh lệch thật sự hơi lớn, Tạ Thanh Vân tung hoành sa trường nhiều năm, thần kinh đã thô chắc, mà vẫn bị đả kích khá nặng.

Tình Ngữ công tử cho hẳn cảm giác rất quen thuộc, nghĩ lại thì bề ngoài nhu nhược và tính bẽn lẽn đó thật sự cực giống một người – Lê Thương của Hồng Châu năm xưa – bị Lữ Diên Niên phái đến Nam Thục nằm vùng, nam tử tự tay chôn vùi Nam Thục, lại táng thân ở Nam Thục kia. Dù cho Lê Thương không bằng Tình Ngữ xinh đẹp đến khó phân biệt nam nữ, nhưng nét thanh sầu nhàn nhạt nơi khóe mắt đuôi mày, sự thông dong ưu nhã khi giơ tay nhắc chân, lại giống hệt nhau, chẳng trách lúc mới gặp người đó mình không ghét nổi.

Lê Thương, cái tên này chôn trong lòng chúng nhân Hồng Châu không biết đã bao nhiêu năm, ủ thành vô số ao rệu đặng, tràn ngập trong hồi ức thê lương gió tây bụi mù, người kiên quyết rời đi, ở trong lòng Tạ Thanh Vân, trong lòng Tiêu Tương... Hoặc là, trong lòng Lữ Diên Niên.

Họ không hề là nam nữ đều thích như Lữ Diên Niên, đối với người nọ cũng chưa từng có suy nghĩ khinh nhờn, nhưng mà, người như Lê Thương, bảo người ta làm sao không đau lòng, làm sao không tiếc thương cho được? Ông trời tự mình tạo ra nhân vật tựa tiên mắc nợ như vậy, lại không nhận được sinh lòng đổ kỵ.

– Tạ Thanh Vân bóp lá thư của Nhiễm Thanh Hoàn, cắn chặt răng: “Người đâu! Chuẩn bị bút mực!”

Hắn nhanh chóng viết mấy chữ ngay trên lưng thuộc hạ, sau đó ném tờ giấy lên không trung, truyền lệnh: “Toàn thành đề phòng, ta đi gặp Đại soái!”

Nhưng mà, dù cho người muôn vàn tốt, ngôn từ cực kỳ khẩn thiết, chúng ta chung quy cũng là địch nhân.

Nhiễm Thanh Hoàn bị Mễ Tứ Nhi kéo đến chỗ vắng người, vẻ mặt bất đắc dĩ chờ hắn mở miệng: “Nói đi.”

Mễ Tứ Nhi cảnh giác tra xét tình hình xung quanh một chút, sợ dĩ hắn có thể xuất sư từ Bọ Chết, công phu chân thật cũng không phải là đùa, xác nhận trong phạm vi trăm mét không có ai, Mễ Tứ Nhi trịnh trọng nhìn Nhiễm Thanh Hoàn: “Lão đại, có một việc, Tứ Nhi biết không nên lắm miệng, nhưng chuyện tới hiện giờ, vẫn không nhận được phải nói với người.”

Nhiễm Thanh Hoàn thấy hắn nghiêm trang cũng bớt lại: “Sao vậy?”

“Lão đại, người có biết trong lòng chưởng quầy nghĩ gì hay không?”

“Chưởng quầy?” Để tiện cho công việc, Yên Kỳ trên dưới đều học theo Nhiễm Thanh Hoàn gọi Trịnh Việt là chưởng quầy, gã mù tịt nhìn Mễ Tứ Nhi, “Hắn nghĩ cái gì?”

“Ta không biết nói thế này, trong lòng lão đại có thể lĩnh hội được bao nhiêu,” Mặt Mễ Tứ Nhi đỏ lên, “Nhưng hôm nay nhất định phải nói ra để lão đại biết – chưởng quầy y vẫn có tâm tư khác với người!”

Trong đầu Nhiễm Thanh Hoàn “Uỳnh” một tiếng, gã nhất thời chưa phản ứng được, chỉ sững sờ nhìn Mễ Tứ Nhi: “Người nói... nói cái gì...”

“Lão đại quả nhiên còn chưa biết,” Mễ Tứ Nhi thở dài, “Chưởng quầy thích người, giống như giữa nam nữ, là thật sự moi tìm moi gan ra mà thích, ta nhìn cũng phải sốt ruột thay y!”

“Ta...” Chuyện giấu trong lòng lâu như vậy lại bị tiểu tử ngốc này một câu nói thẳng ra, Nhiễm Thanh Hoàn liếm môi, hơi á khẩu, “Ai nói với người?”

“Còn cần ai nói à?” Mễ Tứ Nhi cười khở, “Các cụ nói người ngoài cuộc tỉnh táo, hôm nay ta chung quy đã hiểu, ngay cả lão đại vừa gặp chuyện liên quan đến mình cũng hồ đồ, chưởng quầy là người anh minh thần võ như vậy cũng lúng túng thất bại ở đây – chưởng quầy còn đặc biệt dạn dỏ, những lời này không thể nói cho người nghe.”

“Là lời gì?”

“Chưởng quầy nói, trước người, y chưa bao giờ biết mình một ngày kia sẽ thích nam nhân, mà sau người...” Mễ Tứ Nhi dừng lại, nhìn thẳng ánh mắt phức tạp khó nói rõ của Nhiễm Thanh Hoàn, “Y nói người khác là nam hay nữ, cũng chẳng liên quan gì đến y.”

“Chường quây còn nói, không thể cho người biết, mặc dù Yên Kỳ ta không phản đối cưới... cưới nam nhân, nhưng nam nhân nữ khí chung quy không thành được đại sự gì, y lo lắng người chịu ép uống, lại không đành lòng để người lo lắng vì chuyện của y, liền ép uống chính mình, cả đời không nói ra, cả đời chỉ giữ trong lòng.”

Nhiệm Thanh Hoàn không nhịn được lui lại hai bước, sống lưng đụng vào tường đá, cắn đầu: “Hắn nói với người như thế à?”

“Phải.” Mễ Tứ Nhi kiên định nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, “Ta không biết trong lòng lão đại suy nghĩ như thế nào, dù sao chẳng nữa, nếu không cho lão đại biết những lời này, lương tâm Tứ Nhi không chịu nổi, cũng hi vọng lão đại bắt kẻ thế nào, tốt xấu gì hãy nghĩ đến chường quây... Nhiều năm như vậy không dễ dàng gì, đừng cô phụ y, tổn thương y...”

Nhiệm Thanh Hoàn khoát tay cắt ngang hắn – y lo lắng người chịu ép uống, lại không đành lòng để người lo lắng vì chuyện của y, liền ép uống chính mình, cả đời không nói ra, cả đời chỉ giữ trong lòng.

Các việc gần đây lướt hết qua trong lòng, người thời điểm hỗn loạn ở bên không rời một khắc, dung sắc khi chăm chú tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, thở dài một mỗi tội cùng lúc nửa đêm, hết lòng quan tâm nhìn rõ mọi việc, và đôi tay ấm áp. Gã nhớ lúc Tiêu Tương đánh lén, mình vô thức cắn tên bay tới thay hắn, lại được người nọ che chở kín kẽ trong lòng, tuy rằng ngoài miệng hai bên đều không nói, nhưng tốt xấu gì cũng là người từng luyện công phu, thực sự không nhìn ra mũi tên ghê người cắm trên vai đó, nếu không phải vì bảo vệ mình, là hoàn toàn có thể tránh được sao? Còn có màn kịch hao tâm tổn sức kia, vờ như chẳng hề để ý, chỉ vì một lộn tóc nhỏ...

Nhiệm Thanh Hoàn bỗng thấy lòng xót xa, mình có tài đức gì đâu.

Gã khẽ ấn dạ dày bắt đầu đau, hơi khom lưng. Mễ Tứ Nhi luống cuống, vội vàng đỡ gã: “Lão đại, sao vậy? Là Tứ Nhi không tốt, quên thân thể lão đại không khỏe, ta...”

“Không sao.” Nhiệm Thanh Hoàn nói khẽ, đôi mắt giấu dưới tóc, che đi chỗ duy nhất trên mặt nạ có thể biểu đạt tình cảm, “Ta không sao.”

“Làm sao thế?” Bỗng nhiên một tiếng quát hỏi hơi cấp thiết vang lên, Nhiệm Thanh Hoàn cứng đờ người... Trịnh Việt.

Trịnh Việt rảo bước tới kéo Nhiệm Thanh Hoàn trong tay Mễ Tứ Nhi qua, dùng tay vén tóc mái của gã lên, cúi đầu hỏi nguyên một tràng: “Sao vậy? Lại đau dạ dày phải không? Ai kêu người ăn một chút mà cũng không chịu ăn hoàng! Người bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết nặng nhẹ – Để ta xem xem, đau lắm à?”

Lần này cơ hồ ngay cả mắt Nhiệm Thanh Hoàn cũng cay cay, Mễ Tứ Nhi thức thời lui ra một bên, im lặng nhìn.

“Phía trước có một trà lâu,” Trịnh Việt ngẩng đầu nhìn, “Đi, nghỉ chân một chút. Người có đi được không?”

“Ta không yếu ớt thế đâu.” Nhiệm Thanh Hoàn cười cười cứng đờ, Trịnh Việt lại không thêm giải thích gì nữa ôm nửa lời gã đến trà lâu, kêu một bát nước ấm, tự mình thử độ ấm trước, sau đó lấy một lọ thuốc cất trong lòng ra, hòa một viên vào nước: “May mà lần trước bảo đại phu cho người ít thuốc, mau uống đi.”

Nhiệm Thanh Hoàn tròn mắt nhìn bát nước thuốc màu nâu đậm: “Người luôn mang theo người?”

“Ta không mang theo còn có thể trông chờ cái nào heo của người nhớ mang à?” Trịnh Việt trừng mắt nhìn gã, “Mau uống đi, đừng lẩm bẩm!”

Nhiệm Thanh Hoàn lần đầu không đấu võ mồm với hắn, im lặng nhận lấy, vị thuốc thật sự chẳng dám khen, khiến gã buồn nôn từng cơn, mà gã ngay cả mày cũng chưa nhú lại, lơ đãng uống hết, ngược lại là Trịnh Việt không quen, thận trọng nhìn gã khác thường, còn giờ tay sờ thử trán gã: “Quả thực nghiêm trọng à, đừng có đau quá dần ra nhé...”

“Cút!” Nhiệm Thanh Hoàn sững sờ hất tay hắn ra, tự nhiên mắng một câu, “Người mới dần.” Lúc này mới phản ứng được miệng cay đắng khó chịu, không khỏi le lưỡi, “Bác sĩ thú y gì vậy, coi ta là gia súc à, kê thuốc đắng quá!”

“Gia súc còn biết lạnh biết nóng đấy.” Trịnh Việt lạnh lùng tiếp lời, “Hôm nay chỗ nào cũng không được đi, ngoan ngoãn trở về nằm nghỉ cho ta, dám để ta nhìn thấy người còn nhảy lên nhảy xuống thì, hừ hừ.”

Nhiễm Thanh Hoàn đang tính đáp trả, đột nhiên bóng đen lướt qua, nhanh đến mức những người khác trong trà lâu đều chưa hề phát hiện, Nhiễm Thanh Hoàn lại bị nhét một tờ giấy vào tay. Gã lập tức vo tròn nó trong tay, điềm nhiên làm vẻ mặt khổ sở đứng dậy: “Rồi, người là đương gia, nghe lời người, Tứ Nhi, chúng ta đi.”

Nhóm ba người tìm đến một chỗ vắng, lúc này Nhiễm Thanh Hoàn mới lấy tờ giấy kia ra, là hồi âm của Tạ Thanh Vân với sự chiêu hàng của gã, Nhiễm Thanh Hoàn xem xong mặt không biểu cảm đưa cho Trịnh Việt, chỉ có một dòng chữ-

Tử tiết tông lai khởi cổ huân. (Câu này nằm trong bài Yến ca hành của Cao Thích, có bản dịch trên Thi Viện)

“Sớm đoán được Tạ Thanh Vân sẽ có phản ứng thế này.” Trịnh Việt hơi cười khở, “Trung thần lương tướng tốt, ta cũng không nỡ.”

“Ta đoán Tạ Thanh Vân đã báo cho Tiêu Tương,” Nhiễm Thanh Hoàn dựa tường khoanh tay trước ngực, “Không bao lâu nữa thành Hoa Dương sẽ giới nghiêm, chúng ta cũng sắp thu lưới rồi.” Gã cau mày nhìn Trịnh Việt, vốn cho rằng dịch dung rồi là không còn gì, nhưng khí chất của người này thật sự quá xuất chúng, loại quý khí trong xương cốt đó, giả trang thành thế nào đều có thể nhận ra ngay, nếu Tiêu Tương thực sự tra gắt, chỉ sợ không trốn được.

Trịnh Việt nhận được ánh mắt gã, cơ hồ lập tức hiểu suy nghĩ của gã, buột miệng hỏi: “Người định làm thế nào?”

“Ta đang nghĩ, hiện tại cục đã bày, chúng ta đã không cách nào khống chế, cho nên...”

“Đi đâu tìm một nơi cách tuyệt với đời như vậy?” Trịnh Việt hỏi.

“Để ta nghĩ xem.”

“Hả? Lão đại, chưởng quầy, các người đang nói gì vậy?” Mễ Tứ Nhi không hiểu gì cả.

“Đúng rồi!” Mắt Nhiễm Thanh Hoàn sáng lên, “Thế nào, chưởng quầy, có dám gây sự trên đường với ta không?”

Trịnh Việt hơi sững sốt, chợt cười: “Được, trong đầu người quả nhiên mưu ma chước quỷ nhiều nhất!”

“Mưu ma chước quỷ gì?” Mễ Tứ Nhi vẫn chưa hiểu. Nhiễm Thanh Hoàn kéo hắn tới thì thầm một lúc, Mễ Tứ Nhi trợn mắt: “Lão đại, người người người...”

“Ta cái gì mà ta?” Nhiễm Thanh Hoàn đánh đầu hắn một phát, “Mau mau đi làm việc cho gia!”

“Vâng.” Mễ Tứ Nhi đang toan chạy đi, lại có chút không yên tâm, “Lão đại, các người vừa phải thôi...”

“Có ta đây.” Trịnh Việt cười với hắn, Mễ Tứ Nhi suýt bị nụ cười của Cẩm Dương vương hóa trang thành đại thúc trung niên giật xủ, đôi mắt bình thường hơi bạc tình không biết tại sao có sự lóa mắt của cổ phác sinh tư, khóe miệng nhếch lên bởi vì người kia ở bên cạnh mà đặc biệt vui vẻ. Mễ Tứ Nhi đột nhiên có cảm giác muốn khóc, vốn cảm thấy hai người này đều là người cường thế, ít nhiều sẽ có chút kỳ quái, giờ mới thấy thật sự là quá xứng đôi, hắn muốn cho ông trời cũng nhìn hai người này, ngàn vạn đừng làm khó họ nữa, để họ yên bình bên nhau cả đời, ngắm muôn sông nghìn núi.

Đây là một đôi người một đời một kiếp.

Chập tối hôm nay, trong thành Hoa Dương có hai tên lưu manh dính vào vụ say rượu gây rối trên đường, suýt nữa đã thương người qua đường, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự an toàn công cộng của thành Hoa Dương, để cảnh cáo người khác và giáo dục bản thân họ, quan binh Hồng Châu tổng cả hai vào ngục theo pháp luật.

Hai người qua đường Giáp và Ất chớp mắt đã bị bỏ qua này, chính là Trịnh Việt và Nhiễm Thanh Hoàn.

Lúc này, Tiêu Tương đã từ chỗ Tạ Thanh Vân biết được tin tức Nhiễm Thanh Hoàn quả thật đang ở Hoa Dương. Tiêu Tương là loại người thế nào, hẳn lập tức bừng tỉnh đại ngộ – Nhiễm Thanh Hoàn ở Hoa Dương, vậy tin tức Trịnh Việt trước đó cũng ở Hoa Dương rất có khả năng là thật, sớm biết người này to gan, nhưng không ngờ gan gã lại to đến mức dám lấy vương làm mối.

Tiêu Tương toát mồ hôi lạnh, biết mình đã trúng kế Nhiễm Thanh Hoàn, lúc này mấy chục vạn tinh nhuệ Hồng Châu mới là chân chính bị cô lập trên cô đảo Hoa Dương – đến nước này, chỉ có một biện pháp giành chiến thắng, chính là bắt hai người Trịnh Việt và Nhiễm Thanh Hoàn trước khi thảm bại!

Tiêu Tương nghiêm lệnh xuống, giới nghiêm toàn thành, vô luận thế nào cũng phải bắt được họ, nhân thời gian còn kịp!

Song hẳn không ngờ được là – người hẳn muốn bắt lúc này đang nằm yên ổn trong đại lao.

Trịnh Việt đã sớm lo lót trên dưới, Hoa Dương dân phong trước nay không tệ, cực ít có ai vi phạm pháp luật, lao đầu đều lông lẻo quen rồi, chỉ cho là thiếu gia nhà ai say rượu gây sự, nhận tiền xong cũng chẳng coi là gì, cho ăn uống ngon lành, mặc bọn họ ở trong lao. Nào phải tội ác tày trời gì, cứ nhốt một tháng rồi thả ra, hướng chỉ nhìn biết ngay là nhà phú quý học hành dốt nát, qua một thời gian tự khắc sẽ có người nhà đến chuộc thôi.

Chẳng trách Tiêu Tương thất bại, chuyện gì hẳn cũng tính chậm một nhịp.

Nhiễm Thanh Hoàn lặn trên rơm thoải mái trở mình: “Ta đúng thật là một thiên tài, tên Tiêu Tương đó bây giờ đang lúng túng bắt chúng ta toàn thành, ha ha, nghĩ tới là cảm thấy rất sướng khoái.”

“Hình như người tương đối ác cảm với Tiêu Tương,” Trịnh Việt nằm nghiêng trên đồng cỏ, một tay chống cằm, cười khanh khách nhìn gã, “Nhưng ta nghe nói con người hẳn tiếng tăm không tệ, suy cho cùng chẳng qua là tìm nhầm chủ tử thôi.”

Nhiễm Thanh Hoàn khựng lại, ánh mắt quét tới vai Trịnh Việt, lại mau chóng dời đi, nhàn nhạt nói, “Trợ Trụ vi ngược, còn tự cho là trung thần, hiếp đáp bách tính, tội đáng tru.”

“Theo như người nói, trung, hiếu, nhân, nghĩa đều là thứ không chấp nhận được?” Trước mắt chẳng có việc gì, Trịnh Việt ghé sát lại gần, hai người rất ít ngồi bên nhau chuyện gẫu như vậy, hẳn bắt đầu càng cảm thấy Nhiễm Thanh Hoàn đã đưa ra một chủ ý hay.

“Cũng không hẳn,” Nhiễm Thanh Hoàn nghĩ nghĩ, “Trung, chính là trung với lương tâm mình, dân tộc mình, mà không phải là hôn quân lạ lùng kia, ta không tán thành loại sùng bái cá nhân như tấy nào này.”

“Tấy nào?”

“Nào cũng tấy hết, tức là không còn lại gì, chỉ toàn là hồ bị một số thánh nhân không rõ thị phi đổ vào.” Nhiễm Thanh Hoàn bĩu môi, tinh hoa văn hóa cổ đại dĩ nhiên không cần nói nhiều, song sự tồn tại của bà quả thật cũng không được xem nhẹ, trong một xã hội như thế, nhân tính bị kìm nén gắt gao, tư tưởng và tự do đều là thứ khát khao không được – dù người là giai cấp đặc quyền vẫn có nhiều việc không thể tránh được, “Mà hiếu, chính là dùng cách yêu thân nhân để yêu phụ mẫu mình, khi họ già rồi làm cho họ vui vẻ, chăm sóc họ, giống như năm đó họ đối xử với con cái vậy, thay vì biến người một nhà thành thương hạ cấp, gặp mặt ba quý chín khấu thỉnh an chào hỏi. Nếu ta có phụ thân–”

Gã nhớ tới khuôn mặt vô song của Phượng Cần: “Ta sẽ không kiêng nể gì nhỏ râu ông ấy, nhưng ta nhất định là thật lòng yêu ông ấy, không phải làm cho thế đạo xem.”

“Phụ thân người không phải...” Trịnh Việt muốn nói Chu lão thừa tướng, rồi lại nuốt câu này xuống, Chu lão thừa tướng sinh tiền là người cổ hủ nhất, nếu biết mình sinh ra một đứa con khác người như vậy, không biết là nên vui hay nên buồn đây.

“Huyết thống chẳng nói lên điều gì.” Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, hướng chỉ còn là huyết thống không biết thật giả, quan hệ ruột thịt lạ lùng này quá nửa là Phượng Cần tạo ra, “Ôn dưỡng dục mới là cả đời khó báo đáp. Về phần nhân và nghĩa, là sự đồng cảm sinh ra từ trong lòng, không phải khi người gia tài bạc triệu bố thí cho ăn mày mấy đồng tiền, mà là người dám vào sinh ra tử vì người trong thiên hạ hay không. Nghĩa

ư, chính là khi người có ăn, không để bằng hữu bị đói – đáng tiếc trên thế giới này nguy quân tử giả nhân giả nghĩa thật sự quá nhiều, quân tử cũng sắp biến thành nghĩa xấu rồi.”

Người tùy tính như vậy-

“Ly kinh phản đạo.” Trịnh Việt cho gã lời bình ngắn gọn, “Cùng với bất học vô thuật.”

Nhiệm Thanh Hoàn bật cười: “Người ngay cả mộ tổ cũng không cần nữa, còn không biết xấu hổ nói ta ly kinh phản đạo.”

Trịnh Việt nhún vai không mấy văn nhã, lại thực sự có vài phần như lưu manh đầu đường, sau đó tựa hồ hấn lại đột nhiên nhớ tới điều gì, chống tay hai bên Nhiệm Thanh Hoàn, cúi người hỏi: “Ban nãy gấp quá, người thế nào rồi? Dạ dày còn đau không?”

Hắn tựa hồ không ý thức được tư thế của mình mờ ám hết sức, chỉ quan tâm nhìn chăm chú người bỗng nhiên thôi cười kia.

Nhiệm Thanh Hoàn hơi thất thần, lời Mễ Tứ Nhi nói tràn ngập trong tai, không ngừng quanh quẩn, cứ nghe một lần là cảm giác tội ác liền tăng thêm một phần.

“Vẫn đau à?” Gã không trả lời, Trịnh Việt cho là gã khó chịu, hơi nhíu mày, “Không được, phải bảo lao đầu mang thêm vài cái chăn bông vào, nếu cảm lạnh có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn, người...”

“Trịnh Việt,” Nhiệm Thanh Hoàn mở miệng cắt ngang hắn, dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt Trịnh Việt, “Tại sao người đối tốt với ta như vậy?”

“Hửm?” Trịnh Việt hơi sững sốt, lập tức cười cười, “Mễ Tứ Nhi đã nói lung tung gì với người rồi?”

Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu, thở dài: “Xin lỗi...”

“Người xin lỗi ta cái gì?” Trịnh Việt hạ giọng, nắm một lọn tóc Nhiệm Thanh Hoàn lên mân mê.

“Chỗ ta có lỗi với người, hình như rất nhiều.” Nhiệm Thanh Hoàn lẩm bẩm, phòng bị đủ kiểu, tính toán đủ đường, có ý phớt lờ tình cảm của người, giả ngu vờ ngốc, thậm chí có ý định ra đi, gã hơi cười khổ, “Quả thật rất nhiều.” Trên trán bỗng nhiên lạnh lạnh, thì ra là Trịnh Việt vén tóc mái dài vạt năm năm không thay đổi của gã lên, đặt tay lên trán gã, giống như vuốt ve đứa trẻ mà mình cưng chiều.

“Người giúp ta chinh chiến thiên hạ, như cánh tay phải của ta, chính là danh thần bất thể xuất, tuổi còn trẻ đã đủ bệnh tật vì vất vả, có chỗ nào có lỗi với ta? Là ta xin lỗi người mới phải.” Biết rõ sự kiệt ngạo của người, biết rõ sự tiêu sái tự do của người, vẫn từng bước tính toán để người có cảm giác tội ác, để người không đành lòng bỏ ta mà đi. Người lần đầu tiên khiến ta ý thức được mình lại ích kỷ xấu xí như vậy, biết rõ không xứng, mà vẫn muốn giữ chặt người – bởi vì trái tim này, từ lâu đã điên dại rồi.

“Con người ta trên cơ bản chẳng có chỗ nào tốt,” Nhiệm Thanh Hoàn cười tự giễu, “Ngoại trừ tương đối sở trường tính kế người khác, lãnh huyết, ích kỷ, lạnh nhạt, tự phụ...” Gã còn chưa nói xong, lại bị Trịnh Việt che miệng.

“Đừng nói mình như vậy, người chưa bao giờ như thế.” Trịnh Việt nhìn gã, sau đó chậm rãi tới gần, Nhiệm Thanh Hoàn thoáng chần chừ, song không né tránh, Trịnh Việt nhẹ nhàng nạy môi gã ra, kiên nhẫn dẫn dắt, cho đến khi người cứng đờ dần dần bắt đầu mềm đi, tuy rằng không đáp lại gì, nhưng chung quy không đẩy hắn ra.

“Ta đối tốt với người, là chính ta cam tâm tình nguyện.” Nụ hôn kết thúc, Trịnh Việt dán vào tai Nhiệm Thanh Hoàn nói, “Đừng để ý, nếu người cảm thấy buồn nôn, thì coi như chưa từng phát sinh, về sau...”

“Ta không biết nên làm thế nào.” Nhiệm Thanh Hoàn bỗng nhiên hoang mang nói, “Trịnh Việt, ta... ta không biết nên làm thế nào, tình nghĩa này quá nặng, ta trả không được.”

“Cái gì người cũng nói vay trả à?” Trịnh Việt bật cười, ôn nhu hôn trán Nhiệm Thanh Hoàn – người này mới hai mươi hai tuổi, thật sự khôn khéo thông đạt quá mức, mà giờ đây, rốt cuộc mới có chút đáng vẻ của người trẻ tuổi.

Tâm phòng của gã quá nghiêm, quá khó lay chuyển, cho nên một khi dao động, ngược lại mù mờ.

Như là đã nhìn thấu phong cảnh nhân thế, mà nhắc tới tình cảm lại trống không ngay thơ.

“Ta cho người thời gian suy nghĩ, chấp nhận hoặc cự tuyệt, được không?” Trịnh Việt nói khẽ, “Chờ trận chiến này kết thúc, ta muốn đáp án của người, trước kia đòi hỏi người thứ gì, bất luận là đồng ruộng hay chiến lược, người đều chưa từng chậm chạp, lần này cũng đừng khiến ta thất vọng, được chứ?”

## 55. Chương 55: Cờ Sai Một Nước

Nhiễm Thanh Hoàn thắng ở mưu lược, song mọi sự không thể luôn dùng mưu mẹo được, huống hồ Yên Kỳ không phải do mình gã gánh vác, sở dĩ gã dám nhân nhả ở trong đại lao, là vì biết đám người Dư Triệt, Doãn Ngọc Anh, Phương Nhược Ly, Mạc Thuần Hoa, Lý Dã ở bên ngoài, đây là một nhóm tướng lĩnh quá ưu tú, khi họ kết hợp đủ để lật đổ cả thiên hạ.

Danh chủ, hiền thần, lương tướng, không thiếu một loại, Yên Kỳ thời đại này thật sự quá chói mắt.

Tháng Bảy năm này, sao Đại Hỏa theo thời tiết trôi qua phía chân trời, từ xa đối nhau với đại địa, đại quân Yên Kỳ đánh giáp lá cà với Tiêu Tương ở Hoa Dương, trời đất cũng đổi màu.

Mà Hoa Dương đã qua mùa mưa dầm từ lâu bỗng nhiên bắt đầu mưa rả rích mãi không tạnh, máu người chết và nước mắt người sống cùng bị gột sạch, ông trời khóc suốt một tháng liền.

Nhiễm Thanh Hoàn dựa lên bức tường hơi ẩm, xuyên qua cửa sổ trên mái nhà vuông vức ngơ ngẩn nhìn mưa bụi rả rích trái mùa bên ngoài, cùng với vạn ngàn hỗn phách hoang mang trong đó. Hết thấy sắp kết thúc rồi, gã tự an ủi mình, đúng vậy, hết thấy sắp kết thúc rồi, chỉ cần thiên hạ nhất thống, thái bình thịnh thế chỉ ít còn có thể kéo dài trăm năm, những người sống sót qua trường hạn kiếp này, giống như đã lên con thuyền Noah vậy.

Gã nghĩ, thì ra Noah ngồi trên con thuyền kia cũng có nỗi khổ trong lòng, biết rõ tai nạn sắp giáng xuống, chỉ hận không thể tạo thuyền lớn hơn, lớn hơn chút nữa... Song đều là những chuyện không thể làm gì được. Trên thế giới này không có bất cứ một sự tồn tại nào có thể lo cho tất cả mọi người và việc, không có bất cứ một con đường nào có thể cho mỗi người đều đi bình bình ổn ổn.

Người an nhàn đã quá lâu, chấp mê với cái gọi là văn minh, luôn quên thế giới này là cấu tạo trên một số định luật cơ bản, một trong số đó là quy tắc rừng rậm – nhược nhục cường thực.

Mà trác ẩn, là chứng cứ thần giáng tội cho thế nhân.

Thình lình, một giọng nữ nhỏ nhoi chui vào tai gã, “Nhân danh ta, khẩn cầu chư thiên thần ma, phù hộ Yên Kỳ, phù hộ ngô chủ ngô thần...” Nhiễm Thanh Hoàn sửng sốt, vô thức tìm kiếm bốn phía, giọng nữ tử rất quen, giống như từng nghe thấy ở đâu rồi.

Lúc này Trịnh Việt bưng hai bát rượu bốc hơi nóng đi tới: “Người tìm gì vậy – Nhanh lên, uống luôn cho nóng, thời tiết quá bất thường, uống vào xua hơi ẩm để khỏi bị bệnh. Một lượng bạc một bát rượu, đắt lắm đấy.”

Nhiễm Thanh Hoàn lơ đãng nhận lấy: “Người có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Hửm?” Trịnh Việt nhíu mày, chăm chú lắng nghe, trời vừa tạnh mưa, trong ngoài phòng giam đều tĩnh tịch, chẳng có gì cả, “Âm thanh gì?”

“Nguyện lấy thọ số của ta, cầu cho vương thượng bình an, quốc tướng bình an, chư tướng bình an, vạn dân bình an...” Nhiễm Thanh Hoàn cả kinh, lần này thì gã đã hiểu, chẳng trách Trịnh Việt không nghe thấy, đây là một loại pháp thuật tên là “tế”, không cần tu vi cao thâm gì, chỉ cần một chút huyết thống vu tộc hoặc cái gì khác là có thể khởi động, xác suất thành công cũng không đặc biệt lớn, song một khi có công hiệu, người thi chú sẽ phải trả giá tương đối đắt – Rốt cuộc là ai mà có thể làm đến mức này vì Yên Kỳ?

Giọng nói hơi quen kia dần dần không nghe thấy nữa, Nhiễm Thanh Hoàn vẫn chưa nhớ ra là ai.

“Thanh Hoàn, Thanh Hoàn?”

Gã định thần lại, Trịnh Việt đang nhìn gã chăm chú từ khoảng cách gần, “Lại sao vậy, có chỗ nào không khỏe người có thể nói một tiếng không, đừng có suốt ngày hù dọa người ta.”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, dường như có thể cảm giác được hô hấp dài lâu của Trịnh Việt nhẹ nhàng phả lên mặt, Nhiễm Thanh Hoàn hơi quẫn bách, vội mượn uống rượu để nghiêng đầu đi, tai có một chút màu đỏ nhạt khả nghi.

Trịnh Việt tinh mắt liếc thấy, khóe môi cong lên không dễ phát hiện, như cười như không mà nói: “Nhiễm Thanh Hoàn, trước kia dùi khoan cũng không thấy một giọt máu, mà bây giờ da mặt mỏng quá đó? Ban ngày ban mặt người nghĩ bậy bạ gì vậy...”

Nhiễm Thanh Hoàn đáp hần một phát – cho dù khi quân võng thượng thì làm sao?

Cả ngày hôm nay tựa hồ chỉ quang đăng một lát, rồi lập tức ánh sáng rẽ tầng mây kia đã bị nuốt chửng, Nhiễm Thanh Hoàn cứ cảm thấy có chuyện gì đã bị mình bỏ qua, trong lòng có cảm giác bất an lạ lùng. Lúc chập tối bỗng nhiên nổi gió, ánh dương ảm đạm phương xa nối với đường chân trời, hai bên khó tách ra, mưa núi sắp đến-

Trịnh Việt cẩn thận đắp chăn giúp gã, bản thân nằm bên cạnh, một tay gác qua hông gã. Đương nhiên, Trịnh Việt làm như vậy là không có bất cứ tà niệm gì, dù sao thời tiết tháng Bảy vẫn hơi oi bức, Nhiễm Thanh Hoàn không thích đắp chăn, nửa đêm sẽ có ý hoặc vô tình đá ra, động tác khiến người ta nghĩ ngợi lung tung này của Trịnh Việt đơn thuần là lo lắng gã bị lạnh thôi.

Nửa đêm, mưa tí tách tựa hồ to hơn, còn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng sấm, giọng nữ quen thuộc lúc có lúc không lần nữa vang lên, không biết là chân thật hay đơn thuần phát lại trong mộng. Nhiễm Thanh Hoàn choàng tỉnh giấc, người lạnh lẽo, sờ soạng mới phát hiện mồ hôi lạnh đã ướt đầm người.

Đúng rồi, nếu “tế” không có hiệu lực thì mình sẽ tuyệt đối không nghe thấy, nói cách khác trong thế cục cơ hồ tất thắng trước mắt tồn tại nhược điểm trí mạng mà mình không chú ý tới – trí mạng đến mức như nàng nói, vương thượng, quốc tướng, chư tướng, vạn dân đều khó có thể bình an!

Lúc gã nhúc nhích Trịnh Việt đã tỉnh: “Thanh Hoàn?”

“Đốt đèn lên, ta có lời muốn nói với người.” Nhiễm Thanh Hoàn vội vàng bò dậy, khoác thêm áo ngoài, từ kẽ hở của gối lấy ra chiến báo và bản đồ cả đại lục mấy ngày nay Mễ Tứ Nhi tuần vào.

Trịnh Việt đốt đèn, ngọn đèn to bằng hạt đậu sáng lên trong phòng giam tối om, Nhiễm Thanh Hoàn nhanh chóng sắp xếp lại chiến báo – Mười ba tháng Sáu, Phương Nhược Ly đánh lên thành công, triệt để cắt đứt liên lạc của quân Hồng Châu với phương bắc, vây Tiêu Tương ở Hoa Dương, chiếm đóng Kinh Dương, Lữ Diên Niên muốn cứu tình nhuệ bị vây, mấy lần tiến lui đều không kết quả. Do binh lực trên tay Tiêu Tương là mệnh căn tử của Hồng Châu, cục diện chính trị Hồng Châu đã bắt đầu rối loạn theo trận chiến Hoa Dương. Hai mươi tháng Sáu, Tiêu Tương mưu tính phá vây, trúng mai phục của Doãn Ngọc Anh, tổn thất nặng nề, Đại tướng quân Tạ Thanh Vân bị trọng thương. Hai mươi lăm tháng Sáu, vòng vây thu nhỏ, quân Hồng Châu khu vực xung quanh Hoa Dương bị Dư Triệt diệt gần hết, Hồng Châu trong vòng một ngày ba viên đại tướng chết trận, một bị bắt đầu hàng, Tiêu Tương đóng chặt cổng thành Hoa Dương không ra, đồng thời, bầu không khí bên trong cũng ngày càng căng thẳng, người Hồng Châu đang điên cuồng tìm kiếm Trịnh Việt và Nhiễm Thanh Hoàn, cùng với những người có thể có liên hệ với quân đội Yên Kỳ trong phạm vi toàn thành, dù là Bọ Chết cũng không dám khinh suất.

“Lợi thế duy nhất của Tiêu Tương hiện tại chính là bách tính cả thành, chúng ta không dám cắt nguồn nước và nguồn cung cấp của họ, nhưng không hề gì, dù sao nội ứng ngoại hợp, phá thành chỉ là vấn đề thời gian.” Ngón trỏ Nhiễm Thanh Hoàn theo thói quen gõ nhẹ mặt giấy, “Không đúng, đã bố trí xuống, thư bên phía Dư Triệt cũng tới rồi, hẳn chỉ là chuyện một hai ngày này, còn có thể xảy ra vấn đề gì sao?”

Trịnh Việt trước nay hiểu gã, người này tuyệt đối sẽ không đêm hôm khuya khoắt tự dưng phát điên lời hấn dẩy cùng xem chiến báo, nhất định gã là cảm thấy không đúng chỗ nào – cái gọi là trực giác không phải là giác quan thứ sáu hư ảo, mà là khả năng phán đoán xâm nhập vào tiềm thức sau khi đã quen thuộc một phương diện nào đó đến mức độ nhất định.



Chắc chắn là có chỗ nào sơ sót rồi.

“Người có từng tính đến quân Bắc Thục không?” Trịnh Việt thoáng trầm ngâm, hẳn cũng đang liên hệ tiền căn hậu quả của cả sự kiện, Lữ Diên Niên có bao nhiêu vốn liếng hẳn còn nắm được, khả năng bên kia xuất hiện vấn đề là không lớn, mà ngược lại, tất cả tiêu điểm gần đây đều bị đặt ở Hoa Dương, Bắc Thục tựa hồ đã bị xem nhẹ.

“Có.” Nhiễm Thanh Hoàn không hề nghĩ ngợi trả lời ngay, “Mạc Thuấn Hoa đang đề phòng Bắc Thục, trước mắt Hồng Châu quân tâm đã loạn, người xem mức độ lực soạt thành diên cuồng của Tiêu Tương là biết, hẳn đã cam chịu mà đặt hết vốn liếng vào cầm tặc cầm vương, cho nên Dư Triệt đem một phần binh lực bố trí đến bên phía Thuấn Hoa, dù là Bắc Thục đột nhiên gây khó dễ cũng đủ ngăn cản một thời gian.”

Đáp án này không mấy bất ngờ, dẫu sao cũng là bậc thầy binh pháp, cho dù không bố trí theo quy tắc, cũng sẽ không phạm vào sai lầm cấp thấp bất chấp đại cục kiểu này.

Thế là Trịnh Việt đưa ra khả năng thứ hai: “Vạn nhất Bắc Thục liên hợp với Hồng Châu thì sao? Người bây giờ ép Lữ Diên Niên cùng đường, lão chỉ có thể hạ mình đi tìm Thích Khoát Vũ hồng cầu sinh lộ, mà đối với Bắc Thục, hiện tại chính là thời điểm môi hở răng lạnh, Hồng Châu không còn, thế lực Yên Kỳ ta chắc chắn mở rộng đến phương bắc, đến lúc đó hơn nửa giang sơn nằm trong tay chúng ta, chỉ sợ Thích Khoát Vũ không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy.”

Nhiễm Thanh Hoàn kiên quyết lắc đầu: “Nếu ta là Thích Khoát Vũ, ta sẽ không làm thế.”

Trịnh Việt hơi chần chừ: “Cũng đúng, nếu là ta chắc cũng không làm thế. Thích Khoát Vũ đã đứng vững chân ở Kinh Châu, nối liền một dải với phía bắc Hồng Châu, nếu là ta, nhất định sẽ đục nước béo cò, nhân lúc Lữ Diên Niên sút đầu mẻ trán không có thời gian chú ý việc khác đoạt lấy Nam Thục, hơn nữa hiện tại Hồng Châu nội phòng trống rỗng, dù là nhất cử hạ Hồng Châu cũng không phải là không thể. Dù sao Thích Khoát Vũ ở phương bắc nhiều năm, thay thế Hồng Châu hình thành cục diện nam bắc giằng co với Yên Kỳ ta chắc chắn tốt hơn bây giờ chen một chân vào đây.”

Hắn nói không nhanh, trên cơ bản mỗi câu đều suy nghĩ kỹ mới thông thả nói ra, Nhiễm Thanh Hoàn im lặng nghe hắn nói, đột nhiên nhận ra chỗ khác thường, mà Trịnh Việt lúc này cũng bỗng nhiên dừng lại, hai người nghi hoặc nhìn nhau – đúng rồi, vấn đề ra rồi!

Thời điểm bọn Trịnh Việt còn chưa rời khỏi Thượng Hoa, Kinh Châu rơi vào tay Thích Khoát Vũ chỉ là chuyện sớm muộn, điều này tương đương với Yên Kỳ và Bắc Thục hai mặt kẹp Hồng Châu. Mà sau đó, Lữ Diên Niên đột nhiên gây chiến với Yên Kỳ, do song phương đều sớm có chuẩn bị nên cuộc chiến lập tức nổ ra, nhưng vấn đề là, rốt cuộc là cái gì khiến Lữ Diên Niên bất chấp trước lang sau hổ đưa ra quyết định này, đến mức tạo thành tình trạng hai mặt thụ địch hôm nay?!

“Ta cho rằng, hạ chiến thư trước sẽ là chúng ta, hoặc Bắc Thục.” Trịnh Việt nói, “Nhưng sự hỗn loạn lúc đó quả thật là quá sức nước chảy thành sông, thật là... sơ ý rồi.”

Nhiễm Thanh Hoàn thở dài thườn thượt: “Đánh giá cao Thích Khoát Vũ rồi. Lữ Diên Niên đã dám động thủ, thì nhất định là Thích Khoát Vũ không khổng chế được Kinh Châu. Nhưng xét từ tốc độ động thủ của lão đầu tử lúc đó, sở hữu Kinh Châu quả thực là chuyện vãn đã đóng thuyền, sao lại để người ta chen ngang một gậy?”

“Thích Khoát Vũ chinh chiến cả đời, ngự hạ nghiêm có tiếng trong cửu quốc,” Trịnh Việt nói, “Nhưng đại khái dưới cơn bốc chí có thể ra hiểu tử, không ra nổi trung thần.” – Hiển nhiên là Bắc Thục có phần đồ, người này là ai? Trịnh Việt sắp xếp sơ qua mạch suy nghĩ liền hiểu ngay, nếu chỉ là chen một gậy, với sự cẩn thận của Lữ Diên Niên tuyệt đối sẽ không tùy tiện xuất binh, lão có nắm chắc, nhất định là Kinh Châu đã nằm trong túi, vậy người này chỉ có thể là Thái phó giám quốc cho tiểu Hoàng đế, Lâm Chính Tắc.

“Ngay cả thân thích cũng phản bội, không biết là Lữ Diên Niên quá giỏi thu mua lòng người, hay Thích Khoát Vũ làm người thất bại.” Trịnh Việt cười cười khá bất đắc dĩ, nhớ tới hôn sự không mấy thuận ý của mình.

Nhiễm Thanh Hoàn ảo não đăm sần nhà: “Vấn đề là trước khi quay về Cẩm Dương ta đã cho Anh Ti đi giết Lâm Chính Tắc!”

Giờ thì Trịnh Việt thật sự há hốc miệng: “Người... cái gì?”

“Ta lo lắng thế cục phương bắc không dễ khống chế, Bắc Thục Hồng Châu lại có quan hệ mờ ám, nên muốn noi theo biện pháp của tiên vương, cắm đinh vào, nhìn trái nhìn phải chẳng tìm được lựa chọn nào thích hợp, bèn to gan một lần, cho Anh Ti đi xử Lâm Chính Tắc, sau đó tìm một cao thủ dịch dung thâu lương hoán trụ.”

Trịnh Việt day ấn đường, bật cười nói: “Thanh Hoàn ơi Thanh Hoàn, người thật đúng là một thiên tài...” Hắn vừa định nói đã như vậy thì người còn lo lắng gì, lại nhìn thấy khuôn mặt Nhiễm Thanh Hoàn dưới ánh đèn hết sức nhợt nhạt, “Còn vấn đề gì nữa?”

“Ta đã dặn họ, một khi Kinh Châu có dị động nhất định phải lập tức cho ta biết, nhưng đến bây giờ họ chưa cho ta bất cứ tin tức gì, nếu không phải người nhắc thì ta suýt nữa quên việc này rồi.”

Trịnh Việt ngạc nhiên: “Anh Ti xảy ra vấn đề gì?”

“Không biết,” Nhiễm Thanh Hoàn cau mày, “Bắt đầu từ hành trình đi Kinh Châu thì Anh Ti đã không bình thường lắm, luôn rất lo âu, vốn dĩ không nên để nàng ta đi làm việc gì vào lúc này. Nhưng mà nhiệm vụ này thật sự không có gì khó khăn, hơn nữa là việc nhỏ chẳng đáng kể, bản thân ta cũng không để tâm lắm, vốn hi vọng nàng né tránh chiến trường đi giải sầu, ai ngờ...”

Tính sai rồi tính sai rồi.

Trịnh Việt nhanh chóng bình tĩnh lại, bố trí gần như biết trước này của Nhiễm Thanh Hoàn hiển nhiên đã thất bại, về phần Anh Ti rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì không dễ dự đoán, nhưng rất hiển nhiên, Lâm Chính Tắc bây giờ hẳn vẫn là Lâm Chính Tắc ban đầu, hơn nữa có khuynh hướng quy phục Lữ Diên Niên, điều này có nghĩa là gì?

Đáp án rất rõ, Thích Khoát Vũ hiện tại chỉ còn một con đường, hợp tác với Lữ Diên Niên, phát binh Kinh Dương.

Kinh Dương chỉ có một mình Phương Nhược Ly, hơn nữa Lữ Diên Niên sau năm lần bảy lượt tấn công đã gần như Kiểm lư kỷ cùng, mọi người đều không tự chủ được hơi yên tâm, không chỉ Dư Triệt điều nhân thủ đi tăng viện Mạc Thuần Hoa, còn có năm vạn người là rút từ chỗ Phương Nhược Ly – Nói cách khác, một Kinh Dương rộng lớn, tuy rằng địa thế tạo nên dễ thủ khó công, nhưng dấu sao chỉ có Phương Nhược Ly và năm vạn binh mã, tuyệt đối không cản được một kích đốc hết toàn lực của Bắc Thục.

Đây mới là loạn thế Lữ Diên Niên tự tay tạo ra, tất cả bộ phận trước đó của Nhiễm Thanh Hoàn đều sẽ vì thế mà mất đi hiệu lực, giống như một bàn cờ bị lật vậy.

“Mất bò mới lo làm chuồng, chẳng biết có tác dụng gì không.” Nhiễm Thanh Hoàn nói.

Mai đứng trong mật thất, ngắt từng chữ báo cáo cho lão nhân khuôn mặt dữ tợn kia.

Lão nhân khề hừ một tiếng: “Anh Ti? Tiện nha đầu đó vậy mà chưa chết, đúng là đồ đệ giỏi ta dạy.”

“Nghe nói Anh Ti đã bị thương, không rõ tung tích.” Mai dừng lại, “Nhưng mà Nhiễm Thanh Hoàn chắc sắp tới sống sẽ không dễ chịu rồi.”

Lão nhân cười gằn, trên mặt vừa seọ vừa nếp nhăn đan nhau, hết sức dữ tợn: “Đến bây giờ, họ đều đã không còn hậu chiêu gì, tất cả đều đã dùng hết thủ đoạn chiêu số có thể.”

“Sự phụ vẫn cảm thấy Nhiễm Thanh Hoàn sẽ thắng?”

Lão nhân gật đầu: “Nhưng ta lại không đoán ra hắn thắng bằng cách nào... Đúng rồi, cũng nên đến lúc chúng ta giải phục bút rồi, không phải nha đầu Hồ Điệp kia vẫn ôm sòm muốn đi tìm mỹ nhân gì đó à? Ta cũng phiền rồi, bảo nó thích đi đâu thì đi đi.”

Mai dừng lại, tựa hồ muốn mở miệng hỏi gì, rốt cuộc vẫn không hỏi, chỉ hành lễ lui ra.

Nhiễm Thanh Hoàn quyết định không đợi Dư Triệt phá thành, lên ra Hoa Dương ngay trong đêm mưa này. Trong thành Hoa Dương cố nhiên vô cùng nghiêm ngặt, nhưng đối với lão đại của Bộ Chết mà nói, phàm là người, thì không ai là không tìm ra lỗ hổng.

Trịnh Việt nhìn bóng lưng gã đội mũ do người đến tiếp ứng đưa, quay người chuẩn bị rời khỏi, ngực bỗng nhiên như bị cái gì chặn – Lúc mới gặp, người nọ còn là một thiếu niên, vai nhỏ như một nữ nhân, nhìn là biết chẳng đáng tin cậy, khi đi lại lắc lư cả lư phất phơ, làm gì cũng uể oải, mặt mày hơi thanh tú quá, mà ánh mắt lại quá sắc bén, phong mang tất lộ. Nhưng mà bóng lưng này bây giờ, trải qua mấy năm chiến trường, mài ra thân vận nào đó, bất luận tư thế gì đều thông dong và chững chạc.

Bao nhiêu lần nhìn thấy bóng lưng này, từ gầy yếu non nớt ban đầu, đến mệt mỏi không chịu nổi, rồi đến bây giờ, tuy rằng gầy gò lại rắn rỏi, song bóng lưng như vậy bỗng nhiên khiến Trịnh Việt bất an, phảng phất người này sắp sửa đến một nơi rất xa, buông tay là sẽ không bắt được nữa.

Vì thế hắn không nhịn được mở miệng gọi một tiếng: “Thanh Hoàn...”

Nhiệm Thanh Hoàn quay đầu lại.

“Hãy nhớ người đã hứa gì với ta.”

## 56. Chương 56: Hừng Sáng

Trên thế giới này có rất nhiều sự tình đến không hề báo trước, bất luận hỉ bi, bất phân nhân tình. Năm này thật sự quá kinh tâm động phách, khi hậu nhân lật đồng sách cũ nát dày cộp kia ra, dấu đã qua trăm ngàn vạn năm, các chuyện không thể phỏng đoán lúc đó vẫn để lộ ra đôi chút từ văn tự ố vàng mà giản lược, ẩn ẩn, phảng phất muốn xuyên thấu thời không gào thét lao đến, ly hợp mấy đời mấy kiếp đều đọc viết không xong kia.

Đúng, chính là năm này, Yên Kỳ quét ngang cả thiên hạ, một triều đại mới bừng bừng trên sách sử, vương phi Yên Kỳ bạo bệnh qua đời, chỉ để lại tiểu thể tử Trịnh Thánh Kỳ chưa đầy một tuổi, và... Thừa tướng Yên Kỳ tương như vạn năng kia, mất tích trong chiến dịch cuối cùng, không rõ sống chết.

Tịch dương chậm chậm lặn xuống phía cuối đại lục, trải ánh tà khắp nơi.

Hãy nghe ta thông thả kể.

Giữa lúc Hồng Châu và Yên Kỳ còn đang đánh nhau ở Hoa Dương, đại quân Bắc Thục mới uy hiếp duy nhất của Yên Kỳ bị mọi người xem nhẹ như trời giáng xuất hiện tại Kinh Dương.

Song đồng thời, một người khác xuất quỷ nhập thần đơn thương độc mã đến Kinh Dương. Phương Nhược Ly chưa từng nhìn thấy Nhiệm Thanh Hoàn tiều tụy thảm hại như vậy, người còn chưa tới lều lớn, bảo mã ngày đi ngàn dặm gã cưỡi rớt cuộc đã không cầm cự được gục xuống chết, vị tướng quân xưa nay trước trận hai quân đều ung dung lại ngã xuống đất, cần người đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng dậy.

Thế nhưng đôi mắt người kia vẫn kiên định như có một ngọn núi không đổ ở bên trong, Phương Nhược Ly suýt nữa bật khóc trước mặt chúng tướng sĩ, biết rõ gã chỉ có một người một ngựa đến đây, mà vẫn như có chủ tâm cốt.

Đây là quân uy của một quân thần.

Mà Thục quân dọc đường không hề cố kỵ xung phong liều chết đến đây thì trở mất ra. Nữ tướng quân vốn nên thủ ở nơi này bỗng nhiên không thấy bóng dáng, nam nhân ngạo nghễ cầm đao trên cổ thành tựa hồ chẳng chút để ý nhìn quét đại quân hăm thành, khỏe môi hây còn nụ cười nhàn nhạt. Quân sĩ phía dưới lặng ngắt như tờ, mỗi người khi bị ánh mắt ấy quét qua đều không khỏi thót tim, đột nhiên sinh ra cảm giác “người này là không thể chiến thắng”, khí thế của một mình nam nhân nọ áp bách được thiên quân vạn mã, gã đảo ánh mắt qua đại kỳ chữ “Thích” màu vàng hơi đỏ – cả gan đi quá giới hạn như thế, Thích Khoát Vũ quả thật đã tâm không nhỏ.

Nam nhân hắng giọng, uể oải chấp tay: “Hạ quan không biết Thích vương gia giá đáo, không nghênh đón từ xa, thật là đáng chết.” Tiếng nói chuyện tựa hồ không lớn, nhưng mỗi người đều nghe rõ mồn một.

Trong binh mã Bắc Thục tách ra một lối, một thót bạch mã từ chính giữa đi ra, người tới mặc trọng giáp, râu tóc lộ ra đã hoa râm, chính là Thích Khoát Vũ.

“Nhiệm đại nhân quả nhiên có mưu lược thần quỷ khó lường.” Thích Khoát Vũ nhìn chằm chằm nam nhân mặc chiến y cũng thành thoi như công tử ca đạp hoa mà đến trên thành lâu, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

Nhiệm Thanh Hoàn cười cười, nếu nhìn kỹ sẽ thấy sắc mặt gã hơi nhợt nhạt, bên cạnh có một vệ binh vẫn theo sát không rời một tấc, mà sở dĩ gã có thể đứng đây bình tĩnh nói chuyện cũng là mượn nội lực người khác: “Thích vương gia là quốc chủ một nước cao quý, lại có quan hệ thông gia với Vương gia nhà ta, lặn lội vạn dặm đến đây, không chiêu đãi chu đáo thật sự áy náy, hạ quan đã đặc biệt chuẩn bị một tiết mục cho Vương gia rồi.”

Thích Khoát Vũ cảnh giác nheo mắt, ngoài cười mà trong không cười: “Còn chưa từng được thấy thủ đoạn của Nhiệm đại nhân.”

Nhiệm Thanh Hoàn khiêm tốn hơi khom lưng, phân phó: “Khởi nhạc đi.”

Tiếng ca từ từ vang lên, đồng tử Thích Khoát Vũ đột nhiên co lại. Đó lại là một bài dân ca đất bắc, hát về tâm tình của nữ tử trông tượng phu sớm về, tuy rằng giai điệu đơn giản, không uyển chuyển rung động lòng người như tiểu điệu phương nam, vẫn rất du dương, bị ngàn vạn giọng nam tử ngâm ra từng câu, âm thanh trầm thấp tự nhiên có nỗi bi thương không nói nên lời, phảng phất vang lên ở bốn phương tám hướng, do nhân số quá nhiều, ca từ hơi không rõ, quanh quẩn khắp Kinh Dương, tựa hồ đại địa đều đang rung.

Tâm sự nhớ vợ đã thay đổi, như nỗi nhớ nhà khó xua đi nhất lắng vẳng dưới đáy lòng hán tử thiết huyết – Túy ngựa sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi. (Lương Châu từ – Vương Hàn)

Một sớm rời khỏi Hàm Dương, ngàn nhà giặt áo biết là vì ai.

Khúc hát kết thúc, dưới thành Kinh Dương rộng lớn lặng ngắt như tờ, ngay cả chiến mã cũng im lặng, theo tiếng quê hương xa xôi ùn ùn kéo đến kia.

Nhiệm Thanh Hoàn dùng trường đao gõ nhẹ mặt đất đánh nhịp, cho đến khi dư âm hoàn toàn tan đi mới mở miệng: “Đây là hạ quan tình cờ nghe vương phi hát, ấn tượng thật sự khắc sâu, bèn ghi lại, lấy ra hiến cho chư vị dừng sĩ Bắc Thục, hòng an ủi nỗi nhớ quê của các vị. Vương gia, một chút lòng thành.”

Thích Khoát Vũ gượng cười: “Bổn vương đa tạ đại nhân an bài chu đáo.”

“Hạ quan không dám.” Nhiệm Thanh Hoàn nghiêm trang hành lễ, sau đó lại lấy tay che miệng, ngáp khê một cái, “Không giấu gì Vương gia, hạ quan cung kính chờ đợi ở đây đã lâu, thật sự mệt rồi, cho phép ta thất bồi cáo lui, không thể tận nghĩa chủ nhà, mong Vương gia thông cảm.” Nói xong treo miến chiến bài lên, thật sự quay người đi.

Thích Khoát Vũ nghiêng rằng: “Dừng trại đóng quân!”

Nhiệm Thanh Hoàn dùng tiếng ca đón chào, trên thực tế rành rành hai việc – thứ nhất, các người hiện giờ đến, ta đã sớm có chuẩn bị; thứ hai, lời đồn nội phòng Kinh Dương rộng tuếch là vợ vắn, tiếng ca hình dung như sóng tràn bờ cũng không quá kia đã chứng minh điểm này.

Hay cho Nhiệm Thanh Hoàn, dăm ba câu một khúc ca mà đã dập gằn tất ý chí chiến đấu hùng hực của Bắc Thục.

“Phụ thân,” Đây là Thích Kinh Vĩ thế tử Bắc Thục, “Binh pháp nói, hự tặc thực chi, thực tặc hự chi, Nhiệm Thanh Hoàn phô trương thanh thế như vậy, không phải chứng minh nội phòng Kinh Dương rộng tuếch sao? Tại sao không hạ lệnh công thành?”

Thích Khoát Vũ lắc đầu, thoáng trầm ngâm: “Người đã khi nào thấy hản hành sự theo binh pháp?”

“Hiện giờ cảnh nội Yên Kỳ đánh nhau túi bụi, đám Dư Triệt bị Tiêu Tương giữ chân tất nhiên chẳng có thời gian lo việc khác, Mạc Thuấn Hoa lại ở tận Kỳ Châu, Nhiệm Thanh Hoàn hản làm gì có binh để điều? Nếu lúc này không quyết đoán kịp thời, nhĩ thần chỉ sợ bỏ lỡ.”

“Người bảo cô phải quyết đoán làm sao?” Thích Khoát Vũ cười khỏ, “Nghe nói Kinh Dương chỉ có Phương Nhược Ly và năm vạn binh mã còm của thị, nghe nói Nhiệm Thanh Hoàn chờ ở Hoa Dương để bắt con rùa

lớn Tiêu Tương trong hũ. Như vậy ai có thể giải thích cho cô, tại sao Hoa Dương chiến sự căng thẳng, mà Nhiễm Thanh Hoàn xuất hiện trên tường thành Kinh Dương? Phương Nhược Ly lại đi đâu rồi? Và năm vạn người làm sao có được tiếng ca như biển gầm ấy?”

Lão dừng một chút rồi tiếp tục: “Những nghi vấn này chưa giải quyết, ngươi lại bảo cô tùy tiện tiến quân? Có nhớ trận chiến trong thành Tây Thú không, hắn cũng nhìn như không binh để điều, nhìn như phô trương thanh thế, khiến người ta lầm tưởng nội phòng trống tuếch, kết quả tên oắt họ Ôn nhất thời sơ sẩy, liền chôn vùi Lĩnh Đông non sông tươi đẹp. Lần này ở Hoa Dương, hắn lại dùng Trịnh Việt làm mồi, câu được con cá lớn Tiêu Tương, sau đó lại cùng Trịnh Việt song song chẳng biết đi đâu. Đối với người này mà nói, hư là gì, mà thực là gì?”

Thích Kinh Vĩ đột nhiên sợ hãi, hắn đã phát hiện mục đích chân thật của Nhiễm Thanh Hoàn – chỉ cần người này đứng ở đâu, là phá vỡ tất cả thường thức và kinh nghiệm của tướng lĩnh bên địch, khiến người ta không tự chủ được nghi thần nghi quỷ. Nhưng hiện giờ hắn đã nghĩ thông điểm này, mà vẫn không thể làm gì, đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của Nhiễm Thanh Hoàn.

Thích Khoát Vũ đành chịu: “Hãy quan vọng trước.”

Tình hình của Nhiễm Thanh Hoàn thật sự không tốt lắm, gã lao đi bằng tốc độ khẩn cấp tám trăm dặm, mệt chết bốn năm con ngựa, dù là người sắt cũng chẳng chịu nổi, đã đến tình trạng đi lại cũng cần người dìu. Ban nãy ở trên tường thành, chưa nói được mấy câu thân thể gã đã hơi lão đảo, khi vệ binh cẩn thận đỡ gã xuống, mồ hôi lạnh đã ngấm ướt hai lớp quần áo.

Lần này thật sự không phải là bẫy, Nhiễm Thanh Hoàn quả thật không còn binh để điều, mấy chục vạn đại quân không thể đi ngày đi đêm bất cần mạng như gã, mà khúc ca khí thế hùng hực kia kỳ thực là gã dùng tiền tạo ra, nam đỉnh nhà bách tính trong phạm vi mấy dặm quanh thành Kinh Dương bất kể già trẻ đều bị mời đến, mỗi người một chỉ bạc, chỉ hát vài câu. May mà ca khúc miền bắc lạnh lạnh dễ hát, lời cũng không nhiều, tạo thế trong thời gian ngắn vẫn còn được.

Phương Nhược Ly vẫn không lộ diện vội tiến lên cẩn thận dìu gã ngồi xuống: “Thế nào?”

Nhiễm Thanh Hoàn hơi cười khổ: “Lão gia hỏa bị ta hù, tạm thời không dám manh động.”

Phương Nhược Ly nghĩ nghĩ, rót cho gã chén trà: “Đừng nói lão, đến cả ta cũng không dám manh động, ai biết trong thành này ngươi lại có bao nhiêu người, bao nhiêu mai phục?”

“Lần này khác,” Nhiễm Thanh Hoàn hợp một ngụm nhỏ, “Thời điểm trong tay ta có binh, cái gì cũng là giả, lần ở Tây Thú, Trịnh Việt xuất binh chính là ngụy trang, hắn ồ ạt điều binh Tây chinh, nhưng không ai nhìn thấy đánh thật, mà lần này, bên phía Hoa Dương là đao thật thương thật.”

“Nhưng không phải lão gia hỏa đã tin rồi à?”

“Lão không tin cũng không được,” Nhiễm Thanh Hoàn cười cười, “Ta xuất hiện ở đây, mà ngươi lại chẳng biết hướng đi, lão đã sinh ra hoài nghi với tình báo của mình, hướng hồ chúng ta lại ra về sớm có chuẩn bị. Có điều, ta đoán, bên phía Dư Triệt chắc cũng kết thúc đến nơi rồi, không cần bao nhiêu thời gian nữa, lão gia hỏa có thể nhận được chiến báo chính xác, một khi Hoa Dương phá thành, chuyện nội phòng Kinh Dương trống tuếch là hiển nhiên, Yên Kỳ tổng cộng chỉ có bằng ấy binh, họ đều nắm được.”

“Thế... có thể đợi đến khi Mạc Thuấn Hoa tới cứu cấp?”

“Không đợi được,” Nhiễm Thanh Hoàn nói như đinh đóng cột, “Huống hồ Mạc Thuấn Hoa vừa tiếp cận nơi này, thì mục đích rành rành, quân Bắc Thục đã ở dưới thành, động tác dù sao cũng nhanh hơn hắn, nên ta cần bản không cho hắn đến Kinh Dương.”

“Cái gì?” Phương Nhược Ly dựng mày liễu, nóng ruột, “Lão đại, trong tay ta chỉ có năm vạn người, còn không đủ để nhét kê răng người ta.”

“Ta biết, đã nói ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng nôn nóng như vậy,” Nhiễm Thanh Hoàn trừng mắt nhìn nàng, “ Bao nhiêu tuổi rồi? Thứ kêu ngươi chuẩn bị đã xong chưa?”

“Chuẩn bị sẵn sàng rồi,” Phương Nhược Ly hiển nhiên hơi nghi hoặc, “Nhưng mà dùng làm gì?”

Nhiệm Thanh Hoàn thở dài: “Ta cũng bị ép hết cách, chỉ có thể nghĩ một biện pháp như vậy để cứu cấp, dùng thứ này sẽ giảm thọ đấy.”

Phương Nhược Ly hơi chần chừ: “Ta đã chuẩn bị sẵn sàng khắc phục hậu quả.”

Nhiệm Thanh Hoàn lắc đầu: “Được, người coi mà làm đi, thứ này chỉ có thể dùng một lần, cách phối chế tuyệt đối không thể truyền lưu ra ngoài... không ngờ được... chẳng trách hồi trước ông ta không cho ta học khoa học tự nhiên.”

\*\*\*

Lúc này, Tiêu Tương đã chuẩn bị cá chết lưới rách lần cuối cùng để phá vây, bầu không khí trong quân doanh Hồng Châu nặng nề đáng sợ. Tạ Thanh Vân đã chuẩn bị nhưng trang xong xuôi, dựa cửa sổ mà thừ ra, bỗng nhiên, trong không khí có dao động rất nhẹ, tướng quân trẻ tuổi nghiêm giọng quát: “Ai?!”

Hắn quát hỏi ra miệng, tay đã đặt trên binh khí, song sau một lúc im lặng, lại là giọng nói còn hơi sữa của một nữ hài tử bé tí truyền đến: “Thức thức râu hung dữ quá... Người ta có làm chuyện xấu đâu!”

Tạ Thanh Vân sửng sốt: “Hồ Điệp Đình?”

Hồ Điệp Đình như quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn, thậm chí cầm trong tay một miếng bánh hải đường mà gặm, miệng đầy vụn bánh cười với Tạ Thanh Vân.

“Người chạy tới đây làm gì?” Tạ Thanh Vân chất vấn, “Hai quân đối trận, hơi có sai sót...”

“Trời ơi trời ơi, thức thức râu dài dòng muốn chết!” Hồ Điệp Đình uốn éo làm nũng, “Người ta cũng đến rồi, không thể đuổi người ta đi chứ.”

Biết rõ tiểu cô nương trông chỉ chừng bảy tám tuổi này một bụng mưu mô, Tạ Thanh Vân vẫn không thể không mắc lừa, bất tri bất giác giọng đã dịu đi không ít: “Sao lệnh sư có thể cho đứa trẻ con như người chạy đến nơi thị phi này? Trong quân bản khổ, lại không có gì vui, ta chỉ sợ cũng không có tinh lực chăm sóc người...”

“Hồ Điệp có thể tự chăm sóc mình.” Hồ Điệp Đình mở đôi mắt to lấp lóe, chớp chớp nhìn Tạ Thanh Vân, “Ta còn chưa đến Yên Kỳ bao giờ, nghe nói nơi này có rất nhiều mỹ nhân và thức ăn ngon, ta muốn đến xem thử.”

Mỹ nhân và thức ăn ngon... Tạ Thanh Vân cảm thấy đầu mình căng lên.

“Đúng rồi,” Nữ hài bổ sung một câu, “Ta nghe nói đại mỹ nhân ca ca kia ở Hoa Dương, ở đâu ở đâu, không phải đã bị các thức bắt được rồi chứ?”

“Đại mỹ nhân ca ca nào?” Tạ Thanh Vân nhú mày, lập tức hiểu ra, “Không được vô lễ, đó là quốc tướng đại nhân của Yên Kỳ.”

“Đúng đúng đúng, ta nghe nói rồi, chính là đại nhân gì đó, y ở đâu? Hồ Điệp nhớ y lắm.”

Tạ Thanh Vân hơi cười khở: “Vị đại nhân đó thần cơ diệu toán, phàm nhân chúng ta làm sao có thể biết được.” Lúc này nguồn tin của quân Hồng Châu đã bị chặn hoàn toàn, chẳng trách hắn không biết Nhiệm Thanh Hoàn đang ở Kinh Dương, “Người tìm y làm gì?”

“Y đẹp.” Hồ Điệp Đình nói ngay không suy nghĩ, trẻ con đều thích người đẹp, biểu hiện của con bé cơ hồ như một tiểu cô nương bình thường vậy.

Đẹp... “Ngày ấy người nhìn thấy chưa biết chừng chỉ là thủ đoạn dịch dung của y thôi.”

“Ta biết!” Hồ Điệp Đình nói, “Thế cũng vẫn đẹp.”

“Đừng làm ầu ẩu nữa,” Tạ Thanh Vân quát nhẹ một tiếng, Hồ Điệp Đình từng đi theo hắn một thời gian rất dài, mà Tạ đại tướng quân luôn nghiêm túc vốn là người rất mềm lòng ôn nhu, lại thêm nữ hài hoạt bát đáng yêu, hắn cơ hồ coi như con cháu trong nhà, “Nếu gặp lại, tất là lúc một mất một còn, dù thật sự là cố nhân thâm giao cũng không tránh khỏi vì chủ mình, huống chi chỉ là bèo nước gặp nhau, đừng quên người còn bắn y một phát!”

Hồ Điệp Đình không nói nữa, cái miệng nhỏ mếu máo thật tội nghiệp, hết như chú chó con bị bỏ rơi vậy.

“Ta biết võ nghệ người không tầm thường, người hãy quay về chỗ lệnh sư đi, sợ rằng về sau gặp nhau cũng khó.” Tạ Thanh Vân đang nói lại không nhìn được thoáng buồn bã. Có bao nhiêu người vốn cho là duyên phận cả đời, cứ thế vội vàng vượt mất, liền âm dương hai ngả? Việc trên đời quá chóng vánh vô thường, chẳng trách cổ nhân liên tục bị hận.

“Y rất giống cha ta...” Nữ hài buột miệng ra mấy chữ, dư âm nuốt vào, Tạ Thanh Vân hầu như không nghe rõ, chỉ cảm thấy bé con kia bỗng nhiên hơi khang khác, không cổ linh tinh quái, ngược lại giống một đứa trẻ yếu ớt hơn.

“Lệnh tôn?”

“Ông ấy chết rồi,” Trong giọng nói của Hồ Điệp Đình không có bi thương gì, chỉ là tự thuật nhàn nhạt, tựa hồ không biết ý nghĩa của cái chết, “Sư phụ nói ông ấy chết rồi, bị người ta hại chết, nhưng mà ta không buồn, dù sao cũng chưa gặp được mấy lần, đã sớm quên chuyện còn có một người cha như vậy... Thế nhưng, ngày đó khi mỹ nhân ca ca hôn ta, ta bỗng nhiên nhớ ra, lúc còn rất nhỏ, cha cũng hôn ta như thế, sau đó thở dài, giống như từ sáng đến tối đều sầu như vậy.”

Tạ Thanh Vân trầm mặc một thoáng, vỗ nhẹ lưng nữ hài.

“Trên người mỹ nhân ca ca có mùi thơm rất nhẹ giống hệt cha, ta còn tưởng là cha sống lại rồi,” Hồ Điệp Đình tựa hồ muốn cười, song khóe môi cong lên lại không thành hình, “Kỳ thực bản thân ta biết rõ trong lòng, ở mỹ nhân có rất nhiều bí mật, mỹ nhân không sâu một chút nào, nhưng vẫn muốn nhìn thấy y, Hồ Điệp cũng không biết là tại sao...”

Tạ Thanh Vân mềm lòng: “Người đâu, sắp xếp một chỗ ở cho cô bé này.”

Hồ Điệp Đình nghe vậy sửng sốt, đột nhiên quét sạch biểu cảm u ám, tươi cười rạng rỡ: “Hả, thật ư? Thế Hồ Điệp ở lại nhé, thúc thúc râu thật là một người tốt!” Con bé thay đổi khuôn mặt còn nhanh hơn lật sách, khi Tạ Thanh Vân nhận ra mình bị lừa thì nó đã chạy mất tăm từ lâu.

Hắn không khỏi bất đắc dĩ, đứa trẻ này, mới bé tí đã có thể lừa người chết sống lại, lớn lên sẽ thế nào đây?

Song ngày ấy vẫn phải đến, Tạ Thanh Vân không thể che chở cho đứa trẻ bé xíu này bao lâu – Hoa Dương phá thành.

Tiêu Tương nhìn cuộc chiến sắp mất đại thế, chợt ngẩng đầu nhìn trời cao âm trầm mà tĩnh lặng, nghĩ đến khúc hát sâu nào của lão nhân mù trong ngõ hẻm Hoa Dương.

Thế sự bất quá mạn tùy lưu thủy, kim triều mộng hồi thiên nhai địa.

Trần niên phong đăng tăng linh loạn, tiêu tiêu cổ nhân tâm.

Hồng trung lý khô cốt, thủy nhân củ củ cầu thả.

Hối bút triển chuyển tương tư, bất đắc bạch thủ.

Tiêu Tương nghĩ, thì ra đời này kiếp này cứ thế qua đi, thiếu niên lang hăm hở trước kia, niên hoa ngây ngô một bầu nhiệt huyết trước kia, đều như tro tàn rơi xuống từ một trận cháy, rơi ở nơi sâu nhất trong lòng, khiến ngực phồng rất đau nhức rất nhiều năm, hắn khe khẽ mở miệng: “Thương...”

Âm thanh phảng phất bị gió cuốn đến nơi tầm mắt không tới được, có người bỏ chén trà xuống, sầu muộn thở dài.

Trước mắt là chiến trường bi tráng chém giết rung trời, máu tươi đầm đìa, mà người cuối cùng nhớ tới, vẫn là y.

Tiêu Tương nhớ kỹ lại âm sắc ghen ngào như hồ cầm đoạn khí kia, khẽ hòa theo vài tiếng: “Thế sự bất quá mạn tùy lưu thủy, kim triều mộng hồi thiên nhai địa. Trần niên phong đăng tăng linh loạn, tiêu tiêu cổ nhân tâm. Hồng trung lý khô cốt...” Càng cảm thấy cổ họng khô khốc, hắn cười khổ rút bội kiếm trên hông.

Tạ Thanh Vân như có cảm ứng quay đầu lại, nứt hết cả gan mật: “Đại soái!”

Tiêu Tương giờ kiếm lên cổ, máu bắn ba thước, sương đỏ kín trời, che đi một giọt lệ anh hùng mặt lợt, không phải vì tình trung báo quốc, cũng không phải vì tráng chí chưa được đáp đền, mà chỉ vì bỗng nhiên nhớ tới dung nhan người nọ.

Thương, Lê Thương.

Đa tình tự cổ thương ly biệt, canh na kham lãnh lạc thanh thu tiết, kim tiêu tửu tỉnh hà xú... Người xem, chúng ta đều định trước không được chết tử tế như nhau, có tính là, có tính là đã báo thù cho người không? (Vũ lâm linh – Hàn thiên thê thiết, Liễu Vĩnh)

Nếu có kiếp sau.

Tạ Thanh Vân ngửa đầu thét dài, thăm thiết như cô lang bị ép đến vách núi, nam tử nho nhã trợn trừng mắt, khuôn mặt dữ tợn như lệ quỷ từ dưới địa ngục trào lên, toàn thân nhuộm máu, lấp biển mà đến.

– Cho đến khi, biển người, rốt cuộc nhấn chìm hẳn.

Hắn nói, tử tiết tông lai khởi cổ huân. (Yến ca hành – Cao Thích)

Nhiễm Thanh Hoàn nhận được tin tức như lời tuyên án dành cho gã, trận chiến với Hồng Châu thắng rồi.

Nhất thời lại không biết nên vui mừng hay nên thở dài, Kinh Dương ngoài mạnh trong yếu, rốt cuộc giấy không gói được lửa.

Thích Khoát Vũ quả nhiên mau chóng phản ứng được, ngay trong đêm mệnh lệnh chuẩn bị phát binh tấn công thành Kinh Dương, song đang lúc họ nai nịt gọn gàng chờ xuất phát, phương xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ như sấm, cả chiến mã cũng hoảng loạn.

Thích Khoát Vũ khó khăn ghì cương ngựa, đôi mắt trông về phía xa, chỉ nghe trong quân Bắc Thục như đội quân thép truyền đến tiếng xôn xao: “Hồng thủy, là hồng thủy!”

Thích Khoát Vũ trợn trừng mắt, nơi không xa Kinh Dương chính là đê lớn của trung du Liễu Thủy, nghe nói thời cổ Liễu Thủy hàng năm tác loạn, trời giáng thần nhân đến xây con đê tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả này ngăn hồng thủy, mới giúp Kinh Dương từ một vùng hoang vắng biến thành đất đai màu mỡ hôm nay, không ngờ được Nhiễm Thanh Hoàn lại có gan phá đê! Thành Kinh Dương địa thế cao, trong một chỗ cũng không cần lo lắng, nhưng đại quân Bắc Thục sẽ gặp tai ương.

Song đồng ruộng phì nhiêu ngàn dặm kia cũng không thể may mắn thoát khỏi, vùng Kinh Dương chính là vựa lúa của thiên hạ, Thích Khoát Vũ giận dữ quát lên: “Nhiễm Thanh Hoàn, ngươi không sợ thiên lôi đánh à?!”

Nhiễm Thanh Hoàn đang ở Kinh Dương giống như nghe thấy câu này, khuôn mặt trắng bệch như giấy, thần sắc lông bông thu hết lại. Dựa trên pháo đài có ở thời đại này, hơi thay đổi một số thành phần, nổ con đê lớn như thần bảo hộ lưu vực Liễu Thủy nhiều năm qua, thả cự thú hồng thủy, gã hơi cười khổ nói: “Nhiễm Thanh Hoàn hiện giờ là bị ép bất đắc dĩ, phạm tội lớn, ngày sau nếu có báo ứng gì, ta cam tâm tình nguyện gánh chịu, sinh thời dốc hết sở học, nhất định làm cho nơi này phục hồi nguyên dạng,” Gã hít sâu một hơi, “Hành động theo kế hoạch!”

Thích Khoát Vũ chặt vật rút đến khu vực an toàn, chỉnh đốn đội ngũ, một bụng lửa giận không chỗ trút ra, đúng lúc này thám báo đến báo rằng Nhiễm Thanh Hoàn dẫn theo không nhiều quân đội đã rút khỏi Kinh Dương ngay trong đêm, đi về phía tây.

Thích Khoát Vũ nghiêng răng nói: “Kế hoãn binh hay lắm, vậy mà hắn cũng nghĩ ra, để bản thân chạy trốn, lại phá hủy ngàn dặm đất đai màu mỡ này! Đuổi theo, đuổi theo cho cô, hôm nay nếu không chính tay đâm chết loạn thần tặc tử này, khó tiêu mối hận trong lòng cô!”

Từ Kinh Dương, về phía tây đến Mẫn Mẫn, Thích Châu, Nhiễm Thanh Hoàn vừa đi vừa giải tán quân đội, để họ dần dần cỡi quân trang trà trộn vào bách tính sơn dã, đi gấp đến Ô Cự lung tập hợp.

Không sai, Ô Cự lung chính là mục tiêu. Quân Bắc Thục như hổ rình mồi ở phía trước, một khi Mạc Thuấn Hoa có dị động tới gần, bí mật nội phòng Kinh Dương rống tuếch nhất định bị lộ sớm, nắm vạn quân



sĩ kia tuyệt đối không cầm cự được đến khi Mạc Thuần Hoa tới cứu, nên gã để Mạc Thuần Hoa đến Ô Cự lũng một nơi chẳng ảnh hưởng gì ai.

Trước tiên phô trương thanh thế, kéo dài thời gian để Mạc Thuần Hoa thần không biết quỷ không hay đến địa điểm chỉ định, sau đó nổ đê hoàn toàn chọc giận phụ tử Thích gia đuổi theo, từ từ đi vào cái bẫy gã gấp tạo ra.

Thích Khoát Vũ là anh hùng cái thế, tất nhiên ngựa mất trước hành vi vì chạy thoát thân mà hại bách tính như vậy. Lão Vương gia xuất thân quân lữ tuy rằng cảnh giác thận trọng, đã tâm bình bực, nhưng trong xương cốt có một loại chính khí, qua nhiều năm đấu đá có lẽ đã mất đi đôi chút, song một khi bị kích thích mạnh, sẽ trở lại là tướng quân đất bằng rống một tiếng không sợ trời không sợ đất mấy chục năm trước.

Một chiêu một thức đều đã tính toán cả rồi.

Nhiễm Thanh Hoàn tươi cười nhìn Ô Cự lũng đã ở trước mắt. Khi từ Hoa Dương lao gấp đến Kinh Dương, vết thương ở mé trong đùi mới kết vảy chưa bao lâu lại vỡ ra, máu tươi nhuộm đỏ yên ngựa, gã quát mấy chục vệ binh còn sót lại: “Ta đã nói gì? Còn không mau đi?!”

Âm thanh cơ hồ bị tiếng gót sắt Bắc Thục đạp lên mặt đất phía sau át đi, vệ binh trẻ tuổi thần sắc kiên nghị: “Chúng ta thề chết hộ vệ tướng quân!”

Nhiễm Thanh Hoàn dở khóc dở cười: “Thề cái đầu người! Lão tử nói mình muốn chết lúc nào, chọn ở Ô Cự lũng là ta đã sớm để sẵn đường lui rồi, đi mau!”

Mấy vệ binh liếc nhìn nhau, hơi do dự. Người này ở trong quân thật sự được truyền tụng quá thần thánh, vô số chuyện tưởng như không thể đều nhất nhất thực hiện trong tay gã, lần này thoát thân trong thiên quân vạn mã cũng thật sự có thể thành công sao?

Nhiễm Thanh Hoàn nhếch môi cười hơi tà khí: “Tản ra bốn phía, nếu bị bắt hãy đầu hàng đừng phản kháng, bên phía Mạc tướng quân ta đã nói trước rồi, trên người các người có tín vật của ta, làm thế cũng chỉ là trá hàng mà thôi, có công không tội – nếu các người còn không đi, ta sẽ thực sự bị các người hại chết đó!”

“Tướng quân...”

Nhiễm Thanh Hoàn thu bớt biểu cảm, lạnh lùng nói: “Còn không mau đi? Ai cả gan lâm trận kháng mệnh, xử lý theo quân pháp!”

Chúng vệ binh lần này không dám lỗ mãng, hành lễ rồi tản đi bốn phía. Nhiễm Thanh Hoàn nhìn bụi mù phương xa, thúc bụng ngựa, vung roi quát chiến mã một phát, ngựa bị đau lao như điên.

Không xa phía trước là tuyệt cảnh vách núi, mà nếu bắt đầu đi từ nơi này, vừa vặn là chỗ hẹp nhất vách núi, chiến mã của gã là lương câu đến từ Hồng Châu, gã đã tính toán tốc độ, nhảy qua hẳn dễ như trở bàn tay. Lúc trước Trịnh Việt nói muốn chiến mã Hồng Châu, Nhiễm Thanh Hoàn nửa thật nửa giả thuận nước đẩy thuyền bị hấn lừa, thật sự dưới sự hiệp trợ của Quỷ Linh cung mua được ngựa mã ty của Hồng Châu, chẳng những đưa về không ít ngựa tốt Hồng Châu, còn tiện thể giúp mấy tên tham quan kiếm một khoản. Quốc khố của Lữ Diên Niên rộng đến mức này, không thiếu được công lao của Nhiễm Thanh Hoàn.

Mà không ngờ được hành động vô tâm lúc đó, bây giờ lại là chiêu cuối cùng giữ mạng.

Gió nổi lên do tốc độ cực nhanh làm rát cả mặt, phía sau thỉnh thoảng có cung tên bắn tới, song cách quá xa, lại thêm chênh lệch về tốc độ, đều bị gã hữu kinh vô hiểm né được. Trên tay cầm cương ngựa của Nhiễm Thanh Hoàn nắm chặt một viên đạn tín hiệu, gã biết rõ sự nghiêm cẩn của Mạc Thuần Hoa, tính thời gian nhất định đã mai phục ở gần đây.

Vách đá đã ở trước mắt, Nhiễm Thanh Hoàn neho mắt, nằm trên lưng ngựa, dùng răng giật đạn tín hiệu, một luồng sáng màu đỏ phóng lên trời, chuẩn bị cú nhảy cuối cùng...

Thế nhưng.

Thế nhưng, từ xưa đến nay tựa hồ có một nghịch lý, thiên tài luôn bị hủy vì sai lầm cấp thấp.

Khi đến mép vách núi Nhiễm Thanh Hoàn mới thành linh phát hiện ra là khoảng cách rộng hơn mình mong đợi rất nhiều, gã đương trường sững ra, song đã không còn kịp, chiến mã bay đi theo quán tính. Nhiễm Thanh Hoàn hét thảm một tiếng trong lòng, tựa hồ nhớ ra điều gì – mình là một tên mù đường chính cống!

Do chạy hơi gấp và cũng ở ngay gần đó, gã lại quên xác nhận đường đi lần cuối với người bên cạnh. Mà bởi vì người khác quá sùng tín quân thần trong truyền thuyết, không ai nghĩ tới phải nghi ngờ kế hoạch của gã, đều theo thói quen làm việc dựa theo chỉ thị gã hạ – đây là hậu quả xấu của sùng bái cá nhân.

Cảm nhận được thân thể rơi nhanh xuống, Nhiễm Thanh Hoàn tung ra một đoạn dây thừng, gã nhiều năm quen dùng đao ti, dây thừng vừa vịn quần ngay vào tảng đá lớn trên vách núi trước mặt.

Nhiễm Thanh Hoàn nhể nhại mồ hôi thở phào nhẹ nhõm. May mà thời gian dài toàn chuẩn bị đường lui thứ hai đã thành thói quen, mặc dù không ngờ tới mình sẽ làm chuyện ngớ ngẩn như tính sai đường, nhưng cân nhắc đến tình hình thời tiết gần đây rất tệ, khoảng cách có thể không chính xác lắm, gã vẫn chuẩn bị một đoạn dây thừng, để phòng vạn nhất gặp phải bất trắc còn có cái dùng gấp.

Đặc biệt tính sẵn trọng lượng của mình, đặc biệt chọn một sợi dây thừng nhỏ nhất trong điều kiện cho phép, lại thêm phương nam vào thu muộn, trên núi lá cây cũng rậm rạp, màu chiến y trên người lại không nổi, hẳn sẽ không dễ bị phát hiện lắm. Gã hạ quyết tâm cầm cự đến khi mọi chuyện kết thúc lại gọi người kéo mình lên, trong lòng còn có một viên đạn tín hiệu dự phòng khác dùng giấy dai bọc lại để phòng ngừa bị mồ hôi ngấm ướt không dùng được.

Quả nhiên thận trọng một chút là không hại gì.

Chỉ tiếc, lại là chỉ tiếc.

Trí giả nghĩ ngàn điều tất có một điều sơ sẩy, Nhiễm Thanh Hoàn tựa hồ đã lâu rồi không phạm sai lầm gì, mà một người không thể luôn không phạm sai lầm được-

Gã bỗng nhiên cảm thấy dây thừng trong tay không thích hợp lắm, ngẩng đầu nhìn lên, suýt nữa ngắt xỉu, dây thừng, vậy mà, vậy mà, vậy mà đứt rồi! Dây đang đứt dần dần từ chính giữa, mà bên dưới là vực thẳm ngả chết chắc!

Có chết Nhiễm Thanh Hoàn cũng không nghĩ ra là tại sao, lúc ở Kinh Dương gã đã cố ý cân thể trọng, bốn ba mấy ngày liền chỉ có đạo lý gầy đi, chứ không thể nào ngược lại nặng hơn, mà sợi dây thừng này, từ khâu chọn vật liệu đến kích cỡ đều tính toán cẩn thận, tuyệt đối có thể chịu được thể trọng của mình!

Chỗ cuối cùng còn dính của dây thừng cũng đã đứt nốt, Nhiễm Thanh Hoàn lại lần nữa trải nghiệm cảm giác không trọng lực.

Bất chợt, gã nhớ tới cuộc thi cuối kỳ lần cuối cùng trước khi đến thế giới này, ngôi trường biến thái yêu cầu tất cả các khoa đều phải học Vật lý đại cương, cả khoa lịch sử cũng không tránh khỏi, Nhiễm Thanh Hoàn mặc dù do yêu cầu của Phương Cần dẫn sự yêu thích với khoa học tự nhiên xuống, nhưng dù sao cũng thông minh, qua cửa cực dễ dàng.

Song gã mãi không nghĩ thông là, trên phiếu điểm cuối cùng cột “Vật lý đại cương” chỉ được A-, tương đối khó tưởng tượng, tuy rằng không có sự cẩn thận chặt chẽ của học sinh khoa học tự nhiên chính tông, có thể sẽ bị trừ vài điểm quá trình, không đạt được A+, nhưng dù sao cũng có thể kiếm con A chứ.

Sau đó so đáp án với bạn mới phát hiện đáp án của đề cuối cùng chênh gần chục lần.

Lúc ấy còn cho là mình tính sai số hoặc nhầm đơn vị gì, không chú trọng lắm, cũng không thực sự để tâm, nhưng bây giờ cuối cùng đã hiểu. Nhiễm Thanh Hoàn khá kinh ngạc khi đầu óc mình đến lúc này còn có thể tỉnh táo như vậy – đơn vị cân đo cổ đại là “cân lạng”, mà lúc tính độ chịu lực gã dựa theo đơn vị Newton một cách tự nhiên...

Cho nên, quên mất không nhân gia tốc trọng lực trời đánh!

Chênh gần cả chục lần, chẳng trách dây thừng không chịu nổi!

Trời ơi, vận số khí gió gì vậy?!

Câu chuyện này cho chúng ta biết, đừng thấy trên bài thi chỉ có vài lỗi vặt như quên nhân gia tốc trọng lực, hay còn gọi là bệnh quên số nhiều số ít, không có vấn đề gì nghiêm trọng, mà tưởng là học hành không tệ. Ví dụ như cuộc thi cuối kỳ của trò Nhiễm Thanh Hoàn, sau khi thu phục một mớ vi phân tích phân phức tạp, lỗi vặt cuối cùng vẫn có thể bị giáo viên trừ hẳn mười điểm như thường; hay như tướng quân Nhiễm Thanh Hoàn chuẩn bị sẵn sinh lộ cho mình, bởi một sai lầm nhỏ nhặt mà ngã thẳng xuống vực sâu vạn trượng như thường-

Trời làm bậy còn tha được, chứ tự làm bậy thì đừng mong sống.

Nhiễm Thanh Hoàn thậm chí có thể cảm nhận được pháp lực bị phong ấn trong cơ thể có xu thế muốn phá tan phong ấn, song chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút chết người, nói cách khác, nếu cứ thế ngã xuống, quả, quả, thật, thật, là, sẽ, chết người, đó.

Gã đột nhiên nhớ trên người còn có đao ti, đao ti này quá sắc, không thể giúp gã dừng rơi, nhưng chỉ cần có thể giảm bớt một chút, không chừng còn có đường sống! Nhiễm Thanh Hoàn chớp mắt tung hết đao ti ra, đeo lên cổ một người ôm cũng chưa chắc hết trên vách đá, xung lực khổng lồ lập tức làm trật khớp một cánh tay, gã cơ hồ đau muốn ngất đi, sau đó nhanh chóng dùng tay kia giữ chặt – không hề gì, trật khớp một cánh tay, tứ chi vẫn còn tới ba chi chẳng phải sao?

Cơ hồ ngay lập tức, đại thụ to chắc liền bị đao ti cắt lìa, Nhiễm Thanh Hoàn chưa từng thống hận sự sắc bén của đao ti như vậy.

Năm lần bảy lượt dùng cách này giảm bớt, đến khi gã thật sự chỉ còn lại một chân lạnh lặn, đã cho gã nhìn thấy đáy vực.

Gã vừa mừng vừa lo, mừng là đáy vực là nước, nói chung không sợ bị ngã nát xác, lo là không biết mình bị dòng nước chảy xiết đến trắng xóa xô đi, còn bao nhiêu xác suất có thể sống sót nhìn thấy thái dương ngày mai.

Trịnh Việt, ta thật sự đã cố hết sức rồi, gã nghĩ.

Thương tích toàn thân đau đớn đến chết lặng, sở dĩ lúc này thở ra, là vì có làm gì nữa cũng vô ích, vả lại dù sao vẫn có tỷ lệ sống sót nhất định.

Như Hồ Điệp Đình nói, gã không sầu, nhưng không phải vì gã sống thoải mái, mà là bất luận gặp phải chuyện gì gã đều nghĩ hết mọi cách cố gắng hết mức, tuyệt đối không từ bỏ hi vọng.

Thân thể chìm xuống dòng nước xiết, cả người lạnh buốt, gã vẫn giữ vững thần trí cuối cùng mà nín thở, như một con búp bê vải rách bươm bị dòng nước cuốn đi, gã không biết mình có thể cầm cự bao lâu, song thêm một khắc là thêm một phần sinh cơ.

Đúng lúc này, gã nghe giọng nữ hơi quen kia một lần nữa vang lên, âm thanh nghe yếu đi rất nhiều, tựa hồ người cầu nguyện đang chịu đựng đau đớn vô cùng: “Nguyện lấy thọ số của ta, cầu cho vương thượng bình an, quốc tướng bình an, chư tướng bình an, vạn dân bình an.”

Lập đi lập lại, hết lần này đến lần khác, Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên cảm thấy trên người lỏng ra, phẳng phất thứ vẫn giam cầm gã rốt cuộc tan thành mây khói, tinh thần phấn chấn – phong ấn, rốt cuộc phá rồi!

Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ sợ đến ngất xỉu, chính giữa dòng nước xiết vốn nghĩa vô phần cổ đổ về một hướng lại có một khu vực trở nên yên ả, hình thành một xoáy nước khổng lồ, giữa xoáy nước có một bong bóng, tỏa ánh sáng kỳ dị, nhìn kỹ mới thấy bên trong có một người.

Cứ thế, nước che chở gã mãi đến chỗ bằng phẳng, mới dịu dàng cuốn gã lên bờ.

Nhiễm Thanh Hoàn người không ra người quỷ không ra quỷ cười như một đứa trẻ, nhìn thoáng qua núi rừng rậm rạp trước mặt, rốt cuộc thả mặc ý thức mình rời khỏi, chìm vào sự tăm tối bắt đầu từ thuở hồng hoang.

Thăng rồi.

## 57. Chương 57: Phong Ba

Trịnh Việt một tay chống đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, ngón tay kẹp bút, ngòi bút giờ lên.

Nội thị vội vã đi vào, thấy chủ tử tựa hồ đang ngủ liền dừng bước, không biết nên tiến hay lui.

Song khoảnh khắc hần đến gần Trịnh Việt đã tỉnh lại, cũng không mở mắt, chỉ hơi uể oải mà thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bẩm Vương gia, có chiến báo khẩn cấp của Mạc tướng quân.”

Trịnh Việt giật mình: “Trình lên!” Tại sao không phải chiến báo gã tự mình trình lên? Đã xảy ra chuyện gì?

Nội thị kinh hồn táng đảm nhìn chủ tử hấp tấp lật xem chiến báo, hai hàng lông mày ban đầu nhú chặt dần dần giãn ra, trong lòng biết là tin tức tốt, ai ngờ bỗng nhiên, không biết Trịnh Việt đọc thấy gì, mà cả người lại hơi loạng choạng không đứng vững.

Nội thị sợ hết hồn, chưa từng thấy Vương gia như vậy, mặt mày trắng bệch như giấy, mà biểu cảm gì cũng không có. Hần nhìn chăm chăm chiến báo kia như muốn xuyên thủng giấy, một tay chống bàn mới miễn cưỡng đứng vững, xuyên thấu qua tay áo rộng thùng thình vẫn có thể thấy hần run rẩy không ngừng, tựa hồ phải dùng hết toàn lực mới có thể cầm được tờ giấy mỏng dính.

Nội thị sát ngôn quan sắc, bỗng nhiên lòng chợt lạnh, vị kia đã gặp chuyện không hay rồi.

“Tướng gia đích thân dự địch xâm nhập, ngã xuống vách núi, không rõ hành tung...”

Ngã xuống vách núi, không rõ hành tung... không rõ hành tung...

Một tiếng sấm nổ tung trong đầu, Trịnh Việt chỉ cảm thấy ngũ quan lục cảm đều bị tiếng sấm này chấn tê dại, tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, mạch chỗ huyết thái dương đập dồn từng tiếng như đánh trống.

Nhiệm Thanh Hoàn, người đã hứa gì với ta?! Người đã hứa gì với ta?!

Ngực có một luồng nhiệt lưu dâng lên, Trịnh Việt loáng thoáng nghe thấy nội thị la hoảng, cúi đầu nhìn, bản thân vậy mà nôn ra một búng máu tươi, chảy lên vạt áo trước bằng gấm trắng như thể hoa mai nở giữa tuyết, lấm tẩm, nhìn phát ghê người.

“Vương gia!”

“Câm miệng!” Trịnh Việt quát khê, sau khi nôn ra búng máu chặn ở ngực, thần trí ngược lại tỉnh táo hơn rất nhiều, “Không được làm lớn chuyện.”

“Vâng, Vương gia...”

“Đi lấy quần áo khác đến cho cô, người tập võ, khó tránh khỏi nhất thời tẩu hỏa nhập ma, có gì phải ngạc nhiên?!”

Nội thị tình cờ chạm phải đôi mắt như hắc diệu thạch của Trịnh Việt, lại rùng mình, đôi mắt ấy sâu đến mức không biết đã thả bao nhiêu thứ ở bên trong, hần ý bắn về phía kẻ cả gan thăm dò, có sự trống rỗng không gợn sóng, mà khóe miệng lại vẫn còn nụ cười chần chừ xưa nay... (Hắc diệu thạch là đá Obsidian)

“Lại truyền lệnh cô, kêu Lý Dã Dư Triệt tới gặp cô.”

Mà lúc này, nơi hoàng cung xa tại Cẩm Dương, cửu thái phi đang rịn mồ hôi trán, tiểu thể tử Thánh Kỳ bế trong lòng không ngừng khóc quấy. Nhóc con mặt nhăn lại, khóc cơ hồ không thở nổi, bản thân cửu thái phi không có con nối dòng, thành thử không giỏi đối phó trẻ con lắm, nằng khá luống cuống tay chân, lại không nỡ giao cho cung nữ.

Nàng vừa dỗ đứa trẻ, vừa bất an dõi nhìn vào tấm cung của vương phi, đều nói mẫu tử liên tâm – mong vương phi đừng có gì bất trắc...

Bỗng nhiên, tấm cung mở cửa, mấy lão Thái y thần sắc đau đớn đi ra, thoáng nhìn nhau, cùng quỳ một loạt trước mặt nàng.

Tim cứu thái phi thoát cái lạnh ngắt.

Không kịp cho các Thái y bình thân, nàng hiếm khi bối rối lao vài bước vào nội điện. Không khí nồng nặc mùi thuốc, tiếng khóc khê kiêu chế của mấy cung nữ loáng thoáng truyền đến, nàng nhìn thấy đầu tiên là bàn tay buông thõng bên giường, đôi tay từng xinh xắn kia mơ hồ nổi lên tử khí ảm đạm, gầy như que củi – cứu thái phi cay mắt, ra sức nhắm mắt, nén dòng lệ lại.

Người trên giường thở rất yếu, hồng nhan héo tàn, tiêu tụy vô cùng, mà thấy nàng vẫn muốn nhồm dậy. Cứu thái phi một mặt đề Thích Tuyết Vân lại, một mặt nhẹ nhàng thả Tiểu Thánh Kỳ bên gối, tiểu gia hỏa thôi khóc một cách thần kỳ, rúc vào lòng mẹ.

“Thái y đều nói với ta rồi, không có gì đáng ngại đâu, người còn trẻ cảm lạnh cũng là khó tránh khỏi, ngày sau phải bảo trọng, hài tử còn trông chờ vào người mà.” Cứu thái phi cố gắng tươi cười, kỳ thực nàng vẫn không đặc biệt tán thưởng vương phi bình hoa này, nhưng sau vài năm ở chung, không khỏi động dung vì sự cứng cỏi và thiện lương không để lộ của nữ tử này, trong thời đại hỗn loạn này, còn có một nữ tử cố thủ linh hồn sạch sẽ như vậy, im lặng chịu đựng những tâm sự quá phức tạp, đau khổ tự biết.

“Thiếp thân, chỉ sợ là không thể hầu hạ Vương gia và thái phi nữa,” Thích Tuyết Vân nở nụ cười nhè nhẹ, vừa mở miệng thì hai dòng nước mắt lại xuôi má chảy xuống, nhỏ lên mái tóc dài rối rung không còn mượt mà, “Thiếp thân tự biết thân thể mình, thái phi về sau hãy bảo trọng, giúp đỡ Vương gia nhiều hơn, còn có hài tử...”

“Đừng nói vậy, người mới bao nhiêu tuổi, cả ngày toàn nghĩ ngợi lung tung...” Cứu thái phi một tay giấu trong tay áo rộng nắm chặt lại, móng tay hơi dài cắm vào thịt.

Thích Tuyết Vân lắc đầu, bỗng nhiên thở dài thườn thượt: “Lần này, chỉ sợ là không qua được...” Một tiếng thở dài cực nhẹ cực khẽ, mệt mỏi không nói thành lời, “Tội lỗi của cha anh, thiếp thân xin gánh chịu thay, kiếp này không tiếc, chỉ cầu kiếp sau đầu thai vào một gia đình tốt, đừng mang hư danh vương hầu khanh tướng bỏ đi kia...”

Lúc này tin tức Thích Khoát Vũ bình bại Ô Cự lung chưa truyền đến Cẩm Dương, song nàng tựa hồ đã đoán được kết cục, thổ lộ vận mệnh quyết tuyệt, nữ tử đáng buồn bị kẹt trong cuộc hôn nhân chính trị, đến chết vẫn nhớ thân nhân, ái nhân từng phụ nàng quá nhiều...

Nàng cười nói: “Thiếp thân cuộc đời này như một trò cười, hiện giờ cuối cùng đã kết thúc rồi.”

Cứu thái phi nước mắt tuôn rơi như châu đứt dây, mười mấy năm trước khi người kia bỏ rơi nàng lựa chọn quốc gia nàng chưa từng khóc, thời điểm trong thâm cung đấu đá ngày ngày kinh tâm nàng chưa từng khóc, mà giờ đây, chỉ vì một tiếng thở dài cực kỳ mệt mỏi của nữ tử phong hoa tuyệt đại này, trong lòng lại trào lên muôn vàn sầu não, nàng nghẹn ngào khóc, khiến tấm mặt nạ thanh lãnh trầm tĩnh kia bong ra sạch.

“Vương phi, Yên Kỳ có lỗi với người...”

Thích Tuyết Vân gơ tay, tựa hồ muốn lau nước mắt trên mặt nàng, giữa chừng thấy màu da ảm đạm liền không giơ lên nữa, chỉ nhìn chăm chăm tay mình mà ngáy ra: “Thật khó coi.”

“Ai nói?” Cứu thái phi ấu trĩ cầm tay nàng rất chặt, giống như mình mới là kẻ tuyệt vọng chìm dưới nước, “Ai nói khó coi, bản cung giúp người tô phấn tốt nhất, chúng ta trang điểm, ăn vận thật đẹp, còn ai dám nói vương phi Yên Kỳ ta khó coi?! Vương phi của Yên Kỳ chúng ta là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ... Bản cung...”

“Thiếp thân đều biết.”

Thích Tuyết Vân chợt nói khe khẽ, âm thanh mơ mơ hồ hồ lại như một tiếng sấm nổ bên tai cứu thái phi, cứu thái phi ngơ ngác nhìn nàng, lúng túng nói: “Người... biết cái gì?”

Thích Tuyết Vân không trả lời ngay, ngược lại như thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ngọc trâm hoa nở rồi đúng không? Thái phi, dìu thiếp thân đi ngắm một chút đi.”

Cứu thái phi sững sờ, kêu người bé hộ tiểu thế tử đã ngủ, tự tay đỡ nàng dậy, cung nữ bên cạnh vội giúp mặc thêm quần áo, cứu thái phi nhìn kỹ sắc mặt nàng: “Không cần ra ngoài, mở cửa sổ ra xem thôi, cảm lạnh thì không được đâu.”

Thích Tuyết Vân cười cười, không phản đối.

Ngọc trầm từng đóa nở rộ dưới cửa sổ, trắng muốt một vùng, rực rỡ vô cùng.

Nhưng mà, ngọc trầm hoa nở thì thời tiết cũng lạnh.

Nàng nói: “Đẹp thật, nhưng về sau không được thấy nữa... Vương gia, sợ cũng không gặp nữa.”

“Không được nói vậy! Bản cung đã kêu người truyền tin, Vương gia biết người bị bệnh chắc chắn...”

Thích Tuyết Vân không rời mắt khỏi hoa, nghe vậy khe khẽ lắc đầu: “Trong lòng ngài nào có ta, biết rồi cũng vờ không biết, trên đường hành quân, lại chẳng phải quân tình khẩn cấp, tùy tiện tìm cái cớ là có thể nói không nhận được tin.” Nàng là người khiêm tốn hòa nhã, cơ hồ chưa từng trực tiếp chỉ thẳng hồng tâm như vậy, hơi trào phúng, cửu thái phi nghe thế tim đập thót.

“Người là vương phi duy nhất của ngài, trong lòng ngài làm sao có thể... làm sao có thể...” Cửu thái phi không tiếp tục được nữa, tâm tư người nọ nàng nhìn thấy rõ, lúc này tuy là thiện ý nói dối cũng chẳng thốt nên lời.

“Thái phi không cần an ủi thiếp thân, thiếp thân cũng là nữ nhân, có một số việc đã biết từ lâu, chỉ lừa mình dối người không muốn đối mặt thôi – vả lại người như tướng gia, nói một câu không tuân thủ nữ tắc, nếu có cơ hội ở chung lâu, ngay cả thiếp thân chỉ sợ cũng không khỏi động tâm.”

“Người biết?!” Cửu thái phi ngây người.

“Luận kiến thức, thiếp thân đúng là hơi nông cạn,” Tuy là Thích Tuyết Vân đang cười, tiếng nghe vào tai lại khiến tim quặn đau không thôi, “Nhưng còn phân biệt được chân tình và giả ý, ánh mắt ngài nhìn người khác đâu từng ôn nhu như vậy? Mấy năm qua, lần duy nhất thấy ngài cười tận vào trong mắt, là khi tướng gia từ Tây Nhung trở về, người luôn tự kiềm chế như ngài mà có một mặt thần thái phấn chấn như vậy...” Lệ đọng trong mắt rơi xuống khuôn cằm nhỏ, “Chỉ cần tâm tư như thế có thể dành cho ta một chút, đâu chết một ngàn một vạn lần, kiếp sau không còn được siêu sinh, lại có gì hệ trọng? Lại có gì hệ trọng...”

“Chúng ta có lỗi với người, vương phi, đừng nói nữa... đừng nói nữa...”

“Lúc họ đứng bên nhau, ngài sẽ cảm thấy mọi người xung quanh đều là dư thừa, sự hài hòa ấy khiến người ta rất hâm mộ...” Thích Tuyết Vân tựa hồ si dại rồi, nước mắt tuôn rơi, “Cuộc đời này, có thể tìm được một người khác trời đất tạo nên như vậy, không biết là duyên phận tu mấy đời mấy kiếp. Ta đang nghĩ, nhất định là trước kia tâm ý ta không thành, để ông trời đời này tạo ra tình cảnh không chịu nổi này, tất là như thế, nếu không kiếp này ta lại làm sai cái gì?”

Tiếng nàng nghẹn lại, ngực phập phồng mạnh, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn, cửu thái phi sợ quá vội vỗ lưng giúp nàng thuận khí, rất lâu Thích Tuyết Vân mới đỡ, nước mắt lại rơi nhanh hơn: “Nhưng ta cũng là người, ta cũng biết hận, ta...”

“Tuyết Vân!”

Người Thích Tuyết Vân giật một phát, hồi lâu nàng mới lẩm bẩm: “Đã... rất lâu không ai gọi...”

Cửu thái phi cắn răng: “Người yên tâm, dù là trời, ta cũng phải trời ý về cho người.” Nàng giao Thích Tuyết Vân vào tay cung nữ: “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa!”

Thích Tuyết Vân ngưng lệ nhìn bóng lưng nàng, chưa từng thấy cửu thái phi sầm rên gió cuốn như vậy, thối... “Thái phi dừng bước, có một câu xin hãy nói với Vương gia thay thiếp thân.”

“Chuyện gì?”

“Tướng gia y, sẽ bình an.”

Cửu thái phi ngạc nhiên, song Thích Tuyết Vân không muốn nói thêm nữa, vẫy vẫy tay, sai người dìu mình vào buồng – Trịnh Việt ơi Trịnh Việt, chàng đã vô tâm thì ta thôi vậy, chỉ là niệm ta liêu mình vì người kia, xin hãy đối xử tốt với con của ta.

Tình thâm, không thọ.

Mà lúc này, trong khu rừng rậm không biết tên kia, một bóng dáng đi lại không tiếng động tới gần người đã mất đi tri giác.

Đây là một ngân lang khổng lồ hiếm thấy, trên mặt có một vết sẹo dài do đao chém, kéo từ khóe mắt đến khóe môi, nên khóe môi hơi nhếch lên như cười, lang đánh giá Nhiễm Thanh Hoàn từ cự ly gần, hồi lâu bỗng nhiên miệng phun ra tiếng người: “Cuối cùng đã tìm được người rồi.”

Nó cẩn thận ngoạm cổ áo Nhiễm Thanh Hoàn, tựa hồ dễ dàng hất gã lên lưng mình: “Tuyệt thể danh tướng, Nhiễm Thanh Hoàn...”

\*\*\*

A Tuệ cẩn thận lau mồ hôi cho người nằm trên giường, đây là một nam tử trẻ tuổi, ngoại hình rất đẹp, thậm chí hơi văn nhược, nhưng Ngưu đại phu nói gã là bị “Vong Xuyên” cuốn tới.

Thế nước Vong Xuyên chảy xiết vô cùng, Ngưu đại phu nói lão sống hơn sáu mươi năm, nhưng chưa từng thấy ai bị Vong Xuyên cuốn tới mà còn thở, kỳ lạ nhất là, người này bị lang vương mặt cười kéo vào. Ngân lang là loài có linh tính, võ sĩ cường tráng nhất trong thôn cũng không làm gì được nó, thế mà cự lang này im lặng như một con chó cỡ lớn, nếu không phải đôi mắt xanh u thường xuyên lóe ánh sáng lạnh lẽo, cơ hồ khiến người ta quên mất sự nguy hiểm của nó.

Lúc người này tới, quần áo trên người đều bị nước xô rách bươm, rất khó nhận ra thân phận, Ngưu đại phu chỉ mở bàn tay gã ra liền trầm mặc.

Sau đó, A Tuệ nghe nói là vì trên tay người này có một số vết chai rất nhỏ, một số rõ ràng là cầm đao lưu lại, một số rất quý dị, đến cả Ngưu đại phu kiến thức rộng rãi cũng không biết được điều gì.

Nhưng người này thật là kiên cường, xương toàn thân chỗ thì gãy chỗ thì trật khớp, Ngưu đại phu bận bịu suốt một ngày mới nối xong hết. Lúc lão đại phu đầu mướt mồ hôi ra khỏi phòng đã lắc đầu nói: “Hài tử này, tuổi còn trẻ, sợ còn là một nhân vật tập võ, lão phu chỉ lo y do vậy mà tương lai đi đứng sẽ không nhanh nhẹn, nhấm tằm kê toàn thuốc mạnh, cơn đau khi phát tác...”

Thí dụ như bây giờ, A Tuệ biết y nhất định là đau, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, tuy rằng người còn chưa có ý thức, nhưng răng nghiến ken két, mà trước sau không hé môi một tiếng. A Tuệ hơi đau lòng, dùng khăn ướt giúp y lau từng chút một mồ hôi trên trán.

Người thanh niên này tựa hồ thích lạnh, nằng phát hiện khi khăn tay lạnh lẽo đặt lên, đôi mày nhíu chặt luôn hơi thả lỏng.

“Không biết là có biến cố gì, không phải con nhà bình thường đâu.” Ngưu đại phu đột nhiên mở miệng ngay đằng sau, A Tuệ giật mình run tay.

A Tuệ dùng tay vỗ ngực: “Trời ơi, a công, làm cháu sợ muốn chết!”

“Người sợ cái gì?” Ngưu đại phu liếc nàng, “Thích tuần ca nhi người ta hay sao?”

“Chú nói lung tung!” A Tuệ đỏ mặt, ném khăn vào người Ngưu đại phu, “Cháu nói với thím, xem thím có mắng chú không!”

Khóe miệng Ngưu đại phu cong xuống: “A công nói đùa, người quýnh lên làm gì?” Lão tự nhiên đặt ngón tay lên cổ tay người trẻ tuổi, vờ chòm râu dề chắn mạch, lắc đầu than thở, “Thật là mạng lớn, thật là mạng lớn.”

“Y sắp khỏe rồi ă?” A Tuệ hiển nhiên đã bị dời đi sự chú ý, chớp đôi mắt đen lúng liếng hỏi, “Năm ngót một tháng rồi mà chưa mở mắt...”

“Nha đầu ngốc, đâu dễ khỏi như thế?” Ngưu đại phu búng nàng, “Ta sống sáu mươi năm rồi...”

“Chú sống sáu mươi năm rồi chưa thấy ai bị Vong Xuyên cuốn đến đây mà còn thở.” A Tuệ sốt ruột tiếp lời, “A công, chú nói cả trăm lần rồi!”

Ngưu đại phu trừng mắt: “Nha đầu chết tiệt!” Lão cúi đầu nhìn người trẻ tuổi sắc mặt nhợt nhạt, hiện giờ người này hôn mê bất tỉnh, đã gầy như que củi, mà vẫn cho người ta cảm giác được loại quý khí ưu nhĩ từ

trong xương cốt đó, trước cửa còn có một con lang mặt cười canh... Trong thôn tựa hồ đến một đại nhân vật khó lường.

Nhiệm Thanh Hoàn dùng thủ đoạn lôi đình, trước tiên diệt hết tinh nhuệ Hồng Châu, kế đó tảo đại quân Bắc Thục, Tiêu Tương tự sát trên thành Hoa Dương, Thích Kinh Vĩ chết trên chiến trường, Thích Khoát Vũ miễn cưỡng trốn về, bị phần lẩn lộn, ốm liệt giường.

Sau đó, Cẩm Dương vương Trịnh Việt bình tĩnh tiếp nhận bản đồ đại lục, lôi kéo, xách động, phân phong, truy sát... Tất cả các công tác thu quan làm đầu vào đây, hoặc nói là quá xuất sắc, thật sự tiến hành kín kẽ không một khe hở.

Không có một tẹo tươi cười, không có một chút thời gian nghỉ xả hơi, mỗi ngày chỉ khi cực kỳ mệt mới ngồi xuống điều tức chốc lát, như một con quay bện rộn, chỉ hận không thể ba đầu sáu tay, chỉ hận không thể quên đi tất cả, chỉ hận không thể lờ đi sự thật.

Hắn giống như đang trốn tránh.

Trong lúc này, Anh Ti trở về với thương tích đầy mình, Trịnh Việt không nói gì, chỉ phát tay cho nàng đi xuống dưỡng thương, không trách cứ, không hỏi ý, giống như chỉ sợ nhìn nàng nhiều một cái – cho đến khi loan giá cửu thái phi đích thân tới, truyền tin là Mễ Tứ Nhi thân vệ của Trịnh Việt, mới nhìn thấy trong đôi mắt như nước tù kia có giây lát gợn sóng.

“Mời cửu thái phi...” Trịnh Việt còn chưa nói hết câu, bên ngoài đã vang lên một trận âm ỉ, nữ tử đường xa mệt mỏi xông thẳng vào, thân binh ngăn không được, không ngăn cũng không được.

Trịnh Việt hơi nhíu mày, đứng dậy: “Thái phi có việc gì vậy? Cẩm Dương xảy ra chuyện gì ư?”

Hay cho không chậm không vội! Chu Khả Tình dần lửa giận, vẻ mặt không hiền lành nhìn Trịnh Việt: “Vương gia, nếu người phạm là còn một chút lương tâm, còn niệm nửa phần tình nghĩa phu thê, thì hãy cùng bản cung trở về Cẩm Dương gặp nàng ấy một lần!”

“Ai?” Trịnh Việt kinh ngạc nhướng mày, “Vương phi? Nàng làm sao – Người đâu, pha trà cho thái phi...”

“Vương, gia!” Chu Khả Tình hít sâu một hơi, bị ai cúi xuống, nhìn đôi giày thêu hơi bẩn của mình, ngữ khí dịu đi, “Người thật sự không để ý sinh tử của vương phi một chút nào sao?”

Biểu cảm của Trịnh Việt không mấy may khác thường, vẫn là mỉm cười tao nhã nhưng không hề có độ ấm: “Làm sao mà thái phi lại nói thế? Nhất định dọc đường người đã vất vả rồi, Tứ Nhi, sao còn gây ra đó, còn không sắp xếp cho thái phi...”

“Đủ rồi!” Chu Khả Tình quát một tiếng, nàng cao quý điển nhã, mà giờ đây năm lần bảy lượt cắt ngang Trịnh Việt, hiển nhiên đã không thể nhịn được, nàng ngẩng đầu nhìn Mễ Tứ Nhi: “Người lui ra, kêu mọi người bên ngoài tránh đi, bản cung có chuyện nói với Vương gia.”

Mễ Tứ Nhi chần chừ nhìn Trịnh Việt, thấy chủ tử cũng gật đầu, lúc này mới lễ lui xuống.

Trong phạm vi mấy chục mét chớp mắt chỉ còn lại hai người cửu thái phi Chu Khả Tình và Trịnh Việt.

“Thái phi có thể nói được chưa?” Trịnh Việt day ấn đường, hắn gần đây đặc biệt thiếu kiên nhẫn, cơ hồ đã không nhịn nổi nữa... Mười ngày rồi, gã vẫn không chút tin tức, có thể thật sự là không cầm cự nổi nữa rồi.

“Ta biết trong lòng người nghĩ gì.” Chu Khả Tình ngắt từng chữ, “Trịnh Việt, nhưng người có biết tâm tư của hắn không? Hắn đâu thích nam nhân? Ta từ lâu đã bắt đầu sát nhan quan sắc, Thanh Hoàn đối với người căn bản chỉ có tình thân nhân huynh đệ, người tội tình gì mà phải điên đại đến mức này?! Người bỏ gia quốc này ở đâu? Bỏ thiên hạ ở đâu? Bỏ thê tử kết tóc ở đâu? Một ngày phu thê còn có trăm ngày ân, nam nhân Yên Kỳ các người đều không tâm can thế sao?!”

Trịnh Việt thu lại nụ cười giả dối, nhìn thẳng nàng đầy nguy hiểm: “Thái phi, người quản nhiều quá rồi.”

“Thanh Hoàn là đệ đệ ta, ta biết hắn.” Chu Khả Tình lại cười thâm đạm, “Thời gian dài như vậy, hắn chưa từng chủ động nhắc tới chuyện quá khứ, thỉnh thoảng dăm ba câu cũng lập tức dừng lại, tại sao?”

“Tại sao?”



“Hắn không muốn nhắc tới tất nhiên là có nguyên do thương tâm. Người này có chuyện gì đều che giấu, một thân một mình quen rồi, mới có sự ỷ lại đặc biệt đối với sự thân cận của người, người có từng nghĩ tới hay không, có thể đây căn bản không phải là tình cảm người muốn!”

“Vậy thì thế nào?” Ánh mắt Trịnh Việt càng lúc càng tối đi.

“Việt Nhi,” Chu Khả Tình thở dài, “Vì một người không biết tình là gì, người thấy có đáng không?”

“Ta không muốn nói chuyện của y.” Trịnh Việt phát tay quay lưng đi, lòng như tơ vò – Ta dùng hết toàn lực mới có thể bắt mình tạm thời dừng suy nghĩ, qua một thời gian y sẽ tự trở về, y chưa từng thất hứa với ai – mà tại sao người nhất định phải khiến ta không thể lừa mình dối người!

“Được, chúng ta không nói về hắn.” Chu Khả Tình dừng một chút, giọng bỗng đượm bi thương, “Coi như ta cầu xin người, Việt Nhi, Tuyết Vận tốt xấu gì cũng hầu hạ người mấy năm nay, hiện giờ còn có Thánh Kỳ, cho dù người hoàn toàn không niệm tình phu thê, chí ít cũng thương Thánh Kỳ mới sinh ra chưa bao lâu đã mất mẫu thân...”

“Cái gì ta cũng có thể vứt bỏ,” Ông tay áo Trịnh Việt hơi hơi run rẩy, sống lưng trước nay thẳng như cây thương bỗng nhiên cong xuống, giọng hắn lạnh như kết băng, lại cho người ta nghe ra cảm xúc phức tạp kinh tâm ẩn chứa bên trong, “Chỉ cần y bình an trở về, cái gì ta cũng có thể vứt bỏ – người nói tính mạng Thích Tuyết Vận bị đe dọa, bảo ta quay về Cẩm Dương-“

Hắn quay người lại: “Ta bây giờ thà rằng tất cả họ đều chết hết đi!”

Không để ý đến phản ứng đột nhiên điên cuồng bất chấp lý lẽ của người xưa nay tự kiềm chế đến khủng bố, Chu Khả Tình như bị giáng một gậy: “Người nói cái gì... Thanh Hoàn sao rồi?”

Trịnh Việt lạnh lùng nhìn nàng một lúc, rồi cuộc thu lại cảm xúc, nhắm mắt, khi mở ra lại là Vương gia thiên tuế ôn hòa nhân ái: “Cô bây giờ cũng chưa có tin tức gì của y, chỉ là, chỉ là nhận được chiến báo, nói y ở Ô Cự lung rơi xuống vách núi, trước mắt không rõ sinh tử.”

Không rõ sinh tử...

“Cô đã phái người tìm kiếm dưới đáy vực, tạm thời chưa tìm được tung tích y, nhưng nói như vậy, cũng cho thấy khả năng y còn sống khá lớn.” Trịnh Việt đỡ đỡ nói, rất dễ nghe, âm thanh trầm thấp phẳng phất không phải ra từ miệng mình, mỗi một lời như một thanh đao.

Lúc này, một trận gió lạnh lùa vào cửa sổ, Chu Khả Tình rùng mình, đột nhiên tỉnh táo lại, nhớ tới câu cuối cùng Thích Tuyết Vận nói với mình, “Tướng gia sẽ bình an”, nàng ta biết cái gì rồi?

Chu Khả Tình ngẩng đầu: “Việc này không nên chậm trễ, lập tức theo ta quay về Cẩm Dương!”

Nhiễm Thanh Hoàn tỉnh lại vì đau, thân thể như bị xe tải cán qua, không chịu nổi dù là động tác nhẹ nhất, qua vài giây gã mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhớ tới một loạt các việc mình làm ở Ô Cự lung và sự xui xẻo hết cỡ cuối cùng, không khỏi cười khổ.

Xem ra là được ai cứu rồi, gã không biết lúc này có phải nên đội ơn ông trời phù hộ hay không.

Bỗng nhiên, một tiếng thét kinh hãi nho nhỏ truyền vào tai, một nữ hài tử la loạn lên: “A công! A công mau tới, y tỉnh rồi!”

Âm lượng này... Nhiễm Thanh Hoàn âm thầm méo mặt, đối với một bệnh nhân vừa tỉnh lại mà nói quả thật là hơi cao, thảo nào bệnh viện luôn có vẻ trang nghiêm bất cận nhân tình như vậy.

Ai biết được chuyện xảy ra ngay sau đó khiến gã càng đỡ khóc đỡ cười hơn, một lão đầu tử tiếng như chuông lớn tuân theo truyền thống y đức quang vinh coi ngựa chết như ngựa sống, lôi gã ra tiến hành từ trên xuống dưới một phen kiểm tra đủ để bị thương lần nữa, sau đó còn hào sảng vỗ vỗ vai gã: “Khôi phục không tệ đâu, quả nhiên là thanh niên trai tráng.”

Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy xương toàn thân mình đều rung rung đầy nguy ngập, hòng đau không nói ra lời, tư tưởng sục sôi quá mức chỉ có thể hóa thành ánh mắt oán độc bay tới lão đầu tử.

Ai ngờ lão đầu bác sỹ thú y này lại khinh bỉ nói: “Được rồi được rồi, nước Vong Xuyên cũng không giết nổi người, đừng làm bộ yếu đuối nữa. Chắc chắn, chẳng lẽ người cầm tinh con giun, chưa biết chùng cất thành mấy khúc cũng có thể sống lại.”

Sống ông nội ông!

Nhiệm Thanh Hoàn ngay từ đầu đã không hợp với “ân nhân cứu mạng” này.

Sau đó là đổ nước, đổ thuốc, nhón nháo bị nữ hài cầu thả kia giầy vò một phen – Được rồi, coi như là chăm sóc, nếu nước không nóng như nước sôi, và nếu thuốc không có vị đắng như khổ tử hoàng ngư.

Nhiệm Thanh Hoàn hoài nghi là ông trời chó chết này sợ gã chết không đủ nhanh.

Đương khi gã chịu đựng giầy vò – chăm sóc vô nhân đạo của nữ hài và ôm tinh thần không biết sợ sắp ngủ tiếp, bỗng nhiên có cảm giác áp bách đến gần khiến gã lập tức bừng tỉnh, mở mắt thấy là một con ngân lang khổng lồ đang lẳng lặng đứng cạnh nữ hài, đôi mắt xanh u đánh giá gã.

Nữ hài rõ ràng khá kiêu dè, cổ hết sức cách xa cự lang, nụ cười hơi gượng: “Đây là đại ca lang mặt cười, thông linh tính, nó mới là ân nhân cứu mạng của huynh. A công nói mình sống gần ấy năm mà còn chưa từng nhìn thấy lang công người vào thôn đầu.”

Nhiệm Thanh Hoàn không để ý nàng, một người một lang quỳ dị nhìn nhau, A Tuệ kinh hồn táng đảm phát hiện, người trẻ tuổi thanh tú vô hại này bỗng nhiên quét sạch thần sắc hơi chế nhạo lơ đãng, ánh mắt lại có chút tương tự với cự lang kia.

A Tuệ không dám nói nữa: “A, ta đi xem xem a công già thuốc xong chưa...”

Y tá thất bại nhất trong lịch sử này chạy vọt ra ngoài như có cái gì đuổi theo đằng sau, trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc chỉ còn lại một người một lang, Nhiệm Thanh Hoàn bỗng nhiên mở miệng, giọng mặc dù bị nước sôi “làm trơn” một chút, nhưng nhìn chung có thể miễn cưỡng phát ra tiếng: “Người đã nhập thổ, hà tất chấp mê lưu luyện nhân gian, âm hồn không tan, hại ngược tính mạng nó?”

## 58. Chương 58: Tam Sinh Hữu Hạnh

Cự lang không nhúc nhích, vẫn im lặng nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, ánh mắt hơi nguy hiểm.

Nhiệm Thanh Hoàn khẽ cười cười: “Ta cho dù học nghệ không tinh hơn, cũng ít nhiều phân biệt được sinh vật và tử linh chiếm thân thể sinh vật, xin hỏi cao tính đại danh của các hạ?”

Trầm mặc một lúc lâu, cự lang rút cuộc chậm rãi mở miệng: “Chẳng trách sống phong sinh thủy khởi như vậy, quả nhiên là có đôi mắt rất tinh tường.”

“Ánh mắt ta kỳ thực chẳng ra làm sao,” Nhiệm Thanh Hoàn hiếm khi trầm giọng nói, “Nhưng dù lông ngân lang hơi dài quá, ta vẫn có thể nhận ra là nó bị bóp chết tươi.”

Cự lang cười gằn một tiếng: “Người nói chuyện với người vừa cứu mạng người như thế à?”

“Đây là sự thật.” Nhiệm Thanh Hoàn ngẫm nghĩ nó, “Về phần ân cứu mạng của các hạ, đó là một chuyện khác.”

“Không ngờ được tướng quân theo nghề cầm đồ đao mà còn trách trời thương dân như vậy.” Cự lang phát ra giọng nam trầm thấp dễ nghe, có sự trào phúng rõ rệt, “Ta tên Lục Tiểu Âm, nợ đại ân của tướng quân, từng nhận ba giọt máu của người, cho nên có duyên chủ tớ ba mươi năm với người, tướng quân không cần áy náy, nếu có cần gì, cứ việc mở miệng.”

“Ba giọt máu?” Nhiệm Thanh Hoàn đại khái có chút ấn tượng, nhưng ba giọt máu với duyên chủ tớ ba mươi năm có quan hệ gì thì gã không rõ, gã nhúu mày, mù tịt nhìn kẻ tôi tớ trên trời rơi xuống rõ ràng chẳng coi mình ra gì.

Quả nhiên, Lục Tiểu Âm cười xì một tiếng: “Nghe đại danh tướng quân đã lâu, quả thật không phải bất học vô thuật bình thường, đến cả loại huyết khế mọi người đều biết này cũng không biết, ta cho rằng tướng quân nên tu thân dưỡng tính thêm, đừng tiếp tục ở lại nhân gian họa hại thương sinh thì tốt hơn.”

Lục Tiểu Âm Lục Tiểu Âm... Nhiệm Thanh Hoàn quyết định phớt lờ giọng điệu châm chọc của nó (hắn?), có điều hình như từng nghe qua cái tên này – đồng tử gã hơi co lại, Lục Tiểu Âm?!

Lục Tiểu Âm danh thần tiền triều?!

Thần tử cứu thế cứu vãn quốc gia sắp sụp đổ trong truyền thuyết? Nam nhân cơ hồ làm cho sự suy vong của Đại Luật chậm lại gần năm mươi năm?

Gã hơi chột dạ, chẳng trách không ưa mình... Ho khan một tiếng: “Tiền, tiền bối, văn bối không biết...”

“Tiền bối?” Lục Tiểu Âm hừ lạnh một tiếng, “Không dám, nếu tướng quân không có phân phó khác, cho phép ta cáo lui.”

Một con lang quỷ dị dọa người ta phải cách xa gập đầu lui ra, Nhiệm Thanh Hoàn day thái dương, phát hiện vấn đề vận may là sự khiêu chiến nghiêm trọng nhất mà gã phải đối mặt.

Nhiệm Thanh Hoàn nằm trên cái giường chẳng mấy thoải mái, cổ sức giơ một tay gần như tàn phế lên che mắt – khoảnh khắc cuối cùng, không sai, khoảnh khắc cuối cùng phong ấn giải trừ, gã rút cuộc nhớ ra giọng nói quen thuộc kia là thuộc về ai.

Cẩm Dương vương phi, Thích Tuyết Vân, nữ tử phong hoa tuyệt đại, chưa từng nói chuyện cao giọng... Hoặc nói là, nữ tử gián tiếp bị gã hủy cả một đời.

Năm đó, nếu không phải gã tự cho là thông minh xúi giục Trịnh Việt thông gia với Bắc Thực, nếu không phải quỷ xui thần khiến để Trịnh Việt lại như bị quỷ ám thích cái kẻ cũng là nam nhân mình đây, nếu không phải... Nàng chịu đựng đau đớn người thường không cách nào tưởng tượng, thành kính cầu nguyện, rốt cuộc lại là ôm tâm tư thế nào đây?

Nàng nói mong ngô vương, quốc tướng, chư tướng bình an, Nhiệm Thanh Hoàn lần này đích thân nắm giữ ấn soái xuất chinh, bất luận địch ta đều gọi gã một tiếng tướng quân, tại sao nàng nêu riêng gã khỏi “chư tướng”?

Hay là vương phi nhìn như tử nhạn này đã sớm hiểu rõ hết thảy từ khi mình còn chưa hay biết gì?

Nghịch duyên, ôi nghịch trái!

Khi Trịnh Việt và Chu Khả Tình lao như điên về Cẩm Dương, chào đón họ lại là hắc sa đầy trời và mặt đất u ám.

Người ấy đã mất.

Bất kể người hồi tưởng hay nghi vấn, dùng nguyên do thế nào muốn gặp lại nàng một lần, cũng không thể không đối mặt với âm dương cách trở.

Vô tình cũng vậy, đa tình cũng thế, tình thù cả đời này đều tan thành mây khói, từ đây, nhân thế phồn vu, không còn quấy rầy lẫn nhau.

Trịnh Việt sắc mặt bình thản hạ táng Thích Tuyết Vân theo lễ quốc mẫu, hết thảy ngay ngắn trật tự, chưa từng đi quá giới hạn, cũng không có gì là không thỏa đáng. Chu Khả Tình hoảng sợ phát hiện, thì ra mình từ lâu đã không nhìn thấu người vẫn bị mình coi là đứa trẻ này.

Quốc tang không ảnh hưởng đến tốc độ tiến quân một ngày ngàn dặm của quân đội thép Yên Kỳ, ngay khi trời đông giá rét đến, Linh Châu vương giao phó giang sơn và quốc thổ mình không giữ được, khéo léo từ chối Trịnh Việt hậu đãi phong hầu, tự biếm thành dân thường, kiên quyết ra đi, để quyền bính thống trị lại cho người thích hợp nhất.

Lãnh thổ cuối cùng đã định ra, đến đây, ngoại trừ biên tái một số vùng hoang dã dân tộc chưa khai hóa và các tỉnh hải ngoại, cả giang sơn đều đã thu vào bản đồ Yên Kỳ.

Hoàng tộc Thượng Hoa thức thời nhường vị, thiên hạ một lần nữa mở ra thịnh thế nhất thống.

Quốc hiệu sửa thành Cảnh, niên hiệu Quảng Trạch.

Mà người kia vẫn bất vô âm tín.

Thánh triều mới ổn định, công việc đè trên người Trịnh Việt ngày càng nhiều, để vương trẻ tuổi ngày càng bận rộn, dù là hần có võ công, cũng không khỏi dần dần tiêu tụy.

Và đồng thời, nụ cười trên mặt hắn cũng càng lúc càng ôn hòa ổn định như vẽ lên vậy. Thời gian đang vô tình trôi qua, mà mong nhớ duy nhất trong lòng cơ hồ ngày càng xa vời. Chỉ có Mễ Tứ Nhi biết, chủ tử gần như cả đêm không ngủ yên, không cho mình nhàn rỗi giây lát – cứ thế, từng chút một mất dần hi vọng, e rằng thật sự có một ngày, lòng sẽ chết.

Khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống, Nhiễm Thanh Hoàn có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại. Thiên mệnh sư có thể chế đặc thù, có liên hệ hòa thân hòa lực khó tin với tự nhiên, Ngưu đại phu sau khi nhìn thấy gã đi một vòng trong tuyết địa chẳng những không cảm lạnh ngược lại lên tinh thần hơn, cũng không cảm tức gã nữa.

Nhưng mùa đông dấu sao cũng chẳng dễ chịu gì, tuy rằng Nhiễm Thanh Hoàn thiên tính thích lạnh, song thuốc mạnh bác sỹ thú y Lão Ngưu hạ lúc này có tác dụng, mỗi đêm cho dù hận không thể chui vào lò lửa, người vẫn đau đớn vô cùng, mỗi một khớp xương đều kêu rắc rắc theo động tác của gã, giống như mớ linh kiện bị chà đạp đó sắp lập tức rơi khỏi thân thể rồi.

Bác sỹ thú y hàm hừ nói: “Tiểu tử ngươi xương cốt toàn thân đều gãy gần hết, lại ngâm trong nước băng như vậy, hàn khí đã sớm nhập tủy rồi! Còn dám chê ông chê eo?! Nếu không có một liều thuốc của lão đầu tử ta, nửa đời sau ngươi cứ nằm luôn trên giường đi!”

Nhiễm Thanh Hoàn đau méo mặt, vô cùng không ưu nhã gợn ngón giữa về phía lưng lão.

Thời điểm rút cuộc vứt cái chân thứ ba đi, Nhiễm Thanh Hoàn đốt đạn tín hiệu vẫn cất trong lòng, lúc này đã qua non nửa năm, thôn nhỏ bé tắc như thế ngoại đảo nguyên, hầu như không có liên hệ với bên ngoài, nếu không phải độ ẩm mùa từ từ thay đổi, gã suýt nữa đã không tính ra hiện giờ là lúc nào.

Một luồng sáng đỏ phóng lên phía chân trời, Nhiễm Thanh Hoàn ngồi trên một tảng đá lớn, lẳng lặng ngược nhìn bầu trời đêm.

Lão bác sỹ thú y khó ưa ho một tiếng đứng đằng sau, cũng ngẩng đầu theo ánh mắt gã: “Sắp đi à?”

“Còn phải mấy ngày nữa,” Nhiễm Thanh Hoàn nói, “Họ muốn tìm đến đây cũng không dễ.”

“Bản thân ngươi đâu phải không có chân.” Bác sỹ thú y lấy tẩu ra đốt, hút xoạch một hơi, liếc Nhiễm Thanh Hoàn một cái, phun ra một vòng khói to.

“Ta không biết đường.” Gã nói như lẽ đương nhiên, chẳng có tí tẹo gì là xấu hổ.

Lão đầu tử bĩu môi, hiếm khi không móc mĩa gì gã, những ngày qua hai kẻ vì lão bất tôn vì tiểu bất kính này đã coi chằm chích nhau thành hình thức ở chung: “Ra ngoài đi ra ngoài đi, nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này không chứa được đám các ngươi đâu.”

“Lão hồ ly tinh.” Nhiễm Thanh Hoàn làu bàu, “Chỉ biết tìm chỗ tốt mà rúc vào.”

Một đại phu nông thôn chân đất bình thường lại là dùng cái gì mới đả thông được bảy kinh tám mạch xoắn vào nhau của một người? Ánh mắt lão nhân này đôi khi thâm thúy như bầu trời đêm sáng trong vậy: “Ta là già không muốn động đây, các ngươi thì còn chuyện không thể buông xuống, làm sao mà đánh đồng được?” Lão đầu cười rất ngứa đòn, “Chờ đến khi ngươi cũng già như ta, việc nên làm đều làm xong rồi, nợ nên trả đều trả hết rồi, cũng không ngại trở về thay ca cho lão đầu tử ta, làm một thầy lang chân đất...”

Nhiễm Thanh Hoàn khinh bỉ nhìn lão: “Ta không có hứng thú với nhân mạng thảo gian.”

“Tiểu tử thôi.” Lão đầu tử lấy tẩu gỗ gõ một phát, nghĩ nghĩ còn chưa hết giận, lại gõ phát nữa, mắng, “Bạch nhãn lang.”

Nhiễm Thanh Hoàn rụt cổ, sau đó cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn Lục Tiểu Âm âm dương quái khí từ bên kia chậm rì rì đi tới, lão đầu tử không cần thận sắc khói thuốc.

Nên đi rồi, thế ngoại đào nguyên tốt đẹp hơn cũng chỉ là trốn tránh tạm thời, hiện giờ tay chân nhờ ông trời phù hộ đều còn lành lặn, gã thật sự cũng chẳng có lý do gì để tiếp tục trốn tránh, trở về đối mặt, đối mặt với đất đai bị gã làm ngập lụt, nữ tử gã nợ một mạng, thiên hạ bị gã quấy nhiễu tiếng kêu than dậy khắp trời đất...

Gã bỗng nhiên bị ai phát hiện, thì ra Phượng Cần đã sớm nhốt gã lại với thế giới này. Trong vòng mười năm kết thúc chiến tranh thống nhất thiên hạ là có thể mặc gã đi ở cái gì, một khi khôi phục pháp lực là có thể tam giới không bị ràng buộc cái gì?

Sự thật là, từ lâu đã không thể quay về thời thiếu niên vô tâm vô tư không buồn không lo kia.

Mấy năm trước là vì báo ân, vì lời thề, mà về sau, đại khái là vì trả nợ.

Ngươi đại phu hơi sầu lo nhìn Nhiệm Thanh Hoàn cười cay đắng – Đứa trẻ này, tâm sự quá nhiều, khi nào hiểu được cảm lên lại bỏ xuống, khi ấy mới có thể chân chính thoát khỏi gông xiềng.

Tính tình yêu tự do, thế mà tạo hóa trêu người, luôn có nhiều thứ phải gánh vác như vậy.

Người nhận được tín hiệu trước hết là Lý Dã, khoảnh khắc ấy Lý Dã đột nhiên có cảm giác sống lại, chẳng biết tại sao, giống như cảm giác nắng ấm long lanh giữa mùa mưa dầm phiền lòng của Cẩm Dương năm đó.

Người kia còn sống!

Anh Tì rốt cuộc có thể giải thoát khỏi cảm giác tội lỗi vô tận, chủ tâm cốt của đại doanh Yên Kỳ lại quay về, càng không cần nói tới vị chủ tử lúc này đang ở Thượng Hoa.

Hắn sáu trăm dặm khẩn cấp đưa tấu về kinh, mà bản thân bên này không dám trì hoãn giây lát, ngựa khỏe dồn roi bắt đầu tìm kiếm phương hướng đạn tín hiệu theo kiểu trải thảm.

Cho đến gần một tháng sau, Lý Dã lần đầu tiên “lệ nóng tràn mi” vì hiệu suất làm việc của thuộc hạ. Chúng tướng sĩ hết sức lấy làm may mắn nhìn vị tướng quân chừng chạc ngày càng nóng tính, động chút là giậm chân chửi mắng, nhân vật phiền toái mất tích cũng không biết đến một nơi dễ tìm kia rốt cuộc đã có bóng dáng rồi.

Mọi người cũng bởi vậy mà một lần nữa chứng kiến thế nào là tốc độ lửa sém lông mày.

Song ngay sau khi Lý Dã lao đi như hành quân gấp, lại một đại nhân vật ghé gớm giá lâm – Trịnh Việt cơ hồ đỏ mắt xông vào, từ Thượng Hoa đến bên này... Chắc chỉ có “thần tích” lúc trước Nhiệm Thanh Hoàn đơn thương độc mã chạy tới Kinh Dương là có thể độ với hắn.

Cửu ngũ chí tôn mới kể vị mất hết hình tượng, tình hình gì cũng còn chưa nghe xong, đã túm cổ áo thân binh của Lý Dã ném lên ngựa, đi theo dấu hắn.

\*\*\*

Khi Lý Dã chạy tới, Nhiệm Thanh Hoàn đang nửa nằm ở bờ sông “câu cá”, đào cái lỗ không theo quy tắc trên con sông nhỏ đóng băng, một cự lang nằm cách gã không xa không gần, mấy đứa trẻ choai choai theo dõi phao giúp cái người đã gần ngủ gật này.

Một loạt quân nhân nhất tề quỳ một gối xuống, lũ trẻ sợ nhảy dựng lên, kinh hãi và ngờ vực nhìn Nhiệm Thanh Hoàn, lại nhìn những nam nhân không biết tại sao mà đặng đặng sát khí kia.

Nhiệm Thanh Hoàn giơ ngón trở lên môi, mắt không mở ra, lại vui mừng cong khóe môi lên: “Đừng om sòm dọa cá của ta.”

“Thuộc hạ đến muộn.”

Lý Dã dần gân xanh nổi lên thái dương, sắc mặt lại có xu thế tiến hóa thành tím nòi. Nhiệm Thanh Hoàn thở dài, từ dưới đất chậm chậm bò dậy: “Cũng gần trưa rồi, mấy đứa nhóc các người về nhà ăn cơm đi, chờ ta vạn nhất có một ngày câu được cá sẽ nướng cho các người ăn.” Đuối lũ trẻ đi rồi, gã cười khổ nhìn Lý Dã, “Lý đại tướng quân, thương bộ xương già của ta không rắn chắc lắm, người cũng đừng làm khó ta nữa, đại doanh Yên Kỳ từ khi nào đã có quy củ lớn như vậy? Đứng lên đi, còn chờ ta đỡ người dậy à?”

Bấy giờ Lý Dã mới chú ý tới thân thể gã lúc đứng hơi loạng choạng, cả người gầy đét chỉ còn lại một nắm xương, chỉ có đôi mắt ấy vẫn trong trẻo, thoáng nét cười vô tội và bồn chồn: “Tướng gia, ngài...”

“Còn thoi thóp một hơi.” Nhiễm Thanh Hoàn không vui khi hắt kinh hãi ra mặt, chẳng hề để ý mà bĩu môi, vỗ mạnh vai Lý Dã mới đứng dậy, “Sao chậm thế... Ồ? Đổi trang phục rồi?”

“Tướng gia,” Lý Dã hơi cay mũi, “Chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi!”

Nhiễm Thanh Hoàn thoáng sửng sốt, nhướn mày: “Có hiệu suất như vậy, đáng để uống một bầu, đi, tìm một chỗ có thể ngồi được.”

Trở lại ngôi nhà tranh cũ gã ở nhờ, Lý Dã đơn giản nói qua chuyện bên ngoài, Nhiễm Thanh Hoàn không xen vào, im lặng nghe hết, tay cầm một chén nước ấm, hơi thất thần: “Thì ra đã thay đổi triều đại rồi...” Gã hơi cảm khái, “Không ngờ sinh thời ta còn có thể gặp, ừm, chuyện ngàn năm một thuở như vậy.”

Gã hơi mơ màng không biết giờ là lúc nào, đột nhiên nghĩ đến thế giới gã đã trải qua mười mấy năm, những sinh hoạt bình yên, việc nhà việc cửa, thì thoảng có chút phiền phức nhỏ đó, giống như thật sự đã là chuyện đời trước, thì ra luôn đang bồn bả, hiện tại phát hiện ra rằng, mình vẫn có cảm giác không thích ứng với thế giới này – đó là sự xấu hổ của công nhân viên ngoại lai, gã hài hước nghĩ.

Cứ thế, kết thúc rồi?

Thật là sự bình yên khiến người ta không kịp chuẩn bị.

“Cho nên...” Nhiễm Thanh Hoàn định thần lại, đang định nói thì nghe một tiếng vang lớn, cánh cửa không mấy chắc chắn bị đá tung, trực cửa hiển nhiên không chịu được lực xung kích mạnh như vậy, thậm chí hy sinh dưới phật sơn vô ảnh cước của người tới, cả cánh cửa bắn hai phát trên mặt đất, bụi mù tung lên.

Mọi người trong nhà há hốc miệng nhìn hình dáng đáng lý nên ngồi trên long y tại Thượng Hoa, tất cả âm thanh xung quanh đều bị nghẹn trong cổ họng, chúng quân nhân huấn luyện nghiêm chỉnh cơ hồ đều quên quỳ xuống hành lễ, một lúc lâu Nhiễm Thanh Hoàn mới nhỏ giọng than khóc một tiếng: “Phải đền đó...”

Lý Dã lúc này mới có phản ứng, dẫn dắt mọi người quỳ xuống: “Hoàng thượng.”

“Hả?” Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, có phần chưa thích ứng được trận thế này.

Trịnh Việt nhìn chằm chằm Nhiễm Thanh Hoàn một lúc, nắm tay giấu trong tay áo, hắt cổ găng kiềm chế cái gì, song toàn thân không khống chế được run rẩy, khiến hắt không thể không quay đầu đi chỗ khác, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

“Ồ...” Nhiễm Thanh Hoàn cười gượng một tiếng.

“Ngậm, miệng.” Tiếng Trịnh Việt rất trầm thấp, ngữ khí cũng không đặc biệt dữ dội, khiến câu cầu khiến như một câu trần thuật không có sức, “Người trước tiên đừng nói chuyện, cũng đừng động đậy, ta sợ ta không kiềm chế được sẽ đánh người.”

Thì ra trước khi núi lửa phun trào quả nhiên là bình yên, Nhiễm Thanh Hoàn không nhận được rứt cổ lại.

Không biết bao lâu sau, Lý Dã cảm thấy quỳ tê cả chân rồi, mới nghe được một tiếng miễn xá, Trịnh Việt nhàn nhạt phân phó: “Các người, lui ra hết đi.”

Mọi người lập tức lui sạch, Nhiễm Thanh Hoàn chưa bao giờ biết họ thiếu nghĩa khí như thế, phần nộ nhận một đồng ánh mắt kiểu như “hãy tự cầu nhiều phúc”. Sau đó chỉ còn lại hai người là mình với ma vương trong không gian không tính là chật chội này, gã không tự chủ được rứt lại, hèn nhát muốn giảm cảm giác tồn tại, bức tường trắng bệch phía sau khiến gã một lần nữa muốn thở dài vì mình từng không lo học hành, cả đến thuật xuyên tường bình thường nhất cũng chẳng học được...

Trịnh Việt từng bước một đi tới, Nhiễm Thanh Hoàn giơ hai tay ra phía trước, vẻ mặt như sắp lên pháp trường: “Lão đại, ta biết sai rồi, người, người cứ trút giận một chút là được rồi, đừng để chết người...” Nói nửa chừng bị cắt ngang, sau đó bị ôm vào một vòng tay lạnh ngắt.

Gã hơi chần chừ, Trịnh Việt vừa từ bên ngoài đi vào, trên người có hơi lạnh đặc biệt của mùa đông, khiến gã run mình vì lạnh, chỉ có hơi thở phả vào cổ gã vẫn ấm áp, hô hấp hơi dồn dập như đang kìm nén cái gì.

Bỗng nhiên, Nhiễm Thanh Hoàn cảm thấy có cái gì nóng nhỏ lên cổ, trượt vào cổ áo. Gã run lên, cảm giác chất lỏng kia đặc như a-xít, thiêu đốt đau đớn vô cùng.

Trịnh Việt... khóc?

Gã chậm chậm thả lỏng, vòng tay qua lưng Trịnh Việt giống như thăm dò, hết thấy quy về không tiếng động – Nước mắt của nam nhân này là không thể cho người ta nhìn thấy, chỉ có chôn sâu ở nơi tối tăm như vậy, bị thương hay mừng rỡ đều là thứ nhất trong lòng, dùng phương thức này truyền đạt cho gã.

Khi người quay đầu lại, cuối cùng sẽ phát hiện ra rằng, bất luận danh lợi hay tiền tài, đều chẳng qua là vật ngoài thân, sống không ôm được, chết không mang theo, giống như trò chơi nuôi dưỡng của RPG nào đó, cho người ta giải trí mà bận rộn đi qua mấy chục năm. Nam nhân cũng vậy, nữ nhân cũng thế, không phải đều là tìm kiếm kiếm một vòng tay sẽ vì mình mà tâm thần bị cuốn theo ư, chỉ có vướng bận không nhìn thấy mới là đầu mối duy nhất của tiền sinh bị ngạn trong luân hồi vô tình liên tiếp, chèo chống chúng ta đi qua từng đời, giữa biển người mệnh mang.

Cái số mệnh mà thời trẻ chẳng ai thêm tin này.

Nhiễm Thanh Hoàn bỗng nhiên có cảm giác như thở phào một hơi, nở nụ cười hơi trẻ con. Chính là đây rồi, gã nghĩ, không còn là một hứa hẹn bèo nước gặp nhau, không còn là khách qua đường đứng đằng xa bàng quan, không còn là lãng khách trên trời dưới đất tuyệt nhiên một thân.

Cảm giác ấy, giống như những chuyện xảy ra trước kia đều chỉ là một cuộc lang bạt dài đằng đẳng vậy.

Đời này, khoảnh khắc này, như mùa xuân đã được mảnh gỗ nổi, tam sinh hữu hạnh.

## 59. Chương 59: Phiên Ngoại 1

Tâm trạng Nhiễm Thanh Hoàn cực kỳ tệ, gã hần thù nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, từ sáng sớm đã bắt đầu âm u như thể sắp có bão vậy.

Gã giơ tay lên, khớp xương phát ra tiếng ồ trục mài mòn như phản kháng, gã méo mặt soi gương mặc lễ phục rườm rà. Hôm nay là ngày tiểu Thái tử chọn đồ vật đoán tương lai, ông trời phù hộ, gã sau khi gây xương toàn thân lại ngã vào nước băng vẫn còn có thể sống sót trở về, đồng thời gặp nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của học trò được định sẵn.

Trịnh Thánh Kỳ...

Người trong gương bỗng nhiên thở dài, bởi vì lúc thay quần áo không muốn để ai thấy, trong ngôi nhà trống vắng ngay cả một tỷ nữ hầu hạ cũng không có, khuôn mặt rõ ràng bệnh nặng chưa lành, khi đứng một mình ở đó có sự tịch mịch gây gò – đặc biệt là lễ phục này còn thuần đen.

Gã nhẹ nhàng xắn tay áo, bên trong quần áo ngự ban hiện lên ám văn ần ần, lần cuối cùng nhìn thấy hoa văn như vậy là buổi tối gặp phải Tiêu Triệu – túc địch của Phượng Cảnh, sau đó, tất cả mọi thứ đã lật nhào chỉ trong một đêm.

Khi thiên mệnh sự mặc hắc bào, phía trong quần áo sẽ tự nhiên sinh ra hoa văn màu tối, lật lại mặc, chính là những truyền kỳ trong ám dạ đó. Câu chuyện này cho chúng ta biết điều gì? Rốt cuộc thiên mệnh sự là gì? Thiên địa chi linh có thể câu thông u minh hiệu lệnh vạn vật, hay... một đám người đáng thương độc hành độc tỉnh trong đêm dài vô tận?

Gã cười cười nhàn nhạt, bỗng nhiên phát hiện trên mặt mình từ lâu đã có quá nhiều thứ không quen, ngay cả nụ cười chẳng hề để ý như chiêu bài cũng có vẻ nội liễm hơn.

Nhiễm Thanh Hoàn kéo cửa ra: “Chuẩn bị xe đi, cảm ơn.”

Chỉ có câu cảm ơn cuối cùng kia, đại khái là thói quen của ngàn năm sau đến nơi này vẫn còn giữ nguyên.

Trịnh Việt hồ hững nhìn tiểu Thái tử trong lòng cung nữ, chỉ thản nhiên gật đầu, tuyên bố bắt đầu buổi lễ, không hề có ý định bẻ một cái. Thánh Kỳ không thân thiết với hắn, cảm giác của tiểu hài tử luôn nhạy bén nhất, không cần lý trí và từng trải, đôi mắt ngây thơ nhất ngược lại luôn có thể chiếu ra thứ chân thật, trực giác của chúng gần với thú non hơn, loại trực giác này sẽ mất dần đi theo sự trưởng thành.

Tiểu Thái tử có ngoại hình không giống phụ thân anh minh thần võ được truyền tụng, ngược lại giống mẫu thân hơn, đôi mắt to ngập nước lặn tới lặn lui, nhìn rất đáng yêu.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy nhóc con này Nhiễm Thanh Hoàn đã hơi sửng sốt, đứa trẻ chào đời không bao lâu đã mất mẹ này thủy chung là món nợ cả đời gã. Bả vai bỗng bị vỗ một cái, gã quay đầu lại, Dư Triệt hơi cau mày nhìn gã: “Đột trước Hoàng thượng mệnh lệnh rõ ràng cấm người không phận sự đi quấy rầy người, thế nào rồi, thương đỡ nhiều chưa?”

“Ta không phải đang đứng đây rồi sao?” Nhiễm Thanh Hoàn cười tít mắt, “Chỗ Diêm vương gia không chịu nhận loại bà không thương cậu không yêu ta đây, người nói phải làm thế nào?”

Dư Triệt bật cười: “Người thật đúng là... Lại nói, thân thể tiểu Thái tử cũng thật sự không tệ, tương lai không chừng sẽ là một nhân tài luyện võ.” Trong khi nói chuyện Thánh Kỳ đã nhảy nhót lao vào đồng hồ, nhóc con vừa cười toe toét vừa xé đôi quyển sách không biết tên, gơ cánh tay múp múp ném đi.

“Tầm bắn đủ xa.” Nhiễm Thanh Hoàn lui một bước, cúi đầu nhìn quyển sách bị xé nham nhở như chó gặm, “Chắc chắc, sách cổ đó.” Trong giọng nói có sự hả hê không rõ nguyên nhân, quả nhiên, nghe thấy tiếng một đám lão học cứu hít vào.

“Xét theo tuổi Thái tử thì sức lực cũng thật sự không yếu.” Khóe mắt Dư Triệt giật giật.

Tiếp đó Thánh Kỳ lại cầm một cây bút, nghi hoặc nhìn nhìn, sau đó anh dừng nhét ngòi bút lông sói vào miệng, cắn cắn, chắc cảm thấy không ngon, liền vô tình phun ra, ném qua một bên, một giọt nước dãi trên ngòi bút chảy xuống nhỏ lên mặt đất. Phương Nhược Ly cúi đầu, hai vai run run.

“Ta cũng cảm thấy thứ đó không ngon lắm.” Nhiễm Thanh Hoàn nghiêm trang bình luận.

“Trẻ con lúc đang mọc răng, nghe nói khá thích nhét lung tung vào miệng.” Dư Triệt cố hết sức biện hộ cho tiểu chủ tử tương lai.

“...” Trịnh Việt thật sự nỗ lực quá tốt, im lặng liếc nhìn bên này, trong đôi mắt lạnh như băng có nét cười ôn hòa.

Sau đó Thánh Kỳ bắt đầu hăm hở chà đạp mớ chó má... Không, mớ văn chương thánh hiền.

Mặt Lan Tử Vũ cũng có chút không kìm được, đầu chúng văn thần càng lúc càng cúi thấp, quả thực là một màn thảm không nở nhìn.

“Ta nghe nói,” Nhiễm Thanh Hoàn không biết là đang biện giải cho tiểu đông cung bất tri bất giác đã mất hết mặt hay xuất phát từ bản tính chỉ sợ thiên hạ không loạn, “Đánh là thương mắng là yêu, thích không đủ thì dùng chân đạp, phải chăng điều này cho thấy Thái tử điện hạ tương lai có phong thái của một văn hào?”

Bên cạnh lập tức “Xì” vài tiếng, Trịnh Việt bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn gã một cái, chúng văn nhân sau đó mới kịp phản ứng vội phụ họa luôn miệng, Nhiễm Thanh Hoàn bỡn cợt nhếch miệng.

“Rầm” một phát, lập tức lại lần nữa thu hút ánh mắt mọi người đến nhân vật chính không chịu bị cướp đất diễn. Chỉ thấy Tiểu Thánh Kỳ rất có uy phong “lực bạt sơn hề khí cái thế” mà gơ Thượng Phương bảo kiếm lên... Khụ, không có kết quả, dù sao cũng hơi nặng với trẻ con. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc cậu nhóc vui mừng kêu lên một tiếng, dùng cả tay lẫn chân đẩy thứ chết người này ra, đập thẳng vào bên chân lão nho sinh râu bạc đang hoảng sợ đoán trước tương lai cậu nhóc, lão nhân gia giật nảy mình, lập tức quy xuống.

Nhiễm Thanh Hoàn day ấn đường, thở dài như có như không: “Nhóc con vô tâm vô phế này.” Sự thật chứng minh, câu nói không có người thứ hai ngoài gã nghe thấy này là câu duy nhất trong ngày hôm ấy nhất châm kiến huyết chỉ ra bản chất của Trịnh Thánh Kỳ.



Gặp nạn sau Thượng Phương bảo kiếm là ngọc tỷ, nhìn tiểu phá hoại hăm hở lao tới mục tiêu mới mẻ này, Trịnh Việt cũng nhú mào, dấu sao cũng là thứ đại diện cho quyền lực tối cao của quốc gia, vô luận thế nào Thái tử cũng không thể thất nghi trên mặt này.

Nhưng rất may, độ nặng nề và sự bất tiện cùng với vài ưu điểm khác của ngọc tỷ vương vẫn đã cứu vớt nó khỏi vận mệnh tan xương nát thịt, nhóc con sau khi chớp thử không có kết quả liền mất đi hứng thú, vội vàng đi hại mục tiêu kế tiếp.

Chưa đầy non nửa canh giờ, ở đây đã cơ hồ không còn thứ nào có thể chỉ giữ thân mình, không phải rơi dưới đất, bị xé rách, thì là dính nước dãi và các chất lỏng không rõ, một nửa số người hóa đá, chỉ có các vị tướng quân trải qua chiến trường đầy thần kinh vô cùng thô to còn trấn tĩnh đứng ở một bên, biểu cảm nghiêm túc (?) nhìn tiểu Thái tử làm trò khi... Khụ, tiến hành nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai.

Phương Nhược Ly không nhịn được, lén có ý nghĩ đại nghịch bất đạo, đứa trẻ này là con ruột của Hoàng thượng ư?

Thấy không có gì chơi vui, Thánh Kỳ buồn chán ngồi xuống nhìn đông ngó tây, đột nhiên, mắt sáng lên, cậu nhóc vừa bò vừa chạy đến một hướng – Nhiễm Thanh Hoàn ngạc nhiên nhìn quả bóng có chân này loạng choạng chạy tới mình, khoe miệng còn nhỏ nước dãi vừa rồi không biết gặm thứ gì chảy ra, đang đôi tay bé tí làm tư thế đòi bế.

Nhiễm Thanh Hoàn chớp chớp mắt, quả bóng nhỏ lên tiếng: “Ôm... Ôm, ôm một cái...”

Trịnh Việt khá hứng thú xem náo nhiệt, không có một chút tự giác của người làm phụ mẫu.

Nhiễm Thanh Hoàn chần chừ khom lưng, vạn phần cẩn thận bế tiểu quỷ lên bằng một cách hết sức có sáng ý, hệt như ôm một quả bom hẹn giờ vậy. Tiểu quỷ không sợ người lạ chút nào, giờ cánh tay ú nu không thấy xương như lập xướng ôm cổ gã, thiên địa kinh quỷ thần khiếp mà hôn mặt gã cái “Chụt”, quẹt không ít nước dãi sáng lóng lánh, ngọng lú ngọng lo nói: “Mỹ nhân... Ôm một cái...”

Một nửa số người còn lại cũng hóa đá nốt.

Nhiễm Thanh Hoàn suýt nữa ném luôn cái cục phiền toái trong lòng đi.

Mặt Trịnh Việt tái đi.

Phương Nhược Ly yên tâm giám định: “Đây trăm phần trăm là con ruột của Hoàng thượng không sai được.”

Tiểu Thái tử cười rạng rỡ như ánh dương...

## 60. Chương 60: Phiên Ngoại 2: Tiêu Triệu

Phảng phất là bốn mùa nhất thành bất biến sâu trong năm tháng, năm qua năm, tuyết đêm đông được thứ mùi mất đi mà hoang lương như từ kiếp trước, chồn vờn rơi rụng trên đỉnh núi hoang vu này, ta mở mắt ra, tưởng như phút chốc vượt qua trăm đời trăm kiếp.

Trong những tháng ngày vắng lặng bao lâu về trước, là một tiếng cười khê của ai?

Người có từng biết, tương tư nhất dạ tình đa thiếu, chân trời góc biển cũng chẳng phải là dài.

Ta một mình tìm kiếm không mục đích, rốt cuộc tìm được nơi người yên nghỉ, đứng trước mộ bia cô lẻ kia, nhìn vết khắc sâu hoắm trên đó, viết rằng, thiên quyền chi ngoại. Người khắc chữ giống như muốn khắc người nằm dưới ngôi mộ hoang ba thước vào đáy lòng, từng nét đều sâu như sắp nhỏ máu vậy.

Giang sơn như thế, người thì đã tiêu tan ở ngoài lục hợp, nhưng còn ta thì sao...

A Căn, ta thì sao?

Thế nhân đều ước ao được như chúng ta, nháy mắt thân thể dừng hình ở trường thành, từ đây đồng thọ với thiên địa, nhân gian thiên thượng, tùy ý đi ở. Buồn cười là chẳng ai biết dưới cái xác này còn bao nhiêu thú vui trên đời, không bằng những người tu tiên luyện đạo tâm chí kiên định, cũng không bằng tinh phách trên núi thủ quang huy nhật nguyệt trăm năm như một ngày, người của thiên mệnh nhìn như trời sinh có thể hiệu lệnh tự nhiên này, phảng phất như thiên địa chi linh, nhưng ai lại được biết bí mật dơ bẩn dưới sự vẻ vang này.

Này, A Cẩn ơi A Cẩn, trước kia ngươi cắm đầu vào núi sách biển học, si mê vùi đầu vào đồng giấy lộn, thượng hạ năm ngàn năm, tất cả những lời hoang đường trên giấy đều đọc hết, sao mà thông minh như người, không thử nghĩ mình lại là từ đâu mà đến, và sẽ đi đến phương nào?

Người của thiên mệnh trời sinh vì loạn thế, mà người không chịu tin ta.

Người thà tin lời thánh nhân xương đã ra tro kia, thà tin tưởng hồ ly tinh bụng dạ khó lường muốn hại người, cũng không chịu tin ta một câu... Sống nương tựa lẫn nhau suốt ngàn năm, đứa trẻ như cục thịt nắm chéo áo ta ngoan ngoãn gọi sư huynh, dần dần lớn lên thành phong hoa tuyệt đại, thành người chiếm hết phong cảnh trong tim ta, kết quả là lại không chịu tin ta.

Người muốn cứu vạn dân khỏi nước lửa, người muốn kiêm tể thiên hạ, người muốn coi thương sinh là nhiệm vụ của mình, tìm người chứa giang hà hồ hải, núi non nhấp nhô kéo dài ngàn vạn dặm, ta không có nhãn giới rộng như vậy, nhưng trong tim ta có người, chỉ một cái bóng ấy là chẳng còn bỏ thêm được cái gì khác, cho nên ta chỉ đành phải ở lại bên cạnh người, lo điều người lo, cười nụ cười người.

Ta vốn định cứ như thế, dấu chỉ là bóng lưng người cho ta nhìn, cũng có thể làm lòng ta như nước lặng vượt qua cuộc đời dang dở vô tận này, nhưng đúng ra sớm nên biết, thiên địa này làm sao cho người ta thuận ý được?

Bạch hồ ngày ấy vào nhằm kết giới của người, đôi mắt như điểm sơn ngấn nước nhìn người, người cúi người, trên môi vẫn cứ là nụ cười ôn nhu.

A, A Cẩn à, người xưa nay không muốn tin mệnh số bói toán, thế sự luyện đạt gì đó, sao dạy cũng vào tai này ra tai kia, dù cho thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể nhìn thấu – kiếp trước kiếp này, thiên lý lòng người?

Ngày ấy, hài tử của ta rất cuộc không trở về nữa.

Người có biết rằng trong sát na lòng ta lại nổi lên sát ý, chờ quay người lại, tay chân đã lạnh lẽo thấu xương như rơi vào hầm băng?

Thì ra là, từ lâu đã nhập ma chương rồi.

Hồ loại trời sinh mị cốt, tâm tư cửu khiếu khôn khéo, người nhiều năm không rành thế sự như người làm sao bằng được? Người sau đó liên tiếp bị thương quả thật là ngoài ý muốn sao? Mà tu hành của người giảm đi lại quả thật là do bị thương sao?

Cẩn của ta, từ trong ra ngoài đều thuần khiết tốt đẹp, nào biết thế đạo hiểm ác như vậy.

Bạch hồ kia vốn là tiểu yêu mới có thể huyền hóa, đi theo người chưa bao lâu mà tu vi tăng tiến vùn vụt, thậm chí có thể bắt tri bất giác tránh thiên kiếp, mị nhân như tơ, ngay cả mùi riêng biệt trên người hồ ly cũng nhạt đến mức ta còn không ngửi thấy. Giờ tay nhắc chân đã điên đảo chúng sinh, người thực sự cho là do nó đêm đêm khô tọa đối nguyệt mà luyện thành sao?

Ta mấy lần khuyên người rời xa nó, người lại vì vậy mà cãi nhau với ta, giận dỗi mấy ngày liền không gặp ta.

Chính là thời điểm ấy, lòng ta đứt từng khúc, cõi lòng sớm đại loạn mới nhất thời không chú ý, để quỷ vương âm u đánh lén. Thì ra trời sinh thông linh, ngàn năm tu hành, mà không chống nổi nửa vết rách trong lòng, kỳ thực hiện giờ nhớ lại, thay vì nói là bị quỷ vương do lệ khí thiên địa biến thành đoạt tâm trí, chẳng bằng nói là tâm ma của chính ta dẫn đến.

Quỷ vương âm u trời sinh thị sát thành hình, không máu không vui, một khi đoạt được thân thể ta, liền như cá gặp nước.

Dáng vẻ người ngày ấy khi người giận trở về sững sờ trước mặt ta, xuyên thấu qua đôi mắt như một tiếng sấm giáng vào lòng ta, ta liệu không cần toàn bộ pháp lực, trong khoảnh khắc trực xuất quỷ vương âm u khỏi linh đài, quy về bụi đất, nhưng người lại không chịu nghe ta giải thích một câu.

A Cẩn, thì ra là người muốn ta chết sao... Người, thì ra là không cần sư huynh nữa sao...

Một kiếm đâm vào ngực ta, ngỡ ngàng không biết tháng năm, một tắc tương tự một tắc tro tàn, rốt cuộc tình thâm không thọ.

Loáng thoáng nhìn thấy nụ cười đắc ý như yên tâm trên khuôn mặt mắt hạnh má đào kia, ta ra tay, đoạn kiếm của người, xoay tròn bay lên, một kích lôi đình, hồ yêu con con dù đã hút không ít tinh khí của người, rốt cuộc cũng không chịu nổi một chưởng của ta.

Người thét lên nhỏ máu, xung quanh hoa đào bay lá tả như hồng vũ, chúng ta hai tâm tư khác nhau, nguyên là như đoạn trường.

Thôi thôi, thế gian vô tình này, để nó lại mà làm gì?

Không biết là lệ khí quỷ vương âm u lưu lại làm loạn ta, hay ta đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Trang sinh mộng điệp, làm sao biết không phải là điệp mộng Trang Chu? Ta chấp niệm không đoạn, tự biếm nhập ma, như vậy ngày sau người sẽ vô tình, trong mắt trong lòng chung quy vẫn phải vì thiên hạ thương sinh của người mà nhớ ta.

Nhưng ta chưa từng nghĩ đến, người lại bỏ ta mà đi, vượt thời gian không gian, chẳng biết tung tích.

Ta đối với người ngàn năm như một ngày, người không muốn tin ta, bạch hồ kia rõ ràng rắp tâm xấu xa, người có thể vì nó mà thương tâm tuyệt tình, bỏ đến chân trời sao?

Ta mất ngót hai mươi năm, ngót hai mươi năm, chỉ để gặp lại người một lần, cho dù chết dưới tay người, rốt cuộc tìm kiếm được tung tích của người trong thế giới kỳ quái đó.

Thấy đứa trẻ mười chín năm trước suýt nữa đoạn tuyệt sinh cơ được người dùng ba giọt máu trong tim bạch hồ cứu về, trên khuôn mặt thanh tú xinh xắn do vậy mà có sự quyến luyến không nói nên lời, như người thời niên thiếu cá tính kiêu cuồng bất kham, nhưng cũng trong ánh mắt có thêm sự khôn khéo cơ trí khi hiểu thấu hết thấy.

Người chăm chú nhìn ánh mắt nó, lại là xuyên qua nó nhìn thấy ai?

Ngần ấy năm qua, trong lòng trong mắt người, lại từng có ta hay chẳng?

Từng có ta hay chẳng?

Ta mở miệng, song cái gì cũng chẳng nói nên lời.

Hai mươi năm hành tẩu nhân gian, nhìn thấu phong cảnh, Cẩn đơn thuần thiện lương của ta vậy mà cũng học được tính toán rồi, biết không phải là đối thủ của ta, lại dùng cấm thuật thượng cổ lấy tính mạng làm dẫn để phong ấn ta dưới Trúc Hiền sơn.

Thế nhưng, nếu người nói một câu bảo ta đi chết, dẫu có tan xương nát thịt, ta làm sao nhẫn tâm tổn thương người nửa phần?

Ta nghe thấy đứa trẻ kia hàm hồ dùng thơ văn giải tỏa nỗi buồn, nó lấy thiên mệnh chi linh, và ba giọt máu hồ ly, sớm nhìn thấu an bài người cố gắng che giấu, song khó được không tiện giảo hoạt như bạch hồ kia, ngược lại giống người năm xưa, là một đứa trẻ tốt chí tình chí nghĩa, lại là một si nhân chịu đem tính mạng đổi lấy thương.

A Cẩn, khi ta nghĩ về cuộc đời người, rất nhiều chuyện xa xưa đều đã mơ hồ, ấn tượng khắc sâu, người lại chỉ từng làm hai đại sự, mỗi một lần đều có người thương tâm tưởng chết...

Niên niên khán tắc yển, nhất thập tứ phiên hồi, như hà, bất kiến nhân quy? (Câu này nằm trong bài Lâm Giang Tiên, dịch nghĩa là: hàng năm nhìn chìm én nơi biên tái, chúng đã trở về mười bốn lần, mà sao vẫn chưa thấy người trở lại)

A Căn...

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quang-trach-cuu-su-chi-nhat>*